

TÔI ĐẾN MƯỢN CÁI **BẬT LỬA**

TÁC GIẢ: VU TRIẾT ♀

CHUYỆN NGŨ: CHANG

WATTPAD: CHANGCHANGYO

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61: Hoàn chính văn

Chương 62: Phiên ngoại 1

Chương 63: Phiên ngoại 2

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 1

"Cô tr ần mình xuống, nước d ần d ần vây lấy thắt lưng r ồi đến ngực, tới bả vai, cái lạnh thấm d ần vào thân thể, sau sự đau nhói là mê man.

Lòng sông dưới chân g ồ gh ề với đám rong bèo rậm rạp dài đến tận thắt lưng, cách một lớp vải qu ần vừa dày vừa nặng cũng có thể cảm nhận được sự dày đặc và dẻo dai của chúng, cô cảm thấy mỗi cái nhấc chân động tay đầu d ần d ần trở nên nặng nề

Nước tràn vào khoang miệng, vào khoang mũi, lỗ tai, không mảy may thương xót nhanh chóng mang theo sự tuyệt vọng và lạnh lùng ăn mòn nốt hơi thở cuối cùng...

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô bắt đầu ra sức giãy dụa, ngửa đầu, li ều mạng muốn lui v ề phía sau, hoặc tr ồi lên trên...

Nhưng cô đã bị giam chặt xuống đáy sông, không thể cử động được thêm chút nào, cánh tay mỗi lần quơ loạn đầu giống như chém bừa vào một miếng thạch khổng lồ, chân lại không cách nào thoát ra được, cái đám màu xanh này vốn dĩ chỉ cần bứt nhẹ một nắm cũng có thể đứt mà giờ biến thành dây thừng cực kì bền chắc...

Cho dù ngửa đầu lên sẽ thấy được mặt nước lấp lánh cách bản thân chỉ ba tấc nhưng phổi của cô đã không thể hít được thêm dù chỉ nửa hớp không khí.

Giống như bị tr ồng ở dưới lòng sông cùng với đám rong bèo, ch ần chậm đu đưa giữa làn nước..."

Bên ngoài cửa sổ vô cùng im ắng, thỉnh thoảng có âm thanh của cá quẫy lên trên mặt nước, vây cá mang theo tiếng nước nhu thuận cùng ánh nắng

chói chang của mặt trời ban trưa làm cho con người ta mệt mỏi rã rời....

Nguyên Ngọ dựa vào tấm đệm phía sau châm một điếu thuốc, lưu lại phần tiểu thuyết mới viết được một nửa rồi đóng máy tính lại.

Loại cảm giác nhàn hạ như ông lão tám mươi tuổi ngồi bên cửa sổ cùng với chú chó mười tám tuổi úp sấp bên chân giữa một đồng bộn bề chưa xong nhưng cứ tự an ủi mình "thế thì có làm sao đâu" hết lần này đến lần khác khiến y cảm thấy thoải mái.

Điếu thuốc còn chưa hút xong, tiếng bước chân bình bịch từ bên ngoài truyền vào mang theo sự hớn hởi, sức chân rất khỏe, làm cho boong thuyền dưới chân y hơi lay động.

Nguyên Ngọ nhắm mắt thở dài, nắm chặt điếu thuốc đang hút dở rồi dụi tắt.

Khi tiếng bước chân chỉ còn cách mấy thước đột nhiên dừng lại rồi biến mất.

Y đợi một lát, nhẹ nhàng bước về phía cửa sổ, thẳng tay thò ra ngoài cửa sổ túm chặt.

"A!" Một chuỗi tiếng cười giòn tan vang lên, kèm theo giọng trẻ con non nớt: "Lại bị tóm rồi."

Tay Nguyên Ngọ xách lên một đứa nhỏ chỉ khoảng năm sáu tuổi.

"Đại Đầu, chú từng nói với nhóc là nếu cứ giữ cái chỉ số thông minh này, về sau ế chồng ế chợ là cái chắc chưa?", Nguyên Ngọ nhìn nó, "Nhóc không biết tìm chỗ khác mà trốn à?"

"Gì cơ?!" Đại Đầu ngược mắt lên.

Kỳ thật nhóc Đại Đầu này rất đáng yêu, mắt mũi so với cha mẹ lại không có quá nhiều điểm giống nhau, đầu cũng không to.

Đặt tên ở nhà như vậy có lẽ mang theo mong ước của người quanh năm sống trên thuyền, Nguyên Ngọ nhìn mặt nước bên ngoài, đầu to chắc khó chìm.

"Không, chú nói nhóc béo quá, tiếng bước chân rõ là to." Y quay về dựa vào đệm.

"Anh Tiểu Ngọ," Đại Đầu đi vào khoang thuyền, "Anh biết chưa..."

"Gọi chú." Nguyên Ngọ nhắc.

"Chú," Đại Đầu lập tức sửa, "Chú biết chưa..."

"Cởi giày." Nguyên Ngọ nhắc tiếp.

Đại Đầu nhanh chóng hẩy đôi dép lê dưới chân ra rồi chạy vào ngăn chèn bên cạnh người y: "Chú biết chưa..."

"Chưa biết." Nguyên Ngọ mở tủ lạnh nhỏ ra lấy một cây kem đưa cho nó.

"Con nói chú nghe," Đại Đầu ghé sát vào tai y, lấy tay khum khum lại che miệng, "Lại có người chết đuối ở bến tàu bên kia, có nhiều người vây xem lắm."

"Nhóc cũng đi xem?" Nguyên Ngọ liếc mắt nhìn nó.

"Không đâu, mẹ con nói trẻ con không được nhìn, sẽ bị đưa đi." Đại Đầu nghiêm túc trả lời, nói xong còn mắt môi mắt lợi có vẻ rất hồi hộp.

Nguyên Ngọ cười cười, rút một tờ tiền từ trong ví ra đưa nó: "Đi mua giúp chú bao thuốc."

"Vâng," Đại Đầu cầm lấy tờ tiền, "Hôm nay con uống sữa có được không?"

"Được, có thể ăn cả kẹo mút." Nguyên Ngọ đứng dậy bước về cửa khoang thuyền.

"Chú đi đâu vậy?" Đại Đầu lẻo đẻo theo sau hỏi y.

"Kiểm tư liệu." Nguyên Ngọ trả lời.

Đã ba ngày không ra khỏi thuyền rồi, lúc ở trong khoang thuyền còn không để ý, Nguyên Ngọ ra ngoài boong tàu mới phát hiện mặt trời hôm nay cực kì chói chang, đã sắp năm giờ rồi mà còn sáng rực rỡ động lòng như vậy.

Y nheo mắt ngẩng lên nhìn trời, cả một vùng chói lòa, mười giây sau còn có cảm giác muốn bay thẳng lên trời.

Y hắt hơi một cái lại thu tầm mắt về

Đi bộ từ chỗ này đến bến tàu khá xa, chắc mất khoảng tầm bảy tám phút gì đó.

Nguyên Ngọ chậm chạp bước lên qua tấm ván bắc giữa hai chiếc thuyền đi về phía bên kia.

Nơi này là Cầu Trầm, một mảnh đất trũng ngập nước ở ngoại thành.

Hai con sông giao nhau ở nơi đây, lưu lại một vùng sông nước rộng lớn, từng khoảnh từng khoảnh như hõn nhỏ thông với nhau, mùa hè là cả một vùng lau sậy, thỉnh thoảng lại lộ ra một miếng đất bồi tầm mười mét vuông.

Chỗ Nguyên Ngọ ở là một khúc ngoặt của sông, sau khi bến tàu cũ bị bỏ, ở đây xếp chồng xếp lớp các loại tàu thuyền cũ, có cái vô chủ, có cái chủ để sửa nhưng mãi không thấy sửa, vớt bừa bộn lung tung một chỗ, được người ta dùng những miếng gỗ to nhỏ bắc qua nhau, không khác gì một cái mê cung trên mặt nước, ở giữa còn không thiếu những lồng bè nuôi cá.

Ở đây không phải chỉ có một mình Nguyên Ngọ, còn có hàng xóm như nhà nhóc Đại Đầu, công nhân trông nom bè cá, cả những người trên bờ không có nhà, hoặc có nhà nhưng đã quen sống ở vùng sông nước rồi.

Có đi đâu ở xa bến tàu đến vậy thì chỉ có một mình y.

Cách bến tàu mấy chục thước đã có thể nhìn thấy đầu bên kia có không ít người đang đứng vây xem, còn có cả máy quay, hóa ra người của đài truyền hình đã mò đến rồi.

Nguyên Ngọ không đi tới bên tàu mà ngẩng xồm xuống trên mũi thuyền một con tàu gần đó, rút điều thuốc cuối cùng trong túi ra.

Người chết đuối đã được đưa đi rồi mà người hóng hớt còn chưa giải tán, vẫn nán lại vây xem phóng viên của đài truyền hình phỏng vấn những người thường xuyên câu cá ở nơi này.

Ở cái nơi mà mọi khi quá yên bình tĩnh lặng, chỉ cần có một chút chuyện thôi cũng có thể khiến con người ta phấn chấn hơn ngày thường.

Nguyên Ngọ không rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng việc có người chết đuối ở Cầu Trầ này thì không có gì lạ.

Cầu Trầ được xem như một điểm du lịch ở vùng ngoại thành, tất nhiên là không bao gồm cái bến tàu cũ rồi, bến tàu cũ cách đường lớn quá xa, mặt nước hỗn độn, dòng nước phức tạp, du khách bình thường sẽ không đến đây, làm homestay cũng thất bại.

Vậy nhưng mùa hè tới vẫn có những người đến đây để tránh dòng người đông đúc, cũng chính vì vậy hàng năm không thiếu vài người không hiểu rõ con nước ở đây bị nước kéo cho trôi nổi đập dềnh đu đưa.

Y nghe thấy được đám người kia vẫn còn sôi nổi bàn tán, cái người không quay về được này đã mất tích từ cách đây ba hôm rồi, được tìm thấy ở vịnh Đông ngày hôm nay.

Vịnh Đông là chỗ sâu bên trong đám lau sậy, có mấy khóm sen lớn tươi tốt lắm, còn có ít ruộng cạn rất nhỏ, ngoài những lúc có người trong thôn dùng thuyền chở trâu đi qua để cày cấy thì chẳng bao giờ có bóng dáng của ai.

Mẹ của Đại Đầu từng hỏi y một cách thần bí rằng biết vì sao hoa sen ở Vịnh Đông lại tươi tốt như vậy không?

"Biết," Nguyên Ngọ gật đầu, "Lắm người chết."

Mẹ Đại Đầu nhìn chăm chăm y một lúc: "Cậu kì lạ thật thấy, làm người khác sợ."

"Hở," Nguyên Ngọ cũng nhìn lại cô chăm chăm: "Có phải em đây bọn họ xuống đâu, sao lại làm người khác sợ?"

Sau ngày hôm đó mẹ Đại Đầu không cho nó sang thuyền của y chơi nữa, mặc dù Đại Đầu vẫn sang chẳng thiếu lần nào.

Nguyên Ngọ hút xong điều thuốc thì chuẩn bị đứng dậy đi luôn, phóng viên nữ của đài truyền hình kia lóng ngóng nhảy lên thuyền, loạng choạng tiến tới: "Anh à, chào anh, có thể hỏi mấy chuyện không?"

Nguyên Ngọ không đáp lại.

"Anh à, anh là người ở đây à?" Nữ phóng viên hỏi tiếp.

"Ừ." Nguyên Ngọ đứng dậy xoay người đi về

"Anh là người trên thuyền hay là ở trong thôn kia?" Cô phóng viên chặn y lại: "Có thể hỏi anh mấy chuyện không?"

"Không." Nguyên Ngọ đáp cụt lủn, đi vòng qua cô về phía trước.

"Anh biết chuyện có người chết đuối ở Vịnh Đông không?" Cô phóng viên nữ này rất trẻ, nhìn qua có vẻ là vừa tốt nghiệp, cứ một mực bám đuôi theo cùng vô số câu hỏi, "Hai năm gần đây lượng người chết đuối nhiều hơn hẳn so với mấy năm trước, anh cảm thấy lí do có thể là ở đâu? Đã là người ở đây thì anh có thể khuyến nghị một số vấn đề an toàn cho khách du lịch chứ?"

"Không biết, chưa từng nghĩ đến, không thể." Nguyên Ngọ nhảy lên tấm ván bắc giữa hai con thuyền, nhìn qua xuống dưới chân của cô nàng

phóng viên đang đứng chen bên cạnh mình, giơ tay ra muốn ngăn lại:
"Cần..."

"Gì cơ? Tôi..." Cô phóng viên không chịu bỏ qua cho cơ hội phỏng vấn lần này, bỏ qua mọi trở ngại mà theo sát từng bước, ngay sau đó hét lên một tiếng chói tai: "A!"

Cánh tay Nguyên Ngọ đưa ra để ngăn vội vàng chuyển thành kéo nhưng không kịp, quơ một cái vào trong không khí: "...thận."

Miếng gỗ làm từ cánh cửa cũ kỹ chập vá dưới chân đã cũ lắm rồi, mấy chỗ cũng mục hết cả, cô phóng viên giẫm một bước vào đúng chỗ, còn chưa kịp nói hết câu đã ngã úp cả người xuống nước.

Cả bến tàu vang lên một trận cười, tuy rằng nước ở bến tàu rất cạn nhưng ngã xuống cũng đủ khiến cô chật vật, cô vùng vẫy trong nước thét mấy tiếng chói tai mới đứng dậy được.

Nguyên Ngọ thở dài, quay người đi khỏi.

Cô phóng viên được đồng nghiệp kéo lên bờ giữa một tràng tiếng cười cuối cùng cũng buông tha cho lần săn tin này.

Lúc trở lại thuyền của mình, Đại Đầu đang cầm một bao thuốc lá ngồi ở mũi thuyền, bên cạnh còn để một cái hồ lô lớn.

Thấy y quay lại đã vẫy vẫy tay từ xa: "Con mua về rồi."

Nguyên Ngọ cho nhóc con một ngón tay cái khen ngợi.

"Chú thấy người chết không?" Đại Đầu hỏi, chỉ thiếu mỗi viết hản hai chữ tò mò lên mặt.

"Không thấy," Nguyên Ngọ cầm dây đeo của quả hồ lô khoác lên vai nó, "Nhóc về nhà đi."

"Con không muốn về," Đại Đầu uốn éo, "Con còn muốn tám chuyện với chú."

"Chúng ta không có tiếng nói chung." Nguyên Ngọ cầnn lấy bao thuốc trên tay nhóc ném vào trong khoang thuyền.

"À..." Đại Đầu đáp lại.

Nguyên Ngọ đi vào trong thuyền, rút một điều từ trong bao thuốc lá ra, lúc chuẩn bị châm thuốc liếc mắt nhìn ra bên ngoài mới phát hiện Đại Đầu vẫn còn ng ồi ở mũi thuyền.

"Này, Đại Đầu." Nguyên Ngọ lấy vỏ bao thuốc lá rỗng ném về phía cái h ồ lô đeo trên lưng nhóc.

Đại Đầu khều tay ra sau lưng sờ một cái r ồi quay đầu lại nhìn y.

"Về nhà đi." Nguyên Ngọ nhắc.

"Tiếng nói chung là thế nào ạ?" Đại Đầu hỏi.

"Chính là tiếng nói...chung." Nguyên Ngọ xách tay nhóc đứng dậy.

"Tiếng nói chung là cái gì?" Đại Đầu lại hỏi.

"Thì là... tiếng nói chung đấy." Nguyên Ngọ xách nhóc đi qua tấm ván, đặt nhóc ở con thuyền bên cạnh.

"Chung là sao ạ?" Đại Đầu tiếp tục hỏi.

"Con có, chú cũng có." Nguyên Ngọ quay người trở về thuyền mình, lúc Đại Đầu muốn bước lên tấm ván lần nữa thì y nhanh tay rút nó về.

"Thế còn tiếng nói?" Đại Đầu đứng bên kia hỏi vọng sang.

"Là nói chuyện đấy." Nguyên Ngọ mở cửa khoang thuyền ra.

"Vậy con với chú đều nói chuyện giống nhau đó thôi." Đại Đầu không chịu thua kém: "Tại sao không có tiếng nói chung?"

Nguyên Ngọ không lên tiếng, đi vào khoang thuyền đóng cửa lại.

Qua khe cửa y có thể thấy Đại Đầu đứng ngấm ngấm một lúc rồi mới quay người đi về.

Y thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống khoang thuyền châm điều thuốc đang ngậm trong miệng.

Thuyền này rất nhỏ, chỉ đặt được một cái giá sách cùng một cái tủ lạnh mini, chỗ khác là giường của Nguyên Ngộ, quần áo, máy tính, còn có mấy quyển sách và đồ ăn vặt vứt lung tung.

Muốn nấu cơm thì phải đi đến cuối thuyền, trong góc có dựng một cái lán nhỏ, để xoong nồi bát đĩa và một cái bếp ga, còn có bình ga nữa.

Bình ga nhỏ này có thể dùng được rất lâu, vì chức năng chính của nó chỉ dùng để nấu mì với sủi cải, còn chưa phải nấu ăn đúng nghĩa lần nào.

Cả ngày hôm nay Nguyên Ngộ chưa ăn gì tử tế, cho nên y mới nằm được một lúc đã vô tình ngủ mất, sau lại vì sự yên tĩnh quá mức của bốn phía xung làm tỉnh giấc rồi ngẩng dậy lóc cóc đi nấu cho mình một bát mì.

Ăn mì xong y lại pha một bình cafe, mở máy vi tính ra nhìn xem liệu tối nay có thể viết xong nốt chương truyện này không.

Thông báo QQ nhảy lên, y mở ra xem thử thì là tin tức của biên tập gửi tới lúc hơn ba giờ chiều.

Cần dao đợi chương mới: Không phải bảo là cuối tháng có truyện mới à? Anh đợi hai tháng rồi đấy, anh đang khua chiêng gõ mõ đây này chú có nghe thấy không?

Nguyên Ngộ thả thêm một viên đường vào cafe, quấy đi quấy lại thật lâu mới đưa lên miệng uống một hớp, sau đó trả lời lại cho biên tập.

Cười hết một chén rượu: Nhiều việc quá, trong tuần này bắt đầu đăng được rồi.

Nhiều việc quá, lúc Nguyên Ngọ gõ ra những chữ này còn cảm thấy bản thân đang chia sẻ rất thật lòng, nhưng sau khi gửi đi rồi y lại thấy hình như có gì đó sai sai, nhiều việc quá... Nhiều nhưng đã làm được những gì rồi?

Không nghĩ ra nổi.

Thật ra riêng cái việc bản thân trải qua ba ngày chôn mình trong khoảng thuyền như thế nào y còn chẳng nhớ được nữa là.

Tập trung nghĩ thêm một lúc nữa... Vẫn không nhớ ra được.

Y mở bản thảo mình viết ra xem, thống kê số chữ của chương này là 3666 chữ.

Cái tốc độ này khiến cho y bị đả kích mạnh mẽ.

Có hơn ba nghìn chữ thôi mà viết mấy ngày?

Y thở dài, châm thuốc lên ngậm, xuyên qua làn khói thuốc lượn lờ nhìn từng hàng từng hàng con chữ, nhìn đến lần thứ sáu mới bắt đầu nhấc tay gõ càn càn lên bàn phím.

"Hắn cũng để ý trời bắt đầu tối từ lúc nào, đến lúc cảm giác được gió rét thổi qua càng thúc càng mạnh thì bốn phía đã tối đen như bị người ta vẩy mực, đằng sau bóng đêm mịt mù vẫn là bóng đêm...."

Vẫn là bóng đêm.... Vẫn là bóng đêm... Vẫn là bóng đêm... Sau đó thì sao, sau đó thì sao, ngón tay y dừng lại trên bàn phím, sau đó thì sao... Sau đó thì uống hớp cafe đã.

Nguyên Ngọ bung cafe lên uống một hớp, chẳng ngon gì cả, vì vậy lại lê thân mình đến bên cạnh máy pha cafe, đổ nửa hộp sữa tươi vào đánh bọt.

Bưng cốc mocha vừa làm xong bỏ trở lại trước máy tính, y tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình.

Hút xong hai điếu thuốc mới nhấc tay lên.

"Tiếng hít thở nhẹ nhẹ truyền đến từ phía sau lưng, khoảng cách không gần nhưng lại nghe cực rõ ràng mặc dù lẫn trong tiếng gió, hần dừng bước, tiếng kia cũng biến mất...

Đèn đường đằng trước bắt đầu từ từ nhấp nháy, chút sợ hãi không biết từ đâu tới bắt đầu len lỏi trong hần, lúc tiếp tục đi về phía trước, hần lại nghe thấy tiếng thở khẽ đó giữa tiếng tim đập đang dần trở nên dồn dập của mình, nặng nề nhưng có nhịp điệu...

Dần dà trở nên hợp nhất với sự nhấp nháy của đèn đường..."

Một vụ tàn thuốc rơi xuống mu bàn tay khiến y khẽ nhíu, y vẫy vẫy tay rồi dúi tàn thuốc vào bên trong lon coca bên cạnh.

"Hần nhất định phải quay đầu lại..."

"Bầu trời bỗng nhiên sáng bừng, nháy mắt bốn phía giống như ban ngày..."

Cửa sổ tối mò bên ngoài đột nhiên xẹt qua một tia sáng, Nguyên Ngo giật mình sợ hãi, quay đầu nhìn sang theo bản năng, nhận thức "là chớp thôi" còn chưa truyền đạt hết ở trong đầu thì một tiếng nổ nổi đuôi sau đó vang lên.

Ngay lập tức Nguyên Ngo có cảm giác bản thân đang cởi truồng đứng giữa quảng trường bị một viên pháo ném trúng ngay chân dọa cho hần bay phách lạc, hất tay làm đổ ụp cả ly cafe.

"Đột!" Sau khi tỉnh táo lại y nhanh chóng lấy một cuộn giấy ăn để lên chỗ cafe bị dây ra.

Hôm qua lúc Đại Đầu tới chơi có nói rằng hôm nay sẽ có một trận mưa giông lớn, y vẫn nghĩ trời xanh mây trắng thế kia làm gì có chuyện đó, kết quả nhìn ra ngoài cửa sổ lúc này, to như nắm đấm... Không, hạt mưa to bằng nửa nắm đấm đã bắt đầu dội xuống rồi, màu đen của bóng đêm bốn phía chuyển sang màu xám trắng của màn mưa.

Cuộn giấy ăn đã hút sạch sẽ cafe bị đổ, Nguyên Ngọ ném cuộn giấy vào sọt rác, đang chuẩn bị làm một cốc cafe khác thì giữa tiếng sấm chớp đùng đoàng truyền đến một tiếng bịch từ mũi tàu.

Bàn tay đang giơ ra cầm lấy cái cốc khựng lại, quay đầu nhìn về phía cửa khoang

Cửa khoang chỉ là hai tấm ván, trên góc có miếng kính gắn chặt không gỡ ra được, mà đứng từ cái góc này thì không thể nhìn thấy được cái gì qua hai miếng kính ấy.

Nhưng qua khe cửa thì có thể nhìn thấy, lúc ánh mắt hần lướt qua khe cửa, phát hiện lá cờ Đại Đầu cắm ở thành thuyền có thể nhìn thấy qua khe cửa lúc này đây bị thứ gì đó che mất.

Có người đứng ở mũi thuyền.

"Ai vậy?" Nguyên Ngọ hỏi một tiếng, nhìn chằm chằm qua khe cửa, tay mò vào trong đồng quần áo bữa bọn vớt bên cạnh lục lọi, rút ra một cái súng phóng giáo.

Bến tàu cũ bên này an ninh rất tốt bởi toàn là người nghèo sinh sống, mở cửa ra cho người ta vào lục căn thận cũng chẳng bóí ra được thứ gì có giá trị, thứ duy nhất có thể hấp dẫn kẻ gian có chẳng là mấy cái lồng bè nuôi cá kia.

Nhưng mấy cái lồng bè nuôi cá không gần với thuyền của Nguyên Ngọ, bất kì một tên trộm nào biết tính toán thì cũng sẽ không mò đến thuyền của y.

Cho nên Nguyên Ngọ mới lấy cây súng phóng giáo ra.

Y lấy cái súng này từ chỗ của ba Đại Đầu, đến giờ vẫn chưa dùng nó để săn cá lần nào, lần duy nhất sử dụng là lúc y cầm lên nghiên cứu lỗ tay bóp cò bắn thẳng một mũi tên vào chân mình.

Người bên ngoài không trả lời nhưng bóng người chậm rãi lay động hướng đến gần cửa khoang thuyền.

"Hoan nghênh tới chơi." Trên thuyền vang lên một giọng nữ niềnnở.

Người bên ngoài có vẻ sợ hết hồn, vội vàng lùi lại.

"Hoan nghênh lần sau lại tới" Giọng nữ niềnnở đó lại vang lên.

Nguyên Ngộ chắc hẳn người bên ngoài đã ngây ra rồi, y nhanh chóng bước đến bên cạnh cửa khoang, thò mũi súng phóng giáo ra bên ngoài qua khe cửa.

"Biến!" Y nói.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 2

Có lẽ âm thanh của y vang lên giữa tiếng mưa đình tai nhức óc xối xả quá nhỏ bé, hoặc có lẽ mũi súng đưa ra quá ngắn không nhìn thấy được, người bên ngoài không biến đi theo như lời của Nguyên Ngọ mà ngược lại còn tiến dần về phía cửa khoang.

Bây giờ thì có thể xác định được bên ngoài chắc chắn là người.

"Hoan nghênh đến chơi!" Giọng nữ niền nở vang lên lần nữa.

Người kia dừng lại thoáng chốc do dự.

"Hoan nghênh lần sau lại đến! Hoan nghênh đến chơi! Hoan nghênh lần sau lại đến!" Giọng nữ niền nở vui vẻ cất lên.

"Đừng có đứng ở đó!" Nguyên Ngọ có hơi cúi kính rỗi, muốn đưa mũi súng ra ngoài thêm một chút nhưng chiều rộng khe cửa có hạn, không đẩy được nữa, đành phải rút súng phóng giáo về nhưng không thành công.

Súng phóng giáo vướng giữa khe cửa, chọc ra rút vào đầu không xong làm cho cửa cũng kẹt khỏi mở luôn.

Lúc Nguyên Ngọ nhận thấy thế giới này thật vi diệu thật muốn chửi nhau một trận, người bên ngoài dường như cảm nhận được phía sau cửa có động tĩnh, vì vậy nhích lại gần nói một câu: "Chào anh."

Giọng nói thật vang dội, giữa trời mưa lớn như vậy mà Nguyên Ngọ vẫn nghe rõ được.

"Hoan nghênh đến chơi! Hoan nghênh đến chơi!"

"Có thể...." Người nọ đành lùi lại phía sau một chút, "...Tất cả điều này đi không?"

"Hoan nghênh lần sau lại đến! Hoan nghênh đến chơi!"

Nguyên Ngọ không thềm quan tâm đến hắn, tập trung tìm cách rút cái súng phóng giáo ra khỏi khe cửa.

"Hoan nghênh đến chơi!"

"Có thể tất cả thứ này đi không?!" Người nọ bước đến sát cửa, hô to một câu.

"Con mẹ nó đêch được đâu." Nguyên Ngọ vẫn đang kéo kéo cái súng.

"Hoan nghênh lần sau..."

Người nọ lần mò được cái máy cảm biến bên cạnh cửa, dùng sức đập cho nó một phát.

Tiếng máy cảm biến vỡ vang lên thật to khiến Nguyên Ngọ giật mình, trượt tay một cái vậy mà lại rút được cái súng phóng giáo ra.

Nhưng mũi giáo trên đầu súng lại không thấy đâu...

"Đệt mợ, tôi chỉ đập vỡ có mỗi cái máy cảm biến thôi mà anh muốn giết tôi? Anh có bị điên không đấy?" Tiếng người bên ngoài vang lên đầy kinh ngạc không tin được cùng với sự sợ hãi.

Nguyên Ngọ mở cửa, nhìn xuyên qua màn mưa trước mặt, thấy mũi tên trên đầu súng đang cắm ở trên boong thuyền bên cạnh chân người kia.

Y nhanh tay với lấy con dao treo đằng sau cửa chĩa về hắn: "Bảo cậu biến đi."

Đây là một con dao làm cá hời y mua về dùng để làm cá, có đầu lưỡi tưởng bao giờ cũng đẹp để nhưng lại không hề thực tế, dao mua xong về

nào đã dùng được lần nào, bởi vì ở đây làm gì có cá h ồi mà với cả đ ầy ăn là mì tôm cơ mà.

Nhưng lúc c ần dùng phòng thân thì con dao vừa dài vừa nhọn này lại khá là thích hợp.

Đối phương hiển nhiên không nghĩ tới vũ khí y tiện tay lấy được lại là thứ như vậy, đứng im tại chỗ không dám ho he.

Vừa vặn có một tia chớp xẹt qua, y nhờ vào đó nhìn kĩ dáng vẻ của người này.

Là một tên tâm th ần.

Giữa thời tiết tháng bảy còn diện cả cây Tôn Trung Sơn, nút áo cài sát tận cổ.

Mặc dù khuôn mặt y bị nước mưa rửa nhưng vẫn được nét đẹp trai. Nguyên Ngọ cảm thấy phán đoán của mình vừa nhanh vừa chuẩn xác.

"Chào anh," Người nọ ngẩng ra một lúc r ồi mới chìa tay tới: "Làm quen đi, tôi tên là Lâm Thành Bộ".

"Tôi là Bộ Kinh Vân." Nguyên Ngọ nhìn cái tay đang chìa ra của y, vì không còn ánh chớp nữa nên ý không nhìn rõ gì được.

Người kia yên lặng chăm chú nhìn y một lúc lâu, bởi vì ánh sáng quá yếu ớt, Nguyên Ngọ không đoán được rốt cuộc h ắn có chuyện gì, một lát sau cũng không thấy h ắn định nói thêm câu nào, chuẩn bị đóng cửa, thích đứng thì cứ đứng vậy đi.

"Tôi ở dưới nước," người kia đột nhiên mở miệng, "Tôi bị tr ồng dưới lòng sông."

Nguyên Ngọ liếc mắt lên nhìn h ắn.

"Cùng với đám rong," người nọ chau mày nghĩ ngợi, "Đúng, đúng là giữa đám rong, ch ần chậm đu đưa."

Nguyên Ngọ cảm nhận được cái lạnh run người dâng lên từ xương cốt, dần dần lan ra theo cột sống khắp dọc cơ thể.

Mặc dù câu chữ không giống y hệt, nhưng đây chính là tình tiết y vừa mới viết hôm nay, trừ cái máy vi tính và y thì không thể có người khác nhìn thấy.

Tên này làm sao biết được?

Tên Bộ Kinh Vân... À không, tên Lâm Thành Bộ này là kẻ nào?

Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm hẩn, trong đầu ngồn ngang hàng tá chuyện, các loại suy đoán trong nháy mắt cùng lúc bùng nổ, lượng thông tin này ngay cả lúc hẩn nghiêm túc viết truyện cũng không đạt tới được.

Sau khi đầu óc chạy vòng quanh tám trăm tám mươi sáu vòng thì dừng lại ở một ý nghĩ.

Quý?

"Tôi chết rồi." Lâm Thành Bộ đứng ở đầu thuyền nói vọng vào.

"Sau lưng hẩn là màn mưa bụi ban xen vào nhau, bốn phía thuyền tới tiếng hạt mưa rơi vào nước vừa giống như gào thét mà vừa giống như đang kêu khóc..." Nguyên Ngọ tự gõ bàn phím càn cạch trong đầu.

"Tôi là..." Lâm Thành Bộ vẫn nói.

Nguyên Ngọ bước ra khỏi khoang thuyền, vươn tay hướng về phía mặt hẩn.

Một tia chớp nữa vạch ngang bầu trời đêm kèm theo tiếng nổ vang dội trên đỉnh đầu, hiệu ứng âm thanh cùng bối cảnh này thật vừa đúng lúc đúng chỗ lại còn chuyên nghiệp, Nguyên Ngọ dường như nghe được tiếng tay mình vỗ lên mặt Lâm Thành Bộ vang lên một tiếng "ba" rõ ràng rành.

"...Quý." Lâm Thành Bộ ôm mặt.

Nguyên Ngọ không thèm để ý đến hắc nữa, rút mũi tên cắm bên chân hắc lên rồi xoay người quay trở về khoang thuyền, đóng cửa lại.

Mưa ngày hôm nay đổ xuống như trút nước, cảm giác giống như buổi biểu diễn điên cuồng nhất của mùa hè này.

Nguyên Ngọ cắm lại mũi tên vào mũi súng, cẩn thận để xuống rồi đi đến gần khe cửa nhìn lướt qua, không thấy gì cả.

Cái máy cảm biến bị đập vỡ mất rồi, y không đoán được con quỷ tên Lâm Thành Bộ đó có còn đứng trước mũi thuyền hay không, có đi đâu y vẫn giữ nguyên phán đoán về tên này là hắc mắc bệnh tâm thần.

Một con quỷ mà còn bị người ta vỗ bôm bốp, chẳng có một tạo tố chất nào cả...

Nhưng mà làm sao hắc lại biết câu văn y mới viết kia chứ?

Nguyên Ngọ nhăn mày.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Máy tính bị hack hả?

Thế nhưng y là cái loại nếu như không viết truyện mới sẽ bị một người duy nhất là biên tập gọi tới gõ đầu thì lấy đầu ra lí do mà bị hack.

Lúc Nguyên Ngọ không nghĩ ra được gì nữa, cần lấy lon coca chuẩn bị bù đắp thay chính mình, để cho bản thân hưởng thụ cảm giác cô độc giữa trời mưa như trút nước này thì cửa khoang thuyền lại bị gõ.

Y quay đầu, gương mặt dán vào miếng kính trên cửa làm y suýt nữa bóp bẹp lon coca trong tay.

Y chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng động đậy nhìn chằm chằm vào gương mặt của Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ đang nói gì đó, nhìn khẩu hình miệng thì là mở cửa.

"Cửa không khóa." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ chắc hẳn cũng nhìn ra được ý nói gì, lập tức đẩy cửa:
"Thật ra tôi muốn..."

"Đứng đây." Nguyên Ngọ nói, nhìn thấy cả người Lâm Thành Bộ ướt sũng đi vào trong khoang thuyền, nước trên người nhỏ giọt thành vũng trên sàn cạnh chân, y vô cùng hối hận rằng mình đã trả lời.

"Tôi muốn..." Lâm Thành Bộ vuốt nước trên mặt, vẫy vẫy tay.

"Đi ra ngoài." Nguyên Ngọ nhăn mặt.

Vậy mà Lâm Thành Bộ ngoan ngoãn làm theo lời y, lập tức lùi lại ra ngoài khoang thuyền, đứng ở đầu thuyền có hơi ngượng ngùng.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, lại mở lon coca trong tay ra uống một hớp.

"Thật ra tôi sang đây..." Lâm Thành Bộ dường như hạ quyết tâm,
"Mượn bật lửa".

"Gì cơ?" Nguyên Ngọ nheo mắt, phù phù thổi lon tóc bay phất phơ trước trán.

"Tôi tới để mượn cái bật lửa." Lâm Thành Bộ đáp.

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm cái con người ướt rườn rượt từ trên xuống dưới này, chắc phải tằm một phút sau mới hỏi: "Chọn đại mạo hiểm hả?"

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, nhưng sau đó nhanh chóng gật đầu:
"Ừ."

Nguyên Ngọ mò sang bên cạnh lấy cái bật lửa ném qua.

Lâm Thành Bộ đón được cái bật lửa bỏ vào túi.

"Đi đi." Nguyên Ngọ nói, cảm giác giọng mình có chút khàn khàn lại uống thêm một hớp coca.

"Rất vui được biết anh." Lâm Thành Bộ gật đầu với y một cái.

"Biến." Bỗng dưng Nguyên Ngọ cảm thấy bức bối, không biết là vì hôm nay có quá nhiều chuyện hay đụng phải hai người xa lạ khó hiểu làm y bứt rứt.

Lâm Thành Bộ không ở lại nữa, quay người đi tới mũi thuyền rồi nhảy về phía trước.

Phiến gỗ giữa hai con thuyền bị rút đi rồi, ban này chắc hẳn nhảy sang đây, thế nhưng... Nguyên Ngọ vừa uống một hớp coca lại nghe thấy tiếng Lâm Thành Bộ ngã xuống nước.

Mưa rất to, gió còn mạnh hơn, thuyền lắc lư liên tục, khoảng cách giữa hai con thuyền đã không còn như lúc hẳn nhảy sang ban này.

Nguyên Ngọ thở dài, dựa vào tấm đệm phía sau lưng.

Nước bên này sâu hơn so với bến tàu bên kia, y nghĩ ngợi xem đến lúc Lâm Thành Bộ kêu cứu thì y có nên đi cứu người hay không.

Có đi đâu Lâm Thành Bộ biết bơi, thậm chí còn không kêu cứu tiếng nào, chỉ vùng vẫy trong nước chút xíu thôi đã leo lên được con thuyền bên cạnh, sau đó im ắng rời đi.

Nghi vấn trong lòng Nguyên Ngọ vẫn không có câu trả lời, nhưng y cảm thấy cuộc sống của mình cứ lộn tung phèo như vậy, so với việc biết rõ lí do Lâm Thành Bộ đến đây hay làm thế nào mà biết được nội dung chương truyện hôm nay y mới viết, y quan tâm đến việc tại sao mấy ngày nay lại chỉ viết được ba ngàn sáu trăm chữ hơn.

Đã rất lâu rồi y không đăng truyện mới, sắp không có mì gói mà ăn nữa rồi.

Điện thoại di động hình như là đã không kêu từ tháng trước, vốn dĩ cũng không có ai liên lạc với y, nhưng bây giờ ngay cả tin nhắn thông báo như "Số OTP của tài khoản ngân hàng công thương Trung Quốc sẽ nhanh chóng hết hiệu lực, mời kiểm tra nhanh", "Tài khoản ngân hàng Xây dựng Trung Quốc của ngài có mười ngàn điểm tích lũy" mà cũng không nhận được, có lẽ bị khóa thuê bao luôn rồi.

Nguyên Ngọ thở dài, đứng dậy đóng cửa lại kỹ càng, lau vũng nước mà Lâm Thành Bộ giẫm ra rồi mới quay lại trên đệm ngủ rồi, mở máy tính ra một lần nữa.

"Hắn đứng sát mép nước, nước rất sâu, có thể phản chiếu rõ ràng gương mặt hắn nhưng lại không thể nhìn được gì dưới mặt nước, chỉ có bầu trời âm u lúc ẩn lúc hiện chiếu xuống mặt nước.

Gió thổi một cơn nhẹ trên mặt nước, khiến gương mặt hắn loang ra thành từng vòng từng vòng đủ các loại hình dạng, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hắn từng nghe thấy âm thanh này, giống như tiếng than thở, cũng giống như tiếng khóc thút thít, hoặc giống như kẻ lẽ, nhưng cho dù nó có lặp đi lặp lại trong hồi ức của hắn bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm đi chăng nữa cũng không thể nhận ra được đây là âm thanh của ai, nói đi đâu gì.

Gương mặt trong nước trở nên mờ hồ không rõ, bất chợt hắn lại không chắc chắn được đây là mặt của ai.

Muốn nhìn cho rõ ràng nhưng cảm giác mờ mịt lại càng trở nên mãnh liệt, cảm giác sợ hãi trong lòng hắn dần dần lớn lên, căng thẳng, khiếp sợ...

Trước mắt mờ mịt, suy nghĩ mờ mịt, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hắn há to miệng cố gắng hít thở, vậy mà không khí cứ như bị trói buộc trong bốn bức tường."

Nguyên Ngọ bừng tỉnh há miệng thở hổn hển, rất lâu sau mới có thể từ từ lấy lại tinh thần, y đứng dậy day day trán nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ.

Mưa tạnh rồi, ánh mặt trời rạng rỡ giống như không hề có chuyện gì xảy ra, ngoài những đám bèo với lục bình bị mưa đánh dập nát trôi nổi trên mặt nước thì không còn chút dấu vết nào của trận mưa như trút nước đêm qua.

Y đứng ở đuôi thuyền đánh răng trong ánh mặt trời, mặt nước phản chiếu ánh sáng ngược lên làm y nheo nheo không mở nổi mắt.

Phía xa đằng kia đang có người nói chuyện rất lớn tiếng, có vẻ như công nhân đang báo cáo chuyện đám cá trong lồng bè đã chạy mất sau trận mưa xối xả đêm qua.

Y nhắm mắt lại hít thở sâu mấy lượt, hít mùi tanh nhàn nhạt của bèo theo không khí vào phổi, cảm giác thư thái đi rất nhiều, cuốn trôi dần dần đi sự hít thở không thông trong giấc mơ vừa trải qua.

Hôm nay phải đi một chuyến lên thị trấn, cafe mua đợt trước đã sắp hết rồi, tiện mua thêm mấy thứ kem đánh răng, xà phòng, mì ăn liền, còn có bia, coca, đồ ăn vặt, các thứ các thứ nữa...

Nguyên Ngọc cầm một tập giấy ghi chú ở trên bàn lên viết những gì muốn mua vào

nhưng chữ càng ngày càng xấu, y xé tờ giấy ra nhét vào túi, trên tờ giấy vốn có ghi những thứ y muốn mua từ trước, nhìn chẳng hiểu viết cái gì nhưng vẫn còn đẹp hơn bây giờ chán.

Già rồi.

Nguyên Ngọc dùng tay chải bừa lại tóc rồi đội mũ đi ra ngoài khoang thuyền.

Cách Cầu Trầm gần nhất là trấn Tiểu Giang, đi xe máy chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ, một ngày lên phố đi chợ sẽ đột nhiên có ảo giác như từ nơi hoang dã lao vào cuộc sống của xã hội văn minh vậy.

Nguyên Ngọ có một chiếc xe gắn máy, đặt trong phòng chứa củi ở nhà của chủ thuyền, cả tháng y chỉ lái có một lần, còn bình thường đi những chỗ gần gần y đâu đi bộ, chủ yếu là tránh vào trong thôn.

Trong thôn kỳ thực có không ít du khách, còn có hàng hóa bày bán cho khách du lịch, nhưng có vẻ như y sống xa cách với nhân loại lâu quá hoặc là viết mấy thứ thần bí u ám nhiều quá rồi mà gặp người trong thôn thì y như rằng sẽ thấy ánh mắt họ nhìn mình cứ là lạ.

Chủ thuyền ở nhà, Nguyên Ngọ gật đầu với ông một cái rồi vào phòng chứa củi moi con xe của mình ra ngoài, xe này chủ thuyền đi không ít lần, trên bánh xe bám kết bùn đất, phía sau còn dính lông gà, trên bình xăng còn có vết xước.

Có đi đâu dù gì cũng được đi xe miễn phí, xăng dầu lúc nào cũng đầy, y không so đo mấy cái này làm gì, huống chi ngày trước mua thuyền cũng được giá rẻ... Là mua hả?

Hay là thuê?

Mua lúc nào?

Thuê? Lúc nào thì đóng tiền thuê?

Nguyên Ngọ nhảy lên xe chống chân cả lúc lâu vẫn không nhớ ra nổi.

Muốn đến Cầu Trăn nhất định phải đi qua trấn Tiểu Giang, người qua lại ở mùa này là đông nhất, phần đông đều là du khách trong thành phố tự mình lái xe sang chơi, đường ngắn dễ đi.

Có đi đâu vì quá nhiều lái xe mang theo tư tưởng "mấy người rất một đám đàn độn, chỉ có mỗi ông đây thông minh nhất" sau đó lái chầm chậm sang con đường bên kia, vừa vào trấn đã đâm đầu vào con đường tắc ứ đến cả xe máy cũng chẳng lách nổi.

Nguyên Ngọ dừng xe ở ven đường, cúi thấp đầu đi bộ, y phải đến cái siêu thị nhỏ trong chợ để mua cafe rồi tiện mua đồ luôn.

Mặt trời chói chang, bụi bặm, khói xe, còi báo, loa phóng thanh trong tiệm, đủ các loại tiếng rao hàng mời gọi.

Cái trấn nhỏ rất có hơi thở của con người, cũng rất ồn ào.

Nguyên Ngọc rút một khăn khăn ra che lên mặt, bước vội đi giữa một tập hợp hỗn tạp bao gồm xe gắn máy, xe công nông, người trong thành phố và cả người trong thôn.

"A!" Bên cạnh có người kêu lên, giọng nói rất vang.

Nguyên Ngọc hoàn toàn hiểu rõ thế nào gọi là mắt không thấy tâm không phiến, mặt dán xuống đất đi thẳng về phía trước.

"Này!" Người nọ lại gọi một tiếng nữa.

Nguyên Ngọc cảm thấy âm thanh này thể hiện cực kỳ rõ ràng rằng nhân vật mục tiêu trong lời người kia chính là y.

Khi y còn đang do dự có nên quay đầu hay không, giọng nói kia đã gần hơn rất nhiều: "Nguyên.... Hình Thiên!"

Nguyên Ngọc nhú mào, lúc quay đầu y cũng nghe ra được đây là giọng của ai.

Chính là cái tên bệnh tâm thần hôm qua nói mình là quỷ.

"Còn nhớ tôi không?" Hôm nay Lâm Thành Bộ không mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn kia nữa, chỉ mặc một cái áo phông cùng với một cái quần đùi hoa hòe hoa sói, nhìn qua giống như là đi biển nghỉ mát vậy.

Nguyên Ngọc không nói năng câu nào.

Hình Thiên là bút danh y dùng để viết truyện, biết cái tên này cũng chẳng có gì lạ, cũng không chắc là độc giả.

Nhưng việc trước khi Lâm Thành Bộ gọi cái tên hình Thiên còn thêm một chữ "Nguyên" đằng trước lại khiến y để tâm.

Không ai biết y tên gì, y dùng một cái thẻ căn cước khác cho chủ thuyề.

Tên là gì? Không quan trọng, dù sao cũng là không ai biết.

Cả nhà Đại Đầu không ai biết, chỉ gọi y là Tiểu Ngộ.

Làm sao Lâm Thành Bộ lại biết?

Nguyên Ngộ nhìn hắ một cái rồi quay đầu đi tiếp, quá nhiều chuyện không hiểu được, vẫn nên là đừng có tốn nơ ron thần kinh cho những chuyện này, khoảng thời gian này vốn nên dùng để nghĩ rõ ràng cốt truyện thì hơn.

Rất nhiều chuyện một khi không nghĩ đến nữa, không để trong lòng thì cũng tương đương với không còn tồn tại.

Cái thế giới này với y đơn giản bao gồm "mình" và "những người khác", y dùng tư tưởng này để tự tìm cho bản thân một đường lui.

Có đi đầu Lâm Thành Bộ này lại khác với "những người khác", Nguyên Ngộ rõ ràng đã thể hiện ra thái độ không muốn tiến thêm một bước nói chuyện, hắ vẫn sấn tới.

"Chắc anh còn nhớ tôi nhỉ, tôi là Lâm Thành Bộ," hắ thậm chí còn vươn tay ra muốn bắt tay, sau khi không được đáp lại đành rút tay nhét vào túi quần, "Anh thấy không, anh đeo khẩu trang mà tôi còn nhận ra, tôi cảm thấy tôi đẹp trai thế này, anh chắc vẫn còn nhớ tôi."

Nguyên Ngộ vẫn đang cúi đầu đi tiếp, nghe thấy câu này mới vắn cái cổ mình sang nhìn hắ.

"Không phải à?" Lâm Thành Bộ cười thành tiếng.

Nguyên Ngộ tiện tay với lấy một cái chậu chất ở bên cạnh một hàng tạp hóa giờ lên trước mặt hắ.

"Gì thế? Tôi không mua cái này, anh thích thì mua đi, cũng được đấy," Lâm Thành Bộ nói: "Nhưng cái màu nâu đỏ này xấu quá, anh lấy màu xanh đi."

"Dày như thế này này" Nguyên Ngọ nói.

"Hửm?"

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống: "Mặt cậu đấy."

Nguyên Ngọ nhìn túi cafe to dùng thấy rất hài lòng, mặc dù uống nhiều rồi y sẽ bị đau bụng nhưng mùi thơm của cafe làm y có cảm giác yên bình.

Nguyên Ngọ nhét hết những thứ vật dụng mua đủ theo tờ giấy ghi chú vào một cái bọc to, đang cần ví chuẩn bị trả tiền, Lâm Thành Bộ đi vào còn tiện tay nhắc cái túi lên: "Nặng thế này, anh mua đi một lần dùng cả tháng à? Hay nửa tháng? Không mua thêm hoa quả ư?"

Bất kể từ vẻ mặt hay giọng điệu hay cái gì gì đó khác, Lâm Thành Bộ cứ luôn tỏ ra giống như đã quen biết y cả trăm năm rồi, cái kiểu bất chấp không kiêng nể gì khiến Nguyên Ngọ cảm nhận được sự tức giận và bức bối của mình đang lan lên từ gót chân.

Nguyên Ngọ không thèm để ý đến hắn, đi thẳng ra khỏi tiệm rồi theo phố quay về.

Tận tới lúc đi đến cạnh xe gắn máy y mới dừng lại, Lâm Thành Bộ vẫn tò tò đi theo y đặt túi đồ lên yên xe: "Có cần lấy dây buộc không?"

Nguyên Ngọ không đáp, đi vào con hẻm nhỏ giữa hai căn nhà lầu rồi vậy vậy gọi hắn.

"Hả? Làm sao?" Lâm Thành Bộ lập tức đi theo.

Mới vừa tiến tới gần hắn đã bị Nguyên Ngọ nắm lấy cổ áo quăng mạnh về phía bức tường, Lâm Thành Bộ mới loạng choạng một cái đã bị y bóp cổ đè lên tường.

"Rốt cuộc cậu muốn gì?" Nguyên Ngọ gần giọng hỏi.

Lâm Thành Bộ nhú mày nhìn y với ánh mắt phức tạp, qua một khoảng thời gian đi được chặng đường hơn mười bước mới đáp: "Thật sự anh không tin tôi là quỷ à?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 3

Nguyên Ngọ tự hỏi có phải mấy năm nay y tiếp xúc quá ít với con người hay không, quả thật y không bao giờ nghĩ tới có loại bệnh tâm thần cứ nhật định nhận mình là quỷ như thế này, nhìn mặt hắn còn có vẻ như rất tin vào điều mình nói, còn nếu y không tin hả, anh mà nói anh không tin thì bây giờ tôi lấy dao rạch l ồng ngực tôi ra cho anh xem.

"Câu có tí kiến thức cơ bản nào về quỷ không vậy?" Nguyên Ngọ vẫn ép hắn lên tường không buông.

"Vậy anh có không?" Lâm Thành Bộ hỏi ngược lại, còn vắn vẹo cổ mình: "Thả lỏng tẹo đi, không thở được."

"Quỷ cũng cần thở hả?" Nguyên Ngọ không hề nghe theo.

"Làm sao anh biết quỷ không cần thở chứ?" Lâm Thành Bộ nhìn y: "Anh gặp quỷ rồi? Anh tìm người nào có kiến thức về quỷ mà hỏi thử xem đã từng gặp quỷ chưa? Ai dám chắc chắn quỷ không cần thở?"

Nguyên Ngọ nhìn hắn, trong nháy mắt này y lại không biết phản biện thế nào.

"Quỷ chúng tôi nếu thở thì chỉ cần thở mạnh một chút thôi có thể khiến anh nổi da gà, cả người lạnh toát, anh từng cảm nhận bao giờ chưa?" Tay Lâm Thành Bộ kéo cánh tay y đang bóp cổ hắn cho lỏng ra một chút, "Loài người các anh, cứ nói quỷ không có bóng, quỷ không có cơ thể, quỷ không có chân, không có l ồng ngực..."

"Thật sự không có," Nguyên Ngọ cắt ngang hắn, "Ngực phẳng hay ngực cỡ D không ai quan tâm."

"Các anh cứ gán cái định nghĩa đó cho quý," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Có từng nghĩ đến chúng tôi cảm thấy thế nào không?"

"Không." Nguyên Ngọ đáp.

"VẬY..." Lâm Thành Bộ vẫn còn muốn nói nhưng Nguyên Ngọ lại không có hứng thú để nghe.

Y thả Lâm Thành Bộ, lùi ra sau hai bước rồi chỉ ngón tay vào y: "Tôi mặc kệ cậu muốn làm quý biết thờ hay gì gì, đừng có đi theo tôi là được."

Quý biết thờ đứng im tại chỗ, Nguyên Ngọ lấy dây buộc đồng hồ đã mua vào giá gỗ sau xe, cái giá gỗ này được chủ thuyền gắn thêm vào để bình thường chở cá đi bán.

Nguyên Ngọ thấy cái thứ này xấu đau xấu đớn nhưng tính về chất lượng và tác dụng thì cũng tạm tạm.

Y lên xe cúi đầu đập mấy cái nổ máy, lúc nhìn về phía Lâm Thành Bộ thì đã không còn ai nữa rồi.

Y nhíu mày nhìn một lượt xung quanh, chỉ với khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, Lâm Thành Bộ biến mất tăm như một con quỷ thực sự.

Gương xe bị lệch, Nguyên Ngọ giơ tay ra chỉnh lại, tiện tay bỏ mũ ra chỉnh chỉnh lại tóc, nhưng lúc nhìn thấy mặt mình thì lại lướt vội qua.

Chắc chắn là vì đẹp trai quá nên bản thân cũng không dám nhìn nhiều.

Trời nóng như đổ lửa, bỏ cái mũ ra là cảm nhận được ánh mặt trời thiêu đốt trên đỉnh đầu, để hạt đậu lên trên chắc có thể nở ra thành bông luôn quá.

Lúc Nguyên Ngọ chuẩn bị đội mũ lên bỗng nhìn thấy một vật thể màu trắng rơi từ trên trời xuống qua gương chiếu hậu, đáp xuống đỉnh đầu y.

Cái tay đang cầm mũ cứng lại, một lúc sau mới kiên nhẫn cảm giác ghê tởm sờ lên đầu: "Mẹ nó chứ..."

Nguyên Ngọ chưa từng vào tiệm cắt tóc ở trấn, y tự dùng cây kéo của mình mà mò mẫm cắt.

"Gội đầu hay cắt tóc?" Cái tiệm cắt tóc này chắc chẳng có ý định làm ăn, chỉ có một bà chị gái tầm ba mươi tuổi ngồi bên trong chơi điện thoại di động.

"Gội." Nguyên Ngọ trả lời.

"Ngồi xuống đi." Chị gái chỉ cái ghế trước gương.

"Gội đầu luôn," Nguyên Ngọ không ngồi, "Trên đầu tôi có phân."

"...Ờm." Bà chị ngẩn người.

Gội đầu xong Nguyên Ngọ mới ngồi xuống ghế, bà chị cầm khăn xoa xoa đầu y: "Cậu không cắt bớt tóc đi chút sao? Dài rồi đấy, tóc xoắn tự nhiên thì phải rửa lại chút chút."

"Không cắt." Nguyên Ngọ đáp.

"Không sửa lại một chút nhìn sẽ không sáng sửa đâu," bà chị gái không có ý định buông tha, nói tiếp, "Cậu đẹp trai thế này, đầu tóc lại như vừa ngủ dậy..."

Nguyên Ngọ đứng dậy, lấy tiền bỏ lên bàn đi ra khỏi tiệm.

"Không sẩy à?" Bà chị gái gọi với sau lưng y.

"Sẩy cái méo gì." Nguyên Ngọ lầm bầm.

Thời tiết như hôm nay thì đúng là không cần phải sẩy làm gì cả, gió thổi suốt cả dọc đường cưỡi xe máy, lúc về đến Cầu Trăn tóc đã khô cong. Chẳng qua khói bụi mù mịt cả đoạn đường làm y thấy cái đầu này có gội cũng như không.

Cất xe lại vào phòng chưa cũi ở trong thôn, Nguyên Ngọ xách bọc đồ trở về bến tàu cũ.

Phía trước bến tàu cũ là một con đường đất nhỏ, đường tắt đi tới thôn, bình thường xe gắn máy, máy cày với xe công nông đi qua khá nhiều, ô tô cho thuê không hay đi qua đây, dễ bị sa lầy, đây cũng là lí do vì sao khách du lịch không đi sang bến tàu cũ bên này.

Vậy mà hôm nay Nguyên Ngọ thấy phía xa xa đằng cánh rừng lộn xộn ngồn ngang có một con xe ô tô nhỏ màu trắng.

"Anh Tiểu Ngọ." Đại Đầu đang đeo cái hờ lô to trên lưng nghịch nước ở bến tàu, vừa thấy y liền chạy lại ngay.

"Ai vậy?" Nguyên Ngọ hếch hếch cằm về phía bên kia.

"Không biết ạ." Đại Đầu lắc lắc cái đầu, nhìn hướng ấy: "Không biết cái xe này."

Nguyên Ngọ lấy một hộp rong biển từ trong bọc đồ ra cho nó: "Ăn không?"

"Có!" Đại Đầu cầm lấy, nhanh chóng mở ra rồi rút một miếng nhét vào miệng: "Mẹ nói cái này là rong bèo, ăn vào là thành quýt nước."

"Vậy trả cho chú đi." Nguyên Ngọ chìa tay.

"Không có đâu" Đại Đầu vội vàng ôm chặt hộp rong biển: "Con làm quýt nước cũng được."

Nguyên Ngọ khinh bỉ: "Xùy."

"Xùy xùy xùy." Đại Đầu nghiêm túc học hỏi.

Nguyên Ngọ bước ra bến tàu nhảy lên thuyền: "Đừng có đi theo chú."

"Tại sao?" Đại Đầu đang chuẩn bị nhảy theo y.

"Chúng ta không có tiếng nói chung." Nguyên Ngọ đi về đằng trước.

"Có thể tìm mà, chúng ta thử tìm tiếng nói chung", Đại Đầu không cam tâm đứng ở bến tàu: "Chú thích hiệp sĩ heo không?".

Nguyên Ngọ không để ý tới lời của nó, nhanh chóng nhảy qua mấy cái thuyền đi mất.

Trước kia cảm thấy những người sống trên sông nước rất thú vị, nhưng đến khi thật sự sống ở trên nước rồi mới thấy không phải đâu cũng thú vị.

Nước ở bến tàu cũ này chảy chậm, nước trong vịnh đến giữa hè với mùa khô có thể ngửi được mùi tanh của rong bèo lẫn lộn, còn có mùi cá thối tôm thiu từ thượng nguồn đổ xuống... Nguyên Ngọ vẫn còn đang nghĩ xem liệu ngửi những bông hoa sen tươi tốt ở vịnh Đông kia có thấy mùi của người đã chết không.

Nói đi nói lại, vị trí con thuyền của y đậu không tệ, neo ở ngoài cùng những con tàu đỗ san sát tầng tầng lớp lớp, buổi sáng hóng chút gió ngấm chút nước cũng ổn, thỉnh thoảng hứng lên còn ngửi câu cá ở đuôi thuyền.

Cho nên Đại Đầu cứ nhất quyết mò sang chỗ của y, ngay cả...người tâm thần với quỷ biết thở cũng muốn tới.

Cách hai chiếc thuyền, Nguyên Ngọ nhìn thấy Lâm Thành Bộ đang ngửi ở mũi thuyền thông dong đặc ý ngâm chân dưới nước.

Bực bội dâng lên trong nháy mắt khiến y muốn dùng hết sức mình lật một phát úp ngược con thuyền kia.

"Anh chậm quá đấy, con người à." Lâm Thành Bộ vẩy vẩy tay về phía y vừa cười vừa nói.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, đặt miếng gỗ rút đi lần trước lại cẩn thận, vào khoang thuyền đóng cửa lại.

"Bây giờ anh tin tôi là quỷ chưa?" Lâm Thành Bộ bước tới bên cạnh khe cửa, "Tôi đi bộ còn nhanh hơn anh đi xe máy đấy".

"Giống quẻ các cậu có phải ng ần truy ền tai nhau là giống người chúng tôi bị mù không?" Nguyên Ngọ bất ngờ mở cửa ra, chớp mũi dính sát rạt với với chớp mũi hấn, nói rõ từng chữ, "Xe cậu đậu ngay bên trong rừng kia kìa".

"Đấy không phải là xe của tôi." Lâm Thành Bộ đáp.

"Cậu biến ngay cho tôi." Nguyên Ngọ chỉ vào mũi hấn nói.

"Đây là đất của anh à?" Lâm Thành Bộ lui về phía sau một bước.

"Cái thuy ền này thì đúng." Nguyên Ngọ chỉ chỉ xuống.

"Được." Lâm Thành Bộ gật đầu, xoay người rời khỏi thuy ền của y, ng ửi xuống mũi thuy ền của chiếc bên cạnh tiếp tục ngâm chân dưới nước.

Nguyên Ngọ không còn hơi sức đâu mà quan tâm đến hấn nữa, ảnh đại diện của biên tập đã nhảy lên trên màn hình máy tính.

Cần dao đờ chương mới: "Anh quên nhắc cậu, ngày mai là ngày cuối cùng của tuần này rồi nhaaa~~~"

Nguyên Ngọ ngẩn ngơ, đã rất lâu rồi, chỉ cần không để ý một chút là y sẽ ném cuộc sống qua một bên, không quan tâm thứ mấy không quan tâm ngày nào tháng nào, mỗi tháng chỉ có hai ngày y có thể nhớ được, chính là hai ngày cha mẹ Đại Đầu lên trên trấn để đi chợ, hai ngày này Đại Đầu sẽ ăn cơm trưa ở nhà y.

Y mở lịch ra xem, thứ sáu rồi...

Cười hết một chén rượu: Thứ sáu rồi à, mai là thứ bảy, hai ngày nữa mới gọi là hết tuần.

Cần dao đờ chương mới: Mỗi tuần bắt đầu từ chủ nhật nhé, yêu thương nhiều [Cạn ly.jpg]

Cười hết một chén rượu:...

Nguyên Ngọ thở dài, mở máy vi tính lên nhìn vào bản thảo rách nát mới được vài chữ rồi thở dài.

Thôi thì kiếm cái gì ăn uống trước vậy.

Gần trưa rồi phải ăn cơm trước... Hay uống cafe trước? Ăn cơm trước đi, vớ vẩn bụng rỗng uống cafe vào lại đau dạ dày...

Cơm mà bữa trưa trong miệng y chính là mỳ ăn liền, hoặc là cơm hộp, nếu như y hứng lên sẽ nấu một nồi cơm, làm thêm một đĩa trứng chưng cà chua, cơm hộp rất tốt nha, cơm thừa còn dùng làm cơm rang được.

Nhưng mà có khi nào y có hứng chứ.

Hôm nay có thể không ăn mỳ, y có mua mỳ tươi.

Nấu mì với xúc xích có vẻ được đấy, một tháng cũng nên đổi xử tử tế với bản thân hai ba buổi.

Y mang mì ra sau đuôi thuyền, với tay để lấy nước mới phát hiện đã chẳng còn giọt nào, vì vậy đành đi về phía mũi thuyền.

Lâm Thành Bộ vẫn còn đang ngẩn ở trên chiếc thuyền bên cạnh ngân nga nhìn mặt nước, có vẻ không để ý thấy y đi tới.

"Đại Đầu -----" Nguyên Ngọ hướng về phía bên tàu gọi to.

"Ái ui." Lâm Thành Bộ giật mình.

"Đại Đầu -----" Nguyên Ngọ không thèm quan tâm, tiếp tục gọi.

"Gọi ai thế? Có chuyện gì?" Lâm Thành Bộ vẫn giữ cái thái độ quen thân như cũ.

"Gọi điện thoại di động của tôi." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

Sau khi điện thoại di động không còn nhận được tín hiệu gì nữa, y muốn gọi người mang nước tới phải gọi Đại Đầu, bảo Đại Đầu lấy điện thoại di

động của mẹ nó gọi hộ.

"Tôi biến cho anh một cái," Lâm Thành Bộ nói, "Tộc quỷ chúng tôi...."

"Quỷ với tộc quỷ hình như không cùng loài." Nguyên Ngọ đáp.

"Cho anh." Lâm Thành Bộ đứng dậy, móc trong túi quần ra một cái điện thoại di động.

Nguyên Ngọ không nhận lấy, yên lặng nhìn hẩn.

"Điện thoại của anh," Lâm Thành Bộ nói, "Thật đấy, không tin thì anh thử xem."

Nguyên Ngọ xoay người quay về khoang thuyền, lấy cái di động đã tắt máy một tháng ra huơ huơ cho Lâm Thành Bộ thấy: "Có bệnh thì phải chữa, không được sợ thầy giấu bệnh".

"Cái điện thoại kia không phải của anh," Lâm Thành Bộ đi tới: "Cái này mới là của anh."

Không đợi đến lúc Nguyên Ngọ nổi cáu, hẩn nắm lấy tay Nguyên Ngọ cưỡng ép nhét cái di động vào lòng bàn tay y: "Không tin anh nhìn thử xem, trong này lưu những gì."

Nguyên Ngọ trợn mắt nhìn hẩn một lúc lâu.

"Mang giúp tôi một bình nước tới, ừ, ở bến tàu cũ, số thẻ của tôi là..." Nguyên Ngọ gọi cho bên giao nước, "Cảm ơn."

Sau khi cúp điện thoại y không trả lại điện thoại cho Lâm Thành Bộ ngay mà nhìn lại màn hình di động thử ra.

Ảnh nền thuần một màu trắng, bên trên có một hàng chữ.

Cười hết một chén rượu, sát nhân giữa thành phố.

"Rốt cuộc cậu muốn gì?" Nguyên Ngọ cầm điện thoại xoay xoay.

"Làm bạn." Lâm Thành Bộ nói.

"Bạn có biết người quý không chung đường không?" Nguyên Ngọ nói vô cùng chân thành: "Tôi còn muốn sống, không muốn kết bạn với quý."

"Thật vậy sao?" Lâm Thành Bộ nhíu mày.

"Thật đấy," Nguyên Ngọ gật đầu, "Bạn đi đâu thai đi được không?"

Lâm Thành Bộ nhíu mày giống như đang do dự, biểu cảm như vậy Nguyên Ngọ đã nhìn thấy tối hôm qua, lúc hắn nói muốn mượn bát lửa.

"Tôi có hai cái bát lửa, cho bạn thêm một cái nữa là tôi không có cái để dùng đâu." Nguyên Ngọ cố giấu đi phiến nào trong lòng: "Đi đi, cát bụi lại về cát bụi, bùn đất lại về với bùn đất..."

Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn y: "Vậy trước khi tôi đi đâu thai có thể hỏi anh chuyện này không?"

"Không thể." Nguyên Ngọ dường như không đợi hắn nói hết đã trả lời.

Không thể.

Không thể.

Tại sao không thể, y không biết.

Y cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy.

"Anh biết Nguyên..." Lâm Thành Bộ không để ý đến sự từ chối của y, vẫn cương quyết mở miệng.

Có đi đâu còn chưa nói xong Nguyên Ngọ đã nhấc chân đạp một cái vào bụng hắn, hắn không vùng vẫy gì đã ngã thẳng xuống nước.

Nước ở bên này sâu hơn bên tàu đằng kia, sau khi Lâm Thành Bộ té xuống quẫy hai ba cái, dần dần trồi lên rồi đứng hẳn dậy, nước chỉ đến cổ y.

"Cậu," Nguyên Ngọ quỳ một chân chống tay xuống thuyền, chỉ thẳng vào mặt Lâm Thành Bộ: "Biến ngay cho tôi."

Lâm Thành Bộ không trả lời, ngược khuôn mặt ướt đầm nhỏ nước lên nhìn y.

"Tôi không biết cậu là ai, cậu muốn làm gì," ngón tay Nguyên Ngọ sắp chạm đến tận sống mũi của hắn, "Còn tới làm phiền tôi nữa, tôi giết chết cậu đấy!"

"Giết chết như thế nào?"

Nguyên Ngọ im lặng mấy giây, bất ngờ đưa tay ra túm lấy tóc hắn, dùng sức nhấn đầu hắn vào trong nước.

Lâm Thành Bộ không hề giãy dụa để mặc cho y nhấn.

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Vì dùng sức mà tay y trắng bệch, ngâm dưới nước lại càng không có chút hừng hào nào nữa.

Tóc Lâm Thành Bộ đập dềnh bên tay y, theo dòng nước lập lòe trôi, y có thể cảm nhận được sự mềm mại khi nó chạm vào tay mình, cả một chút... sợ hãi khó mà hình dung.

Y nhím chăm chú vào mái tóc của Lâm Thành Bộ.

Chẳng biết qua bao lâu, có một cái bong bóng nước nổi lên.

Một cái, hai cái, từ nhỏ đến lớn tạo thành một chuỗi.

Không hiểu là do ánh mặt trời buổi trưa quá gay gắt hay bởi vì kích động, trên người y bắt đầu xuất hiện mồ hôi lấm tấm, đáng lẽ y phải cảm thấy nóng nhưng không hề, y đang lạnh run cả người, từng đợt từng đợt ớn lạnh theo tay y trườn lên từ dưới nước.

Nhìn chuỗi bọt nước từ to thành nhỏ rồi dần dần biến mất, cảm giác ớn lạnh cùng sự sợ hãi đang dần dập dấy lên trong lòng, y thậm chí còn nghe được tiếng hít thở kinh hãi của mình.

Vừa nặng nề vừa gấp gáp, không biết có phải là bị dọa cho chảy nước mũi luôn rồi không, y nghe được tiếng thổi bong bóng từ phía mũi.

Y buông lỏng tay, bật người lui về sau mấy bước, giống như đang sợ hãi sẽ có thứ gì đó bất ngờ chui ra từ trong nước và giữa đám rong bèo kia.

Một lát sau Lâm Thành Bộ mới trỗi lên khỏi mặt nước, lúc hắn trèo lên thuyền Nguyên Ngộ đã dựa vào khoang chèo thuốc có vẻ bất lực.

"Anh không sợ chìm chết tôi à?" Lâm Thành Bộ ngẩng lên mũi thuyền ho khan.

"Cậu không phải quỷ à?" Nguyên Ngộ nói.

"Cũng đúng," Lâm Thành Bộ lắc mạnh đầu vẩy nước trên tóc: "Tí nữa thì quên".

Sau đó hai người không nói gì thêm, Lâm Thành Bộ nhắm mắt lại nằm phoir mình dưới cái nắng ở mũi thuyền, không biết là ngủ hay thả hồn bay đi rồi.

Nguyên Ngộ ngậm điều thuốc lá không rời, tàn thuốc lá đã đọng lại ở đầu điều thuốc một đoạn dài, rủ xuống bên miệng y.

"Giao nước đây!" Trên bờ có người gọi.

Tàn thuốc rơi xuống tay Nguyên Ngộ.

"Đề ở bến tàu." Nguyên Ngộ hô lên.

Lâm Thành Bộ mở mắt nghiêng đầu nhìn y: "Ban nãy anh sợ à?"

"Ừ," Nguyên Ngộ đáp một tiếng, "Dù sao cũng chưa giết quỷ bao giờ."

Lâm Thành Bộ cười: "Anh không tin tôi là quỷ phải không?"

Nguyên Ngọ thở dài: "Giống quỷ các cậu có chia thành loại bình thường với loại sẵn đến làm phiền người khác không?".

"Chẳng qua tôi thấy cô đơn thôi." Lâm Thành Bộ đáp.

"Hàng mới à?" Nguyên Ngọ châm một điếu thuốc nữa, rít một hơi, y cảm giác bản thân đã không còn tiếp tục nghĩ theo hướng người kia bị bệnh tâm thần nữa, thôi kệ đi.

"Mới thật mà," Lâm Thành Bộ ngẩng dậy, "Cho tôi một điếu thuốc được không?"

Nguyên Ngọ ném bao thuốc về phía tay hắn.

Lâm Thành Bộ lấy bật lửa ra châm: "Anh có cô đơn không?"

"Không," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Tôi thấy thêm một người nữa rất phiền".

"Cũng may, anh sẽ không thấy cô đơn," Lâm Thành Bộ nhả ra một vòng khói, rồi lại nhả tiếp một vòng khói nữa, "Chắc anh biết nhỉ, những người viết truyện ấy."

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Mỗi một chữ quỷ được viết xuống", Lâm Thành Bộ nheo mắt dưới ánh mặt trời, "Con quỷ trong truyện sẽ bước ra, bám theo sau người ấy."

Nguyên Ngọ không trả lời.

Những lời này cực kì quen tai, y không nhớ được là ai đã từng nói như vậy với ai hay là đọc được nó ở đâu.

"Anh viết về quỷ nhiều như vậy," Lâm Thành Bộ tiếp tục nhả khói, xuyên qua vòng khói nhìn về phía y, "Sau lưng không còn chỗ đứng nữa rồi".

"Cho nên cậu bị ép chạy về đằng trước hiện nguyên hình hả?" Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ cười rộ lên.

"Đầu thai đi mà, xin cậu đấy," Nguyên Ngọ dúi thuốc: "Chừa chỗ cho con quỷ tiếp theo của tôi đi, không phải hết chỗ rồi sao?"

"Không cần đâu," Lâm Thành Bộ nói: "Tôi chính là con quỷ tiếp theo đó, là cái con đong đưa trong đám bèo rong ấy."

Nguyên Ngọ nhìn hấn: "Con quỷ đấy là nữ."

"Hề, nữ quỷ à," Lâm Thành Bộ dường như hơi lúng túng, nhưng sau khi cúi đầu ngẫm nghĩ hấn lại nói: "Vậy tôi là người bị nữ quỷ đưa đi sau đó."

Nguyên Ngọ xoay người đi vào khoang thuyền.

"Anh không hỏi làm sao tôi biết à?" Lâm Thành Bộ cao giọng hỏi.

"Có bài cả rồi." Nguyên Ngọ lấy chân đá cửa khoang.

Hai giây sau y lại mò ra, bình nước vẫn còn để trên bến tàu.

"Muốn đi bên nước hả?" Lâm Thành Bộ lập tức hỏi: "Tôi lấy giúp anh"

Không đợi Nguyên Ngọ mở miệng, hấn đã xoay người chạy một mạch đến bến tàu khiêng bình nước về.

"Chuẩn bị nấu mì à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ừ." Nguyên Ngọ đổ nước vào trong xoong.

"Đun nước sôi lên sau đó bỏ mì bỏ rau vào? Sau đó đổ ra ăn đúng không?" Lâm Thành Bộ lại hỏi.

"Ừ." Nguyên Ngọ mờ mịt trả lời.

"Cho nên ăn chán lắm phải không?" Lâm Thành Bộ vẫn tiếp tục hỏi.

Bây giờ đến ừ Nguyên Ngọ cũng không muốn ừ nữa.

Có đi ầu mỳ y nấu đúng là khó ăn muốn chết, đây chính là lí do vì sao y thà ăn mì ăn liền còn hơn.

"Chúng ta thỏa thuận đi." sau một lúc yên lặng Lâm Thành Bộ lên tiếng.

"Hử?" Nguyên Ngọ cứng nhắc đáp lại, y nghĩ tới những lúc Đại Đầu đến cũng không làm y chán nản đến vậy.

"Tôi giúp anh nấu một n ồi mì thật ngon, anh giúp tôi ầu thai," Lâm Thành Bộ nói, "Nếu tôi không có chỗ đi sẽ lượn qua lượn lại ở chỗ này mãi đấy."

Trong lòng Nguyên Ngọ dấy lên một sự tuyệt vọng mờ mịt, y ôm ầu ng ồi phịch xuống boong thuyền: "Ồi giờ ời."

"Cân nhắc thử xem." Lâm Thành Bộ bước lại ng ồi xuống bên cạnh y.

"Cậu ầu thai rồi sẽ biến mất hả?" Nguyên Ngọ quay ầu nhìn hắt.

"Đúng vậy." Lâm Thành Bộ gật ầu.

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 4

"Đây là một khu công nghiệp, bốn phía đều là kho hàng, xưởng và đất hoang các kiểu, vào cái giờ này với cái thời tiết này, trên đường đã không còn bóng người, thậm chí xe cộ đi qua cũng không có..."

Ánh đèn sáng lên ở khu tầng ca nhà máy bên kia hiện ra ở rất xa, giống như hi vọng vĩnh viễn không bao giờ chạm đến được.

Âm thanh bén nhọn nhỏ xíu như tiếng ngâm nga lại vang lên một lần nữa sau lưng hắn...

Da đầu hắn tê dại, không dám quay đầu, vội rảo bước về phía trạm xe buýt..."

Giọng nói dán vào bên tai vang lên, phảng phất nghe được cả luồng khí chuyển động giữa răng và môi: "Mì sợi muốn ngon phải làm nước dùng riêng..."

Nguyên Ngọc gõ bùm bụp lên bàn phím, xóa hết đoạn văn vừa viết ra.

"Bất kể là mì nước hay mì trộn, nước mì được làm riêng sẽ không bị lẫn chung với nước luộc mì, đương nhiên khi ăn sẽ cảm thấy trong hơn," Lâm Thành Bộ ngồi trên cái ghế nhỏ ở đuôi thuyền, vừa thái xúc xích vừa nói. "Húp nước mì cũng ngon, nhưng mà..."

"Làm thế nào để cậu đầu thai?" Nguyên Ngọc cắt ngang lời y.

"Tôi còn không vội, anh vội cái gì vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn y, "Tôi nấu xong mì rồi nói cho anh."

"Vậy cậu có thể trật tự mà nấu mì không?" Nguyên Ngọ nói, "Nấu có mỗi bát mì mà lải nhải này giờ, tôi nghĩ đây sắp thành chép chính tả rồi, có thể nghĩ cho người thường chúng tôi chút xíu không?"

Lâm Thành Bộ bỏ một miếng xúc xích vừa thái bỏ vào miệng: "Được."

Mặc dù Lâm Thành Bộ đã không nói thêm gì nữa, yên lặng thái xúc xích xong lại cầm cà chua lên thái, nhưng dòng suy nghĩ trong đầu Nguyên Ngọ đã bị đứt đoạn chẳng thể nối lại được trong chốc lát, chỉ đành dựa lưng vào tấm đệm ngăn người.

Dáng vẻ Lâm Thành Bộ im lặng chăm chỉ làm việc dễ nhìn hơn nhiều, Nguyên Ngọ chăm chú nhìn chăm chăm y một lúc.

Thật ra kiểu người gọn gàng thoải mái lại trẻ tuổi như Lâm Thành Bộ ngay lần đầu tiên gặp mặt có thể tạo cho người khác ấn tượng tốt, chỉ tiếc ngay từ đầu hắn lại xuất hiện trước mặt Nguyên Ngọ với dáng vẻ một tên bệnh tâm thần vừa trèo tường trốn khỏi bệnh viện.

Có đi đâu.... Lâm Thành Bộ này rốt cuộc bị điên hay là một con quỷ khác thường, y chẳng muốn biết hắn tới làm gì, muốn làm gì, y chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đập người này biến đi.

Khi đã quen với cuộc sống rồi thì cũng không chịu được bất kỳ xáo trộn nào cho dù là tốt hay xấu đi chăng nữa.

Cách Lâm Thành Bộ thái đồ ăn rất thuần thực, cái loại trình độ mà Nguyên Ngọ có nấu mì cả đời cũng chẳng đạt được tới cảnh giới đó, nhịp điệu rất mạnh, âm thanh dao chạm vào thớt cách nhau đều đều, y như người máy vậy.

Thậm chí thái nguyên liệu xong hắn còn cầm dao quay một vòng rồi ném xuống thớt, con dao cắm xuống mặt thớt một cách vững chắc.

"Cậu chắc là đầu bếp." Nguyên Ngọ lấy lon coca từ trong tủ lạnh mini ra uống một hớp.

"Ừ," Lâm Thành Bộ quay ra nhìn y: "Trước khi chết, lúc tôi chưa chết..."

"Nước sôi rồi kìa." Nguyên Ngọ buông lon coca xuống, chạy như trốn ra chỗ mũi tàu.

Lâm Thành Bộ vẫn ngồi ở đuôi tàu lảm nhảm, nói rằng đồ làm bếp ở đây không thuận tay các kiểu nhưng y không nghe.

Đồ thên kinh, nấu có bát mì mà còn chê cả đồ làm bếp.

Ai cho hán cái gan này vậy!

Chỉ mấy phút sau Nguyên Ngọ ngửi thấy được mùi thơm đậm đặc, hơn nữa còn là mùi thơm không phân biệt được kết hợp các nguyên liệu nào với nhau, y quyết định vứt bỏ buồm bọc, tạm thời bỏ qua hiềm khích lúc trước với Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ đặt bát mì xuống trước mặt y, bên trên là xúc xích cùng trứng và cà chua, còn có thêm một thìa tương.

"Đây là cái gì?" Nguyên Ngọ hỏi, ở chỗ hán đâu có loại tương này.

"Nước sốt," Lâm Thành Bộ khoanh tay: "Chỗ anh không có gì phù hợp, không có thịt, không có rượu nấu, tôi chỉ có thể dùng bia, may mà còn có gừng..."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ cắt ngang y, cúi đầu trộn mì lên bắt đầu ăn.

Mì sợi ăn rất ngon, Nguyên Ngọ đứng ở đuôi tàu ăn mấy miếng rồi giương mắt lên nhìn Lâm Thành Bộ đang đứng cạnh y.

Xem ra hán chỉ nấu có một bát mì, bây giờ vẫn đang dựa vào khoang thuyền, thuốc ngậm trong miệng cũng không châm, chỉ ngáy người ra vậy thôi.

"Lát nữa cậu phải đi đầu thai rồi," Nguyên Ngọ nói: "Không nấu gì để ăn sao, làm quỷ chết no gì gì đấy."

"Lúc chết đã uống no một bụng nước rồi, bây giờ ăn không vào được, có thể nhịn được một năm," Lâm Thành Bộ nói: "Mì tôi nấu ngon không?"

Nguyên Ngọ không lên tiếng, vấn đề Lâm Thành Bộ nói y không chú ý, cái câu trước đó mới làm y sợ hết hồn, có thể nhịn được một năm?

Một năm?

Nguyên Ngọ đột nhiên phát hiện ra một chi tiết quan trọng y còn chưa nắm chắc đã vội đồng ý với Lâm Thành Bộ.

Đầu thai thì đầu thế nào?

Đầu mất bao lâu?

Nếu như mất một năm.... Y thấy thôi thì cứ chèo thuyền sang Vịnh Đông mà học hỏi vậy.

"Cậu phải làm thế nào mới đầu thai được?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Loại quỷ chết rồi mà không đi đầu thai như chúng tôi," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống kể bên y, "Ngẩng xồm mà ăn không tốt cho tiêu hóa đâu."

"Ăn thì không ăn, nói gì tôi." Nguyên Ngọ đáp.

"Loại quỷ chết rồi mà không đi luôn như chúng tôi, nếu không phải chết bất đắc kỳ tử thì Diêm Vương sẽ không nhận, nếu vướng mắc chuyện gì đó thì cũng không thể đi được." Lâm Thành Bộ châm điếu thuốc.

"Cái lý thuyết này là lý thuyết chung của quỷ không có bóng, quỷ không có thực thể, quỷ không chân, quỷ không tim," Nguyên Ngọ lờm hẩn một cái, "Làm sao, loại quỷ mới biết thở như các cậu không có lý thuyết của riêng mình à?"

Lâm Thành Bộ há miệng không biết nói gì.

"Nói đi, cậu vướng mắc chuyện gì mà không đi được?" Nguyên Ngọ lờm so đo vặn vẹo hẩn chuyện này, "Cần bắt lửa à? Hay chưa thực hiện

xong đại mạo hiểm?"

"Tôi phải biết được mình chết như thế nào." Lâm Thành Bộ đứng lên đi sang bên cạnh chống tay vào mạn thuyền, nói một cách thâm trầm.

"Chết đuối, bị mắc vào rong bèo." Nguyên Ngọ vừa ăn vừa nói nhưng bị Lâm Thành Bộ cắt ngang.

"Không phải," Lâm Thành Bộ chột xoay người ngối xồm đối diện y thấp giọng nói, "Tôi không phải bị rong bèo cuốn chết đuối đâu."

Mì sợi đứt vào miệng rồi còn chưa nuốt được xuống

Vẻ mặt của Lâm Thành Bộ nói ra những lời này không hề có ý dọa người, kiểu người này mà đi đóng phim thì chắc chỉ có thể theo hướng bình hoa di động, cái làm cho y không nuốt trôi được miếng mì là nội dung trong câu nói của hắn.

Hai người chìm vào im lặng một lúc, Nguyên Ngọ tiếp tục cầm mặt xuống ăn mì: "Còn cần đi phá án giúp cậu à, quá lắm tôi chỉ có thể giúp cậu báo cảnh sát thôi."

"Chỉ cần biết mình chết như thế nào là tôi có thể đầu thai rồi." Lâm Thành Bộ nói, xoay người tựa vào mạn thuyền, tiếp tục nhìn y một cách sâu xa.

"Cái bộ dạng này của cậu," Nguyên Ngọ lấy đũa chỉ chỉ hắn: "Đóng phim cực kì giả dối, cậu biết không?"

"Giúp tôi không?" Lâm Thành Bộ hỏi: "Không giúp tôi thì tôi chẳng có cách nào khác ngoài ngày nào cũng mò tới đây, dù gì tôi cũng theo lệ cũ, lệ cũ của quý là nhìn trúng ai sẽ bám theo người ấy."

Nguyên Ngọ ăn xong mì, chậm rãi đi rửa bát rồi dọn đồ làm bếp ở đuôi thuyền gọn gàng lại.

Vào trong khoang thuyền pha cho mình một cốc cafe rồi sau đó thờ dài vỗ vỗ lên cái máy tính xách tay: "Cậu lượn đi đâu mấy ngày chơi đi, đi chỗ khác mà thăm thú, tôi viết xong cái này sẽ nghĩ cách giúp cậu."

"Được." Lâm Thành Bộ tỏ ra rất hiểu chuyện gật đầu một cái.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, hắn cũng nhìn Nguyên Ngọ.

Một lúc lâu sau hắn mới hỏi một câu: "Sao thế?"

"Cậu đi đi," Nguyên Ngọ không biết làm sao nữa, "Đi chơi đi oan hồn."

"Ờ," lúc này Lâm Thành Bộ mới rời khỏi mũi thuyền, đi từ boong vòng qua đuôi thuyền, chân đạp lên tấm ván rồi mới xoay người thò đầu vào trong thuyền, "Phải rồi, còn có một chuyện chưa nói với anh, tôi thấy phải nói rõ trước."

Nguyên Ngọ quay đầu liếc hắn.

"Là thế này, chúng tôi có xếp hàng," Lâm Thành Bộ nói, "Anh không tiền mấy con quỷ xếp hàng trước tôi đi trước thì tôi không đi được đâu, Diêm Vương nói chen hàng sẽ cho đầu thai thành lợn."

Nguyên Ngọ trợn trắng mắt nhìn hắn, há miệng không nói được câu nào.

"Kiểu là anh phải tiền..." Lâm Thành Bộ nghĩ là y không hiểu nên muốn giải thích.

Cốc mocha trong tay Nguyên Ngọ ngay lập tức bay thẳng tới đập vào cánh cửa bên cạnh mặt hắn.

"Biến!" Nguyên Ngọ gào lên.

Lâm Thành Bộ lùi về sau xoay người nhảy lên tấm ván chạy mất.

Nguyên Ngọ tựa vào tấm đệm, dùng tất cả ý chí ép cái ham muốn cầm dao đuổi theo Lâm Thành Bộ bám vụn hắn vừa trỗi dậy xuống.

Sau khi nhắm mắt một lúc thật lâu y mới nhen hòng nói một câu: "Cái đêch, tổ sư nó chứ cậu đầu thai thành lợn mẹ luôn đi..."

Cần dao đợi chương mới: Yêu thương, thời gian không chờ ai cả [Con dao nhỏ máu.jpg]

Cười hết một chén rượu:... Biết rồi

Nguyên Ngọ thở dài, đi thu dọn cafe tung tóe trên boong thuyền, nằm bò lại chỗ ổn định tinh thần một lúc thật lâu mới từ từ chống tay lết về trước máy tính.

"Hắn bước nhanh mấy bước về phía trước, sau khi quẹo qua góc tường thì dừng lại, tựa sát vào bức tường sau lưng, có lẽ bởi quá căng thẳng mà hắn thậm chí cảm giác lưng đụng vào tường đau nhức.

Ở khúc rẽ có một ngọn đèn đường mặc dù không sáng lắm nhưng khiến hắn yên tâm hơn một chút, nếu như có ai đó bám theo sau, hắn có thể nhìn thấy bóng trước...

Ấy vậy mà lúc lúc âm thanh kia vang lên một lần nữa, hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Âm thanh mang tới sự ớn lạnh này dường như dội ra từ trong tường, từng chút từng chút ngấm vào lưng hắn tràn vào trong cơ thể...

Không có bóng, cũng không có cái gì, không có bất cứ thứ gì xuất hiện, khúc quanh kia hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có cái lạnh thấu xương đang bao trùm dần lên hắn...

Cảm giác đau đớn và hoảng sợ khi bị bóp cổ làm cho hắn khuyu cả người xuống, miệng há to, cố gắng hít thở trong sự tĩnh lặng...."

"A!" lúc Nguyên Ngọ nhảy dựng khỏi đệm đến khi thả mình ngã xuống đệm một lần nữa, y nghe được tiếng kêu sợ hãi ngán ngùi của mình.

Y không chắc chắn được bản thân mình ngủ thiếp đi lúc nào hay vốn không hề ngủ, chỉ thấy đầu mình nặng trĩu, còn có m ò hôi không biết vì nóng hay sợ mà túa ra ướt đầm.

"Đech..." Y thở dài.

Trời quá nóng, gió nóng thổi ra từ cái quạt điện nhỏ bên chân ngoài tác dụng khiến cho con người ta khó chịu ra thì không làm được gì khác, chỉ có thể trông chờ vào gió trời thỉnh thoảng hất vào từ mặt nước bên ngoài.

Nguyên Ngọ đi ra sau đuôi thuyền rửa mặt, lúc sờ đến mái tóc y lại thở dài.

Quả đúng là dài quá rồi.

Nhưng mà không muốn cắt, những người tóc xoắn tự nhiên như y không thể tin tưởng được tay nghề thợ cắt tóc trong trấn nhỏ, trước kia khi còn ở trong thành phố tiêu một trăm tệ còn có thể cắt ra được kiểu tóc của ca sĩ hát rap.

Y trở lại trong khoang thuyền mò mẫm một lúc lâu mới tìm thấy một cái dây cao du, qua loa túm tóc lại rồi lấy nó buộc thành một cái bím tóc nhỏ.

"A-----" trên bến tàu xa xa truyền lại tiếng gào khóc của Đại Đầu, "Sắp nát cả móng rồi, ba ơi, ba ơi, mẹ sắp đánh nát móng con rồi, con sai rồi, con không bỏ nhà đi nữa..."

"Ai nói mày bỏ nhà đi! Mày bỏ nhà đi mà vào ngay trong thôn à?" Giọng của mẹ Đại đầu còn to hơn cả nó: "Mày nói xem mày vào trong thôn làm gì?"

"Con không đi bắt gà mà-----" Đại Đầu gào lên.

Nguyên Ngọ cười cười, sự nghiệp cháy bỏng của Đại đầu là lúc nào rảnh rồi sẽ chạy vào trong thôn đuổi gà chơi, gà trong thôn bị nó đuổi sắp in

dấu nó vào trong gen di truyền rồi, đến cả gà con thấy nó cũng chạy té khói.

Mẹ Đại Đầu đánh nó một lúc rồi thôi, mà Đại đầu cũng khôi phục lại sức sống của mình nhanh chóng, Nguyên Ngọ nghe thấy tiếng hát của nó càng lúc càng gần.

"Ai?", Nguyên Ngọ đứng lên, đang suy nghĩ nên dùng cách nào để cản nó lại thì quay đầu thấy một người một trâu đang trên bờ đi qua.

Y vội vàng quay lại khoang thuyền cầm cái máy tính xách tay lên bước vội về phía bến tàu.

"Chú đi đâu vậy?!", Đại Đầu vừa thấy y đã gọi lên.

"Làm bài." Nguyên Ngọ đáp.

"Con làm bài tập với chú." Đại Đầu chạy vội tới tóm được vạt áo y.

"Chỗ chú đến trẻ con không được tới." Nguyên Ngọ vỗ nhẹ vào tay nó một cái

Đại Đầu rút tay về "Chỗ trẻ con không được tới là chỗ nào?"

"Nhóc đoán xem?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn nó.

"A," Đại Đầu tròn tròn mắt, nói lí nhí, "Là Vịnh Đông à?".

"Đúng rồi." Nguyên Ngọ cũng nhỏ giọng.

Đại Đầu không nói gì nữa chỉ ẩm ực đi theo hắt đến bến tàu, đi một lúc mới mở miệng: "Sao chú lại buộc tóc?"

"Nóng." Nguyên Ngọ đáp.

"Con gái mới buộc tóc," có vẻ vì không được đi đến Vịnh Đông mà Đại Đầu hơi hơi buồn bực, "Chú là con gái à, đâu phải đâu, sao chú lại buộc..."

"Bởi vì đẹp trai đấy," Nguyên Ngọ khom người xuống trước mặt nó, "Chú đẹp trai."

"Con cũng đẹp trai mà." Đại Đầu đáp.

"VẬY nhóc cũng buộc tóc đi." Nguyên Ngọ nhảy lên bến tàu.

"Không được.. Tóc con không đủ dài," Đại Đầu nhéo nhéo đám tóc ngắn ngắn trên đầu đầy tổn thương, ngẩng phịch xuống thuyền chống tay nâng cằm, "Bao giờ chú về?"

"Tên ngốc kia về thì chú về" Nguyên Ngọ chỉ người dắt trâu trên bờ.

"Vâng," Đại Đầu gật đầu, lại hướng về phía người bên kia gào to, "Chào chú ngốc!"

Tên ngốc kia là người cắm ở trong thôn, ruộng của nhà hắn đầu ở đám đất bên phía Vịnh Đông, muốn vào trong đó phải chèo thuyền mang trâu vào.

Nguyên Ngọ mỗi lần tới vịnh Đông đầu đi cùng với tên ngốc, lúc tên ngốc về cũng đưa y về cùng.

"Cho tôi đến gần chỗ cái cây ở góc nam đi." Nguyên Ngọ cùng với con trâu đi theo tên ngốc lên thuyền.

Tên ngốc gật đầu.

Người này thật ra không hề ngốc, chẳng qua là không thể nói chuyện nên nhiều khi hơi chậm chạp.

Nhưng Nguyên Ngọ lại cảm thấy như vậy rất tốt, tên ngốc cũng không tò mò hay thấy kỳ lạ như những người trong thôn, y nói gì kẻ ngốc cũng chỉ gật hoặc lắc.

Con trâu ngày ngày được đi thuyền chỉ cần vừa lên thuyền sẽ nằm xuống ngay, nhàn nhã nhìn chủ nhân chậm rãi chèo thuyền đưa nó lướt qua đám lau sậy.

Nguyên Ngọ lần nào nhìn nó cũng thấy thú vị.

"Hút thuốc không?" Y cầm bao thuốc lá quơ quơ.

Tên ngốc gật đầu.

Y rút một điếu thuốc đưa tới, tên ngốc nhận lấy rồi giắt nó ở mang tai.

"Thôi anh lấy hết đi," Nguyên Ngọ rút lấy hai điếu rồi bỏ cả bao thuốc còn lại vào túi hần, "Lát nữa tôi không hút, tôi ngủ."

Tên ngốc cười cười rồi chỉ máy tính của y.

"Ừ, muốn viết một ít, nhưng mà viết một lúc chắc chắn lại ngủ."
Nguyên Ngọ đáp.

Phía nam Vịnh Đông có một miếng ruộng khô nhỏ quá không gieo được hạt, bên trên có một cây hòe mọc lẻ loi, mùa nước lên thì cái cây này có thể bị ngập chỉ lộ ra tán lá.

Nguyên Ngọ rất thích lên đây những ngày nước không lớn, y thường xuyên ngủ dưới tán lá ngây ngẩn cả ngày.

Ngẩn người, cũng có khi ngủ.

Những lúc thấy thật bận rộn thật ra có khi là ngủ ở đây cả ngày.

Sau khi nhìn tên ngốc biến mất cùng với trâu của hần trong đám lau sậy, Nguyên Ngọ ngáp một cái rồi đặt máy tính xách tay lên đùi.

"Sao hôm nay cậu đến muộn thế? Còn chưa làm đậu phụ cho bữa tối đâu, khó chịu ở đâu à?" Lâm Thành Bộ vừa vào bếp, còn chưa kịp thay quần áo đã thấy bà chủ cau mày lo lắng nhìn mặt hần.

"Em ngủ quên." Hần đáp.

"Lại thức đêm? Không cần sức khỏe nữa hả?" Bà chủ vẫn nói tiếp, đưa cho hần chai nước lạnh: "Cả đầu toàn mồ hôi, chạy bộ tới đây à?"

"Đạp xe tới." Lâm Thành Bộ nhận lấy uống hai ngụm.

"Nghỉ một lúc rồi làm, chẳng vội mấy phút," bà chủ vỗ vỗ vai hắn, "Ông chủ Dương nói con cá ngày hôm qua hơi mặn, hôm nay cậu để ý nhé."

"Vâng." Lâm Thành Bộ đáp lại.

Đây là một nhà hàng có phòng riêng, không phải Lâm Thành Bộ được chủ quán truyền nghề lại mà là được sư phụ của hắn truyền cho, món ăn đặc trưng nổi tiếng ở đây là đậu phụ.

Món đậu phụ này không thể dùng đậu phụ mua sẵn ở ngoài về làm, phải bắt đầu từ việc xay đậu phụ, từng bước một đều giữ bí mật tuyệt đối cẩn thận.

Cứ ba ngày Lâm Thành Bộ phải làm đậu phụ một lần, ngày hôm này phải đến tiệm từ sáng sớm để chuẩn bị, nếu không đến lúc khách gọi đồ sẽ không kịp làm.

Hai ngày này hắn ngủ không ngon, đặt lưng xuống nhưng mắt vẫn mở trừng trừng đến nửa đêm, mới vừa chớp mắt thôi mặt trời đã bắt đầu ló.

Hắn ngủ trong phòng nghỉ một lúc rồi mới thay đồ ra nhà bếp.

Bởi vì làm đậu phụ phải dùng công thức bí mật của sư phụ, giống như bí kíp của cao thủ võ lâm vậy, truyền trai không truyền cho gái, truyền đẹp trai không truyền xấu trai.... Tóm lại lúc hắn vào bếp thì đã không còn bóng người, mọi người đều đi ra ngoài cả, đợi hắn làm xong rồi mới vào.

Có đi đâu hôm nay hắn làm việc không thận trọng, bận bịu làm cả lúc lâu lại phát hiện ra thất bại rồi.

"Ài... Phiền chết." Hắn khom người chống tay xuống bàn nhìn chằm chằm mặt đất.

Sau khi ổn định lại tinh thần, hắn mới bắt đầu làm lại một mẻ khác.

Khó khăn lắm mới hoàn thành, lăn qua lăn lại cả người đầy mồ hôi.

Làm xong đầu phụ cũng là lúc có khách, Lâm Thành Bộ không còn chuyện gì để làm liền quay về nhà ngồi ngốc như mọi ngày, xem tivi, chơi điện tử.

Về nhà tắm rửa xong, vừa mới mở tivi đã nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên, Lâm Thành Bộ vội vàng nhào lên ghế sofa chụp lấy điện thoại di động nhưng nhìn thấy cái tên trên màn hình lại thất vọng ném điện thoại sang một bên.

Mãi tới khi điện thoại di động kêu chán rồi im thin thít, hắn thở dài với tay lấy một quyển A4 thật dày trên mặt bàn.

Trên giấy toàn chữ là chữ, rất nhiều đoạn bị lật đi lật lại đến nỗi quần cả mép, hắn gỡ trang đầu tiên.

Cái lý thuyết chen hàng sẽ bị đầu thai thành lợn thật sự không hề thiết thực, nhưng đúng là có một vài chuyện không vội vàng được, quá nôn nóng sẽ đổ vỡ hết, còn dọa cho người ta sợ chạy mất.

Cho nên vô lý thì cũng mặc kệ đi, ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ gõ: "Cái đầu tiên... ở đâu chứ?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 5

Cái tên Hình Thiên này dùng riêng để viết truyện kinh dị, nhưng thực tế cũng không nhiều lắm, câu chuyện y viết ra không đơn thuần chỉ là chuyện về quỷ, Lâm Thành Bộ đếm đếm tổng cộng trong mấy cuốn sách khoảng tám con quỷ.

Nếu như tính thêm cả một con chưa viết xong nữa thì là chín.

Lâm Thành Bộ không hay đọc loại truyện này, quỷ gì chứ, oán khí gì chứ, không phải sợ mà là thương cảm.

Đặc biệt hơn là những cái mà Hình Thiên viết, phía sau mỗi một con quỷ đều có một sự đau khổ phải nếm trải, bóng đêm tuyệt vọng khiến người ta đọc rồi sẽ thấy bị dồn ép, sẽ thấu hiểu rằng chết là con đường giải thoát duy nhất cho họ.

Có đi đâu nói là không muốn đọc, nhưng vẫn đọc, không chỉ đọc mà còn đọc lại một hai lần, lúc rảnh rồi y sẽ cầm ra lật lật mấy cái, không rõ là muốn cảm nhận tâm tình của người viết truyện hay tâm tình của những người bên trong câu chuyện.

Nhìn một lúc, Lâm Thành Bộ cầm điện thoại di động lên nhấn gọi một dãy số.

"Ny nhi," bên kia vừa nhận điện thoại, hắn đã nói không ngừng, "Ny nhi, đừng cúp đừng cúp đừng cúp đừng cúp em đừng cúp mà."

Cúp cái đầu anh!" Tiểu Ny bên kia tức giận đáp.

"Anh có việc muốn hỏi em," Lâm Thành Bộ cười cười, "Lát nữa anh đến trung tâm thương mại chỗ em tìm em nhé?"

"Không rảnh," Tiểu Ny từ chối thẳng thừng, "Thật đấy, đừng có đến tìm em, nhìn thấy anh là thấy phiền, anh sắp thành tên thần kinh rồi đấy anh biết chưa?!"

"Mười một giờ anh đến, buổi trưa ăn cơm với nhau đi." Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ.

"Anh có nghe em nói không đấy!" Tiểu Ny gào lên: "Không được tới!!!"

"Thế nhé", Lâm Thành Bộ đứng dậy, "Lát nữa gặp."

Hắn không để ý Tiểu Ny vẫn đang gào thét cái gì trong điện thoại, cứ thế dập máy.

Hai ngày nay đổ xuống hai trận mưa xối xả làm thời tiết dịu đi không ít, Lâm Thành Bộ lấy một cái bình thủy tinh rất đẹp từ trong tủ lạnh ra.

Cảm thấy khí trời hôm nay có lẽ không tệ lắm, nhưng do dự một hồi hắn vẫn quay người trở lại căn phòng.

Ồ màu đen, cán dù có móc tay căn phòng rất to, rất rất to.

Mỗi lần căn phòng này lên, hắn cảm thấy thật ra hắn không phải là một con quỷ, hắn có thể làm Hắc Vô Thường.

Hai hôm nay trung tâm thương mại có làm lễ mừng tròn một năm khai trương có bán giảm giá, cực kỳ đông vui náo nhiệt.

Lúc đi qua tầng một, Lâm Thành Bộ có thấy một bộ quần áo được giảm giá, hắn rất muốn chen qua mua một bộ nhưng sợ Tiểu Ny tan làm sẽ chạy mất đành ngậm ngùi bỏ qua.

Hắn lúc nào cũng thích đồ inox với thủy tinh, bất kể nồi niêu xoong chảo hay những đồ trang trí nhỏ nhỏ chỉ dùng để ngắm khác, nhìn thấy là muốn ôm về.

Đại đa số mua về sẽ không dùng, đầu cất đầy sự thèm.

"Em nói rồi anh đừng có tìm em nữa mà," Tiểu Ny đi ra khỏi phòng làm việc đã nhỏ giọng nói, "Lâm Thành Bộ, còn như thế nữa thì anh phải đi khám bệnh đi thật đấy."

"Anh không hỏi chuyện khác," Lâm Thành Bộ lấy cái bình thủy tinh cho cô: "Trao đổi, thịt bò khô anh vừa làm..."

"Dùng công thức trao đổi đi." Tiểu Ny nhìn thấy thịt bò khô thái độ không còn gay gắt như trước, mặc dù mặt mũi vẫn nhăn nhó nhưng đã nhanh chóng đưa tay ra nhận lấy cái lọ.

"Thịt bò phơi khô tám mươi phần trăm sau đó lấy dầu thảo chung với hạt tiêu, bỏ cả dầu cả thịt vào trong bình, thêm mè trắng lại càng thơm," Lâm Thành Bộ nói rất nhanh, "Ăn như thế nào chắc không phải chỉ nữa nhỉ, ba bốn ngày nữa ăn không hết thì bỏ ra đảo lại một lượt."

"Chỉ vậy thôi?", Tiểu Ny nhìn lại thịt bò khô trong bình.

"Trên thế giới này đâu có món ăn nào phức tạp," Lâm Thành Bộ nhìn cô, giọng nói bỗng nhiên vừa chậm vừa sâu: "Càng đơn giản càng thể hiện được mùi vị chân thật, chỉ xem xem em làm thế nào thôi."

Tiểu Ny khoát tay: "Được rồi, đừng có đọc diễn văn nữa... Anh muốn hỏi gì?"

"Anh ấy viết Lâm Quang ở đâu? Hoặc là lấy tư liệu ở chỗ nào?" Lâm Thành Bộ khôi phục lại giọng nói bình thường.

"Cái này em không rõ đâu," Tiểu Ny lại nhăn mặt: "Đợt đó anh ấy không liên lạc với em... Có thể là... Em không chắc, nhưng có thể là Tam Viện hoặc bệnh viện An Ninh, anh ấy có thể thuê phòng quanh quanh đấy."

"Được, anh biết rồi, cảm ơn." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Tam Viện và bệnh viện An Ninh đều là bệnh viện tâm thần, nơi này có kiểm chứng được sự thật về vài con quỷ có vấn đề về tinh thần hay bệnh tâm lý trong truyện.

"Thành Bộ, phiên phiên là được rồi," Tiểu Ny bước hai bước về phía phòng làm việc lại dừng lại nhìn hắn, "Đừng đay dọa bản thân đến mức..."

"Yên tâm đi, không có chuyện đấy đâu," Lâm Thành Bộ cười cười, xoay người đi vào cửa thoát hiểm, lại ngoái nhìn người ra búng tay một cái về phía Tiểu Ny, "Anh đâu phải người bình thường."

Anh là một người rất trâu bò đấy.

Hắn nhảy hai ba bước đã hết một tầng cầu thang, cảm thấy muốn thăng thiên luôn

Đi được hai tầng mới nhớ ra trung tâm thương mại này bảy tầng, đi thang máy thì hợp lý hơn.

Nguyên Ngọ cảm giác từ sau khi Lâm Thành Bộ xuất hiện, y vẫn không thể ngủ được một giấc tử tế, sáng tỉnh dậy sẽ quên sạch những gì mơ thấy đêm qua hoặc là giật mình tỉnh giấc vì ác mộng.

Nhưng chỉ vài phút sau đã không còn nhớ bản thân bị cái gì dọa cho tỉnh giấc.

Ôi cái thời tiết mùa hè, Nguyên Ngọ lặn bầm, não sắp bị khô teo lại rồi.

Y cởi quần áo trần truồng đứng trong nước, không biết bong bóng nước có kích thích não y hoạt động lại không.

Rốt cuộc hôm nay y cũng đã đăng truyện mới lên, chỉ nhón một chương, y không dám nhìn những bình luận lời nhẩn của độc giả để lại, cấp mông lên thuyền của tên ngốc đi đến Vịnh Đông.

Vịnh Đông vẫn là tốt nhất, không có người, không có Đại Đầu, cũng không có Lâm thành Bộ, khiến y cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Đứng một lúc y cúi đầu nhìn xuống nước, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, cái chỗ nước nông chỉ qua mắt cá chân này chẳng mát mẻ chút nào, chỉ

mang theo sự nóng ẩm của mùa hè.

Một kẻ sợ nước chỉ dám đứng ở bờ sông vậy nước tại sao lại phải cởi sạch quần áo như đi bơi...

Y thở dài, vẫn nóng.

Thật ra nếu muốn mát mẻ chỉ cần đi về đằng trước ba bước nữa là được.

Màu sắc của nước không có sự biến đổi rõ ràng nhưng Nguyên Ngọ biết, nước chỗ đó sâu ít nhất hai mét, bởi vì nước rất trong, phía dưới lại có tầng tầng lớp lớp rong bèo nên không thể nhìn ra được độ sâu thật sự của nó.

Những người bị chết đuối ở vịnh Đông đều do đánh giá thấp độ sâu của nước ở đây, cũng coi thường cả sức mạnh của đám rong bèo kia.

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm đám rong bèo đung đưa trong nước, từ từ lui trở lại bờ, sau khi đạp hết đám rong rêu cùng nhánh cây lẫn bùn đất, sự sợ hãi trong lòng y mới dần tan biến.

Y yên lặng mặc lại quần áo quay về ngồi dưới tàng cây.

Năng suất hôm nay cũng khá, dùng hết pin của máy tính xách tay y viết xong một chương.

Lúc tên ngọc chèo thuyền tới đón, y đang tựa vào gốc cây hòe dùng dây mây bên cạnh bện một cái mũ.

Tên ngọc nhìn thấy liền cười, gỡ cái mũ trên đầu xuống đưa cho y.

"Không cần, tôi không quen đội nón, vành rộng quá che mắt không nhìn được xung quanh," Nguyên Ngọ lên thuyền, nhìn cái thứ hình dáng kì lạ giống cái bát mình bện trong tay, "Rảnh rồi làm cho vui thôi."

Tên ngọc đội lại mũ, chỉ chỉ mặt trời trên đầu.

"Tôi thích phơi nắng," Nguyên Ngọ dựa vào mông con trâu, ngẩng đầu lên, một mảng trời chói lòa, chẳng nhìn thấy gì ngoài một con ruồi trâu lơ lửng bay từ lưng con trâu ra, quanh quẩn trên mặt y, "Phơi mình dưới nắng làm cho tôi có cảm giác an toàn."

Tên ngốc cười cười rồi chèo thuyền lướt vào đám lau sậy.

Chỗ lau sậy chằng chịt này chỉ có những người ngày ngày tới đây làm ruộng mới có thể tìm thấy đường, còn như Nguyên Ngọ cho dù theo tên ngốc tới đây vô số lần vẫn không biết rẽ chỗ nào, ngoặt nơi đâu.

Đối với y mà nói, tất cả mớ lau sậy này chỗ nào cũng như chỗ nào.

Lúc thuyền lướt qua đám lau sậy, y sẽ xuất hiện cảm giác thám hiểm thú vị, thích cái bất an âm ỉ, dồn nén, sau đó tất cả mê mang mịt mù bị chọc thủng, nhìn được mặt nước bao la mới có thể nhẹ nhõm thở phào.

Sau đó lại... đến cảm giác phiền não khi nhìn thấy một con quỳ ngỗng ở mũi thuyền y vậy nước.

"Anh đi đâu thế?" Lâm Thành Bộ leo đèo theo y từ mũi thuyền xuống đến đuôi thuyền.

"Tránh quỳ." Nguyên Ngọ vào khoang thuyền, lúc Lâm Thành Bộ buồn bước vào y giơ tay lên chỉ chỉ chân hấn.

Lâm Thành Bộ khựng lại nhìn chân mình: "Phải cởi giày đúng không?"

"Không," Nguyên Ngọ cấm sặc cho máy tính xách tay, "Là không được đi vào."

"Được rồi," Lâm Thành Bộ ngồi xuống cạnh cửa ở đuôi thuyền, "Anh ăn cơm chưa?"

Mùa hè trời nóng cộng thêm trời tối muộn, Nguyên Ngọ sẽ thường xuyên quên ăn cơm, lúc Lâm Thành Bộ hỏi y mới để ý bản thân đang đói.

"Tôi làm cho anh hai món ăn," Lâm Thành Bộ nói, "Hai chúng ta uống chút gì nhé?"

"Ở chỗ tôi không có thức ăn." Nguyên Ngọ đáp.

"Tôi biết chỗ anh không có thức ăn," Lâm Thành Bộ đứng dậy vỗ vỗ bên cạnh, "Tôi có."

Nguyên Ngọ bây giờ mới phát hiện bên trên cái bàn nhỏ ở đuôi thuyền có một cái túi du lịch rất lớn, đột nhiên rất muốn đến sau cửa rút dao: "Cậu mang cả hành lý đến đây?"

"Không, quý chúng tôi không cần hành lý, xoay người một cái là có thể thay quần áo rồi," Lâm Thành Bộ mở túi ra, "Chỗ này đâu là..."

"Vậy cậu xoay một vòng đi." Nguyên Ngọ nói.

"Hửm?" Lâm Thành Bộ sững lại, "Gì cơ?"

"Cậu xoay một vòng đổi quần áo cho tôi nhìn thử cái." Nguyên Ngọ thoải lộn tóc phất phơ trước mắt mình nhìn hẩn chăm chăm.

"Anh muốn xem à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Muốn." Lâm Thành Bộ khoanh tay.

"Ăn cơm trước đã," Lâm Thành Bộ gượng gạo kéo túi, "Anh xem này, tôi mang theo..."

"Bây giờ luôn." Nguyên Ngọ cắt ngang hẩn.

Lâm Thành Bộ im lặng không đáp đứng bên cạnh cái túi, dường như đang cân nhắc.

Nguyên Ngọ cũng không giục hẩn, ngẩng xuống dựa vào đệm, lấy lon coca trong tủ lạnh ra uống một ngụm, châm một điếu thuốc.

"Được rồi." Lâm Thành Bộ có vẻ đã quyết tâm, "Có đi đâu anh phải giữ bí mật đấy, chưa ai nhìn thấy tôi làm như vậy đâu, anh không được kể cho ai."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Kể cho người khác sẽ đi đầu thai thành lợn." Lâm Thành Bộ thêm vào.

"Xoay đi xem nào!" Nguyên Ngọ quát lên.

Lâm Thành Bộ bước sang bên cạnh một bước, sau đó bắt đầu xoay.

Xoay hai vòng rồi mà không có thay đổi gì...

"Ba... bốn..." Nguyên Ngọ đếm giúp hắn: "Có phải kỹ thuật của cậu hơi kém không?"

Lâm Thành Bộ không trả lời gì, xoay đến vòng thứ sáu bất ngờ đưa tay lột áo phong đang mặc trên người xuống.

"Đạch." Nguyên Ngọ đang uống coca lập tức ho sặc sụa.

"Thấy chưa!" Lâm Thành Bộ ném cái áo phong xuống boong thuyền, tiếp tục vừa xoay vừa cởi quần đùi hoa của mình xuống, "Tôi thay đồ rồi!"

"Bố tử sư," Nguyên Ngọ đứng dậy đóng cửa khoang lại, "Tôi gọi cứu thương đưa cậu về Tam Viện".

"Tại sao lại là Tam Viện?" Lâm Thành Bộ bám vào cửa ngó qua ô thủy tinh.

"Vì nó gần." Nguyên Ngọ trả lời.

"Được rồi," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Khi nào chúng ta bắt đầu tiến mấy con quỷ xếp hàng đằng trước đi Quỷ môn?"

"Tôi nói là đợi tôi..." Nguyên Ngọ cắn răng.

"Hôm nay anh đang truyện mới rồi," Lâm Thành Bộ gõ gõ cửa kính, "Chương thứ nhất, chúng ta đầu cho bản thân một người đưa tiễn."

"Ài..." Cả bầu lửa giận bỗng chốc hóa thành tro bụi, y gãi gãi đầu: "Được rồi, ăn cơm trước vậy."

"Được," Lâm Thành Bộ đáp, "Anh còn muốn xem thay quần áo không? Tôi còn thay được một cái nữa."

"Xong là nude luôn phải không? Thôi khỏi đi." Nguyên Ngọ yếu ớt đáp.

Túi du lịch Lâm Thành Bộ mang tới bên trong đựng toàn đồ ăn, có thịt có cá còn có rau, thậm chí hắn còn mang theo hai cái nĩa và hai chiếc xẻng xào.

"Tôi không quen dùng đồ của anh, đến cái chảo cũng chẳng có," Lâm Thành Bộ vừa chuẩn bị đồ làm cơm vừa nói, "Cuộc sống của anh bữa bộn y như cái đầu anh vậy."

"Đầu tóc tôi đâu có bừa." Nguyên Ngọ đáp.

"Tuy nói là nhà văn không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh," Lâm Thành Bộ khinh bỉ câu trả lời của y, "Nhưng sẽ không tốt với cơ thể."

"Ồi giời..." Nguyên Ngọ nằm vật ra boong tàu, kéo cái chăn nhỏ trùm kín mít đầu mình.

"Anh ở trên thuyền mà cứ ngủ ở sàn thuyền, không sợ bị thấp khớp à?" Lâm Thành Bộ thái thức ăn rất nhanh, giọng nói lại từ tốn.

Nguyên Ngọ thấy đây cũng coi như là một kỹ năng trâu bò đi, bình thường mà nói thì tốc độ của tay sẽ ảnh hưởng đến việc nói chuyện, nếu không phải sẽ nhanh như nhau thì sẽ là quên mất tiêu đi đâu mình muốn nói.

"Cậu nhìn xem cái khoang thuyền này kê nổi giường sao?" Nguyên Ngọ bực bội úp mặt bên trong chăn, "Ngủ trên sạp thì cũng bị thấp khớp đấy thôi."

"Nhưng dưới sạp của người ta không phải nước." Lâm Thành Bộ nói.

"Trật tự nấu ăn đi," Nguyên Ngọ cần một cái vỏ bao thuốc lá trống không ném qua, "Im mồm!"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng nữa, cúi đầu nhanh chóng xử lý con cá trong tay.

Nguyên Ngọ rất có hứng thú với con cá kia, mặc dù ở trên thuyền nhưng y không mấy khi ăn cá, bởi vì không biết làm, mà có biết thì cũng lười làm.

Trong thời gian ngắn Lâm Thành Bộ đã chuẩn bị xong hết tất cả nguyên liệu cần thiết, Nguyên Ngọ nhìn liếc qua, không nhận ra được là món gì, lại mở máy vi tính ra xem phản ứng của độc giả ngày hôm nay với câu chuyện mới này.

Có không ít lời nhẩn, không khác trước kia là mấy.

Đa phần đều là chúc mừng có truyện mới, rốt cuộc cũng có truyện mới, tung hoa tung hoa các thứ các thứ, cũng có mấy câu suy đoán tình tiết, Nguyên Ngọ an tâm hơn chút, ngón tay kéo màn hình xuống dưới.

Y lướt lướt lật hai trang tiếp theo, một bình luận vụt qua mắt y, bàn tay cần con chuột đột ngột dừng lại.

"Câu chuyện nhìn qua là anh viết, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nếu phải nói thì là đã thay đổi phương thức diễn đạt, cũng không dám chắc, vẫn là phong cách viết trước kia, chỉ là có một chút gì đó rất nhỏ khác, có đi đâu mới có một chương nên không thể chắc chắn được, cố gắng lên nhé!"

Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm vào dòng bình luận kia rất lâu, trong lòng dấy lên từng đợt từng đợt hốt hoảng.

Người đọc này nói không có sai, có những chỗ y thay đổi rồi, thế nhưng cực kỳ cực kỳ ít, chỉ là vài câu đến y cũng không nhớ rõ, còn hi vọng tránh

được cái cảm giác kia.

Chỉ là vài tình tiết rất rất nhỏ.

Y không ngờ được như vậy mà cũng có người phát hiện ra.

Sự bất an bất ngờ dâng lên, y khép máy vi tính lại, cầm lấy lon coca lạnh lăn qua lăn lại trên mặt mình, không được thay đổi nữa, một tẹo cũng không được.

"Ăn ở đâu đây?" Giọng Lâm Thành Bộ vang lên.

Nguyên Ngọ giật thót người, lúc lấy lại tinh thần cầm lon coca không chắc, làm nó rơi đập vào chân y.

"Ai ui," y nhăn mặt, "Ăn bên ngoài đi."

"Đập có bị đau không?" Lâm Thành Bộ bước vội vào, sốt ruột đưa tay ra.

"Ra ngoài ngay! Cởi giày!" Nguyên Ngọ trừng mắt.

"Thế rốt cuộc là ra ngoài hay cởi giày?" Lâm Thành Bộ đứng chết trân một chỗ.

"...Đi ra ngoài," Nguyên Ngọ dài giọng, "Tôi không sao."

"Ừm," Lâm Thành Bộ lùi ra phía cửa, "Mang bìa ra nhé."

Ba món một canh, cá kho, sườn muối tiêu, bắp cải xào, còn có canh thịt băm với nấm.

Đồ đựng ba món ăn một món canh kia bao gồm cái nồi nấu mì tôm của y, cái bát ăn mì tôm của y, cái hộp sắt đựng bánh quy đã hết của y và cái chảo mà Lâm Thành Bộ mang tới.

"May mà tôi là quý rỗi nên mới biết anh không phải là quý," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ những thứ trên bàn, "Tôi thật sự muốn coi anh là quý

luôn, mọi khi anh không ăn cơm à, lấy cái gì đựng?"

"Bê cả n ồi mà ăn, không thì có cái bát." Nguyên Ngọ ng ồi xuống boong thuy ền, cái ghế kia Lâm Thành Bộ ng ồi r ồi y không còn chỗ nữa, cũng may cái bàn thấp, ng ồi trên sàn thuy ền ăn cũng được.

"Nếu không phải đưa phải mua cả bộ thì chắc cũng chỉ có nhón một đôi." Lâm Thành Bộ nhìn nhìn y, rút cái ghế dưới mông ra ng ồi bệt xuống sàn.

"Ừ, một lần năm đôi." Nguyên Ngọ kéo cái ghế về phía mình ng ồi lên.

"...Sống vậy mà được à anh giai?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn y.

"Làm sao?" Nguyên Ngọ nhìn xuống.

"Như vậy thì làm sao mà giao lưu?" Lâm Thành Bộ đáp.

"Giao lưu?" Nguyên Ngọ gắp một miếng sườn nhét vào miệng.

"Dù gì tôi cũng nấu cả bàn đồ ăn mà." Lâm Thành Bộ nói.

Lúc Nguyên Ngọ cắn miếng sườn mới đột nhiên bừng tỉnh, hình như đã lâu lắm r ồi y không ăn một bữa tử tế.

Cực kỳ ngon, cực kì hợp với khẩu vị y, ăn ngon muốn nuốt luôn cả lưỡi. Y rút cái ghế nhỏ ra, ng ồi xuống boong thuy ền.

"Mùi vị thế nào?" Lâm Thành Bộ mở lon bia đặt xuống cạnh chân, trên bàn đã không còn chỗ để thêm cái gì nữa r ồi.

"Lúc còn sống chức cậu không phải đầu bếp của quán ăn nhỏ nhỉ?" Nguyên Ngọ nhấp một hớp bia.

"Trước kia làm ở một quán nhậu nổi lắm, sau đó thì đi theo sư phụ sang chỗ khác," Lâm Thành Bộ cười, "Bây... bây giờ thành quý r ồi vẫn làm ở một nhà hàng."

"Chẳng trách." Nguyên Ngọ lại gấp một gấp bắp cải.

Có đồ ăn ngon, thái độ của Nguyên Ngọ đối với Lâm Thành Bộ dịu đi không ít, cơ bản vẫn buồn bức nhưng bị thức ăn áp xuống, ăn xong rồi bức tiếp vậy.

Lúc ăn cơm Lâm Thành Bộ lại không nói nhiều, cũng không ăn nhiều.

"Cậu cứ nói là loại quý mới các cậu vẫn ăn cơm bình thường cũng được, dù sao các cậu cũng vẫn thở mà," Nguyên Ngọ nói, "Không cần chuyên nghiệp như vậy mà."

"Tôi không ăn được thật," Lâm Thành Bộ nhấp một ngụm bia, "Đồ ăn mình làm, ngửi mùi cũng ngấy lắm rồi."

Nguyên Ngọ không nói nữa, từ tốn ăn.

Tủ lạnh mini không để được nhiều đồ, bia ở trong tủ chẳng có mấy lon, uống một lúc chỉ còn lại một lon.

Nguyên Ngọ cảm giác uống bia như này là chuyện từ xa lắc xa lơ rồi, nghĩ mãi không nhớ ra được lần gần nhất uống như vậy là bao giờ, ở đâu, với ai.

Trạng thái sống tách biệt với thế giới giống như mới vừa bắt chọt mà cũng giống như lâu lắm rồi không nhớ được bắt đầu từ lúc nào.

"Hôm nay tôi đọc chương đầu tiên kia của anh rồi," Lâm Thành Bộ cần lon bia bóp bóp, "Tôi muốn hỏi."

"Ừm." Nguyên Ngọ đáp.

"Những con quỷ anh viết trong truyện kia," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Tại sao đầu...chết ngột?"

Bàn tay đang gấp thức ăn khựng lại, y gấp miếng sườn cuối cùng im lặng nhai.

"Treo cổ, chết đuối..." Lâm Thành Bộ hỏi, "Tại sao?"

"Bởi vì quá trình dài, có thể cảm nhận được cái chết." Nguyên Ngọ nói.

"Nhưng cũng có nhiều cách khác quần quai một lúc mới chết mà." Lâm Thành Bộ đáp.

Nguyên Ngọ đặt đĩa xuống, nhìn chăm chăm y một lúc lâu: "Ngạt thở... mang đến cảm giác tuyệt vọng nhất."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 6

Bởi vì không thể kiểm soát kéo dài thời gian cộng thêm bữa cơm toàn đồ ngon này của Lâm Thành Bộ, Nguyên Ngọ đành phải đồng ý bắt đầu tiền mấy con quỷ xếp hàng phía trước đi trước.

Nhưng nên làm thế nào, trình tự ra sao, y hoàn toàn không có tí đầu mối nào.

Tên quỷ Lâm Thành Bộ diễn xuất với văn pháp idol hiển nhiên chưa chuẩn bị xong kịch bản, hoặc là hắn cũng không biết quy trình như thế nào...

Vì vậy sau khi Nguyên Ngọ đồng ý cuối tuần này bắt đầu, hai người họ đều im lặng ngồi ở đuôi thuyền nhìn mặt sông.

Mười phút sau Nguyên Ngọ quay người trở lại khoang thuyền: "Đi về bàn lại với lão đại của giống quỷ mới các cậu đi, với cái đường lối phát triển như thế này, không soạn giáo án trước không thì không cần cự được bao lâu đâu."

Lâm Thành Bộ sau khi bị đuổi đi thật là buồn rầu, về ngồi lại trong xe đậu ở bến tàu một lúc lâu không động đậy.

Đây chính là vấn đề

Lúc hắn đi tìm Nguyên Ngọ đâu có nghĩ là sẽ đi xa được thế này, chỉ nghĩ tới được đáp lời là được rồi.

Nguyên Ngọ viết quỷ thì hắn là quỷ, chắc giống như lời Nguyên Ngọ, diễn xuất của hắn quá với văn, nhưng đây là cách tốt nhất hắn có thể nghĩ ra để bắt đầu.

Nếu đồng ý rồi, đợi đến khi Nguyên Ngọ không còn đề phòng hẳn nữa mới nghĩ đến chuyện khác, bây giờ tình tiết không còn do hắn khống chế, tất cả mọi chuyện đến giờ hắn chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy, đỡ được cái nào thì đỡ.

Cái duy nhất phải nhớ kỹ là không được vội vàng, có những chuyện chưa đến lúc thì không thể nói.

Hắn muốn đi về phía trước, lại cũng không thể để Nguyên Ngọ chạy mất, chuyện này đối với một người trước nay trong đầu chỉ có công thức nấu ăn quả thật quá đau đầu.

Điện thoại di động vang lên.

Hắn cầm lấy di động xem, do dự một chút mới nhận: "Chị à."

"Hôm nay về ăn cơm với ba mẹ đi?" Đầu bên kia là giọng chị gái Lâm Tuệ Ngữ của hắn, "Mẹ nói lát nữa sẽ đi mua đồ ăn đấy."

"Em... hôm nay không về đâu," Lâm Thành Bộ nhú nhú mày, "Em có việc bận."

"Việc gì?" Lâm Tuệ Ngữ lập tức hỏi.

"Mấy chuyện... vặt vãnh ý mà." Lâm Thành Bộ đáp.

"Chuyện gì mà không nói được?" Lâm Tuệ Ngữ không buông tha.

"Em không thể làm gì riêng tư à?" Lâm Thành Bộ nhú mày, giọng nói của Lâm Tuệ Ngữ bình thường không như vậy, phản ứng như bây giờ có thể thấy được là cô biết.

"Thành Bộ à em dừng lại hết đi được không?" Lâm Tuệ Ngữ nói, "Thôi đi mà được không? Tất cả mọi người đều thôi rồi, sao em cứ sống chết không tha vậy! Người nhà nó cũng không quan tâm nữa..."

"Em không phải người nhà anh ấy." Lâm Thành Bộ bình tĩnh trả lời.

"Thế em là gì của nó?" Lâm Tuệ Ngữ lên giọng: "Nói đi, em là gì của nó?"

Lâm Thành Bộ không nói gì.

"Em làm vậy thì có ích gì? Mà kẻ cả có ích," Lâm Tuệ Ngữ thở dài, "Bao nhiêu người điên..."

"Anh ấy không điên." Lâm Thành Bộ cắt ngang lời cô.

"Vậy hả? Được rồi, coi như nó không điên, nó bây giờ không điên, thế sau này thì sao?" Nghe giọng thôi cũng có thể thấy được chân mày Lâm tuệ Ngữ nhíu chặt, "Sau này nó có lẽ sẽ giống như..."

"Anh ấy sẽ không thế." Lâm Thành Bộ tiếp tục cắt ngang cô.

"Hầy!" Lâm Tuệ Ngữ thở dài, "Rốt cuộc tại sao em lại như vậy!"

"Tại sao à? Vì em..." Lâm Thành Bộ hắng giọng: "Là Thánh phụ."

"Hở?!" Lâm Tuệ Ngữ hở xong rồi thì không nghe thấy tiếng gì nữa, chắc là tức điên không nói được câu nào.

Mấy giây sau điện thoại tắt.

Lâm Thành Bộ huýt sáo ném điện thoại sang một bên, đang chuẩn bị khởi động xe thì cửa buồng lái bị vỗ hai cái.

Hắn quay đầu nhìn ra cửa sổ, không có ai.

Gặp quỷ thật hả?!?!

Ngay sau đó cửa xe lại bị vỗ thêm cái nữa, hắn ngẩng ra, nhìn lướt qua kính chiếu hậu thấy được một cái đầu cùng với một bàn tay nung núc thịt.

"Nhóc con làm gì đấy?" Hắn hạ cửa xe xuống thò đầu ra hỏi.

Một đứa nhóc khoảng bốn năm tuổi đang đứng ngoài cửa xe chăm chăm nhìn hấn.

"Anh đè vào hoa của em r ấi." Thằng nhóc chỉ bánh xe trước bên trái của hấn.

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngó ngó, một đồng cỏ dại ngổn ngang nằm dưới bánh xe, hấn không nhìn ra được cọng nào là hoa của thằng nhóc kia.

"Đây này." Bé trai ng ấi xồm xuống chỉ chỉ.

"VẬY... Nhóc đứng lùi ra, anh dịch xe sang bên cạnh nhé?" Sau khi nó chỉ Lâm Thành Bộ cũng vẫn chưa nhìn ra.

"Không cần đâu, anh là bạn của anh Tiểu Ngộ hả?" Thằng nhóc nói, "Đè r ấi thì thôi, ngày mai lại lớn tiếp được."

"À!" Lâm Thành Bộ nhìn nó, "Em có phải là Đại Đầu không?"

"Vâng," Đại Đầu lập tức gật gật, đôi mắt long lanh sáng lên, "Chú ấy kể với anh về em à?"

"Kể là em cừ lắm." Lâm Thành Bộ nói, "Em quen với anh ấy à?"

"Quen chứ, em thường xuyên tới chỗ chú ấy chơi," Đại Đầu nói, "Nhưng mà bọn em không có tiếng nói chung."

"...Ồ, vậy sao," Lâm Thành Bộ nằm nhoài ra cửa xe, "VẬY anh ấy có tốt không?"

"Tốt lắm luôn, chú ấy mua đồ ăn cho em," Đại Đầu móc trong túi quần ra một gói khoai tây chiên, "Anh xem này."

"VẬY nên anh ấy là người tốt à?" Lâm Thành Bộ cười.

"Vâng," Đại Đầu gật gật, "Có đi đâu mẹ nói chú ấy kì lạ, không cho em chơi với chú ấy."

Lâm Thành Bộ im lặng mấy giây: "Anh ấy lạ chỗ nào?"

"Không biết," Đại Đầu xé túi khoai tây ra ăn một miếng, "Mẹ nói em là trẻ con chưa hiểu được."

"Trẻ con hiểu," Lâm Thành Bộ giờ tay xoa xoa đầu nó, "Người lớn mới không hiểu."

Còn hai ngày nữa mới đến thời gian hẹn với Nguyên Ngọ, hai ngày này Lâm Thành Bộ không dám đến tìm y, sợ đến thường xuyên quá sẽ làm cho Nguyên Ngọ ghét.

Thật ra bây giờ đã ghét rồi còn đâu, ánh mắt Nguyên Ngọ nhìn hắn lộ rõ ra vẻ khó chịu và bất lực với một tên tâm thần.

Lâm Thành Bộ một tuần đến nhà hàng nấu ăn bốn buổi, hai ngày nay hắn nghĩ không nằm yên ở nhà lật quyển sổ A4 xem đi xem lại.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây.

Làm sao mới có thể khiến Nguyên Ngọ dần dần thấy được chân tướng.

Làm thế nào mới khiến Nguyên Ngọ bắt đầu suy tính những thứ vây quanh anh ấy không hợp lí.

Mà mấu chốt là không khiến anh ấy bùng nổ hay biến mất thêm một lần nữa?

"Bắt đầu từ ngày chúng ta ra đời đã bắt đầu từ biệt chính bản thân mình rồi, chúng ta khóc, cười, ở bên bản thân, cả quãng đường đời che giấu hết thủy ưu tư... khát vọng và cả tuyệt vọng....

Hắn đứng trên cầu, cúi đầu nhìn nước sông thông thả chảy qua cầu, nhìn gương mặt như ẩn như hiện trên mặt nước, là ai...

Hắn đứng dưới nước, bọt khí bốn xung quanh khuấy đảo tung tóe, hoảng hốt tản lên.

Hơi thở dần biến mất, lồng ngực giống như bị siết chặt, dần ép, mỗi cái bong bóng hỗn loạn mang theo tuyệt vọng cuối cùng của hắn, từng chút, từng chút..."

Nguyên Ngọ choàng tỉnh, nhìn đăm đăm ngọn đèn nhỏ trên nóc thuyền, há miệng thở hỗn hển.

Mùi rong bèo tanh tươi lẫn trong không khí không ngừng xâm nhập vào thân thể, y nhìn thấy được lồng ngực của mình đang phập phồng kịch liệt dù cho không cần cúi đầu.

Y dần dần bình tĩnh lại sau một hồi thở gấp, lại bị nước bọt làm cho sặc, cúi đầu ho sù sụ, khó khăn lắm mới hít thở được một ít giờ đầu ho ra hết rồi.

"Đệt..." Nguyên Ngọ buồn phiền cần lấy cái cốc bên cạnh rót nước.

Đã liên tục mấy ngày rồi, hề y nhắm mắt lại là đi lạc vào một thế giới khác đau đớn kỳ lạ.

Y nhăn mày nhìn nội dung viết dở trong máy vi tính, rốt cuộc là sao chứ?

Y chưa từng trải qua những chuyện tương tự trước khi viết những câu chuyện này, là vì lâu quá rồi không viết sao?

Bao lâu rồi chưa viết?

Y căng mắt nhìn ánh mặt trời chói lòa bên ngoài cửa, giữa những đốm trắng nhảy nhót trước mắt, y đột nhiên không nhớ ra được tâm tình của bản thân viết truyện ngày trước.

Y bực dọc mở cái tủ lạnh nhỏ ra, muốn uống một ngụm bia nhưng trong tủ đã không còn lon bia nào cả, đành cần lấy một lon coca.

Cái tên Lâm Thành Bộ này.

Y không hề muốn đi thăm dò xem Lâm Thành Bộ là ai, muốn làm gì, chỉ muốn làm sao để cho tên này hoặc con quỷ này im lặng nhanh chóng biến mất khỏi cuộc sống của y.

Rốt cuộc tên này làm sao chứ!!!

Cần dao đờn chương mới: Chúc mừng đăng truyện mới!

Cười hết một chén rượu: Đăng một ngày rồi còn chúc gì nữa...

Cần dao đờn chương mới: Lâu quá rồi không có truyện mới mà, anh vui quá quên mất cả chúc mừng chứ. [Cạn ly nào bạn tốt.jpg]

Cười hết một chén rượu: Lâu lắm à?

Cần dao đờn chương mới: Một năm mà còn không lâu à?

Cần dao đờn chương mới: À phải rồi, anh xem chương đầu tiên, đỉnh đấy, phải đăng chương đầu đặn vào, anh chỉ sợ chú lại im thin thít và lặn mất tăm như trước, ngắt quãng sẽ ảnh hưởng đến người đọc, độc giả sẽ bỏ giữa chừng đấy.

....

Hơn một năm rồi chưa viết truyện mới rồi à?

Nguyên Ngộ hơi giật mình, hơn một năm?

Y mở phần thông tin tác giả của mình trên trang web ra xem, ngạc nhiên phát hiện biên tập không có nói nhầm, bộ truyện cuối cùng hơn một trăm nghìn chữ đã kết thúc từ hơn một năm trước rồi, nói đúng ra thì sắp được hai năm.

Cho đến ngày hôm qua y đăng truyện mới lên, giữa khoảng thời gian ấy chỉ có mấy mẫu truyện ngắn.

Y đắm chiêu nhìn màn hình máy tính.

Không biết nhìn bao lâu rồi nào mới bắt đầu hoạt động.

Y còn trẻ mà, có mỗi Đại Đầu gọi y là chú mà đã bắt đầu lần thân rồi hả?

Cần dao đọi chương mới: Lần này vẫn giữ nguyên phong cách trước kia đi, ổn lắm, tạm thời đừng thử cái mới.

Cười hết một chén rượu: Ờ.

Cần dao đọi chương mới: Nhớ đăng chương mới thường xuyên! Không anh thật chú đấy!

Cười hết một chén rượu: Ờ.

Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm vào mấy lời kia của biên tập một lúc, xong lại gõ thêm một câu hỏi.

Cười hết một chén rượu: Anh quay sáu vòng có thể thay được quần áo không?

Cần dao đọi chương mới: Gì cơ?

Cần dao đọi chương mới:... Không làm được, quay sáu vòng đã chóng mặt muốn chết rồi.

Không phải rồi, Nguyên Ngọ lúng túng gửi sang một biểu tượng cười ngốc, khép máy tính lại.

Dĩ nhiên không thể nào là biên tập, gần hai năm không đăng truyện mới mà biên tập còn không đi tìm y, làm sao mà vừa vặn đúng lúc y chuẩn bị đăng truyện mới chạy tới giả quỷ chứ.

Hơn nữa Lâm Thành Bộ cũng không thúc giục gì, cũng không hỏi gì liên quan đến truyện mới của y.

Phiền chết mất, nhanh nhanh tổng cái tên điên này đi hộ với.

Mặc kệ cái lý thuyết đầu thai cũng không được chen hàng có phải thật hay không, tóm lại chỉ cần có thể tổng hần đi là được.

Sáng sớm cuối tuần, Nguyên Ngọ vừa mới đăng chương mới, còn chưa kịp xem bình luận của độc giả đã thấy Lâm Thành Bộ đang từ bến tàu xa xa nhảy qua mấy tấm ván tới đây.

"Chào anh." Lâm Thành Bộ nhảy lên mũi thuyền, lên tiếng chào hỏi y.

"...Chào." Nguyên Ngọ đáp.

"Anh không ngủ à?" Lâm Thành Bộ đứng ngoài cửa khoang dò hỏi y.

"Không." Nguyên Ngọ đứng dậy ra đuôi thuyền.

"Cả đêm sao?" Lâm Thành Bộ bước theo, "Tại sao không ngủ một lúc?"

"Sao cậu hỏi lắm thế?" Nguyên Ngọ cầm bàn chải đánh răng quay ra trợn mắt với hần, "Tôi nghĩ là tôi biết vì sao cậu chết rồi đấy."

"Vì sao?" Lâm Thành Bộ ngần ngại.

"Nói lắm quá bị đánh chết." Nguyên Ngọ bóp kem đánh răng ra, ngẩng xồm xuống thuyền đánh răng.

"Anh nghĩ là tôi gặp ai cũng nói nhiều vậy à?" Lâm Thành Bộ tựa vào khoang cửa nhìn y, "Tôi không nói nhiều như vậy với người khác, chẳng qua lâu rồi tôi không được nói chuyện với anh."

Nói xong câu này, Lâm Thành Bộ nhìn chăm chú vào bóng lưng Nguyên Ngọ.

"Vậy xin cậu," Nguyên Ngọ vừa đánh răng vừa lúng búng nói, "Coi tôi là người khác có được không?"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng.

Câu trả lời này của Nguyên Ngọ nằm ngoài dự đoán của hắn, hoàn toàn không nắm bắt được trọng điểm.

Tại sao?

Nguyên Ngọ không thèm để ý đến hắn, đánh răng xong thì chậm rãi rửa mặt.

"Tôi mang cho anh ít đồ ăn sáng," Lâm Thành Bộ quay trở về mũi thuyền, mang theo một cái hộp đựng cơm ban nãy để ở đó, "Sủi cảo tôi làm, trước khi ra khỏi nhà đã chiên rồi, còn có sữa đậu nành."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ nhận lấy hộp cơm.

"Không phải nhân rau hẹ, là nhân cải thảo." Hắn nói thêm.

"Tôi không kén ăn." Nguyên Ngọ đáp.

"Không phải anh..." Lâm Thành Bộ ngập ngừng, "Không thích rau hẹ sao."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp một tiếng rồi quay lưng đi vào khoang thuyền ăn sủi cảo.

Thật ra quen biết với đầu bếp, mà nhất là đầu bếp có tay nghề thì đúng là không gì sánh bằng, Nguyên Ngọ vừa ăn sủi cảo vừa uống sữa đậu nành, nhân sủi cảo vị rất ngon, ăn một miếng rồi lại muốn miếng nữa, không dừng được.

Lâm Thành Bộ vẫn đứng ở đuôi thuyền, chống tay lên thành thuyền nhìn xuôi theo dòng nước, không nói năng gì thêm.

Thật là tốt, tất cả đầu ngừng lại thì tốt biết bao.

"Ăn xong rồi," Nguyên Ngọ bỏ cái vỏ hộp vào túi rác ở đuôi thuyền, "Nói đi, phải làm thế nào?"

"Đến những nơi bắt đầu câu chuyện của bọn họ." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ nhìn hấn, đợi hấn nói thêm nhưng hấn nói xong câu đó cùng nhìn Nguyên Ngọ im lặng.

"Chỉ thế thôi?" Nguyên Ngọ sững sờ.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Tôi làm sao biết được bọn họ xảy ra chuyện ở đâu?" Nguyên Ngọ đáp.

"Anh biết," Lâm Thành Bộ nói, "Không phải anh bảo đâu có tư liệu thực tế sao?"

"... Cái đó cũng tính?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Tính," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Bọn họ biết có người tới thăm bọn họ, còn có người nhớ tới bọn họ là được."

Tôi mà cậu nhìn thấy không phải tôi, tôi mà cậu biết không phải tôi, tôi mà cậu nhớ cũng không phải tôi.

Trong đầu Nguyên Ngọ lóe lên một câu.

Câu này đã quá lâu rồi, y thậm chí không nhớ được là viết trong bộ truyện nào.

"Cậu là độc giả của tôi à?" Nguyên Ngọ nói, "Tôi cho cậu sách có kí tên cậu đi đi được không?".

"Tôi không phải độc giả của anh," Lâm Thành Bộ đáp, "Tôi cũng không thích đọc thể loại truyện đó, hơn nữa liếc mắt một cái là thấy ở đây làm gì có sách."

"...Đi thôi đi thôi, lên đường thôi." Nguyên Ngọ không làm sao hình dung được tâm trạng của mình lúc này, bất lực, bất an, lo lắng, nhưng khó hiểu là lại không thấy lửa giận trước đó.

Con quỷ thứ nhất bởi vì tâm trạng bị dồn bức kèm với tò mò mà gia nhập một nhóm thanh niên tự sát, cuối cùng lựa chọn kết thúc sinh mệnh

bằng cách dùng bốn sợi dây giày treo cổ mình ở trên máy tiện trong một nhà xưởng bỏ hoang.

"Ở đâu?" Lâm Thành Bộ vừa đi về phía bến tàu vừa hỏi.

"Nhà xưởng." Nguyên Ngọ đáp.

"Nhà xưởng nào?" Lâm Thành Bộ nhảy lên bến tàu.

"Nghĩ đã..." Nguyên Ngọ cũng nhảy lên bến tàu, vừa quay đầu đã thấy trên con đường đất nhỏ đậu một cái xe, quên mất tiêu mình muốn nói gì, "Cái gì đây?"

"Mô tô quân sự ba bánh," Lâm Thành Bộ móc chìa khóa trong túi quần ra quay quay trên đầu ngón tay, "Anh..."

Còn chưa nói xong Nguyên Ngọ đã quay người muốn đi về

"Sao vậy," Lâm Thành Bộ vội vàng chạy lại, "Xe có biển, được chạy mà."

"Cậu định chạy xe ba bánh tiến đưa mấy anh em quý xếp hàng trước hả?" Nguyên Ngọ cảm nhận sâu sắc ở cùng với một tên tâm thần thật khó mà chấp nhận được, nơi nơi tràn ngập sự bất ngờ.

"Có lí do," Lâm Thành Bộ bước tới bên cạnh xe, nhắc chân ngẩng lên, "Lái xe này có lí do cả."

"Nói tôi nghe thử." Nguyên Ngọ nói.

"Đây là quy định của giống quý chúng tôi," Lâm Thành Bộ vỗ vỗ vào tay lái xe, "Cứ nghĩ là anh biết hết, nhưng xem ra anh không biết rồi, nên tôi không thể nói nữa."

Nguyên Ngọ đứng im không nhúc nhích.

Đây là một chiếc xe mô tô quân sự ba bánh sơn màu đen toàn bộ, nhìn qua thì được giữ gìn cẩn thận lắm, nói thật là nhìn rất bắt mắt.

Chẳng qua y không tưởng tượng được tại sao Lâm Thành Bộ lại cần đến con xe này, rõ ràng mấy lần trước tới đâu đi con xe nhỏ màu trắng mà.

"Cậu có thù oán gì với tôi à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không phải," Lâm Thành Bộ đáp, "Nếu anh không thích thì lần sau tôi không đi nó nữa, hôm nay không kịp đổi xe."

Nguyên Ngọ đứng im thở dài, bước vào thùng xe bên cạnh ngồi xuống.

"Anh muốn lái không?" Lâm Thành Bộ đưa chìa khóa cho y.

"Không biết lái." Nguyên Ngọ nói.

"Không khó đâu, biết đâu ngồi lên một cái lại biết." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Lên đường đi." Nguyên Ngọ cài khóa thùng xe lại, đội mũ vào.

Lâm Thành Bộ không nói nữa, cầm mũ bảo hiểm đội lên đầu, lái xe men theo đường mòn ra ngoài.

Con đường này xuôi theo dòng nước đến trấn Tiểu Giang, Lâm Thành Bộ lái xe không nhanh nhưng gió ven sông to, cộng thêm đoạn đường này toàn đất là đất, lái xe qua toàn là gió cuốn theo bụi mù mịt.

Chỗ ngồi của xe được sửa lại nâng cấp, rất mềm, ngồi cũng không bị lắc lư.

Không biết có phải tại buổi sáng bị mình nói lắm mềm quá hay tại trên đường nhiều bụi, Lâm Thành Bộ không mở miệng nói câu nào, mắt chỉ chăm chú nhìn đường phía trước.

Nguyên Ngọ im lặng tận hưởng cảm giác cưỡi mây lướt gió.

Sau khi xe ra khỏi con đường đất, Lâm Thành Bộ mới thở hắt ra một hơi: "Ngạt chết tôi."

"Có vẻ cái thiết lập biết thở này không khoa học lắm." Nguyên Ngọ nói.

"Lái xe vào thành phố trước nhé," Lâm Thành Bộ nói, "Anh nhớ ra cái nhà xưởng đấy ở chỗ nào chưa?"

"Không ở trong nội thành," Nguyên Ngọ nhú mày, quay đầu nhìn xung quanh, "Quanh quần khu ngoại ô phía Bắc thì phải, đoán thế."

"Anh đoán?" Lâm Thành Bộ nhìn y, "Tự anh viết ra mà giờ bảo là đoán?"

Nguyên Ngọ không lên tiếng.

Đúng rồi, tự mình viết, sao phải đoán.

Tại sao?

Ngay cả cái phỏng đoán này y cũng không chắc chắn.

Y cúi đầu kéo vành mũ, nhìn chăm cái đệm lót dưới chân, không muốn nói nữa.

Đệm chân cũng màu đen tuyền, hơn nữa cực sạch, không phải vừa mới lau mà là lâu rồi không dùng đến.

Chắc là mới rửa, ánh mắt y dờn từ đệm chân sang bên cửa thùng xe, cửa cũng sạch sẽ, có thể nhìn rõ ràng mấy kí tự màu xám bên trên.

Nguyên Ngọ đột nhiên hít thở gấp gáp, không thở được, cảnh vật lay động theo nhịp tim.

"Dừng xe!" Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống, giọng khàn khàn vang lên.

"Sao thế?" Lâm Thành Bộ lập tức chạy chậm lại, quay đầu đã thấy mặt Nguyên Ngọ trắng bệch, "Anh sao thế!"

"Dừng xe." Giọng Nguyên Ngọ nhỏ dần.

Lâm Thành Bộ không kịp tấp vào lề, vội dằn dừng xe.

Nguyên Ngọ nhảy ra khỏi thùng xe, cong chân chạy ngược về

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 7

"Anh đi đâu đấy!" Lâm Thành Bộ nhảy khỏi xe đuổi theo y.

Nguyên Ngọ chạy bộ vẫn còn trâu bò lắm, vừa dẻo dai vừa có sức bật, hơn nữa không biết bị cái gì dọa mà chạy trối chết.

Lâm Thành Bộ chạy sau vài bước thôi là biết không đuổi kịp được y rồi nhưng cũng không dám dừng lại.

Nguyên Ngọ chạy về hướng bên tàu, tuy biết y sợ nước nên sẽ không có khả năng nhảy xuống sông, nhưng bên cạnh là cả một rừng cây ngổn ngang, nhớ đâu y chạy đâm đầu vào cây...

Đến khi Lâm Thành Bộ thật sự không đuổi theo được nữa, kích động đến mức muốn lấy đá chọi vào đầu cho y hôn mê, Nguyên Ngọ đột nhiên đứng lại.

Phanh cực kỳ gấp, hoàn toàn không có chút dấu hiệu báo trước nào đã dừng lại, đến mức đầu gối khụy xuống kéo lê một đoạn dài trên đất.

Không đợi Lâm Thành Bộ tăng tốc chạy tới, y đã gục đầu xuống, cứ như vậy cong lưng nằm trên nền đất, Lâm Thành Bộ tức khắc cảm thấy đầu cùng chân mình đau nhói.

"Nguyên..." Hắn bước lại gần, ngay lúc chuẩn bị bật thốt ra cái tên Nguyên Ngọ đã tự hãm lại được, "Anh sao vậy? Không có việc gì chứ? Anh không sao chứ?"

"Rảnh rồi thì ăn Lưu Lưu Mai." Nguyên Ngọ nằm trên mặt đất lẩm bẩm một câu.

"Cái gì cơ?" Lâm Thành Bộ ngây ra.

"Cái quảng cáo thật ngứa tai." Nguyên Ngọ đáp.

"Anh..." Lâm Thành Bộ đưa tay ra muốn dịu y, nhưng khi tay hắn sắp chạm đến cánh tay Nguyên Ngọ lại dừng lại, ký ức về lần gần nhất đụng vào Nguyên Ngọ đã bị y đánh cho chảy cả máu mũi vẫn còn đang ám ảnh hắn, "Muốn uống nước không?"

Nguyên Ngọ không nói năng gì.

"Sau đó thế nào?" Dương Huy ngậm điều thuốc chỉ còn một nửa trên miệng, sau khi hỏi xong thì dụi nó vào cốc bia trước mặt.

"Không có sau đó," Lâm Thành Bộ cúi đầu nhìn tờ giấy ăn bị vo thành cục trong tay, "Anh ấy quay lại thuyề, chẳng nói chẳng rằng."

"Không nói là có ý gì?" Dương Huy hỏi.

"Thì là không nói gì cả, hình như em nói gì anh ấy cũng không nghe," Lâm Thành Bộ khẽ thở dài: "Như kiểu không ở cùng một chiều không gian với em vậy..."

"Đạch," Dương Huy cầm lấy cốc bia lên uống một ngụm, "Đệt!"

Lâm Thành Bộ nhìn thấy hắn nhổ tàn thuốc trong miệng ra: "Không phải là em làm mọi chuyện bung bét ra rồi chứ?"

Dương Huy rót thêm bia rồi mới nhìn hắn: "Cậu không ở đây cùng với anh ấy à?"

"Ở cùng cả đêm, sáng nay em mới về" Lâm Thành Bộ nói, "Anh ấy đang ngủ, em sợ anh ấy tỉnh dậy nhìn thấy em sẽ có chuyện, nên em về trước, lát nữa em lại qua."

"Đừng để anh ta ngồi cái xe mô tô kia nữa." Dương Huy nhắc.

,

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhăn trán: "Thật ra lúc anh ấy ng ồi lên đâu có phản ứng gì, sau đó em có kiểm tra lại thì thấy ở chỗ mép thùng xe có chữ."

"Chữ gì?" Dương Huy hỏi.

"I'm feeling good." Lâm Thành Bộ đáp.

"Gì cơ?" Dương Huy nghe không hiểu.

"Tôi cảm thấy rất ổn, đại loại là cảm thấy tốt đẹp." Lâm Thành Bộ uống một ngụm bia.

"Cậu vẫn còn thấy ổn hả?" Dương Huy giật mình: "Tinh thần thép nha"

"Mù chữ thì nói ít thôi" Lâm Thành Bộ nói.

"Cái chữ đó là ai viết lên?" Dương Huy uống hết một cốc bia lại hỏi.

"Không biết," Lâm Thành Bộ nói, "Trước kia em không để ý cái chỗ đó có chữ, chữ xám n ền đen, vậy mà anh ấy cũng nhìn ra được..."

"Sao không nhìn ra," Dương Huy đáp, "Xe của anh ấy, anh ấy biết chỗ nào khắc chữ chứ."

Lâm Thành Bộ không nói nữa.

Dương Huy nói chẳng sai, Nguyên Ngộ của trước kia đương nhiên biết chỗ nào có chữ, nhưng Nguyên Ngộ của bây giờ... Lúc nhìn thấy cái xe mô tô quân sự ba bánh còn không có phản ứng gì, sao vừa ng ồi vào xe lại đột nhiên nhìn thấy chữ chứ.

Trong tiềm thức của Nguyên Ngộ rốt cuộc có cái gì?

"Chùng nào cậu lại qua đây?" Dương Huy đưa hẳn ra cửa hỏi một câu.

"Buổi tối, em về nấu mấy món ăn đem qua." Lâm Thành Bộ nói.

"Còn giả quỷ không?" Dương Huy thở dài.

"Giả hay không thì vẫn vậy, anh ấy không tin, còn thấy thần kinh em không bình thường nữa." Lâm Thành Bộ lấy chìa khóa xe ra xoay vòng vòng.

"Anh có ý này, không biết có được không." Dương Huy nói.

"Nói xem." Lâm Thành Bộ nhìn hắn.

"Thì đó, cậu còn nhớ hồi hai người mới quen nhau nói câu gì đầu tiên không?" Dương Huy hỏi.

"...Nhớ," Lâm Thành Bộ hiểu được ý của Dương Huy, "Em thử rồi, vô ích."

"Vô ích thật à?" Dương Huy nhăn nhó, "Phải nói y hệt như ngày trước mới được... Có đi đâu anh thấy bây giờ tạm thời đừng làm gì, từ từ rồi tính."

"Ừm." Lâm Thành Bộ xoay người chuẩn bị đi.

"Vẫn phải nhắc," Dương Huy nói với sau hắn, "Cậu phải chuẩn bị sẵn tinh thần, nhớ đâu anh ấy vẫn như vậy thì cậu phải làm sao?".

"Em nghĩ rồi, nếu anh ấy vẫn thế thì em sẽ nói với anh ấy..." Lâm Thành Bộ quay đầu lại.

"Nói cái gì?" Dương Huy hơi căng thẳng, "Cậu không sợ xảy ra chuyện gì à?"

"Em sẽ nói thật ra em là bạn trai anh ấy, anh ấy lái xe tông phải cây mất trí nhớ quên mất em," Lâm Thành Bộ nghiêm túc nói, "Thấy sao?"

"...Ôi đêch." Dương Huy chửi.

Lâm Thành Bộ mang con xe mô tô đậu ở trong gara của Dương Huy rồi đi về mua thức ăn.

Hôm nay mệt quá rồi, cả đêm hắn không dám ngủ, thậm chí không dám tới gần thuyên của Nguyên Ngộ, bây giờ hắn vẫn chưa xác định được rốt

cuộc vì sao Nguyên Ngọ lại đột nhiên như vậy, tại cái xe, tại dòng chữ, hay tại hần.

Càng không biết nếu hôm nay mình lại mò đến, Nguyên Ngọ sẽ có phản ứng thế nào.

Nấu xong vài món ăn, nêm nếm cảm thấy vừa miệng rồi, chuẩn bị cho vào hộp giữ ấm thì di động ở phòng khách vang lên.

Hần vội vàng chạy ra lấy điện thoại, vừa nhìn lướt qua đã lập tức nghe máy: "Đại Đầu?"

"A lô?" Bên kia truyền đến giọng nói chậm rì rì của Đại Đầu, "Phải tiến sĩ Mihu không ạ?"

"Đúng đúng đúng, anh là tiến sĩ Mihu đây," hần gật đầu liên tục, "Em là hiệp sĩ heo phải không?"

"Đúng rồi!" Đại Đầu vui vẻ trả lời.

"Em giỏi quá, anh cứ nghĩ là em không biết gọi điện thoại cơ." Hần nói.

"Ai bảo em không biết chứ, em còn biết chơi điện tử đấy." Đại Đầu đắc ý trả lời.

"Ồ, thật luôn?" Hần dùng giọng nói khoa trương phối hợp với nó, "Nhiệm vụ anh giao cho em đã hoàn thành chưa?"

"Hoàn thành rồi," Đại Đầu đáp, "Anh Tiểu Ngọ dậy rồi."

"Em có nói chuyện với anh ấy không?" Hần lập tức thấy căng thẳng, "Anh ấy có như mọi khi không?"

"Vẫn vậy ạ, anh ấy vào thôn mua thuốc lá, còn mua bánh trứng cho em!" Giọng Đại Đầu nghe rất vui vẻ.

"Được, em còn muốn ăn gì không?" Hần vừa kẹp điện thoại bên tai vừa cho đồ vào hộp giữ nhiệt, "Lát nữa anh mang sang cho em."

Đại Đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em muốn ăn rong biển, hàng quà vặt trong thôn không có..."

"Không vấn đề, lát anh mang cho em." Hấn nói.

Lâm Thành Bộ mang theo cặp lồng thức ăn chạy xuống siêu thị nhỏ dưới tầng mưa hai túi rong biển to.

Tuy rằng Đại Đầu nhỏ tuổi nhưng không ngờ lại rất đáng tin, Lâm Thành Bộ thử giao cho nó một nhiệm vụ, bảo nó để ý Nguyên Ngọ một chút, nếu thấy Nguyên Ngọ dậy thì gọi điện thoại cho hấn, nhóc kia hoàn thành rất tốt đẹp.

Nghe qua ý của Đại Đầu thì Nguyên Ngọ không có gì khác thường... Vậy chuyện hôm qua thôi luôn sao? Hay là đợi mình xuất hiện rồi mới tiếp tục?

Lâm Thành Bộ nghĩ mãi cả dọc đường, sắp nát cả óc ra rồi.

Vừa tới bến tàu hấn đã nhìn thấy Đại Đầu đeo holo trên lưng ngẩng xồm ở bụi cỏ ven đường nghịch một mình.

"Anh tới rồi." Đại Đầu vẫy vẫy tay với hấn.

"Đây, thưởng cho em," Lâm Thành Bộ xuống xe đưa gói rong biển cho Đại Đầu, "Em được việc lắm."

"Cảm ơn anh Tiểu Bộ." Đại Đầu ôm lấy bịch rong biển.

"Anh không phải là tiến sĩ Miha à?" Lâm Thành Bộ xoa xoa đầu nó.

"Bây giờ em không muốn làm hiệp sĩ heo." Đại Đầu đáp.

"Vậy được rồi," Lâm Thành Bộ lấy cặp lồng trên xe xuống, "Nghĩ xem em còn muốn làm gì thì nói cho anh biết."

"Vâng," Đại Đầu gật đầu.

Cần dao chờ chương mới: Chương mới đâu, hai ngày không có chương mới.

Cười hết một chén rượu: Đang gõ đây.

Cần dao chờ chương mới: Nhanh nhanh cái tay lên, đủ chữ rồi sẽ cho cậu vào danh sách đề cử.

Cười hết một chén rượu: Ờ.

Hai ngày chẳng được chữ nào, y nhìn chỗ trống mà thở dài, mạch suy nghĩ thì đứt đoạn... Thôi cứ uống cốc cafe trước.

Thật ra y hơi đói bụng, rời giường từ lúc giữa trưa đến giờ chưa ăn gì cả, nhưng không muốn ăn mì tôm, tự nhiên muốn ăn sườn, cả sủi cảo nữa

Y không nhớ rõ được đã bao lâu rồi mình không ăn.

Sau khi pha xong cafe, y quay trở lại máy tính, mới vừa ngả xuống định sửa lại mạch suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ bên ngoài.

Không giống với tiếng bước chân bình bịch vui vẻ của Đại Đồi, tiếng bước chân này là của người trưởng thành, không phải mấy người hàng xóm của y, người này đi giày da.

Y quay đầu nhìn ra cửa khoang thuyền.

Tiếng bước chân ngày càng gần, người nọ không bước sang hướng thuyền khác, vẫn bước lên tấm ván bắc sang thuyền của y đi sang mũi thuyền mới dừng lại.

Nguyên Ngọ nhăn mày, sau khi y ngủ dậy đâu có tắt máy cảm biến ở cửa, vậy mà bây giờ chẳng thấy tiếng hoan nghênh vang lên, thật sự bán hàng không có đạo đức nghề nghiệp, chất lượng ở đâu chứ.

Qua khe cửa không nhìn rõ được ai, người lớn đến thuyền của y chỉ có thể công nhân trông lờ mờ cá bên kia bởi điện ở chỗ y kéo từ bên đó sang,

nhưng công nhân thì không đi giày da.

Nguyên Ngọ đứng dậy, lúc người bên ngoài chuẩn bị đi về phía đuôi thuyền thì y đẩy cửa ra thật mạnh.

Người nọ nghe được tiếng động lập tức quay sang.

"Tìm ai." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Tôi..." Người kia ngẩng đầu, có thể thấy hắn có vẻ không biết phải nói gì.

Nguyên Ngọ nhìn thấy tay hắn cầm theo cặp lồng, nhíu mày: "Tôi không gọi đồ ăn ngoài."

"Gì cơ?" Người nọ sửng sờ.

Đồ ăn bên ngoài giờ còn giao đến tận Cầu Trầm cơ à? Còn dùng loại giữ ấm chất lượng tốt nữa?

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm người nọ trong chốc lát: "Đi Đi"

"Anh..." Người nọ không hề động dậy, vẻ mặt thay đổi bất thường, "Anh không biết tôi?"

Một tên tâm thần đi giày da giao đồ ăn cao cấp.

Nguyên Ngọ nhanh chóng đưa ra kết luận.

"Không biết," y đưa tay với lấy con dao đằng sau cửa, "Biến đi."

Mặt người nọ đang treo lên biểu tình kinh hãi không thể tin được, giống như bệnh nhân tâm thần đột nhiên tỉnh táo đối diện với sự thật mình chính là một kẻ điên, thậm chí trong nháy mắt Nguyên Ngọ còn thấy được sự đau khổ trong ánh mắt hắn.

Sự đau khổ này quá mức chân thật, trong một giây đồng hồ đó Nguyên Ngọ không hiểu vì sao cũng cảm nhận được sự đau khổ, đi đâu này làm y

thấy khó chịu.

Nhưng người này dường như không có ý định đi khỏi, cứ cầm hộp giữ ấm cùng về mặt lẫn lộn nhìn y.

"Cút." Nguyên Ngọ cầm con dao rút ra từ phía sau cửa chìa vào mặt hắn.

Lâm Thành Bộ lùi lại phía sau hai bước, hắn không cách nào hình dung được tâm trạng của mình lúc này.

Lúc hắn tới đã nghĩ đến nhiều khả năng, ví như Nguyên Ngọ sẽ đập hắn một trận, hoặc là không nói không rằng, hoặc là đã quên chuyện ngày hôm qua... Chỉ duy nhất không nghĩ tới tất cả sẽ quay lại điểm khởi đầu.

Đối mặt với tình huống đột ngột phát sinh này, hắn không biết nên nói gì mới phải.

"Nếu muốn chơi," Nguyên Ngọ mở miệng, giọng điệu tuy không còn gay gắt như trước nhưng mang theo sự lạnh nhạt qua loa, "Thì có thể sang thuyền khác chơi."

"...A," Lâm Thành Bộ lên tiếng, cúi đầu nhìn hộp giữ ấm trong tay, "Anh ăn cơm không?"

Nguyên Ngọ không đáp, chống tay lên cửa khoang thuyền trầm lặng nhìn hắn.

"Nếu anh muốn ăn..." Lâm Thành Bộ buộc lòng đi sang chiếc thuyền bên cạnh, "Tôi ở ngay đây, hộp giữ ấm được bốn giờ không sao, có đi đâu để lâu quá ăn sẽ mất ngon."

Nguyên Ngọ đóng cửa lại.

"Hắn thích nước, bất kể là ôn hòa, chảy xiết, sạch sẽ trong vắt hay sâu không thấy đáy.... đều tạo cho hắn cảm giác an toàn từ sâu trong nội tâm.

Hắn từ từ ngâm mặt vào trong nước, nhắm mắt cảm nhận làn nước lạnh lẽo bao trùm mơn trớn làn da...

Mở to mắt có thể nhìn thấy các bóng hình khác nhau của nước, giống như một đóa hoa trong suốt lỏng lánh ẩn hiện trước mắt...

Giây phút này y quên đi vô số thứ, kể cả việc hít thở của chính mình..."

Bàn tay đang gõ phím của Nguyên Ngọ đột nhiên dừng lại, y khép màn hình máy tính xuống, ngửa cổ hít thở mạnh hai hơi, tựa vào cái đệm nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ thủy tinh một lúc lâu mới trở lại bình thường.

Y cần lấy cốc cafe uống một ngụm, bột sữa hôm nay đánh chẳng ra gì, Nguyên Ngọ cảm thấy đau lòng thay cho hạt cafe thơm ngon của mình.

Trong ngực vẫn khó chịu, y mở cửa ra khỏi khoang thuyền đứng ở mũi tàu.

Tên giao hàng vẫn còn ng ồi ở cái thuyền bên cạnh, im lặng nhìn mặt nước.

Nghe được tiếng y đi ra, người nọ quay đầu: "Chú à."

Nguyên Ngọ bưng cốc cafe nhìn hấn.

"Cho mượn cái bật lửa đi," người nọ nói.

"Cậu nói chuyện với tôi đấy à?" Nguyên Ngọ hỏi.

Lâm Thành Bộ ngẩn người, trừng mắt nhìn Nguyên Ngọ đến mười giây rồi mới vụt đứng dậy, làm đổ cả hộp cơm bên cạnh.

"Anh nhớ tôi mà đúng không!" Hấn không khống chế được giọng nói của chính mình, "Anh nhớ tôi mà phải không?"

"Cậu là ai?" Nguyên Ngọ nhú mày, giọng nói mang theo sự đ ồng cảm sâu sắc với người bị bệnh tâm thần.

"Lâm Thành Bộ," hấn bước từng bước lên tấm gỗ, "Tôi là Lâm Thành Bộ!"

Nguyên Ngọ nhìn hấn ngay trước mắt mình: "Đứng yên không được cử động."

Lâm Thành Bộ?

Lâm Thành Bộ?

"Nhớ ra chưa?" Lâm Thành Bộ sốt ruột, muốn bước qua tấm ván sang đó, "Ngày hôm qua tôi..."

Giống như mang theo lu ồng không khí kì lạ, lúc Lâm Thành Bộ vội vàng bước đến gần chỗ y, Nguyên Ngọ cảm nhận được sự sợ hãi không biết từ đâu tới.

Hoảng loạn, kháng cự.

Cái cảm giác không muốn nói chuyện với bất kì ai cũng không muốn cái gì đến gần mình khiến y giờ chân đạp một cái lên tấm gỗ.

Lâm Thành Bộ chơi vơi, cứ vậy rớt thẳng xuống nước cùng với tấm gỗ.

Bọt nước bắn tung tóe văng lên cả mặt của Nguyên Ngọ.

Lạnh ngắt.

Nhìn thấy Lâm Thành Bộ loay hoay trong nước, Nguyên Ngọ bỏ cốc cafe trong tay ra thò xuống nắm lấy tay hấn.

"Tôi không sao, tôi không sao," Lâm Thành Bộ đã đứng được dậy, "Nước không sâu."

Nguyên Ngọ không nói gì, vẫn nắm chặt lấy cổ tay hấn.

"Tôi... không sao," Lâm Thành Bộ đột nhiên hốt hoảng, hấn cảm nhận được tay Nguyên Ngọ đang run dữ dội: "Tôi lên được rồi! Anh xem nước nông thế này..."

"Tại sao?" Nguyên Ngọ nghèn nghèn nói: "Tại sao?"

Lâm Thành Bộ ngoảnh đi không trả lời y, mau chóng trèo lên thuyền.

Cả người ướt sũng mò lên thuyền, lúc hấn đang định nói gì đó để chứng minh bản thân không sao, Lâm Thành Bộ nghe thấy giọng Nguyên Ngọ bình tĩnh nói: "Hong khô đi"

"Hả?" Lâm Thành Bộ nhìn y, không phản ứng

"Hong khô quần áo đi." Nguyên Ngọ chỉ hấn, lại chỉ sang cái thuyền bên cạnh, "Qua bên kia hong khô đi."

"...À" Lâm Thành Bộ đành phải nhảy trở về

"Không thì xoay vài vòng thay quần áo đi?" Nguyên Ngọ còn nói thêm.

Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn y: "Gì cơ?"

"Giống quỉ các cậu, không phải xoay vào vòng là thay quần áo rồi à?" Nguyên Ngọ nheo mắt.

"Giống quỉ chúng tôi?" Lâm Thành Bộ dâng trào một cảm giác mình thực sự phải làm trò ở đây.

"Sao thế?" Nguyên Ngọ cầm cốc cafe lên, "Bây giờ không phải quỉ nữa rồi à?"

"Tôi là.. à không." Lâm Thành Bộ nhìn y, "Anh có biết tôi là ai không?"

"Không phải cậu vừa mới nói mình là Lâm Thành Bộ sao?" Nguyên Ngọ xoay người đi về cuối thuyền, ngẩng xồm xuống bắt đầu rửa cốc cafe.

"Tôi muốn điên luôn rồi." Cả người Lâm Thành Bộ ướt sũng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Nguyên Ngọ rửa cốc xong ngẩng im ở đuôi thuyền, không biết suy nghĩ gì.

Lâm Thành Bộ không dám đi sang cũng không dám lên tiếng, đành dựa vào chút nắng cuối cùng của ngày hôm nay để hong quần áo trên boong thuyền, giày cũng cởi ra để một bên.

Lúc mặt trời sắp lặn y sờ sờ hộp cơm, đồ trong này này nếu không ăn thì sẽ không để được, hắn theo thói quen giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Nhưng trên cổ tay không còn đồng hồ nữa, chỉ có một mảnh da nhợt màu hơn xung quanh thể hiện rằng nơi đó từng đeo một cái đồng hồ rất lâu.

Nguyên Ngọ nghe thấy thuyền bên kia có động tĩnh, y thò đầu sang dò xét.

Lâm Thành Bộ chỉ mặc một cái quần lót, đang bối rối tìm trên boong thuyền, quần áo cởi ra phơi cũng bị bối tung lên.

Y bước tới gần.

"Anh nhìn thấy đồng hồ của tôi không?" Lâm Thành Bộ hỏi y.

"Không thấy." Nguyên Ngọ trả lời.

Rơi xuống nước rồi.

Lúc này ngã xuống nước tay hắn khua vào tấm ván, chắc rơi lúc đấy rồi.

Lâm Thành Bộ lưỡng lự một lúc, cuối cùng chần chừ ngã xuống: "Chắc thế rồi... Thôi vậy, không tìm nữa."

Cái đồng hồ đó vừa rẻ tiền vừa cũ kỹ, thỉnh thoảng lại chết, có khi còn chạy chậm nhưng hắn vẫn đeo.

Là quà sinh nhật Nguyên Ngọ tặng cho hắn.

Nguyên Ngọ thích tặng người khác đồng hồ, bất kể là sinh nhật ai, y đều tặng đồng hồ, cũng không quan tâm tặng bao nhiêu cái rồi.

"Cần cái kia lại đây đi." Nguyên Ngọ nói.

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn Nguyên Ngọ chỉ chỉ vào cái hộp giữ ấm: "Anh ăn không?"

"Có, đói rồi." Nguyên Ngọ gật đầu.

Lâm Thành Bộ chạy thật nhanh xách cái hộp cơm nhảy sang: "Ba món một canh, đều là món anh thích ăn."

Nguyên Ngọ thở dài, dựa vào khoang thuyền xót xa nói: "Đừng nói cậu thực sự cho rằng bản thân quen biết tôi đấy?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 8

Lâm Thành Bộ cảm thấy câu hỏi của Nguyên Ngọ rất khó trả lời.

Nói không quen Nguyên Ngọ sẽ càng cảm thấy hấn bị bệnh, mà nếu không quen thì làm sao mà tiếp tục? Vậy thì phải nói có quen... Tuy rằng trước mặt Nguyên Ngọ hấn luôn tỏ ra là hai người trước kia đã quen biết nhau, nhưng đến khi Nguyên Ngọ hỏi thẳng ra hấn lại không dám trả lời một cách tùy tiện.

Hôm qua Nguyên Ngọ không có biểu hiện nào đã đột nhiên bùng phát, hôm nay lại giống như nhảy sóng quay ngược về vậ....

Ai biết trả lời xong sẽ để lại hậu quả thế nào?

Hấn do dự lúc lâu, chậm rãi mở hộp giữ ấm ra để sang bên cạnh Nguyên Ngọ, lại chạy xuống đuôi thuyền cầm đĩa tới, lúc này mới mở miệng: "Anh thấy sao?"

"Không nghĩ tới," Nguyên Ngọ hít một hơi, ngửa cổ: "Cảm thấy...Ài, cái máy cảm biến làm sao vậy?"

"Máy cảm biến?" Lâm Thành Bộ liếc mắt theo hướng y nhìn, cái máy cảm biến bị hấn đập hỏng hôm đấy vẫn đang treo vắt vẻo bên cạnh cửa, ngượng ngùng cười: "Là tôi đập hỏng, ngày mai tôi thay cái mới cho anh."

"Cậu đập hỏng?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Lúc nào?"

Lâm Thành Bộ gầy tuyệt vọng: "Là lần... đầu tiên chúng ta gặp nhau."

"Cậu cảm thấy đây là lần thứ mấy chúng ta gặp nhau?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

Lâm Thành Bộ và y liếc nhìn nhau, cảm thấy ánh mắt Nguyên Ngọ giống như của bác sĩ tâm lý đang nghe người bệnh kêu gào: "Lần thứ hai."

"Ăn cơm đi." Nguyên Ngọ nói.

"Tôi không ăn," Nguyên Ngọ cằn đũa đưa cho y, "Tôi ăn đồ mình làm không thấy ngon miệng."

Hôm nay chắc sẽ không có gì bất ngờ, Nguyên Ngọ yên ổn ăn cơm xong, thu dọn hộp cơm rồi quay về khoang thuyền, trước khi đi vào còn quay lại nói một câu: "Nếu cậu không có chỗ nào để đi thì có thể ở tạm ở lại đây, nhưng tốt nhất là ở cái thuyền bên kia, nếu muốn dùng nước hay gì gì đó thì có thể qua đây nhưng không được bước vào khoang thuyền."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ lên tiếng, nhảy sang thuyền bên cạnh.

Nguyên Ngọ đóng cửa lại, chắc là bắt đầu viết truyện nên một mực không để ý đến hắn.

Mặt trời dần xuống núi, ở đây không nhiều người như ở trong thôn, mấy hộ dân xung quanh đã ăn xong cơm, lúc này đây cả bên tàu chìm trong yên lặng nhàn nhã.

Lâm Thành Bộ nằm trên boong thuyền bên cạnh, ngắm ánh hoàng hôn không còn chói mắt kia khuất dần, cuối cùng biến mất sau mặt nước xa xăm.

Nguyên Ngọ không còn nhớ chuyện ngày hôm qua, những chuyện trước nữa có vẻ cũng không nhớ hết.

Hoặc có thể nói rằng Nguyên Ngọ chọn ra những chuyện y muốn nhớ, mà những chuyện khác đã quên thật hay ép buộc bản thân không được nhớ lại thì Lâm Thành Bộ không thể chắc chắn.

Thế nhưng vừa nói không nhớ, lại vừa nói đến những chuyện liên quan, y sẽ coi như không thấy những lỗ hổng này, tựa hồ những chuyện vô lý đều trở thành hợp lý.

"Người lại là ai, người là người mà người biết, hay là người ở trong mắt người khác... người có biết không..."

Tiếng vang vọng lặp đi lặp lại bên tai, giống như tiếng gọi và tâm tư của ma quỷ quẩn lấy không tha không ngừng tra tấn hấn, đặc biệt trong đêm dài tĩnh lặng càng khiến hấn không thể vào giấc.

Những nỗi sợ hãi ban sơ đã dung hòa thành một phần của ý thức, mà gốc rễ của nỗi sợ cũng mơ hồ không rõ nữa rồi...

Hấn không hề sợ hãi chính bản thân mình, ngược lại bắt đầu sợ hãi nếu có một ngày hấn không sợ hãi nữa, thì ý nghĩa tồn tại của hấn...

Hấn trằn mình xuống, nằm trong bồn tắm ngập nước, mở mắt im lặng nhìn ánh nước dập dềnh."

Nguyên Ngộ bừng tỉnh khỏi giấc mộng mà tay vẫn còn đặt trên bàn phím, tình tiết dừng lại ở cảnh cuối cùng trong giấc mộng, làm cho y mờ mịt không rõ bản thân vẫn đang ngủ hay vẫn đang viết.

Thế nhưng cảm giác không thờ nổi vẫn hiện hữu rõ mồn một trong cơ thể y, y nhắm mắt hít sâu mấy lần mới cần lấy cốc nước uống một ngụm.

Bên ngoài truyền vào tiếng nước chảy rất nhẹ, giống như sóng nước vỗ vào mạn thuyền, nhưng nước ở bến tàu này không thể tạo được thành sóng trừ khi có mưa lớn.

Lâm Thành Bộ?

Y thả cốc xuống, đứng dậy đi tới cạnh khoang cửa ghé mắt nhìn qua khe cửa ra ngoài.

Chiếc thuyền neo bên cạnh kia đã không còn bóng người nhưng hộp cơm thì vẫn còn đó, y nhú mày đảo mắt nhìn xuống mặt nước.

Trên mặt nước không có thứ gì, nhưng từ gợn sóng có thể nhìn ra được có người dưới nước.

Cánh tay bám trên cửa của Nguyên Ngọc khẽ run, y biết người dưới nước kia hẳn là Lâm Thành Bộ, hơn nữa y còn biết Lâm Thành Bộ biết bơi... Làm sao y biết chuyện này?

Nhưng phán đoán "cậu ấy đang ở dưới nước" giống như cuồng phong quét qua.

Hoảng sợ.

Nôn nóng.

Kinh hãi.

Cộng thêm cảm giác đập dềnh của nước cuốn chung với nhau mà y trải nghiệm vô số lần trong mơ.

"Lên đi!" Nguyên Ngọc chạy vọt tới mũi thuyền gào lên, lại chạy lại về phía đuôi thuyền cầm cây sào tre khuấy xuống nước, "Lên đi!"

Gió bắt đầu thổi qua mặt nước, lúc gió thổi qua Nguyên Ngọc mới phát hiện ra chưa tới một phút đồng hồ mà cả người y đã đắm mồ hôi.

Cây sào trúc y khua xuống nước không đụng được vào người.

"Lâm Thành Bộ!" Y gào lên, "Cậu ở đâu?"

Gió như mạnh lên theo tiếng gọi của y, y nhảy sang chiếc thuyền bên cạnh dùng sào tre khua thật mạnh trong nước: "Trời sắp mưa rồi cậu lên đi!"

Cây sào trúc bị giữ lại dưới nước, tiếp đó gương mặt Lâm Thành Bộ ngoi lên khỏi mặt sông kinh ngạc nhìn y: "Sao anh lại ra ngoài?"

"Cậu đang làm cái gì đấy!" Nguyên Ngọc hung hăng giật lại cây sào tre, "Đi lên ngay!"

Lâm Thành Bộ vội trèo lên thuyền: "Không phải anh đang viết truyện à? Sao tự nhiên lại ra ngoài?"

"Cậu xuống nước làm gì?" Nguyên Ngọ trừng mắt nhìn y, miệng thở hổn hển.

"Tôi..." Lâm Thành Bộ nhú mào, do dự một lúc mới nhẹ giọng đáp, "Tìm đống h ồ của tôi."

"Tìm thấy chưa? Đã tìm thấy chưa?" Nguyên Ngọ vẫn trừng mắt với h ắn, "Đã tìm thấy chưa?"

"... Không thấy." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Không tìm thấy thì xuống làm gì?" Nguyên Ngọ quát.

Lâm Thành Bộ há miệng không nói được gì, cái suy luận này quả là khó mà cãi được.

Gió chỉ nổi lên chốc lát, những hạt mưa lớn đã rơi xuống.

Nguyên Ngọ nhảy v ề thuy ền của mình vào khoang đóng cửa lại.

Lâm Thành Bộ đứng im, ngây ngốc nhìn khung cảnh Nguyên Ngọ lưu lại một lúc lâu rồi cứ vậy d ắm mình trong mưa.

Trong thời gian ngắn như vậy sao Nguyên Ngọ lại ra đúng lúc thế.

Sao mình lại nhảy xuống nước tìm đống h ồ đúng lúc này chứ, dù sao nước vào rồi cũng không sửa được, kể cả mới ngâm một tiếng hay ngâm đến sáng mai.

Mưa nặng hạt, mỗi giọt mưa giống như một viên đạn rơi xuống, dường như muốn đập bẹp cả cái thế giới này vào một bức ảnh, ánh đèn nơi l ồng bè cá xa xa chợt ắt chợt hiện, những con thuy ền bên cạnh Nguyên Ngọ cũng biến thành những khối vàng nhạt mờ h ồ trong mưa.

Lâm Thành Bộ không mặc quần áo, đúng ra là đâu có quần áo mà mặc, quần áo vừa phơi khô, cả đôi giày nữa đã bị nước mưa d ắm cho không khác gì miếng giẻ trên bong thuy ền.

Hạt mưa vỗ vào người đau nhói, mắt chẳng mở ra được, trong trí nhớ của mình, Lâm Thành Bộ chưa từng dấn mình trong trận mưa nào như thế này, giống như ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài kèm theo cảm giác cô đơn không tả được.

Cửa khoang thuyền Nguyên Ngộ mở ra, một luồng sáng sáng rọi tới.

Lâm Thành Bộ nghiêng mặt sang, ánh đèn hắt lên gương mặt, vừa đúng lúc hắn mở nửa con mắt, vẻ mặt này chắc không dễ nhìn chút nào, hắn sợ dọa Nguyên Ngộ sợ.

Lúc muốn nặn ra một cụ cười, Nguyên Ngộ ở phía bên kia gọi với sang: "Lại đây!"

Ánh sáng kia chúc xuống, chiếu vào hai cái mũi thuyền.

Lâm Thành Bộ cảm thấy bản thân sắp điên rồi, hắn bắt đầu cười, không biết sao lại cười, lúc nhảy qua hắn còn loạng choạng suýt chút nữa vồ éch.

"Lau khô rồi hẵng vào." Nguyên Ngộ ném một cái khăn ra.

"Ừ." Lâm Thành Bộ nhận lấy cái khăn vui vẻ lau người, lát sau y gõ cửa khoang: "Tôi đứng đây lau thì đến sáng mai cũng không khô được."

"Đuôi thuyền có cái lán, không biết đường mà ra đấy lau à?" Giọng nói cáu kỉnh của Nguyên Ngộ truyền từ trong khoang thuyền ra, "Não của cậu chắc xuống nước mò đống hồ luôn rồi."

Lâm Thành Bộ vui mừng hơn hở chạy đến cái lán ở đuôi thuyền lau khô mình: "Tôi vào nhé?"

"Ừ." Nguyên Ngộ đáp.

Lâm Thành Bộ đẩy cửa bước vào, ngối xuống sàn thuyền lau chân, lau xong mới nhớ ra cần thận hỏi lại: "Cái khăn này chắc không phải khăn rửa mặt nhỉ, tôi dùng... lau chân rồi."

"Giẻ lau thuyền." Nguyên Ngộ nói.

"... Hề." Lâm Thành Bộ nhìn cái khăn trong tay, đèn sáng giúp y nhìn rõ cái khăn này, mặc dù mới nhưng ít nhất đã dùng qua rồi.

"Dần mưa có tí mà vui vẻ vậy?" Nguyên Ngọ nhìn hắn vẫn còn đang cười, "Chưa đủ thì ra ngoài dần thêm lúc nữa, đừng hoãn cái sự sung sướng đấy lại."

"Không," Lâm Thành Bộ cầm giẻ lau ném ra ngoài, nhỏ giọng nói, "Là... Là khó có khi nào anh nhẹ nhàng với tôi như vậy."

"Lưng cậu bị sao đấy?" Lâm Thành Bộ với tay ra sau lưng sờ sờ, lúc này lau nước mưa trên người không để ý, bây giờ sờ lại mới thấy rất rát, "Tôi không nhìn thấy, có gương không?"

"Không có," Nguyên Ngọ rút trong đồng quần áo ra một cái hòm thuốc nhỏ, lấy chai rượu cần, "Trước giờ tôi không soi gương... Trên lưng cậu có vết xước."

"Sao lại xước..." Lâm Thành Bộ ngẩn ra mới đáp lại, "Ban này anh dùng sào tre chọc tôi..."

"Làm gì có chuyện đấy," Nguyên Ngọ ném chai rượu cần tới bên chân hắn, "Tự xoa đi."

"Là anh chọc mà." Lâm Thành Bộ cầm lấy chai rượu cần.

"Rồi rồi rồi, là tôi chọc," Nguyên Ngọ không nhin nổi nữa, "Tôi chọc thì làm sao, cậu mà còn không ngoi lên tôi chọc cho cậu thành cái đài sen đem trồng ở Vịnh Đông..."

Nguyên Ngọ nói đến đây đột nhiên ngừng lại, sau đó cũng không nói thêm gì, chỉ nhìn chăm chăm bàn phím cách cách gõ.

Lâm Thành Bộ với tay ra sau lưng, không nhìn được vết thương ở đây nên uốn éo bốn năm tư thế vẫn không xoa được rượu cần vào đúng vết thương, chẳng qua lúc thay đổi tư thế thì cảm nhận được vết thương của mình không nhỏ.

"Đừng ưỡn ẹo nữa," Nguyên Ngọ khép máy tính lại, "Đề tôi."

Lâm Thành Bộ đưa chai rượu c ần ra ngạc nhiên nhìn y, không nhớ được cái l ần h ắn kéo tay Nguyên Ngọ thôi đã bị đánh cho chảy máu mũi là từ bao giờ, chuyện đó h ắn vẫn chưa quên đâu.

"Anh giúp tôi?" H ắn không tin được hỏi lại.

"Ừ," Nguyên Ngọ vặn nắp chai ra, "Xoay người."

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ xoay người, mong đợi cùng xúc động đột nhiên tràn lên khiến y không biết phải nói gì, chỉ biết nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ sau khi mở nắp chai rượu c ần, giơ tay lên đổ rượu c ần thẳng vào vết thương của Lâm Thành Bộ không chút do dự.

"A!" Lâm Thành Bộ kêu lên, giật thót nhảy cẫng về phía trước.

"Mạnh mẽ lên nào." Nguyên Ngọ nói.

Sau khi cất hòm thuốc, y c ần lon coca ném cho Lâm Thành Bộ, lại châm một điếu thuốc: "Hút không?"

"Có." Lâm Thành Bộ đưa tay c ần lấy bao thuốc.

Nguyên Ngọ rít một hơi thuốc lá nhìn h ắn: "Đắt lắm à?"

"Hửm?" Lâm Thành Bộ ng ưỡn xuống cố gắng cách xa Nguyên Ngọ một khoảng. Nguyên Ngọ luôn có sự kháng cự với "người lạ".

"Cái đ ồng hồ kia." Nguyên Ngọ hỏi.

"... Không đắt," Lâm Thành Bộ cúi đầu châm thuốc, nhìn v án thuy ền, "Rẻ thôi."

"Mới hả?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Không mới, đeo mấy năm rồi, có lúc còn không chạy nữa cơ." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Vậy còn tìm làm gì?" Nguyên Ngọ ném cái lon rỗng sang trước mặt hắn, "Hay là cái đồng hồ đây quan trọng? Có ý nghĩa đặc biệt?"

Lâm Thành Bộ cầm lấy cái lon gầy tàn thuốc vào, im lặng lúc lâu: "Cũng không phải, thói quen thôi."

Vốn dĩ rất có ý nghĩa, nhưng không dám nói.

Nghĩ kĩ lại thì chưa chắc có ý nghĩa gì, ý nghĩa duy nhất có lẽ là bằng chứng nói lên rằng giữa hắn và Nguyên Ngọ có quan hệ.

Thế bây giờ hắn và Nguyên Ngọ không có quan hệ sao?

Vẫn có.

Cả hai người đều cảm thấy đối phương có vấn đề về tinh thần, không ngừng dò hỏi lẫn nhau, rốt cuộc trong lòng Nguyên Ngọ nghĩ thế nào hắn không biết, chỉ biết quanh co hỏi ngược vậy thôi.

"Cho cậu." Nguyên Ngọ tháo đồng hồ trên tay xuống.

"Cho tôi?" Lâm Thành Bộ ngây ra.

"Ừ, đừng xuống nước nữa," Nguyên Ngọ nói, "Nước có sức mạnh mà cậu không ngờ được, đừng tưởng nó trong suốt mà nghĩ nhìn thấu được nó, thật ra thì..."

"Thật ra từ giây phút cậu thấy nó trong suốt là cậu đã rơi vào bẫy của nó rồi." Lâm Thành Bộ nhận lấy cái đồng hồ, nắm trong tay nhẹ nhàng vuốt ve nhỏ giọng nói.

Tay của Nguyên Ngọ khựng lại giữa không trung một lúc rồi mới thu về, không nói thêm câu nào.

Lâm Thành Bộ cúi đầu ngấm cái đờng hờ, giống như đang ngủ nhưng ngón tay vẫn luôn cử động, chầm chậm xoa từng vòng lên đờng hờ.

Tâm mắt Nguyên Ngọ trở lại trên màn hình, những lời Lâm Thành Bộ nói là những câu trong bản thảo hôm nay, đoạn thứ tư từ dưới lên, viết xong mấy phút trước khi hắn gọi Lâm Thành Bộ đi vào.

Y không quay đầu để xem xem khe hẹp trên cửa khoang thuyền có thể nhìn thấy chữ trên màn hình không, trên lý thuyết là không thể, nhưng ai mà biết được.

Những lời này Nguyên Ngọ rất quen, quen đến nỗi có thể bật thốt ra, quen đến nỗi lúc nói ra có thể thấy lạnh cả sống lưng, quen đến nỗi không giống như là thứ mình tự nghĩ ra mà là nghe được rất nhiều lần từ bên ngoài, cho nên Lâm Thành Bộ biết cũng không có gì kỳ lạ.

Chẳng qua là bản thân y không nhớ.

Ngoài trời mưa xối xả không dứt, sấm nổ ầm ầm, tiếng mưa rơi từ nãy đến giờ chưa hề thay đổi, không có giọt rả nặng hạt, không có lên bổng xuống trầm, cứ duy trì dầm dập vang vọng như vậy.

Tay Nguyên Ngọ gõ liên tục trên bàn phím, thỉnh thoảng sẽ dừng lại, thỉnh thoảng sẽ dựa vào tấm đệm nhìn màn hình ngây ra.

Lâm Thành Bộ vẫn nhìn y nhưng ánh mắt y chưa từng đảo qua hắn.

Đến tận khi y dừng tay rả ánh mắt mới bắt đầu thả lỏng.

Lâm Thành Bộ háng giọng, âm thanh này bị chìm giữa tiếng mưa xối xả, Nguyên Ngọ khó mà nghe thấy.

Lâm Thành Bộ lại ho thêm cái nữa, Nguyên Ngọ giật mình mờ mịt liếc sang hắn, ánh mắt dừng mấy giây mới mất đi vẻ mê mang, y khép máy tính lại.

"Tôi buồn ngủ rả." Nguyên Ngọ nói.

,

"Ừ," Lâm Thành Bộ vội vàng đứng dậy, "Vậy tôi... đi đây."

"Cậu cứ nán lại đây đã," Nguyên Ngọ nói, y đứng dậy đi về đuôi thuyền rửa mặt, sau đó dầm cả mặt nước mưa trở về khoang thuyền, "Địch, mưa quá."

"Mọi khi anh tắm như nào?" Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ.

"Cậu muốn tắm à," Nguyên Ngọ chỉ ra bên ngoài, "Có vòi sen, lấy nước từ trong thùng đấy."

"Không tắm, tôi hỏi vậy thôi." Lâm Thành Bộ cười cười.

Nguyên Ngọ dọn dẹp máy tính cùng với cái bàn nhỏ gọn qua một bên, để chừa ra một khoảng sàn trống khá rộng làm giường, hơn nữa Lâm Thành Bộ nhìn thì chắc ngủ cũng thoải mái.

"Muốn ngủ thì lấy cái chăn nhỏ kia," Nguyên Ngọ gối đầu lên gối, "Tự lấy đi, đừng gọi tôi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Hắn không buồn ngủ, hoặc có thể nói hắn rất buồn ngủ nhưng không muốn ngủ, sự kích động khó kiềm chế được trong nội tâm y sắp trào ra khỏi các lỗ chân lông rồi.

Đã bao lâu? Ba tháng, năm tháng, một năm hay hai năm, cảm giác yên ổn hòa bình với Nguyên Ngọ thế này giống như giấc mộng xa vời.

"Cậu như thế này bao lâu rồi?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Như thế này?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Thì là... Kiểu kiểu cho rằng mình quen ai đó." Nguyên Ngọ nói.

"Tôi tự cho rằng tôi quen biết anh?" Trong lòng Lâm Thành Bộ thở dài nặng nề

,

"Ừ, cậu có nhận thức được không? Thế này bao lâu rồi?" Nguyên Ngọ nhẹ nhàng hỏi.

"Cũng... Cũng khá lâu đi, t^{ên} một năm, g^{ần} hai năm gì đó," Lâm Thành Bộ trả lời, "Anh thì sao?"

"Tôi?" Nguyên Ngọ khó hiểu nhìn y.

"Anh... Như thế này," Lâm Thành Bộ nhìn quanh khoang thuyền, "Ở trên thuyền mông lung bao lâu rồi?"

"Vẫn cứ thế này." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ không hiểu được "Vẫn cứ thế này" là có ý gì.

Vẫn cứ mông lung như thế, vẫn cứ ở trên thuyền như thế, hay là vẫn cứ không biết gì như thế.

"Cậu khám bác sĩ chưa?" Nguyên Ngọ trượt mình nằm xuống, đưa tay với cái chăn nhỏ vắt ngang bụng.

"Khám rồi," Lâm Thành Bộ do dự ngược lên, "Bác sĩ bảo nếu tìm được gốc rễ thì sẽ khỏi."

"Gốc rễ?" mắt Nguyên Ngọ vốn đã nhắm vào lại mở ra, nhìn lướt qua phía bên dưới hân.

"Cậu không có gốc rễ hả?"

"Tôi..." Lâm Thành Bộ ngây ngẫn, hân nói chuyện với Nguyên Ngọ vô cùng cẩn thận, nói câu nào cũng phải uốn lượn bảy lần mới cất ra được, bây giờ cũng căng thẳng toát cả mồ hôi rồi, suy sết đủ thứ, thậm chí đã nghĩ đến chuyện nếu không có cách nào nói ra chuyện đưa tiền mấy con quỷ nhảm nhí kia thì làm thế nào.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được Nguyên Ngọ sẽ nói ra câu đó.

Hắn theo bản năng nhìn theo ánh mắt của Nguyên Ngọ xuống đúng quầng mình: "Có mà."

Nguyên Ngọ đột nhiên bật cười, cười một lúc lâu cũng không dừng được.

"Ầy!" Lâm Thành Bộ dở khóc dở cười thở dài, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn trẻ con như vậy!"

"Thế ông trẻ bao nhiêu tuổi rồi?" Nguyên Ngọ quay sang nhìn hắn.

"Hai mươi rồi chú ời." Lâm Thành Bộ trả lời theo phản xạ.

"Ờ." Nguyên Ngọ cười cười, nhắm mắt lại đưa tay sang bên cạnh tắt đèn trong khoang, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ở đuôi thuyền.

Lâm Thành Bộ ngáy ra trong bóng tối một lúc lâu.

Hắn biết Nguyên Ngọ không phải giả vờ quên hết mọi thứ, không ai có thể giả vờ lâu đến như vậy, giả vờ tự nhiên như vậy, ngay cả những thứ bất ngờ xuất hiện lại bất ngờ biến mất trong trí nhớ cũng xoay chuyển mượt mà đường ấy.

Nhưng y căn bản đâu có những ký ức ấy, nhưng sao lại cứ không che giấu sự tồn tại của nó như vậy.

Thế ông trẻ bao nhiêu tuổi rồi?

Hai mươi rồi chú ời.

Lâm Thành Bộ cúi đầu day day trán, tiện tay gạt cả giọt nước mắt vừa rơi ra khỏi khóe mắt.

Hắn thở dài, cảm thấy bất lực, và còn có cả tủi thân nữa.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 9

Nguyên Ngọ có vẻ rất dễ ngủ, nằm xuống vài phút đã thấy hơi thở đều đặn nhịp nhàng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Thành Bộ không ngủ được, bước qua lấy cái chăn nhỏ cuộn làm gối, cứ nằm như vậy lắng nghe tiếng thở của Nguyên Ngọ.

Không biết qua bao nhiêu lâu, tiếng mưa bên ngoài không còn xối xả như trước nữa.

Tiếng mưa lao xao dường như có tác dụng thôi miên, Lâm Thành Bộ thích trời mưa như vậy, lúc ngủ nằm nghe có cảm giác ung dung thư thái.

Hắn kéo cái chăn đang làm gối xuống đắp lên người, lúc đang tìm xem có thứ gì để gối không thì Nguyên Ngọ đang ngủ im ắng bên kia đột nhiên động dậy.

Hắn vột vàng ngừng tay, sợ mình làm ra tiếng động gì đánh thức Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ chỉ cử động một chút sau đó lại trở về bình thường, thế nhưng dựa vào ngọn đèn ngủ nhỏ, Lâm Thành Bộ thấy y đang mở mắt nhìn đỉnh thùyên.

"Tôi làm anh tỉnh à?" Lâm Thành Bộ nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Ngọ không để ý đến hắn.

"Tôi muốn tìm cái gối..." Lâm Thành Bộ còn chưa nói hết, Nguyên Ngọ đột nhiên ng ẩng dậy, hắn nhỏ giọng hỏi một câu, "Sao vậy?"

Nguyên Ngọ không trả lời cũng không cử động, thậm chí không liếc mắt về phía hắn, giống như không hề nghe thấy giọng nói của hắn, cứ ng ồi như vậy, không biết là đang suy nghĩ hay ngẩn ngơ.

Lâm Thành Bộ đành im lặng nhìn y.

Hai người ng ồi như vậy, tôi nhìn anh anh không nhìn tôi ngây ngẩn một lúc.

Sau khi chắc chắn là Nguyên Ngọ không để ý gì tới hắn, Lâm Thành Bộ không kìm được mà hỏi một câu: "Anh... mộng du à?"

Nguyên Ngọ khẽ cử động nhưng vẫn không nhìn về phía hắn, thò tay rút một điều trong bao thuốc lá r ồi châm lửa.

Lâm Thành Bộ đang định nói cho hắn một điều thì y đột nhiên đứng dậy, ngậm điều thuốc đi ra cửa khoang.

Không muốn để ý đến hắn, hay là...

Mộng du thật?

Lâm Thành Bộ lo lắng đứng dậy đi theo y, từ đầu đến cuối Nguyên Ngọ không liếc hắn lấy một cái, trong nháy mắt Lâm Thành Bộ có cảm giác không biết mình có phải quỷ thật hay không nữa.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, mưa bụi giăng bốn phía khiến cảnh vật trở nên mơ hồ, ngoại trừ Nguyên Ngọ trước mắt hắn chẳng nhìn thấy gì, đến cả mặt nước ở chỗ nào cũng không phân biệt được.

Nguyên Ngọ cứ ngậm điều thuốc trong miệng đứng dưới cái lán ở đuôi thuyền, mờ mịt nhìn nơi nào đó.

Chỉ có hôm nay Nguyên Ngọ mới thế này, hay thường xuyên như vậy?

Như này là đang làm gì?

Lâm Thành Bộ không dám đến gần y, chỉ có thể im lặng đứng sau lưng y.

Trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy Nguyên Ngọ như vậy, làm cho hắn cảm thấy ngỡ ngàng bất an.

Mặc dù trời không mưa to như ban nãy nhưng cái lán ở đuôi thuyền vẫn bị gió tạt mưa qua liên tục. Lâm Thành Bộ đứng trong khoang cũng cảm nhận được cái lạnh không ngừng quét qua mặt mình.

Chẳng bao lâu sau quần áo trên người Nguyên Ngọ đã ướt, Lâm Thành Bộ có thể nhìn thấy mái tóc bị ướt nước mưa của y rũ xuống trán.

Hắn muốn Nguyên Ngọ đi vào nhưng không dám lên tiếng, muốn kéo y vào nhưng không dám đưa tay ra.

Dường như hắn chỉ có thể làm một việc duy nhất là đứng đó theo dõi nhất cử nhất động của Nguyên Ngọ.

Quan trọng là Nguyên Ngọ cũng không hề cử động, hút thuốc xong cũng không ném, tàn thuốc vẫn đọng lại bị mưa dập tắt.

Lâm Thành Bộ biết bản thân không bị cái chứng cưỡng chế gì cả nhưng tàn thuốc để lâu không gảy vẫn khiến hắn khó chịu muốn chết.

Mưa mấy tiếng liên tiếp khiến nhiệt độ trên mặt nước giảm xuống rất thấp, Lâm Thành Bộ dần dần cảm thấy lạnh run.

"Vào đi, cứ thế này sẽ bị cảm đấy." Hắn dùng giọng nhỏ nhất có thể nhắc nhở y.

Nhưng Nguyên Ngọ không động dậy, vẫn ở trong trạng thái không nghe thấy gì.

Lâm Thành Bộ đợi một lúc, đến khi hắn hạ quyết tâm thôi thì thế nào cũng được nhất định phải kéo Nguyên Ngọ vào, Nguyên Ngọ rốt cuộc nhả điếu thuốc ra.

Lâm Thành Bộ vội vàng đứng tránh sang, nhường đường cho y quay lại khoang thuyền.

Nhưng Nguyên Ngọ không quay vào mà từ từ ng ồi xuống đuôi thuyền lấy hai tay ôm đầu.

Sau đó giữa không gian bao trùm bởi tiếng mưa rơi lạnh lẽo cô quạnh, hắn nghe thấy tiếng khóc của Nguyên Ngọ.

Từ trước đến nay hắn chưa từng thấy trạng thái này của Nguyên Ngọ, chưa từng thấy thấy Nguyên Ngọ khóc, càng không tưởng tượng được y sẽ khóc đau đớn như vậy.

Có lẽ Nguyên Ngọ đang mộng du căn bản không biết bên cạnh có người, y khóc vô cùng thoải mái, không k ềm nén hay khống chế.

Cứ gào khóc như vậy, giống như không thể nhịn được nữa phải xả hết ra ngoài.

Lâm Thành Bộ đành đứng im, không biết phải làm gì cũng không dám cử động, trong trí nhớ của hắn, Nguyên Ngọ không phải là người sống quá nội tâm nhưng cái bộ dạng khóc lóc như đứa trẻ này có lẽ Nguyên Ngọ không muốn bất cứ ai nhìn thấy.

Hắn rón rén quay về khoang thuyền, dựa vào vách thuyền trượt dần xuống.

Bao thuốc Nguyên Ngọ ném ra vẫn còn ở ở một góc, hắn bước qua lấy một điều châm lên, lấy hết sức hút mấy hơi sau đó nhả ra một vòng khói, nhìn làn khói chậm rãi tan biến trong bóng đêm dưới ánh đèn ngủ, sau đó lại phun ra một chuỗi vòng khói nhỏ như một chuỗi dấu ba chấm.

Hút xong hai điều thuốc, phía đuôi thuyền đã không còn tiếng khóc làm hắn đau lòng.

Lâm Thành Bộ quay đầu thấy Nguyên Ngọ đã đứng dậy, đang dựa vào mạn thuyền nhìn xuống dưới.

Hắn vội vàng nhảy lên, nhanh chóng bước ra khỏi khoang đứng sau lưng Nguyên Ngộ, mặc dù hắn nghĩ người mộng du chắc sẽ không tự sát đâu nhưng dáng vẻ của Nguyên Ngộ giờ không hẳn giống như đang mộng du.

Lâm Thành Bộ cảm thấy dây thần kinh của mình căng sắp đứt rồi.

Nguyên Ngộ tựa ở mạn thuyền không lâu lắm, chỉ tầm hai phút, lúc Lâm Thành Bộ đang nghĩ nếu y nhảy xuống thật thì hắn nên ôm y lại hay kéo quần thôi, Nguyên Ngộ quay người lại đi thẳng về phía cửa khoang.

Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm, đứng ngậy ra ở đuôi thuyền năm phút mới bước vào khoang thuyền, cần lấy giẻ lau sạch nước mưa hắt vào.

Vừa mới xoay người định xem tình hình Nguyên Ngộ thế nào, hắn chợt phát hiện Nguyên Ngộ đang mở mắt nhìn mình.

Lần này tầm mắt của Nguyên Ngộ rõ ràng có tiêu cự còn rơi chuẩn xác vào mắt hắn.

"Chàng tiên ốc à?" Nguyên Ngộ nhú mày.

"Hả?" Lâm Thành Bộ không kịp phản ứng.

"Vậy coi như tôi không thấy gì," Nguyên Ngộ đưa lưng về phía hắn, "Cậu xem xem còn muốn dọn cái gì thì làm hết một lượt đi."

"Tôi chỉ lau chỗ ướt nước thôi." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngộ không quan tâm.

Hệ sinh thái ở Cầu Trầm được bảo tồn rất tốt, rất nhiều loại chim cò sống trên nước, thỉnh thoảng còn có thể gặp chim bói cá ở Vịnh Đông, có lẽ chỉ cần xuất hiện một cơn sóng nước nhỏ sẽ mất dạng luôn.

Các loài chim khác cũng nhiều, trời còn chưa sáng đã lú ra lú rú xa gần, trong rừng, trên mặt nước, còn có những con gan lớn nhảy tới nhảy lui

trên thuyền.

Nguyên Ngọ ngày nào cũng tỉnh giấc giữa những âm thanh như vậy, mặc dù cảm thấy chưa ngủ đủ nhưng vẫn sẽ tràn ngập cảm giác mãn nguyện hài lòng.

Lâm Thành Bộ không có trong khoang thuyền, Nguyên Ngọ ng ồi dậy ngáp một cái thấy chần hơm qua hấn dùng được xếp gọn để ở bên cạnh.

Ở đuôi thuyền có tiếng động, Nguyên Ngọ mò lấy lon coca rỗng đập vào cửa sau của khoang.

Cửa mở ra, Lâm Thành Bộ thò đầu vào: "Chào buổi sáng."

"Chào," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Sắc mặt kém vậy, cạo râu đi."

"... Vậy à?" Lâm Thành Bộ sờ sờ mặt mình, "Chắc là... ngủ không ngon."

"Nửa đêm dậy đi dọn nhà cho người khác lại chả ngủ không ngon," Nguyên Ngọ mặc cái áo phông vào đi ra đuôi thuyền, nhắm mắt lại hít thở một hơi dài, "Có phải cậu bị mộng du không?"

"Anh nói tôi hả?" Lâm Thành Bộ chỉ chỉ mình.

"Không lẽ lại nói tôi?" Nguyên Ngọ lườm hấn một cái.

"Tôi không mộng du," Lâm Thành Bộ thở dài, "Lúc dậy lau nhà tôi có biết."

"Cậu có phải chuyên làm việc nhà không, nửa đêm phát bệnh nghề nghiệp." Nguyên Ngọ cầm bàn chải đánh răng ng ồi xồm xuống đuôi thuyền.

"Không." Lâm Thành Bộ nhú mày, nhìn chằm chằm Nguyên Ngọ một lúc.

So sánh với những gì hẳn biết về Nguyên Ngọc, hiện tại y không hề giống đang giả vờ.

Nói cách khác, Nguyên Ngọc không nhớ bản thân tối qua đã khóc không kiền chế, khóc đau đớn đến như thế nào.

Vậy rốt cuộc đó là trạng thái thế nào?

"Cậu uống cafe không?" Nguyên Ngọc rửa mặt xong rồi hỏi.

"Không uống," Lâm Thành Bộ lắc lắc đầu, không biết do tối qua ngủ không ngon hay dính mưa mà đầu hẳn bây giờ nặng trĩu, không thoải mái.

Dĩ nhiên đây không phải vấn đề cần bận tâm.

"Cậu vẫn ở lại đây?" Nguyên Ngọc vừa khuấy cafe vừa hỏi.

"Tôi nấu đồ ăn sáng cho anh rồi đi," Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ, nhìn thấy chiếc đồng hồ Nguyên Ngọc cho đeo trên tay, trong lòng y ấm áp tan chảy, "Hôm nay tôi phải đi làm."

"Có mì gói." Nguyên Ngọc đi vào góc khoang thuyền đá đá một cái thùng giấy.

Việc Lâm Thành Bộ làm đồ ăn sáng giống như ảo thuật vậy, cùng là mì gói bình thường y ăn suốt ngày suốt tháng, vậy mà bây giờ Nguyên Ngọc lại ngửi được mùi thơm chưa từng thấy bao giờ.

"Thơm không?" Lâm Thành Bộ đứng ở đuôi thuyền hỏi.

"Ừ, nấu gì vậy?" Nguyên Ngọc hỏi.

"Dùng gói gia vị trong túi mì với trứng gà nấu nước dùng, may là còn mấy miếng xúc xích," Lâm Thành Bộ đưa mì ăn liền sang, "Anh ăn đi, tôi phải đi làm."

"Cậu không ăn à?" Nguyên Ngọc hỏi.

"Thôi, tôi không muốn ăn lẩu." Lâm Thành Bộ cười cười

"Lần đầu tiên tôi thấy có người ghét tay nghề của mình đến thế," Nguyên Ngọ đảo mì, "Nếu có người khen cậu nấu ăn ngon chắc cậu nhào tới tần cho người ta một trận luôn đúng không."

"Anh thích ăn là được rồi," Lâm Thành Bộ thu dọn nồi bát gọn gàng vào khoang thuyền nhìn quanh một lượt, "Tôi đi đây."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Cảm ơn bát mì của cậu."

Lâm Thành Bộ đi rất vội, Nguyên Ngọ có thể nghe ra được tiếng bước chân của hắn rất nhanh, cả tiếng nhảy nữa, nhưng chưa được bao xa thì nghe thấy tiếng rào rào của nước.

Nguyên Ngọ sững sờ, bỏ bát mì xuống chạy ra mũi thuyền, liếc mắt nhìn thấy Lâm Thành Bộ đang ở dưới nước trèo lên thuyền đằng xa xa.

Hành động đầu tiên của Lâm Thành Bộ sau khi trèo được lên thuyền là nhìn về hướng bên này, sau khi thấy y thì lập tức vẫy vẫy tay: "Tôi không sao đâu! Bước hụt!"

"Đi bệnh viện khám xem có phải não cậu chưa dậy thì không!" Nguyên Ngọ gào lên, quay về đóng cửa khoang lại.

Lâm Thành Bộ cũng thấy mình nên đi khám bệnh thật rồi, đầu choáng quá là choáng.

Sau khi trèo lên xe hắn cẩn thận xem xét đồng hồ, vẫn ổn, hắn nhanh nhẹn như vậy, mặc dù rớt xuống nước nhưng nhanh chóng trèo lên, đồng hồ chưa bị nước vào, vẫn còn chạy.

Ngược lại thì di động hình như hơi có vấn đề rồi, ngày hôm qua dầm mưa, hôm nay lại rơi xuống nước, cũng may hết pin vẫn đang tắt máy.

Giờ này không khí trên bờ cực kì tốt, Lâm Thành Bộ không đi luôn, ngồi tại chỗ hạ cửa xe xuống dựa vào nhắm hai mắt.

Hơi ẩm và khí ám trong xe bị không khí tươi mới bên ngoài tràn vào thay thế rất nhanh, gió lạnh thổi qua khiến hắn cảm thấy cả người khoan khoái.

Nguyên Ngọ nhấp một ngụm cafe, hai ngày hôm nay y chưa đọc bình luận truyện của độc giả, vừa lướt qua thấy cũng không ít.

Mười mấy bình luận gần đây đều nói mở màn câu chuyện rất kìm nén, khiến cho người đọc chưa có sự háo hức các kiểu.

Không ai nhắc đến "thay đổi", việc này làm Nguyên Ngọ thở phào nhẹ nhõm, vậy không phải thay đổi, cũng không cần thay đổi bất cứ cái gì.

Vẫn đang kìm nén.

Tại sao phải viết như vậy?

Y không biết.

"Đêm về khuya nhưng không hề tĩnh lặng, tiếng côn trùng kêu vang, tiếng kim đồng hồ chạy, tiếng mở cửa kéo kẹt không biết truyền tới từ đâu...

Bóng đêm thâm trầm bốn phía dần dần lấp đầy ánh đèn yếu ớt, gió thổi qua khe cửa, ngọn đèn dầu khẽ lay động, bóng hình nhàn nhạt trong phòng cũng theo đó mà biến đổi lúc dài lúc ngắn...

Có người nhẹ nhàng gõ cửa thủy tinh, mang theo âm thanh cực nhỏ cực vang, giống như gõ lên từng dây thần kinh của hắn vậy, sau nháy mắt sợ hãi là sự bình tĩnh....

Kết cục đã chờ đợi từ rất lâu rồi cuộc cũng thông dong tới rồi.

Thủy tinh màu đen, giống như tấm kính phản chiếu ra gương mặt của hắn, vừa tái nhợt vừa hứng khởi. Hắn không rõ một gương mặt xuất hiện chầm chậm lên gương mặt hắn trong gương xuất phát từ bên ngoài ngay từ

chính bên trong, hắn chỉ nhìn chăm chăm hai gương mặt dần dần trùng lên nhau, mang theo biểu tình vừa tuyệt vọng lại vừa chờ mong...

Là ai? Người, hay là ta, hay là một kẻ từ trước đến nay chưa từng biết.

"Người," mặt người trên tấm kính đen nói, một ngón tay chìa ra từ bên cạnh, "Lại đây"

..."

"Là la lá lá la la... Dừng cảm tiến về phía trước, tiến về phía trước có phần thưởng..." Bên ngoài truyền đến tiếng hát hóm hỉnh của Đại Đầu, "Muốn lái máy bay, muốn phim truyền hình, muốn đĩa CD, muốn máy MP3, muốn ăn kem, muốn nhân dân tệ, không nên quá tham lam..."

Nguyên Ngọ nghe giọng hát không biết mệt của nó đột nhiên im bặt, sau đó là một tràng thở hổn hển mãi không ngưng.

"Anh Tiểu Ngọ!" Đại Đầu chạy lên thuyền của y rồi cuộc đã đi đầu hòa lại nhịp thở của mình, "Em muốn chơi với anh."

"Gọi chú." Nguyên Ngọ nhắc.

"Chú Tiểu Ngọ," Đại Đầu lập tức sửa, "Con muốn chơi với chú."

"Chú không muốn chơi với nhóc." Nguyên Ngọ đáp.

"Chúng ta vẫn không có tiếng nói chung ạ?" Đại Đầu cởi giày bước vào khoang thuyền, ngẩng bệt xuống rồi thở dài.

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn màn hình máy tính, lấy một hộp sữa chua bên trong tủ lạnh đưa cho nó, "Nhóc tìm người khác chơi đi, hai chúng ta không đến được với nhau đâu."

"Mẹ con không cho con vào thôn," Đại Đầu uống sữa chua, "Anh Tiểu Bộ ngủ rồi cũng không chơi với con."

Nguyên Ngọ ngăn người, quay đầu: "Anh Tiểu Bộ nào?"

"Là anh Tiểu Bộ đấy," Đại Đầu gãi gãi đầu, "Anh ấy nói chuyện với con, con mua thuốc cho anh ấy rồi anh ấy ngủ không chơi với con luôn."

"Lâm Thành Bộ?" Nguyên Ngọ giật mình nhìn đồng hồ trên máy tính, Lâm Thành Bộ rời khỏi đây sắp hai tiếng rồi? Ngủ?

"Không biết ạ, là anh Tiểu Bộ." Đại Đầu lấy sức hút sữa chua.

"Cậu ta ngủ chỗ nào?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Trên xe." Đại Đầu đáp.

Thần kinh à?

Bảo đi làm tại sao lại về xe ngủ?

Vậy Lâm Thành Bộ đúng là bệnh nhân tâm thần không có công ăn việc làm?

"Nhóc mua thuốc gì cho cậu ta?" Nguyên Ngọ ngần một lúc mới nhớ ra hỏi.

"Một viên thuốc hạ sốt," Đại Đầu nói, "Con đến trạm xá mua cho anh ấy, con giỏi lắm đúng không!"

"Đúng, giỏi ăn hại," Nguyên Ngọ nói, "Được rồi nhóc ra ngoài đi."

"Đi đâu bây giờ?" Đại Đầu hỏi.

"Tùy nhóc, đi đuổi gà đi." Nguyên Ngọ nói.

"Mẹ đánh con chết," Đại Đầu lắc lắc, "Con chả dám đâu."

"Chỉ cần không lượn lơ trên thuyền của chú là được, nếu từ giờ đến tối nhóc không xuất hiện trước mặt chú, chú cho nhóc mười đồng." Nguyên Ngọ nói.

"Thật ạ?" Đại Đầu mắt sáng rực.

"Thật," Nguyên Ngọ phất phất tay, lấy thêm một hộp sữa chua cho nó, "Đi nhanh đi."

"Vâng!" Đại Đầu đáp, cần sữa chua xong chạy mất tăm mất tích.

Nguyên Ngọ ngậy ra sau đó châm một điều thuốc gõ bàn phím tiếp.

Hôm nay viết rất suôn sẻ, mạch suy nghĩ không bị đứt đoạn, mặc dù nội dung câu chuyện làm cho y càng lúc càng khó chịu nhưng vẫn có đạo đức nghề nghiệp viết cho xong chương này.

Dấu câu cuối cùng gõ xuống y còn chưa thèm đọc lại một lượt từ đầu đã khép máy tính lại.

Không muốn xem lại, cũng không cần xem lại.

Bất cứ lúc nào y cũng có thể đọc thuộc lòng lại một lần bất cứ chương nào hắn viết ra, mỗi một chữ, mỗi một dấu câu, y đều nhớ rõ.

Nhiều khi y cảm thấy tất cả trí nhớ của mình đều tiêu hết cho việc viết truyện.

Giờ tay lên xem giờ mới nhớ ra đồng hồ cho Lâm Thành Bộ mất rồi, cái tên đầu bếp tinh thần không ổn định sau khi rời giường lại uống thuốc hạ sốt thay thuốc an thần rồi ngủ luôn trên xe.

Quá logic.

Nguyên Ngọ nhìn góc phải máy tính, đã qua giờ cơm trưa rồi mà y không hề có cảm giác muốn ăn uống.

Ngồi ngậy ra nhìn màn hình vi tính một lúc, y đứng dậy cần lon coca cuối cùng trong tủ lạnh đi về phía bên tàu bên kia.

Đại Đầu đang ngồi trên bến tàu giặt quần áo phụ mẹ nó, thấy y đi tới nó hoảng sợ nhảy tót lên chạy về hướng rừng cây, vừa chạy vừa kêu: "Không thấy con không thấy con..."

"Cậu dọa nó đấy à?" Mẹ Đại Đầu nhìn y nghi ngờ.

"Đâu có." Nguyên Ngọ trả lời đơn giản, đi đến con đường bên cạnh bến tàu nhìn quanh, không thấy xe Lâm Thành Bộ.

"Vậy sao nó nhìn thấy cậu lại chạy?" Mẹ Đại Đầu lại hỏi.

"Gà thấy nó còn chạy nữa là." Nguyên Ngọ đáp.

Đại Đầu chạy mất tăm mất dạng, Lâm Thành Bộ cũng mất tăm mất dạng.

Nguyên Ngọ đứng bên cạnh đường đất ngo trái ngo phải, lại đi vào rừng tìm loanh quanh, không thấy gì cả, không có xe, đương nhiên cũng không có Lâm Thành Bộ uống thuốc hạ sốt đang ngủ.

Nguyên Ngọ ng ẫ bệt xuống đất dựa vào một thân cây, mở nắp lon coca vốn muốn mang cho Lâm Thành Bộ ra uống hai hóp, trong lòng dâng lên chút thất vọng khó hiểu.

Lâm Thành Bộ đi r ẫ, hết coca, hết cả bia, ngày mai lại phải vào trong trấn, cái cảm giác tiệt tấu cuộc sống bình bình bị đập vỡ làm y thấy buồn bực.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 10

"Không thì hôm nay không làm đậu phụ nữa," lúc Lâm Thành Bộ bước vào đến phòng bếp đã là hơn bốn giờ, đừng nói đến đậu phụ phải làm trước, ngay cả những nguyên liệu khác cũng không kịp chuẩn bị nữa rồi, "Hôm nay em..."

"Không sao, buổi sáng chị gọi cho cậu thấy tắt máy, nên gọi điện nhờ thầy Lương qua làm đậu phụ rồi," bà chủ nhìn hắn, "Cậu ốm à? Sắc mặt xấu vậy."

"Chắc bị cảm lạnh," Lâm Thành Bộ xoa xoa mặt, "Buổi sáng uống thuốc xong em ngủ quên mất."

"Cậu nghỉ ngơi hai ba ngày đi, mấy hôm nay thầy cậu rảnh," bà chủ vỗ vỗ hắn, "Đến bệnh viện khám xem sao? Đừng cậy còn trẻ mà chủ quan."

"Chị còn nói nhiều hơn cả mẹ em," Lâm Thành Bộ cười cười, "Em không sao thật mà."

"Chị mà là mẹ cậu đã tóm cậu đến thẳng bệnh viện luôn rồi, thừa hơi đứng đây phí lời với cậu à." Cô thở dài.

Bà chủ tên Tôn Ánh Xuân tính tình rất tốt, nếu như không phải con gái cô mới bốn tuổi thì Lâm Thành Bộ còn muốn nhận cô làm mẹ nuôi.

Nhà hàng phòng riêng tên Tiểu Quán Xuân Trĩ này do một tay ông nội cô gây dựng nên, sau khi có tuổi rồi thì giao lại cho cô, việc làm ăn cũng thuận buồm xuôi gió.

Nhân viên của nhà hàng không nhiều mà quan hệ của Tôn Ánh Xuân với mọi người rất tốt, từ sau khi Lâm Thành Bộ cũng sự phụ chuyển tới

đây làm thì chưa thấy ai nghỉ việc, bao nhiêu năm qua vẫn từng ấy gương mặt.

Mỗi khi hắn cảm thấy muộn phiền, ngồi ở quán ngắm khung cảnh quen thuộc cùng những con người quen thuộc làm hắn cảm thấy thư thái hơn nhiều... Có đi đâu hôm nay không như mọi khi, hắn ốm thật, cho dù có nhìn mặt sư phụ cũng không có tác dụng.

Lâm Thành Bộ thay quần áo xong nhét một viên sâm vào miệng ngậm rồi qua phòng bếp, thế chỗ cho sư phụ đang chuẩn bị nguyên liệu.

"Vẫn như mọi khi, có một bàn thêm khoai môn." Sư phụ nói.

"Vâng, được rồi." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Nếu không khỏe thì nghỉ ngơi mấy ngày," sư phụ đứng bên cạnh nói, "Với cái tình trạng này thì đồ ăn làm ra cũng sẽ mang theo buồn phiền của con, ảnh hưởng đến mùi vị."

"Con đang vui quá trời quá đất đây." Lâm Thành Bộ cười cười với ông.

Sư phụ lúc nào cũng cẩn thận, nấu ăn hay luyện võ cũng như đủ loại tâm pháp, Lâm Thành Bộ nghĩ với cái khả năng giác ngộ của mình thì cả đời này chắc không bao giờ có được chân truyền của ông.

Sau khi làm một lượt các món ăn đưa ra, Lâm Thành Bộ ra khỏi phòng bếp đi về phía nhà sau nghỉ ngơi một lúc.

Nhà sau hay nhà trước đều được sửa sang rất cẩn thận, còn kê hai bộ bàn ghế nhỏ, có đi đâu khách sẽ không tới đây, đều là nhân viên của nhà hàng nghỉ ngơi ở đây.

Lâm Thành Bộ ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc rồi rút điện thoại ra xem.

Điện thoại di động có vẻ vẫn ổn, sau khi mở máy có thấy vài cuộc gọi nhớ và hai tin nhắn, xem xong hắn liền xóa sạch.

Thói quen này hẳn đã giữ được một khoảng thời gian, vừa mở lịch sử cuộc gọi hay tin nhắn ra là có thể nhìn thấy tên Nguyễn Ngọ, cuộc điện thoại trên cùng là của Nguyễn Ngọ gọi, hẳn bị nhớ, sau đó Nguyễn Ngọ nhắn sang một tin.

- Thôi, không đi nữa, không có tâm trạng.

Sắp hai năm hẳn không giao tiếp một cách bình thường với Nguyễn Ngọ rồi, cho dù tranh chấp hay cãi nhau.

Lâm Thành Bộ khẽ thở dài, nhả ra một vòng khói.

"Tiểu Bộ", lúc y đang lim dim tựa vào ghế định ngủ, một nhân viên phục vụ đi tới, "Khách phòng số bốn muốn gặp đầu bếp."

"Hả?" Lâm Thành Bộ vẫn còn mê mang, "Thức ăn bị sao à?"

"Không, chỉ nói muốn gặp đầu bếp thôi." Phục vụ đáp.

Lâm Thành Bộ nhú mày, dường như đã đoán được là ai: "Mấy đầu bếp khác của quán đầu..."

"Chỉ đích danh đầu bếp làm món Đạp Tuyết," phục vụ cười cười, "Còn nói là cái cậu trẻ trẻ."

Lâm Thành Bộ xùy một tiếng, ông sư phụ kia đặt cho món đậu phụ đó cái tên Đạp Tuyết, trong tiểu quán chỉ có mình ông và Lâm Thành Bộ biết làm món này.

"Lần sau anh ta đến thì bảo anh nghỉ rồi." Lâm Thành Bộ chẳng biết phải làm sao đành đứng dậy.

"Em nào dám, không dây được với ông." Phục vụ đáp.

Không chọc được vị Giang Thừa Vũ này, ông chủ một quán bar có tiếng, khách quen của Tiểu Quán, khá thân quen với Tôn Ánh Xuân, nói ra thì nhân viên của quán cũng nhăn mặt hẳn.

Lúc mới quen, Lâm Thành Bộ thấy người đàn ông này vừa tài giỏi, vừa đẹp trai, sau thì thôi... Khởi nói nữa, tóm lại là không dây được.

Lâm Thành Bộ mỗi lần gặp hẳn là thấy nhức hết cả đầu, cho dù là nhờ vào hẳn mà Lâm Thành Bộ mới quen biết được Nguyên Ngọ.

"Ông chủ Giang à," Lâm Thành Bộ uể oải đẩy cửa phòng số bốn ra chào, trong phòng chỉ có một mình Giang Thừa Vũ, "Thức ăn không ngon sao?"

"Biết ngay cậu ở đây," Giang Thừa Vũ tựa lưng vào ghế cười: "Vừa rồi hỏi bà chị Tôn, bà chị còn bảo cậu không đến, nói đậu phụ hôm nay thây Lương làm, nhưng anh ăn một miếng là biết ngay cậu làm."

Lâm Thành Bộ không đáp.

"Ngồi đi," Giang Thừa Vũ chỉ vào cái ghế bên cạnh, "Anh rảnh, tìm cậu nói chuyện phiếm."

"Em đang trong giờ làm việc đấy anh giai à." Lâm Thành Bộ nói.

"Chém gió," Giang Thừa Vũ liếc hẳn, "Cậu nấu xong đồ ăn là hết việc, chắc vừa nãy ng ồi hút thuốc ở nhà sau, cậu làm như anh mới quen cậu được mấy ngày không bằng, đối xử với anh như vậy."

"Quen lâu rồi còn không biết vì sao em đối xử với anh như vậy à?" Lâm Thành Bộ nói: "Không có việc gì thì em đi trước đây, hôm nay em hơi khó chịu."

"Thấy," Giang Thừa Vũ nói, "Sắp cần người đến nơi rồi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Được rồi, anh cũng không có chuyện gì quan trọng," Giang Thừa Vũ thông dong xúc một thìa đậu phụ, "Nghe nói cậu tìm được cậu ta rồi?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ nhìn hẳn, ai chim lợn nhanh như thế.

"Lại tiếp tục?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ cầm bình trên bàn rót một cốc nước.

"Vậy anh lại hết cơ hội rồi?" Giang Thừa Vũ tiếc nuối ra mặt.

"Có lúc nào anh có cơ hội vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn hẩn.

"Bạc bẽo quá, thật muốn quất cậu," Giang Thừa Vũ ngửa đầu cười,
"Cái bộ dạng này của cậu làm anh không nhìn nổi nữa rồi."

"Vậy đừng nhìn nữa, xin anh đấy." Lâm Thành Bộ thành khẩn nói.

"Cứ nhìn," Giang Thừa Vũ nhấp một ngụm bia, "Tiểu Bộ, cậu ta đã không còn là cậu ta trước đây, cậu có hiểu không vậy?"

"Vậy thì sao?" Lâm Thành Bộ hỏi ngược lại.

"Thứ cậu thích là trước đây, không phải bây giờ," Giang Thừa Vũ nói,
"Cậu bây giờ mà ở cùng cậu ta là điên đấy biết không?"

"Em cũng đâu có lấy thuốc ở chỗ anh," Lâm Thành Bộ nói, xoay người ra phía cửa, "Em tự biết mình đang làm cái gì."

"Tiểu Bộ," Giang Thừa Vũ nói sau lưng hẩn, "Anh chỉ cho cậu một cách."

Lâm Thành Bộ dừng lại, quay đầu nhìn hẩn.

"Nếu anh là cậu," Giang Thừa Vũ đứng lên bước tới cạnh hẩn, sát lại gần nhỏ giọng nói: "Anh sẽ vứt hết tất cả làm lại từ đầu, dẫu sao người ấy cũng không tự nhận ra được bản thân có vấn đề, không đi khám bệnh được, rất khó có thể quay về như trước kia, đúng không?"

Lâm Thành Bộ lùi lại sau một chút, không lên tiếng.

"Vậy anh sẽ vứt hết tất cả, bắt đầu lại..." Giang Thừa Vũ nói, "...Với người ấy một lần nữa từ bây giờ."

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Ôi anh đây vĩ đại quá mà," Giang Thừa Vũ quay lại ngồi xuống bàn, "Nói cho cậu biết cách hay như vậy."

"Anh thấy cậu ta không có hứng thú với cậu, đợi đến lúc cậu ta từ chối cậu," Giang Thừa Vũ gấp một gấp thức ăn, "Có anh chờ."

Lâm Thành Bộ cảm thấy trên người lạnh lạnh, có lẽ vẫn chưa hết sốt, cả người nhúc nhích không muốn tiếp tục nói chuyện này với hắn nữa, ra khỏi phòng đóng cửa.

Có đi đâu phương pháp tên Giang Thừa Vũ không đáng tin này nói cho hắn đã khiến hắn hơi lay động.

Trước giờ đúng là hắn cố gắng muốn kéo Nguyên Ngộ trở về với cuộc sống như trước kia, nhưng Nguyên Ngộ không hề phối hợp, thậm chí không ngừng tìm cho mình lí do để bỏ qua mọi sự bất hợp lí.

Vậy nếu như hắn buông bỏ, thuận theo thế giới khác của Nguyên Ngộ, bắt đầu lại ở trong thế giới của Nguyên Ngộ.

Như vậy có được không?

Công bằng không?

Đầu Lâm Thành Bộ vốn đang mơ mơ màng màng cộng thêm suy nghĩ nhiều mà càng trở nên mờ mịt, lúc mở cửa xe hắn cảm thấy mọi thứ trước mắt chao đảo.

Hắn do dự đóng cửa xe lại, đến ven đường vẫy một chiếc xe.

Không muốn ăn cơm, cũng không có cảm giác muốn ăn cơm, hắn mua một ít bánh su nhân đậu đỏ cùng một chai sữa chua ở tiệm bánh dưới nhà.

Chẳng mấy mà đến cuối tuần, cả đêm điện thoại réo liên tục, tất cả những lời rủ rê mời gọi đi ăn cơm uống nước của đám bạn bè hắn đều từ chối.

Hắn không muốn làm gì cả, từ sau khi gặp Nguyên Ngọ hắn không còn tâm tư làm gì khác, hơn nữa người không khỏe.

Cuộn mình trên ghế salon ăn hai cái bánh su nhân đậu đỏ, uống nửa chai sữa chua, xem phim còn không nhìn rõ mặt diễn viên đã lơ mơ ngủ mất.

Tủ lạnh nhỏ trống không, kem cũng hết rồi, Nguyên Ngọ không thể không cần quyền sở ghi chú bắt đầu lên danh sách những thứ cần mua.

Mấy tờ ghi chú trước đây toàn là những dòng y đọc không hiểu, nét bút nguệch ngoạc không hàng không lối.

Dù gì cũng đâu là những thứ trước đây mình tiện tay ghi xuống không quan trọng lắm, nhưng tại sao vẫn không xé bỏ. Y không nhớ được lí do, ngay cả lí do tại sao mình không thử xem lại xem viết những cái gì cũng không nhớ được.

Viết xong hết danh sách những thứ muốn mua, Nguyên Ngọ xé tờ giấy ghi chú xuống.

Quyển giấy ghi chú rất mỏng, phía dưới chẳng còn mấy tờ, xé xong thì cũng nên vứt đi rồi.

Vậy... rốt cuộc y viết cái gì vậy?

Nguyên Ngọ niết quyền ghi chú, do dự rồi lật trang thứ nhất ra.

Gió to.

Nhớ gọi điện thoại.

Mua đồ ăn vặt.

...

Đầu là nội dung nhắc nhở, Nguyên Ngọ chỉ liếc qua, phía dưới cùng của tờ giấy này có viết một danh sách những thứ tương tự, trong đó có hai

chữ khiến cho tay y khẽ run, nhanh chóng lật qua.

Kính lặn.

Hắn đột nhiên không muốn xem những thứ bên dưới nữa, từng đột bất an dâng lên mãnh liệt, mắt y lướt nhanh hai ba trang sau.

Một con số ngày tháng rơi vào tầm mắt y.

Y giống như bị đâm một dao vôi ném mạnh quyển sổ qua một bên, lại lấy đồng quỳ áo cũ trùm lên trên quyển sổ.

Thở gấp, tim đập nhanh, thân thể cũng theo đó mà run lên từng đợt.

Không xem nữa.

Nguyên Ngọ đứng ở đuôi thuyền chằm thuốc, nhìn mặt nước chằm chằm.

Gió hôm nay không lớn, mặt nước yên ả, thỉnh thoảng có thể thấy những con cá nhỏ bơi nhanh qua mang theo gợn sóng lặn tẩn.

Bình thường Nguyên Ngọ không nhìn đắm đắm vào nước thế này, bất kể là trong suốt hay đục ngầu đều làm y cảm thấy không thoải mái, cực kỳ không thoải mái.

Nhưng có lúc y lại thấy không từ bỏ được, kháng cự nhưng vẫn muốn đến gần, dường như giữa nước và y có một mối quan hệ nào đó, giống như những thứ trên giấy ghi chú kia làm y sợ hãi, y sợ phải nhìn thấy, nhưng lại không bỏ được.

Tại sao?

Nguyên Ngọ cầm danh sách chuẩn bị vào trong thôn lấy xe, lúc đi qua bến tàu có gặp Đại Đầu.

"Hôm qua chú không nhìn thấy con đâu nhỉ!" Đại Đầu mong chờ hỏi.

"Không hề," Nguyên Ngọ rút một tờ mười đồng từ trong ví ra, "Cho nhóc, đừng tiêu hoang."

"Vâng, cảm ơn anh... Chú Tiểu Ngọ," Đại Đầu nhận tiền cẩn thận nhét vào túi, "Vậy một ngày con tiêu một đồng được không?"

"Hai ngày một đồng," Nguyên Ngọ nói, "Nếu bốn ngày nhóc mới tiêu một lần thì có thể tiêu hai đồng."

"Vâng," Đại Đầu chỗ hiểu chỗ không gật đầu, "Chú đi đâu?"

"Lên trấn." Nguyên Ngọ nói.

"Lát nữa cha con cũng đưa con đi!" Đại Đầu vui vẻ, "Hôm nay có họp chợ."

"Ừ," Nguyên Ngọ nói, "Biết đâu chúng ta lại vô tình gặp nhau."

"Vô tình gặp nhau là thế nào?" Đại Đầu lập tức hỏi lại.

"Coi như chú chưa nói gì cả." Nguyên Ngọ xoay người đi vào trong thôn.

Lúc lấy xe, chủ thuyền có đi tới: "Tôi bảo cậu cái này."

"Vâng?" Nguyên Ngọ đáp.

"Trong thôn muốn thống kê số người tạm trú, chắc khoảng tháng sau," chủ thuyền nói, "Lúc đó sẽ có người tới thuyền, tôi báo trước với cậu, chắc kiểm tra thẻ căn cước."

"Được, cảm ơn." Nguyên Ngọ đáp.

Thẻ căn cước?

Y nhứu mày.

Ngày nào cũng trút xuống một trận mưa xối xả, cứ vậy kéo dài nguyên một tuần lễ, có khi là buổi sáng, có khi là buổi chiều, có lúc lại tối, có khi cả ngày.

Nguyên Ngọc ngẩng trong khoang thuyền không ra ngoài ba ngày, ôm cái máy tính xách tay không rời.

Liên tục viết, liên tục viết.

Y không hiểu vì sao bản thân muốn nhanh chóng viết hết câu chuyện này ra, giống như nếu bây giờ không viết thì không còn cơ hội nữa.

So với hai ba ngày một chương mới như trước kia, ba hôm nay mỗi ngày một chương làm cho độc giả không kịp thích ứng.

- Trời ạ, có phải mị ẩn nhàn truyện không!

- Tôi ra ngoài nhìn coi mặt trời cái đã.

- Đại đại à, không sợ chiều hư chúng tôi sao?

- Trời ơi tin được không, có chương mới liên tục? Nếu không phải đọc văn phong là biết đúng tác giả thì chắc tôi tưởng đổi người viết rồi.

Nguyên Ngọc khép máy tính lại.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyện vào, mặc dù nghe chưa được bao nhiêu lần nhưng với tốc độ và nhịp bước, y vẫn đoán ra được là Lâm Thành Bộ.

Chủ yếu chỗ này cũng có mấy ai tới, ngoài Đại Đầu chỉ có Lâm Thành Bộ.

"Anh ở đâu?" Lâm Thành Bộ đứng ở thuyền bên cạnh gọi.

"Không có ở đây." Nguyên Ngọc trả lời.

"Tôi mang theo cái máy cảm biến," Lâm Thành Bộ xách một túi đồ theo tay, "Tôi thay cái hồng kia cho anh."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, một lát sau hắn mới mở cửa khoang, tựa vào cửa nhìn Lâm Thành Bộ.

"Cái này đặt riêng," Lâm Thành Bộ giơ giơ túi đồ trong tay, "Tôi thấy dùng tốt lắm."

"Cậu rảnh rồi vậy?" Nguyên Ngọ lấy điều thuốc ra ngậm.

"Một tuần tôi đi làm bốn ngày," Lâm Thành Bộ bước tới, lấy hộp máy cảm biến ra, "Anh ăn chưa? Lát tôi mời anh ăn cơm nhé?"

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Lắp cái này trước đã rồi tính." Lâm Thành Bộ cười cười.

Máy cảm biến không khác gì nhiều so với cái trước kia, bởi vì đường dây vẫn còn tốt nên lắp rất nhanh.

"Tôi thử nhé?" Lâm Thành Bộ bật công tắc.

Nguyên Ngọ gật đầu.

Lâm Thành Bộ bước tới trước cửa khoang một bước.

"Đứng lại! Làm cái gì! Biến ngay!" Một giọng nam dũng mãnh vang lên.

Nguyên Ngọ đang tựa vào cạnh cửa sợ hết hồn, điều thuốc ngậm trên miệng còn chưa chạm rơi xuống sàn thuyền: "Cái quái gì vậy?"

Lâm Thành Bộ cười cười lui về sau.

"Lùi nữa, lùi nữa!" Giọng nam uy nghiêm vang lên lần nữa.

"Thấy sao?" Hắn phải phải tay nhìn Nguyên Ngọ.

"Đây là cậu tự ghi âm à?" Nguyên Ngọ nhặt điều thuốc lên ngậm vào miệng.

"Nghe ra được à?" Lâm Thành Bộ cười nói, "Lần đầu tôi còn không nghe ra giọng mình đấy."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ quay trở về khoang thuyền.

"Đi ăn cơm không?" Lâm Thành Bộ đứng ngoài hỏi.

"Đứng lại! Làm cái gì! Biến ngay!"

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắt.

"Đi không? Đi sang bên Cầu Trâm, tôi nghe nói có một hàng nấu cá om tiêu ngon lắm," Lâm Thành Bộ lui về mũi thuyền, "Tôi muốn ăn thử."

"Lùi nữa! Lùi nữa!"

Nguyên Ngọ bất đắc dĩ giơ tay tắt cái máy cảm biến: "Tôi không muốn làm gì."

"Hôm nay anh đăng chương mới rồi mà." Lâm Thành Bộ nhìn y "Đi ra ngoài một lúc đi."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, mò lấy bật lửa châm thuốc.

"Không xa lắm đâu, lái xe mất có hai mươi phút," Lâm Thành Bộ dừng lại rồi nói nhỏ, "Chỉ là... tôi không muốn đi ăn một mình, anh có thể... đi ăn với tôi không?"

Nguyên Ngọ tựa vào đệm nhìn chằm chằm hắt một lúc, tận đến khi tàn thuốc rơi xuống tay y mới khoát tay nói: "Bản thân nấu ăn trâu bò như vậy mà còn chạy đến khu du lịch ăn cá?"

"Cao thủ ở dân gian đó." Lâm Thành Bộ nói.

"Đi bộ đi," Nguyên Ngọ gảy tàn thuốc, "Tôi không muốn ngửi ô tô,"

"Được!" Lâm Thành Bộ lập tức gật đầu.

Nguyên Ngọ không nghĩ đến việc sẽ đồng ý sang Cầu Trầm ăn cơm với Lâm Thành Bộ.

Trừ lúc đi lên trấn sẽ phải đi qua khu du lịch kia, y chưa từng sang bên đó, càng không ở lại đó.

Khách du lịch quá đông, y không quen nổi với người đi tới đi lui, nói cười ồn ã.

Không giống sự náo nhiệt đơn thuần ở trấn trên, loại náo nhiệt của du khách này làm cho y thấy không an toàn, cảm giác bị cảm đám người vây quanh cực kì không thoải mái.

Nhưng y lại nhận lời Lâm Thành Bộ.

Chính y cũng bất ngờ.

Có lẽ là bởi vì... cô đơn đi, sau lưng Lâm Thành Bộ lúc nào cũng treo nụ cười lộ ra sự cô đơn, làm y cảm thấy ngậm ngùi.

Nguyên Ngọ đội mũ, đeo khẩu trang, đóng cửa khoang lại rồi chầm chậm đi về phía Cầu Trầm với Lâm Thành Bộ.

"Thật ra không khí trong lành lắm," Lâm Thành Bộ nói, "Ở trong thành phố tôi còn không đeo khẩu trang, anh ở nông thôn lại bịt kín mít."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp, không tiếp lời hẳn.

"Anh thích ăn cá phải không?" Lâm Thành Bộ lại hỏi.

"Cũng tạm tạm." Nguyên Ngọ nói, "Sườn lần trước không tệ."

"Anh nhớ?" Lâm Thành Bộ chợt quay đầu.

"Hả?" Nguyên Ngọ cũng nhìn hẳn, trong mắt tràn ngập mê mang.

Lâm Thành Bộ đợi mấy giây, nhìn Nguyên Ngọ không có phản ứng nào khác vì vậy chuyển đề tài: "Món tử của tôi là đậu phụ, lúc nào có dịp làm cho anh ăn."

"Đậu phụ gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Là loại... đặc biệt, phải làm từ công đoạn xay đậu, lằng nhằng lắm," Lâm Thành Bộ cười cười, "Có đi đâu ăn ngon cực kỳ, nhưng chỉ làm trong tiệm được thôi, tất cả công cụ với gia vị đều ở đó, làm ở chỗ khác thì..."

"Có phải cậu từng kể với tôi rồi không?" Nguyên Ngọ đột nhiên quay đầu ngắt lời hắn.

"Cái gì?" Lâm Thành Bộ sửng sốt.

"Cách làm đậu phụ." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhìn y, lâu sau mới đáp: "Kể rồi, từ trước đây rất lâu."

"Bao lâu?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Lúc chúng ta..." Lâm Thành Bộ khó khăn lắm mới mở miệng, "...Mới quen."

Nguyên Ngọ nhìn hắn không nói gì thêm, dời tầm nhìn đang dừng trên mặt hắn sang chỗ khác, ánh mắt dần dần trở nên rời rạc.

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 11

Trong lòng Lâm Thành Bộ nhói lên, ngày hôm đó Nguyên Ngọ nhảy xuống khỏi xe moto chạy mất cũng có biểu tình như vậy. Ánh mắt chuyển dần từ mờ mịt sang rời rạc, giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới này, không nhìn thấy không nghe thấy.

Lâm Thành Bộ không muốn trải qua tình cảnh này một lần nữa.

Ánh mắt Nguyên Ngọ hơi rời rạc nhưng chưa đến cảnh giới cắt đứt với thế tục, hắn cắn răng miễn cưỡng đổi sang câu khác: "Rảnh rồi thì ăn Lưu Lưu Mai, anh ăn Lưu Lưu Mai chưa?"

Lâm Thành Bộ cảm thấy trong cái tình thế này mà y vẫn còn tâm trạng tiếp thị thì hắn Lưu Lưu mai nên trả tiền cát sê cho hắn.

Bởi vì quảng cáo này mà tần mắt Nguyên Ngọ dừng lại giây lát trên mặt hắn, nhưng không đợi đến khi Lâm Thành Bộ sửa cái biểu cảm lo lắng của mình thành đẹp trai ngầu lòi mọi khi, ánh mắt Nguyên Ngọ bất ngờ trống rỗng, tần mắt vẫn hướng về mặt hắn, nhưng tiêu điểm hình như lại rơi về phía sau hắn.

"Nguyên..." Lâm Thành Bộ dè dặt đụng nhẹ vào cánh tay y, "Hình... Chú à."

Nguyên Ngọ không có phản ứng.

"Anh đừng dọa tôi mà," Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm mắt hắn, "Anh nhìn tôi này, anh nghe được tôi nói chuyện đúng không, nhìn tôi này."

Nguyên Ngọ cứ ngẩn ra như vậy.

"Em phải làm sao đây?" Tay chân Lâm Thành Bộ luống cuống, rõ ràng đứng đối diện nhau, bốn mắt nhìn nhau nhưng đừng nói đến một chữ, nửa chữ cũng không nói được, "Anh nói cho em biết em phải làm thế nào đi."

Nguyên Ngọ vẫn vậy, nhưng chuyện khá khảm nhất là y không xoay người quay về

Trong nháy mắt Lâm Thành Bộ cảm giác như bản thân lạc vào trong những câu chuyện kinh di dị kia, Nguyên Ngọ như bị một tấm lưới vây khốn lại nơi này, chỉ cần muốn rời khỏi sẽ xuất hiện những chuyện không lường được.

Nhưng Nguyên Ngọ vẫn đến trấn Tiểu Giang mua đồ hôm nay.

"Anh biết không, là người khác thì đã mặc kệ anh từ lâu rồi," Lâm Thành Bộ lại chạm nhẹ vào cánh tay y, "Chỉ có cái loại hết hi vọng như em mới dính lấy anh mãi... Anh nhìn em đi, không phải anh thích nhất việc em vừa mở miệng là chọc ngoáy em luôn sao?... Anh chọc ngoáy em một câu đi..."

Nguyên Ngọ đứng yên một chỗ như đang thiền.

Lâm Thành Bộ nhìn y chằm chằm, từ từ bước tới sau lưng hắn, do dự mãi mới hạ quyết tâm vòng tay ra đằng trước ôm lấy Nguyên Ngọ.

Ban đầu cánh tay chỉ ôm hờ trong không khí, đợi mấy giây không thấy Nguyên Ngọ có ý định quay lại đánh hắn, hắn mới siết dần vòng tay lại thực sự ôm lấy Nguyên Ngọ.

"Ai da, chú à," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói bên tai y, "Đừng có ngây ra nữa, tôi đói rồi, chúng ta còn phải đi ăn cá nữa, cá om tiêu, cực kỳ thơm, anh thích ăn cá mà? Cá đó, cá đó, cá đó..."

May mắn lúc này không có ai đi qua, nếu bị người dân chất phác ở đây đi qua nhìn thấy cảnh này không biết sẽ nghĩ gì, Lâm Thành Bộ nhìn trái nhìn phải, tiếp tục nhỏ giọng: "Cá cá cá, hướng về phía bầu trời mà ca

hát... Anh mà còn không để ý tới tôi, tôi sẽ tung ra vũ khí bí mật, tôi gọi tên anh, anh dám thừa không?"

Có lẽ cách này đã chạm đúng vào công tắc trong người Nguyên Ngọ, y rớt cuộc khẽ cử động, đầu nghiêng về phía bên phải có vẻ như muốn quay đầu.

Lâm Thành Bộ vội vàng buông tay ra, lùi lại hai bước, nhìn Nguyên Ngọ chăm chăm.

Nguyên Ngọ nghiêng đầu xong cũng không quay lại phía sau mà cúi đầu, kéo khẩu trang xuống hất hơi một cái.

"Ai da," y kéo khẩu trang lên lại, xoa xoa mặt nhìn Lâm Thành Bộ, "Làm gì thế?"

"Tôi?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, Nguyên Ngọ tỉnh rồi? Hẳn thở phào nhẹ nhõm, nhưng chuyện này hơi bất ngờ, hẳn nhìn quanh quất hai bên, sau lưng có cái cây đàn do dự nói: "Tôi muốn đi tiểu..."

"... Lắm chuyện quá," Nguyên Ngọ không nói gì nữa, chậm chậm đi về phía trước, "Nhanh lên."

Lâm Thành Bộ chỉ đành bước ra đứng phía sau cái cây, mặc dù Nguyên Ngọ không nhìn về phía hắn, hắn cũng không có gì để tiểu ra, nhưng để đảm bảo mọi chuyện suôn sẻ, hắn vẫn làm đủ mọi lượt các bước trình tự như thật.

"Ban nãy nói đến đâu rồi?" Lâm Thành Bộ làm đủ các bước rồi đuổi theo sóng vai đi cùng Nguyên Ngọ.

"Cái món đậu phụ kia của cậu," Nguyên Ngọ nói: "Khó hiểu, là sự phụ truyền cho cậu à?"

"... Ừ." Lâm Thành Bộ đáp

Nguyên Ngọ lại nhảy sóng rồi, còn biên tập cắt ghép lại nữa chứ.

Y nhớ chuyện đậu phụ, nhưng bỏ qua câu tiếp theo, nhảy sang nội dung sự phụ thuộc lại cho hấn.

Là lúc mới quen nhau, Lâm Thành Bộ nói cho y.

Đường sang làng du lịch mặc dù là đường đất nhưng rất bằng phẳng, vừa đi vừa ngắm cảnh cũng không thấy mệt. Cho dù có mệt đi chăng nữa Lâm Thành Bộ cũng thấy không sao, ngày trước hấn đã buông tha cho ý nghĩ được tản bộ cùng Nguyên Ngọ, bây giờ còn có thể vừa đi vừa nói chuyện hấn đã thỏa mãn lắm rồi.

"Cậu mời hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đương nhiên," Lâm Thành Bộ nói: "Anh muốn ăn gì thì gọi."

Nguyên Ngọ liếc qua nhìn hấn, khoe mắt khế nhếch lên chút xiu, không nói gì.

Đang cười sao?

Lâm Thành Bộ muốn nhìn kĩ lại xem đúng không thì Nguyên Ngọ đã quay mặt đi rồi.

Cách làng du lịch mấy trăm bước đã có thể thấy người đông hơn rất nhiều, xe đỗ hàng dài bên ngoài đường đất.

"Không biết còn bàn sát mép nước không..." Lâm Thành Bộ nhỏ giọng, lại lấy điện thoại ra mở danh bạ, "Nhà đây tên gì nhỉ..."

"Cá om tiêu nhà Lỗ Đại tử," Nguyên Ngọ nói.

"Anh biết?" Lâm Thành Bộ bất ngờ nhìn y.

"Cá om tiêu ngon có mỗi nhà đây," Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống, "Chắc... tôi ăn rồi."

Chắc?

Nhà của Lỗ Đại tỷ dễ tìm, biển hiệu cắm ngay ở mép sông, bên ngoài cửa có không ít xe đỗ.

"Phải nhà này không?" Lâm Thành Bộ hỏi Nguyên Ngọ.

"Đầu bếp không cần học chữ à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"... Tôi thuận miệng hỏi thôi," Lâm Thành Bộ nói, bước qua cửa, "Nhanh lên, cướp bàn."

"Mấy người?" Một cô nàng bước tới đón khách.

"Hai người," Lâm Thành Bộ nói, vừa quay sang nhìn Nguyên Ngọ, "Còn có bàn sát bờ sông không?"

"Có," cô nàng nhìn sau lưng hắn, hơi sững lại rồi sau đó kinh ngạc vui vẻ: "Anh Nguyên Thân? Lâu rồi mới thấy đấy!"

Nguyên Thân?

Chân Lâm Thành Bộ đã bước vào bên trong rồi đột nhiên khựng lại, đầu tiên tròn mắt nhìn cô nàng kia rồi lại quay sang nhìn Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ dường như cũng hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng gạt đầu: "Cũng phải."

"Em lấy một bàn ở sát bờ nước cho các anh nhé," cô nàng cười nói, "Khách quen mà."

Lâm Thành Bộ theo sau cô nàng, lại quay sang nhìn Nguyên Ngọ, muốn nhìn biểu hiện của Nguyên Ngọ xem có phát hiện được gì không, hắn cho là Nguyên Ngọ sẽ lại đột nhiên bùng nổ, nhưng không ngờ chừ chút sững sờ ban đầu ra, sau đó Nguyên Ngọ vẫn bình thường như không có chuyện gì.

Cô nàng bước lên đài gỗ kê thêm cho hai người họ một cái bàn nhỏ, cầm bát đưa ra rồi cười nói: "Một con cá nhé?"

,

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp rồi nhìn Lâm Thành Bộ, "Bạn chọn món khác đi."

Lâm Thành Bộ xem thực đơn chọn hai món: "Thêm một cái bánh... bánh thường thôi? Chưa ăn bao giờ, thử xem."

"Được, sẽ lên ngay." Cô nàng gật đầu

Trong lúc đợi đồ ăn lên, Nguyên Ngọ vẫn không nói câu nào chỉ ngẩn ngơ ra nhìn mặt nước.

Trong đầu Lâm Thành Bộ đang nghĩ xem nên kiếm chủ đề gì để nói, lúc lâu mới nói một câu: "Nhân viên phục vụ kia biết anh à?"

"Chắc thế." Nguyên Ngọ nói

"Cô ấy biết... tên anh?" Lâm Thành Bộ hỏi thử thêm.

"Ừ." Nguyên Ngọ nhấp một ngụm trà.

"Nguyên Thân?" Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm ý.

"Đúng vậy, thì sao?" Nguyên Ngọ không nhịn được nữa, "Biết mười hai con giáp không? Tí Sửu Dần Mão Thìn Tị Ngọ Mùi Thân Dậu Tuất Hợi."

"... Biết nhưng không thuộc." Lâm Thành Bộ nói.

"Con khỉ đã có đầy đủ ngón tay ngón chân." Nguyên Ngọ nói.

"À..." Lâm Thành Bộ yếu ớt gật đầu, muốn hỏi thế ngựa thì sao, nhưng không dám há mồm, sợ bị đánh.

Gọi Nguyên Ngọ sẽ bị đánh.

Gọi Nguyên Thân thì không sao.

Lâm Thành Bộ nhú mồm, lần trước bị đánh hấn còn chưa kịp nói chữ Ngọ ra khỏi miệng, Nguyên Ngọ làm sao biết ý sẽ gọi Nguyên Ngọ mà

đánh hấn.

Đồ ăn ở đây đơn giản, có mấy món thôi nên được mang lên rất nhanh, chỉ một lúc sau cô nàng kia đã dọn hết thức ăn lên bàn bọn họ.

"Đã đủ đồ rồi," cô nàng cần hai chai bia để lên bàn, "Đây là đồ uống tặng kèm, em mở giúp nhé."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

Cô nàng mở nắp hai chai bia xong xuôi mới vui vẻ chào hỏi tiếp đón khách khác.

Ánh mắt Nguyên Ngọ vẫn dõi theo cô, tận đến khi mất bóng mới thu tầm mắt về.

Lâm Thành Bộ rót hai cốc bia, cùng một cái rảnh để một cốc đến trước mặt Nguyên Ngọ, cần cốc còn lại lên uống một ngụm: "Anh còn có thói quen nhìn chằm chằm con gái nhà người ta à?"

"Hửm?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Đẹp thì nhìn."

Bia vừa vào đến miệng, nghe được câu này thì sắc luôn, hấn cúi đầu sang một bên chắt vật kho khan, vớ tờ giấy ăn lau miệng.

"Cứ nghĩ là phọt ra đằng lỗ mũi chứ." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Không phải," Lâm Thành Bộ ho khan mấy cái nữa mới dừng lại, "Anh nói cô gái vừa rảnh đẹp hả?"

"Ừ," Nguyên Ngọ uống một hớp bia: "Cậu không thấy thế à?"

"À không." Lâm Thành Bộ lắc đầu.

Đúng là cô nàng kia rất xinh đẹp, còn kiều gợn gàng giản dị, hấn không nghi ngờ gì gu thẩm mỹ của Nguyên Ngọ.

Cái làm hấn sắc là... Nguyên Ngọ nhìn gái... Còn bình phẩm nữa.

Ngoài sự kinh sợ, cái thứ dâng lên trong lòng Lâm Thành Bộ không phải dấm, là phải là a xít đang chảy cuồn cuồn.

"Cậu không thích kiêu như vậy à?" Nguyên Ngọ gấp một miếng cá bỏ vào bát.

"Không phải, tôi chưa nhìn rõ." Lâm Thành Bộ cũng gấp một miếng cá nhìn chăm chăm không ăn.

"Dáng người đẹp lắm." Nguyên Ngọ ăn một miếng cá.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn y, bản thân cũng cảm nhận được ánh mắt mình nhất định đang tràn ngập sự buồn rầu khó nói.

"Dáng người tôi có đẹp không?" Hấn hỏi.

Nguyên Ngọ ngậy ra, nhìn hấn: "Cậu hả?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật mạnh một cái, chỉ mình một lượt từ trên xuống dưới, "Tôi đó, anh nhìn rồi mà."

"Không biết xấu hổ hả?" Nguyên Ngọ nói: "Tôi nhìn lúc nào?"

"Lúc tôi xoay người thay đồ đó," Lâm Thành Bộ xốc áo phông trên người lên, "Cả lúc trời mưa ướt hết quần áo, hôm đấy tôi mặc mỗi cái quần lót ở lại với anh, ông chú không nhìn phát nào à?"

Nguyên Ngọ nhìn nhìn Lâm Thành Bộ mãi không lên tiếng, sau cần chai bia rỗng gõ hai cái lên đầu hấn: "Ông trẻ à ông so sánh dáng người với một cô gái là có ý gì đấy?"

"Chả có ý gì cả," Lâm Thành Bộ lại vén áo lên, "Tôi thích so đấy, dáng tôi có được không?"

"Được," Nguyên Ngọ gật đầu một cái, "Được, cũng khá."

"Qua loa vậy." Lâm Thành Bộ mát mát nói.

"Đẹp lắm lắm luôn." Nguyên Ngọ gấp một miếng mướp đắng, moi thịt ở bên trong ra ăn, "Dáng người cao ráo, đường cong rõ ràng... Đặt tay lên bàn đi."

"Làm gì?" Nguyên Ngọ đặt tay lên bàn.

"Tôi sợ cậu lại lột quần ra". Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ thở dài, cúi xuống ăn miếng cá trong bát.

Mùi vị khá ngon, có hương thơm đặc biệt của mùi củi bếp, hợp với mùi tiêu đậm vị đất đai nơi này, lúc ăn vào còn thấy bất ngờ.

Chẳng qua bây giờ vì Nguyên Ngọ tự nhiên lại thể hiện sự hứng thú với một cô gái làm hắn tinh thần xuống dốc trầm trọng, không còn tâm tư thưởng thức nữa.

Nguyên Ngọ lật qua lật lại miếng mướp đắng trông rỗng rỗng gấp một miếng cá.

"Miếng mướp đắng kia," Nguyên Ngọ chỉ vào bát y, "Đưa tôi đi."

"Cậu muốn ăn mướp đắng không à?" Nguyên Ngọ nhắc miếng mướp đắng lên.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu, "Anh ăn hết thịt rồi bỏ lại cho tôi."

"Được," Nguyên Ngọ gấp mướp đắng bỏ vào bát hắn, "Cậu thích ăn kiểu này à."

"Thói quen thôi." Lâm Thành Bộ cắn một miếng.

"Món cá này thế nào?" Nguyên Ngọ hỏi hắn.

"Rất đặc biệt," Lâm Thành Bộ lấy thìa múc một muỗng nước dùng từ trong đĩa cá ra nếm thử, "Chắc là thêm gia vị khác nữa, lát tôi qua phòng bếp xem thử, không biết có thấy không."

"Cậu lúc nào cũng có hứng thú với nấu ăn như vậy à?" Nguyên Ngọ bắt chước y ném thử một chút nước dùng.

"Không có đâu, ngày xưa học cơ khí rớt nên mới đi học nấu ăn." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm y mấy lần, cảm thấy trạng thái của Nguyên Ngọ lúc này không tệ lắm, vì vậy hạ quyết tâm thử hỏi một câu: "Vậy anh thì sao? Trước giờ vẫn viết tiểu thuyết?"

Nguyên Ngọ đang bới thị trong miếng mướp đắng, dừng lại rồi bới tiếp, không nói gì.

Lâm Thành Bộ đột nhiên căng thẳng, tự hỏi không biết có phải mình lại nóng vội rồi không?

Nguyên Ngọ chậm rãi bới hết thịt trong hai miếng mướp đắng, xong gấp hai miếng mướp đắng rộng tuếch bỏ vào bát hắc rồi mới ngẩng đầu lên: "Không."

"À." Lâm Thành Bộ nhét mướp đắng vào miệng.

"Không làm gì tử tế, lẩn lộn chỗ này chỗ kia." Nguyên Ngọ đáp.

"...Ừ." Lâm Thành Bộ đáp lại cực nhỏ.

Sau đó hắn không dám nói nhiều đến những chuyện khác, cứ vậy nói chuyện phiếm với Nguyên Ngọ, kể chuyện về Đại Đầu, bàn tán về Cửu Trảm, còn nói cả về hoa sen ở Vịnh Đông.

Nguyên Ngọ biết nhiều chuyện quanh đây, Lâm Thành Bộ đoán chắc y đi qua cả, nhưng lúc nhắc đến anh Tiểu Ngọ với Đại Đầu, Đại Đầu lại nói anh Tiểu Ngọ cứ ở trên thuyền suốt.

Vậy có thể nói, ban đầu Nguyên Ngọ đi loanh quanh ở Cửu Trảm, hơn nữa còn để ý rất kỹ, sau đó mới không ra ngoài nữa, làm ổ trên thuyền

luôn.

Viết tiểu thuyết.

Lâm Thành Bộ khẽ thở dài trong lòng, viết xong câu chuyện cuối cùng, Nguyên Ngọ sẽ ra sao?

Lúc hai người dùng bữa xong ra ngoài, du khách chỉ có nhiều lên chứ không giảm, rất nhiều người buổi chiều mới lái xe đến đây dự định ở qua đêm, bên trong cánh rừng bên cạnh đã có không ít lều trại được dựng rỗi.

Lâm Thành Bộ đi qua nhìn một cái: "Ài, nhìn thích thế."

"Cậu chưa ngủ trong lều bao giờ à?" Nguyên Ngọ không thấy lạ lắm.

"Chưa, nhưng mà tôi thích cảm giác ở trong lều, đi đến siêu thị thấy có lều vải tôi sẽ chui vào trong nằm cảm nhận," Lâm Thành Bộ vươn vai đuổi người, "Hồi còn nhỏ tôi chui xuống gầm bàn, lấy chăn phủ lên kẹp ở ngăn kéo, chui vào bên trong chơi."

"Thiếu hụt cảm giác an toàn à?" Nguyên Ngọ nói.

"Không rõ," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Thiếu sao?"

"Có nhiều người thiếu mà," Nguyên Ngọ nhìn đường đất dưới chân mình, "Chẳng qua nhiều khi bản thân không phát hiện ra thôi."

"Anh thiếu không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Thiếu nhiều chứ." Nguyên Ngọ bình tĩnh trả lời.

"Tôi bù cho anh." Lâm Thành Bộ lập tức nói.

Nguyên Ngọ quay đầu, ánh mắt trời hắt xuống gương mặt y, y nheo nheo mắt nhìn chằm chằm Lâm Thành Bộ một lúc: "Cho thế nào?"

"Thì..." Lâm Thành Bộ giờ tay lên giống như đang muốn chỉ huy cả dàn nhạc, "Thì..."

"Chiếp chiếp chiếp!" Nguyên Ngọ lấy tay tạo thành súng bắn chĩa về phía trước: "Chiu chiu chiu!"

"Dù thế nào tôi vẫn ở đây," Lâm Thành Bộ buông cánh tay xuống, "Vẫn... ở bên cạnh anh."

Nguyên Ngọ rút tay về đút vào túi quần, rũ rũ tóc trước trán sau đó nhìn hấn: "Ừ."

Con đường đất trở về bến tàu cũ vốn rất dài, nhưng Lâm Thành Bộ lại thấy đi chẳng mấy bước đã về đến nơi rồi, có hơi thất vọng.

Có lẽ thời gian xa nhau đã quá lâu, hấn trân trọng khoảng thời gian Nguyên Ngọ yên tĩnh thế này, cho dù cái yên bình này chỉ là ý nghĩ, chỉ là ảo giác, chỉ là đã quên.... Không, không phải đã quên.

Lâm Thành Bộ nhăn mày, không phải đã quên.

Nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, những chuyện như có thể ăn uống no nê rồi chần chạp tản bộ trên đường đất với Nguyên Ngọ, đừng nói là bây giờ mà kể cả trước kia, hấn chỉ có thể tự thỏa mãn mình trong giấc mộng.

Đại Đầu đang ở trên bến tàu chống mõng lên nhìn kiến, thấy hai người họ đi tới lập tức vui vẻ chạy lại: "Dọn nhà! Kiến dọn nhà rồi! Trời sắp mưa."

"Ngày nào cũng mưa." Nguyên Ngọ nói, "Mệt chết bọn nó."

"Con muốn xem chúng nó chuyển nhà đến chỗ nào!" Đại đầu lại chạy đi chống mõng nhìn.

"Theo dõi cẩn thận, đừng để bọn chúng phát hiện." Nguyên Ngọ nói.

"Phát hiện thì sao ạ?"

"Sẽ trốn mất," Nguyên Ngọ nói, "Trốn đến chỗ nhóc không nhìn thấy, hoặc là chỗ nào không nhìn thấy nhóc nữa."

"Con nghe chẳng hiểu gì cả." Đại Đầu trả lời thành thật.

"Chỉ anh nghe mới hiểu được thôi." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ im lặng nhìn Nguyên Ngọ.

Lúc Nguyên Ngọ quay sang hẳn vội chuyển tầm mắt sang chỗ khác, chỉ Đại Đầu: "Sao nó lại đeo cái h ô lô?"

"Rơi xuống nước sẽ không chìm, trẻ con sống trên thuyền dù nào cũng thế." Nguyên Ngọ nói.

"À, thật đúng là ý hay," Lâm Thành Bộ đi qua gõ gõ cái h ô lô, "Có tác dụng không?"

"Không muốn chết thì có tác dụng." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ dừng lại, nghiêng đầu nhìn y.

"Cậu muốn chết thì có kéo cũng không lên được." Nguyên Ngọ nhìn lại hẳn.

Nguyên Ngọ trở về thuyền, Lâm Thành Bộ muốn đi cùng nhưng bị đuổi về bến tàu.

Không biết từ bao giờ trời bắt đầu âm u, mây đen bao phủ vịnh Đông phía bên kia dần dần kéo đến mặt nước, phía xa xa truyền về tiếng sấm ì ầm.

Lâm Thành Bộ lái xe, nghĩ nghĩ lại lấy điện thoại di động ra, tìm mãi mới thấy được số điện thoại Giang Thừa Vũ gọi đến.

"Kì diệu quá," giọng ngái ngủ của Giang Thừa Vũ truyền sang, "Cậu tìm anh hay gọi nhàn số đấy?"

"Tìm anh," Lâm Thành Bộ đáp: "Em muốn hỏi anh, đồng hồ dụng cụ pha chế của Nguyên Ngọ có phải để ở quầy bar không? Mấy cái cốc mấy cái ly có khắc kí hiệu của anh ấy."

"Không biết." Giang Thừa Vũ trả lời dứt khoát.

"Dụng cụ của anh ấy không có ở nhà." Lâm Thành Bộ nói.

"Nếu cậu muốn thử thì cứ tới đây đi," Giang Thừa Vũ ngáp, "Anh dạy cho, mặc dù kỹ thuật của anh không bằng cậu ta."

"Vậy thôi khỏi, cảm ơn." Lâm Thành Bộ nói xong chuẩn bị đập máy.

"Ôi giờ ời thiếu gia ời," Giang Thừa Vũ thở dài, "Qua lấy đi."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 12

Quán bar của Giang Thừa Vũ gọi là Thanh Hợp Nhai số 18, địa chỉ nằm ngay ở số 18 trên đường Thanh Hợp, một con phố nhỏ tràn ngập cảm giác nghệ sĩ trong thành phố, đủ các loại thanh niên nghệ sĩ tụ tập, náo nhiệt cả con phố.

Lâm Thành Bộ lần nào tới đây cũng không dễ chịu gì, mỗi ngôi nhà hai bên phố, mỗi ô cửa sổ với hắt đèn đều cảm thấy xa vời

Số 18 ở phía Nam, hơi khuất một chút bởi vậy không đến cửa sẽ không nhìn thấy được, nhưng một khi nhìn thấy được thì sẽ cảm thấy đây quả là một cái cửa không phải của thời đại này.

Cửa sơn tuyền một màu đen, đèn bên trên là những ô nhỏ màu đen, trên tường phun hai vệt sơn màu đỏ tươi chẳng hiểu có ý gì, nhìn qua vừa thấy dờn ép vừa thấy bất thường, Giang Thừa Vũ nói khẩu hiệu của quán bar là muốn những người vào đây có thể cởi bỏ lớp ngụy trang của bản thân để sống thật với con người mình.

Lúc Lâm Thành Bộ đi vào quán mới hơn chín giờ, người trong quán chưa có mấy. Tiếng nhạc blue phát ra sau tấm màn buông thấp ở một góc khuất ít người nhìn thấy.

Phía trước quầy bar đã có hai ba người ngồi, lúc nhìn qua hắn có cảm giác bản thân đang đến tìm Nguyên Ngọc, nhưng quầy bar mới chỉ có một nhân viên, vẫn chưa đến giờ.

Từ lúc Nguyên Ngọc xảy ra chuyện hắn không còn đến đây nữa, hôm nay trở lại cảm giác như đã qua một đời vậy.

Lâm Thành Bộ đi qua khu vực phục vụ bước về phía khu vực của nhân viên, một người phục vụ rất lễ phép chặn trước mặt hắn: "Chào anh, bên trong..."

Lâm Thành Bộ nhìn hắn không nói gì, đoán người này chắc mới tới.

"Anh Lâm à, lâu lắm mới gặp," một người phục vụ khác tiến tới chào hỏi hắn, lúc Lâm Thành Bộ tiếp tục đi vào có dè dặt nhắc một câu: "Anh Thừa Vũ... đang ở phòng làm việc."

Phòng làm việc của Giang Thừa Vũ ở trong cùng, Lâm Thành Bộ đứng ngoài kính mờ chuẩn bị gõ cửa mới biết vì sao cậu phục vụ kia lại dè dặt.

Cách một tấm kính hắn có thể nhìn thấy hai bóng người đang ng ồi sát nhau, không nhìn ra đang làm chuyện gì nhưng nhìn bóng thì có thể thấy vẫn đang mặc quần áo.

Lâm Thành Bộ thở dài gõ cửa.

"Việc gì?" Giọng Giang Thừa Vũ từ trong truyền ra.

"Em đây." Lâm Thành Bộ nói xong thì xoay người dựa vào tường bên cạnh.

Chỉ mười mấy giây sau cửa mở ra, một người ăn mặc rất chỉnh tề đi ra sang phòng khách bên cạnh, Lâm Thành Bộ không nhìn rõ mặt, chỉ biết người đó là nam, à dĩ nhiên không cần nhìn cũng biết.

Hắn đi vào trong phòng làm việc, Giang Thừa Vũ đang dựa vào cạnh bàn làm việc, áo sơ mi cởi mấy cúc.

"Ngại quá." Lâm Thành Bộ háng háng giọng.

"Uống gì nhé." Giang Thừa Vũ hỏi.

"Không uống đâu, em lấy đồ xong rồi đi luôn," Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ, "Em buồn ngủ lắm, muốn về ngủ."

"Rượu? Cafe? Hay trà?" Giang Thừa Vũ tiếp tục hỏi.

Lâm Thành Bộ nhìn hắn, thấy cái biểu tình liên quan gì đến tôi trên mặt hắn đành trả lời một câu: "Nước lọc."

"Đệch," Giang Thừa Vũ đi tới cây nước lấy một cốc nước, nửa đặt nửa quăng xuống mặt bàn, "Đến nhờ vả thì thái độ cũng phải nể nhen chứ."

"Cảm ơn anh Thừa Vũ," Lâm Thành Bộ cầm lấy cốc uống một hớp, ngẩng xuống ghế salon cong miệng cười, "Được chưa?"

"Cậu mà đi đóng phim thì chắc đến vai xác chết cũng không được nhận," Giang Thừa Vũ tự rót cho bản thân một ít rượu, ngẩng xuống bên cạnh hắn, "Nói xem nào, sao tự nhiên lại nghĩ tới bộ cốc của cậu ta?"

"Không biết nữa, chỉ là muốn... Cho anh ấy tiếp xúc với quá khứ của mình," Lâm Thành Bộ nhìn nước trong cốc, lần trước lấy moto ba bánh đi gặp Nguyên Ngọ cũng là muốn như thế, cho dù thất bại nhưng đáng về hôm nay của Nguyên Ngọ khiến cho hắn cảm thấy không thể dừng lại nữa, "Em sợ nếu cứ thế này, anh ấy sẽ quên ngày càng nhiều."

"Cậu ta quên không ít rồi," Giang Thừa Vũ rút điều thuốc, ném bao thuốc lá đến bên tay hắn, "Thật ra thì phải nói là cậu ta còn nhớ được những gì mới đúng."

Đúng vậy, Giang Thừa Vũ nói không sai, Nguyên Ngọ còn nhớ được bao nhiêu chứ.

Nhiều khi còn có những suy nghĩ làm người khác lạnh gáy.

Hơn nữa lần này hắn phát hiện ra, vấn đề của Nguyên Ngọ không đơn giản chỉ là đã quên và trí nhớ bị đảo lộn.

"Thừa Vũ," Lâm Thành Bộ nhìn Giang Thừa Vũ, "Anh... có biết gì về gia đình anh ấy không?"

"Ai biết," Giang Thừa Vũ nói, "Anh có theo đuổi cậu ta đâu."

"Hai người quen biết cũng đâu có ngần? Không biết tí ti gì à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Hai ta quen nhau cũng được kha khá này," Giang Thừa Vũ ngậm điếu thuốc, "Cậu biết gia đình anh thế nào không? Bố mẹ còn sống khỏe mạnh không? Có anh chị em gì không? Anh bao tuổi rồi..."

"Cái này em biết, ba mươi một tuổi." Lâm Thành Bộ nói.

"Đạch mợ, tại vì anh đây với Nguyên Ngọ bằng tuổi nhau." Giang Thừa Vũ nói.

"...Ừ." Lâm Thành Bộ không nhịn được cười, "Ngại quá."

"Lượn đi," Giang Thừa Vũ đứng dậy, đi tới cái tủ cạnh bàn làm việc, "Anh không biết gì về nhà cậu ta thật, trước giờ cậu ta không kể, đến cả nhà có bao nhiêu người cũng không biết, chỉ biết cậu ta là người pha rượu đỉnh nhất ở quán bar này, sau khi cậu ta không đến nữa thì fangirl của cậu ta ngày ngày khóc than."

"Ừ." Lâm Thành Bộ khe khẽ thở dài, những gì hắn biết thực ra không nhiều, giống như Giang Thừa Vũ nói, Nguyên Ngọ sẽ không kể chuyện gia đình với người khác, bất kể là ai, mà có vẻ Nguyên Ngọ cũng không có bạn thân.

"Bộ này, cầm lấy đi," Giang Thừa Vũ lấy một cái hộp trong tủ ra, "Vốn định giữ lại để sau này bán cho fan cậu ta."

"Anh vừa phải thôi." Lâm Thành Bộ cười cười, cầm lấy cái hộp mở ra.

Hộp đựng rất đẹp, bên trong đựng đầy đủ một bộ công cụ pha chế rượu, mỗi thứ đều có khắc kí hiệu biểu tình (●—●) bên trên, toàn bộ đều là Nguyên Ngọ tìm người đặt riêng.

Lâm Thành Bộ mãi không hiểu một người tính tình lạnh lùng còn không tử tế gì như Nguyên Ngọ tại sao thích cái biểu tình này, người như y cho dù phải dùng biểu tình, nhiều lắm là cái mặt dài thượt này (-_-).

Hay biểu tượng này khúc tạp quá, khó khắc?

"Em về đây." Lâm Thành Bộ đóng nắp hộp lại, lấy một cái túi bên cạnh đựng vào.

"Về nhà à?" Giang Thừa Vũ thở dài.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Sau đó đến Cầu Trầٰn điểm danh?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Hai ngày nữa em mới đến, đến nhiều quá sợ anh ấy phiền," Lâm Thành Bộ mở cửa phòng làm việc ra, nghĩ nghĩ một chút quay lại, "Anh Thừa Vũ, cảm ơn."

"Lấy thân báo đáp đi." Giang Thừa Vũ nói.

"Anh đâu thiếu bạn chịch." Lâm Thành Bộ đi ra ngoài.

"Tổ sư cậu." Giang Thừa Vũ đóng cửa lại.

Khó khăn lắm mới có một ngày không mưa, Nguyên Ngộ ng ẫ dưới cái lán ở đuôi thuyền, chương mới hôm nay đăng r ẫ mà phản ứng của độc giả không có gì đặc biệt, vì vậy y có thể thoải mái ng ẫ ngây ngốc.

Câu chuyện này không dài, ngắn hơn nhiều so với những gì từng viết trước đây, chỉ bằng khoảng một nửa.

Quá ngắn, với tốc độ đăng chương mới như này chắc chỉ hơn một tháng nữa là viết xong.

Sau đó thì sao, viết xong bộ truyện này thì làm gì?

Viết mới à?

Viết về cái gì? Viết như thế nào?

Y nhúu nhúu lông mày, nhìn chăm chăm xuống mặt nước, cảm giác trong lòng bây giờ đang rất loạn, có một loại hoảng sợ không đề nén được đang dâng lên, cảm giác này không phải tới từ mặt nước mà tới từ những mờ mịt trước mắt.

Cái loại cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng sắp không thể trốn tránh được nữa.

Y hút xong hai điếu thuốc thì đứng dậy bật cái máy cảm biến lên, nằm xuống.

Thôi cứ đi ngủ một lát đã, ngủ rồi thì không cần suy tính cái gì.

Nguyên Ngọ chìm vào giấc ngủ rất nhanh, mỗi lần nằm xuống chẳng bao lâu sẽ mê man, nhưng loại mê man này không hay ho gì, không giống với cái kiểu đơn thuần mệt nhọc đặt lưng là ngủ mê man.

Đây là mê man, đơn giản là mê man.

Khiến người ta thở cũng khó khăn.

Phải nói là không hề thoải mái, nhưng không thoải mái chỗ nào chứ... Không rõ nữa.

"Con đã đủ may mắn rồi!"

"Có thể chúng ta chưa quan tâm con đầy đủ, nhưng mà..."

"Con hạnh phúc hơn nhiều so với nó, vậy sao còn chưa thấy đủ?"

...

Nguyên Ngọ thấy âm thanh này xa xôi lắm, không nghe rõ, nhưng lại cảm nhận được rõ ràng nội dung.

Nghe quá nhiều lần rồi

Đúng thế, nghe quá nhiều lần rồi.

Mỗi câu mỗi chữ y thuộc như nằm lòng.

Nguyên Ngọ trở mình, ôm chặt chần bên cạnh, co người lại.

Đã lâu lắm rồi không nghe thấy giọng nói này, đã bao lâu, không nhớ, tóm lại là rất lâu.

Có chút tưởng niệm nhưng sự hoảng hốt còn chiếm phần hơn.

Bà nội rất hiền từ, cười cũng hòa nhã nhưng y chỉ muốn né tránh.

"Anh bảo... em là ai? Em là anh hay là em... Còn anh? Anh là em hay là anh?"

"Anh có từng nghĩ đến, có lẽ em không nên tồn tại... Rồi cuộc em là ai?"

Nguyên Ngọ nhìn gương.

Tấm mắt cố gắng muốn tránh đi nhưng lại bị thứ gì đó ép buộc giam chân mình trước gương, ngay cả con người không thể chuyển động.

Y không thể không trợn trừng mắt nhìn gương.

Trong gương là khuôn mặt y vừa quen thuộc vừa xa lạ, bản thân y.

Cười rất xán lạn.

Kiểu cười trước nay chưa từng xuất hiện trên mặt y.

"Mình là ai vậy?" Y ở trong gương cười khế.

"Đứng lại! Làm gì đấy! Biến đi!"

Tiếng Lâm Thành Bộ dũng mãnh vang lên, Nguyên Ngọ bừng tỉnh khỏi những hỗn loạn ngổn ngang, ngẩn người một lúc mới sợ hết hồn.

"Lùi nữa! Lùi nữa!"

Nguyên Ngọ cau mày bóp trán, Lâm Thành Bộ sao lại đến nữa rồi! Một người đi làm một tuần bốn buổi, sao y lại thấy hần rảnh đến độ có thể ngồi đếm lông chó cơ chứ.

"Xin hỏi có ai không?" Bên ngoài truyền vào trọng một người phụ nữ trung niên

Nguyên Ngọ đang chống tay muốn ngồi dậy, nghe được âm thanh này y bỗng khựng lại.

"Tôi là người của ủy ban thôn, trên trấn đang làm điếu tra tạm trú," người phụ nữ nói thêm, "Có ai trong này không?"

Mồ hôi lạnh trên người Nguyên Ngọ giống như bị ép ra cùng một lúc, y yên lặng không đáp

Cửa khoang bị gõ.

"Đứng lại! Làm gì đấy! Biến đi!"

Nghe được tiếng bước chân đang tiến về phía cửa sổ khoang thuyền, Nguyên Ngọ mới cẩn thận đứng dậy, bước đến tắt cái máy cảm biến.

"Chào cậu," một người phụ nữ xuất hiện ở cửa sổ, "Đang ngủ sao?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp, không quay sang nhìn cô.

"Vậy phiền cậu một chút," người phụ nữ lấy ra quyển sổ, "Cho tôi xem thẻ căn cước của cậu, tôi hỏi mấy câu cậu trả lời là xong."

Nguyên Ngọ không lên tiếng.

"Cậu tên gì?" Người phụ nữ hỏi.

Tim Nguyên Ngọ đập thình thịch, mang tai cũng cảm nhận được cảm giác tim đang nhảy bình bịch, y im lặng xoay người lật tìm trong đồng quần áo lấy ra một cái thẻ nhỏ vút lẩn trong góc.

Thẻ căn cước.

Y không nói gì, cứ thế đưa ra.

"Nguyên Thân," người phụ nữ nhìn y, y phối hợp quay sang phía người phụ nữ hai giây, cô gật đầu, "Cậu mua thuyền này của Lý Quân sau đó vẫn ở trên đây phải không?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Bình thường làm những việc gì?" Người phụ nữ hỏi tiếp.

"Ngủ," Nguyên Ngọ trả lời, sau khi cảm giác được ánh mắt của người phụ nữ, y bĩ thêm một câu, "Viết tiểu thuyết."

"Ồ, nhà văn à?" Người phụ nữ cười cười, trả thẻ căn cước cho y, "Đi đâu kiện cảnh vật chỗ chúng tôi tốt, chắc là có nhiều linh cảm."

"Ừ." Nguyên Ngọ nhận lấy bỏ vào trong một hộp bánh quy nhỏ.

Người phụ nữ hỏi thêm mấy câu, không có gì đặc biệt, Nguyên Ngọ chỉ thấy đầu đau điếng, đau đến mức y không nhớ nổi câu hỏi như thế nào, không nhớ nổi mình trả lời ra sao.

Ngay cả chuyện người phụ nữ này rời đi lúc nào y cũng không biết.

Đại Đầu nằm bò ra cửa sổ gọi y mấy lần y mới hoàn hồn.

"Anh Tiểu Ngọ," Đại Đầu ngậm một cái kẹo mút, cái còn lại cặm trong tay, "Cái này cho anh này."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ cặm lấy cây kẹo mút, xé vỏ bỏ vào miệng.

"Chúng ta đi trồng hoa được không?" Đại đầu lại chìa tay ra, trong lòng bàn tay béo múp múp là mấy hạt giống nho nhỏ, "Đây là hoa năm sao, leo giàn được đó."

"...Được." Nguyên Ngọ gật đầu.

Y cần kiểm chuyện gì đó để làm, cho những hỗn loạn trong đầu mình nhanh chóng tan biến, để cho sự chú ý không còn tập trung vào chuyện ban này.

Y đi theo Đại Đầu lên bến tàu, vào trong rừng cây trồng hoa.

Lâm Thành Bộ đứng ở cửa sau trung tâm thương mại đợi Tiểu Ny đi ra, hắn gọi hai cuộc điện thoại Tiểu Ny đều không nghe, đoán chừng nếu đi thẳng vào phòng làm việc sẽ bị bảo vệ đuổi ra ngoài, hắn chỉ đành biết đợi ở chỗ này.

Có một số việc hắn cần phải hỏi, mặc dù cảm thấy Tiểu Ny có thể không biết, hoặc chỉ không muốn nói nhiều cho hắn, nhưng hắn thật sự không còn ai để nói nữa.

Đợi khoảng nửa tiếng, rốt cuộc hắn thấy được Tiểu Ny đi ra từ cửa sau cửa bách hóa, nhưng hắn vừa bước tới, Tiểu Ny đã thấy hắn, xoay người bước thẳng sang hướng khác.

"Ny Nhi!" Lâm Thành Bộ đuổi theo, "Chỉ năm phút thôi! Không, một phút."

"Phiền quá là phiền," Tiểu Ny quay người nhìn hắn, "Lâm Thành Bộ anh đi khám bệnh đi được không? Em còn biết nói gì với anh nữa? Em phục anh sát đất luôn đấy, em là bạn gái cũ của Nguyên Thân! Anh hiểu thế nào là bạn gái cũ không? Em chia tay với anh ấy từ bao giờ rồi anh biết không? Anh làm cái gì mà cứ bám lấy em không tha vậy? Anh có việc thì tìm người khác được không?"

"Tìm người khác cũng vô ích," Lâm Thành Bộ chặn trước mặt cô, "Anh chỉ hỏi một câu thôi... Anh ấy bây giờ ở đâu?"

"Em không biết!" Tiểu Ny gào lên, "Làm sao em biết anh ta ở đâu!"

"Thật là không biết à?" Lâm Thành Bộ nhú mày.

"Không! Hề Biết!" Tiểu Ny trợn trừng mắt nhìn hấn, "Em không biết đâu, em xin anh đấy, đừng đến tìm em nữa mà! Phiền chết được, em không muốn dính dáng gì đến mấy chuyện như này nữa, hai chúng ta cũng đâu có quen thân lắm đúng không? Chỉ là em đến quán bar đưa đồ gặp nhau mấy lần rồi ăn thịt bò khô hai lần đúng không?"

"Xin lỗi." Lâm Thành Bộ nhỏ giọng.

"Đủ rồi đừng xin lỗi," Tiểu Ny khoát khoát tay thờ dài, "Đừng đến tìm em nữa là được."

Lâm Thành Bộ trở lại vào xe, đầu hấn rất loạn, hạ ghế xuống nhìn trần xe.

Tiểu Ny không biết nhiều gì hơn, còn ai để mà hỏi chứ?

Người hấn có thể hỏi chỉ có ba người, Dương Huy, Giang Thừa Vũ và Tiểu Ny, Giang Thừa Vũ chẳng biết cái gì, Tiểu Ny không biết, ban nãy hấn gọi cho Dương Huy, cũng không biết.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ

Hấn buồn phiền cau mày nhắm mắt lại.

Điện thoại trong túi quần vang lên, một lúc sau Lâm Thành Bộ mới mở mắt rút điện thoại di động ra

Điện thoại của Dương Huy gọi tới, hấn nghe máy: "A lô?"

"Tiểu Bộ," Dương Huy bên kia nói: "Anh vừa nghĩ lại, nếu không thì cậu đến mấy câu lạc bộ chụp ảnh ở bản địa hoặc nhóm nào đó hỏi thăm xem sao? Trước kia anh nghe thấy cậu ấy từng nhắc đến việc chụp ảnh, nhưng chỉ thế thôi, không có gì hơn."

"Thật không?" Lâm Thành Bộ ngời dậy, "Anh ấy sẽ đi mấy cái hội nhóm đó hả?"

"Chắc là sẽ đi đấy, hỏi thăm thử xem," Dương Huy nói, "Có đi ầu anh hỏi cái này, sao cậu đột nhiên chuyển hướng vậy?"

"Không nói rõ được," Lâm Thành Bộ nhú mày, "Chỉ là.. tự nhiên cảm thấy, anh ấy không chỉ đơn giản quên mất chuyện trước đây, cũng không phải chỉ có ý định viết xong cuốn truyện kia.."

"Hả?" Dương Huy ngẩn người.

"Lần trước em gọi tên anh ấy không phải là bị đánh à," Lâm Thành Bộ nói, "Sau đó không dám gọi nữa, em vẫn cảm thấy anh ấy tự ép mình không nhớ lại những chuyện trước kia..."

"Không phải chứ? Trong tiềm thức anh ấy biết cậu là người biết anh ấy, sau đó không muốn để cậu lật tẩy?" Dương Huy nói.

"Nhưng bây giờ em thấy không chỉ có vậy," Lâm Thành Bộ bóp trán, "Sao em lại có cảm giác, anh ấy không chỉ là không nhớ ra..."

"Hửm?" Dương Huy không hiểu.

"Trước kia có người từng nói, anh ấy bây giờ thay đổi không còn là anh ấy, bây giờ em thấy câu này có vẻ đúng," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng, "Sao em lại có cảm giác, anh ấy không phải là anh ấy thật."

"Trờng ở đây được không?" Đại Đầu chỉ một lùm cây bên cạnh đất bùn.

"Không được." Nguyên Ngọ ng ẫ dựa vào một thân cây, nhìn Đại Đầu làm việc.

"Tại sao?" Đại Đầu hỏi.

"Ánh nắng bị che hết r ẫ." Nguyên Ngọ trả lời.

"Bị nó che hả?" Đại Đầu chỉ lùm cây bên cạnh.

Nguyên Ngọ gật đầu.

"Con còn tưởng trờng ở đây nó sẽ có bạn lớn cùng cơ," Đại Đầu hơi thất vọng.

"Vậy trờng ở đâu ạ?"

"Chỗ nào không có cây mọc," Nguyên Ngọ nói, "Nhóc nhìn mấy cây kia trờng chung với nhau, cái bị che mất ánh nắng đâu không lớn nổi."

"Vâng," Đại Đầu chỗ hiểu chỗ không gật gật, lại loanh quanh mấy vòng, "Vậy con trờng vài hạt, trờng chỗ này đi, chỗ này không có cây, cho nó lớn một mình một chỗ."

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Đại Đầu cầm cái xẻng nhỏ bận rộn hì hục đào một lúc lâu cũng đào ra được một cái hố nhỏ, bỏ mấy hạt giống vào, vừa lấp đất vừa quay lại hỏi y: "Anh Tiểu Ngọ, hạt giống trờng trong hố nếu mọc ra cùng lúc thì sao, có che mất ánh sáng của nhau không?"

"Bọn chúng sẽ tự đi đầu chinh." Nguyên Ngọ nói.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 13

Nguyên Ngọ cứ cảm thấy mấy hôm nay bản thân có chỗ nào đó sai sai, không biết là bị ốm hay có nguyên nhân gì khác.

Tối nào cũng nằm mơ, thường xuyên hơn hẳn trước kia, hơn nữa mỗi giấc mơ đều hỗn loạn và dồn ép, nhưng nội dung là gì thì y không nhớ được.

Thứ duy nhất nhớ là y ngẩng đầu khóc ở đuôi thuyền.

Lúc khóc y cảm nhận cực kỳ rõ ràng chân thực, mặc dù y không biết vì sao lại mơ thấy mình khóc, mà ngọn nguồn của sự đau khổ ở chỗ nào?

Nhưng sau khi tỉnh lại, cảnh tượng khóc lóc trở nên rất mơ hồ thậm chí không có cách nào cảm nhận lại sự đau đớn chân thật đó. Giống như sau khi choảng tỉnh từ trong ác mộng rất khó để nhớ lại toàn bộ một lượt từ đầu đến cuối.

Còn rất phiền não.

Nguyên Ngọ ngậm điều thuốc đi tới đi lui ở trên thuyền, không biết bản thân muốn làm gì, chỉ là thấy bất an và buồn bực, giống như con thú bị nhốt trong lồng đặt ở nơi hẻo lánh không ai thăm thú, cực kỳ cô quạnh vô vị.

Rốt cuộc làm sao?

Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?

Buổi sáng Đại Đầu bị mẹ nó đánh cho một trận, nguyên nhân do nó bê cả túi bột giặt còn nguyên của nhà đồ vào một cái chậu to, muốn thổi ra một

cái bong bóng có thể bao được cả người nó.

Mẹ nó đánh không nương nay tạo nào vậy mà Đại Đầu kêu gào thảm thiết giống như muốn cổ vũ thêm cho mẹ nó vậy.

Có đi đâu ăn đánh xong chưa quá nửa tiếng sau, Đại Đầu đã hí hửng tươi cười chạy sang thuyền của y.

"Anh Tiểu Ngộ!" Đại Đầu khẽ cạy khe cửa nhỏ giọng gọi.

Nguyên Ngộ đang ng ồi trong khoang tính toán cân nhắc giữa buổi trưa có nên ăn gì không và buổi trưa có nên ăn mì không, lúc Đại Đầu chạy tới y đã nghe thấy tiếng nhưng vẫn bị âm thanh này làm cho sợ toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Ngộ?

Y bảo Đại Đầu gọi y là Tiểu Ngộ từ bao giờ?

Tại sao?

Mẹ Đại Đầu gọi y là gì?

Cũng là Tiểu Ngộ sao?

"Tiểu..." Đại Đầu lại kêu một tiếng nhưng bị y cắt ngang.

"Sau này gọi là chú." Nguyên Ngộ nói.

"Tại sao ạ?"

"Không tại sao cả." Nguyên Ngộ nói.

"Nhưng mà người khác đều là chú này chú kia," Đại Đầu vúi vào bệ cửa sổ, hạ cằm lên mu bàn tay, "Con chỉ gọi mỗi chú thì làm sao chú biết con gọi ai."

"Có phải có mỗi chú là không gọi chú này chú kia phải không?" Nguyên Ngọ mở một hộp thạch ra.

"Vâng." Đại Đầu mắt sáng lấp lánh.

"Thì không phải sẽ biết là chú luôn à?" Nguyên Ngọ ngoắc ngoắc tay.

"Vâng...!" Đại Đầu chạy vào khoang thuyền nhận lấy hộp thạch.

"Ăn từ từ thôi, lấy thìa xúc," Nguyên Ngọ nhìn nó, "Không lại nhen."

"Vâng, con biết ăn mà," Đại Đầu xúc một thìa thạch, "Cảm ơn chú."

"Hắn quyết định đi tìm con người thật sự của mình...

Mà đi đâu tìm, tìm thế nào, hắn không có phương hướng, hắn chỉ muốn bản thân thoát ra khỏi nơi cuộn cuộn những nghi vấn này....

Hắn lẳng lẳng nhìn mặt nước, gương mặt đang biến đổi dưới nước kia không đoán được là ai. Người, hay là ta...

Có những việc mãi mãi không có câu trả lời, giống như việc nửa đêm không ngừng choàng tỉnh mà không rõ lí do. Thứ duy nhất chứng minh bản thân tồn tại có lẽ là những cái bóng kỳ dị kia, những tiếng than thở hòa cùng sự ớn lạnh quét qua làn da của những ngón tay.

Hắn muốn xe toang bóng đêm, muốn gào thét, muốn tra hỏi, muốn quăng hết những sự sợ hãi này ra ngoài, sức chịu đựng của hắn sắp đến giới hạn rồi..."

Sắp đến giới hạn rồi, sắp đến giới hạn rồi, sắp đến giới hạn rồi, sắp đến... Nguyên Ngọ đẩy cái máy tính xách tay sang một bên, cầm cốc cafe lên uống một ngụm.

Nguyên Ngọ viết những đi đâu này sẽ có cảm giác không thở nổi như viết xuống những chữ cuối cùng của kết cục.

Những thứ thần bí trong câu chuyện dọa người kia, tình tiết hay bí ẩn, không bằng nói rằng đang kể ra những mệnh mông mịt mù hắc trong trí nhớ.

Sắp kết thúc.

Y co chân lại, chôn mặt vào đầu gối, ôm đầu.

Sắp kết thúc à?

Kết thúc cái gì mới được?

Sao mình lại biết cái này đáng sợ đến thế?

Lần tiếp theo nhìn thấy Lâm Thành Bộ đã là một tuần sau, Nguyên Ngộ đang ngồi trên thuyền của tên ngốc, tựa vào mông con trâu mỗi lần lên thuyền đầu nhàn nhã hưởng thụ.

"Anh đi đâu đấy!!!" Lâm Thành Bộ đứng ở trên thuyền y gọi với về phía này.

Nguyên Ngộ nhìn hắc không đáp, lười trả lời.

Chủ yếu là sợ con trâu sau lưng giật mình lại húc y xuống nước thì hỏng.

"Bao giờ mới về!" Lâm Thành Bộ lại gào lên.

Nguyên Ngộ giờ tay khoát khoát với y, ý bảo về trước đi đừng có đợi.

Nhưng có lẽ cái vẫy tay này không đạt chuẩn cho lắm, Lâm Thành Bộ hiển nhiên hiểu sai ý của y, gật đầu rồi nhanh chóng cởi quần áo còn vui vẻ gào lên: "Tôi tới ngay đây!"

"Đệch! Biến đi!" Nguyên Ngộ gào lên, trong nháy mắt muốn cầm cái sào tre phi một phát ghim hắc lại lu lẳng trên boong thuyền.

Tên ngốc vừa chèo thuyền vừa cười ha ha.

Lâm Thành Bộ lột mấy cái là hết sạch quần áo trên người, cả quần lót cũng không tha.

Tên gốc càng nhìn càng không nhịn được cười.

Nguyên Ngọ cặn lời nhìn hẩn cuộn quần áo lại đè trên đầu, lại với tay lấy một cái dây vải màu Đại Đầu cằn tới chơì để trên thuyền quấn một vòng, thắt nút dưới cằm.

Sau khi hẩn buộc quần áo gọn gàng trên đầu thì nhảy xuống.

"Tôi.. ặch." Nguyên Ngọ ngã xuống lưng trâu nhìn ánh mặt trời chói chang.

Lâm Thành Bộ bơi rất nhanh, Nguyên Ngọ có thể nghe được tiếng quạt nước càng ngày càng gần.

Y nhắm nghiền hai mắt, ánh mặt trời xuyên qua mí mắt phát ra ánh trắng nhàn nhạt, khiến nước mắt dần dâng lên vừa chua vừa chát.

Âm thanh quạt nước truyền tới từ mặt nước dần trở nên mờ nhạt, giống như cảnh vật mờ dần.

Khoảng hốt trong lòng y bắt đầu trỗi dậy.

Cảm giác không thở nổi ngày một rõ ràng.

Quay lại!

Trong lòng y gào thét.

Tại sao!

Tại sao lại thế!

Lâm Thành Bộ vừa đặt tay lên mạn thuyền, Nguyên Ngọ vẫn đang nằm dựa vào lưng trâu đột nhiên mở mắt ra nhào tới, nắm lấy cánh tay hẩn nghẹn giọng hỏi: "Tại sao?"

"Không phải anh gọi tôi sang..." Lâm Thành Bộ còn chưa nói hết đã nhìn ra hỗn loạn trong ánh mắt Nguyên Ngọ, cũng nhìn thấy được sau hỗn loạn là sự nôn nóng và tuyệt vọng..

"Lên nhanh!" Nguyên Ngọ tháo quần áo hắt buộc trên đầu ra, nắm tóc kéo đầu hắt lên thuyền.

"AAAA!" Lâm Thành Bộ vội vàng trèo lên thuyền, nhưng bởi vì đầu bị Nguyên Ngọ giữ chặt, hắt không đi đâu chính được tư thế cũng như chỗ lấy đà dùng lực, "Anh đợi đã... Tôi còn chưa.... A đau!"

Nguyên Ngọ cứ gắt gao kéo hắt lên giống như không nghe thấy hắt nói gì vậy.

Anh bạn chèo thuyền cũng bị sự điên cuồng của Nguyên Ngọ dọa cho sợ, sừng sốt mấy giây kêu a a a, duỗi sào tre từ mũi thuyền qua.

Lâm Thành Bộ bấy giờ mới nắm lấy sào tre leo lên thuyền thở hắt học.

Nguyên Ngọ vẫn nắm chặt tóc hắt không buông, hắt muốn gỡ tay Nguyên Ngọ ra nhưng vừa mới giơ tay ra, con trâu nẩy giờ vẫn nằm ườn trên thuyền quay ra nhìn hắt, kêu à ư ư.

"Ầy," Lâm Thành Bộ theo bản năng đưa tay xuống che kín bên dưới mình, nghĩ nghĩ lại thấy tóc quan trọng hơn, vì vậy đưa tay lên nhéo một cái trên cổ tay Nguyên Ngọ, "Anh bỏ tay ra đi! Tôi lên rồi! Tôi lên rồi mà! Buông tay ra đi! Tôi bị ngu bây giờ luôn đấy!"

Một cái nhéo nhéo này cuối cùng có tác dụng cho Nguyên Ngọ thả lỏng tay, nhưng sau khi buông ra y vẫn nhìn chăm chăm Lâm Thành Bộ với ánh mắt lo lắng.

"Tôi không sao, không sao mà!" Lâm Thành Bộ vừa an ủi y vừa muốn lấy quần áo để mặc, quay trái quay phải không thấy quần áo đâu.

Anh bạn chèo thuyền cười vô cùng khoái trá, a a nhìn hẳn rồi ra dấu tay, chỉ về phía mặt nước.

Lâm Thành Bộ nhìn sang, đau khổ phát hiện cái quần lót kẻ sọc của hắn đã theo dòng nước trôi về nơi xa mãi, còn những quần áo khác thì không thấy đâu, chắc chìm xuống nước luôn rồi.

"Bạn không sao chứ?" Nguyên Ngộ đột nhiên giống như lấy lại tinh thần hỏi một câu.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Chỉ là..."

"Thật là không sao chứ?" Nguyên Ngộ dùng cả hai tay ôm lấy mặt hắn nhìn chằm chằm.

"...Ừ"

Lâm Thành Bộ nửa quỳ trên thuyền, một tay chống lên mũi thuyền, hắn vốn cho rằng thời điểm tinh thần bất ổn của Nguyên Ngộ đã qua rồi, nhưng nhìn vào ánh mắt của Nguyên Ngộ hắn nhận ra được vẫn còn chưa kết thúc.

"Đừng thế nữa," Nguyên Ngộ vẫn ôm mặt hắn, "Đừng làm như vậy nữa."

"Ừ, tôi không thế nữa." Lâm Thành Bộ trả lời.

Nói thật, cho dù Nguyên Ngộ đang hỗn loạn, hắn vẫn cảm thấy thời gian dừng lại ngay lúc này cũng không sao.

Nhưng thời gian không dừng được, hơn nữa cái cảnh tượng này mà còn có thêm một khán giả thì thật sự vô cùng khó xử, Lâm Thành Bộ liếc mắt nhìn, một người một thuyền trên thuyền đang nghiêm túc nhìn hai người họ.

"Dọa chết tôi." Nguyên Ngộ nói.

"Tôi cũng bị dọa chết đây." Lâm Thành Bộ đáp.

Hắn không biết nên đối thoại thế nào với Nguyên Ngọ trong tình huống này, lúc hắn muốn Nguyên Ngọ ng ồi lại trên sàn thuyền trước, Nguyên Ngọ bất ngờ ôm hắn.

Ôm chặt vai hắn, còn vỗ vỗ lưng, miệng nhỏ giọng nói gì đó.

Lâm Thành Bộ chỉ cảm giác được pháo hoa trong đầu nổ ít nhất là hai mươi tư phát, Nguyên Ngọ nói gì hắn không nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe thấy đại loại là không sao là tốt rồi.

Cuối cùng nghe được tiếng cười của anh bạn trên thuyền, hắn mới hoàn hồn nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Anh bạn chèo thuyền chỉ chỉ Nguyên Ngọ, rồi lại chỉ chỉ đầu mình.

"Anh ấy không bị bệnh," Lâm Thành Bộ nói, "Anh ấy... sợ."

Anh bạn kia gật đầu.

Nguyên Ngọ ôm hắn thật lâu, Lâm Thành Bộ có thể ngửi được rõ ràng mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi nước giặt trên người y.

Cần nhắc đến việc mặc dù anh bạn kia không nhìn mình nữa nhưng con trâu này giờ nhìn bọn họ không chớp mắt, Lâm Thành Bộ không thể không biết xấu hổ nhắm mắt hưởng thụ được.

Lâm Thành Bộ th ần đếm trong đầu đến sáu mươi sáu thì Nguyên Ngọ buông hắn ra, ng ồi phịch xuống boong thuyền, dựa vào mông trâu nhìn hắn từ trên xuống dưới.

"Anh..." Lâm Thành Bộ ng ồi xuống.

Có thể nhìn thấy được t ần mắt Nguyên Ngọ dần dần có tiêu điểm, chuyển từ mặt hắn xuống người, rồi xuống tiếp, cuối cùng quay lại về mặt hắn.

Sau đó khóe miệng khẽ nhếch, một nụ cười không nhịn được đột nhiên hiện ra.

"Chọn đại mạo hiểm à?"

"... Thật ra từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chọn đại mạo hiểm." Lâm Thành Bộ nhìn hắn.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, sờ sờ túi quần lấy ra bao thuốc lá: "Hút không?"

"Không hút." Lâm Thành Bộ thở dài.

Nguyên Ngọ rút một điếu thuốc quay đầu hỏi: "Tên ngọc, hút không?"

Tên ngọc gật gật đầu, rút trong bao ra hai điếu thuốc.

Nguyên Ngọ châm thuốc ngậm trên môi, nhìn Lâm Thành Bộ ngẩng trước mặt.

Bây giờ có thể nhìn rõ ràng dáng người, rất đẹp, chân dài, không có sẹo.

Sau khi thoát khỏi cảm giác sợ hãi, Nguyên Ngọ nhìn Lâm Thành Bộ còn cảm giác được một sự quen thuộc thân thiết.

Lâm Thành Bộ giống như người đứng trên đỉnh điểm giới hạn của hỗn loạn và sợ hãi trong hắn, mặc dù khiến người ta phiến não và làm loạn cuộc sống yên bình của y, nhưng lại cho y một cảm giác chân thực giữa những hư vô hỗn loạn.

Một loại cảm giác kỳ lạ.

Tên ngọc dựa theo thói quen cũ chèo thuyền đến chỗ cây hòe, Nguyên Ngọ xuống thuyền nói một câu với tên ngọc: "Một giờ nữa cậu tới đưa chúng tôi về nhé! Hôm nay tôi không ở lại lâu."

Tên ngọc cười cười gật đầu.

Lâm Thành Bộ cũng theo y xuống thuyền, sau đó nhảy thật nhanh về phía dưới tầng cây ngẩng xuống.

"Quần áo cậu đâu?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Anh ném hết xuống nước rồi còn đâu," Lâm Thành Bộ nói đến đây không kìm được phải xoa xoa tóc mình một cái, "May mà là anh, phải người khác là tôi đánh rồi đấy, ra tay nặng như thế!"

"Cứ ở trên đi," Nguyên Ngọ ngồi xuống bên cạnh hắn tựa vào thân cây, "Dù gì chỗ này cũng không có ai."

"Anh đến đây làm gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cho yên tĩnh." Nguyên Ngọ đáp

"Anh ở trên thuyền còn không đủ yên tĩnh à? Cùng lắm cũng chỉ có Đại Đầu đến tìm anh cãi nhảm thôi mà," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "À, còn tôi nữa... anh muốn tránh tôi hả?"

"Không." Nguyên Ngọ kéo từ bên cạnh ra một sợi mây, thuận theo đó kéo cả đoạn dài ra, cúi đầu cuộn cuộn dây mây.

"Thật ra hôm nay tôi đến," Lâm Thành Bộ nhìn hắn, "À... tại vì...."

Nguyên Ngọ quay đầu.

"Hôm nay là sinh nhật tôi," Lâm Thành Bộ nói, "Ngày sinh nhật tôi muốn ở cùng anh."

"Tại sao?"

Chẳng tại sao cả," Lâm Thành Bộ vùi chân mình vào trong bùn đất phù sa ẩm ướt, "Chỉ là muốn thôi."

Nguyên Ngọ im lặng một lúc, tiếp tục quấn dây mây trong tay: "Sinh nhật vui vẻ."

Sau đó chỉ có yên lặng, hai người không nói gì thêm nữa.

Có đi đâu yên lặng thế này cũng không khó chịu, ngoại trừ việc mông tr ần ng ửi trên tảng đá không quen thì Lâm Thành Bộ thấy đều thoải mái.

Cảnh vật xung quanh rất đẹp, mặt nước lấp lánh dưới ánh mặt trời, gió thổi lau sậy đung đưa, chim trời chốc chốc lại xẹt qua, còn có tiếng côn trùng không biết từ chỗ nào kêu vang.

Yên tĩnh mà nhẹ nhàng.

"Cho cậu." Nguyên Ngộ cúi húi lúc lâu bên đám dây mây thành một cái vòng.

"Quà sinh nhật à?" Lâm Thành Bộ c ần lấy xem xét.

"Che họa mi của cậu." Nguyên Ngộ nói.

"...Đạch." Lâm Thành Bộ há miệng cứng họng.

"Sợ cậu thấy khó chịu," Nguyên Ngộ nhìn bên dưới hấn, "Dù sao cũng không quen."

"Thôi được rồi," Lâm Thành Bộ đứng dậy, "Cái này dùng như nào? Quấn quanh hông à?"

"Ừ," Nguyên Ngộ nói, "Cái dây ở giữa kia có thể rút cho chặt."

Lâm Thành Bộ do dự, kéo vòng dây mây đến ngang hông, kéo dây mây buộc chặt lại theo lời như Nguyên Ngộ chỉ... Thật hợp lí, mấy lớp lá này giúp hấn không thấy lúng túng như trước nữa.

"Cảm ơn." Hấn quay về ng ửi xuống phiến đá, chân thả lỏng được đôi chút.

"Định tổ chức thế nào." Nguyên Ngộ hỏi, "Sinh nhật của cậu đấy."

"Không biết nữa," Lâm Thành Bộ thành thật trả lời, "Chỉ muốn ở cùng anh thôi, thế nào cũng được."

"Có phải cậu..." Nguyên Ngọ neho mắt nhìn hần, "Có phải cậu..."

Lâm Thành Bộ vừa nghe thấy mấy chữ này lập tức nghiêng đầu, đúng r ồi, đúng r ồi, em thích anh, cho nên sinh nhật mới muốn ở cùng với anh! Chính xác!

"Có phải cậu thiếu vắng tình thương của cha không?" Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ không kìm được cảm giác muốn nhảy xuống nước bơi về bên tàu: "...Không, cha tôi thương tôi lắm."

"Ờ." Nguyên Ngọ đáp lại, sau khi im lặng lại mở miệng lần nữa, "Vậ cậu..."

Lâm Thành Bộ lại được tiếp thêm hi vọng, nhìn y đầy chờ mong.

"Muốn tôi kí sách cho hả?" Nguyên Ngọ nghiêm túc hỏi.

"Tạm biệt," Lâm Thành Bộ đứng bật dậy, bước về phía mép nước, đi được hai bước lại dừng lại, "Tôi đã nói tôi không phải độc giả của anh mà."

"Ờ." Nguyên Ngọ nhìn hần, ngưng một lúc r ồi cười phá lên.

Lâm Thành Bộ đứng ngây ngẩn tại chỗ.

Bao lâu r ồi?

Không nhớ nữa, không biết bao lâu r ồi không được thấy Nguyên Ngọ cười như vậy, mang theo sự ranh mãnh và vô lại. Mặc dù trong trí nhớ của hần, số lần Nguyên Ngọ cười không tính là nhiều, nhưng nụ cười như thế này chắc chắn chỉ thuộc về Nguyên Ngọ.

Nụ cười chỉ thuộc về y.

Không đợi hần hoàn toàn lấy lại tinh thần, Nguyên Ngọ thu lại nụ cười hỏi một câu: "Cậu thích tôi à?"

Lâm Thành Bộ nhanh chóng bị kéo về với sự hoảng hốt.

Câu trả lời đã chuẩn bị sẵn đầu quên sạch rồi.

Nguyên Ngọ hỏi xong dường như không đợi nghe câu trả lời của hắn, dựa vào cây nhắm mắt lại.

"Đúng vậy," Lâm Thành Bộ nhìn gò má y, "Đúng vậy."

"Hóa ra cậu thích đàn ông," Nguyên Ngọ nhắm mắt lại, giọng nói thật nhỏ, tốc độ cũng chậm, "Chẳng trách cứ rảnh rồi lại chạy đến trước mặt tôi thoát y."

"Tôi đâu có đến chỉ để thoát y." Lâm Thành Bộ nói.

"Thật à?" Nguyên Ngọ quay đầu, mở mắt nhìn hắn.

"Đương nhiên là thật, tôi chạy tới thoát y, tôi..." Lâm Thành Bộ càn lời luôn rồi.

"Cậu thích tôi thật?" Nguyên Ngọ cắt ngang

Lâm Thành Bộ dừng một chút: "Thật, hơn nữa cũng nói nhiều rồi."

"Bao nhiêu lần?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không đếm," Lâm Thành Bộ nói, "Rảnh rồi là nói."

"Tại sao?" Nguyên Ngọ hứng thú hỏi tiếp.

"Tại vì quá thích." Lâm Thành Bộ cười, cúi đầu nhìn cái vòng quây quanh hông mình, cảm thấy mang cái bộ dạng này để bày tỏ thật là...

"Làm sao cậu biết mình thích đàn ông?" Nguyên Ngọ thở dài, không nhìn hắn, cần còng cổ đưa lên miệng khẽ nhấm.

Thế tại sao chính anh cũng thích đàn ông đấy thôi?

Lâm Thành Bộ thật muốn hỏi, nhưng nghĩ tới chuyện ở làng du lịch hôm đấy hắn lại ngậm miệng, trong lòng dâng lên một nỗi căng thẳng.

Nhỡ đâu từ nay về sau Nguyên Ngọ chỉ thích ngắm gái thì hẳn phải làm sao?

"Đi mua bánh gato đi," Nguyên Ngọ nói, "Trong thôn không có, lên trấn Tiểu Giang xem xem, giờ đặt bánh thì không kịp rồi, xem có sẵn không."

"Bây giờ à?" Lâm Thành Bộ hỏi, lo lắng trong lòng nháy mắt đã không còn bóng dáng nữa.

"Đợi tên ngọc qua đón chúng ta," Nguyên Ngọ nói, "Không thì cậu bơi ngược về cũng được, ban nãy vừa mới tạm biệt còn gì?"

"HI," Lâm Thành Bộ lập tức vẫy vẫy tay, "Lại gặp nhau rồi."

Nguyên Ngọ không thềm để ý.

Lâm Thành Bộ trở về ngồi trên phiến đá, nhìn Nguyên Ngọ nhắm mắt nghỉ ngơi, rõ ràng lúc hắn ở dưới nước y hoảng hốt như vậy, thế mà bây giờ y lại tỏ ra chẳng sao cả bảo hắn bơi ngược về bến tàu.

Rốt cuộc ăn ở kiểu gì vậy.

Lâm Thành Bộ hơi mông lung, hôm nay hắn mang theo hai cái cốc pha rượu tới, dự định nếu Nguyên Ngọ không có phản ứng gì đặc biệt sẽ lấy ra.

Nhưng bây giờ Nguyên Ngọ bất ngờ nói muốn đi mua bánh gato, hẳn lại do dự, sợ hai cái cốc kia sẽ khiến tâm trạng không tệ của Nguyên Ngọ lại rơi vào đau khổ lần nữa.

Lâm Thành Bộ cảm thấy mình là kẻ không biết khiêu vũ cũng phải nhảy, liên tục dẫm vào chân của bạn nhảy khiến người ta muốn vật chết hắn, nhưng năm lần bảy lượt hắn vừa lo lắng mỗi bước chân sẽ lại giẫm vào người ta, lại vừa vì có thể nắm tay ôm eo đối phương mà không nỡ dừng lại.

Rõ ràng là vì muốn thể hiện trước một tên lưu manh lỏi đời mà anh đứng bước về phía trước, nghị lực đến cỡ nào cơ chứ.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 14

Mặc dù tên ngọc không có đờng hờ đeo tay, xem chừng cũng không có điện thoại di động nhưng căn thời gian rất chuẩn, khoảng một tiếng sau hẳn đã chèo thuyền qua.

Lâm Thành Bộ mặc quần cỏ đi theo sau Nguyên Ngọ lên thuyền, không có trâu ở giữa nên ngẩng rất thoải mái nhưng ngược lại càng nổi bật lên cái quần cỏ trên người hẳn.

Tên ngọc vừa chèo thuyền vừa cười, còn cười cả quãng đường, tận đến khi đưa hai người họ về thuyền Nguyên Ngọ, lúc nhìn bọn họ lên thuyền còn giơ một ngón cái với Lâm Thành Bộ.

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ chấp tay.

"Anh Tiểu Bộ!" Từ mũi thuyền truyền đến tiếng kêu vui vẻ kinh ngạc của Đại Đầu, sau đó phi như bay tới, "Anh... đẹp ghê, đẹp ghê."

"... Tìm cho tôi bộ quần áo với." Lâm Thành Bộ kéo kéo quần cỏ mây ngang hông nói với Nguyên Ngọ.

"Tự lấy đi," Nguyên Ngọ chỉ một cái vali trong khoang thuyền, vừa liếc nhìn Đại Đầu, "Tay có cái gì thế?"

Tầm mắt của Đại Đầu còn đang dán vào cái quần cỏ của Lâm Thành Bộ, giơ tay lên quơ quơ, "Con nhặt ở mũi thuyền đấy."

"Nhặt cái đếch gì." Lâm Thành Bộ đang định chui vào khoang thuyền tìm quần áo mặc, thấy thứ đồ Đại Đầu cầm trên tay liền căng thẳng, "Là của anh mang đến."

"Cậu mang bình lắc tới làm gì?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

Thứ Đại Đầu cầm trên tay là nửa cốc trộn bên trên bằng thủy tinh, nói thật là nhìn không khác gì với cốc uống trà bình thường, nhưng Nguyên Ngọ chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra, chuyện này làm Lâm Thành Bộ hơi bận tâm, cũng không biết trả lời thế nào.

"Tôi.. Chuyện này..." Hấn theo bản năng kéo kéo cái quần cò, không cần thật lại kéo rút luôn hai phiến lá lớn nhất, hấn vội che rồi nhảy hai bước vào khoang thuyền, "Ai da, tôi mặc quần trước đã."

Nguyên Ngọ không để ý tới hấn, đưa tay ra bảo Đại Đầu đưa cho cái ly cầm lên xem xét

Lâm Thành Bộ mở va li của Lâm Thành Bộ ra, tay vừa đảo vừa liếc mắt nhìn qua phía Nguyên Ngọ.

Bộ cốc này hấn dự định cứ mang đến đã, xem tình hình rồi tính tiếp, trước khi xuống nước để lại ở trong khoang thuyền, không ngờ được Đại Đầu lại lấy ra chơi.

Tay hấn bây giờ lật đến cái áo cái quần nào cũng không quan tâm, chỉ nhìn chằm chằm phản ứng của Nguyên Ngọ.

Trên cốc thủy tinh thì không có cái biểu tượng Nguyên Ngọ khắc lên, nhưng nếu như Nguyên Ngọ đi qua lấy cái cốc bên dưới xem... Trên tất cả dụng cụ inox đều khắc (●—●), ngay cả bên ngoài đầu rót rượu cũng có,

Nếu như Nguyên Ngọ thấy những thứ này mà đột nhiên tỉnh táo lại thì là chuyện tốt, nhưng nhớ đâu lại đi theo hướng khác đột nhiên bùng nổ thì phải làm sao? Hấn vò tóc, thôi chắc đi cạo trọc cho nhanh.

Nguyên Ngọ cầm cái cốc trộn nhìn một chút, sau đó xoay hai vòng trong lòng bàn tay trả lại cho Đại Đầu: "Chơi đi, đừng làm rơi."

Lúc Lâm Thành Bộ nhìn thấy động tác này, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó trong lòng trào lên kích động không thể dằn nén được,

khoang mũi chua xót, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Nguyên Ngọ chắc cũng không để ý đến động tác trong vô thức này của mình, nhưng đối với Lâm Thành Bộ mà nói, động tác thuận tay nhỏ nhất này giống như dấu hiệu nhận biết nào đó của Nguyên Ngọ, hẳn quen đến không thể quen hơn được nữa... Mặc dù rất lâu rồi không được thấy.

"Lấy cái nào mặc cũng được," Nguyên Ngọ châm một điếu thuốc đứng ở đuôi thuyền, "Muốn xem hết quần áo một lượt rồi chọn à?"

"Không." Lâm Thành Bộ vội vàng kéo sự chú ý lại vào trong vali.

Đối với mức độ chú ý Nguyên Ngọ của hắn, tất cả những quần áo Nguyên Ngọ từng mặc hắn đều nhìn thấy rồi, nhưng mấy lần tới đây, quần áo Nguyên Ngọ mặc đều rất lạ, bây giờ mở vali ra mới phát hiện những bộ đồ hắn từng thấy đều nhét ở bên dưới vali.

Mà quần áo Nguyên Ngọ để bên ngoài và đang mặc đều không phải là đồ từ trước.

Chẳng qua... Lâm Thành Bộ cảm thấy mấy thứ này không phải đồ mới mua...

"Thôi thì cứ trần truồng đi." Nguyên Ngọ quay đầu, "Cậu có chứng sợ lựa chọn à?"

"Được rồi được rồi," Lâm Thành Bộ tiện tay cầm một cái quần đùi mặc vào, lại lôi ra hai cái áo phông, do dự một lúc thì quyết định lấy cái áo in ảnh chân dung của HYDE mặc vào, "Xong rồi."

Nguyên Ngọ tựa vào mạn thuyền nhìn quần áo trên người hắn một lúc lâu rồi ngoắc tay: "Đi thôi, đi trấn Tiểu Giang."

"Ừ." Lâm Thành Bộ chỉnh lại quần áo, quần áo của Nguyên Ngọ hắn mặc khá hợp, còn tự cảm thấy bản thân rất hấp dẫn nha.

Còn mãi nguyên nữa.

Tâm trạng chung của fanboy...

"I just saw you..." Nguyên Ngọ phía trước hát một câu, vươn vai.

Lâm Thành Bộ muốn hát tiếp nhưng câu sau đó là tiếng Nhật, hắn không biết...

Thật ra Nguyên Ngọ cũng đâu có biết, trước kia mỗi lần ngân nga đôi câu cũng chỉ chọn tiếng Anh mà thôi.

Xe của Lâm Thành Bộ đậu ở bến tàu, lúc bước tới bên cạnh xe phát hiện bánh xe cấm rất nhiều hoa và cỏ dại.

"Cái gì đây?" Hắn bước lại gần nhìn.

"Tác phẩm trừu tượng của Đại Đầu." Nguyên Ngọ mở cửa ghế phụ ra ngó vào.

"Có nên nói cho nó biết là phải lái xe đi rảnh không?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Cả một công trình lớn mà."

"Nó không để ý đâu," Nguyên Ngọ dựa vào ghế, "Ở nhà nó trên thuyền còn nhiều tác phẩm hơn, mẹ nó dọn xong còn đánh nó không trượt phát nào cơ."

Lâm Thành Bộ cười cười, lên xe.

Xe thuận theo đường đi ra bên ngoài, trong lòng Lâm Thành Bộ không nắm chắc lắm vì trước đưa Nguyên Ngọ ra ngoài đã có chuyện xảy ra.

Hắn vừa nhìn được vừa liếc mắt xem động tĩnh Nguyên Ngọ bên cạnh.

Có đi đâu đến tận khi Nguyên Ngọ ra khỏi đường đất cũng không có gì lạ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, còn ngân nga đôi ba câu, một câu I just saw you, một câu chỉ hừm hừm.

Lâm Thành Bộ hạ cửa xe xuống, gió thổi vào làm hắn thoải mái hít thở sâu hai cái, sau đó thử hỏi một câu:

"Anh thích HYDE à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ rút lại ánh mắt bên ngoài cửa sổ, quay lại nhìn hấn.

Lâm Thành Bộ đợi hấn trả lời, nhưng sau khi ừ xong thì Nguyên Ngọ chỉ đặt tay lên cửa sổ, chống ngón tay lên trán, qua một lúc vẫn không nói gì, dường như đang ngẫm nghĩ.

Mặc dù Lâm Thành Bộ thấy như vậy có hơi nhạt nhẽo nhưng vẫn kiên nhẫn đợi Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ.

Hai phút sau hấn tranh thủ liếc một cái sang phía Nguyên Ngọ, phát hiện người đang dùng cái tư thế trằn trọc tư suy nghĩ để ngủ...

Lái xe đến cửa bưu cục của trấn Tiểu Giang Nguyên Ngọ mới tỉnh lại, nhìn ra bên ngoài: "Đỗ ở đây đi."

"Có bãi đỗ xe không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Nguyên Ngọ dùng ánh mắt nhìn một thằng ngốc nhìn hấn: "Ngoại trừ giữa đường, chỗ nào không có hàng quán thì đâu là chỗ đỗ xe."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ đỗ xe ở ven đường dưới tán cây, "Đi thẳng đến tiệm bánh à?"

"Cậu muốn đi chợ phiên? Hôm nay có họp chợ, có đi ầu..." Nguyên Ngọ nhìn đồng hồ trên xe, "Giờ này đã hết chợ rồi."

"Tôi thuận miệng hỏi thôi." Lâm Thành Bộ mở cửa xe bước xuống.

Trấn Tiểu Giang không họp chợ rất yên tĩnh, mặc dù nhìn qua rách nát cũ kỹ, lại còn có hơi vừa bẩn vừa loạn, nhưng dưới ánh mặt trời lại mang đến cảm giác yên bình.

Lâm Thành Bộ đứng dưới bóng cây đợi Nguyên Ngọ dẫn đường, gió thỉnh thoảng thổi qua mát lạnh, rất thoải mái.

Nguyên Ngọ đứng bên cạnh hắn không có ý định động đây, hắn hơi căng thẳng vội vàng nhìn sắc mặt Nguyên Ngọ: "Anh...."

"Đợi tôi nghĩ một lúc." Nguyên Ngọ nói.

Nhìn qua thì thấy Nguyên Ngọ vẫn bình thường, Lâm Thành Bộ hỏi một câu: "Nghĩ cái gì?"

"Hàng bánh ngọt, chả nhớ ở chỗ nào." Nguyên Ngọ nói.

"Hử," Lâm Thành Bộ nhẹ nhõm thở ra, chỉ chỉ khu chợ bên kia đường, "Chắc ở bên kia, bên phải đường."

"Vây à?" Nguyên Ngọ đội mũ, rút khẩu trang trong túi ra đeo lên, "Sao cậu biết."

"Lần trước đến tìm anh đúng lúc đói bụng," Lâm Thành Bộ cười cười, "Đi mua bánh ăn."

Lâm Thành Bộ nhớ không sai, Tiệm bánh ngọt đúng ở bên phải đường, tiệm bánh ngọt đầy mùi quế mùa của trấn nhỏ, bên trong quầy có mấy cái bánh ngọt, có hai cái quầy nhỏ bày một đồng bánh mì năm đồng bốn cái, còn có bánh bông lan nhỏ bán theo cân.

Hai người bước vào trong tiệm, nhìn qua quầy bánh phía trước.

Lâm Thành Bộ vừa định nói lấy cái nhỏ nhất là được, Nguyên Ngọ thốt lên: "Ồi đêch."

"Sao thế?" Lâm Thành Bộ cũng nhỏ giọng hỏi, "Anh không mang tiền à?"

"Không phải," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn bà chủ đang đứng ở cửa rồi lại quay đầu nhìn bánh trong quầy, "Xấu... vãi nãi."

Lâm Thành Bộ ngăn người, không nhịn được cười phá lên, mãi không ngừng lại được.

"Muốn đặt bánh sinh nhật à?" Bà chủ bước tới, "Mấy cái này đều là bánh mới hôm nay đây."

"Có làm theo yêu cầu được không?" Lâm Thành Bộ vừa cười vừa hỏi: "Có hình ảnh không cho chúng tôi chọn."

"Thợ làm bánh tan làm rồi," bà chủ nói, "Hôm nay thì chỉ có mấy cái này thôi các cậu chọn đi, muốn đặt thì phải mai mới làm được."

"Vậy cậu chọn một cái đi." Nguyên Ngộ nói.

Nói thật, tổng cộng ba cái bánh sinh nhật làm sẵn, cái nào cũng xấu, Lâm Thành Bộ vừa nhìn vừa thầm thì: "Cái có con khỉ ôm quả đào thì thôi nhé, người già mới..."

"Là người đấy, không phải khỉ." Nguyên Ngộ nói.

"...Ờ," Lâm Thành Bộ nhìn kĩ lại, sau khi Nguyên Ngộ nói hẳn có thể loáng thoáng nhìn ra hình người, một cái nữa thì một màu cỏ xanh mướt vẽ ba cái nấm bẹ dế, quá trẻ con, "Vậy lấy cái này đi."

Trừ đi hai cái, chỉ còn lại một cái màu trắng vẽ hoa mẫu đơn đỏ kèm lá xanh, xấu đẹp gì cũng trang trí nổi.

"Muốn viết chữ gì?" bà chủ lấy bánh ngọt ra, "Tôi viết chữ cho các cậu."

"Viết..." Nguyên Ngộ vừa định nói viết chúc sinh nhật vui vẻ là được, nhưng Lâm Thành Bộ cắt ngang lời y.

"Chúc Tiểu Bộ Bộ yêu thương sinh nhật vui vẻ." Lâm Thành Bộ nói.

"Được." Bà chủ bê bánh ngọt vào phòng làm bánh.

Nguyên Ngộ quay đầu nhìn Lâm Thành Bộ.

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ xoa xoa mũi, "Không được à?"

"Cha cậu có thương cậu thật không đấy?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Tôi tỏ ra đáng yêu một tí không được à?" Lâm Thành Bộ xùy một tiếng.

"Vớì tôi?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Ừ đấy, thì sao?" Lâm Thành Bộ nói, vốn còn định thêm vài câu nữa thì điện thoại trong túi réo.

Là Giang Thừa Vũ gọi tới, Lâm Thành Bộ bước sang một bên nhận điện thoại: "Chuyện gì thế?"

"Ngày mai cậu đi làm không? Giang Thừa Vũ hỏi, "Mai anh đưa bạn đến ăn cơm."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Tối nay rảnh không?" Giang Thừa Vũ lại hỏi.

"Không rảnh," Lâm Thành Bộ do dự một chút, "Em đang ở trấn Tiểu Giang."

"Ở Cầ Trầm r ấ? Lại đi tìm Nguyên Ngọ?" Giang Thừa Vũ thở dài, "Cậu thật đúng là không sợ chán."

"Không chán, vui lắm." Lâm Thành Bộ nói.

"Vui cái gì?" Giang Thừa Vũ cười.

"Em làm sinh nhật." Lâm Thành Bộ cũng cười cười.

"Cúttttttt, sinh nhật cậu tháng sau cơ mà." Giang Thừa Vũ nói.

"Em thích, trong lòng vui vẻ thì ngày nào cũng là sinh nhật," Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ phía bên kia, "Được r ấ, không có việc gì em đập máy đây."

"Đối xử với anh như vậy à?" Giang Thừa Vũ dường như vươn vai, giọng nói cũng lười biếng đi, "Đừng ép anh quá đáng, có tin đến ngày nào đó anh bỏ thuốc cậu không."

"Dưa hấu xanh không ngọt đâu anh Thừa Vũ à." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Đệch," Giang Thừa Vũ thở dài, "Thôi r ồi dập đi, mai gặp."

Viết chữ trên bánh ngọt rất đơn giản, Lâm Thành Bộ dập máy xong quay lại quầy thì bánh đã viết xong chữ bỏ trong hộp r ồi, Nguyên Ngọ đang trả tiền.

"Viết xong r ồi?" Lâm Thành Bộ muốn nhìn một cái nhưng mà cái hộp đã buộc thắt nơ lại r ồi.

"Ừ," Nguyên Ngọ xách cái hộp lên, "Đi thôi."

Lâm Thành Bộ vui vẻ đi theo sau, "Tôi xách cho."

"Không cần," Nguyên Ngọ ngẩng đầu nhìn trời, "Mấy giờ r ồi?"

"Hơn bốn giờ," Lâm Thành Bộ nói, "Nếu không đi mua ít thức ăn không? Tôi nấu cho anh mấy món."

"Vậy thì chắc phải mua luôn cả n ồi niêu xoong chảo quá." Nguyên Ngọ nói.

"Mua luôn, dù sao cũng phải dùng mà," Lâm Thành Bộ nghiêm túc nói, "Sau này tôi sẽ thường xuyên tới cải thiện đời sống cho anh."

Lâm Thành Bộ ở trong cửa hàng chọn hai cái n ồi, chảo sắt to dùng xào rau cần rất chắc tay: "Chảo này tốt này."

"Đừng có đắm chìm u mê nữa," Nguyên Ngọ không nhin được giục hấn, "Chọn một cái xẻng hai cái n ồi mất hai mươi phút."

"Còn có bát nữa, xong rồi, đủ rồi," Lâm Thành Bộ ngăn Nguyên Ngọ đang định trả tiền, "Những cái này coi như của tôi, tôi dùng là chính mà."

"Không cần tiết kiệm tiền thay tôi." Nguyên Ngọ nói.

Ra khỏi cửa hàng, hai người mua một ít thức ăn rồi mới lên xe, Lâm Thành Bộ nhìn hắn: "Thu nhập của anh... chủ yếu là viết tiểu thuyết à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Nhưng tôi nhìn danh sách truyện của anh, lâu rồi... đâu có truyện," Lâm Thành Bộ lái xe đi.

Nguyên Ngọ không đáp.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng nữa, hắn không muốn dừng lại như vậy, cho dù trạng thái bây giờ làm hắn vừa vui mừng vừa hưởng thụ không phải đi đâu hắn mong đợi.

Chẳng qua vẫn không dám liếc nhìn mình nói một lần cho hết.

Gần hai năm rồi anh không viết truyện, lấy đâu ra thu nhập?

Thu nhập từ viết tiểu thuyết có thể phục vụ được chi tiêu của anh lâu như vậy à? Mua thuốc, hút bao thuốc năm mươi tệ, cafe nốc vào mồm? Ngoại trừ mì ăn liền, những chi tiêu khác của Nguyên Ngọ đều không thấp.

Là tiền tiết kiệm của anh từ trước kia.

Bây giờ Lâm Thành Bộ không dám nói.

Lúc về đến bến tàu cũ, mặt trời đã ở sát mặt nước rồi, nắng chiếu hắt xuống nhuộm phiến lau sậy xa xa thành màu vàng óng ánh, có chút đẹp không thật lắm.

Đại Đầu đứng ở trên bến tàu, đeo một cái hờ lô lớn cũng màu vàng như vậy.

"Sao không về nhà?" Nguyên Ngọ bước tới, lấy mũi giày hẩy nhẹ vào mông nó.

Đại Đầu đứng không vững nhào về đằng trước, chống tay xuống mặt đất vui vẻ quay đầu lại kêu: "Tiểu... Chú!"

"Chú?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Vậy gọi anh là chú lớn có được không?"

"Chú lớn." Đại Đầu lập tức gọi.

"Nhà em còn chưa ăn cơm à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cha mẹ em hôm nay lên thành phố rồi, tối mới về," Đại Đầu nhìn Nguyên Ngọ, "Bảo con hôm nay sang chú ăn cơm."

"Không cho ăn." Nguyên Ngọ nói, nhảy xuống bên tàu bước về thuyền.

"Con ăn ít mà," Đại Đầu cũng nhảy xuống đi theo sau y, "Con bé, ăn một miếng là no rồi."

"Một miếng cũng không." Nguyên Ngọ nói.

"Thật à?" Đại Đầu ngẩng đầu lên nhìn y.

"Thật," Nguyên Ngọ gật đầu, "Chú chuyên môn bắt nạt trẻ con đấy."

"Con thật đáng thương quá mà," Đại Đầu nói, "Chết đói mất thôi."

Lâm Thành Bộ đi phía sau cười cười, xoa đầu nó: "Anh cho em ăn."

Trở lại thuyền của Nguyên Ngọ, Lâm Thành Bộ bước tới đuôi thuyền dùng chảo gang nấu một nồi nước, thả gừng vào để bay mùi sắt đi.

Dội nước sôi hắt đi vào khoang thuyền, bất ngờ phát hiện Nguyên Ngọ và Đại Đầu đang ngỗ ngược đối diện với nhau, ở giữa để cái hộp đựng đồ pha chế rượu liền thấy căng thẳng.

"Cái này là cái gì ạ?" Đại Đầu chỉ chỉ vào trong hộp.

"Cốc đong, đong rượu." Nguyên Ngọ nói.

"Sao lại có hai đầu?" Đại Đầu lấy ra một cái cốc đong.

"Một đầu 15 ml, một đầu 30 ml." Nguyên Ngọ trả lời.

"Ml là gì?" Đại Đầu hỏi.

"Là ml đấy." Nguyên Ngọ trả lời.

"...Dạ." Đại Đầu lại chỉ chỉ cái hộp, "Cái này thì sao? Là thìa ạ? Sao dài vậy?"

"Muỗng khuấy," Nguyên Ngọ nhìn nhìn, "Dùng pha rượu."

"Pha rượu là sao ạ?" Đại Đầu lại hỏi.

"Là pha rượu đấy." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ đứng bên cạnh không nói gì, Nguyên Ngọ nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh nói chuyện với Đại Đầu làm Lâm Thành Bộ thấy buồn cười nhưng lại không cười nổi.

Những thứ này đầu là vật dụng quen thuộc của Nguyên Ngọ, thời điểm y nghĩ giải thích cho Đại Đầu từng cái từng cái, liệu có hoài nghi tại sao bản thân lại hiểu những thứ này như vậy không?

Một khi ý thức được những thứ này vốn không nằm trong phạm vi hiểu biết của mình, y sẽ thế nào?

Lâm Thành Bộ lùi ra khỏi khoang thuyền, nghĩ ở cái lán nhỏ phía đuôi thuyền ngậy người nhìn chảo gang.

Không nói ra được mùi vị trong lòng, căng thẳng, mong chờ, lo lắng, sợ hãi...

"Dùng như nào ạ?" Âm thanh hưng phấn của Đại Đầu truyền ra từ trong khoang thuyền.

Lâm Thành Bộ lập tức quay đầu nhìn vào khoang thuyền, Nguyên Ngọc cầm cái cốc inox lên, Đại Đầu nhìn y đầy mong đợi.

"Đợi chút nữa đã," Nguyên Ngọc nhìn chằm chằm cốc inox trong tay, một lát sau y đi về phía đuôi thuyền nhìn quanh, "Cho tôi chai bia."

Lâm Thành Bộ cầm lấy một chai bia rỗng, do dự một lúc rồi ném về phía Nguyên Ngọc.

Nguyên Ngọc vững vàng đỡ lấy cái vỏ chai, sau đó theo quán tính vòng một cái ra sau lưng, xoay tay dùng cái cốc inox đỡ lấy.

"Oa!" Đại Đầu kêu một tiếng, tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm tay y.

Ánh mắt Lâm Thành Bộ cũng dính chặt lên người Nguyên Ngọc, trong lòng giống như núi lửa phun trào, đủ các loại cảm thụ trào dâng, chảy cuộn trong thân thể.

Động tác quen thuộc, vẻ mặt quen thuộc, cho dù chỉ là một động tác đơn giản tùy ý, không thể so sánh với Nguyên Ngọc biểu diễn ở quầy bar nhưng vẫn khiến cho hốc mắt hắn nóng bừng.

Dường như không kịp phản ứng, Lâm Thành Bộ cảm thấy trên mặt hơi buồn buồn.

Đưa tay lên sờ đã ướt nhẹp rồi.

Đại Đầu còn đang phấn khởi chờ Nguyên Ngọc tung hứng chai, nhưng y dường như đột nhiên mất đi hứng thú, dừng lại.

"Sao thế?" Đại Đầu hỏi.

"Đau tay," Nguyên Ngọc để bình inox và chai bia trong tay xuống, "Nhóc tự chơi đi."

"Vâng!" Đại Đầu lập tức vui vẻ gật đầu.

Nguyên Ngọ bước qua, Lâm Thành Bộ có thể cảm nhận được sự hỗn loạn trong đầu mình, chỉ kịp nghiêng đầu còn chưa kịp lau sạch nước mắt, Nguyên Ngọ đã ng ồi xồm xuống trước mặt hắn.

"Tôi hỏi này," Nguyên Ngọ nắm cầm hắn xoay mặt lại về phía mình, "Khóc à?"

Lâm Thành Bộ không thêm che giấu nữa, lấy tay nhanh chóng qua loa lau mặt.

"Sao lại khóc?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"... Anh biểu diễn xuất sắc quá," Lâm Thành Bộ nói, "Tôi xúc động phát khóc."

"...Có cái khi." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ không nói nữa.

Nguyên Ngọ rút tay về, nhìn chằm chằm mặt hắn, phải đến mấy phút sau mới mở miệng, giọng nói rất nhỏ lẫn chút khàn khàn: "Rốt cuộc cậu là ai?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 15

Rốt cuộc cậu là ai?

Tôi là ông trẻ của anh đấy.

Lâm Thành Bộ nhớ đến câu trả lời đầu tiên theo phản xạ của mình lại đau lòng.

Có lẽ chấp niệm với Nguyên Ngộ đã khảm vào tận nơi sâu nhất trong tâm trí hắn, tất cả h ồi ức từ lúc bọn họ mới quen nhau, từng từng lớp lớp lật lại.

Buổi chiều lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Ngộ.

Nguyên Ngộ ng ồi ở trụ cứu hỏa màu đỏ trước cửa của căn nhà số 18, Nguyên Ngộ lãnh đạm nhìn xung quanh cùng với mấy sợi tóc rủ lưa thưa trước trán, Nguyên Ngộ nhìn thấy hắn nhìn chăm chăm cũng chỉ nhả ra một vòng khói r ồi quay mặt đi....

Mỗi một khung hình, mỗi một chi tiết đều nằm trong đầu hắn.

Buổi chiều ngày hôm trước, trong đầu hắn chỉ có công thức nấu ăn và "Phiền quá phiền quá phiền chết mất, muốn yêu đương", sau buổi chiều ngày hôm ấy cũng chỉ có công thức nấu ăn và Nguyên Ngộ trong đầu.

"Cậu nói cho tôi biết," Nguyên Ngộ lúc ra một điều thuốc ngậm, sát ngay cạnh mặt hắn nhấn bật lửa, xuyên qua ánh lửa cùng làn khói màu xanh xám nhìn hắn, "Cậu là ai? Tới đây làm gì?"

Nhưng mà cho dù trong đầu Lâm Thành Bộ chỉ có công thức nấu ăn và Nguyên Ngộ, cho dù hắn có thể dọn sạch công thức nấu ăn đi chỉ dành chỗ

cho Nguyên Ngọ thì hắn vẫn không có cách nào trả lời đúng câu hỏi này.

Tôi là ai ư.

Tôi là Lâm Thành Bộ, Nguyên Ngọ biết tên hắn là Lâm Thành Bộ từ lâu rồi.

Tôi là đầu bếp rất trâu bò ở một nhà hàng có phòng riêng, đối với Nguyên Ngọ thì đây căn bản không phải câu trả lời.

Tôi là bạn của Giang Thừa Vũ, vậy Giang Thừa Vũ là ai?

Tôi là fanboy của anh, nhưng làm sao để giải thích hắn không phải độc giả, cái hắn mê không phải tiểu thuyết, mà là mê mọi bóng người tiêu sái hào hững của anh dưới bóng đèn mập mờ ảo diệu.

Tôi là ai, cũng không khó để trả lời.

Hắn là gì của Nguyên Ngọ mới là cái không trả lời được.

Câu hỏi Nguyên Ngọ quan tâm không phải Lâm Thành Bộ là ai.

Mà là đối với y, Lâm Thành Bộ là ai.

Lâm Thành Bộ trong đầu loạn, còn trong lòng thì đau.

Hắn chưa nghĩ đến có một ngày y hỏi thẳng mặt hắn như vậy, hắn quen Nguyên Ngọ lâu như vậy, cuối cùng ngay cả một câu cậu là ai cũng không thể trả lời.

Lúc Nguyên Ngọ hỏi cậu là ai lần thứ ba, Lâm Thành Bộ ngược mắt nhìn hắn, dùng hai giây để xác nhận lại câu trả lời của mình, sau đó mở miệng.

"Em là bạn trai của anh." Hắn nhìn thẳng vào mắt Nguyên Ngọ.

Con người Nguyên Ngọ trong nháy mắt co lại, không biết vì ánh mặt trời hay vì hoảng sợ.

Nhưng Lâm Thành Bộ nói xong câu này cả người nhũn ra, giống như cậ̀n bài kiểm tra 70 điểm sửa thành 99 điểm đưa cho ba ký xong, sống hay chết thế nào cũng được.

"Bạn trai?" Nguyên Ngọ ngậm điều thuốc khẽ nhếch mắt, chỉ chỉ bản thân, "Tôi?"

"Đúng thế," Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, chỉ quay qua nhìn một cái vào khoang thuyền, nhìn Đại Đầu đang nghiêm túc cậ̀n cái cốc inox sau lưng, lại nắm chai bia định quăng về phía sau.

"Ai da," Nguyên Ngọ kêu một tiếng, tàn thuốc rơi xuống tay, y vẫy vẫy tay, "Ngáo luôn rồi!"

"Hình như tay con không đủ to." Đại Đầu cúi đầu xòe tay nhìn.

"Nhóc lấy cái cốc đồng mà chơi, có hai cái đấy, lấy cái đấy mà ném," Nguyên Ngọ nói.

"Dạ," Đại Đầu nghe lời lấy hai cái cốc đồng ra, "Sao lại không to bằng nhau nhỉ."

"Từ bây giờ đến trước khi ăn cơm nhóc không nói chuyện với chú, chú cho nhóc năm đ̣̣ng." Nguyên Ngọ nói.

Đại Đầu ngậm ngẫn rồi nhanh chóng ngậm chặt mồm gật gật.

"Tôi một thân một mình lâu rồi," Nguyên Ngọ quay lại nhìn Lâm Thành Bộ, "Đầu óc đôi khi sẽ rối loạn, có một số việc sẽ nhớ không rõ lắm, ví như lần trước đi trấn Tiểu Giang là hôm nào, cũng không nhớ lần đầu tiên cậu đến đây là khi nào, càng không nhớ rõ cậu có từng nói lí do vì sao cứ hay chạy đến đây không..."

Lâm Thành Bộ im lặng.

"Nhưng tôi có bạn trai hay không thì không nhớ nữa đâu," Nguyên Ngọ rút một hơi thuốc lá, "Tôi không có bạn trai."

Lâm Thành Bộ khẽ thở dài.

"Nếu cậu nói cậu là bạn gái tôi..." Nguyên Ngọ liếc đùng quăn hấn một cái, "Đáng tiếc là tôi nhìn rõ, cậu không phải bạn gái tôi."

Lâm Thành Bộ cứng họng.

"Được rồi," Nguyên Ngọ đứng dậy, chống tay vào mạn thuyền ngấm mặt nước, "Không muốn nói thì thôi, ai chẳng có bí mật không thể tiết lộ."

"Ngày 11 tháng 11," Lâm Thành Bộ, "Là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, bốn năm trước."

Nguyên Ngọ quay đầu liếc hấn rõ lại nhìn đắm đắm vào mặt nước.

"Hôm đó là sinh nhật anh," Lâm Thành Bộ nhẹ giọng, "Sinh nhật đúng lễ độc thân."

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Nguyên Ngọ khẽ run rẩy.

"Trên lưng anh có một vết sẹo," Lâm Thành Bộ tiếp tục nói, giống như đang lẩm bầm một mình, "Ngã lúc lái xe, sẹo dài lắm, xe của anh chính là chiếc moto quân sự ba bánh hôm trước tôi lái đến."

"Anh uống cafe chỉ toàn uống Mocha, nhưng tự mình đánh bọt lại không ngon," Lâm Thành Bộ nhắm mắt lại, "Anh thích HYDE và nhạc Gothic, nhạc chuông điện thoại là Here in the Throat của My Dying Bride... Tôi phát âm không chuẩn lắm..."

"Mỗi tuần anh đến phòng tập ba lần, chỉ chạy bộ, mỗi lần chạy một tiếng, ban công nhà anh trông rất nhiều bồn công anh, tôi không đếm được có bao nhiêu chậu, mới đến có một lần..."

Lâm Thành Bộ không thể nói hết được trong một lời, hấn còn muốn nói, lần đó là tôi đi ké với Giang Thừa Vũ qua nhà anh lấy đồ, trong phòng

anh mọi thứ đều là màu xanh lam đậm và trắng...

Nguyên Ngọ búng điều thuốc xuống nước, quay người đóng kín cửa khoang thuyền, sau đó vung tay đánh một phát lên mặt hắn.

Lâm Thành Bộ ngẩng trên cái ghế chẳng khác gì ngẩng xồm là bao, một đấm này của Nguyên Ngọ làm Lâm Thành Bộ ngã ngửa ra sau xuống sàn thuyền.

Nguyên Ngọ không đợi hắn đứng dậy, bước về phía hắn đè vai hắn lại.

Lâm Thành Bộ cảm thấy mặt trời đang lặn thật chói mắt rực rỡ một cách quá đáng, Nguyên Ngọ dưới ánh trời chiều vàng rực lại đánh cho hắn một đấm.

"Đạch!" Lâm Thành Bộ giơ tay lên cản, đấm này của Nguyên Ngọ đập trúng vào tay hắn, nhưng không cảm nhận được có đau hay không, hắn bắt được cổ tay Nguyên Ngọ, để không làm Đại Đầu trong khoang giật mình nghe ra, hắn gần giọng thì thào nói: "Tổ sư anh! Anh đánh thật à!"

Nguyên Ngọ rút tay về nhưng vẫn bĩ thêm một cú vào xương sườn hắn, túm chặt cổ áo hắn: "Cậu muốn làm gì?"

Lâm Thành Bộ đau đến không thở nổi, ngã hai lần mới cắn răng đập một cái vào xương sườn Nguyên Ngọ, đấm này không mạnh, bởi vì hắn đau nên không có sức, Nguyên Ngọ chẳng qua chỉ khựng lại nhưng y nhân cơ hội này đẩy Nguyên Ngọ sang một bên.

"Em muốn làm gì à?" Hắn xoay mình đứng dậy, dùng đầu gối chân phải đè lên bụng Nguyên Ngọ, ấn tay y xuống, "Anh hỏi em là ai, em trả lời cho anh biết em là ai!"

"Tối giờ uống thuốc rồi!" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Anh tên là gì?" Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm y, "Nguyên Thân? Anh tên là Nguyên Thân à? Anh viết tiểu thuyết sao? Anh là Hình Thiên sao?"

Lâm Thành Bộ cố gắng kìm chế bản thân phun ra hai chữ Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ trong một chớp mắt yên tĩnh lại, yên lặng giống như hoàng hôn đang dần dần buông xuống bốn phía, sau đó thì cong người dùng đầu gối hung hăng thúc lên trên.

Lâm Thành Bộ không đề lên người y, nửa quỳ nửa ngồi trên sàn, cái tư thế chẳng đẹp để gì này làm cho Nguyên Ngọ không nường tay, lúc thúc đầu gối lên còn có cảm giác nếu lệch thêm chút nữa là đập thẳng vào trứng luôn rồi.

"Đạch! Tổ sư anh!" Lâm Thành Bộ kéo áo Nguyên Ngọ xốc y lên rồi ngã xuống sàn thuyền, "Anh có biết nặng nhẹ không vậy hả."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, trợn mắt nhìn hắn, đại khái là cảm thấy tấn công không có tác dụng, vì vậy nghiêng đầu cắn một cái lên cổ tay Lâm Thành Bộ.

Lửa giận cùng cảm giác đau đớn loạt xông lên não, một phát cắn này có đau hắn cũng không dám kêu.

Đạch đục đục đục đục đục!

Những chữ này đang xếp thành hàng điều hành ngang qua đầu hắn.

"Để em nói cho anh biết em muốn làm gì?" Lâm Thành Bộ gằn giọng trừng mắt nhìn Nguyên Ngọ, "Hôm nay nếu không phải có Đại Đầu ở đây, em sẽ đề anh ra làm ngay lập tức!"

Nguyên Ngọ im lặng hai giây, đột nhiên nhếch miệng cười: "Tôi lại sợ quá cơ!"

Nguyên Ngọ cười rất đẹp, Lâm Thành Bộ cực thích nhìn y cười, nhưng Nguyên Ngọ ít cười, trong ấn tượng của hắn, dáng vẻ Nguyên Ngọ luôn luôn lãnh đạm, thảnh thơi không kiêu chể được còn nổi giận.

Hắn nhìn chăm chú vào khoe miệng Nguyên Ngọ, nhưng chỉ nhìn chăm chăm trong cháy mắt, chắc chưa đến một giây đồng hồ.

Đã cúi xuống hôn.

Đây là lần đầu tiên hắn chạm vào môi Nguyên Ngọ, có mùi thuốc nhàn nhạt, không thể coi là hoàn hảo, đừng nói tới mềm mại, còn hơi khô khan....

Nhưng hắn lại cứ đâm đầu vào, đắm chìm trong khát vọng bao lâu nay.

Nguyên Ngọ không kháng cự giây giũa, đầu lưỡi hắn tiến vào không trở ngại nào, qua môi, qua răng, làm hắn chết chìm trong sự u mê nóng rực.

Nhẹ nhàng, dò xét... Không hề có.

Khát vọng đối với Nguyên Ngọ làm cho hắn sớm quăng tất cả những gì gọi là đạo đầu ra sau lưng.

Không cần, không muốn, mấy cái bước thả thính tán tỉnh gì đó hắn đã xóa khỏi đầu một nghìn lần rồi.

Cái hắn muốn là điên cuồng, cuồng phong bão táp.

Vào thẳng vấn đề.

Nôn nao cùng dây dưa, mút mát và xâm chiếm.

Lâm Thành Bộ chắc chắn mặt trời lặn hắn rồi.

Nhưng lúc hắn nhắm mắt lại, bên cạnh là cả một vùng ánh sáng ấm áp.

Hít thở không còn thoải mái nữa.

Có lẽ vì tim đập quá nhanh, có lẽ là quên mất không thở.

Lâm Thành Bộ rút cuộc vì không thở nổi mới buông Nguyên Ngọ ra.

Chống cánh tay ở bên cạnh đầu Nguyên Ngọ nhìn y chăm chăm.

Hơi thở nặng nề tóc trước trán Nguyên Ngọ cũng khẽ lay động theo nhịp thở của y.

Nguyên Ngọ không nói gì, không thở gấp như hắn, cũng không đánh hắn tiếp như tưởng tượng, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, lúc sau mới mở miệng: "Cậu cứng r ấ."

"...À," Lâm Thành Bộ không biết nên tiếp lời thế nào, "Ừ."

"Tránh ra đi." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ im lặng đứng dậy bước qua một bên, hướng mặt ra bên ngoài dựa vào mạn thuyền.

"Nấu cơm đi," Nguyên Ngọ nói, "Đại Đầu đang tuổi ăn tuổi lớn, đói r ấ không cao được."

"Được," Lâm Thành Bộ đáp, "Đợi lúc nữa, đợi em... m ền đã."

Nguyên Ngọ khẽ dừng, đẩy cửa bước vào khoang thuyền.

Đại Đầu m ồ hôi m ồ kê nhễ nhại đang ng ấ trên sàn thuyền ném qua ném lại hai cái cốc đong, lại rót, Nguyên Ngọ ng ấ bên cạnh nhìn nó năm phút mà nó tập trung đến độ không phát hiện ra.

"Thôi nghỉ đi," Nguyên Ngọ nói, "Tha cho chúng nó."

Đại Đầu nhìn y không nói câu nào.

Nguyên Ngọ và nó bốn mắt nhìn nhau g ần một phút mới nhớ ra chuyện năm đ ầu: "Được r ấ nhóc chơi tiếp đi."

Đại Đầu tiếp tục quăng cốc đong.

Đuôi thuyền truyên đến tiếng rửa n ấ, Lâm Thành Bộ bắt đầu nấu cơm r ấ.

Nguyên Ngọ tựa vào đệm quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bạn trai?

Chuyện lúc trước Nguyên Ngọ căn bản không có cách nào để kiểm chứng, thậm chí không phán đoán được rốt cuộc ban nãy xảy ra chuyện gì, những chuyện ban nãy là có ý gì.

Chỉ thấy loạn.

Cực kỳ loạn.

Có những ý nghĩ đã đến gần ngay sát rồi, chỉ cần giơ tay ra kéo nhẹ một cái là có thể rõ ràng, nhưng từ đầu đến cuối lại gần như xa.

Loại cảm giác này không phải xuất hiện lần đầu tiên, những ý nghĩ mơ hồ không ngừng bị phiền muộn và mê man xâm lấn lần nào cũng khiến hắn cảm nhận được sự sợ hãi và bất an.

Muốn đến gần, nhưng không cách nào đuổi chân ra tiến thêm một bước.

Y không biết tại sao lại vậy.

Rốt cuộc y có biết Lâm Thành Bộ hay không, y không chắc chắn, nhưng những lời Lâm Thành Bộ nói khiến cho sự tức giận xuất hiện giữa nỗi kinh hoàng.

Hắn không biết những lời đó có thật hay không, nhưng hắn sợ những lời đó, không muốn nghe.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cuộc sống của mình rốt cuộc ra sao?

Tại sao phải sợ hãi?

Đang sợ cái gì? Trốn tránh cái gì?

Tại sao không muốn nghĩ tiếp nữa?

Tại sao vừa chạm vào cái đã chạy mất?

Bao lâu rồi? Cứ trốn tránh không ngừng tất cả nghi vấn thế này?

Nguyên Ngọ không biết năm phút nữa mình có còn hao tâm tổn sức vì những câu hỏi này nữa không, y đã vô số lần dùng phương thức đóng mình lại để tự đổ dành bản thân.

Có hiệu quả không?

Trước khi Lâm Thành Bộ xuất hiện thì có tác dụng.

Vậy bây giờ thì sao...

Nguyên Ngọ lấy một lon coca trong tủ lạnh mini mở nắp ra uống một hớp, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ đang cầm một miếng thịt xắt nhỏ, tốc độ rất nhanh, động tác cũng đẹp, Nguyên Ngọ lần đầu tiên cảm thấy nhìn người khác thái thịt cũng là một kiểu hưởng thụ.

Lâm Thành Bộ rốt cuộc là ai?

Một tên bệnh thần kinh?

Một tên bệnh thần kinh chọn đại mạo hiểm?

Một tên bệnh thần kinh nói trước nay chưa bao giờ chọn đại mạo hiểm còn nhận là bạn trai y.

Nguyên Ngọ lắc đầu, lại cắt đứt một lần tự lý giải nữa của bản thân.

Không phải.

Vậy thì thế nào mới phải?

Trên người Lâm Thành Bộ có những thứ y quen thuộc, lúc mở vali ra tìm quần áo, loại cảm giác quen thuộc này lại tăng thêm một ít.

Quen thuộc, hơn nữa không phải kiểu ghét bỏ quen thuộc.

Thậm chí lúc đầu lưỡi Lâm Thành Bộ dấy dưng trong miệng y, y cũng không thấy ác cảm, bình tĩnh, hơi mờ mịt chờ đợi chuyện gì sẽ phát sinh thay đổi.

Bạn trai à?

Mình thích đàn ông?

"Anh ăn ớt không? Lâm Thành Bộ đứng ngoài hỏi.

"Cậu không phải bạn trai tôi à?" Nguyên Ngọ nói, "Cậu không biết?"

"Em biết anh không ăn," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Nhưng em không biết liệu anh sẽ nói là mình ăn được hay không ăn được."

Nguyên Ngọ không nói nữa.

"Vậy em không bỏ ớt, anh không ăn cay," Lâm Thành Bộ tiếp tục nấu đồ ăn, "Đại Đầu có gì không ăn được không?"

"Em không ạ!" Đại Đầu nói, "Cái gì em cũng ăn, không phải cá là được rồi, ngày nào cũng cá, em phát ngấy lên rồi."

"Có cánh gà, lát nữa em ăn cánh gà đi." Lâm Thành Bộ nói.

"Vâng!" Đại Đầu vui vẻ trả lời.

Lâm Thành Bộ tiếp tục nhanh chóng chuẩn bị nguyên liệu, Nguyên Ngọ nhìn mà ngây ra.

Dao trên tay Lâm Thành Bộ dường như không phải dao, mỗi lần hạ xuống Nguyên Ngọ đều cảm thấy phải cắt mất ít nhất ba ngón tay, nhưng không có ngón nào rơi ra cả.

Mà cái động tác mỗi lần thái xong đồ lại xoay dao một vòng cầm xuống thớt vừa đặc ý vừa ngó ngán này Lâm Thành Bộ làm ra cũng rất tự nhiên và đẹp dễ.

Cánh gà rim nước mắm, sườn xào chua ngọt, ba chỉ bò sốt tương, trên trần không có nguyên liệu nấu ăn gì quá đặc biệt nhưng Lâm Thành Bộ nhanh chóng khiến những nguyên liệu bình thường này tỏa ra mùi hương ngào ngạt.

Nguyên Ngọ nhìn một lúc thì đói meo.

"Bao lâu nữa thì được ăn?" Y hỏi.

"Hấp cá xong thì ăn, anh tới giúp em không?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

Nguyên Ngọ đứng dậy đến đuôi thuyền: "Cần tôi làm gì?"

"Rửa qua mấy cái bát kia rồi đem cất đi," Lâm Thành Bộ nói, "Hôm nay mua bia rồi nên em không nấu canh nữa, có cá hấp là vừa."

"Ừ." Nguyên Ngọ lấy bát đi rửa xong để vào bên trên cái bàn nhỏ, sau đó ngồi một bên nhìn Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, nhìn chăm chú nồi cơm đang nấu bên cạnh, không phải nồi cơm điện gì cả, chỉ là một cái xoong bình thường thỉnh thoảng phải dùng đũa đảo, bây giờ mùi thơm đã sức nức lên rồi.

Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm mặt hắn một lúc rồi vào khoang thuyền cầm lon coca đưa ra trước mặt Lâm Thành Bộ.

"Em không uống cái thứ trẻ con này," Lâm Thành Bộ nói, "Uống bia."

"Không cho cậu uống." Nguyên Ngọ nhìn mặt hắn.

"Ừ," Lâm Thành Bộ cười, cầm lấy coca dán sát vào khóe mắt, "VẬY một lon không đủ đâu, em có cảm giác mặt em hơi lệch lệch rồi."

"Vớ vẩn." Nguyên Ngọ nói

"Anh không biết à, ban nãy anh đánh toác cả miệng em này," Lâm Thành Bộ nói, "Chảy cả máu, rửa mãi mới hết."

"Biết rồi," Nguyên Ngọ nói, "Cho biết mùi."

Lâm Thành Bộ sắc mặt một cái, sắc cả lúc lâu: "Đệch."

"Thơm quá!" Đại Đầu chạy ra, "Thơm quá là thơm! Thơm hơn nhiều so với mẹ em nấu!"

"Lần sau anh lại đến," Lâm Thành Bộ nói đến đây dừng lại một chút nhìn Nguyên Ngọ, thấy y không phản ứng gì mới nói tiếp, "Em lại qua đây ăn."

"Thật không?" Ánh mắt Đại Đầu vụt sáng, nhưng rất nhanh lại nhỏ giọng lộ vẻ mất mát, "Không được."

"Tại sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Bởi vì... Bởi vì..." Đại Đầu nhìn Nguyên Ngọ, tiến tới ghé sát vào tai Lâm Thành Bộ, còn lấy tay che lại thì thầm, "Mẹ em nói anh Tiểu Ngọ kỳ quái lắm, không cho em tới đây nữa."

Lâm Thành Bộ ngăn người, cười cười nói: "Không sao, em qua chơi với anh, không chơi với chú ấy."

"Cũng đúng!" Đại Đầu liếc nhìn hờ ngay, nghĩ nghĩ rồi nói thêm, "Thật ra em rất thích anh Tiểu... à...chú"

"Anh cũng thế." Lâm Thành Bộ nói.

Thức ăn nhanh chóng được làm xong, Đại Đầu ngồi trên cái ghế nhỏ, Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngọ ngồi trên chiếu.

Nguyên Ngọ cho Đại Đầu một lon coca và năm đồng, lại ném cho Lâm Thành Bộ một lon bia: "Sinh nhật vui vẻ."

"Sinh nhật vui vẻ!" Đại Đầu hô theo.

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ cười nói.

"Sinh thật phải có bánh ngọt phải không ạ?" Đại Đầu vừa gặm cánh gà vừa hỏi.

"Có chứ." Nguyên Ngộ nói.

"Thế có được vừa ăn cơm vừa ăn bánh gato không ạ?" Đại Đầu vừa nhỏ giọng hỏi lại đột nhiên chăm chăm mặt Lâm Thành Bộ, "Anh Tiểu Bộ, sao trên mặt anh lại bị cả mảng tím thế kia?"

"Bị va," Lâm Thành Bộ vội vàng dời sự chú ý của nó đi, "Em muốn ăn bánh gato à? Vào lấy đi, có thể ăn một miếng trước."

Sự chú ý của Đại Đầu bị dời đi trong nháy mắt, vừa gặm cánh gà vừa chạy vào trong khoang thuyền xách bánh gato ra: "Cần hát chúc mừng sinh nhật không ạ?"

"Không cần, trẻ con mới cần hát," Lâm Thành Bộ cười cười, mở cái hộp bánh ngọt ra, "Anh còn chưa được nhìn cơ."

"Có chữ này!" Đại Đầu nhòm vào trong cái hộp, "Em biết, để em đọc, em đọc."

"Đọc đi." Nguyên Ngộ nói

"Gì nhỉ gì nhỉ gì nhỉ! Tiểu! Không! Không muốn! Nhật!" Đại Đầu vừa nhồm nhoàm vừa đọc, "Về! Sinh nhật vui về!"

"Cái gì mà không muốn..." Lâm Thành Bộ ngẩn người, nhòm vào cái bánh ngọt, "Má nó, sao lại là Tiểu Không Không? Bà chủ tiệm bánh không biết chữ à?"

*Lâm Thành Bộ muốn viết là 小步步/ Xiao Bu Bu/ Tiểu Bộ Bộ nhưng bà chủ viết thành 小不不/ Xiao Bu Bu/ Tiểu Không Không

Nguyên Ngộ ngẩng bên cạnh cười.

"Anh thấy rồi đúng không?" Lâm Thành Bộ quay sang trợn trừng mắt nhìn y, "Anh biết là bà ấy viết là Tiểu Không Không đúng không?"

"Ừ! Nguyên Ngộ gật đầu, "Tôi đâu có biết tên cậu viết như nào."

"Lâm Thành Bộ," Lâm Thành Bộ cầm lấy tay y đặt lên đầu gối mình, vạch từng nét trong lòng bàn tay y, "Lâm, Thành, Bộ... Anh nhớ cho rõ."

"Ừ?" Nguyên Ngộ nhìn hắn.

"Bắt đầu từ bây giờ, cho dù anh nhớ hay không nhớ ra," Lâm Thành Bộ nói, "Em đều là bạn trai anh."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 16

Lâm Thành Bộ lái xe rời khỏi Cầu Trần đã là hơn chín giờ, ban đêm ở nông thôn tối hơn bình thường, ngược lại bầu trời lại chỉ chút các vì sao sáng rực.

Lúc lái xe đến trấn Tiểu Giang thì bốn phía đã tối om, ở trên Trấn không có hoạt động gì về đêm, ở quảng trường trung tâm của trấn có người hát karaoke ngoài trời, có đi đâu đến chín giờ cũng giải tán hết rồi.

Lâm Thành Bộ dừng xe ở ven một đoạn đường vắng vẻ chầm một điều thuốc.

Giống như nằm mơ vậy, em là bạn trai anh, còn có một cái hôn nữa.

Còn có bữa ăn yên ổn mặc dù không nói mấy câu, bánh gato ăn không ngon, quá ngọt, Đại Đầu nói quá nhiều, vừa ăn vừa nói nhưng mọi chuyện đều thoải mái.

Ăn cơm tối xong Nguyên Ngộ không nói gì, Lâm Thành Bộ cũng không nói, sau khi đá Đại Đầu trở về thuyền nhà nó, Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngộ cùng ngủ với nhau ở đuôi thuyền.

Nguyên Ngộ nói hẳn phải về rồi hẳn mới đành lái xe đi.

Giống như nằm mơ vậy.

Lâm Thành Bộ dựa vào ghế lái, nhìn cả bầu trời trời sao bên ngoài cửa sổ, trấn Tiểu Giang giống như một tòa trấn bỏ hoang vắng vẻ, khiến cho con người ta cảm thấy nếu đi về phía trước, đi qua yên tĩnh và bóng đêm sẽ bước sang một giới khác.

Ở thế giới này hắn cùng với Nguyên Ngọ đánh một trận hôn một cái ăn một bữa cơm, trở lại thế giới khác kia thì sẽ tỉnh mộng về với thực tại.

Không nổi tẹo nào.

Lâm Thành Bộ thở dài dụi thuốc rồi tiếp tục lái xe đi.

Lái xe về đến ngoại ô hắn chọn một chỗ bên đường rồi dừng lại, gọi điện thoại cho Giang Thừa Vũ: "Đến chưa?"

"Đến chợ vật liệu xây dựng ở Cửa Đông rồi," Giang Thừa Vũ chắc đang ngậm thuốc lá, giọng nói nhều nhều không rõ, "Cậu đang ở chỗ nào đấy?"

"Anh đứng ở cửa Đông đợi em đi, em đang tới, hai phút." Lâm Thành Bộ nói.

Trước khi ra ngoài hắn đã gọi cho Giang Thừa Vũ bắt xe tới đón hắn, Giang Thừa Vũ lúc ấy còn đang ở quán bar, không tự nguyện lắm, Lâm Thành Bộ cảm giác chắc mình lại phá hỏng đoạn đạo đầu cuộc hẹn chịch của hắn rồi.

"Mặt mũi hớn nhỉ." Giang Thừa Vũ sau khi lên xe nhìn hắn rồi cười nói.

"VẬY Ạ?" Lâm Thành Bộ quay ra cửa kính nhìn một cái, nhưng không nhìn ra được sắc mặt mình.

"Uống bao nhiêu mà anh phải đi đón?" Giang Thừa Vũ lái xe về phía thành phố.

"Hai chai." Lâm Thành Bộ nói.

"Cái đêch," Giang Thừa Vũ vui rồi, "Gọi anh chạy đến tận đây mà cậu nói uống có hai chai? Vị bia như nào chắc còn chưa nếm ra."

"Làm nhỡ chuyện của anh à?" Lâm Thành Bộ liếc sang.

"Không," Giang Thừa Vũ nói, "Cả ngày cậu lải nhải Nguyên Ngọ dài Nguyên Ngọ ngắn anh nghe xong chẳng có tâm tình làm chuyện lớn nữa."

"Em nói dài dài ngắn ngắn cũng có đứng trước mặt anh lải nhải đâu?" Lâm Thành Bộ dựa vào chỗ ngồi, "Em từ chối công quả này."

Giang Thừa Vũ cười: "Hôm nay sinh nhật tổ chức thế nào?"

"Đầy đủ," Lâm Thành Bộ nhớ lại buổi tối hôm nay, tâm trạng đột nhiên tốt hẳn lên, cũng cảm nhận được sắc mặt của mình chắc chắn không tệ.

"Vậy tháng sau sinh nhật cậu ở với anh nhé?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Dù sao cũng tổ chức với Nguyên Ngọ xong rồi, cậu có mà dám nói với cậu ta tổ chức thêm lần nữa."

"Em không ở một mình với anh đâu." Lâm Thành Bộ nói.

"Anh nói muốn tổ chức riêng với cậu à? Nói thật là anh chẳng dám ở riêng với cậu đâu, không hèn được," Giang Thừa Vũ xùy một tiếng, "Gọi mấy đứa Dương Huy đến chơi đi."

"Được." Lâm Thành Bộ cười cười.

Giang Thừa Vũ đưa hắn về dưới tầng, lúc xuống xe Giang Thừa Vũ gọi hắn lại: "Anh nhắc nhở cái này."

"Chuyện gì?" Lâm Thành Bộ nhìn hắn.

"Cảm giác tâm trạng cậu hôm nay hơi hưng phấn quá mức, chắc là làm cái gì rồi đúng không," Giang Thừa Vũ nói, "Nếu như có một ngày cậu ta không ở trong trạng thái này... Cậu cẩn thận đừng làm hỏng mọi chuyện."

Lâm Thành Bộ im lặng một lúc: "Em biết."

Lời nói của Giang Thừa Vũ không sai, đây chính là ngu ồn gốc của một chút bất an bên trong hưng phấn của cả đêm này.

Không thể nói Nguyên Ngọ mất trí nhớ thế nhưng chuyện cũ chính xác là "không nhớ".

Nếu như có một ngày y trở lại trạng thái bình thường, những gì hấn cố được ngày hôm nay không biết sẽ đi đâu về đâu.

Hấn vào nhà ngã phịch lên ghế salon, nhìn chăm chăm tivi đang tắt mà ngây người.

Cái chừng mực này sao cứ bắt bí hấn vậy.

Hai ngày hôm nay hấn không đến Cầ Trầ, phải đi làm, đến cuối tuần còn nhiều việc hơn, dù sao cũng lâu rồi không về thăm cha mẹ, phải về nhà lính chết đã.

Hai ngày hôm nay hễ điện thoại di động vừa vang lên là hấn sẽ mong đợi, bất kể hậu quả như thế nào thì hấn cũng đã cưỡng ép gán cái danh "bạn trai Nguyên Ngọ" lên người mình rồi, mặc dù khó giải thích nhưng vẫn mơ hồ mong rằng Nguyên Ngọ có thể tiếp nhận cái danh này, hi vọng y tự dưng nhảy số gọi điện thoại cho mình.

Chẳng qua điện thoại kêu rất nhiều lần nhưng không lần nào là của Nguyên Ngọ.

Cứ vướng bận xoắn xuýt như sắp bện thành nút thắt nghệ thuật luôn rồi.

Lâm Thành Bộ chọn ngày mà Lâm Tuệ Ngữ không ở nhà để về cha mẹ chắc chắn mất hấn, còn thêm cả Lâm Tuệ Ngữ nữa thì hấn không đỡ được.

"Mấy tháng trời không vác mặt về nhà, không hiểu bạn bị cái gì," quả nhiên vừa ăn cơm xong mẹ đã bắt đầu, "Con trai nhà người ta rước con dâu về mới quên mất mẹ, con nhà mình tay chân đầy đủ, vợ không có chó không nuôi đã chẳng nhớ gì đến tôi."

"Con bạn mà." Lâm Thành Bộ cần đi đâu khiến ti vi nhấn nút.

"Anh bận cái gì? Làm đầu bếp có cái gì mà bận." Cha ở bên cạnh cũng nói.

"Đầu bếp cũng có việc chứ, con phải nghiên cứu công thức nấu ăn này." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Thôi đủ rồi," mẹ thở dài, "Đừng tưởng cha mẹ mày không nói gì thì lần nào cũng nghĩ là gạt được, thật ra chẳng qua mắt được lần nào đâu, đi đêm lắm có ngày gặp ma đấy."

Lâm Thành Bộ khước miệng giật giật không đáp.

"Nói mày đấy, đúng là ngốc," mẹ nhìn hấn, "Có tay có chân sao không làm mấy việc bình thường hả?"

"Nhỏ không chơi già hối hận." Lâm Thành Bộ đáp.

"Đừng có coi thường cha mẹ mày ít học!" Mẹ cao giọng, "Mày cũng có còn bé bỏng gì nữa đâu! Lớn tướng rồi còn nhận mình nhỏ, không thấy ngượng mồm à?"

Lâm Thành Bộ tiếp tục im lặng.

"Ngày ngày bám dính lấy người kia, mẹ muốn hỏi mày là thế đã xong chưa?" Mẹ bắt đầu tức giận rồi.

"Chưa." Lâm Thành Bộ nói.

"Mày tính cột mình với cái chuyện đấy luôn rồi phải không?" Mẹ trợn mắt nhìn hấn.

"Dù sao cũng rảnh mà," Lâm Thành Bộ nói, "Con đâu có việc gì khác."

"Mày định rảnh đến bao giờ?" Mẹ chỉ vào mặt hấn.

"Chắc rảnh cả đời này luôn mất." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Nhiệm vụ của mày là làm cho ba mẹ tức chết luôn đúng không?" Mẹ cằn lặt lên hất nước xuống giày hắn.

"Mẹ à," Lâm Thành Bộ thở dài, "Thông cảm cho con chút được không? Con không cướp của giết người, ngoại trừ việc học mãi không lên được thì vẫn là đứa đàn ông tử tế, có chuyện cần làm mà con cũng tình nguyện làm, thông cảm cho nhau chút đi mà."

"Mẹ lo lắng cho anh thôi," cha nói, "Sợ anh lại như con thiêu thân không biết điểm dừng."

"Con đâu có ngốc." Lâm Thành Bộ nói.

"Mày ngu số hai không ai dám nhận số một!" Mẹ lại chỉ trỏ hắn.

"Nghe nói chỉ số thông minh của đứa con là do người mẹ quyết định." Lâm Thành Bộ cười.

"Mày đừng có trả treo với mẹ!" Mẹ gào lên.

"Chỉ với ba mẹ thì mới dám trêu chọc thôi," Lâm Thành Bộ đứng lên sau lưng mẹ, bóp vai cho bà, "Mẹ nói con chẳng còn bé bỏng gì nữa, bà ai cũng qua lại trêu chọc cũng đâu có được."

Mẹ chỉ biết thở dài thườn thượt.

Sau khi ra khỏi nhà cha mẹ, Lâm Thành Bộ đứng bên đường hút thuốc.

Chuyện này đã xong chưa?

Vấn đề này hắn cũng từng tự hỏi chính mình, nếu cả đời này Nguyên Ngọc cứ như vậy, hắn nên làm thế nào?

Hắn thích Nguyên Ngọc, trong cái thích này vừa có tán thưởng vừa có trêu chọc mà cũng có cả dục vọng cần không được trộn chung vào nhau mà hắn thấy thật bền chặt vững chãi.

Chẳng qua nếu như Nguyên Ngọc cả đời này cứ như vậy thật, hẳn không biết phần tình cảm này có thể chống đỡ được cả đời không.

Nhưng nếu hẳn không quan tâm nữa, có ai để ý sự tồn tại của Nguyên Ngọc nữa không?

Nghĩ tới đây hẳn lại đau lòng.

Diễn hình của một fanboy gà mẹ đang tự đấu tranh tư tưởng.

Sau khi về đến nhà hẳn mở máy tính ra, châm thuốc mở vào chuyên mục của Hình Thiên.

Chương mới hôm nay đã lên rồi, Lâm Thành Bộ không vào xem, nhìn tên chương hẳn đã biết nội dung là gì.

Phía cuối con đường dường như không có ánh sáng.

Kiểu tên chương tràn đầy u ám không giống một tên chương là phong cách viết tiểu thuyết của Hình Thiên, từ lâu lắm rồi Lâm Thành Bộ cảm thấy chỗ đáng sợ của những câu chuyện này không phải ở cái thần bí hay ma quỷ mà là tới từ tác giả.

Anh đi đâu vậy?

Lâm Thành Bộ ngậm thuốc lá, nhìn chăm chăm trang chủ.

Hút điếu thuốc xong hẳn mở phần tìm kiếm trên mạng, nhập mấy chữ "Cười hết một chén rượu" rồi từ từ xem phần kết quả.

Lâm Thành Bộ cảm giác ngoài quyển A4 kia thì đã lâu lắm rồi hẳn không đọc nhiều chữ như vậy, xem được có mấy trang đã khô hết cả mắt, hơn nữa ngửi cũng khó chịu, chỗ nào cũng không thoải mái, đầu còn choáng choáng ong ong.

Nỗi khổ của người mù chữ.

Lâm Thành Bộ đứng dậy đi vào tủ lạnh lấy nửa hộp sữa chua hôm qua chưa uống hết ra hộp mới hớp.

Đi mấy vòng trong phòng xong quay về phòng trước máy tính, tiếp tục đọc trang tiếp theo.

Thật ra hắn không biết rốt cuộc bản thân đang tìm cái gì, hắn chỉ biết ID này hiện tại là Nguyễn Ngọc đang dùng, như vậy ID này có lẽ vẫn được sử dụng ở chỗ nào đó, có thể tìm được đầu mối gì đó.

Lật tới mấy chục trang sau, tay cầm chuột của Lâm Thành Bộ rốt cuộc ngừng lại, ấn vào một dòng kết quả.

Đây là một cái tin nhắn lại, nhìn ngày tháng đã hai ba năm không có tin mới, dường như là một diễn đàn đã không dùng nhiều năm, trang web không vào được nữa, trang thông báo cũng không có ai vào.

Trên nền có một cái tin nhắn mới nhất, ID là Cười hết một chén rượu.

Nội dung bên dưới chỉ có một câu rất đơn giản - Tôi quyết định vẫn nên đi.

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm thời gian của lời nhắn lại này rất lâu, từng từng khoảng hai năm trước, hắn lại nhìn xuống một lời nhắn khác, sớm hơn lời nhắn này, khoảng ba năm trước.

Hắn dọn công thức nấu ăn trong đầu sang một bên, chưa chỗ để suy nghĩ một chút về khoảng thời gian này.

Cái dòng thời gian cùng với trang web này dừng vào khoảng ba năm trước, sau đó không có cách nào vào trang web nữa, nếu muốn vào để nhắn lại, chắc chỉ có thể đăng nhập trực tiếp vào tài khoản từng đăng lời nhắn kia.

Lời nhắn lại này là vào một năm sau đó.

Lâm Thành Bộ đưa ra kết luận này sau đó sau đó đọc qua một lượt những tin nhắn khác, cảm giác lạnh cả sống lưng.

Đây là một diễn đàn ẩn danh, không cần đăng kí, bất cứ ai nhập vào một cái ID là có thể nhắn lại, mà mỗi cái tin nhắn, cả những tin nhắn vui vẻ nhắn lại, nhìn qua đều tràn đầy...tuyệt vọng.

Lâm Thành Bộ cho dù học hành không đến nơi đến chốn, người không hiểu biết về phương diện này cũng có thể đoán được ngay lập tức, hơn nữa con quỷ thứ nhất trong truyện của Hình Thiên cũng đề cập đến một chỗ tương tự, đây là địa điểm tập trung bí mật của đám người có khuynh hướng tự sát.

"Đệch." Lâm Thành Bộ đập bàn, cái ghế trượt về phía sau.

Hắn rút thuốc ra châm lửa, hung hăng hút mấy hơi.

Tim đập không ổn định, hắn lại cần lấy hộp sữa chua uống một hơi hết sạch, tự mình trấn áp sự hoảng sợ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi bình tĩnh một chút, Lâm Thành Bộ kéo ghế ngồi lại trước máy tính, lướt nhanh xuống dưới xem xem có lời nhắn lại nào của Cười hết một chén rượu không nhưng hắn phát hiện diễn đàn lại này chỉ có thể lưu được năm trang.

Ngay cả một diễn đàn cũng hết hi vọng thế này, xóa hết sạch những người đã tồn tại trước đây.

Không biết sống chết.

Cả đêm Lâm Thành Bộ ngủ không yên giấc, trong giấc mơ đều là Nguyên Ngộ không còn nụ cười ngồi ở đuôi thuyền ngắm mặt nước.

Cảnh tượng này làm hắn nửa đêm giật mình tỉnh giấc mấy lần.

Buổi sáng thức dậy cảm giác như đêm qua thức trắng.

Hôm nay hắn không đi làm, rửa mặt thật nhanh xong liền ra cửa luôn, hắn phải đến Cầu Trăn.

Thấy được cái diễn đàn đó khiến hắn muốn ở bên cạnh Nguyên Ngộ, không cần nói chuyện, không cần trao đổi gì cả, chỉ cần có thể thấy Nguyên Ngộ là được.

Lúc đi ngang qua chợ nhỏ bên dưới tầng, hắn chạy như bay vào một quầy hàng bán đồ của bác gái vợ một đồng rau tươi và thịt, còn có hoa quả, sau đó lại sang siêu thị bên cạnh mua điểm tâm, vội vã xách lên xe,

Ra khỏi thành phố giới hạn tốc độ 80km/ giờ, hắn liên tục tăng tốc đến 80, gần đến trấn Tiểu Giang mới giảm tốc độ.

Không khí bên này khá hơn nhiều, Lâm Thành Bộ tắt đèn hòa trong xe hạ cửa kính xuống.

Hít đây mấy hơi không khí tươi mát, di động hắn ném ở ghế phụ đột nhiên reo vang.

Nhìn lướt qua số điện thoại hắn nhanh chóng tắt xe vào lề đường, cần lấy điện thoại nhận cuộc gọi: "Đại Đầu?"

"Tôi là mẹ Đại Đầu," bên kia truyền tới một giọng nữ mang theo khẩu âm địa phương, "Cậu có phải bạn của Tiểu Ngộ không?"

Lâm Thành Bộ ngăn người đáp: "Đúng, đúng rồi!"

Mẹ của Đại Đầu? Giữa mông lung mờ mịt hắn đột nhiên thấy sợ: "Sao vậy? Anh ấy có chuyện gì sao?"

Mẹ Đại Đầu là một người phụ nữ nông thôn ngay thẳng, nói chuyện không có lẻo láy hay uyển chuyển, giọng còn rất to: "Trời còn chưa sáng cậu ta đã nhảy sông rồi!"

Tiếng nói vang bên tai Lâm Thành Bộ giống như tiếng nổ vậy, khiến Lâm Thành Bộ nhảy dựng lên, đầu đụng vào trần xe, hắn gào lên: "Gì cơ?"

"Chưa chết! Cậu sang đây coi một lúc xem, bây giờ người thì không sao rồi! Nhưng không biết có chuyện gì!" Mẹ Đại Đầu nói.

"Được được! Được được, được được được..." Lâm Thành Bộ nói cả một chuỗi dài liên tiếp, chưa cúp máy đã lái xe về phía Cầu Trần, "Anh ấy bây giờ sao rồi?"

"Bây giờ đang ngủ! Ngủ rồi!" Mẹ Đại Đầu trả lời.

"Được được, cảm ơn chị, bây giờ tôi đến ngay, tôi đang ở trấn Tiểu Giang." Lâm Thành Bộ nói một câu mà cắn vào đầu lưỡi ba lần.

Cúp điện thoại xong đầu hắn ong ong, trước mắt hỗn loạn, không thể không dừng xe ở ven đường một lần nữa, lấy khăn ướt lau mặt, tự trấn định bản thân.

Nhảy sông?

Nhảy sông?

Nguyên Ngọc sợ nước như vậy mà lại nhảy sông?

Nhưng bây giờ không sao cả.

Không sao.

Còn ngủ nữa mà.

Thế nào vừa mới nhảy sông xong đã ngủ vậy!?!?!?

Rốt cuộc là nhảy sông hay đi bơi!

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Lâm Thành Bộ lấy điện thoại gọi cho Giang Thừa Vũ

"Vừa sáng ra," Giang Thừa Vũ giật mình, "Anh vừa mới chớp mắt, có chuyện gì?"

"Hai ngày hôm nay anh chắc không bận nhỉ," Lâm Thành Bộ nói, "Em vừa thấy hàng xóm Nguyên Ngọ gọi điện thoại, nói anh ấy nhảy sông, bây giờ em đến đó ngay, không biết có thể có chuyện gì không, hai ngày hôm nay anh đừng sắp xếp..."

"Được biết rồi," Giang Thừa Vũ phản ứng rất nhanh, "Cần giúp gì thì gọi điện thoại cho anh, lúc nào cũng được."

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ dập máy.

Lần đầu tiên hắn thấy con đường nhỏ từ trấn Tiểu Giang đến Cầu Trăn khó khăn như vậy, vừa hẹp vừa xóc, nhất là đoạn đường đất đi qua làng du lịch kia, xóc long cả óc.

Khó khăn lắm mới lái được đến bên tàu cũ, xe còn chưa dừng hẳn hắn đã thò đầu ra ngoài nhìn.

Bến tàu cũ không có gì lạ thường, không khác gì so với những lần hắn tới, không có người, không có xe, không giống như có dấu hiệu phát sinh chuyện gì.

Ngày cả Đại Đầu lúc nào cũng đeo hồ lô chơi ở bến tàu cũng có mặt.

Có đi đâu hôm nay nó không ngỗ chơi mà vừa nghe thấy tiếng xe nó đã chạy đến.

"Anh Tiểu Bộ!" Nó chạy đến bên cạnh cửa xe gọi.

"Đại Đầu, có chuyện gì vậy?" Lâm Thành Bộ xuống xe, ngỗ xồm trước mặt nó.

"Em không biết, em không thấy gì cả," Đại Đầu cau mày mặt lo lắng, "Mẹ không cho em sang đây, nhưng mà anh Tiểu Ngọ đang ngủ."

"Anh ấy ở một mình trên thuyền à?" Lâm Thành Bộ đứng dậy chạy về phía bên kia.

"Chú ngốc đang ở đấy," Đại Đầu đuổi theo sau lưng hắn, "Anh chờ em với."

"Em đừng qua," Lâm Thành Bộ biết với tình huống này, mẹ Đại Đầu sẽ không cho nhóc qua đó, "Em đợi ở đây, anh sẽ kể lại với em, nghe lời anh."

"...Dạ." Đại Đầu do dự rồi ngã xuống bên cạnh bến tàu.

Lâm Thành Bộ nhảy qua những tấm ván bắc ngang mấy con thuyền chạy tới sát thuyền của Nguyên Ngộ, liếc qua đã thấy tên ngốc đang ngồi ở mũi thuyền.

"Anh ngốc à," hắn nhỏ giọng, "Còn nhớ tôi không? Tôi là Lâm Thành Bộ, hôm nọ trêu tròng..."

Tên ngốc gật đầu chỉ chỉ khoang thuyền, làm một tư thế ngủ.

"Anh ấy ngủ?" Lâm Thành Bộ bước tới trước cửa khoang thuyền nhưng không dám đẩy cửa, chỉ ghé sát vào nhìn qua khe cửa.

Nguyên Ngộ nằm trong khoang thuyền, trên người đắp kín chăn.

Lâm Thành Bộ không nhìn rõ mặt y, chỉ thấy được mấy lọn tóc rối bời vì ướt.

Trong lòng hắn không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay lo lắng cho trạng thái của Nguyên Ngộ lúc này, nhưng Nguyên Ngộ đang ngủ, hắn không có cách nào hỏi, chỉ có thể quay lại thì thầm hỏi tên ngốc.

"Có chuyện gì vậy?"

Tên ngốc nhìn hắn rồi làm động tác quạt nước, sau đó thì không có cách nào biểu đạt nữa.

Hắn đứng lên nhảy tới thuyền bên cạnh rồi vẫy vẫy tay với Lâm Thành Bộ, Lâm Thành Bộ nhảy theo hắn.

Tên ngốc đi tới bè cá bên kia chỉ chỉ, sau đó bước qua những cái ghe liên tiếp sang bên đó.

Lâm Thành Bộ theo sát hắn đến bên cạnh bè cá.

Trông bè cá có hai công nhân đang đến giờ nghỉ ăn mì, vừa thấy bọn họ liền đứng dậy, một người trong đó chỉ Lâm Thành Bộ: "Cậu là bạn cậu ta hả? Đến nhanh gópm."

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Thành Bộ vội vàng hỏi.

"Ài, tôi cũng không rõ, chẳng biết nói sao, không hiểu anh ta muốn làm gì, tôi chưa từng thấy anh ta như vậy, cho dù muốn chết thì cũng chưa thấy qua kiểu chết như vậy." Về mặt thợ thuyền bùi ngùi.

"Anh ấy làm gì?" Lâm Thành Bộ truy hỏi.

"Nhảy từ trên thuyền thẳng xuống nước mãi không thấy lên, tên ngốc thấy không ổn nên nhảy xuống! Bơi giỏi như thế mà không kéo được anh ta lên!" Thợ thuyền có hơi kích động, khoa khoa tay, "Tôi cũng nhảy xuống theo luôn xem sao, tay anh ta nắm chặt nhánh rong không thả! Kéo cũng không ra! Tôi dùng dao cắt mới kéo được anh ta lên! Tôi mà không cầm dao theo thì anh ta không thoát được! Tôi quay lại thuyền lấy dao nữa thì anh ta cũng không trụ được! Thiếu chút nữa thì chết! Cậu nói xem anh ta muốn làm gì chứ!"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 17

Hôm nay không phải là một ngày trời nắng nóng nhưng cả người Lâm Thành Bộ đã ướt đầm mồ hôi, quần áo trên người ướt đầm, không biết là mồ hôi lạnh hay vì nóng ruột mà đổ mồ hôi.

Mấy người thợ thuyền nói xong lại lú lú hỏi: "Cậu là bạn anh ta hả, đầu óc anh ấy hơi có vấn đề?"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, một người thợ khác tiếp lời: "Mọi khi nhìn thì vẫn bình thường mà, chỉ là hơi ít nói thôi."

"Đúng thế, bình thường đi vệ sinh cũng nói đôi ba câu với chúng tôi mà, không giống là đầu óc có vấn đề" người thợ nhìn về phía thuyền của Nguyên Ngọ, "Hay có chuyện gì kích động? Hay là... trúng tà?"

Tên ngọc đập cho hắn một cái, a a khoát tay.

"Tôi chỉ nói đùa thôi," người thợ kia nói, "Cảm thấy chuyện này kỳ lạ."

"Cảm ơn các canh," Lâm Thành Bộ sờ soạn trên người, đến cả một bao thuốc lá nguyên vẹn cũng không thấy, không thể làm gì khác là lấy ví tiền ra, "May nhờ các anh..."

"Ấy!," người thợ nhìn thấy hắn rút ví ra vội vàng ghì tay hắn lại, "Đừng có tiền nong gì, không cần thế, đừng nói là hàng xóm quen biết lâu như vậy, cho dù không quen biết thì chúng tôi đều cứu, nguyên tắc của mấy người sống trên thuyền chúng tôi là cứu người."

Tên ngọc cũng đẩy đẩy ý bảo hắn về thuyền Nguyên Ngọ đi.

"Về đi," một thợ thuyền khác nói, "Anh ta bị sắc nước, sau đó chẳng nói chẳng rằng đã lăn ra ngủ, cậu về trông nom đi, không nhớ đâu tỉnh dậy lại có chuyện."

Lâm Thành Bộ quay trở về thuyền Nguyên Ngọ, lấy thuốc lá còn lại trên người dấm dúi đưa cho tên ngốc, tên ngốc vỗ vỗ vai hắn, lại ra đầu tay, Lâm Thành Bộ không hiểu ra ý gì nhưng cứ tự coi như tên Ngốc khuyên hắn không nên quá lo lắng.

"Cảm ơn." Hắn nói.

Sau khi tên ngốc đi rồi, hắn đi tới bên cửa sổ nhìn vào, Nguyên Ngọ vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu ngủ.

Hắn do dự một lúc mới nhẹ nhàng đẩy cửa khoang thuyền bước vào, ngẩng xuống bên cạnh người Nguyên Ngọ.

Nhìn chằm chằm Nguyên Ngọ mấy phút hắn không nhận được nữa, đưa tay đặt trước mũi Nguyên Ngọ thăm dò, cảm thấy được hơi thở mới thu tay lại.

"Tại sao anh làm vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ thì thầm, "Lúc nào anh cũng hỏi tại sao, tại sao thế này tại sao thế kia, bây giờ em cũng muốn hỏi anh là tại sao?"

Nguyên Ngọ có vẻ ngủ rất say, đương nhiên không thể trả lời hắn.

Hắn cũng chẳng trông mong gì vào việc Nguyên Ngọ có thể trả lời, đối mặt với Nguyên Ngọ lúc này hắn không dám làm bất cứ hành động nào, lúc nghe được lời kể của những người thợ thuyền kia lại, trong nháy mắt hắn đã hi vọng Nguyên Ngọ có thể quay trở lại trạng thái như trước kia.

Cứ trải qua cuộc sống bình bình thế này, không cần có bất kỳ biến hóa nào thì có lẽ sẽ không có gì bất trắc.

Nhưng có thể trở thành hiện thực sao?

Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ đang nhắm chặt mắt, nếu như không có tác động từ bên ngoài, Nguyên Ngọ sẽ như vậy cả đời à?

Không thể nào.

Trước kia lúc hắn nói với Giang Thừa Vũ về tình trạng của Nguyên Ngọ đã nói rằng sợ cả đời này Nguyên Ngọ sẽ như vậy, Giang Thừa Vũ cười.

"Cậu ngây thơ quá, không có gì vĩnh viễn không thay đổi, cho dù bản thân cậu nghĩ là chẳng có gì thay đổi, nhưng thời gian vẫn đang trôi đó thôi, mỗi phút mỗi giây đều đã khác rồi."

Đây là lần duy nhất hắn cảm thấy Giang Thừa Vũ nhận mình tốt nghiệp chuyên ngành Triết Học là không phải nói điều.

Rốt cuộc Nguyên Ngọ đang làm sao?

Tình thần của y đang gặp vấn đề nghiêm trọng thì Lâm Thành Bộ biết, nhưng không ngờ được rằng y bất ngờ muốn tự sát.

Là tự sát sao?

Lâm Thành Bộ nhú mày.

Hắn không tưởng tượng được Nguyên Ngọ lặn xuống nước như thế nào, lại còn nắm chặt rong dưới đáy sông không buông.

Từng giọt từng giọt hơi lạnh thấm vào xương tủy.

Rong rêu.

Ngạt thở.

Sức hấp dẫn chết người đến từ dòng nước.

Những nội dung này lặp đi lặp lại trong câu chuyện của Hình Thiên, nhưng mỗi lần lại một khác.

Mà cái làm hấn sợ hãi nhất là câu chuyện cuối cùng.

Là câu chuyện cuối cùng mà Nguyên Ngọ còn chưa viết ra hết.

Lâm Thành Bộ bắt đầu hít thở khó khăn, hấn nhẹ nhàng dịch về phía bàn nhỏ bên cạnh với lấy máy tính xách tay của Nguyên Ngọ.

Máy tính vẫn đang mở, màn hình sau khi sáng lên Lâm Thành Bộ nhìn thấy bản thảo còn chưa tắt đi.

"Quyết định lúc sau hay quyết định ban đầu không có gì thay đổi cả, hấn đi một vòng thật rộng, cuối cùng vẫn trở lại điểm khởi đầu....

Chúng ta đang tìm cái gì, đang trốn tránh đi đâu gì, không ai có thể nói rõ ràng....

Có vẻ con đường đến đích của mỗi người khác nhau nhưng điểm cuối đầu là sự vắng lặng.

Những thắc mắc liên quan tới bản thân, hoặc là ồn ào hoặc là im ắng, có câu trả lời hay không có câu trả lời, rốt cuộc cũng sẽ không còn ai nhớ đến...

Hấn ng ồi ở mũi thuyền, dưới chân là nước ướt lạnh, bao vây, lả lướt, trôi xa....

Rơi xuống chính là câu trả lời sao? Không ai biết, nhưng ở đây vĩnh viễn không có câu trả lời, nơi hấn muốn đi mà không đi được, đi đến nơi mà hấn không biết có đến được không....

Hấn bước tiếp, cứ tiến xuống như vậy, cho đến khi không thể tiến thêm được nữa....

Chính là ở đây, không quay lại nữa, hấn vươn tay ra tóm lấy, tóm lấy những linh hồn nhỏ màu xanh đang nhảy múa rất vui vẻ kia..."

Lâm Thành Bộ khép máy tính lại, hấn không thở nổi, g ồng mình hít sâu mấy lần rồi rón rén c ầm thuốc lá của Nguyên Ngọ ra đuôi thuyền.

Khí trời Cầ Trầ vẫn tốt như vậy, không khí mát rượi rót vào trong phổi mang theo mùi ngai ngái của nước, hơi thở của hắ dầ bình ổn trở lại.

Những dòng chữ này hắ đã đọc qua r ấ, nhưng ngày hôm nay nhìn lại cảm giác đã hoàn toàn không giống lúc trước.

Lúc Nguyên Ngọ viết những chữ này xuống mang theo tâm tình như thế nào, cảm thụ như thế nào thúc đẩy y làm theo những gì mình viết.

Điện thoại di động trong túi vang lên, là tin nhắn của Giang Thừa Vũ gửi sang.

- Sao r ấ?

- Dài dòng lắm, anh ấy nhảy xuống sông, bây giờ không sao r ấ, đang ngủ.

- Ngủ? Cậu hay là cậu ta?

- Anh ấy

- Quả nhiên là phong thái của người pha chế đỉnh nhất của số 18 chỗ anh, có gì thì gọi anh.

- Ừ.

Cất điện thoại sang một bên, Lâm Thành Bộ ng ấ dựa xuống sàn thuyề rút một điếu trong bao thuốc của Nguyên Ngọ ngậm lên miệng, không châm lửa.

Nguyên Ngọ mỗi lần ng ấ ở đây nhìn mặt nước sẽ nghĩ cái gì?

Lâm Thành Bộ không biết cũng không cảm nhận được, từ nhỏ đến lớn chẳng bao giờ y để việc gì trong bụng quá lâu, không suy nghĩ nhiều, không biết nhẫn nhịn, cũng không nhạy cảm, trong mắt nhiều người còn tính là loại gây phiền toái, chẳng có đầu óc.

Có lẽ là di truyền rồi, lúc cãi nhau với cha mẹ, bọn họ chỉ đơn giản đánh cho hắn một trận rồi ngăn gọn cho qua chuyện.

Kiểu người như hắn lại cứ đụng phải người như Nguyên Ngọ.

Hắn biết rất nhiều về Nguyên Ngọ, biết y thích ăn gì uống gì, biết y mặc kiểu gì nghe loại nhạc nào, biết sinh nhật của y, biết địa chỉ nhà y, biết chiều cao cân nặng của y, nếu không phải không dám đi theo Nguyên Ngọ vào nhà vệ sinh, chắc ngay cả chỗ kia của Nguyên Ngọ như thế nào hắn cũng biết, chính là kiểu không biết xấu hổ như vậy đấy.

Nhưng nói hắn không biết gì về Nguyên Ngọ cũng không sai, không biết y trưởng thành thế nào, không biết trong lòng y nghĩ gì, không biết muồn phiền của y ra sao, cũng không biết tại sao nhiều lúc tính khí y rất tệ, cũng không biết đằng sau những hờ hững cùng lo âu là cái gì.

Có lẽ dần dần rồi sẽ hiểu, giống như hắn mê mang nhìn Nguyên Ngọ hỗn loạn lâu như vậy, rốt cuộc phát hiện ra Nguyên Ngọ không hẳn mất trí trở, cũng không phải cố chấp muốn những câu chuyện viết ra kia xuất hiện ở chỗ nó phải xuất hiện.

Lâm Thành Bộ không dám suy nghĩ sâu vào điểm này, hắn không biết làm cách nào đối mặt với Nguyên Ngọ đã không còn là Nguyên Ngọ.

Cửa khoang vang lên tiếng động, Lâm Thành Bộ chưa kịp quay đầu đã nhận thấy Nguyên Ngọ từ trong khoang thuyền đi ra.

"Anh..." Lâm Thành Bộ giật thót mình, điều thuốc đang ngậm rớt xuống sàn thuyền, "Dậy rồi?"

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn y, cúi người nhặt điều thuốc lên ngậm vào miệng mình, "Sao cậu đến đây?"

"Em tới... thăm anh," Lâm Thành Bộ lấy bật lửa bật lên rồi đưa tới trước mặt Nguyên Ngọ, nhìn mái tóc vẫn còn ướt nhẹp của y, "Hôm nay em không đi làm."

"Có cái gì ăn không?" Nguyên Ngọ ghé lại gần châm thuốc, "Tôi đói, nhìn thấy cậu là đói."

"Có ít bánh, nếu anh không thích ăn bánh thì em làm món khác cho anh nhé?" Lâm Thành Bộ nói.

"Bánh là được rồi," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Sắc mặt xấu thế kia, ngủ không ngon à?"

"Cả đêm nằm mơ," Lâm Thành Bộ xoay người mới nhớ nguyên liệu cùng đồ ăn ở trên xe hết rồi, "À... bánh ở trên xe, em quên mang vào rồi."

"Đi lấy đi." Nguyên Ngọ nói.

Đi lấy?

Nói dễ nghe vậy cha nội.

Không thể! Cũng không dám! Vừa quay đầu đi ai mà biết anh có nhảy xuống nước vật bèo rồi đu đưa dưới đấy luôn không.

Lâm Thành Bộ nhìn y chằm chằm: "Anh đi lấy với em."

Nguyên Ngọ nhìn hắn như nhìn thẳng ngốc: "Từ đây đến bến tàu tổng cộng có 27 con thuyền, đi năm phút về năm phút, cả Đại Đầu nó cũng phi như bay, cậu đi có thể thôi cũng muốn bắt tôi đi cùng?"

"Muốn." Lâm Thành Bộ gật đầu, "Em... sợ"

Nguyên Ngọ nhìn hắn không nói, lát sau phả một hơi khói nhỏ về phía hắn: "Có phải lúc tới đây cậu lại rớt xuống nước rồi không?"

"Không phải," Lâm Thành Bộ cắn cắn môi, "Anh đi với em đi."

"Tại sao?" Nguyên Ngọ cảm thấy khó hiểu.

"Tại..." Lâm Thành Bộ muốn nói tại vì em là bạn trai anh nhưng không dám, hắn không biết chuyện hôm nay của Nguyên Ngọ có liên quan gì đến

chuyện hôm qua hẳn lợi dụng Nguyên Ngọ không, "Tại anh dối."

Nguyên Ngọ vẫn nhìn hắn, lúc lâu sau mới giơ ngón tay cái lên: "Lí do này đúng là không cãi được."

Lâm Thành Bộ đi sát sau lưng Nguyên Ngọ quay về bến tàu, đi được nửa đường hắn thấy Đại Đầu vẫn đang cô đơn ngồi đếm kiến trên bến tàu.

Hắn chột căng thẳng, hắn sợ Đại Đầu thấy Nguyên Ngọ lại kích động hỏi chuyện lúc trước, bây giờ Nguyên Ngọ không nhắc gì đến chuyện này. Lâm Thành Bộ không đoán ra được là y quên hay không nói, cũng không biết nếu nghe được từ Đại Đầu thì y sẽ phản ứng ra sao.

Hắn chỉ cố thể tăng tốc chạy trước Nguyên Ngọ thẳng lên bến tàu.

"Là tôi dối hay cậu dối vậy..." Nguyên Ngọ nói sau lưng hắn.

Lâm Thành Bộ không để ý nhảy thẳng lên bến tàu, Đại Đầu đang đứng bên bến tàu chuẩn bị gào ầm ầm, hắn vội nắm lấy mặt Đại Đầu: "Lát nữa không được hỏi chuyện anh Tiểu Ngọ ban sáng nhớ chưa? Anh ấy không muốn nhắc đến, em mà hỏi thì anh ấy sẽ đau lòng, hiểu không?"

Đại Đầu bị hắn bóp mặt chỉ a a được, sau khi hắn thả lỏng tay mới bổ sung một câu: "Biết rồi ạ."

"Thông minh lắm, sau này chắc chắn làm được chuyện lớn," Lâm Thành Bộ vỗ vỗ đầu nó.

"Chú," Đại Đầu dựa vào chân Lâm Thành Bộ kêu, "Chào buổi sáng!"

"Chào nhóc," Nguyên Ngọ nhảy lên bến tàu, "Ăn bánh không?"

"Có!" Đại Đầu lập tức trả lời.

Lâm Thành Bộ vẫn chưa yên tâm đi tới cạnh xe, lúc mở cửa xe lấy đồ còn nghe thấy tai nghe ngóng hai người bọn họ nói chuyện.

Có đi đâu Đại Đầu rất đáng tin, không hỏi gì chuyện ban sáng, tất cả sự chú ý đã dồn hết vào đồ ăn.

Lâm Thành Bộ cầm một túi bánh mì và một túi bánh ngọt nhỏ cho nó chọn, Đại Đầu chọn bánh ngọt: "Em lấy một cái là được rồi, không cần túi to như vậy đâu, ăn không hết."

"Ừ." Lâm Thành Bộ xé túi ra lấy một cái cho nó.

Đại Đầu ăn một miếng bánh ngọt, ngẩng đầu lên đang định nói chuyện thì giọng mẹ nó vang lên từ thuyền đằng trước: "Đại Đầu, về ăn bánh đi!"

"Vâng-----" Đại Đầu đáp một tiếng, quay đầu lại vẫy vẫy tay với hai người bọn họ, chạy lên thuyền chạy về phía thuyền nhà mình, "Em về nhà ăn đây!"

Mẹ Đại Đầu đứng ở mũi thuyền nhìn về phía bên bến tàu một lúc lâu, Lâm Thành Bộ gật đầu với bà một cái sau đó quay về với Nguyên Ngọc.

"Cậu đến đây từ bao giờ?"

"Được một lúc rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Lúc anh đang ngủ."

"Ừ," Nguyên Ngọc đáp, đi được mấy bước lại quay đầu, "Cậu nói cậu là bạn trai tôi?"

Lâm Thành Bộ bị câu hỏi bất ngờ này làm cho sợ hết hồn, nhưng vì phải giữ sự đồng bộ từ trước đến giờ nên hắn ậm ừ qua loa một tiếng.

"Sao những lần trước đến lại không nói?" Nguyên Ngọc tiếp tục đi về phía trước.

"Em... không dám." Lâm Thành Bộ nói câu này là thật, hắn nào có dám.

Nguyên Ngọc không hỏi thêm quay về trên thuyền lấy lon coca ngửi xuống đuôi thuyền, với tay lấy bánh mì chuẩn bị ăn.

"Không có cái khác uống à? Kiểu kiểu như sữa bò, anh đánh bột sữa không cần dùng sữa à," Lâm Thành Bộ nói, "Sáng sớm ngày ra đường uống coca."

"Hết rồi, tối hôm qua hình như tôi không ngủ, uống mấy cốc cafe, đánh bột sữa hết luôn rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Anh... không ngủ à?" Lâm Thành Bộ ngồi xuống bên cạnh y, "Hình như?"

"Ừ," Nguyên Ngọ cắn một miếng bánh mì, "Có những lúc tôi không phân biệt được là mơ hay thực."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, nhớ lại dáng vẻ Nguyên Ngọ đêm khuya đứng ở đuôi tàu khóc lóc, chỉ có lần đấy hay là thường xuyên như vậy.

Không biết, nhưng nhớ lại dáng vẻ ngày đó của Nguyên Ngọ rất bất lực.

Nếu như hắn không tìm thấy Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ như vậy, có phải sẽ mãi như vậy, một mình khóc dưới đêm mưa như trút nước.

"Cậu từng đọc tiểu thuyết của tôi à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đọc rồi, đọc qua một ít," Lâm Thành Bộ ngưng dòng suy nghĩ, nghĩ kỹ lại rồi nói thêm cho rõ, "Em không phải độc giả của anh, cũng không muốn anh kí tên sách cho."

"Đúng rồi, có xem qua," Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ, "Còn đọc ra được nội dung cơ mà."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ phát hiện Nguyên Ngọ lại bỏ quên chi tiết lúc hắn đọc ra nội dung kia thì chương y đang chưa đến phần đó.

"Không phải cậu từng nói," Nguyên Ngọ nhấp một hớp coca, "Cậu bị bệnh."

"Em chưa từng nói, là anh nói em bị bệnh," Lâm Thành Bộ nói, "Em chỉ nói... Em là quỷ."

"Ừ, nhớ rồi," Nguyên Ngọ nhìn ra có vẻ rất bình tĩnh, cắn một miếng mì rồi quay sang nhìn hắn, "Tại sao cậu phải tiễn mấy con quỷ xếp hàng đằng trước đi?"

"Em..." Lâm Thành Bộ nhắm mắt lại hít một hơi dài, "Em muốn anh tìm được quá khứ, những quá khứ có em trong đó."

"Là vậy sao." Nguyên Ngọ cúi đầu nhét nốt miếng bánh mì vào miệng, nhìn chăm chăm lon coca để trên sàn thuyền không nói câu nào.

Lâm Thành Bộ nhìn sườn mặt y, không đoán được người đang bình tĩnh lạ thường trước mắt này có phải Nguyên Ngọ hay không.

Dáng vẻ và cách nói chuyện hắn đều quen thuộc, vừa lãnh đạm vừa hồ hững, dường như không sợ hãi hay tò bất cứ thứ gì, nhưng nội dung của cuộc nói chuyện vẫn là tình trạng trước đây.

"Những quá khứ đấy rất quan trọng à?" Nguyên Ngọ hỏi

"Quan trọng," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Cực kỳ quan trọng."

"Đối với cậu?" Nguyên Ngọ liếc qua y.

"Đối với anh cũng vậy, con người ta sống cả đời cho dù không cần đi đâu gì, ít nhất cũng phải nhớ chính bản thân mình." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ cầm lon coca giờ về phía hắn: "Có lý lắm."

Sau đó là cả một quãng thời gian dài yên lặng, Nguyên Ngọ không nói thêm gì mà Lâm Thành Bộ cũng không biết nói gì, chỉ đành im lặng cầm một cái bánh mì ăn.

"Cuốn tiểu thuyết kia," Nguyên Ngọ sau khi ăn xong ba cái bánh mới mở miệng, "Tôi sắp viết xong rồi."

"Nhanh vậy sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Những lời này của Nguyên Ngọ khiến hắn căng thẳng, tiểu thuyết sắp viết xong rồi, so với tiểu thuyết trước của Hình Thiên, cái này mới chỉ tính là một phần ba, chẳng qua là phần mở đầu của câu chuyện mà thôi.

Nhưng Nguyên Ngọ lại nói sắp xong rồi.

Lâm Thành Bộ biết tại sao lại sắp viết xong rồi, bởi vì sau đó không còn nữa, tất cả câu chuyện, cho dù kết thúc hay không đâu chỉ có đến đây.

"Ừ," Nguyên Ngọ nói, "Không viết nổi nữa... Biên tập muốn càn dao thịt tôi rồi, đúng kiểu đầu voi đuôi chuột mà."

"Không viết tiếp được thì đừng viết nữa," Lâm Thành Bộ nói, "Cái nào cảm thấy thoải mái thì làm, nhiều tác phẩm đầu voi đuôi chuột như vậy, ai cũng thịt thì đến sang năm cũng chưa tới lượt anh đâu."

Nguyên Ngọ nhìn hắn rồi bật cười.

Cười rất vui vẻ, Lâm Thành Bộ nhìn ra được Nguyên Ngọ lúc này đang thả lỏng, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Còn hai chương nữa là xong." Nguyên Ngọ nói, "Tôi hẹn giờ rồi, đến giờ là đăng chương mới."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Thử xem," Nguyên Ngọ phải phải vụn bánh mì, "Tôi có thời gian."

"Thử cái gì?" Lâm Thành Bộ ngăn người.

"Thử xem có tổng cậu đi đâu thai được không," Nguyên Ngọ ngửa cổ uống sạch lon coca rồi bóp nó méo xẹp, "Từ con đầu tiên đi."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 18

Lâm Thành Bộ đã sắp quên chuyện bản thân là một con quỷ đang đứng xếp hàng đợi đầu thai, mà thái độ của Nguyên Ngộ vẫn là đầy lòng cảm thông khoan dung với tên đáng thương còn trẻ mà đã bị thần kinh, hơn nữa trong lần đầu tiên bắt đầu lại xảy ra chút chuyện không hay.

Bây giờ Nguyên Ngộ đột nhiên chủ động đào lại cái kế hoạch này, Lâm Thành Bộ ngây ngây không phản ứng kịp, ngăn người xong mới hỏi một câu: "Vậy anh... có nhớ được không?"

"Không nhớ." Nguyên Ngộ trả lời thẳng thắn.

"Ờ," Lâm Thành Bộ ngẫm nghĩ, "Vậy thử cái này trước vậy, lần trước không phải anh nói con quỷ đầu tiên ở nhà xưởng ngoại thành phía Bắc sao?"

"Đoán vậy." Nguyên Ngộ nói.

"Vậy anh đoán tiếp đi." Lâm Thành Bộ nói

Nguyên Ngộ cần một cái bánh ngọt nhỏ cắn một miếng: "Cái bánh này còn khó ăn hơn cả bánh sinh nhật lần trước."

"Vậy à?" Lâm Thành Bộ cười, "Muốn ăn thì lát nữa vào trong thành phố em mua bánh hạt dẻ cho anh ăn nhé? Ngày trước anh thích ăn lắm."

"Ừ." Nguyên Ngộ đáp, bỏ cái bánh ăn dở lại vào túi.

"Không ăn nữa à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Chán lắm, như ăn vôi," Nguyên Ngọ nói, "Còn bánh mì ban nãy ăn như cát vậy, tôi đói quá lười nói."

Lâm Thành Bộ cầm lên nửa cái bánh ngọt kia cắn thử, "Lưỡi anh bị sao vậy..."

Nguyên Ngọ đốt một điếu thuốc kẹp trên tay, dựa ra sau ngửa đầu nhìn về phía mặt trời đã bắt đầu phát ra ánh sáng màu trắng.

Lâm Thành Bộ ăn xong nửa cái bánh ngọt, muốn kiếm chuyện để nói nhưng không thể tìm ra trong chốc lát, trước giờ đầu như vậy, Nguyên Ngọ giống như mang trên người một lớp bảo vệ khiến cho mỗi lần hắn muốn nói cái gì cũng phải nghĩ tới nghĩ lui.

Trước kia trong lúc tìm thứ gì đó để nói, hắn chỉ có thể nhìn Nguyên Ngọ chằm chằm từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, may mà Nguyên Ngọ trước kia không chú ý đến cái nhìn trần trụi này của hắn.

Ánh mắt Lâm Thành Bộ chuyển từ mái tóc còn đang ướt nước xuống đến vòng trần đẹp đẽ, sống mũi thẳng tắp, xuống tiếp đến bờ môi cùng sườn mặt rõ nét, xương quai xanh, áo phông... Áo phông che rồi không nhìn thấy gì, chẳng thấy gì cả... Cánh tay, cổ tay...

Ánh mắt hắn dừng lại trên cổ tay Nguyên Ngọ, sau cái hôm cho Lâm Thành Bộ đồng hồ, cổ tay trái của Nguyên Ngọ vẫn trống không không đeo gì nữa, nhưng đến bây giờ Lâm Thành Bộ mới nhìn thấy bên trong cổ tay kia có một vết sẹo dao cắt vừa sâu vừa rõ.

Khiếp sợ trong lòng hắn mạnh mẽ dâng lên cùng với ngờ vực.

Chuyện từ bao giờ?

Tại sao lại cắt cổ tay?

Nguyên Ngọ không phải sẽ làm theo những chuyện trong tiểu thuyết của Hình Thiên sao? Các kiểu ngọt ngào và liên quan tới nước, tại sao trước kia lại cắt cổ tay.

Hắn nhìn chăm chăm vết sẹo kia rất lâu.

Trong đầu chỉ có một kết luận, đây là Nguyên Ngộ hay Nguyên Ngộ của lúc đó cắt?

Hai năm trước?

Khoảng thời gian tự nhiên mất liên lạc?

"Hôm nay không đi làm à?" Nguyên Ngộ giơ tay lên che ánh mặt trời đã bắt đầu chói lòa hắt thẳng xuống mặt.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu, "Bình thường đi làm em cũng ít việc buổi sáng sớm."

"Vậy lên đường nhé?" Nguyên Ngộ nói.

"... Được." Lâm Thành Bộ đứng dậy nhìn Nguyên Ngộ đi vào khoang thuyền dọn đồ rồi cầm cái khăn lông xoa xoa đầu, hắn cẩn thận hỏi một câu: "Tại sao... anh muốn..."

"Cậu sợ chết à?" Nguyên Ngộ quay đầu hỏi hắn.

"Sợ lắm, cực kỳ sợ." Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi cũng sợ," Nguyên Ngộ nói, dừng việc lau tóc lại, khăn lông trùm qua nửa mặt y không nhìn rõ được vẻ mặt, giọng y rất nhỏ, "Tôi không muốn... Cứ chết như vậy."

Nghe những lời này, Lâm Thành Bộ mới chắc chắn được Nguyên Ngộ nhớ chuyện buổi sáng.

"Anh... Lúc sáng... À..." Nhưng nếu muốn bàn luôn chuyện này rất khó để Lâm Thành Bộ mở lời, đối với người học hành không giỏi giang gì cho cam như hắn, muốn hỏi chuyện nhạy cảm này một cách tinh tế thì còn khó hơn nhiều so với học thuộc công thức nấu ăn, "Ý em là... Anh..."

"Tiếng mẹ đẻ của cậu là gì?" Nguyên Ngộ hỏi.

"Hở?" Lâm Thành Bộ sững lại một lúc mới phản ứng được, "Trung, tiếng Trung, tiếng phổ thông."

"Không phát hiện ra đâu đấy." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ hít một hơi, tự cổ vũ bản thân mình, thấy chưa, người này lại chọc ngoáy hấn r ỡ, thật sự không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, cho dù có phải y hay không phải y, bất kể y là ai, vẫn quen thói chọc ngoáy đá đều người khác mà.

"Buổi sáng anh muốn tự sát à?" Lâm Thành Bộ dùng tiếng mẹ đẻ rành mạch hỏi một câu.

"Ừ." Nguyên Ngọ vứt khăn lông xuống, lấy tay chải chải mái tóc r ỡ bời, khom người c ầm ví ti ền r ỡ ra khỏi khoang thuy ền.

"Tại sao?" Lâm Thành Bộ truy hỏi.

"Không biết," Nguyên Ngọ trả lời thành thật, "Tôi không biết, chỉ là... muốn."

"Không phải anh sợ chết à?" Lâm Thành Bộ tiếp tục truy hỏi bằng tiếng mẹ đẻ nhu ần nhu ễn biết bao.

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp.

"Vậy sao lại muốn chết?" Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm y.

"Bởi vì nên như vậy." Nguyên Ngọ xoay người đi v ềbên tàu bên kia.

Lâm Thành Bộ không hỏi tiếp nữa, cảm giác Nguyên Ngọ cũng không thể nói ra được lí do.

Hắn đi theo sau lưng Nguyên Ngọ, đột nhiên cảm thấy nếu ngày xưa mình học hành cho tử tế thi vào đại học, học chuyên ngành tâm lí gì gì đó, biết đâu có thể suy đoán được ý nghĩ trong đầu Nguyên Ngọ.

Với trình độ văn hóa giáo dục của hắn bây giờ chỉ đọc được mấy cái tin lá cải báo mạng, cho dù muốn tự học cũng quá sức, trước kia hắn đi tìm bác sĩ tâm lý, người ta nói phải cần người có vấn đề nói chuyện mới phán đoán được, nhưng mà những lời bác sĩ từng nói với anh ấy, đừng nói có nghe hiểu không, bây giờ không biết anh ấy còn nhớ bác sĩ nói gì không nữa.

Nỗi khổ của một fanboy mù chữ.

Lúc lên xe, Lâm Thành Bộ phát hiện bánh xe lại cắm đầy hoa với cỏ dại, ngay cả trước xe cũng cắm không ít, thái độ ham học phát triển nghệ thuật của Đại Đầu ngày một cao.

Nguyên Ngọ sau khi lên xe vẫn như cũ, ngẩng dựa vào ghế lái rồi qua đầu ra ngoài cửa sổ nhìn

Lâm Thành Bộ hạ kính xe xuống, hắn rất thích gió mát thổi qua cửa sổ mỗi khi lái xe, dĩ nhiên là chỉ ở vùng nông thôn này thôi, thành phố mà mở cửa kính thì về đến nhà không khác gì đắp mặt nạ bụi.

Nguyên Ngọ cầm mũ trong tay đội lên, lại lấy trong túi ra khẩu trang.

"Có phải gió to quá không? Muốn đóng cửa sổ không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không phải," Nguyên Ngọ đeo khẩu trang lên, "Thói quen thôi."

Thói quen?

Thói quen của ai?

Nguyên Ngọ không có thói quen này

Nguyên Ngọ biết cách giữ khoảng cách với người khác, lạnh nhạt hờ hững nhưng trước nay không hề tránh né bất cứ ánh mắt nào, có thể坦然 nhiên phách lối đối mặt với bất cứ dò xét soi mói nào mà không quan tâm.

Quanh anh ấy có một vòng bảo vệ, nhưng trước giờ lại chưa từng chắn cho bản thân.

Xe ra khỏi Cầu Trầm, hôm nay không phải cuối tuần, hơn nữa thời tiết không còn quá nóng bức, người đến Cầu Trầm không nhiều, chỉ thấy mấy xe công nông và xe khách trên đường.

Xe khách chạy rất loạn, lúc vượt qua xe Lâm Thành Bộ, hắn có cảm giác xe mình chệch sang một bên, tất cả tài xế xe khách đều có một trái tim của phi công muốn thoát khỏi lực hút trái đất bay về phía chân trời.

"Mở chút nhạc nghe đi." Nguyên Ngọ nói.

"Ừm," Lâm Thành Bộ nhìn hắn, "Muốn nghe gì?"

"Cậu không phải là bạn trai..." Nguyên Ngọ khép hờ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đúng, em là bạn trai anh," Lâm Thành Bộ mở ngăn đựng đĩa CD, "Trên xe em tất cả đều là đĩa anh thích nghe."

"Lâu lắm rồi tôi không nghe nhạc." Nguyên Ngọ nói.

"Em cũng lâu rồi không nghe." Lâm Thành Bộ nói.

Những đĩa CD bỏ vào bên trong hộp từ bao giờ Lâm Thành Bộ không nhớ được nữa, từ lúc Nguyên Ngọ trở nên như vậy là hắn đã không còn nghe những chiếc đĩa này rồi.

Mặc dù hắn không có cơ hội cùng nghe nhạc với Nguyên Ngọ, nhưng chỉ cần nghĩ đến những bài này đều là ca khúc bình thường Nguyên Ngọ sẽ nghe, hắn lại không dám nghe nữa.

Lâu vậy rồi mà đĩa vẫn chạy được làm hắn hơi bất ngờ.

Âm nhạc vang lên, sau khúc nhạc dạo, Nguyên Ngọ nhẹ nhàng theo nhịp hát một câu: "Feel... I can feel you... the bliss, your kiss..."

Khóe mắt Lâm Thành Bộ hơi cay cay, ngón tay trên vô lăng khẽ gõ theo nhịp.

"Cậu còn chưa trả quần áo cho tôi." Nguyên Ngọ nói.

"Không trả," Lâm Thành Bộ nói, "Em muốn."

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn.

"Nếu không thì đổi cho anh quần áo của em nhé?" Lâm Thành Bộ nói.

"Thôi khỏi". Nguyên Ngọ nhắm mắt lại.

Xe lái đến ngoại thành, muốn đến cái nhà máy bỏ hoang không biết nằm nơi nào ở phía bắc phải đi ngang qua thành phố, Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ: "Thắt dây an toàn đi."

"Hửm?" Nguyên Ngọ vẫn đang nhắm mắt lơ mơ mở ra một con mắt.

"Ngồi ghế phụ không thắt dây an toàn cũng bị cảnh sát giao thông gọi vào đấy." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không nhận được hừ một tiếng, kéo dây an toàn, lúc chuẩn bị cài thì y khựng lại, cấn cái đầu cài lên nhìn: "Xe này không có con gái ngồi phải không?"

"...Có mẹ với chị của em," Lâm Thành Bộ nhìn cái đầu cài, ngượng ngừng cười: "Ít khi ngồi..."

"Gắn một con cùi lên đầu mắc cài ở đây mà mẹ cậu không quất cậu à?" Nguyên Ngọ cài dây an toàn vào.

"Hay mà." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không để ý hấn đóng cửa xe lại, xe vào thành phố một cái là không khí bắt đầu trở nên mù mịt.

Lâm Thành Bộ mở đèn hòa lên.

"Tại sao tôi lại không nhớ cái này nhỉ?" Một lúc sau Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Cái con ciu này, theo lẽ thường thì đ^o của bạn trai tôi phải có ấn tượng chứ." Nguyên Ngọ liếc hắt.

Trong lòng Lâm Thành Bộ căng thẳng, tim đập cũng nhanh hơn, nói xạo đến mức này quả là phải có th^hần kinh thép, hắt hắt hắt giọng: "Đến em anh còn không nhớ nữa là."

Nguyên Ngọ tr^hần mặc: "Cũng đúng."

Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm, ban n^hây căng thẳng quá tí nữa thì quên mất khúc cua ở ngã tư.

Lúc xe dừng lại ở ngã tư chờ đèn rẽ trái, Nguyên Ngọ lại quay sang hỏi một câu: "Hai chúng ta ngủ với nhau chưa?"

Hai chúng ta ngủ với nhau chưa?

Hai chúng ta ngủ với nhau chưa?

Ngủ với nhau chưa?

Ngủ chưa?

Ngủ chưa?

Lâm Thành Bộ sợ hết h^hồn hết vía đập chân ga, may mà đạp nh^hàn, động cơ g^gần lên một tiếng khựng lại, sau đó hắt cúi đ^đầu ho khan, một nửa là do giật mình bị sặc, một nửa là che dấu ch^hột dạ của bản thân.

Mệ nhà nó!

Quên mất điểm quan trọng nhất r^hồi.

Bạn trái đó bây.

Ngủ với nhau chưa?

Ngủ rồi?

Lâm Thành Bộ đương nhiên hy vọng chuyện đó là thật, cũng muốn nói như thế, nhưng mà hắn là fanboy đứng đắn biết điểm dừng, hắn đã lợi dụng lúc Nguyên Ngọ bị ngáo... à không, lúc Nguyên Ngọ đầu óc không tỉnh táo rồi, quả thực không thể mặt dày mà ăn hời thêm như vậy được.

Mặc dù rất muốn ăn...

Nhưng mà chưa từng ngủ hả....

Người tình chưa từng xếp hình... Nghe có hơi khả nghi.

Lâm Thành Bộ không thể ho khan mãi để che giấu, bản thân hắn còn thấy nó giả tạo đến đỉnh điểm, ho chưa xong thì đèn sáng rồi, hắn không thể không ngừng ho để nhấn ga đi tiếp.

"Gì thế," hắn liếc Nguyên Ngọ, khẩu trang trên mặt Nguyên Ngọ đã che hết hoàn toàn vẻ mặt y, hắn không moi ra được tí thông tin nào, "Sao lại hỏi cái này"

"Cậu có thể không trả lời." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy anh hỏi làm gì?" Lâm Thành Bộ không biết làm thế nào.

"Xem phản ứng của cậu thôi," Nguyên Ngọ quay đầu tiếp tục nhìn bên ngoài cửa sổ, "Tôi muốn uống nước."

"Phía trước có tiệm trà sữa... Uống trà sữa? Gongcha nhé? Lâu rồi em không uống," Lâm Thành Bộ vừa đi đường vừa nhìn, nhắc đến thứ đồ bản thân thích mà rất lâu rồi không được uống, hắn không nhịn được nói nhiều hơn, "À đúng rồi, ở con đường đằng trước, phía trước có một quán còn có chỗ đỗ xe, anh thích uống hồng trà hay trà xanh hay là Long Tỉnh?"

"Nước lọc được không?" Nguyên Ngọ nói, "Tôi chỉ muốn uống nước lọc thôi, nước lạnh."

"... Em biết rồi." Nguyên Ngọ có hơi ngượng ngùng.

Bất kể là Gongcha hay nước suối, chỉ có thể đậu xe ở trước cửa hàng Gongcha, hắn vội giải thích: "Mua nước ở siêu thị bên cạnh... Không có chỗ nào khác đậu xe cả."

Nguyên Ngọ không lên tiếng.

"Thật mà." Lâm Thành Bộ lại bổ sung một câu.

"Cậu đi mua đi." Nguyên Ngọ ngó trong xe không động đậy.

"Hửm? Sao thế?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Tôi... sợ." Lâm Thành Bộ nói rất nhỏ.

"Sợ?" Lâm Thành Bộ lập tức nhớ lại cái có mình dùng để bắt Nguyên Ngọ đi lấy đồ ăn sáng với hắn, "Không phải chứ, chuyện này mà anh cũng phải trả đũa à?"

"Tôi sợ thật." Nguyên Ngọ dựa đầu vào kính, mắt nhìn ra bên ngoài, "Nhiều người quá."

Lâm Thành Bộ nhìn y, lâu sau cũng không nói gì.

Đúng thế, nhiều người quá.

Nguyên Ngọ không màng sự đời quanh quẩn trên cái thuyền kia quá lâu, cho dù có lên trần mua đồ thì cái đông đúc ở trần lúc chợ phiên cũng không thể so được với một thành phố toàn nhà cao chọc trời hàng quán náo nhiệt.

Hắn đột nhiên rất đau lòng.

Một Nguyên Ngọ đã từng đêm đêm đứng dưới ánh đèn cùng âm nhạc nhấp nháy, bị vây quanh bởi một đám người hồ tạp hò hét ầm ĩ, cho dù có đối mặt với cảnh chơi bời trác táng sa hoa trụy lạc vẫn giữ thái độ hờ hững, lúc này lại nói sợ.

"Ở trên xe đợi em," Lâm Thành Bộ nói, "Nước sôi, còn muốn gì nữa không?"

"Gongcha," Nguyên Ngọ nói.

"Hửm?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Không uống nước sôi nữa," Nguyên Ngọ quay mặt sang, "Muốn uống Gongcha, h ồ ề ờ trà."

"Được." Lâm Thành Bộ bật đầu mở cửa xuống xe.

Lúc chuẩn bị đi sang hàng Gongcha, hắn do dự một chút lại cầm khóa đi ều khiến từ xa khóa xe lại.

Nguyên Ngọ nghe được tiếng khóa xe, dựa vào ghế ng ồ cười kh ể, vắn tiếng nhạc to lên.

Vậy mà y lại nói với Lâm Thành Bộ chữ sợ.

Thật ra không hẳn là sợ, chẳng qua âm ỷ không quen và có hơi kháng cự, đám người đi tới đi lui, ai cũng rất vội vàng, người này chạm vai người kia mà coi như không nhìn thấy nhau.

"Tiểu Ngọ, nhìn này."

"Nhìn cái gì?"

"Nhìn em, anh thấy em không?"

"Thấy."

"Vậy anh cho rằng người anh nhìn thấy là em thật sao? Thật là em không?"

"Em không phải em sao?"

"Không phải, em là em mà em biết, nhưng không chắc là em mà anh biết, anh nhìn thấy là em nào?"

"Anh không biết."

"Em cũng không rõ, em cảm thấy em vẫn đang nhìn, nhưng không biết mình đang nhìn ai..... Trong mắt người kia, chính là người kia sao? Vậy trong gương thì sao? Lúc anh soi gương là thấy anh hay thấy em?"

Nguyên Ngọ cúi kính dịch sát hơn về phía sau ghế dựa, mở tiếng nhạc to hơn nữa.

Rốt cuộc đang nói gì vậy!

Rốt cuộc muốn nói cái gì?

Nghe không hiểu, nghe mãi không hiểu, làm người ta muốn điên.

Những cái này là cái gì...

Lâm Thành Bộ cách xe mấy bước thì nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

I remember remember you, I remember still close to you, No need to fear the distance here...

Nguyên Ngọ dựa vào ghế ng ỏi nhắm mắt giống như đang thưởng thức nhập tâm.

"Đạch," lúc Lâm Thành Bộ mở cửa xe ra cảm giác lỗ tai sắp bị đâm thủng, hấn vớ tay vào bật tiếng nhạc nhỏ đi, "Anh không sợ cảnh sát đến à?"

"Cậu nghe thấy không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Người điếc mà nghe thấy chắc cũng bị chọc cho điếc l`ân nữa," Lâm Thành Bộ lên xe đóng cửa lại, bỏ hai cốc trà mình mua vào phía trước, "Uống đi."

"Ý tôi hỏi là cậu có nghe thấy tiếng người nói chuyện không?" Nguyên Ngọ nói.

"Ngoài kia?" Lâm Thành Bộ nhìn xung quanh.

"Trong này." Nguyên Ngọ mở mắt nhìn hắn.

"Có ai... nói chuyện à?" Lâm Thành Bộ đột nhiên lạnh gáy, "Hai chúng ta đang nói chuyện này."

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống cười, c`ần lấy trà uống một hớp.

"Uống ngon không?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Thú vui của giới trẻ."

"... Anh già lắm chắc?" Lâm Thành Bộ thở dài.

"Cậu gọi tôi là chú đấy thôi." Nguyên Ngọ nói.

"Anh còn gọi em là ông trẻ kia kìa, đời... đâu ra công bằng đây." Lâm Thành Bộ c`ần cốc Gongcha uống một hớp, một hớp trà lạnh như băng trôi xuống bụng mới xoa dịu được dần dần sự hoảng sợ trong lòng hắn.

"Chúng ta.." Nguyên Ngọ rút ống hút ra ch`ần chậm uống kem phía trên, "Quen nhau thế nào?"

Quen nhau thế nào?

Đối với Lâm Thành Bộ mà nói, vấn đề này còn dễ trả lời hơn câu hỏi hắn bao nhiêu tuổi.

"Ở cửa quán bar," Lâm Thành Bộ nhấc chân đi vào, khom người ng ồi xuống, đối mặt với Nguyên Ngọ, "H ồi đó mới vào thu, thời tiết đẹp lắm, em thích, nhưng hanh khô dễ bị chảy máu mũi..."

"Bỏ qua đoạn miêu tả khung cảnh và cảm nhận cá nhân." Nguyên Ngọ cắt ngang.

"Ừ," Lâm Thành Bộ cười cười, "Là cửa quán bar, em đi tìm bạn thì thấy anh, cảm thấy đêch mợ, anh giai này cực kì... vô cùng..."

"Đẹp trai." Nguyên Ngọ tiếp lời hẳn.

"Đúng," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Lúc ấy em cảm thấy đêch mợ sao ảnh lại đẹp trai vãi h ồi thế này, còn ng ầu nữa chứ."

"Sau đó thì sao?" Nguyên Ngọ nhìn hẳn.

"Sau đó em muốn nói chuyện với anh, nghĩ là nói gì cũng được, hỏi đường cũng được," Lâm Thành Bộ nhấp một hớp trà, "Nên em đi qua."

"Hỏi đường tôi à?" Nguyên Ngọ nhú mày.

"Không, tìm anh mượn bật lửa," Lâm Thành Bộ nhìn ánh mắt y, "Em nói, chú à, cho tôi mượn bật lửa đi, nói vậy đấy."

"L ần đầu gặp đã gọi tôi là chú?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ, không hiểu chap mạch chỗ nào nữa, em mà căng thẳng là lại nói linh tinh," Lâm Thành Bộ nhớ lại r ồi cười, "Có đi ầu hôm đó... anh hình như chưa tỉnh ngủ, râu chắt mấy ngày chưa cạo."

"Sau đó thì sao?" Nguyên Ngọ hỏi tiếp.

"Anh à... Anh trả lời em," Lâm Thành Bộ cười nói khẽ, "Anh bảo, ông trẻ nói chuyện với tôi đấy à? Đáng vẻ cực kì ngạo mạn còn hơi khó chịu nữa."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 19

Về mặt lúc Lâm Thành Bộ nói ra những lời này rất... đặc biệt. Nguyên Ngọ không nói được đặc biệt như thế nào, chẳng qua nhìn về mặt Lâm Thành Bộ, nghe giọng kể của hắn, có thể cảm giác được hắn rất thỏa mãn lúc nhớ lại khoảng thời gian này.

Những gì Lâm Thành Bộ nói đều là thật, những lời này còn thật hơn hắn nói mình là bạn trai y, sự vui vẻ rõ ràng phát ra từ sâu trong nội tâm và ký ức.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, thậm chí còn có suy nghĩ muốn bật cười.

"Lái xe đi." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ ngẩng đầu im không nhúc nhích chăm chú nhìn y, "Được."

"Không thấy nổ máy?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, vẫn nhìn y chăm chăm, lại nhích lại gần.

Nguyên Ngọ nhìn hắn cẩn thận áp sát đến tận khi hơi thở dừng trên mặt y mới dừng lại.

"Lần đầu tiên nhìn thấy anh," Lâm Thành Bộ nói sát bên tai hắn, "Em mới tin có chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên."

Nguyên Ngọ không lên tiếng.

Giọng nói của Lâm Thành Bộ bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lúc này có vẻ do quá gần hoặc có vẻ do nói quá nhẹ, y nghe ra được trong giọng nói của hắn có những hạt gì đó, giống như một nắm cát chảy chầm chậm xuống vai y, mang theo cảm giác ngứa ngứa cùng chân thành.

Một cảm giác đặc biệt, giống như giữa hỗn loạn có thể đặt được chân xuống đất.

Nhưng đến khi môi Lâm Thành Bộ chạm đến khước miệng y, y vẫn khẽ nghiêng đầu tránh: "Lái xe đi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ dường như không ngại ngừng, vẫn chạm nhẹ lên mặt y một cái sau đó mới ngẩng thẳng dậy lái xe đi.

Lúc xe bắt đầu lái ra ngoài, Nguyên Ngộ nhìn bảng hướng dẫn trên đường, đường đi phía Bắc ngoại thành.

Có phải ở đấy không?

Y kéo khẩu trang lên, nhắm mắt lại cẩn thận nghĩ lại từng điểm.

Nhưng nghĩ lại cái gì đây, có gì để nhớ... Hồi ức của y không hẳn trống rỗng, nhưng từng dòng từng dòng hỗn loạn như một tấm mạng nhện bị vo thành cuộn, không thể lựa ra được bất cứ sợi tơ nào nữa rồi.

Vậy có phải ở ngoại thành phía Bắc không?

Tại sao y lại đoán như vậy?

Hai người suốt cả dọc đường không nói với nhau câu nào, sau khi xe ra khỏi thành phố, Nguyên Ngộ nhìn thấy dọc ven đường là một khu nhà xưởng rộng lớn.

"Chắc là ở khu này rồi," Lâm Thành Bộ nhìn ra ngoài, "Bên này có rất nhiều nhà xưởng, mới cũ đều có, anh có ấn tượng là ở đó không?"

"Không." Nguyên Ngộ trả lời.

"... Được rồi, vậy em cứ lái chầm chầm, chúng ta vào trong xem nhé?" Lâm Thành Bộ rẽ xe ra khỏi đường lớn, "Đi về phía kia khá là nhiều."

"Được." Nguyên Ngọ gật đầu.

Lâm Thành Bộ rất căng thẳng, mặc dù hẳn cảm thấy những câu chuyện kia vốn không liên quan gì đến bản thân Nguyên Ngọ, cũng không ảnh hưởng đến Nguyên Ngọ, nhưng Nguyên Ngọ dẫu sau đã dùng cách trong câu chuyện kia để "tự sát" một lần, hẳn không thể không cẩn thận.

Khu đất này có không ít nhà xưởng, ngay cả kiểu lò gạch cũ ngày xưa cũng còn, chỉ bởi vì ô nhiễm quá nên cấm hoạt động, nhưng nhà xưởng... sát đường bên này không có nhà xưởng bỏ hoang, càng không giống cái nhà xưởng đã hoàn toàn bỏ hoang đổ nát như trong truyện.

Cứ thuận theo đường vào đi tầm hai ki lô mét, Lâm Thành Bộ thấy ven đường có một công nhân dọn vệ sinh đang nghỉ ngơi, hẳn dừng xe lại: "Cho cháu hỏi thăm với."

Hắn nhảy khỏi xe, móc gói thuốc lá trong túi ra chào hỏi công nhân vệ sinh kia: "Chú à chú đang nghỉ à?"

"Ừ, nghỉ một lúc." Công nhân kia trả lời.

"Chú, cháu hỏi thăm chút," Lâm Thành Bộ đưa điếu thuốc tới ngửi xuống bên cạnh: "Chú chắc quen chỗ này lắm nhỉ."

"Quen chứ, cả khu này có ba người chúng tôi làm thôi." Công nhân nhận lấy điếu thuốc, châm lên ngửi ngậm.

"Vậy chú biết khu nhà xưởng này có cái nào bỏ hoang không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Bỏ không hả? Muốn thuê hay là mua?" Người công nhân hỏi.

"Cũng chưa chắc ạ, cái xưởng nào mà cũ cũ, lâu lắm rồi không ai dùng đấy ạ." Lâm Thành Bộ nói.

"Loại đó chưa chắc đã hay đâu, tí nào đầu tư bỏ vào thì cũng phải mất khoản lớn cho việc sửa chữa rồi." Người công nhân còn rất hiểu biết khuyên hấn.

"Cháu muốn xem rồi cân nhắc tiếp, chú biết chỗ nào như vậy không?" Lâm Thành Bộ cười cười.

"Có đấy, nhưng ở tận sâu trong kia, đoạn đó tôi ít vào," người công nhân ngẫm nghĩ, "Bên đó là phần ông Trương phụ trách, dù sao nhà xưởng cũ đầu ở trong đó, ở ngoài này đầu là trong đó chuyển ra cả mà."

"Vậy chú hỏi giúp cháu với?" Lâm Thành Bộ bỏ bao thuốc lá cầm xuống từ trên xe vào tay người công nhân, thật tự mình đi ra hỏi thì không có vấn đề gì, chẳng qua tình trạng của Nguyên Ngộ rất ngẫu hứng, hấn sợ nếu còn lèm lẽ sẽ có chuyện bất ngờ, nếu như công nhân kia chỉ đường cho hấn hấn sẽ đi thẳng qua là tốt nhất.

Công nhân từ chối một hai câu rồi nhận lấy bao thuốc lá, cầm điện thoại gọi cho đồng nghiệp, hỏi địa chỉ mấy nhà xưởng cũ, lại à à ừ ừ một lúc.

"Tôi bảo cậu này, có ba cái rất cũ, chỉ ở gần gần trong khu này thôi, cậu lái xe men theo con đường này vào trong," công nhân chỉ đường cho hấn, "Đến ngã tư đằng trước, rẽ trái một đoạn có con dốc, xuống đến chân dốc là thấy một cái biển chỉ dẫn đến đập nước..."

"Đập nước?" Lâm Thành Bộ vừa nghe đến nước là căng thẳng.

"Đập nước cũ, giờ không dùng nữa," công nhân nói, "Cậu cứ đi theo biển chỉ dẫn của đập nước mà đi, thấy đập nước là thấy nhà máy, có đi đâu tôi báo trước... Tốt nhất đừng có thuê mấy cái nhà xưởng đấy."

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Có một cái từng có người chết, hình như là tự sát, nhưng ở cái nào thì không rõ." Người công nhân chặc chặc.

Vừa nghe vậy, Lâm Thành Bộ lập tức cảm thấy suy đoán của Nguyên Ngọ không thừa thãi chỉ là đoán mò, tiều thức? Hay trí nhớ còn sót lại?

Hắn quay về xe, Nguyên Ngọ đang nhắm mắt lại nghe nhạc, y đã đổi sang đĩa nhạc của Lacrimos, mặc dù Lâm Thành Bộ không có hứng thú gì với nhạc Gothic nhưng bởi vì Nguyên Ngọ thích nên trước kia hắn có nghe.

Bài nhạc đang phát hắn cảm thấy khá dễ nghe, ich bin der brennende komet, thân là dân mù chữ hắn còn đi tra xem nó có ý là gì.

Tôi là một ngôi sao chổi sáng rực.

"Em đổi bài khác được không?" Lâm Thành Bộ hỏi, hắn không chỉ là sao chổi, ít nhất cũng là ánh trăng sáng đi, quay quanh Nguyên Ngọ.

"Hửm?" Nguyên Ngọ mở mắt.

Lâm Thành Bộ không trả lời y, thẳng tay đổi bài khác.

"Hỏi được chưa?" Nguyên Ngọ cũng không để ý hắn đổi bài khác, hạ cửa xe xuống một chút.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, đi theo hướng người công nhân chỉ, "Có mấy cái, có đi đâu... Không biết đúng hay sai, công nhân nói trong xưởng đó từng có người chết."

"Tự tử à?" Nguyên Ngọ nghiêng đầu.

"... Ừ." Lâm Thành Bộ nhìn y, Nguyên Ngọ nhìn qua không có phản ứng gì đặc biệt

"Vậy chắc đúng rồi," Nguyên Ngọ nói, "Tôi đoán đúng?"

"Em.." Lâm Thành Bộ bỗng nhiên cảm thấy không vững tin, hắn đi chậm lại, "Em đổi ý được không?"

Ban đầu hẳn nghĩ những chỗ này có lẽ là ngu ồn cảm hứng của Hình Thiên, nếu như tới đây có thể cho Nguyên Ngộ chút cảm giác những chỗ này không có tí tạo liên quan nào với y, nhưng hẳn nghĩ thế nào cũng không ngờ được chuyện này lại có thể là chuyện có thật.

Hơi bị dọa nhau đấy.

Bản thân đang là con quỷ xếp hàng, đột nhiên hẳn không muốn đi đầu thai cho lắm.

"Đi thôi." Nguyên Ngộ bình tĩnh nói.

Lâm Thành Bộ chỉ đành nhấn ga, Nguyên Ngộ muốn đi vậy thì đi.

Cho dù phát sinh chuyện gì, đây là lần đầu tiên Nguyên Ngộ chủ động yêu cầu đến gần những thứ này, hên xui đi, cùng lắm là lại bị đập cho một trận hoặc Nguyên Ngộ lại lui về

Dù sao thì lui hay không lui, bộ dạng này của Nguyên Ngộ làm gì có chỗ nào lui được xa hơn nữa.

Tóm lại hẳn cứ nghe theo là được.

Rẽ theo con dốc xuống là thấy bảng chỉ đường đến con đập, con đập này có tên gọi Hồ Thu Thủy.

"Đập nước hồ Thu Thủy." Nguyên Ngộ cũng chú ý đến cái tên này.

"Tên hay," Lâm Thành Bộ nói, "Có đi đâu nghe bảo hết nước rồi, không dùng đến nữa."

"Ừ." Nguyên Ngộ kéo khẩu trang xuống gác tay lên sửa sổ, dáng vẻ lim dim hóng gió thật nhàn nhã.

Bảng chỉ đường tuy cũ nhưng chữ viết vẫn rõ ràng, lái xe thêm mười mấy phút thì thấy cánh cửa đã rỉ sét của đập nước.

Nguyên Ngộ thò đầu ra khỏi cửa xe: "Bên kia."

Nhà xưởng ở ngay cạnh bên cạnh đập nước rất nổi bật, từ xa đã nhìn thấy ba cái xưởng thật lớn.

Lâm Thành Bộ lái xe đến bên cạnh nhà xưởng đầu tiên rồi dừng lại.

Nguyên Ngọ xuống xe, hắn cũng theo sát đi vòng qua đứng cạnh Nguyên Ngọ.

"Là cái nào đây? Từng có người chết?" Nguyên Ngọ nói, "Vào từng cái một xem xem."

Lâm Thành Bộ đã quen với dáng vẻ của Nguyên Ngọ nếu không ngáo ngơ thì lên cơn, bây giờ dáng vẻ dọc đường đầu bình tĩnh làm cho hắn bắt đầu không yên tâm.

Nguyên Ngọ đã tiến tới nhà xưởng, hắn chỉ có thể đi theo, vừa đi vừa nghĩ xem nếu có vấn đề xảy ra thì cần làm gì.

Quyết định cuối cùng là chỉ cần Nguyên Ngọ có động tĩnh gì bất ngờ, hắn sẽ không nói gì vội chạy đi, mang vào xe trói lại, sau đó lột hết quần áo... à không, sau đó lái xe về.

Nhà xưởng quả là đã lâu năm, mặc dù hàng rào sắt bao quanh vẫn còn nhưng đã gỉ không còn màu sắc cũ nữa, trừ khung thép và những chỗ trát xi măng là còn kiên cố, những chỗ khác bằng gỗ và tôn đầu đã vỡ ra có thể nhìn xuyên vào bên trong.

Lúc đi xuyên qua bãi cỏ hoang bên ngoài, Lâm Thành Bộ ngược lại cảm thấy nát như vậy có khi còn an toàn, ít nhất ánh mặt trời có thể chiếu vào được nên không có quá nhiều âm khí, không khiến cho Nguyên Ngọ chấn động,

Sau khi đến gần xưởng, Nguyên Ngọ dừng lại nhìn chăm chăm một mặt tường xi măng.

Lâm Thành Bộ nhìn theo, phát hiện trên tường vốn phải là rêu xanh hoặc thành tàn tích do bị lửa đốt cho nên bỏ qua một vài nét nguệch ngoạc,

trong nháy mắt hấn cho rằng mình đang đứng trên đường Thanh Hợp, đi thêm mấy bước là có thể thấy số 18.

Nhưng bút tích nguệch ngoạc ở đây không phô trương giống như ở Thanh Hợp Nhai, Nguyên Ngọ đi vào xưởng, Lâm Thành Bộ thấy rõ những vết tích này, máu, dây thừng thông vào cổ, tay bị cắt, con mắt đại ra hướng xuống dưới.

Hắn nhanh chóng đuổi theo Nguyên Ngọ vào bên trong.

"Là ở đây." Nguyên Ngọ nói

Đúng vậy, không sai, chính là ở đây.

Cậu thiếu niên trong câu chuyện đầu tiên, bởi vì đi theo câu lạc bộ tự sát cuối cùng chọn lựa cách treo cổ kết thúc sinh mạng ở chỗ này, những vết tích cùng cảnh tượng dường như được viết ra từ trong câu chuyện xuất hiện ra trước mắt.

"Anh..." Lâm Thành Bộ đưa tay ra nắm chặt lấy tay Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ theo phản xạ muốn hất ra nhưng không được, hấn nắm rất chặt.

"Tôi làm sao?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Có cái gì..." Lâm Thành Bộ nhìn quanh cái nhà xưởng đã dờn hết đồ, bốn phía chỉ sót lại một ít gỗ và giấy bừa bộn, mà theo như trong câu chuyện, sau khi đi vào, máy tiện ở bên tay trái cùng với bốn cái dây giày chính là nơi cuối cùng cậu thiếu niên kia.

"Không có," Nguyên Ngọ nói, "Làm thế nào mới tính là tiền vị thứ nhất xếp hàng trước cậu đi?"

"Thế này là... tiền r ồi." Lâm Thành Bộ đi về bên trái nhìn một chút, trừ mấy thanh thép gãy, không nhìn thấy máy tiện.

Có lẽ máy tiện đã bị đưa đi rồi, hoặc không hoàn toàn giống như chi tiết trong chuyện, cũng có xào nấu cả mà... Nhưng bây giờ Lâm Thành Bộ dường như có thể chắc chắn rằng những câu chuyện này không phải giả.

Những con quỷ nhân vật chính trong truyện kia, đều là những người từng chết thực sự trong trang web tự sát, có lẽ cũng đã từng lưu lại một lời nhắn trần trối sau cùng.

Lâm Thành Bộ chợt thấy rợn cả tóc gáy.

Vậy thì... Câu nói kia của Cười hết một chén rượu, thật sự là lời trần trối sao?

Nguyên Ngọ đã xoay người ra khỏi xưởng, dường như không có cảm giác gì với cảnh tượng trong này, đi rất kiên quyết bình tĩnh.

Nhưng Lâm Thành Bộ cảm thấy y hơi bình tĩnh quá mức, hoặc là nói, biểu hiện bình tĩnh này của hắn không hề ăn khớp với bước chân làm cho người khác không đuổi kịp kia.

Lâm Thành Bộ chạy mấy bước đuổi kịp y: "Chúng ta lát nữa đi ăn nhé."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Anh có muốn ăn ở nhà hàng không? Hay là tùy em?" Lâm Thành Bộ vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm sườn mặt Nguyên Ngọ.

"Theo cậu đi." Nguyên Ngọ trả lời đơn giản.

"Được, vậy chúng ta..." Lâm Thành Bộ vừa muốn ngấm Nguyên Ngọ vừa muốn làm nhằm phân tán sự chú ý của y vừa phải lục trong đầu một chỗ ăn, đối với một Lâm Thành Bộ chỉ có một sợi dây thần kinh trong não quả là khó khăn.

Nhưng Nguyên Ngọ hình như không để ý câu trả lời của hắn, cầm đầu đi về phía xe.

"Chúng ta đi ăn lẩu nhé..." Lâm Thành Bộ nghĩ bừa ra một thứ, mặc dù giờ này ngày này mà đi ăn lẩu thì có hơi nóng.

Nói xong mới phát hiện khước mắt Nguyên Ngộ ươn ướt.

Sau khi ra khỏi tường rào bao quanh nhà xưởng Nguyên Ngộ vẫn đi ngược nắng, đến khi y hướng về phía mặt trời, Lâm Thành Bộ thấy bên trái gương mặt y rơi một vệt nước mắt.

"Anh sao vậy," Lâm Thành Bộ kéo tay y lại, nhìn chăm chăm y, "Anh sao vậy?"

Nguyên Ngộ nhìn hẩn, vẻ mặt rất bình tĩnh, ánh mắt cũng không mất đi tiêu cự như Lâm Thành Bộ sợ mà chăm chăm nhìn hẩn.

"Nói em nghe, anh sao thế?" Lâm Thành Bộ muốn ôm y nhưng không dám, chỉ có thể nắm chặt cánh tay Nguyên Ngộ.

"Có phải," Nguyên Ngộ mở miệng, giọng nói bình tĩnh như cũ, "Cậu trước giờ chưa từng gọi tên tôi?"

"Đúng vậy." Trong lòng Lâm Thành Bộ run rẩy, không biết việc Nguyên Ngộ hỏi ra như vậy là có tiến triển hay lại là một hình thức lên cơn mới.

"Tại sao?" Nguyên Ngộ hỏi.

"Em gọi thì anh sẽ đánh em." Lâm Thành Bộ đáp.

"Có cái khi," Nguyên Ngộ nói, "Đừng có xạo."

"Anh muốn thử không?" Lâm Thành Bộ cắn môi.

"Được." Nguyên Ngộ gật đầu.

Lâm Thành Bộ quyết tâm không để mình không có cơ hội do dự, mở miệng ngay và luôn: "Nguyên Ngộ."

Vẻ mặt Nguyên Ngộ trong nháy mắt cứng đờ.

Lâm Thành Bộ đăm đăm nhìn y

Nguyên Ngọ không có ra tay, nhưng vẻ mặt đã hơi là lạ, giống như nghi ngờ hoặc là mờ mịt, một lúc lâu sau y nhẹ giọng nói: "Nguyên Ngọ?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Tôi là Nguyên Ngọ?" Nguyên Ngọ nhìn hắn, lúc nói ra hai chữ Nguyên Ngọ cảm giác đã dùng hết sức lực.

"Đúng rồi." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Vậy sao?" Nguyên Ngọ nhẹ nhàng thối một lọn tóc vương trước trán, cười nói: "Cậu cảm thấy thế à?"

"Không thì sao?" Lâm Thành Bộ nói, "Em biết anh rất nhiều năm, ngay từ đầu gọi là Nguyên Ngọ, sau đó vẫn gọi Nguyên Ngọ, bây giờ đương nhiên vẫn gọi Nguyên Ngọ."

Nguyên Ngọ không nói gì, xoay người đi tới cạnh xe kéo cửa xe ra: "Tên tôi trên thẻ căn cước cậu có biết không?"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, thẻ căn cước?

Nguyên Ngọ đóng cửa xe dựa vào ghế ngẫm: "Tôi tên là Nguyên Thân."

Mẹ nó lại cái quái gì vậy! Lại nhảy số rồi!

Lâm Thành Bộ nhào người vào qua cửa sổ xe dùng giọng bình thản nói: "Nguyên Thân là em trai anh."

Thân thể Nguyên Ngọ cứng lại, sau đó nghiêng đầu: "Em trai tôi?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Vậy tôi là ai?" Nguyên Ngọ cười.

"Anh là Nguyên Ngọ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Vậy Nguyên Thân thì sao?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Em trai anh đấy!" Lâm Thành Bộ trả lời lần nữa

"Được rồi... Em trai tôi," Nguyên Ngọ sắp lại gần hắn, "Vậy em trai tôi đâu? Nó ở đâu?"

Lâm Thành Bộ không thể nói gì được.

Đúng vậy, em trai anh ở đâu chứ.

"Lên xe, đi về thôi," Nguyên Ngọ khẽ thở dài, "Tôi đói, ban này cậu bảo ăn cái gì?"

"Ăn lẩu." Lâm Thành Bộ vòng qua đầu xe mở cửa lên xe, cảm giác không biết nói gì, dường như thấy được hi vọng nhưng không tìm được con đường cũng như cách đến gần.

"Có phải cậu," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Rất thích ăn lẩu?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ cảm thấy mình bị gió thổi cho cảm lạnh luôn rồi, lỗ mũi ngứa ngứa, "Chúng ta có thể ăn hải sản, không cay."

"Được." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Nếu như anh muốn ăn cái khác," Lâm Thành Bộ xoay mặt nhìn hắn, lúc Nguyên Ngọ không chọc ngoáy hắn, thậm chí rất nghe lời, hắn sẽ cảm thấy đau lòng một cách khó hiểu, giống như một con ngựa giỏi mà bị cắt mất chân vậy, "Thì đi ăn cái khác."

Nguyên Ngọ nhìn hắn không đáp.

Trong chốc lát hắn cũng không còn gì để nói, cứ bốn mắt nhìn nhau với Nguyên Ngọ.

Nói thật, trước kia không có cơ hội thế này, gần như vậy, thời gian dài như vậy, Nguyên Ngọ lật mặt nhanh như bánh tráng vậy.

Lâm Thành Bộ nhìn ánh mắt Nguyên Ngọ.

Ánh mắt Nguyên Ngọ rất sâu, có lẽ hẳn nhiều khi không nhìn thấu được Nguyên Ngọ suy nghĩ cái gì cũng bởi vì ánh mắt y quá sâu, sâu không thấy đáy.

Nhưng rất đẹp

"Câu..." Nguyên Ngọ nhìn hẳn, "Đang nghĩ gì?"

"Hửm?" Lâm Thành Bộ dừng lại, "Không nghĩ gì cả, thấy mắt anh rất đẹp"

"Câu này hẳn là thật rồi," Nguyên Ngọ rút tờ giấy ở bên cạnh ra đưa cho hẳn, "Ông trẻ chảy máu mũi kìa."

"...Độc," Lâm Thành Bộ cầm lấy tờ giấy nhét xuống dưới mũi mình, một màu đỏ thẫm, "Ơ... độc"

Vừa mới nói thấy ngửa ngửa cái gì, còn tưởng là nước mũi mà hít ngược lên.

Cái này thật là.... Sau khi phục hồi tinh thần sau một trận bão quét lúng túng, Lâm Thành Bộ không biết phải hình dung cảm nhận thế nào, nhìn Nguyên Ngọ đến chảy cả máu mũi.

Đói khát đến cảnh giới này rồi?

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 20

Trời hanh vật khô, cần thận máu mũi.

Lâm Thành Bộ cảm thấy mình không đói khát đến cảnh giới này, có lẽ bởi vì trời hanh quá, nhưng dù sao cũng chảy máu mũi đúng lúc đang ngắm Nguyên Ngộ, thật ngượng quá là ngượng, hơn nữa còn không có cách nào giải thích được là bởi vì trời tiết nên mới vậy...

Nghe giả dối quá chừng.

Hắn cầm khăn giấy xuống xe lau xong máu mũi rồi mới về lại.

"Đừng ăn lâu nữa," Nguyên Ngộ nói, "Ăn xong lại thất khiếu chảy máu."

"...Vậy anh muốn ăn gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không biết," Nguyên Ngộ nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng thở dài: "Không biết, tôi không biết mình muốn ăn cái gì, thích ăn cái gì, cậu biết không?"

"Biết," Lâm Thành Bộ lái xe, bật máy tạo ẩm trong xe lên, "Anh thường xuyên đến một nhà hàng.... Cách nhà em không xa lắm, đi không?"

"Nhà hàng gì?" Nguyên Ngộ hỏi.

"Một hàng chuyên làm trứng bọc cơm chiên." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngộ tắc lưỡi: "Tôi chỉ có tí ham muốn này thôi hả?"

"Ừ, có đi đâu em cũng đi ăn mấy lần rồi, làm ngon mà còn nhiều món, hơn nữa chủ quán còn thích HYDE, lúc nào cũng bật nhạc." Lâm Thành Bộ lúc quay đầu xe lại liếc một cái về phía nhà xưởng, hất đạp chân ga, xe rời đi thật nhanh.

Ánh mặt trời làm tăng thêm khung cảnh đổ nát của nhà xưởng, chỗ như vậy vốn không có gì đặc biệt nhưng lúc Lâm Thành Bộ nhìn thấy những vết tích trên tường, biết nơi này có thể đã từng xảy ra chuyện gì, lại nhìn thấy chút cảm giác âm u tuyệt vọng, hắn chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

Chấn động của Nguyên Ngộ không có quy luật, Lâm Thành Bộ còn cho rằng y sẽ bùng nổ gì đó ở trong xưởng, nhưng ngoại trừ vết nước mắt kia thì không có phản ứng nào khác.

Chẳng qua y vẫn nhận mình là Nguyên Thân như cũ, chuyện này làm Lâm Thành Bộ không biết phải làm sao.

Có lẽ vẫn phải tìm điểm mấu chốt trên người Nguyên Thân?

Nhưng làm sao tìm được, đi đâu tìm, làm thế nào để đột phá, Lâm Thành Bộ thở dài, quá tối tăm.

Gần hai năm rồi Lâm Thành Bộ không đến quán trứng bọc chơm chiên đó, suýt nữa là không tìm được đường vào con phố nhỏ.

"Em mua về hay là..." Hắn dừng xe ở ven đường nhìn Nguyên Ngộ, "Hay chúng ta cùng vào?"

Nguyên Ngộ không lên tiếng, nhìn sang phía bên kia.

"Chỉ phải đi mấy bước thôi," Lâm Thành Bộ nói, "Không ở mặt phố này, có đi đâu người ăn cũng không đông lắm đâu."

Nguyên Ngộ mở cửa xe bước xuống.

Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngọ cùng nhau đi sang hàng trứng bọc cơm chiên bên kia đường, đây là lần thứ hai đi đến đây cùng với Nguyên Ngọ, lần đầu tiên là ở quán bar chơi bài, Nguyên Ngọ thua y một bữa cơm nên đưa y tới đây ăn một lần.

"Có ấn tượng gì không?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Trước kia anh dẫn em tới đây ăn rồi."

"Không nhớ, tôi mời cậu ăn cơm mà cũng qua quýt thế này sao?" Nguyên Ngọ nói.

Chắc, nếu là mời thì đã tốt, đây là vì anh thua bài.

Bên trong hàng này so với hai năm trước không khác gì mấy, đồ trang trí không thay đổi, có đi đâu chắc mới sửa chữa lại nên nhiều đồ mới hơn trước.

Người đi ăn cơm lúc này không đông lắm, năm sau người, đầu ngẩng dưới tán ô ngoài cửa, Nguyên Ngọ đi vào, ngẩng xuống bàn cạnh cửa sổ.

Lúc phục vụ tới ghi đồ ăn, Lâm Thành Bộ còn hi vọng rằng phục vụ có thể nhận ra khách quen cũ Nguyên Ngọ, nhưng hẳn phải thất vọng rồi, người phục vụ này hẳn chưa thấy bao giờ, chắc là nhân viên mới.

Sau khi hẳn gọi đồ xong nhìn thấy nhân viên phục vụ thứ hai đi qua, phát hiện mình cũng chưa từng gặp người này.

Hai năm, quán ăn nhỏ ngoại trừ ông chủ và ca khúc Hyde thì đã không còn dáng vẻ của ngày trước.

Ngay cả Nguyên Ngọ dường như cũng thay đổi.

Lâm Thành Bộ chọn hai loại trứng bọc cơm chiên, một phần tôm với trứng gà, một phần thập cẩm, hẳn và Nguyên Ngọ lần trước đến cũng chọn loại này, sau đó chia nhau mỗi người một nửa.

"Chúng ta mỗi người một nửa," Lâm Thành Bộ nói, "Anh ăn loại nào trước?"

Nguyên Ngọ cầm thìa đảo qua đảo lại ở trên hai cái đĩa, cuối cùng dừng lại trên đĩa có tôm, "Cái này trước."

Lâm Thành Bộ xúc phần cơm thập cẩm: "Em đang hơi đói."

"Sao không đưa tôi đến cái nhà hàng có phòng riêng kia ăn món sở trường của cậu?" Nguyên Ngọ ăn một miếng.

"Anh không đến." Lâm Thành Bộ nói.

"Hửm?" Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Tại sao?"

"Em biết được à," Lâm Thành Bộ ăn một miếng, hắn năm sáu lần mời Nguyên Ngọ đi ăn nhưng Nguyên Ngọ đều không đi, tin hẳn lần cuối cùng nói không đi vẫn còn lưu trong di động kia kìa, "Sau này nhớ ra rồi thì nói cho em biết lí do."

Nguyên Ngọ cười: "Cậu có thể nhân lúc tôi không nhớ gì mà đưa tôi đến mà."

"Anh đến không?" Lâm Thành Bộ nhìn hắn.

"Lúc rảnh đi được," Nguyên Ngọ nói, cầm cốc nước bên cạnh uống một hớp, "Có phải cậu còn nhiều chuyện khác muốn nhân cơ hội này mà làm không?"

Lâm Thành Bộ ho khan hai tiếng: "Không."

"Không?" Nguyên Ngọ ăn trứng tráng bọc bên ngoài.

"Em không dám," Lâm Thành Bộ trả lời, "Tính anh tệ lắm, em sợ không chịu nổi hậu quả."

Nguyên Ngọ cười, còn rất vui vẻ, Lâm Thành Bộ nhìn nụ cười của hắn, đột nhiên cảm thấy xa lạ, nói thật trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy

Nguyễn Ngọ cười như vậy.

"Tôi tốt tính lắm đấy, lúc nào cũng tốt." Nguyễn Ngọ nói.

Tốt cái đêch.

Lâm Thành Bộ muốn phản bác y theo phản xạ nhưng dừng một chút lại không nói tiếp, tốt tính?

Từ góc độ nào nhìn vào cũng không thể nói tính tình Nguyễn Ngọ tốt, nhưng hình như...

Tính khí Nguyễn Thân rất tốt.

Món cơm đơn giản nên ăn xong rất nhanh, Lâm Thành Bộ thấy còn chưa hưởng thụ đủ nhưng mà ăn xong rồi, nước cũng uống hết.

Lâm Thành Bộ miễn cưỡng đi tính tiền, bước ra khỏi quán cùng Nguyễn Ngọ.

Ngày hôm nay khí trời cực kì tốt, mưa từ lâu như vậy rồi mà nhiệt độ hạ xuống vẫn chưa tăng lên, lúc ánh nắng chiều nào người không cảm thấy nóng nực.

Theo như đã nói thì nhiệm vụ hôm nay hoàn thành rồi, Lâm Thành Bộ nên đưa Nguyễn Ngọ về Cầu Trầm nhưng hắn không nỡ.

Hai ngày tới hắn phải đi làm không qua Cầu Trầm được, hắn muốn ở thêm một lúc nữa với Nguyễn Ngọ, có thể đến Cầu Trầm ngày mai... Chỗ đó thật ra khá thoải mái, chẳng qua với tình trạng của Nguyễn Ngọ, hắn luôn hi vọng y có thể rời khỏi đó hoặc ít nhất là rời khỏi chỗ y đang làm ỡ.

"Muốn đi dạo không?" Lâm Thành Bộ hỏi thử một câu.

"Đến chỗ nào?" Nguyễn Ngọ hỏi.

"Đằng trước có một công viên nhỏ, buổi sáng với buổi tối là địa bàn của cô dì chú bác, buổi buổi như này không có mấy người," Lâm Thành Bộ

nói, "Đi tản bộ một lúc."

Nguyên Ngọ im lặng một lúc rồi gật đầu: "Được."

Công viên nhỏ rất đẹp, có cây xanh có thảm cỏ, có cả đình nhỏ, ghế dài, trước kia Lâm Thành Bộ còn tiếc vì không có một cái hồ nhỏ, bây giờ cảm thấy không có nước mới là tốt.

Rất ít người, khoảng thời gian này ở công viên coi như không trông.

Hai người bọn họ đi vòng quanh công viên mấy lần, Nguyên Ngọ thấy ven đường có một thảm cỏ dốc xuống: "Qua đó đi."

"Dưới đây không có đường." Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi mệt." Nguyên Ngọ đi qua, xuôi xuống theo con dốc cỏ một đoạn rồi ngã xuống, "Tôi phải ngủ một lúc."

"Ừ." Lâm Thành Bộ ngã xuống bên cạnh y, "Vậy anh ngủ đi."

Nguyên Ngọ mỗi ngày ngủ rất nhiều, trước kia trừ khoảng thời gian đến quây bar và phòng tập, y đâu nằm ở nhà ngủ, bây giờ ở Cầu Trăn cũng thế, Đại Đầu nói ngoại trừ gõ máy tính ra thì y đâu ngủ.

Hôm nay đi tới đi lui cả buổi, mặc dù cả đoạn đường này Nguyên Ngọ biểu hiện một cách "bình thường" khác thường nhưng nói là không có áp lực tinh thần là không thể.

Bây giờ nhất định vừa mệt vừa buồn ngủ.

Nguyên Ngọ nằm xuống thảm cỏ kéo khẩu trang lên che mắt, chẳng được mấy phút đã hít thở đều đều, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lâm Thành Bộ không buồn ngủ, đặc biệt trước mắt là cảnh tượng này, cho dù có buồn ngủ thì chết cũng không ngủ.

Hắn bứt cọng cỏ cho vào miệng nhai, quay đầu nhìn Nguyên Ngọ

Mặt Nguyên Ngọ bị khẩu trang che hơn nửa chỉ còn miệng với cằm.

Đẹp.

Đường nét gương mặt Nguyên Ngọ không tính là nhu hòa, sắc nét, nhìn qua có nét ngạo mạn, nhưng cả gương mặt nhìn từ góc nào cũng hấp dẫn chết người.

Lâm Thành Bộ nhìn một lúc, cần lấy cớ trong miệng nhẹ nhàng lướt qua môi Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ không tỉnh, chỉ cần môi một cái.

"Có phải cậu còn có chuyện khác muốn nhân cơ hội này mà làm không?"

Có chứ, mẹ nó nhiều lắm luôn...

Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm Nguyên Ngọ, nhiều lắm.

Hắn không giống Giang Thừa Vũ tán tỉnh hên chịch không trượt phát nào, phương diện này hắn không buông thả được như vậy, hoặc có thể nói dục vọng của hắn từ sau khi đụng phải Nguyên Ngọ thì chỉ d òn hết lên người Nguyên Ngọ.

Trước kia thậm chí hắn từng nghĩ nếu như Nguyên Ngọ cứ không lạnh không nhạt với hắn như vậy, hắn có thể nhịn được bao lâu, một năm hai năm, ba năm năm năm, hay là mười hai mười năm, có thể khiến chỗ nào đó không có cơ hội sử dụng luôn chẳng.

Còn tưởng tượng ra liệu có ngày nào không nhịn được mà chuốc say Nguyên Ngọ rồi kéo y lên giường không.

Hắn thở dài, một tên chỉ dám đi ã trụ ở trong đầu thật đau lòng.

Nguyên Ngọ cần môi lúc lâu, sau đó từ từ nhả ra, môi dưới có hắn lại vết răng nhàn nhạt.

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm mấy giây, lại nhìn xung quanh không có ai, mà có thì cũng không nhìn xuống bên dưới sườn dốc này.

Hắn nửa nằm lên người Nguyên Ngọ, cúi đầu cẩn thận chạm nhẹ lên môi Nguyên Ngọ một cái.

Hơi thở đầu đầu của Nguyên Ngọ lướt qua mặt hắn.

Hắn do dự 0.1s, đầu lưỡi liếm nhẹ bên ngoài miệng Nguyên Ngọ, sau đó từ từ trượt từ giữa môi đến khóe miệng rồi thu về.

Nguyên Ngọ cử động, hừ một tiếng mang theo giọng ngái ngủ.

Hắn dừng một chút muốn xem thiên thần và ác quỷ trong đầu mình đánh nhau ai thắng ai thua, nhưng một giây sau hắn phát hiện trong đầu hắn làm gì có thiên thần, chỉ có ác quỷ đang cầm thanh đinh ba quơ tới quơ lui gào thét không có ai đánh nhau với ta sao.

Đầu lưỡi hắn đưa vào giữa môi Nguyên Ngọ dò xét, Nguyên Ngọ mơ hồ hừ hừ nghiêng đầu, hắn nhanh chóng áp sát đưa lưỡi vào lần nữa.

Nguyên Ngọ có vẻ đã bị hắn đánh thức, mặc dù chưa biết rõ tình trạng nhưng vẫn giơ tay định cởi khẩu trang đang che mắt ra.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, nắm chặt tay hắn đè xuống bên cạnh đồng thời đẩy lưỡi vào khoang miệng hắn.

Hơi thở của Nguyên Ngọ ngưng lại trong giây lát, sau đó chuyển dần từ ổn định sang hỗn loạn, giây sau đó Lâm Thành Bộ thấy được sự đáp lại của y.

Đầu lưỡi dây dưa, răng môi quăn quýt khiến hơi thở Lâm Thành Bộ vốn đã gấp gáp lại càng trở nên dồn dập, mạnh mẽ hơn xuống.

Hô hấp của Nguyên Ngọ dường như cũng bị hắn kéo theo, khi tay hắn mò vào trong áo phông của Nguyên Ngọ sờ soạng, cánh tay Nguyên Ngọ bám vào vai hắn, còn khe thoáng qua một chữ "ưm" không rõ ràng.

Ngay lúc đầu óc Lâm Thành Bộ choáng váng không biết trời đất gì, còn định liều mình đưa tay vào trong quần Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ nhẹ giọng nói một câu bên tai hắn: "Cậu có phải hơi cu ồng đã quá không?"

"A," Lâm Thành Bộ dùng chút lí trí còn sót lại kéo mình ra khỏi sự choáng váng kia, khống chế bàn tay của mình, "Em là ngựa hoang."

Nguyên Ngọ bật cười, đẩy hắn.

Lâm Thành Bộ thuận theo cái đẩy của y nằm phịch xuống bãi cỏ, thở dài

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang che mặt xuống thối lộn tóc xõa trước trán, nghiêng mặt nhìn hắn: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Một tiếng... chắc nửa tiếng," Lâm Thành Bộ nhắm mắt lại, "Xin lỗi."

"Tôi buồn ngủ muốn chết," Nguyên Ngọ nói, "Trước khi tôi tỉnh ngủ mà làm phiền tôi nữa, tôi quất chết cậu."

"Biết rồi," Lâm Thành Bộ cười, "Em không cố ý, nhìn anh một lúc không nhận được."

Nguyên Ngọ lấy khẩu trang đeo lên mắt hắn: "Thì đừng nhìn nữa."

"Em không dùng cái này đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Em sợ anh lén chạy đi mất."

"Sao tôi phải chạy?" Nguyên Ngọ nói, "Còn lén chạy nữa..."

"Em không biết, cũng không phải anh chưa chạy mất lần nào," Lâm Thành Bộ than thở, "Em nói anh biết, bây giờ anh như bom nổ chậm vậy, em thật vất vả."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, nằm xuống lần nữa rồi kéo tay hắn, cầm một góc áo mình bỏ vào tay hắn: "Nắm đi, tôi chạy thì cậu sẽ phát hiện ra, hoặc nếu tôi muốn chạy thì phải cởi đồ."

Lâm Thành Bộ nằm áo y cười: "Này, nhiều lúc cảm thấy anh cũng có điểm tốt."

"Hửm?" Nguyên Ngọ đáp.

"Trước kia anh không có dễ tính như này." Lâm Thành Bộ nói.

"Tại vì tôi muốn ngủ," Nguyên Ngọ nói, "Ngán gọn thế này nhé, cậu mà còn quấy rối tôi, tôi cáu thật đấy."

"Biết rồi, không quấy anh nữa, anh ngủ đi." Lâm Thành Bộ cười nói.

Giấc ngủ này của Nguyên Ngọ kéo dài hơn dự tính của Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ nằm chợp mắt cùng y một lúc là kéo khẩu trang xuống, không ngủ được nữa, cho dù mệt thế nào thì ban ngày hắn cũng chỉ ngủ nửa tiếng là đã đủ lắm rồi.

Nhưng rõ ràng Nguyên Ngọ không giống hắn, ngủ như hôn mê không nhúc nhích gì, đến cả đầu ngón tay cũng không động đậy, ngủ từ lúc mặt trời lên đỉnh đến khi mặt trời xuống đến tán cây.

Lâm Thành Bộ mấy lần không nhìn được phải nghiêng sang kiểm tra tình trạng của y, phát hiện hắn khi ngủ cũng rất sâu, mặc dù thấy không bình thường nhưng dù gì chỉ là bạn trai giả mạo thì biết làm sao được trước kia Nguyên Ngọ ngủ thế nào, có phải lần nào ngủ cũng thế này không, hắn đành cứ đợi như vậy.

Mặt trời trong thành phố khuất nhanh hơn so với nông thôn, nhanh chóng mất bóng sau các tòa cao ốc, không giống Cầu Trăn có thể nhìn thấy nó từ ngọn cây xuống đến mặt nước.

Mặt trời lặn rồi, thảm cỏ bắt đầu trở lạnh, cỏ và đất dù phơi nắng cả ngày cũng không giữ được ấm áp nữa, Lâm Thành Bộ muốn đánh thức Nguyên Ngọ dậy nhưng nghĩ nghĩ lại thôi.

Cho đến khi đoàn các thím các bà bắt đầu vào trong công viên, hắn mới hắng giọng gọi nhỏ bên tai Nguyên Ngọ: "Này, anh ngủ mấy tiếng rồi, đủ rồi đấy."

Nguyên Ngọ không động đậy.

"Mông tôi ê ẩm hết rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Đói rồi."

Qua mấy phút, Nguyên Ngọ rớt cuộc động đậy, nhú nhú mày mở mắt mơ màng nhìn hắn, lúc sau hỏi một câu: "Địch, trời sáng rồi hả?"

"Còn nằm nữa là sáng thật đấy," Lâm Thành Bộ giờ đã đứng hờn trước mặt y, "Anh nhìn xem, sắp sáu giờ rồi."

"Buồn ngủ chết mất," Nguyên Ngọ ngáp ngáp, đuổi người vươn vai tới mười mấy giây rồi mới từ ngẩng dậy, "Lâu lắm rồi không ngủ được như vậy, không mộng mị gì cả."

"Lúc nào anh cũng mơ à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ừ," Nguyên Ngọ bóp bóp trán, "Nhắm mắt lại là mơ."

Lâm Thành Bộ nhìn y: "Mơ thấy gì?"

Nguyên Ngọ im lặng ấn ấn trán, sau khi đứng dậy mới nói: "Tất cả đều là ác mộng."

Lâm Thành Bộ không nói nữa, ác mộng, ác mộng thế nào?

Liên quan đến cái gì?

Là ác mộng của Nguyên Ngọ, hay của Nguyên Thân?

Lúc đi ra khỏi công viên Nguyên Ngọ lấy cái khẩu trang trong tay Lâm Thành Bộ đeo lên, Lâm Thành Bộ không nhịn được hỏi: "Sao anh cứ đeo khẩu trang vậy?"

Nguyên Ngọ nhìn hắn, hình như chưa từng nghĩ đến câu hỏi này, cũng không biết trả lời ra sao.

Lâm Thành Bộ gặng hỏi: "Tại sao anh không soi gương?"

Nguyên Ngọ dừng bước đứng lại giống như suy nghĩ, lúc lâu sau mới vừa đi về trước vừa trả lời: "Bởi vì đẹp trai quá."

Đột.

Lâm Thành Bộ đột nhiên kích động, trừng mắt nhìn bóng lưng Nguyên Ngọ, không biết có phải vì hai ngày tiếp xúc liên tục với Nguyên Ngọ khiến cho tình cảm giữa hắn và Nguyên Ngọ có chút thay đổi, tiến thêm một bước hoặc sâu hơn một bậc... Cảm giác mãnh liệt muốn đưa Nguyên Ngọ trở về, kéo Nguyên Ngọ trở về cuộc sống vốn có của y vốn chưa từng xuất hiện nay lại ngày càng tăng lên.

Cho dù cuộc sống của Nguyên Ngọ vốn không có hắn.

"Bởi vì anh không dám." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ dừng bước, Lâm Thành Bộ đi phía sau đứng sau lưng hắn: "Anh không dám soi gương, anh sợ nhìn chính mình hơn nữa cũng sợ người khác nhìn thấy anh."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, lát sau mới từ từ quay người sang.

Lâm Thành Bộ nhìn y chăm chăm không nói.

Lâm Thành Bộ không chắc chắn với phán đoán của mình nhưng hôm nay nhìn thấy những thứ ở nhà xưởng cũ, còn có câu nói "Tôi là Nguyên Thân" kia, khiến hắn đột nhiên cảm thấy hình như suy nghĩ của mình cũng không hoàn toàn là vụt đi hết.

"Đưa tôi về" Nguyên Ngọ nói.

"Về đâu?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cầu Trầm." Nguyên Ngọ trả lời.

"Không." Lâm Thành Bộ dứt khoát từ chối.

"Ý gì?" Nguyên Ngọ nheo mắt, ánh mắt mang theo chút ưu tư khó hiểu, không giống bất cứ loại nào Lâm Thành Bộ từng cảm nhận được.

"Anh không được về Cầu Trầm." Lâm Thành Bộ nói, "Chỗ đó...không tốt."

"Cậu nói không tốt là không tốt?" Nguyên Ngọ quay đầu đi về xe bên kia, "Dựa vào cái gì chứ."

"Dựa vào em là bạn trai anh." Lâm Thành Bộ đi theo.

"Tiểu Bộ Bộ," cánh tay Nguyên Ngọ khoác lên vai Lâm Thành Bộ kéo hắn lại sát bên mình, nhỏ giọng nói vào tai hắn, "Cậu cho rằng tôi sẽ tin thật à?"

Lâm Thành Bộ ngẩn người, cái tư thế thân mật chủ động Nguyên Ngọ khoác tay lên người hắn này khiến Lâm Thành Bộ lảng lảng vậy mà câu nói tiếp theo của y lại kéo hắn về hiện thực.

Không đợi Nguyên Ngọ thu tay về, hắn nắm chặt tay Nguyên Ngọ kéo thẳng về phía trước, mở cửa đẩy Nguyên Ngọ vào trong, sau đó cũng chen nửa người vào, lấy một chiếc còng tay trong hộp đồ phía trước ra, nhanh chóng còng một cái lên tay Nguyên Ngọ, một đầu móc vào nắm cửa xe.

Nguyên Ngọ giật mình trợn mắt nhìn cái còng tay, mãi đến khi Lâm Thành Bộ lên xe rồi y mới hỏi một câu: "Cậu còn có đồ này nữa?"

"Anh đưa em," Lâm Thành Bộ nở má, "Anh không nhớ à?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 21

Lâm Thành Bộ vừa định lái xe ra khỏi chỗ đỗ xe thì cửa kính bị người ta gõ gõ khiến hắn sợ hết hồn, lúc quay đầu ra thì thấy một nhân viên thu phí đang đứng bên ngoài.

"Đệch," Lâm Thành Bộ lồm bồm mắng, lấy một tờ năm mươi tệ ra khỏi ví rồi hạ cửa kính xe xuống, "Bao nhiêu tiền?"

Không đợi nhân viên thu phí mở miệng hắn đã đưa tờ tiền ra: "Đủ chưa?"

"Đợi chút, tôi lấy tiền thừa." Nhân viên thu phí cầm lấy tờ tiền.

Lúc người kia đang cúi đầu tìm tiền lẻ Lâm Thành Bộ đã lái xe ra ngoài, ngẩng ghế phụ còn có một người bị còng tay suy nghĩ không ổn định, hắn không dám cà kê đề nghị với người lạ nữa.

Nhớ đâu Nguyên Ngộ kêu lên một tiếng cứu tôi với, hôm nay hắn ăn đủ.

Một đầu bếp bắt cóc một tác... không, di cư.

Đúng vậy, người này bây giờ là một tên di cư.

Càng muốn bắt Nguyên Ngộ về nhanh lại càng không thuận lợi, vừa vặn đúng lúc tan tầm, tốc độ lết cả con đường kia không bằng bỏ xe mà vác Nguyên Ngộ lên vai chạy còn nhanh hơn, đèn đỏ còn tham gia góp vui, ngã tư nào cũng dính đèn đỏ.

Cũng may Nguyên Ngộ ngồi bên cạnh không làm bất cứ cái gì, Lâm Thành Bộ thỉnh thoảng liếc mắt về phía y, Nguyên Ngộ dường như lại dựa

vào cửa sổ xe ngủ.

Lâm Thành Bộ cau mày vẫn cảm thấy khác thường, cứ rảnh rỗi là lăn ra ngủ là sao chứ? Trước kia đâu có biết trình độ ngủ của Nguyên Ngọ đạt đến cảnh giới này rỗi.

Về đến nhà trời đã tối sầm, trong tiểu khu không ít người đã ăn tối xong đang đi xuống tản bộ.

Lâm Thành Bộ đậu xe xong nhìn Nguyên Ngọ vẫn đang ngủ bên cạnh.

Hắn xuống xe, đi tới bên cạnh Nguyên Ngọ nhẹ nhàng mở cửa xe, song song với lúc Nguyên Ngọ mở mắt, hắn nhanh chóng mở còng trên cửa xe còng lên tay mình

Nguyên Ngọ chạy quá nhanh, nếu như mặc kệ cho y chạy hết sức thì hắn chắc chắn không đuổi kịp.

"Đây là đâu?" Nguyên Ngọ nghìn lướt qua bên ngoài.

"Nhà em." Lâm Thành Bộ nhìn hai bên, không có người, "Xuống đi, đến nhà em ăn cơm đã."

"Cơm tù à?" Nguyên Ngọ nhìn còng tay.

"Hết cách rỗi, anh chịu một lúc đi," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói, "Em bây giờ không đoán được anh định làm gì, không dám thả anh ra."

Nguyên Ngọ tựa vào ghế ngối của mình nhìn chằm chằm hắn phải tầm hai phút rỗi đẩy hắn xuống xe.

"Không thấy lạ ông tôi ở bụi này quá à?" Lúc đi vào trong tòa nhà Nguyên Ngọ còn giơ còng tay qua đỉnh đầu vẫy vẫy.

"Này," Lâm Thành Bộ vội vàng lôi tay y xuống nhét vào trong áo mình bọc lại, "Anh đừng có ép em dùng biện pháp mạnh."

"Tư thế bây giờ thì không khoa trương nữa à?" Nguyên Ngọ nói.

"Đừng lảm nhảm nữa," Nguyên Ngọ kéo y đến trước thang máy, may mắn vừa có thang đang ở tầng một, "Đi vào."

"Ở cao thế?" Lúc hấn nhấn số tầng thì Nguyên Ngọ nói.

"Tầng mười hai mà cao à?" Lâm Thành Bộ nhìn y, "Em thấy chưa bay được đâu."

Nguyên Ngọ cười cười, lúc thang máy mở ra y đứng im không nhúc nhích: "Tôi tới nhà cậu chưa?"

"Tới rồi hay chưa thì dù gì anh cũng chẳng nhớ." Lâm Thành Bộ lúi y ra khỏi thang máy.

Dĩ nhiên là chưa rồi.

Chưa một lần nào.

Lúc móc chìa khóa ra mở cửa hấn cực kì căng thẳng, người quan trọng đột nhiên tới chơi nhà mà hấn còn không biết trong phòng có đồ gì chưa cất có thể ảnh hưởng đến hình tượng của mình không.

"Em chưa dọn phòng, có thể hơi bừa bộn..." Lâm Thành Bộ bật đèn trong phòng vội vàng nhìn qua một lượt, đột nhiên phát hiện nhà mình gọn gàng đấy chứ.

Nguyên Ngọ cười: "Cậu giống mấy đứa ngày nào cũng học đến nửa đêm ba giờ sáng mà vẫn nói mình cày phim, đến lúc thi..."

"Em không phải kiêu như vậy," Lâm Thành Bộ cắt ngang, "Em chưa từng được điểm cao, nếu không đã đi học cơ khí rồi."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu cười cười.

Lâm Thành Bộ dắt Nguyên Ngọ vào nhà bếp ngó một vòng lại mở tủ lạnh ra nhìn, vẫn còn đồ ăn nên đưa Nguyên Ngọ về lại phòng khách.

"Em tháo cái này xuống cho anh," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ còng tay, "Anh ng ấ đây xem tí vi hoặc chơi trò chơi cũng được, em nấu cơm."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Lúc em nấu cơm anh sẽ không chạy mất chứ?" Lâm Thành Bộ nhìn y chằm chằm, tuy bếp mở thông với phòng khách nhưng lúc nấu ăn vẫn quay lưng lại với phòng khách, hẳn không yên tâm, "Anh có chạy thì cũng đợi ăn no đã phải không?"

"Ừ," Nguyên Ngọ lại đáp một tiếng, lúc Lâm Thành Bộ mở còng tay ra lại nói để thêm câu nữa, "Cũng chưa chắc."

Lâm Thành Bộ không thèm nhìn nữa, thẳng tay bấm khóa còng tay y lại, kéo y ng ấ xuống ghế salon, đầu còng còn lại khóa xuống bàn uống nước: "Anh ng ấ im đây đi."

"Tôi còn chưa hỏi cậu đâu," Nguyên Ngọ tựa vào ghế salon, kéo kéo cái còng tay, "Cái thứ này là tôi đưa cho cậu à?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ lấy thức ăn trong tủ ra chuẩn bị nấu đồ.

"Tôi đưa cậu còng tay làm gì?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"...Em nào biết." Lâm Thành Bộ cúi đầu chuẩn bị nguyên liệu.

Thật ra hẳn đâu biết Nguyên Ngọ lấy cái còng này ở đâu, chỉ biết lần đầu tiên thấy là lúc hẳn mượn rượu làm càn muốn hôn Nguyên Ngọ một cái, kết quả bị Nguyên Ngọ dùng thứ này còng lại trên xe, chìa khóa thì để ở trên đất ngoài cửa xe.

Tặng cậu đấy, nói xong câu này Nguyên Ngọ quay người đón xe đi mất.

Hắn không muốn nhớ lại bằng cách thần kì nào chân mình có thể vừa vặn với được tới cái chìa khóa dưới đất rồi mở còng tay, thật cạn lời mà.

Nguyên Ngọ không truy hỏi nữa.

Bóng lưng Lâm Thành Bộ lúc nấu ăn thật hút mắt, y nghiên cứu cái cồng tay một lúc không có bất cứ ấn tượng nào, sau khi phát hiện không mở được thì dựa vào ghế salon nhìn Lâm Thành Bộ làm cơm.

Bạn trai?

Chắc chắn không phải.

Có đi đâu Nguyên Ngọ thấy người này chắc rất quen thân với mình.

Có đi đâu bây giờ y không nhớ rõ được, y nhìn Lâm Thành Bộ không thấy ghét, dáng dấp Lâm Thành Bộ không tệ, vóc người cũng đẹp, mặc dù không cách nào chắc chắn bản thân từng thích đàn ông thật hay không nhưng lúc Lâm Thành Bộ hôn y, y cũng không khó chịu.

Chắc.

Nguyên Ngọ gãi đầu lên cánh tay, thậm chí còn hơi ham muốn.

Nhưng mà...

Là ai chứ?

Nguyên Ngọ nhắm hai mắt lại, người trong đầu kia là ai chứ? Là mình sao?

Người Lâm Thành Bộ biết là ai? Là mình sao?

Chưa tới nửa giờ Lâm Thành Bộ đã nấu xong ba món một canh, bày xuống bàn uống nước trước mặt y.

Bánh thịt bò chao dầu, thịt băm xào rau cải, còn có canh ngao, mấy món ăn nhìn qua rất ngon mắt mà mùi cũng thơm.

Nguyên Ngọ nhìn lướt xong cảm thấy đói rồi.

"Có cháo gạo lứt với cơm," Lâm Thành Bộ múc cho y một bát canh, "Anh ăn loại nào?"

"Cháo," Nguyên Ngọ nói thêm, "Muốn ăn ngọt."

Lâm Thành Bộ múc một bát cháo gạo lứt, đặt đường bên cạnh tay y.

"Ăn xong cậu đưa tôi về?" Nguyên Ngọ húp một hớp canh.

"Không," Lâm Thành Bộ cầm bát lên, "Từ hôm nay trở đi, anh ở nhà em, đồ ở Cầu Trầm em sẽ lấy về giúp anh, thuyền và những thứ khác em sẽ giải quyết cho anh, anh..."

Lời Lâm Thành Bộ còn chưa dứt, Nguyên Ngọ đã vung tay hất bát canh vào mặt hắn: "Cậu là ai? Cậu quản gì tôi?"

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thành Bộ là may mà canh nấu trước nên không còn nóng nữa, nếu không mặt bây giờ đã nổi bong bóng rồi.

Hắn không lên tiếng, đứng lên dờn hết thức ăn ở trên bàn uống nước sang một bàn nhỏ, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

"Lâm Thành Bộ," giọng nói Nguyên Ngọ truyền từ ngoài phòng khách vào, "Tôi không quan tâm cậu là ai, trước kia quan hệ với tôi thế nào, chuyện của tôi không đến lượt cậu xía vào."

Lâm Thành Bộ hất một vốc nước lên mặt, nhìn chằm chằm gương mặt đang nhỏ nước trong gương.

"Chẳng nói chẳng rằng chạy tới, kiếm chuyện nói linh ta linh tinh, tôi chơi với cậu là do tôi rảnh," giọng nói Nguyên Ngọ rất lạnh lùng, "Cậu nghĩ cậu là ai chứ?"

Lâm Thành Bộ lau khuôn mặt đầm nước, cúi đầu thở dài.

"Thèm chịch thì tìm người khác đi, đừng có mất thời gian với tôi," Nguyên Ngọ nói, "Thời gian vừa qua đủ ngủ với mấy người rồi đấy..."

Lâm Thành Bộ chạy vọt ra từ phòng tắm, nện một đấm xuống ngực Nguyên Ngọ, lời Nguyên Ngọ còn chưa kịp nói bị đánh cho rớt hết vào cổ họng.

"Em nghĩ mình là ai em tự biết," Lâm Thành Bộ nắm cổ áo đè y xuống ghế salon, "Anh nghĩ mình là ai anh biết không?"

"Cút." Tay phải Nguyên Ngọ không bị còng giờ lên bõ qua mặt hắn.

Lâm Thành Bộ cũng cảm giác được mặt mình bị đánh, lúc nghiêng đầu còn phát ra âm thanh.

Đạch!

Hắn đè lên người Nguyên Ngọ, nắm tay y lại giữ chặt xuống đầu gối, tay trái Nguyên Ngọ giật giật, tiếng còng tay vang lên cách cách.

"Kiên nhẫn của em có hạn!" Lâm Thành Bộ cúi đầu chỉ Nguyên Ngọ, gần giọng: "Em biết anh không cố ý, nhưng bản thân anh phải tích cực, lúc anh cảm thấy bản thân mình có gì đó không đúng thì đừng có trốn tránh!"

"Cút!" Nguyên Ngọ vẫn nói câu này.

"Anh muốn cứ ngu ngu ngơ ngơ như vậy đến hết đời à?" Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm: "Đến cả mình là ai cũng không nhớ xong chết à?"

"Tôi sống thế nào," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Cần cậu bận tâm à? Cậu là ai chứ?"

"Em là thánh Jehovah đấy," Lâm Thành Bộ cắn răng, "Nguyên Ngọ, em nói anh biết, em mà không để ý anh thì cả cái thế giới này chẳng ai để ý anh nữa! Chỉ có em thôi! Đi theo anh như thằng ngu vậy! Sợ anh làm sao, sợ anh chết, sợ anh không trở lại được như trước! Nếu không có em thì anh chết luôn đi! Chết rồi đến lúc báo tên với Diêm Vương cũng báo sai mẹ nó cả tên! Đạch!"

Lâm Thành Bộ nói xong thì thả Nguyên Ngọ ra, ngồi vào bên cạnh bàn nhỏ bắt đầu ăn cơm.

Nguyên Ngọ nằm im không động chỉ trợn trừng mắt ngậy ra nhìn trần nhà.

Lúc Lâm Thành Bộ ăn xong một bát cơm, Nguyên Ngọ quay đầu sang: "Này, Jehovah."

"Làm sao." Lâm Thành Bộ liếc y.

"Thật sự cậu thấy... Tôi không biết mình là ai à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Em cảm giác có lúc anh biết," Lâm Thành Bộ múc bát canh, "Nhưng anh không dám đối mặt."

"Tại sao tôi không dám đối mặt?" Nguyên Ngọ cười.

"Em không biết, em đang tìm hiểu." Lâm Thành Bộ cúi đầu uống canh.

"Được rồi, coi như cậu nói thật, vậy sao cậu," Nguyên Ngọ giơ tay lên kéo kéo cái còng tay, bất đắc dĩ, "Cho dù như tên thần kinh cũng phải... lo cho tôi? Có phải cậu nên đi khoa thần kinh khám trước tôi không?"

"Vậy để em nói cho anh, dù sao chuyện đến nước này, em cũng chẳng sao," Lâm Thành Bộ buông bát nhìn y, "Em cực kỳ thích anh, coi như là mối tình đầu của em, em là đứa trì trệ, trước khi gặp được anh em muốn tìm một người để yêu đương, gặp được anh rồi, em mới biết là em muốn yêu đương với anh, đổi lại người khác không được."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Cậu bị từ chối rồi hả?"

"Đau lòng lắm luôn, xong lại vẫn bám dính lấy anh, em sắp thành tên biến thái rồi." Lâm Thành Bộ múc thêm một bát canh, ngẩng xuống cạnh y, "Em có ý nghĩ, nếu như em có thể đưa anh về như trước, trở lại cuộc sống bình thường, anh có cảm động mà lấy thân báo đáp không."

Nguyên Ngọ ngẩn người sau đó bật cười không dừng lại được một lúc lâu.

"Uống canh không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Nguyên Ngọ cười xong cầm lấy chén canh uống một ngụm: "Cháo của tôi đâu?"

"Em mang đồ ăn sang đây," Lâm Thành Bộ nói, "Anh ăn uống tử tế cho em, không ăn thì ngó nhìn, còn dám lấy canh hất vào mặt em hoặc đập đồ đồ ăn, em cho anh uống thuốc ngủ."

Nguyên Ngọ không nổi cáu nhưng cũng không muốn nói nữa, sau khi cười Lâm Thành Bộ xong vẫn im lặng.

Ăn cơm không nói chuyện, dùng bữa xong lúc Lâm Thành Bộ dọn dẹp y vẫn không nói gì, Lâm Thành Bộ dọn xong thì đi tắm, tắm xong đi ra y vẫn im ắng.

"Tắm không?" Lâm Thành Bộ lấy trong phòng ngủ ra một bộ quần áo của mình, "Anh ở Cầu Trầm lâu như vậy chắc không được tắm thoải mái nhỉ?"

Nguyên Ngọ giật giật cái còng trên tay.

Lâm Thành Bộ đi tới tháo còng tay xuống, Nguyên Ngọ cầm lấy quần áo của hắn vào phòng tắm.

Hắn do dự một chút rồi vào phòng tắm, giả vờ giúp Nguyên Ngọ lấy sữa tắm đầu gội gì gì đó, thừa lúc y không chú ý lấy cái nút chặn lỗ thoát nước ở bồn tắm nhét vào túi quần rồi đi ra.

Một lát sau trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Lâm Thành Bộ nằm trong phòng khách, mở tivi, tiếng khá lớn, át bớt đi tiếng nước chảy khiến cả người nóng ran.

Nhưng dù không nghe thấy tiếng nước chảy thì đầu vẫn tưởng tượng, đặc biệt là cái loại cầu mà không được của hắn đối với Nguyên Ngọ, các loại tưởng tượng, có liên hệ, không cần liên hệ, hợp thuận phong thủy, phá vỡ thuận phong thủy, một khi sáng lên là phải dán mác kiểm duyệt.

Y thở dài, nếu Nguyên Ngọ bây giờ lao ra có khi lại là chuyện tốt, hắn có thể mượn cơ theo đà nổi giận kéo Nguyên Ngọ lên giường xử lý.

Đồ Lâm Thành Bộ không có liêm sỉ.

Hắn ngửa đầu dựa vào sofa bật cười, đang cười thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, bỗng có cảm giác cực kì lúng túng vì đang làm chuyện xấu bị phát hiện, suýt nữa sắc nước bọt của chính mình.

Điện thoại là của Giang Thừa Vũ gọi sang, Lâm Thành Bộ nhận: "A lô?"

"Có nhà không?" Giang Thừa Vũ bên kia hỏi, "Năm phút nữa anh đến dưới tầng nhà cậu, lần trước uống rượu ở chỗ anh không phải cậu khen ngon sao, mang cho cậu mấy chai, xuống lấy đi."

"Em ở nhà... Cơ mà..." Lâm Thành Bộ do dự, "Em không tiện ra ngoài."

"Cái đêch mợ, cậu dẫn người về nhà?" Giang Thừa Vũ giật mình, "Lâm Thành Bộ, cậu dẫn người về nhà mà không chịu ngủ với anh một đêm?"

"Anh biến đi!" Lâm Thành Bộ đi tới cửa phòng tắm lắng nghe, Nguyên Ngọc vẫn đang tắm, hắn bước tới cửa sổ, "Đang có... Nguyên Ngọc ở đây."

"Gì cơ?" Giang Thừa Vũ sững sốt, "Cậu đưa cậu ta về nhà?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ thở dài nhỏ giọng nói, "Anh ấy đã tự tử một lần rồi, em không dám để anh ấy ở lại Cầu Trăn một mình."

"...Chỉ bằng anh cho cậu cái cớ khen thưởng nhé," Giang Thừa Vũ nói: "Chả ai đo được với cậu cái khoản tình sâu nghĩa nặng này."

"Anh nói linh tinh gì đấy... Anh ấy vừa mới đánh nhau với em, em không dám đi xuống tầng, anh khó chịu lên cơn lại đốt nhà em," Lâm Thành Bộ nói, "Rượu thì lúc nào rảnh em qua anh lấy."

"Được rồi," Giang Thừa Vũ than thở, "Anh nói với cậu, chuyện này không phải kéo cậu ta ra khỏi Cầu Trăn là giải quyết được, nguần gốc bệnh của cậu ta không ở đây."

"Thì em vẫn đang tìm ngu Ồn gốc đây," Lâm Thành Bộ ngẫm nghĩ, "Anh Thừa Vũ, em hỏi anh cái này."

"Tự xưng ngọt ngào vậy là có âm mưu gì?" Giang Thừa Vũ nói.

"Anh với Nguyên Ngọ quen nhau thế nào?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cậu ta là bạn cấp ba của bạn đại học của anh, lúc anh tìm người pha rượu thì có người giới thiệu, mất bao nhiêu nước bọt mới mời được đấy." Giang Thừa Vũ nói, "Làm sao?"

"Bạn học cấp ba?" Lâm Thành Bộ vừa nghe thấy thì kích động, bạn học, lại còn bạn học cấp ba, sẽ biết một ít chuyện trong nhà chứ, "Anh có liên lạc được nữa không?"

"Lúc cậu ta mới xảy ra chuyện anh có gọi điện qua, tên gốc đó ng Ồ tù, không biết ra chưa, anh hỏi lại đã," Giang Thừa Vũ nghĩ nghĩ, "Cuối tuần anh đến Xuân Trĩ ăn cơm, cậu làm cho anh một bàn, năm món một canh là được, tất cả đều phải cậu làm."

"Được." Lâm Thành Bộ đồng ý.

Vừa cúp điện thoại được một lúc thì Lâm Thành Bộ nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở, Nguyên Ngọ đầu tóc vẫn còn ướt bước ra.

"Em lấy khăn cho anh." Hấn bỏ điện thoại vào túi.

Nguyên Ngọ ng Ồ lên ghé salon cúi đầu.

Lâm Thành Bộ lấy khăn cho y: "Thế nào, thoải mái hơn tắm trên thuy Ồn chứ?"

Nguyên Ngọ cầm khăn lau qua loa mấy cái rồi dừng lại, trùm khăn lông ngay ra, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Cậu có nghe thấy tiếng người nói chuyện không?"

"Không." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Tôi cứ nghe thấy có tiếng người nói chuyện," Nguyên Ngọ nói, lại tiếp tục lau tóc, "Không biết nói gì."

"Áo giắc à?" Lâm Thành Bộ bật nhỏ tiếng tivi.

"Không biết, có thể là kí ức," Nguyên Ngọ lau tóc xong đưa khăn cho hắn, "Tôi buồn ngủ rồi."

"Bây giờ?" Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ, vừa mới qua chín giờ, "Anh mệt à?"

"Không mệt, chỉ buồn ngủ, cậu có thể ném tôi về Cầu Trăn hoặc kiếm chỗ nào đó cho tôi ngủ." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ lo lắng cho tình trạng ngủ liên tục thế này của Nguyên Ngọ, từ lúc ra khỏi nhà xưởng cũ rồi không ổn lắm, đầu tiên là nói nghe thấy tiếng người, sau đó lại ngủ liên tục...

Rốt cuộc là tiến về phía trước hay lại lùi về sau, hay rẽ hướng khác rồi?

Nguyên Ngọ dựa vào sau ghế salon một chút lại nhắm mắt lại, hắn đành nhanh chóng vào phòng ngủ dọn lại giường rồi kéo Nguyên Ngọ vào phòng.

"Anh ngủ trên giường đi," Lâm Thành Bộ nói, "Em ngủ ghế sofa."

"Ừ." Nguyên Ngọ lên giường nhắm mắt lại.

Lâm Thành Bộ đứng ở cạnh giường một lúc, ra phòng khách lấy cái còng vào, lại tìm một cái băng bảo vệ cổ tay.

Sau khi lồng cái bảo vệ cổ tay vào tay Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ mở một mắt ra: "Làm gì đấy?"

"Phòng ngừa nhỡ đâu," Lâm Thành Bộ bọc kỹ cái băng bảo vệ cổ tay, còng cái còng tay vào tay y lần nữa, đầu kia khóa vào đầu giường: "Anh có thể ghi sổ, sau này từ từ tìm em tính sổ."

"Cái giường của cậu biến thái thật đấy," Nguyên Ngọ ngẩng cổ nhìn đầu giường, đây là một chiếc giường sắt màu đen, còng tay móc vào vô cùng dễ dàng, "Có phải cậu thường chuyên chơi người khác như vậy?"

"Anh đánh em lần nữa, em lập tức chơi anh như vậy," Lâm Thành Bộ kéo chăn đắp cho y, "Muốn bắt đi đâu hòa không?"

"Không cần," Nguyên Ngọ nhắm hai mắt lại, "Buổi tối tôi muốn đi vệ sinh thì làm nào?"

"Gọi em, em ngủ tỉnh lắm, anh hừ thôi em cũng dậy được." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ nhìn y một lúc rồi tắt đèn đi ra phòng khách.

"Tiểu Bộ Bộ." Trong bóng tối Nguyên Ngọ khẽ gọi hắt.

"Hửm?"

"Bị dày vò thế này cậu mệt không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Mệt chứ, mệt muốn chết." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Chỉ vì mong tôi lấy thân báo đáp à?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

Lâm Thành Bộ cười: "Đúng rồi đấy."

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Nguyên Ngọ cũng cười khẽ.

"Cứ kiên trì thôi, không được thì rút lui, chỉ cần anh không sao." Lâm Thành Bộ ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 22

Lâm Thành Bộ ngồi trong phòng khách dán mắt vào tivi xem một bộ không biết của thời đại nào, xem lúc lâu còn có cảm giác không hiểu có phải phim ở trái đất này nữa không.

Trong lòng hẩn rồi bời, không biết việc mình nhốt Nguyên Ngọ trong nhà có đúng hay không, nếu như bị người ta phát hiện thì có bị coi là bắt cóc hay giam giữ người trái phép hay không nữa.

Nhưng sau khi ngây ngốc một lúc hẩn lại cảm thấy chẳng sao cả, nói khó nghe thì nếu như có một ngày Nguyên Ngọ thật sự tìm đâu đó biến mất không dấu vết, chết cũng không có ai... Không không không, sẽ không có chuyện đấy.

Nhưng sau này nên thế nào, Lâm Thành Bộ nhức đầu rồi.

Hẩn không thể còng tay Nguyên Ngọ ở trong nhà mãi, đầu là người lớn, dù trong lòng có mấy suy nghĩ biến thái cần kiểm duyệt nhưng đặt vào thực tế thì hẩn không làm được.

Nếu không còng lại thì Nguyên Ngọ có chạy mất không? Nhớ đâu lại bất ngờ tự tử nữa thì sao?

Lâm Thành Bộ thở dài, châm một điếu thuốc ngậm lên miệng, chắc không kinh khủng như hẩn nghĩ đâu, Nguyên Ngọ ở Cầu Trần một mình lâu như vậy đâu có chuyện gì xảy ra.

Vậy có nên nói chuyện tử tế với Nguyên Ngọ thêm lần nữa, nói rõ ràng chỗ lợi chỗ hại để anh ấy ngoan ngoãn ở nhà lúc mình ra ngoài?

Tivi chiếu xong một tập phim, Lâm Thành Bộ cảm thấy mình trâu bò quá là trâu bò, bình thường mở trúng loại này sẽ đổi kênh luôn, vậy mà hôm nay còn xem nguyên một tập hơn nữa còn mong đợi tình tiết tập sau.

Biến thái.

Hắn tặc lưỡi đứng dậy vào phòng bếp rót sữa chua.

Vừa cần cốc vừa uống quay về phòng khách cần đi đâu khiến chuẩn bị đổi kênh, phòng ngủ truyền ra tiếng cồng tay va vào thành giường.

Hắn dừng lại: "Anh muốn đi vệ sinh à?"

Trong phòng ngủ không có tiếng Nguyên Ngọ, lúc Lâm Thành Bộ đi tới phòng ngủ, tiếng cồng tay lại vang lên.

"Nguyên Ngọ?" Hắn đẩy cửa phòng ngủ gọi khẽ.

Nhờ vào ánh đèn của phòng khách, hắn thấy Nguyên Ngọ trở mình, cồng tay lại đập một cái vào giường, ngủ không ngoan chút nào...

Đang muốn đóng cửa, Nguyên Ngọ nằm trên giường lại trở mình xoay người, Lâm Thành Bộ còn nghe được tiếng thở nặng nề của y.

"Anh gặp ác mộng à?" Lâm Thành Bộ bật ngọn đèn ngủ trong phòng lên, bước vội đến mép giường.

Người khác gặp ác mộng thì là ác mộng, ác mộng của Nguyên Ngọ lại không đơn thuần chỉ là ác mộng, hắn lo lắng khom người vỗ nhẹ lên cánh tay Nguyên Ngọ.

Hơi thở của Nguyên Ngọ vừa nặng vừa gấp, lại xoay người liên tục.

"Nguyên Ngọ." Lâm Thành Bộ mở cồng tay ra giữ chặt tay y, vỗ vỗ mặt y hòng đánh thức y dậy.

Nhưng Nguyên Ngọ có vẻ không cảm giác được hắn, vẫn nôn nóng đảo người, hơi thở vừa dồn dập vừa hỗn loạn, chân mày nhíu chặt lại.

"Nguyên Ngọ!" Hấn không thể không lớn tiếng, muốn tác động đến tinh thần Nguyên Ngọ.

Lúc hấn nắm chắc tay Nguyên Ngọ muốn kéo lên, Nguyên Ngọ đột nhiên không cử động nữa, Lâm Thành Bộ vừa thở phào lại bất chợt phát hiện hơi thở của Nguyên Ngọ cũng dừng lại rồi.

"Này! Nguyên Ngọ!" Lâm Thành Bộ nôn nóng ghé sát tai đến bên lỗ mũi y nhưng không nghe được bất cứ tiếng thở nào, hấn ôm vai Nguyên Ngọ kéo lên, vỗ mạnh sau lưng y, lại vỗ mặt y, "Anh làm cái gì đấy? Thở đi! Địch mợ!"

Nguyên Ngọ không có phản ứng, cả người cứng ngắc, không thở nữa.

Lâm Thành Bộ không rõ y xảy ra việc gì mà lại nín thở như thế, tìm đủ mọi cách mà không đánh thức được Nguyên Ngọ, cuối cùng cấn tay Nguyên Ngọ lên cấn một cái thật mạnh vào tay y.

Cực kì mạnh, hấn cảm thấy rằng mình không đủ nhọn, nếu không có thể cấn thủng tay Nguyên Ngọ.

Cái cấn này khiến Nguyên Ngọ có phản ứng, chợt mở mắt.

"Anh sao rồi?" Lâm Thành Bộ đỡ vai y, bốn mắt trợn trừng nhìn nhau, phát hiện Nguyên Ngọ vẫn chưa thở vội giơ tay tát một cái xuống mặt Nguyên Ngọ, "Thở đi!"

Một giây đồng hồ sau Nguyên Ngọ chợt hít một hơi, sau đó há miệng thở hỗn hển.

"Được rồi, không sao nữa rồi," Lâm Thành Bộ xoa xoa lưng y, "Đúng rồi, cứ vậy, thở đi, thở đều."

Một lúc rất lâu sau hơi thở của Nguyên Ngọ mới khôi phục lại tiết tấu bình thường, Lâm Thành Bộ chạy ra phòng khách lấy một cốc nước: "Uống nước đi."

Nguyên Ngọ nhận lấy cốc nước uống hơn nửa, sau đó nhìn cái cốc trong tay.

"Anh sao thế?" Lâm Thành Bộ nhẹ giọng hỏi, "Gặp ác mộng à?"

Nguyên Ngọ dường như đang nhớ lại không lên tiếng, một lát sau ngã ngửa xuống gối.

"Nó sắp chết đuối rồi, sắp chết đuối..." Hấn nhắm hai mắt lại.

"Ai?" Lâm Thành Bộ hỏi, cầm cái cốc trong tay y bỏ sang một bên, "Ai sắp chết đuối?"

Nguyên Ngọ mở mắt ra mê man nhìn hấn, sau đó lại nhắm mắt lại: "Tôi."

"Không, không không không," Lâm Thành Bộ khom người ghé sát lại y, "Không phải anh, không phải anh, nói cho em nghe, là ai chết đuối?"

Chân mày Nguyên Ngọ nhíu chặt, hơi thở lại không yên, lâu sau mới do dự nhỏ giọng nói: "Nguyên... Thân?"

Cái tên mang theo nghi ngờ vừa thốt ra khỏi miệng, cả người Lâm Thành Bộ giống như được thả lỏng, dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng hấn đã cảm nhận được sự nhẹ nhõm.

"Là Nguyên Thân," Lâm Thành Bộ gạt lọn tóc vương trước trán Nguyên Ngọ, cúi đầu xuống hôn, "Không phải anh, anh không phải Nguyên Thân, anh là Nguyên Ngọ, anh là Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ..."

Nguyên Ngọ lại tiếp tục ngủ, lần này có vẻ yên ổn hơn.

Lâm Thành Bộ ra phòng khách tắt tivi rồi quay về phòng ngủ.

Hấn không yên tâm để Nguyên Ngọ ngủ một mình trong phòng, nếu như lúc này Nguyên Ngọ không kéo còng tay phát ra âm thanh, hấn căn bản sẽ không phát hiện ra chuyện Nguyên Ngọ nín thở.

Tuy nói rằng con người không thể tự nín thở đến chết, nhưng nhờ đầu não thiếu oxy mà bị tổn thương gì đó thì cho dù hắn có là Jenovah thật cũng không tưởng tượng được bản thân sống cùng với một người não tàn đến hết nửa đời sau như thế nào.

Hắn phải ng ồi đây trông.

Hắn tắt đèn r ồi trèo lên giường, nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngọ.

Quá đau khổ, dưới tình hình này dù bản thân không có tâm trạng, nhưng vẫn có gì đó... dâng trào

Nguyên Ngọ ngủ ngay cạnh mình, hai người cách nhau có một thước, chỉ cần hắn muốn là có thể giơ tay sang sờ Nguyên Ngọ một lượt từ trên xuống dưới từ trái sang phải, với trạng thái ngủ say như heo của Nguyên Ngọ chưa biết chừng hắn làm quá thêm tí nữa cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng... Hắn đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, ra nhà bếp lấy một khay đá và hai lon bia.

Mở máy tính xách tay tìm bừa một bộ phim điện ảnh, hắn tựa đầu vào tường vừa uống bia vừa xem, nghĩ thầm nếu thật sự có ý đồ gì đen tối thì lấy đá nhét vào đ ũng qu ần vậy.

Có đi đâu hắn vĩ đại hơn so với tưởng tượng của mình nhi ều, uống sáu lon bia, tan mất ba khay đá, bu ồn ngủ đến độ đầu dốc xuống đất cũng ngủ được mà vẫn chưa xuất hiện cái kích động gì gì đó không d ần d ềp được.

Có lẽ chỉ có một mình hắn nhiệt tình trong mối quan hệ với Nguyên Ngọ, hoặc có lẽ trạng thái của Nguyên Ngọ bây giờ khiến hắn lo lắng nhi ều hơn là cái khác.

Lúc trời g ần sáng hắn mới đứng dậy trở lại phòng khách nằm xuống ghế sofa ngủ.

Mặc dù chưa ngủ được bao lâu nhưng đến giờ hắn vẫn tỉnh, buổi sáng hôm nay cần đến sớm làm đậu phụ.

Rửa mặt xong hắn nấu cho Nguyên Ngọ ít cháo, rán thêm trứng gà, vừa để đèn sáng lên bàn thì thấy Nguyên Ngọ đi ra từ phòng ngủ.

"Dậy rồi?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Ừ." Nguyên Ngọ đi tới cạnh bàn ngủ, "Thơm quá."

"Ăn mấy hôm này được không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Được." Nguyên Ngọ gật đầu, xoay người vào phòng tắm.

"Em để khăn với bàn chải mới cho anh rồi, ở chỗ đấy." Lâm Thành Bộ nói.

"Được," Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ thấy sắc mặt y hôm nay không tệ nên yên tâm hơn chút, vừa ăn cháo vừa lấy điện thoại di động gọi cho công ty giúp việc ở khu nhà bên cạnh.

"Hôm nay cậu đi làm à?" Nguyên Ngọ rửa mặt xong ra ngồi xuống cạnh bàn.

"Ừ," Lâm Thành Bộ múc cháo cho y, "Lát nữa đi, anh..."

"Tay cậu khỏe thật đấy." Nguyên Ngọ gấp trứng chiên lên cắn một miếng, sờ sờ mặt mình.

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, nhớ đến chuyện tối qua có hơi ngượng ngùng, "Anh nhớ à?"

"Nói nhảm, tát đau như vậy quên được à?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Em... Anh như vậy, em gọi anh không động dậy, lúc đầu em không dùng sức," Lâm Thành Bộ ngồi xuống nhìn y, "Chuyện xảy ra hôm qua anh còn nhớ không?"

"...Nhớ." Giọng Nguyên Ngọ buồn bực.

"Ừ..." Lâm Thành Bộ vừa mở miệng đã bị Nguyên Ngọ cắt ngang.

"Tôi không muốn nói," Nguyên Ngọ húp một muống cháo, "Tôi không nhớ được, không muốn nói."

"Vậy em không hỏi nữa," Lâm Thành Bộ gật đầu, nhìn đồng hồ, "Em phải đi, buổi trưa về, anh... Em cùng anh lại trên ghế sofa có sao không?"

"Tôi tiểu luôn lên ghế cậu không sao chứ?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Vậy thế này đi, em nói với anh chuyện này, một lúc nữa, lúc nữa sẽ có người tới," Lâm Thành Bộ cẩn thận nói, "Một nhân viên... giúp việc."

"Nhà cậu gọn gàng thế rồi còn cần dọn à?" Nguyên Ngọ nhìn xung quanh.

"Không phải, người ta tới.. tới trông thôi, không làm gì cả." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ để bát trong tay xuống trợn mắt nhìn y một lúc mới mở miệng: "Cậu tìm người đến trông tôi?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Ban đầu Nguyên Ngọ trợn mắt nhìn hắn, sau đó lại cười, cười xong thì thở dài: "Tùy cậu."

Người giúp việc đến rất nhanh, là một bà chị, trước kia Lâm Thành Bộ gọi người giúp việc tới nhà dọn phòng cũng đâu là cô tới.

"Chị không cần làm gì à?" Cô giật mình.

"Vâng, bạn em thân thể không được ổn cho lắm, buổi sáng chị để ý anh ấy giúp em là được," Lâm Thành Bộ giải thích, "Nếu như anh ấy phải ra ngoài hoặc khó chịu ở đâu thì chị gọi cho em nhé."

"Rồi rồi," cô gật đầu, "Được."

"Tiền công thì cứ tính như mọi khi chị dọn nhà là được, thêm bao nhiêu tiếng thì tính bấy nhiêu," Lâm Thành Bộ nói, "Chị thấy chán thì xem tivi, chỉ là đừng quên trông anh ấy giúp em."

"Yên tâm đi, chị biết rồi." Bà chị vỗ vỗ hấn.

Nguyên Ngọ có vẻ cũng không ngại bà chị giúp việc tới trông y, cấn máy chơi game rúc vào một góc trên sofa chơi.

Lúc hấn chuẩn bị ra cửa còn nói với thêm một câu: "Buổi trưa về mang cho tôi cốc cafe."

"Được." Lâm Thành Bộ ra khỏi nhà.

Ngày hôm qua ngủ không đủ giấc, vì an toàn nên hấn không lái xe mà gọi xe đến nhà hàng.

Trong quán hai hôm nay bận nhiều việc, bạn thân của bà chủ muốn làm một bữa tiệc lớn cho cả gia đình, đặt mười bàn, đồ đều đặt trước, Lâm Thành Bộ còn bị gọi đi bàn bạc thực đơn mất cả buổi.

Gần trưa hấn mới rảnh tay mà gọi điện thoại cho bà chị giúp việc hỏi chuyện của Nguyên Ngọ.

"Ngoại trừ không nói tiếng nào thì mọi chuyện đều ổn," bà chị nói, "Chị còn đang nghĩ cậu ta bị câm."

"Cảm ơn chị, lát nữa em mới về, phiền chị trông anh ấy thêm một lúc nữa." Lâm Thành Bộ nói, buổi trưa này ít khách không cần hấn động tay, tranh thủ có thể về nhà ăn cơm.

"Được, không sao, chị vừa mới xem xong một tập phim." Bà chị kể.

Nguyên Ngọ muốn uống cafe, đối với một người không nghiện cứu cũng như không uống cafe như Lâm Thành Bộ thì thật phiền phức, trên lý thuyết y nói muốn một cốc cafe, hấn mua một cốc mocha về là được rồi, nhưng nhớ đâu y còn muốn uống nữa, lại uống cái khác thì sao...

Lâm Thành Bộ quyết định đã làm thì làm cho trót, hắt đi vào một quán cafe mua một cốc cafe rồi lại mua cả túi hạt cafe cùng một hộp sữa, sau đó chạy đến cửa hàng bán đồ gia dụng mua một cái máy pha cafe, bê tất cả đồ đạc vào nhà.

Sau khi vào cửa hắt thấy một bầu không khí hài hòa.

Bà chị giúp việc đang xem ti vi, Nguyên Ngọ đứng trong phòng bếp bỏ xoài.

"Về rồi à?" Bà chị vừa nhìn thấy hắt liền đứng dậy cười nói, "Vậy chị về đây."

"Ở lại ăn trưa cùng luôn đi?" Lâm Thành Bộ thuận miệng mời.

Nguyên Ngọ đang bỏ xoài trong kia nghiêng đầu nhìn ra, Lâm Thành Bộ ngẩn người, bà chị đưa lưng về không phát hiện chỉ cười cười: "Không cần, chị phải về nấu cơm cho ông già ở nhà."

Lâm Thành Bộ đưa bà chị đến cửa thang máy, lúc về lại phòng khách thì thấy Nguyên Ngọ đang ăn xoài, hắt vừa bước vào Nguyên Ngọ tắc lưỡi: "Nhiệt tình vậy."

"Thuận miệng thôi, lần nào chị ấy cũng về nhà ăn mà," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ cafe trên bàn, "Cafe của anh đấy, em còn mua máy pha với hạt cafe nữa, hai ngày nữa đưa anh sang thuyền lấy đồ, giờ anh dùng tạm đi."

Nguyên Ngọ nhìn hắt: "Cậu làm thật?"

"Thật." Lâm Thành Bộ nói.

"Tùy cậu." Nguyên Ngọ nhún mày, tiếp tục ăn xoài.

Lâm Thành Bộ thay quần áo vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm trưa, hắt khá chú trọng khẩu vị nhưng bình thường chỉ nấu đơn giản, nấu ít cơm làm bát canh là được.

Bây giờ có Nguyên Ngọ ở đây hẳn muốn làm nhiều thêm, có khi Nguyên Ngọ lên cơn cũng có can hệ với việc ăn uống đầy đủ hay thiếu chất.

"Jehovah," Nguyên Ngọ ăn xoài xong mò vào phòng bếp vừa rửa tay vừa nói, "Thương lượng với cậu chuyện này."

"Chuyện gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Đừng gọi bà chị kia đến nữa được không?" Nguyên Ngọ nói, "Không chịu nổi."

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ sửng sốt, bà chị kia tốt tính lắm, làm việc lại nhanh nhẹn cẩn thận nên lần nào hẳn cũng gọi chị ấy tới.

"Nói nhiều quá, không chịu được," Nguyên Ngọ ngả xuống ghế bên cạnh, "Cả buổi này tôi sắp ngáo luôn rồi."

"Nói nhiều quá? Chị ấy bảo anh không nói gì mà? Hai người nói chuyện phiếm à?" Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi không muốn nói chuyện, cũng đâu có nói chuyện cùng bà chị ấy," Nguyên Ngọ nằm nhoài ra ghế, "Là bà chị ấy nói một mình, có phải cậu bảo với chị ấy là tôi thất tình không?"

"Không," Lâm Thành Bộ nói, "Sao em lại để anh thất tình được."

Nguyên Ngọ ngược mắt nhìn hắn.

"Em không bảo với chị ấy là anh thất tình, em chỉ nói anh mấy hôm nay tinh thần không ổn lắm, bảo chị ấy để ý anh, có gì khó chịu thì báo với em." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy thì chắc là bà ấy xem phim nhiều quá rồi," Nguyên Ngọ rũ mắt thờ dãi, "Cứ lái nhải khuyên bảo tôi, rằng thì là mà đời còn dài gái còn nhiều sao phải vẩn vương một người mãi không dứt, nói từ chuyện thần thoại cổ tích sang đến các loại tin tức xã hội hiện đại.... Thật đấy, nói nhiều

đến mức tôi muốn ra ngoài hét lên mười tám lần rằng tôi không có làm sao cả."

"Đừng," Lâm Thành Bộ vội vàng nói, "Anh muốn nói thì có thể tìm em để nói."

"Trọng điểm của cậu ở đâu vậy?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"VẬY... làm thế nào," Lâm Thành Bộ thở dài, "Lúc em đi làm không có nhà em sợ anh chạy ra ngoài lung tung, cũng sợ anh..."

"Cậu còng tôi lại trong nhà vệ sinh đi." Nguyên Ngọ nói, "Tôi thà ngủ ở trong nhà vệ sinh cũng không muốn thấy bà chị đấy nữa."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng.

Nguyên Ngọ cầm cốc cafe uống cũng không nói gì.

Một lát sau Nguyên Ngọ buông cốc xuống: "Này."

"Hửm?" Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn y.

"Tôi không dễ dàng có chuyện như vậy đâu," Nguyên Ngọ nói, "Cậu như này làm tôi... Tôi trước giờ ở Cầu Trầm, tôi mà có chuyện đã không đến lượt cậu thế nào rồi."

Lâm Thành Bộ không đáp.

"Cậu đừng tự tạo áp lực lớn như vậy cho cả tôi và cậu, chím sợ cảnh công." Nguyên Ngọ nói, "Tôi không biết trước kia quan hệ của chúng ta đến mức nào mà khiến cậu phải làm đến thế này, nhưng mà không cần phải thế."

Lâm Thành Bộ không để ý y, cúi đầu rửa rau.

"Không đáng, cậu hiểu không?" Nguyên Ngọ nói, "Có những người... như vậy đấy."

"Ai? Như nào?" Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi không biết, không nhớ," giọng Nguyên Ngọ rất nhỏ, cau mày, "Tôi không nhớ, không nhớ ai nói, có những người, có những người ngay từ đầu đã không nên tồn tại."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ cảm giác Nguyên Ngọ hơi lạc đề

"Người ấy nói ban đầu người ấy không nên tồn tại," giọng Nguyên Ngọ càng nhỏ hơn, "Tại sao?"

"Là ai?" Lâm Thành Bộ tiến tới khom người nhìn y, "Là Nguyên Thân à? Là Nguyên Thân nói sao?"

"...Nguyên Thân?" Nguyên Ngọ chần chừ nhìn hắn, "Tôi... không biết."

"Không sao, không gấp," Lâm Thành Bộ nói, "Dù gì cũng không phải anh nói, ai nói, nói cái gì không quan trọng, không cần để bụng."

Nguyên Ngọ không nói thêm gì nữa, uống cafe xong, Lâm Thành Bộ cảm thấy tâm trạng y đã bình ổn trở lại, cứ dựa vào lưng ghế nhìn hắn nấu cơm.

Nấu xong hai món đơn giản, Lâm Thành Bộ nói: "Ăn cơm đi."

"Cậu đảm đang thật đấy." Nguyên Ngọ nói.

"...Cũng coi là thế," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống, "So với anh."

"Tôi lười lắm sao?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Chả có lẽ anh vẫn thấy anh chăm lắm à?" Lâm Thành Bộ xới cơm giúp y, "Anh đến cái nãy tí nữa thì không mua còn gì."

Nguyên Ngọ cười.

Lâm Thành Bộ cảm thấy sức ăn của Nguyên Ngọ khá lắm, ăn hai bát cơm, gấp không ít thức ăn, ăn cơm xong còn uống một cốc sữa chua.

"Anh có nghỉ một lúc không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không buồn ngủ." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ ngồi xuống ghế sofa, "Em chớp mắt một lúc, chỉ đâu còn phải đi làm."

"Ngủ đi," Nguyên Ngọ dừng một chút, "Tối hôm qua vất vả rồi."

Lâm Thành Bộ vừa muốn nói chuyện thì đi động reo.

Là điện thoại của Giang Thừa Vũ.

"Bây giờ nói chuyện có tiện không?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Anh liên lạc được với tên kia rồi."

"Nhanh vậy à?" Lâm Thành Bộ hơi giật mình.

"Không phải anh nhanh mà tên đó dễ tìm quá, gọi hai cú là kiếm được rồi," Giang Thừa Vũ nói, "Anh đã hẹn bạn tối nay gặp nhau, cậu tối được không?"

"Mấy giờ? Tối nay em đi làm." Lâm Thành Bộ đi tới gần cửa sổ nhỏ giọng.

"Buổi tối của anh thì đương nhiên là sau khi cậu tan làm rồi," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu nói cho anh trước cậu định hỏi gì đi, anh hỏi thử trước cho."

"Thì.. Anh hỏi anh ta có biết Nguyên Thân không." Lâm Thành Bộ nói.

"Nguyên Thân?" Giang Thừa Vũ ngần người, "Nguyên Thân là ai?"

Lâm Thành Bộ liếc qua Nguyên Ngọ một cái, thấy Nguyên Ngọ đi vào nhà vệ sinh rửa mặt hắn nhanh chóng trả lời: "Chắc anh không biết, em cũng chỉ tình cờ nghe anh ấy nói một lần, Nguyên Thân là em trai anh ấy, hình như sinh đôi."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 23

Buổi chiều Lâm Thành Bộ đi làm không gọi bà chị giúp việc sang nữa, dĩ nhiên cũng không cùng Nguyên Ngọ trong nhà vệ sinh.

Mặc dù Nguyên Ngọ một mực nói rằng ở một mình cũng không chạy đi tìm chỗ chết đâu nhưng trước khi Lâm Thành Bộ ra khỏi cửa vẫn thực hiện một buổi trao đổi đả thông tinh thần nghiêm túc, hi vọng y có thể từ bỏ cái hi vọng rằng hắn sẽ bỏ cuộc, hơn nữa còn đe dọa rằng nếu y không ngoan ngoãn thì hắn sẽ mất kiên nhẫn, mà mất kiên nhẫn thì hắn sẽ biến thái thế nào không biết được đâu.

"Thôi r ồi đi đi." Nguyên Ngọ không nhin được nữa.

"Đ ồ ăn em làm sẵn để trong tủ lạnh, anh muốn ăn thì bỏ vào lò vi sóng quay mấy phút là được, còn nữa, em nói cho anh biết," Lâm Thành Bộ vừa thay giày vừa nói, "Em mà biến thái thì bác sĩ ở Tam Viện cũng không dám nhận đâu."

Nguyên Ngọ thở dài, đi v ề phía ghế sofa nằm phịch xuống khoát tay với hắn: "Chăm chỉ làm việc đi Jehovah."

Lâm Thành Bộ đi xuống t ầng, vừa xuống li ền rút điện thoại di động ra mở một ph ần m ền giám sát.

Trong màn hình hiện lên hình ảnh Nguyên Ngọ đang nằm trên ghế sofa, c ần đi ầu khiến nhẩn nhẩn, chắc chuẩn bị xem tivi.

Khá ổn, đây là lần đầu tiên Lâm Thành Bộ dùng thứ đ ồng này, lần trước mua modem wifi được tặng một cái camera mà từ đó đến chưa động vào, hôm nay dùng đến sợ Nguyên Ngọ phát hiện ra nên không dám đi ầu chỉnh lại vị trí đặt.

Góc độ không đẹp lắm, nhưng có thể thấy được phòng khách và phòng ngủ, nhìn được một góc giường, nếu như Nguyên Ngọ có gì đó không ổn thì có thể thấy được.

Có cái camera này làm cho Lâm Thành Bộ yên tâm hơn, buổi chiều làm việc ở phòng bếp một lúc lại dành thời gian ngó qua điện thoại một chút.

Tình thần của Nguyên Ngọ hôm nay không tệ, nằm trên ghế sofa xem tivi, uống sữa chua, hút mấy điếu thuốc, không có biểu hiện gì lạ.

Biểu hiện như bây giờ coi như là bình thường sao?

Mặc dù không giống như Nguyên Ngọ trước kia, tính khí tốt hơn trước, nói nhiều hơn trước kia, nhưng không lên cơn thì giống như bệnh nhân mất trí nhớ.

Nếu như không phải vì đã liên hệ được với bạn học trước của y, Lâm Thành Bộ thậm chí thấy cứ duy trì tình trạng không ra đầu vào đầu này một thời gian cũng được.

Sua khi qua thời gian đông khách nhất, Lâm Thành Bộ có được chút ít thời gian rảnh rỗi ra nhà sau hút thuốc, cầm điện thoại nhìn màn hình giám sát.

Nguyên Ngọ vẫn ngồi ở trên ghế salon, có điếu trên bàn uống nước nhỏ trước mặt đã có một cái khay và bát trống, chắc đã tự mình hâm nóng thức ăn ăn cơm rồi.

Tivi giờ này không biết có chương trình gì xem được không, Nguyên Ngọ xem rất nghiêm túc không đổi kênh, vừa xem vừa ngáp.

Trước kia Lâm Thành Bộ cảm thấy Nguyên Ngọ là một người im lặng quá mức, trừ thời gian pha rượu buổi tối, những lúc khác nhìn thấy y đều rất yên tĩnh, có thể giữ một tư thế rất lâu, thậm chí khiến người khác quên mất sự tồn tại của y.

Cả ngày hôm nay của Nguyên Ngọ rất yên ổn, lúc Lâm Thành Bộ tan làm lái xe đến số 18 còn thấy yên tâm.

Hơn chín giờ, cuộc sống về đêm của số 18 còn chưa bắt đầu, lúc hắn bước vào trong quán chỉ có hai ba bàn khách ngồi bên dưới ánh đèn âm u mờ mịt.

Bàn gần nhất có người giơ tay lên vẫy vẫy: "Tiểu Bộ."

Lâm Thành Bộ nhìn sang, bàn kia có ba người, Giang Thừa Vũ và hai người hắn không quen, chắc là người bạn kia và bạn học của Nguyên Ngọ.

Hắn đột nhiên căng thẳng, bước nhanh tới.

Giang Thừa Vũ giới thiệu cho hắn, một người là Hồ Kiện, bạn học của Nguyên Ngọ tên là Quách Tiểu Soái.

Ấn tượng của Lâm Thành Bộ đối với Quách Tiểu Soái cực kỳ sâu sắc, không chỉ vì người này biết quá khứ của Nguyên Ngọ mà còn vì dáng vẻ bên ngoài của gã không giống người tốt, chính là kiểu trong phim truyền hình, ngoại trừ nhân vật chính ra, trong số những người còn lại nhìn một cái là phát hiện gã chính là nhân vật phản diện.

"Uống gì?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Nước lọc đi, em lái xe," Lâm Thành Bộ do dự một lúc lại nói thêm, "Em không ngồi lâu được, ở nhà..."

"Biết rồi, vậy chúng ta nói luôn," Giang Thừa Vũ hất hất cằm về phía Quách Tiểu Soái, "Anh hỏi Tiểu Soái rồi, cậu ta biết Nguyên Thân."

"Cậu muốn nghe về Nguyên Thân hay Nguyên Ngọ?" Quách Tiểu Soái chậm thuốc.

"Cả hai, anh quen hai người họ à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Tôi học cùng Nguyên Ngọ, lớp 173, cũng coi là thân, chúng tôi đi về cùng đường," Quách Tiểu Soái nhả một hơi khói, "Nguyên Thân học lớp

172, quen cũng không hẳn là quen, thôi cứ coi là có biết đi, ngày ngày lên lớp tan học với nhau, tôi thấy không có ai thân thiết với cậu ta cả, chúng tôi hay chơi với Nguyên Ngọ hơn."

"Không có ai chơi thân sao?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Nguyên Thân hả? Có thể nói qua về hai người họ không?"

Tính cách Nguyên Ngọ như vậy mà mọi người lại chơi cùng sao?

"Cậu biết hai đứa nó là sinh đôi chưa?" Quách Tiểu Soái nói, "Sinh đôi cùng trứng, mặt mũi giống nhau lắm, tôi mất cả tháng mới phân biệt được đấy."

"Vậy sao." Lâm Thành Bộ nói, hẳn chưa từng gặp Nguyên Thân, nhưng nhìn vào biểu hiện ngạc nhiên của Tiểu Ny lúc tìm Nguyên Ngọ lấy đồ, hẳn có thể đoán ra được mặt hai người họ chắc hẳn rất giống nhau.

"Nhưng mà tính cách thì khác nhau," Quách Tiểu Soái phun một làn khói nhưng chẳng phả ra được gì cả, đành lấy tay phẩy phẩy, "Nguyên Ngọ nóng tính, không thích nói chuyện, nhưng mà cảm thấy như là người bình thường."

"Nguyên Thân không bình thường?" Giang Thừa Vũ ở bên cạnh hỏi một câu.

"Tôi thấy không bình thường, quái quái sao đấy," Quách Tiểu Soái tắc lưỡi, "Cậu mà tiếp xúc thì sẽ thấy nó rất tốt, tốt tính, thích cười, nói chuyện với ai cũng dễ nhưng thực tế lại không phải vậy."

"Là như nào?" Lâm Thành Bộ lập tức truy hỏi.

"Không nói rõ được, kiểu kỳ lạ, cười cười nói nói với cậu nhưng cậu sẽ thấy thực ra nó rất... Cái từ gì ý nhờ... Không thân? Không đúng, không chuẩn, sơ... sơ sài... Giang Sơ Ảnh, à không không không...."

"Hời hợt." Giang Thừa Vũ thở dài.

"Đúng rồi, đúng cái từ này rồi, hời hợt!" Quách Tiểu Soái kẹp điều thuốc trên tay giờ ngón cái về phía Giang Thừa Vũ, "Anh Thừa Vũ đúng là có học có hơn."

"Lần sau nói không thân là được rồi," Giang Thừa Vũ rót cho gã ít rượu, "Đừng có bày đặt văn vẻ, tốn thời gian."

"Còn gì nữa không?" Lâm Thành Bộ lại hỏi, "Quan hệ giữa anh ta và Nguyên Ngộ có tốt không?"

"Cái này khó nói lắm, Nguyên Ngộ không nhắc đến nó mấy, mà nó lại cứ riu rít với Nguyên Ngộ mãi, tôi không chắc tình cảm giữa hai đứa nó có tốt không nhưng tình anh em thì cũng không tệ."

"Vậy... Anh biết chuyện trong nhà anh ấy không? Cha mẹ gì đấy?" Lúc Lâm Thành Bộ đưa ra câu hỏi này còn do dự, giống như đang xé ra tấm màng bảo vệ của Nguyên Ngộ vậy.

Nhưng hẳn thất sự muốn biết biết tại sao lúc hẳn mới quen Nguyên Ngộ, Nguyên Ngộ giống như mồi côi, không hề nhắc đến người nhà, mà kể cả lúc xảy ra chuyện người nhà cũng không thèm để ý.

"Biết một ít," Quách Tiểu Soái rít một hơi thuốc lá, "Nói sao nhỉ, lúc chúng tôi học cấp ba, hai đứa chúng nó ở với ông bà nội, hình như hồi nhỏ Nguyên Ngộ ở với bố mẹ, Nguyên Thân ở với ông bà, sau đó không biết ba mẹ làm sao mà Nguyên Ngộ lại chuyển tới, dù sao cũng chưa thấy cha mẹ cậu ta bao giờ."

"Ra là vậy." Nguyên Ngộ nhún mày.

"Cơ mà tôi không biết nhiều, không muốn sang nhà cậu ta, đi được đúng một lần, nói chứ hai ông bà già bên đó thiên vị ra mặt luôn, người ngoài liếc mắt cũng thấy, hai ông bà đấy thiên vị Nguyên Thân." Quách Tiểu Soái xùy một tiếng, trên mặt còn hiện vẻ bất bình khó chịu.

"Không phải đứa nhỏ mình nuôi thì thiên vị cũng là bình thường mà?" Hồ Kiện ở bên cạnh nói xen vào.

"Vậy thì cũng không thể lách đến thế chứ, có cảm giác như con nhà kẻ thù mang sang chỗ họ nuôi vậy," Quách Tiểu Soái dụi tàn thuốc, lại đốt thêm một điếu ngậm vào, "Biết không, trời mưa, chúng tôi đội mưa về đâu có sao, đưa vào chỗ ướt như chuột lột, bà cụ già còn chạy đến đón, đón thì đón đi, mang nhón một cái ô cho Nguyên Thân? Cậu nói xem, thiên thì thiên chứ thiên thế này có quá mức không?"

Lâm Thành Bộ giật mình, sững sốt một lúc mới hỏi: "Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó? Sau đó còn có thể thế nào nữa, làm gì sau đó," Quách Tiểu Soái quay sang bên cạnh nhử một cái, Giang Thừa Vũ vội vàng nghiêng đầu tránh, gã hơi ngượng ngùng cười cười sau đó lại nhìn Lâm Thành Bộ, "Sau đó Nguyên Thân lên đại học còn Nguyên Ngọ đi làm thuê, tôi với cậu ta không liên lạc mấy, hợp lớp cậu ta không đến, chuyện về sau không nghe được nhiều, chỉ nghe bảo cậu ta pha rượu đỉnh lắm."

"Nguyên Ngọ sao lại đi làm thuê?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Tôi cảm giác cậu ta học hành cũng khá mà."

"Hai người bọn họ học đầu giỏi," Quách Tiểu Soái nói, "Không biết là gia đình chỉ lo cho Nguyên Thân hay Nguyên Ngọ không muốn học tiếp, dù sao cũng không học đại học."

"Vậy anh... Có biết Nguyên Thân..." Lâm Thành Bộ uống một hớp, "Sau này thế nào không? Anh ta ở đâu, anh ta..."

"Nó hả," Quách Tiểu Soái cắt ngang lời hấn, dùng vẻ mặt thần bí bắt ngờ ghé sát mặt hấn, thì thầm, "Nghe nói tự tử rồi."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ khiếp sợ, bởi vì không mò ra được tin tức của Nguyên Thân nên hấn cũng từng đoán tới điểm này rồi, nhưng nghe được như vậy hấn vẫn không tránh khỏi hoảng sợ, "Tự tử?"

Giang Thừa Vũ ngẩng bên cạnh cũng giật mình nhú mày.

"Nghe nói thôi, ai biết thật hay không, dù sao mấy năm rồi có tin gì đâu," Quách Tiểu Soái nghịch nghịch bật lửa, ánh lửa lập lòe hắt lên ánh mắt thần bí của gã, "Mà Nguyên Ngộ cũng đâu có nói, nhà bọn họ không nhắc đến, hình như không làm đám tang, hoặc là làm mà không cho ai biết."

Lâm Thành Bộ cảm giác thà mình không hỏi gì còn hơn, hỏi xong trong đầu càng hỗn loạn, trợn mắt nhìn Quách Tiểu Soái lúc lâu không biết hỏi gì nữa.

"Cậu có mang ảnh tới không?" Giang Thừa Vũ hỏi Quách Tiểu Soái.

"Đúng đúng, tí nữa thì quên," Quách Tiểu Soái lấy trong túi ra một tấm ảnh, "Đây là ảnh chụp lúc chúng tôi chơi bóng, Nguyên Ngộ là thành viên của đội bóng rổ, sức khỏe Nguyên Thân hình như không tốt lắm, có đi đâu Nguyên Ngộ đi đánh giải nó cũng đi xem."

Lúc Lâm Thành Bộ cầm lấy tấm hình cảm giác tay mình run rẩy.

Trong hình có bảy tám người, có mấy người mặc đồng phục bóng rổ, có mấy người mặc đồng phục học sinh, Lâm Thành Bộ liếc mắt là thấy Nguyên Ngộ, nhưng nháy mắt hắn sợ toát mồ hôi, hắn nhận nhầm người.

Nguyên Ngộ mặc quần áo bóng rổ ngồi ở hàng đầu tiên, trong khi người Lâm Thành Bộ liếc qua trước lại chính là Nguyên Thân đứng sau lưng y.

Mà nụ cười của Nguyên Thân... Nụ cười của Nguyên Thân làm hắn sợ hãi,

Kiểu cười nhìn qua thì vui vẻ này hắn đã từng nhìn thấy trên mặt Nguyên Ngộ, cái kiểu cười trước giờ chưa bao giờ thấy.

Hắn cầm bức hình rất lâu, nhắm mắt lại bóp bóp trán: "Anh Quách, anh biết chuyện Nguyên Thân viết tiểu thuyết không?"

"Viết tiểu thuyết à? Không biết, có đi đâu h ồi còn đi học nó viết nhì ều bài văn lắm, th ầy cô dạy văn đ ầu thích nó," Quách Tiểu Soái nói, "Nó viết truyện à?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp một tiếng.

Ở trong máy tính trước kia của Nguyên Ngộ có toàn bộ tiểu thuyết Nguyên Thân viết, bao g ồm cả quyển viết r ồi chưa đăng kia.

Máy tính xách tay mà Nguyên Ngộ dùng bây giờ h ắn là của Nguyên Thân.

Nhưng nếu y đã có toàn bộ tiểu thuyết của Nguyên Ngộ, tại sao còn muốn dùng máy tính của Nguyên Thân?

Là để... để mình giống Nguyên Thân hơn sao?

Lâm Thành Bộ cảm thấy lạnh gáy, h ắn không tiếp thu nổi chuyện tất cả suy đoán trước kia giờ phút này đ ều có thể trở thành thật.

Dù h ắn đã từng nghĩ tới Nguyên Ngộ không phải Nguyên Ngộ không chỉ một l ần, từng tí từng tí một biến thành Nguyên Thân, hơn nữa còn cố gắng đấu tranh không để bất cứ ai biết, muốn lừa gạt từng người một bao g ồm chính bản thân y, nhưng khi tất cả suy đoán rõ ràng d ần lên, Lâm Thành Bộ lại thấy sợ.

Cực kỳ sợ.

H ắn không biết đối diện với mình là Nguyên Ngộ hay Nguyên Thân.

Một khắc này là Nguyên Ngộ, một khắc kia lại là Nguyên Thân.

Người h ắn cần là Nguyên Ngộ sao?

Người bình tĩnh nói đừng để cho bà chị kia đến là Nguyên Thân à?

Mà Nguyên Ngộ d ần d ần không chống cự mình nhúng tay vào chuyện của y, là bởi vì Nguyên Ngộ muốn thoát khỏi cuộc sống như vậy sao?

Hay chỉ giả vờ như vậy?

Dẫu sao so sánh với Nguyên Ngọ, tính tình Nguyên Ngọ dễ chịu hơn nhiều.

Những gì Quách Tiểu Soái có thể cung cấp chỉ có vậy, đến nỗi Nguyên Thân rốt cuộc xảy ra chuyện gì hình như không ai biết.

Chỉ có Nguyên Ngọ biết.

Chỉ có Nguyên Ngọ biết.

Nguyên Ngọ có biết thật không?

Giang Thừa Vũ gọi riêng Lâm Thành Bộ sang một bên đưa điều thuốc cho hắn, giúp châm thuốc: "Còn muốn biết gì nữa không?"

"Quá nhiều," Lâm Thành Bộ ngậm thuốc lá, nhú mào đến độ thấy đau cả đầu, "Nhưng những cái khác chắc anh ấy không biết."

"Cậu muốn lấy tấm ảnh kia không?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Muốn thì anh hỏi hộ cậu."

"Có," Lâm Thành Bộ nói, "Lúc nào thuận tiện em muốn cho Nguyên Ngọ nhìn thử xem hai người đó người nào mới là anh ấy."

Giang Thừa Vũ gật đầu: "Những chuyện khác có cần đi đầu tra thử không? Cha mẹ, chủ yếu là không biết cha mẹ vốn ở đâu, muốn tra chắc cũng mất thời gian, cậu.."

"Không cần," Lâm Thành Bộ lắc đầu, "Không cần tra, em cảm thấy điểm mấu chốt của anh ấy là ở chỗ Nguyên Thân, chuyện nhà anh ấy em không muốn tra quá kỹ, em cảm thấy anh ấy không nhắc tới là vì không muốn cho người khác biết, giờ thì chưa sao, nếu như sau này anh ấy biết chúng ta tra xét chuyện riêng của anh ấy chắc sẽ rất khó chịu."

"Vậy được rồi," Giang Thừa Vũ thở dài, "Cậu định thế nào?"

"Em không biết," Lâm Thành Bộ dựa vào tường, nhớ lại lần Nguyên Ngọ tự sát không thành đáng sợ đó, "Nguyên Thân có lẽ là chết đuối, em cảm thấy anh ta có vấn đề tâm lý, trước kia anh ta lượn lờ trên diễn đàn suốt, toàn là người muốn tự sát, còn có không ít người chết rồi."

"Đạch," Giang Thừa Vũ xoa xoa cánh tay, "Sao anh cảm thấy hãi hùng thế này."

"Em cũng sợ." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy tới bên anh sưởi ấm đi." Giang Thừa Vũ giang tay ra.

"Anh tha cho em đi," Lâm Thành Bộ nói, lấy di động mở phần mềm giám sát ra, "Em phải về.. Á!"

Màn hình vừa mở ra, Lâm Thành Bộ thấy mặt Nguyên Ngọ dán sát vào camera, cảm giác mặt đối mặt làm hắn căng thẳng, bị phát hiện rồi?

"Cậu đang... Hai người gọi video à?" Giang Thừa Vũ dán lại gần sừng sốt, vẩy vẩy tay với màn hình, "Chào Tiểu Ngọ!"

"Video cái quái gì," Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm, "Anh không thấy đây là camera à?"

"Giám sát à?" Giang Thừa Vũ liếc hắn, "Cáiạch, cậu bị phát hiện hả?"

"Chắc vậy rồi." Lâm Thành Bộ căng thẳng.

Nguyên Ngọ có vẻ còn đang nghiên cứu cái camera, qua mấy giây sau camera đột nhiên đung đưa hướng xuống đất, lúc ngừng lại thì đã hiện lên hình ảnh Nguyên Ngọ ngồi trên ghế sofa, sau lưng là ghế salon và bức tranh trên tường.

Nguyên Ngọ khinh thường cười một cái, giơ ngón giữa về phía màn hình.

"Anh thấy đây là ai?" Lâm Thành Bộ bây giờ không có cách nào đoán được Nguyên Ngọ nữa rồi.

"Nguyên Ngọ đấy," Giang Thừa Vũ nói, "Cái bản mặt này tôi quen quá rồi, quấy tới bên rồi thì chỉ ngón giữa vào người khác, nghìn năm không đổi."

"Vậy thì tốt," Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm, Giang Thừa Vũ quen thuộc Nguyên Ngọ, hơn nữa không trải qua giai đoạn đúng đúng sai sai vừa qua của Nguyên Ngọ, phán đoán của hắn với Nguyên Ngọ sẽ đúng hơn, "Em về đây, em sợ anh ấy cáu lại đập nát nhà em ra."

"Ừ," Giang Thừa Vũ gật đầu, đi tới hỏi Quách Tiểu Soái rồi mang bức ảnh qua, "Lúc nào cảm thấy thích hợp thì đưa cậu ta đến chỗ anh."

"Làm gì?" Lâm Thành Bộ nhìn hắn.

"Không biết có được không, đưa cậu ta đến chỗ quen thuộc, rất nhiều chuyện có thể không nhớ ra, nhưng không đến mức không nhớ gì."

"Em biết rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Lúc nào em sẽ thử."

Từ lúc Nguyên Ngọ phát hiện camera, cả dọc đường Lâm Thành Bộ lái xe về không dám tắt phần mềm giám sát, đặt điện thoại trên kệ ở đầu xe mở màn hình thỉnh thoảng lại liếc một cái.

Có đi đâu Nguyên Ngọ cầm camera nghiên cứu một lúc rồi đặt xuống bàn uống nước, còn hướng camera về phía mình tiếp tục xem tivi.

Lâm Thành Bộ về đến nhà lấy chìa khóa mở cửa, y vẫn đang xem tivi.

"Em về rồi," Lâm Thành Bộ mở cửa thò đầu vào dò xét.

Nguyên Ngọ không lên tiếng quay đầu nhìn hắn.

"Anh..." Lâm Thành Bộ vào phòng, vừa thay giày vừa nhìn cái đầu camera trên bàn, lúng túng nói, "Anh tìm thấy cái này à?"

"Ừ," Nguyên Ngọ ngáp, "Cậu mà biến thái quả nhiên là lắm trò thật đấy."

"Em không yên tâm mà," Lâm Thành Bộ cảm thấy Nguyên Ngọ vẫn còn chưa đến nỗi, vì vậy ngồi bên cạnh y, "Em xin lỗi."

"Đưa tôi xem làm thế nào?" Nguyên Ngọ đưa tay ra, "Xem qua điện thoại à?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ lấy điện thoại ra mở phần mềm giám sát cho y xem, "Thỉnh thoảng em lại nhìn một tí."

Nguyên Ngọ cầm cái camera dí về phía hắn, mắt nhìn màn hình: "Rõ nét ghê, nhưng hơi giật?"

"Có hơi," Lâm Thành Bộ đứng dậy rót cho mình cốc nước, Nguyên Ngọ vẫn dùng camera kia chĩa vào hắn, hắn đành xoay người nhìn vào camera, "Anh muốn ăn đêm không?"

"Không ăn," Nguyên Ngọ nói, "Cậu đi đâu về? Không phải bảo chín giờ là tan làm à?"

"Em đi... gặp bạn." Lâm Thành Bộ nói, "Không biết anh có nhớ không."

"Ai?" Nguyên Ngọ nhìn màn hình.

"Giang Thừa Vũ, còn có..." Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm mặt y, "Quách Tiểu Soái."

Tay cầm đầu camera của Nguyên Ngọ khẽ run: "Không nhớ."

"Anh nói dối," Lâm Thành Bộ bước tới trước mặt y, dí sát mặt vào camera, "Nguyên Thân biết Quách Tiểu Soái, Nguyên Ngọ biết cả hai người, làm sao anh lại không nhớ ai?"

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 24

Này đờmặt dày," Nguyên Ngọ nhìn vào màn hình chặc chặc, sau đó ném di động sang một bên, thả cái đầu camera xuống, "Vừa rồi cậu bảo là làm đờăn đêm à?"

"Cả Giang Thừa Vũ và Quách Tiểu Soái anh đều biết," Lâm Thành Bộ ng ồi bên cạnh y đối mặt y, "Anh tích cực một chút, cho dù là chỉ lóc lên cũng đừng trốn tránh."

Nguyên Ngọ nhú mày.

"Anh nói cho em nghe anh có biết hai người họ không," Lâm Thành Bộ nói, "Nói cho em, em làm đờngon cho anh ăn."

"Coi tôi là Đại Đầu à?" Nguyên Ngọ lườm hấn.

"Đại Đầu còn được việc hơn anh," Lâm Thành Bộ thở dài, "Anh mà là Đại Đầu thì mọi chuyện đã giải quyết xong từ lâu rồi, Đại Đầu vừa lanh lợi vừa hiểu chuyện."

Nguyên Ngọ xùy xùy: "Ý gì đây."

"Ý là anh phi ền chết đi được," Lâm Thành Bộ đứng dậy vào bếp, "Không có đờăn đêm, cho anh chết đói."

"Tôi biết cả hai," Nguyên Ngọ ngửa đầu dựa vào ghế sofa nhắm hờ hai mắt, "Nhớ cả hai, lát nữa thì không biết, nhưng bây giờ thì có nhớ."

"Nhớ được những gì?" Lâm Thành Bộ bước nhanh trở về bên cạnh y.

"Có những lúc tôi nhớ được nhiều lắm," Nguyên Ngọ nhắm mắt lại, "Cực kỳ nhiều..."

"Nhớ được chuyện gì?" Lâm Thành Bộ truy hỏi.

"Không biết," Nguyên Ngọ tự dưng cúi bản mở mắt ra nhìn hắn, "Không biết! Cứ rối như mớ bòng bong! Đừng có nói tôi không cố gắng không cố gắng! Tôi còn chẳng biết mình cố gắng làm cái gì!"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng.

"Tôi đừng trốn tránh nhưng trốn cái gì? Tích cực đối mặt nhưng đối mặt với cái gì chứ!" Nguyên Ngọ đứng lên đi vòng vòng trong phòng, "Phiền quá! Rối tùm lum!"

"Anh đừng vội..." Lâm Thành Bộ ngăn y lại, đặt một hộp sữa chua vào tay y.

"Nhưng mà cậu vội!" Nguyên Ngọ trợn trừng mắt nhìn hắn, "Cậu vội muốn chết còn gì!"

"...Đúng rồi." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ không nói gì nữa, ngả xuống ghế sofa, chống tay lên đầu gối ôm đầu.

Lâm Thành Bộ đang ở trong bếp làm cái gì mà im lìm vậy, làm đồ ăn đêm à?

Mình vừa trả lời câu hỏi của cậu ta rồi, vậy chắc là đang làm đồ ăn đêm.

Đầu nhớ hết.

Đúng vậy, nhớ hết, Giang Thừa Vũ, Quách Tiểu Soái.

Nhưng y không nhớ những cái tên này quan hệ gì với y, không nhớ được dáng vẻ của bọn họ trong ký ức.

Trong đầu không phải là rỗng tuếch, không phải là không có gì, y có ký ức, có hồi tưởng, nhưng tất cả trộn chung vào một chỗ rồi tung lên không có điểm ra.

Nhiều lúc y không thể xác nhận được đây là thật hay chỉ do y tự tưởng tượng ra

Em mệt quá... vẫn rất mệt... Anh nói xem, trên thế giới này có phải có rất nhiều người, vốn không nên tồn tại... như em.

Bởi vì em nên anh mới không vui... Rất nhiều chuyện là tại em... tại sao anh không cười, em kể chuyện cười cho anh mà, em thấy rất buồn cười mà sao anh không cười... Có phải em thừa thãi lắm không, thứ dư thừa phải là em mới đúng đúng không.

Anh nói xem, hai chúng ta có khi vốn chỉ là một người, nếu như chỉ có một người thì tốt rồi, đúng không.

Có một người không nên tồn tại.

Là em.

Nguyên Ngọc lừa tay vào tóc bí bách rút mấy cái.

Lại là giọng nói này, lại thế rồi.

Y không muốn trốn tránh, nhưng lại mơ hồ thấy sợ hãi, sợ phải suy nghĩ rõ ràng, sợ bất ngờ nghĩ đến đâu đó sẽ thấy được chân tướng tuyệt vọng.

Đúng rồi, chân tướng.

Y biết có thứ đang đợi y ở giữa mớ bong bóng này.

Càng ngày càng gần.

Kiên chế và né tránh suốt thời gian qua vẫn không cách nào trốn được, vẫn nhích dần từng bước một.

Giống như trước nay y vẫn không biết là ai nói, nói cái gì.

Bây giờ lại không thể không nói với mình.

Biết rồi.

Là Nguyên Thân.

Nhớ ra cái tên này giống như phá vỡ thế cân bằng, đẩy y vào trong hỗn loạn và sợ hãi, đi cùng với sự nóng ruột không kiềm được và cơn nhức đầu ngày càng dày đặc.

Còn được bọc trong mệt mỏi và choáng váng.

Này coi như là trốn tránh sao?

Nếu như không biết gì thì sẽ không khó chịu như vậy.

Nên coi như là trốn tránh sao?

Lâm Thành Bộ múc trứng chần rượu ngọt vừa làm xong ra bát, liếc ra thấy Nguyên Ngọ nãy giờ ng ẩ trên ghế ôm đầu bắt đầu run rẩy.

Hắn vội vàng bỏ n ẩ vào bồn rửa rồi chạy tới bên cạnh Nguyên Ngọ.

"Sao vậy?" Hắn ôm chặt Nguyên Ngọ, phát hiện y đang run dữ dội, hơn nữa cả người đổ đầy mồ hôi, với tiết trời thế này mà ra nhiều mồ hôi đến thế chỉ có thể chạy mười mấy phút.

Nguyên Ngọ không đáp chỉ cau mày, nét mặt không đến nỗi đau đớn nhưng cũng không dễ chịu gì.

"Chỗ nào khó chịu?" Lâm Thành Bộ ôm chặt y, "Nói cho em biết chỗ nào khó chịu đi."

"Bồn ngủ." Nguyên Ngọ nhỏ giọng th ầm thì.

"Bu Ồn ngủ?" Lâm Thành Bộ nhìn đ Ờng h Ồ, sắp mười hai giờ, bu Ồn ngủ... Hình như cũng không lạ, "Anh muốn đi ngủ à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp, d Ần d Ần không run nữa.

"VẬY..." Lâm Thành Bộ đang muốn nói anh v Ề phòng ngủ đi, Nguyên Ngọ lại đột nhiên dựa vào người h Ắn, vốn n ẦY giờ y v ẫn căng cứng cả người, bây giờ đột nhiên thả lỏng làm h Ắn sợ hãi dựng vai Nguyên Ngọ, "Ồ đ ỆCH anh ngủ luôn hả?"

Nguyên Ngọ không trả lời, nhắm mắt lại, đến cả hơi thở cũng d Ần d Ần đ ẶN.

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm mặt y, lúc đ ẦU y ng ắ v Ề sau v ỘI vàng đ Ờ lấy: "Không phải chứ, anh còn bệnh gì nữa không nữa th Ề? Anh ngủ hay là ng ẮT đ ẦY!"

Ánh mắt Nguyên Ngọ chợt hé ra một k Ề h Ờ: "Im m ỒM."

Nói xong lại ngủ như ng ẮT v ẬY.

"...Ừ," lúc sau Lâm Thành Bộ mới đáp lại, "VẬY anh lên gi Ờng ngủ đi, anh muốn em đ Ờ anh ng Ắ Ồ ngủ luôn à?"

Nguyên Ngọ không trả lời.

Lâm Thành Bộ do dự r Ầ ỒI vừa l ỒI vừa kéo Nguyên Ngọ vào phòng ngủ đ ẦY lên gi Ờng.

H ẮN vốn định v ẮC Nguyên Ngọ vào phòng nhưng sợ tư th Ề đ ẦY làm bụng Nguyên Ngọ khó chịu, định b Ế vào nhưng Nguyên Ngọ đầu có nhỏ nh ẮN gì, h ẮN sợ được nửa đường lại trượt tay r ỜT mất Nguyên Ngọ xuống đ ẮT, đến lúc đó lại bị đ ẮNH cho không trượt ph ẮT nào, mà nh Ờ đầu ng Ắ đ ẶN đ ẦU hồng luôn cả não cũng phi ỀN....

Nguyên Ngọ bị ném lên gi Ờng xong nhanh chóng trở mình còn kéo kéo gối nằm cho thoải mái.

"Ơ cái đêch," Lâm Thành Bộ nhìn y nghi ngờ, "Thế anh giả vờ ngủ hay ngủ thật hay là chóng mặt đấy?"

"Thì buồn ngủ." Nguyên Ngọ nói một câu đặc giọng mũi.

"Không phải," Lâm Thành Bộ cạn lời, "Anh chưa ngủ hả?"

"Làm sao," giọng Nguyên Ngọ càng nhỏ hơn, giống như sắp ngủ, "Mệt chết r ồi."

"... Thôi anh ngủ đi." Lâm Thành Bộ thở dài.

Nán lại bên giường mấy phút, sau khi chắc chắn Nguyên Ngọ đã ngủ r ồi hẳn mới xoay người ra khỏi phòng ngủ, ra phòng bếp ăn hết bát trứng chần rượu ngọt kia.

Cả đêm Nguyên Ngọ ngủ coi như yên ổn không có gì bất thường, Lâm Thành Bộ không cần chuẩn bị đá nhét đũng quần, cứ vậy nằm bên cạnh y ngủ.

Bởi vì tin tức Quách Tiểu Soái cung cấp làm cho người ta giật mình, hẳn nào có tâm tư nào nữa, cả đêm mơ cũng mơ thấy hai Nguyên Ngọ.

Hắn còn như thằng ngốc định niệm chú một lúc để phân biệt Nguyên Ngọ thật giả.

Hơn nữa còn đọc rất chăm chú cả một bài dài, đến hẳn cũng phải nhìn bản thân trong mộng bằng một con mắt khác.

Có đi ầu lúc tỉnh thì quên sạch ráo r ồi.

Hơi tiếc.

Động tác đầu tiên lúc hắn mở mắt là quay đầu nhìn Nguyên Ngọ bên cạnh, phát hiện Nguyên Ngọ không còn ở trên giường thì dùng vồn vện một giây lao ra phòng khách.

"Tỉnh phết đấy." Nguyên Ngọ đứng trong nhà bếp.

"Đói à?" Lâm Thành Bộ thở ra nhẹ nhõm, "Em làm cho, ở chỗ em không có món sở trường duy nhất của anh."

"Món gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Mì ăn liền đấy," Lâm Thành Bộ mở tủ lạnh ra, "Ăn sandwich nhé? Hay ra ngoài ăn? Hôm nay em rảnh có thể đưa anh ra ngoài ăn."

"Để tôi làm," Nguyên Ngọ nói, "Bếp nhà cậu cái gì cũng đủ nhỉ."

"Anh định làm gì?" Lâm Thành Bộ ng ẫ xuống bàn bên cạnh

"Sandwich đấy," Nguyên Ngọ cười với hắn, "Cậu chỉ tôi đi."

Lâm Thành Bộ không nói gì nhìn chăm chăm Nguyên Ngọ, sau lưng dâng lên từng đợt ớn lạnh.

"Được không?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Được." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ lấy trứng gà trong tủ ra đập vào bát đất đầu đánh: "Thật ra tôi đánh trứng có nghề lắm."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

Cái nụ cười vừa r ẫ của Nguyên Ngọ làm hắn thấy sợ.

Hắn từng nhìn thấy nụ cười đó r ẫ, nhưng lúc đó chưa biết nụ cười tràn ngập ánh mặt trời chói lòa đó là của Nguyên Thân.

"Nguyên Ngọ." Hắn thử gọi một tiếng.

"Hửm?" Nguyên Ngọ ngược mắt nhìn hắn.

"Anh trước nay chưa kể với em về em trai anh." Hắn nói.

"Em trai?" Ánh mắt Nguyên Ngọ trong nháy mắt trông rộng nhưng mí mắt lại nhanh chóng rũ xuống, tiếp tục đánh trứng không nói nữa.

"Em trai anh tên là Nguyên Thân," Lâm Thành Bộ nói tiếp, "Trước kia anh có nhắc đến một lần, lúc Tiểu Ny đến tìm anh để lấy đồ, anh có nói đó là bạn gái cũ của Nguyên Thân."

Nguyên Ngọ dừng tay lại.

"Anh còn nhớ không?" Lâm Thành Bộ để ý từng phản ứng của y, thử hỏi tiếp, "Anh nhớ Tiểu Ny không?"

Nguyên Ngọ không nói gì, đặt bát xuống bàn rồi chống bàn im lặng.

"Nguyên Thân đang ở đâu?" Lâm Thành Bộ cắn răng hỏi một câu mà bản thân hắn cho rằng có hơi mạo hiểm quá, "Quách Tiểu Soái nói lâu rồi không có tin tức của anh ta."

"Cậu muốn biết cái gì?" Giọng nói của Nguyên Ngọ chuyển sang nghiêm túc, lúc ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã sắc lẹm tựa lưỡi dao.

Lâm Thành Bộ cảm nhận được mắt mình đau nhói.

Hắn hồi hận rồi, đáng lẽ nên chờ Nguyên Ngọ làm xong sandwich mới hỏi, ít nhất còn được ăn một lần bữa sáng Nguyên Ngọ làm cho...

Nhưng chuyện đã đến nước này thì không thể rút chân được nữa, hơn nữa sự thật đã chứng minh nếu cứ nấn ná không chịu tiến về phía trước sẽ tạo quá nhiều cơ hội cho Nguyên Ngọ "tự đi đầu chĩnh", đi một bước lùi nửa bước.

"Em muốn biết," Lâm Thành Bộ lấy bức ảnh trong túi ra giơ trước mặt Nguyên Ngọ, chỉ chỉ Nguyên Thân, "Nguyên Thân ở đâu?"

Nguyên Ngọ cúi đầu nhìn bức ảnh.

Ánh mắt rơi vào ngón tay hắn, hơi thở trở nên gấp gáp, không phân rõ được là sợ hãi, lo lắng hay đau lòng.

Có lẽ là tất cả.

Lúc Lâm Thành Bộ còn chưa nghĩ ra được sẽ nói gì tiếp, Nguyên Ngọ giật lấy tấm ảnh hung dữ xé nhỏ thành vụn.

Lâm Thành Bộ không giăng lại tấm ảnh, bức ảnh còn hay không không quan trọng, quan trọng là Nguyên Ngọ nhìn thấy rồi.

Thấy được hai người.

Nguyên Ngọ xé vụn bức ảnh rồi ném nó vào trong bồn cầu, xả nước hai lần.

Lâm Thành Bộ đợi một lúc không thấy Nguyên Ngọ đi ra, mặc dù tỉ lệ có thể dùng nước bồn cầu để tự tử là quá thấp nhưng hắn vẫn đứng dậy đi vào toilet.

Nguyên Ngọ ngả dựa bên tường, ôm đầu khóc lóc y như cái lần hắn nhìn thấy y ở trên thuyền.

Loại đau khổ bị đè ép trong cổ họng lúc này gào thét đi ra, khiến lòng Lâm Thành Bộ đau nhói, đau từ ngực râm ran sang đến cánh tay.

Hắn không biết Nguyên Ngọ đang khóc vì cái gì.

Lần trước không biết.

Nhưng loại bi thương này truyền ra ngoài khiến cho người khác cảm nhận được

Cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, Nguyên Ngọ đang vô cùng đau khổ.

Lâm Thành Bộ không nói gì, dựa lưng vào tường đối diện ngả xuống nhìn y

Đây không khác gì giày vò, hắn ngả trước mặt Nguyên Ngọ, nhìn y giãy dụa khóc lóc, rõ ràng cảm nhận được đau khổ phát ra từ trong con người Nguyên Ngọ.

Nhưng lại không làm được gì

Không thể an ủi, cũng không có lời nào để nói.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Lâm Thành Bộ không nhìn đồng hồ, không biết qua bao lâu, chỉ thấy cả người bắt đầu đau nhức, đầu cũng căng như dây đàn, chỉ biết Nguyên Ngộ không phát ra âm thanh gì,

Chỉ ôm đầu lẳng lặng ngửi đó.

Lâm Thành Bộ nghĩ là y ngủ, nhưng vẫn nhìn ra được những ngón tay đan vào nhau nhẹ nhàng cử động.

"Chết rồi." Nguyên Ngộ đột nhiên mở miệng.

Những lời này quá đột ngột, trong không gian nhỏ lại càng vang vọng khiến Lâm Thành Bộ ngửi trên đất sợ hãi giật mình ngửi thẳng lại.

Tư thế của Nguyên Ngộ vẫn không thay đổi, giống như câu nói kia không phải y thốt lên.

"Ai chết?" Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng hỏi.

"Nguyên Thân." Giọng Nguyên Ngộ vừa khàn vừa trầm, nhưng hai chữ Nguyên Thân lại rất rõ ràng.

Nguyên Thân chết rồi.

Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngộ, cảm giác không biết nói gì cả, Nguyên Ngộ im lặng, hẳn cũng chỉ có thể im lặng theo.

Nguyên Ngộ im lặng rồi nói chuyện rồi lại im lặng, từ đầu đến cuối vẫn ôm đầu mình, giống như muốn ngăn cách bản thân với những thứ xung quanh

Lâm Thành Bộ muốn chạm vào y, xoa xoa cánh tay, ôm vai, nhưng không dám động

Ngôn ngữ cơ thể của Nguyên Ngọ lúc này thể hiện rằng y cự tuyệt bất cứ tiếp xúc nào.

Giống như thời gian dài trước kia, y không cho phép bất cứ ai chạm vào mình, Lâm Thành Bộ tóm lấy tay y một lần đã bị đập r ối.

Chỉ có thể im lặng ng ồi bên như vậy.

Từ khi ánh sáng ban mai ngoài cửa sổ chuyển dần thành ánh nắng rực rỡ giữa trưa, Nguyên Ngọ vẫn không nói gì, hẳn thậm chí không rõ Nguyên Ngọ liệu có biết hẳn vẫn ở đây không.

Ánh mặt trời lại dịch chuyển dần, hắt lên tường dần dần r ối biến mất.

Lâm Thành Bộ cảm thấy đại hạn của hẳn đến r ối.

Trên cơ thể không còn đau nhức nữa mà thay vào đó là tê r ần, hẳn cử động chân mấy lần nhưng cái mộng không có cảm giác lắm, hình như mộng không còn là của hẳn nữa.

Không biết mất bao lâu mới tìm được cái mộng về đây.

Nếu như hồng mộng r ối thì bắt đầu Nguyên Ngọ có được không?

Vậy cái mộng của Nguyên Ngọ thì sao?

Có khi nào hồng thật r ối không... Có nên đi qua ép buộc kiểm tra không...

"Cậu biết không." Nguyên Ngọ như đang ng ồi thi ền đột nhiên mở miệng.

Lâm Thành Bộ vẫn bị dọa cho sợ hết hồn, nhưng vì cái mộng nên hẳn không giật nảy được, chỉ có thể ngẩng đầu lên

Nguyên Ngọ cũng ngẩng đầu, có lẽ vì cúi đầu quá lâu mà lúc ngẩng lên thành ra choáng váng, hơi ngả về sau.

"Chuyện gì?" Lâm Thành Bộ hỏi, sau khi mở miệng phát hiện cổ họng mình nóng ran.

"Sức lực của một người muốn chết," Nguyên Ngọ nói, "Lớn đến thế nào."

Lâm Thành Bộ không trả lời, cũng không biết trả lời thế nào

"Thật sự có người không nên tồn tại sao?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Không có." Lâm Thành Bộ đáp.

"Đúng vậy... Không có..." Nguyên Ngọ khẽ thở dài, "Tôi đói."

"Muốn ăn hả?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Em... đi nấu cơm," Lâm Thành Bộ muốn đứng dậy nhưng chân vừa cử động là tê đến độ hắn muốn gào lên, cắn răng bóp chân, "Đạch mợ."

"Đói." Nguyên Ngọ nói.

"Em biết rồi, anh đợi..."

"Đói lắm rồi."

"A..." Lâm Thành Bộ rên rỉ, chân không chỉ cực kì tê mà người không còn chút sức nào, hắn bỏ qua ý định đứng lên, chống tay dưới đất, "Anh đợi em..."

"Đói chết mất thôi." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Em biết rồi," Lâm Thành Bộ bò dầm về phía cửa, "Anh biết cảm giác bây giờ của em không?"

"Biết," Nguyên Ngọ nói, "Cả người tê rần không cử động được."

"Em còn nghĩ là anh không biết," Lâm Thành Bộ leo đến cạnh cửa, quay đầu nhìn y, "Biết mà còn giục em."

"Tôi có giục cậu đâu," Nguyên Ngọ nói, "Tôi chỉ thể hiện khát vọng mãnh liệt trong lòng thôi mà."

"Em đã cảm nhận được khát vọng của anh." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Tiểu Bộ Bộ," giọng nói Nguyên Ngọ rất trầm, "Cậu cảm thấy tôi là Nguyên Ngọ đúng không?"

Lâm Thành Bộ vốn đã đứng lên được một nửa rồi nghe được câu này của y lại khụy luôn xuống đất, xoay đầu nhìn y, "Ừ."

"Nhớ đâu tôi không phải," Nguyên Ngọ nói, "Cậu có từng nghĩ đến không?"

"Em nghĩ rồi," giọng Lâm Thành Bộ run run, "Nhưng em chắc chắn là anh."

"Cậu biết Nguyên Thân à?" Nguyên Ngọ nhìn hẩn hỏi, "Sao lại chắc chắn được."

"Bởi vì," Lâm Thành Bộ tiến sát tới mặt y, "Từ khi em nhìn thấy anh, anh vẫn thế, giống như trong bức ảnh cấp ba vậy, lúc em biết anh, anh vẫn chưa biến thành cái dạng củ lìn này, em thấy anh..."

"Biến thành củ lìn rồi." Nguyên Ngọ cắt câu lấy chữ.

"...Đúng." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ cười cười,

Nụ cười này làm cho Lâm Thành Bộ có thêm sức lực, đây là nụ cười của Nguyên Ngọ, kiểu cười nửa mùa chưa đã của Nguyên Ngọ.

"Mấy giờ rồi?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Chắc hơn sáu giờ," Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ, "Vừa qua sáu giờ, hôm nay ngủ trong toilet chơi cả ngày."

"Buổi tối có việc không?" Nguyên Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn, "Tôi muốn ra ngoài một chút, bí bách muốn chết."

"Được," Lâm Thành Bộ trả lời ngay, "Anh muốn đi đâu?"

"Không biết, chưa nghĩ ra," Nguyên Ngọ bóp trán, "Chỉ là muốn ra ngoài thôi."

"Vậy ăn xong rồi ra ngoài?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Hay là ra ngoài ăn?"

"Ăn xong rồi ra ngoài," Nguyên Ngọ dựa tường chậm chậm đứng dậy, "Đói không đi nổi."

"Anh không phải đói, là lười." Lâm Thành Bộ đỡ y.

"Cậu cũng khổ lắm," Nguyên Ngọ chậm chậm bước ra ngoài, "Lúc nào rảnh đi khám bác sĩ tâm lý đi, xem có phải bị M không?"

"Anh mới là người phải đi ấy." Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi?" Nguyên Ngọ quay đầu, ngẫm nghĩ rồi cau mày, "Tôi không đi đâu, vết thương của tôi không thể để cho người khác rạch ra."

"Anh sẽ tự rạch à?" Lâm Thành Bộ hỏi thêm.

"Có lúc," Lâm Thành Bộ trả lời một nẻo, "Sẽ có một vài đoạn nhỏ hoàn chỉnh, giống như chuyện của người khác, cảm giác xảy ra với người khác, nhưng lại có tên tôi."

Lâm Thành Bộ đi tới trước mặt y, "Cái tên nào?"

"Muốn nghe kể chuyện không?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Muốn." Nguyên Ngọ trả lời dứt khoát.

"Nếu như đột nhiên nhớ ra," Nguyên Ngọ nói, từ từ bước đến phòng khách vươn vai, "Thì sẽ kể cho cậu."

"Chuyện của ai?" Lâm Thành Bộ vừa cử động tay chân vừa hỏi.

"Nguyên Thân và Nguyên Ngọ."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 25

Cả ngày không ăn gì nhưng Lâm Thành Bộ không có cảm giác khác lạ, chắc dạ dày cũng tê theo người luôn rồi, ngược lại miệng lưỡi đã khát khô, sau khi uống một cốc nước lớn thì cảm giác sắp chết đói đến nơi mới mạnh mẽ hồi sinh.

"Ăn gì đơn giản thôi nhé, làm nhanh ăn nhanh," Lâm Thành Bộ nói, "Không thì em ngắt trước khi làm xong đấy."

"Làm gì đến nỗi," Nguyên Ngọ kéo tủ lạnh lấy chai sữa chua ra rót một cốc vừa uống vừa nói, "Nhịn đói cả tuần thì cùng lắm nhìn có hơi nhập nhèm thôi."

Lâm Thành Bộ nhìn y: "Anh thử rồi?"

"Chưa." Nguyên Ngọ ngồi xuống ghế sofa.

Vậy là Nguyên Thân thử rồi?

Lâm Thành Bộ không hỏi nữa, đứng trước tủ lạnh ngẫm nghĩ, lấy trứng gà ra: "Làm trứng bọc cơm chiên cho anh nhé?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp

Có lẽ là vì đói, có lẽ dù Lâm Thành Bộ cũng là đầu bếp, hoặc có lẽ là vì được kể lại rằng mình vốn thích ăn trứng bọc cơm chiên, mặc dù không giống như trong cửa hàng nhưng trứng bọc cơm Lâm Thành Bộ làm cực kỳ ngon, còn có thêm canh nấm thịt viên nữa.

"Ngày thường cậu đầu ăn thế này à?" Nguyên Ngọ hỏi, "Cảm giác cái đơn giản của cậu vượt xa cái tiêu chuẩn trung bình hàng mét đấy."

"Bình thường em ăn ở tiệm, ở nhà nấu mì," Lâm Thành Bộ nói, "Em không thích nấu cơm, phiền chết, tại vì có anh ở đây nên em mới nấu, lúc một mình thì cũng vậy, có đi đâu đó ăn còn phải xem tâm trạng, đâu là đơn giản nhưng..."

"Đủ rồi," Nguyên Ngọc cắt ngang hẳn, "Cậu lúc nào cũng lắm mồm thế à?"

"A..." Lâm Thành Bộ uống một ngụm canh, "Em là thanh niên bình thường mà."

Sau khi ăn cơm xong Nguyên Ngọc vào phòng ngủ, tìm quần áo trong tủ Lâm Thành Bộ để mặc, lúc Lâm Thành Bộ rửa bát có gọi điện cho Giang Thừa Vũ: "Nguyên Ngọc nói muốn đi ra ngoài, anh bảo em có nên đưa anh ấy đến chỗ anh không?"

"Ngày hôm qua cậu có nói chuyện với cậu ta về Nguyên Thân không?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Nói hôm nay rồi." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu ta phản ứng thế nào?" Giang Thừa Vũ lại hỏi.

"Phản ứng... Không ít," Lâm Thành Bộ thở dài, "Hai bọn em ở trong nhà vệ sinh cả ngày..."

"Ôi tôi đêch," Giang Thừa Vũ sững sờ, "Phản ứng không ít tẹo nào, vậy hai người bây giờ còn cử động được không? Có phải cảm giác cả người bị khoét rỗng không?"

"...Đù, anh nói cái gì vậy?" Lâm Thành Bộ cũng ngây ngẩn, "Là ngày ở trong nhà vệ sinh, ngày nguyên cả ngày!"

"Cái mông của cậu đẹp lắm, sau này đừng làm thế, bẹp rồi phí lắm," Giang Thừa Vũ nói, không đợi đến lúc Lâm Thành Bộ mở miệng lại tiếp tục, "Anh thấy cậu ta như vậy thì tạm thời đừng đưa đến chỗ anh, kích

thích lớn quá lại không phanh kịp, xem xem cậu ra nói muốn ra ngoài là đi đâu."

"Được." Lâm Thành Bộ cảm thấy Giang Thừa Vũ nói khá có lý.

Nguyên Ngọ tìm được một bộ quần áo của hắn thay vào: "Cậu hai mươi tuổi thật à?"

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ nhìn hắn, "Hai mươi sáu rồi."

"Một quần áo sáu mươi hai tuổi," Nguyên Ngọ thở dài, "Hơi chứng chạc quá đấy."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng nhìn y, sau đó bật cười, càng cười càng không dừng được, khom người dựa vào bàn cười cả lúc lâu.

Quần áo Nguyên Ngọ mặc rất có cá tính, chắc chắn không vừa mắt với mấy kiểu quần áo thanh niên phổ thông của hắn.

Đây là phong cách của Nguyên Ngọ.

Là Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ không có phản ứng gì với điệu cười ngậy đại khó hiểu của hắn, vuốt tóc cột lại.

Kiểu thái độ thờ ơ này khiến Lâm Thành Bộ thoải mái, Nguyên Ngọ vẫn vậy, không có lòng hiếu kỳ, không có hứng thú tò mò với bất kỳ chuyện gì.

Tâm tình Lâm Thành Bộ rất tốt theo sát y ra cửa, đứng cạnh trong thang máy.

"Đi dạo à, hay lái xe vòng vòng?" Lâm Thành Bộ hỏi

"Không biết," Nguyên Ngọ dựa vào thang máy, "Trước kia một mình ở Cầu Trăn còn không thấy bí bách, mấy ngày nay lại thấy bức bối muốn điên, muốn ra ngoài."

"Là ở nhà em không vui à?" Lâm Thành Bộ tổn thương rồi.

"Không hẳn," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Theo lí thuyết thì chỗ cậu vui hơn trên thuyền nhiều."

"Tại vì..." Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Bởi vì không có Đại Đầu à?"

"Đại Đầu phiến lắm," Nguyên Ngọ nói, "Có đi đâu chắc là vì trên thuyền không có trẻ con khác, người lớn nhà nó cũng không chơi với nó."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, đối với Nguyên Ngọ mà nói, cuộc sống hai năm trên thuyền mới là cuộc bình thường, còn những thứ trong cuộc sống thực sự thuộc về trước đây lại không còn trong trí nhớ nữa.

Cũng không hẳn, Giang Thừa Vũ nói câu kia đúng lắm, không có gì là không nhớ, chỉ là không muốn nhớ lại... Chắc là ý này.

Có lẽ Nguyên Ngọ không muốn nhớ lại chuyện trước kia.

"Cậu kể đi," Nguyên Ngọ ra khỏi thang máy, "Mỗi ngày của tôi thế nào?"

"Ban ngày nằm ườn ra ngủ," Lâm Thành Bộ nói, "Buổi tối ở quán bar."

"Quán bar?" Nguyên Ngọ nheo nheo mắt, "Ngày nào cũng thế?"

"Không phải ngày nào cũng thế," Lâm Thành Bộ cười cười, "Ba ngày cuối tuần, sáu bảy chủ nhật."

"Vậy còn lúc khác?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Nằm ngủ, lái xe lượn đường, đến phòng tập chạy bộ," Lâm Thành Bộ nói chuyện này giống như kể về cuộc sống của chính mình, "Thỉnh thoảng còn cho chó hoang ăn."

"Cho chó hoang ăn?" Nguyên Ngọ ngẩn người, "Thú vui gì vậy không biết?"

"Cũng không hẳn là cho chúng nó ăn, là thỉnh thoảng anh sẽ mua đồ ăn cho chó r ể mang đến hội cứu trợ chó hoang gì đó," Lâm Thành Bộ nói, "H ồi đó em còn nghĩ, ai dà ông chú này nhìn như sát thủ lang thang mà vẫn có tình thương nha."

Nguyên Ngọ xùy một tiếng: "Không có tình thương với Đại Đầu vậy mà lại có tình thương với chó."

"Đại Đầu mà nghe thấy câu này chắc khóc chết thôi," Lâm Thành Bộ cười phá lên, "Đại Đầu lại cảm thấy anh tốt với nó lắm."

Hai người ra khỏi tiểu khu thì trời đã tối r ồi, đội ngũ các bà các chị tập thể dục buổi tối đã họp quân, bốn phía yên tĩnh hài hòa.

Lâm Thành Bộ đi theo Nguyên Ngọ về phía cổng nhỏ ra phố, Nguyên Ngọ hiển nhiên không có mục tiêu, đi đến đâu đường thì chọn bừa một hướng, đi theo một con đường đến ngã tư.

Trước kia mà bảo Lâm Thành Bộ đi tản bộ như vậy chắc chắn hẳn không muốn, nhặt nhèo muốn chết, mỗi lần làm bếp đã đứng mấy tiếng r ồi, còn đi thế nữa thì thà để hẳn vào phòng tập chạy mười cây số còn hơn.

Nhưng hôm nay khác, đừng nhắc Nguyên Ngọ vừa phát bệnh xong, việc tản bộ cùng với Nguyên Ngọ thế này đã làm hẳn nước mắt rưng rưng r ồi, trước kia hẳn chưa từng nghĩ đến một ngày có thể cùng Nguyên Ngọ tản bộ sau khi ăn xong

Giống như hai người già kết hôn đã nhiều năm, cực kì mãn nguyện

Tiếc nhất là Nguyên Ngọ không nói câu nào, hai người già bị câm...

"Tôi hay đến quán bar lắm à?" Nguyên Ngọ im lặng đi cả tiếng mới mở miệng hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Đến quán bar làm gì?" Nguyên Ngọ dường như không hiểu.

Lâm Thành Bộ do dự không biết có nên nói thật không, Nguyên Ngọ bây giờ vẫn chưa nhìn nhận sự thật rằng y không phải nhà văn viết tiểu thuyết trên mạng, bất ngờ nói cho y liệu có xảy ra bất trắc gì không?

Nhưng Nguyên Ngọ vẫn nhìn hẩn đợi câu trả lời, trong chốc lát hẩn không thể biên kịp một lời giải thích đành nói thật: "Anh làm việc ở quán bar."

"... Làm việc?" Nguyên Ngọ nhú mày, "B ữa bàn à?"

"Anh coi thường mình quá đấy," Lâm Thành Bộ nhìn phản ứng của hẩn, hình như không có gì gay gắt vì vậy mới yên lòng nói ra: "Có cái quán bar nào thuê một ông chủ ba mươi tuổi làm b ữa bàn vậy?"

"Ông chủ à?" Nguyên Ngọ chắc một tiếng.

"Vây phải thương lượng với Giang Thừa Vũ," Lâm Thành Bộ cười cười, "Bartender, anh là người pha rượu đỉnh lắm, là kiểu mà không làm nữa thì ông chủ cực kì đau xót đấy."

Nguyên Ngọ không nói gì, không có biểu hiện ngạc nhiên cũng không hoàn toàn bình tĩnh, Lâm Thành Bộ trong chớp mắt không nhận ra được biểu hiện này của Nguyên Ngọ.

"Anh khát không?" Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng hỏi, "Đằng trước có hàng trà sữa ngon lắm..."

"Lại Gongcha à?" Nguyên Ngọ hỏi, "Thanh niên hơn hai mươi tuổi, ra đường là phải uống trà sữa, y như thói quen của mấy em gái."

"Ai quy định chỉ có con gái mới được uống trà sữa?" Lâm Thành Bộ hơi hơi khó chịu, "Em nói cho anh, em còn thèm tranh chữ thập đấy!"

"Ồi tôi lại sợ quá cơ." Mặt Nguyên Ngọ không thay đổi liếc hẩn.

"Thật, em còn cần ảnh để thèm đấy," Lâm Thành Bộ thở dài, "Lấy hình anh, muốn tặng anh."

"Muốn?" Nguyên Ngọ nói, "Vậy là chưa tặng? Hay là tôi không nhận?"

"Không tặng," Lâm Thành Bộ đau lòng, "Thêu mất hai tháng, mãi mới xong một muốn chết, chỉ thừa ở hết đằng sau còn đỡ, đây cả mặt phải cũng có chỉ thừa, ngẫm nghĩ xong thì vứt luôn, dù sao đem tặng anh cũng sẽ cười chết em."

"... Hình cậu chụp lên à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Quang mình chính đại đại," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Dùng máy ảnh số chụp, cực kì quang minh chính đại."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ vẫn cảm thấy Nguyên Ngọ nằm ườn ở trên thuyền lâu như vậy thể lực chắc chẳng ra sao cả, hơn nữa hôm nay ng ồi trong toilet nhìn đối cả ngày, đi bộ cả tiếng r ồi chắc đã mệt.

Không ngờ được Nguyên Ngọ vẫn đi tiếp, cứ đi loang quanh vậy thôi, từ lúc ra khỏi tiểu khu đã hai tiếng r ồi mà chưa muốn về

"Anh mệt không?" Lâm Thành Bộ không kìm được hỏi một câu, mặc dù hẳn hi vọng đi cả đời thế này cũng được, nhưng chân hơi mỏi r ồi, "Đặng trước có..."

"À," Nguyên Ngọ cắt ngang hẳn, "Hàng trà sữa hàng trà sữa, đi đi đi, chú mời con uống trà sữa."

"Con cảm ơn chú." Lâm Thành Bộ cười nói.

Lúc chuẩn bị vào tiệm trà sữa Nguyên Ngọ lấy khẩu trang ra đeo lên.

"Anh đeo khẩu trang uống trà sữa à?" Lâm Thành Bộ đoán rằng y vẫn chưa quen với việc có nhiều người ở gần như vậy, đưa y ra cái bàn bên ngoài cửa hàng ng ồi, cần hai cốc trà sữa tới.

"Ừ." Nguyên Ngọ kéo khẩu trang lên, lộ ra cái miệng ngậm ống hút uống.

"Uống ngon không?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Em không thích thêm topping, nên cũng không lấy cho anh."

"Tôi uống ba cái thứ này cũng chỉ như nhau thôi." Nguyên Ngọ nói.

"Lần sau lấy sữa chua cho anh, em thấy anh thích uống sữa chua." Lâm Thành Bộ nói.

"Trước kia tôi thích uống à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không biết," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Trước kia anh không uống mấy cái này, anh uống rượu."

"Vậy à," Lâm Thành Bộ đáp lời quay đầu nhìn nhìn người đi tới lui trên đường, giống như đang ngẫm nghĩ, "Uống được không?"

"Uống được lắm," Lâm Thành Bộ nói, "Giang Thừa Vũ không uống thắng được anh."

"Cậu thì sao?" Nguyên Ngọ quay đầu.

"Không biết, em không có cơ hội uống với anh." Lâm Thành Bộ thành thật trả lời.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, nhìn lúc lâu rồi thở dài: "Ông trẻ à sao đáng thương vậy chứ."

"Không sao," Lâm Thành Bộ cười cười, "Em chưa từng nghĩ đến."

Lúc Nguyên Ngọ vươn tay sang Lâm Thành Bộ vẫn còn đang ngẫm nghĩ xem có phải mình đáng thương thật không, theo đuổi người ta thậm chí như vậy, đến khi tay y gần chạm đến mặt hắn rồi hắn chưa phản ứng kịp là Nguyên Ngọ có phải muốn tát hắn không.

Mặc dù hắn không biết vì sao Nguyên Ngọ lại tát hắn.

Nhưng Nguyên Ngọ không tát hắn mà nhẹ nhàng xoa xoa mặt hắn, lúc rút tay về còn khẽ chạm vào môi Lâm Thành Bộ.

Đùng! Đoàng! Piu Piu! Bùm bùm bùm bùm...

Đầu óc Lâm Thành Bộ nổ chanh bành, mãi lúc lâu vẫn chưa tỉnh táo được.

Lúc về được hiện thực thì Nguyên Ngọ đã rút tay về uống trà sữa.

Hắn không để ý những cái khác, vươn tay kéo tay Nguyên Ngọ đến trước mặt mình.

"Làm gì thế?" Nguyên Ngọ bị hắn kéo nằm bò ra bàn.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, không nhìn bên cạnh có người không, cúi đầu khẽ cắn đầu ngón tay y, sau đó ngậy ngốc nhìn ngón tay Nguyên Ngọ.

"Cậu không chê bẩn à?" Nguyên Ngọ nằm bò trên bàn cảm thán.

"Em không chê anh." Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi còn ngón chân nữa," Nguyên Ngọ nói, "Muốn cắn không?"

"Không." Lâm Thành Bộ trả lời ngay, nói xong lại vui vẻ hân hoan.

"Cậu thế này, phải người khác là gọi công an báo cậu quấy rối đấy có tin không?" Nguyên Ngọ rút tay về

"Dù sao anh cũng không gọi." Lâm Thành Bộ hớn hờ hút sạch nửa cốc trà sữa còn lại.

Nguyên Ngọ thở dài nhìn hắn.

Sau khi uống trà sữa xong Lâm Thành Bộ cảm thấy chân không mỏi chút nào, không biết là vì được nghỉ ngơi hay vì được xoa xoa, tóm lại tinh thần lên cao vút.

Nguyên Ngọ vẫn cái bộ dạng không biết mệt hay không, một tay cầm trà sữa nhìn đường phố.

"Anh..." Lâm Thành Bộ muốn hỏi y còn muốn đi đâu nữa.

Nguyên Ngọ đồng thời mở miệng: "Chỗ này..."

"Gì cơ?" Hấn hỏi

"Đây là chỗ nào?" Nguyên Ngọ nhìn về khu phố buôn bán đông đúc kia, "Trước kia tôi từng đến đây rồi à?"

"... Đến rồi." Lâm Thành Bộ nói, dừng lại rồi bổ sung thêm một câu, "Bên kia là trung tâm thương mại, đi qua là tới đường Thanh Hợp."

"Đường Thanh Hợp?" Nguyên Ngọ lặp lại.

Lâm Thành Bộ gật đầu: "Ừ, đúng rồi..."

"Số 18?" Nguyên Ngọ nhú mày.

"Đúng!" Lâm Thành Bộ sống sờ rồi hô lên, "Đúng rồi! Số 18! Không sai! Anh nhớ số 18 à?"

Nguyên Ngọ mờ mịt nhìn hấn, lát sau khẽ gật đầu: "Là quán bar kia phải không?"

"Đúng rồi!" Lâm Thành Bộ không khống chế được sự hưng phấn của bản thân, nhào người qua bàn đánh sát vào Nguyên Ngọ, "Số 18 Đường Thanh Hợp chính là quán bar anh làm mấy năm trời."

Nguyên Ngọ nhìn hấn không nói gì.

Một lúc lâu sau y mới nhẹ nhàng buông một câu: "Tôi nhớ chỗ này."

"Ừ!" Lâm Thành Bộ hăng hái gật đầu, cảm giác cổ kêu răng rắc.

"Cách đây xa không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đi mất hai mươi phút," Lâm Thành Bộ nói, "Không xa lắm, anh muốn..."

"Đi qua xem một tí đi." Nguyên Ngọ kéo khẩu trang lên rồi nói.

Chuyện tốt đẹp đến quá bất ngờ, Lâm Thành Bộ rời đi cùng với Nguyên Ngọ được năm phút rồi mà trong đầu vẫn chưa thoát ra được khỏi sự hưng khởi.

Tận đến khi Nguyên Ngọ hỏi hắn có phải đi thẳng không, hắn mới ừ.

"Cẩn cỏ đấy à?" Nguyên Ngọ liếc hắn.

"Là thuốc độc tình yêu đó." Lâm Thành Bộ không nghĩ ngợi đã trả lời, vì tâm tình vui vẻ mà giọng có hơi lớn.

"Tôi biết vì sao trước kia không thèm để ý cậu rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Hửm?" Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn hắn.

"Mất mặt vl." Nguyên Ngọ đáp.

"...Ờ." Lâm Thành Bộ không còn động lực đi tiếp nữa rồi.

Càng đến gần số 18, Lâm Thành Bộ chuyển dần từ ngạc nhiên mừng rỡ sang hơi căng thẳng, chưa nói đến nơi đây là chỗ không thể quen thuộc hơn của Nguyên Ngọ, có thể khiến y chịu kích thích gì đó, chỉ cần nhìn thấy ánh đèn nhập nhèm lấp lóa, với con người của Nguyên Ngọ bây giờ nhìn thấy đồng người đã đeo khẩu trang thì không biết có chịu được không...

Lâm Thành Bộ đột nhiên lo lắng nhìn đồng hồ trên tay, may mắn là chưa đến mười giờ, thời điểm số 18 náo nhiệt nhất.

Hắn muốn gọi điện cho Giang Thừa Vũ nhưng không có cách nào gọi trước mặt Nguyên Ngọ, hắn sợ Nguyên Ngọ sẽ nghĩ chuyện này được sắp đặt trước.

Đi qua nơi đông đúc nhộn nhịp là tới đường Thanh Hợp, bầu không khí tức khắc có sự thay đổi, phía sau ánh đèn truyền ra tiếng âm nhạc lúc cao lúc trầm, tiếng nam nữ cười nói ồn ào...

Thật ra Lâm Thành Bộ không thích cảm giác này, trước giờ chưa từng thích, chẳng qua những thứ này có mối liên hệ gắn kết với Nguyên Ngộ, hẳn mới miễn cưỡng dần dần làm quen với không khí này.

Nguyên Ngộ rõ ràng cũng không thích ứng được, tay nhét trong túi, Lâm Thành Bộ cảm thấy thời tiết này không lạnh, trên người chỉ mặc một áo khoác mỏng, những người khác còn chỉ mặc một áo, nếu như còn nhiều quần áo nữa chắc Nguyên Ngộ sẽ rút luôn vào trong mũ, trong cổ áo.

"Trước mặt là số 18," Lâm Thành Bộ nói nhỏ bên tai y, "Muốn vào không? Không muốn vào thì..."

"Không phải cậu nói," Nguyên Ngộ nhìn thẳng trước bắt chước giọng hắn, "Đừng có trốn tránh, phải tích cực đối mặt, cho dù chỉ là trong nháy mắt cũng phải..."

"Ai da." Lâm Thành Bộ không biết thế nào, giọng Nguyên Ngộ bắt chước giống đến nỗi chỉ nghe thôi hắn cũng tưởng tượng được bộ dạng mình lúc đó.

"Cho nên thử tích cực một lần đi," Nguyên Ngộ nói, khẩu trang che mất nửa gương mặt không nhìn rõ biểu tình, cả ánh đèn đang lóe lên trong ánh mắt cũng không thấy rõ.

Lâm Thành Bộ rút di động ra muốn liêu chết gọi cho Giang Thừa Vũ trước: "VẬY..."

"Nếu như không được," Nguyên Ngộ quay đầu ti hí mắt nhìn hắn, "Cậu sẽ không ép tôi chứ."

"Sao thế được," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Cùng lắm là em tìm cách khác ép anh."

"Trước đây tôi có hay đánh cậu không?" Nguyên Ngộ nói, "Cậu phiền thế này chắc chắn bị tôi đánh cho rã?"

"Chưa đánh thật lần nào." Lâm Thành Bộ nói.

"Thật muốn đập cho một trận." Nguyên Ngọ quay đầu bước về số 18.

Lâm Thành Bộ đuổi theo, đến khi nhìn thấy số 18 lại phát hiện Giang Thừa Vũ đang đứng ở cửa ngậm điều thuốc nói chuyện với ai đó.

"Anh Thừa Vũ!" Lâm Thành Bộ gọi, đây là lần đầu tiên từ khi quen biết Giang Thừa Vũ mà nhìn thấy Giang Thừa Vũ lại vui vẻ đến vậy.

Giang Thừa Vũ cũng lần đầu tiên nghe thấy Lâm Thành Bộ gọi tên hắn mà hắn lại chỉ thấy sợ hãi.

"Tiểu Bộ... Cậu..." Hắn trợn mắt nhìn Nguyên Ngọ đứng bên Lâm Thành Bộ, điều thuốc ngậm bên miệng cũng rơi xuống đất, "Cậu..."

"Người này," Lâm Thành Bộ không nói rõ ràng với Giang Thừa Vũ được, chỉ có thể miễn cưỡng giới thiệu, "Người này... Là Giang Thừa Vũ."

"Giang Thừa Vũ?" Giọng Nguyên Ngọ mang theo sự nghi ngờ vang lên bên dưới chiếc khẩu trang trên mặt.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 26

Giang Thừa Vũ chưa chuẩn bị tinh thần rằng Nguyên Ngọ sẽ tới, sau khi bị giới thiệu chỉ biết đứng im không nói được gì, còn cúi người xuống nhặt điều thuốc rơi dưới đất ngậm vào miệng.

Sau đó nhỏ giọng hỏi Lâm Thành Bộ: "Anh ta biết tôi không?"

Lâm Thành Bộ quay đầu định hỏi Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ đã bực bội mở miệng sau khẩu trang: "Mặt dài thượt vậy!"

Giang Thừa Vũ vừa nghe li ền sững sốt, sờ sờ mặt mình: "À thì mặt tôi vẫn thế, có đi đâu hai năm không gặp... Hai năm mà tôi đã già r ồi à? Không đến nỗi chứ?"

Lâm Thành Bộ nhìn Giang Thừa Vũ như vậy hơi buồn cười, người này tương đối quan tâm sắc đẹp, vấn đề tuổi tác nhạy cảm không khác gì các quý cô.

"Không khác gì đâu," Lâm Thành Bộ nói lại ghé sát vào tai Nguyên Ngọ thì thầm, "Anh không có ấn tượng gì với anh ta à? Hay không khớp với Giang Thừa Vũ trong trí nhớ của anh?"

Nguyên Ngọ nheo nheo mắt nhìn Giang Thừa Vũ lúc lâu mới nói: "Chắc là không giống lắm, tôi từng gặp người này r ồi, có đi đâu bây giờ đang loạn lắm."

"Ài, vậy thì đúng r ồi, không nhớ được tên cũng không sao," Giang Thừa Vũ vừa nghe thấy thì thở phào nhẹ nhõm, bước qua ôm Nguyên Ngọ, "Lâu r ồi không gặp, Tiểu Ngọ."

Nguyên Ngọ nhanh chóng đẩy hắn ra.

"Vào trong ng ửi một lúc không?" Giang Thừa Vũ không quan tâm đến phản ứng này của y.

Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ im lặng rất lâu, mấy người đi vào quán bar đều nhìn về phía bên này, y mới nói một câu: "Được."

"Đi cửa sau đi." Giang Thừa Vũ quay người bước về phía cửa sau của quán bar, "Mấy khách quen kia hình như nhận ra rồi, lúc nữa đông lên chắc hú hét ầm lên mất...."

"Hú hét?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng, "Anh trước kia pha rượu ở đây được yêu thích lắm, nghỉ việc rồi không thiếu fan hỏi thăm, lúc này mà thấy anh chắc hú hét ầm lên thật đấy."

Nguyên Ngọ không đáp, cúi đầu kéo kéo khẩu trang.

"Không sao đâu," Lâm Thành Bộ nhìn được sự lưỡng lự của y, "Vào từ cửa sau thì không ai thấy, chúng ta ng ửi ở bàn trong góc khuất một lúc rồi đi, lâu rồi không gặp anh Thừa Vũ, nói mấy câu với anh ấy."

"Nói gì?" Nguyên Ngọ cau mày.

"Gì cũng được," Lâm Thành Bộ nói, "Anh không muốn nói chuyện thì ng ửi nghe cũng được."

Giang Thừa Vũ dẫn bọn họ tới chỗ ng ửi cách xa quầy bar, chỗ bên ngoài còn có mấy chậu cây xanh, đứng ở bên ngoài thì không thể nhìn được bên trong có mấy người.

"Có ấn tượng gì với chỗ này không? Trước kia ông thích ng ửi chỗ này, yên tĩnh, lúc ông ng ửi đây thì phục vụ không dẫn khách vào bàn này." Giang Thừa Vũ ng ửi xuống, vẫy vẫy tay.

"Anh Thừa Vũ, anh Tiểu Bộ," một cậu phục vụ chạy tới, đây là một nhân viên làm việc lâu năm rồi, vừa tới đã chào hỏi, lại nhìn thấy Nguyên Ngọ bên cạnh thì hơi ngẩn ra rồi giật mình, "Anh Tiểu Ngọ, lâu... lâu lắm không gặp... Vẫn như cũ ạ?"

Nguyên Ngọ nhú mào.

"Đúng thế," Giang Thừa Vũ vỗ vỗ cậu, "Đừng dẫn khách tới mấy bàn quanh đây."

"Em biết rồi." Cậu phục vụ khẽ khom người rồi đi ra.

"Như cũ là thế nào?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đồ ăn dậm trước kia của cậu," Giang Thừa Vũ nói, "Bia với bỏng ngô."

"Vậy à," Nguyên Ngọ dựa vào tường, chống tay vào cạnh bàn, "Nghe như chuẩn bị xem phim vậy."

"Còn cả đồ ăn thực sĩ nữa cơ," Lâm Thành Bộ cười cười, "Rượu lúa mạch không đá."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, dường như không cảm thấy gì đặc biệt, "Trước kia tôi như vậy à.... Hình như có nhớ... Lại cảm giác như là thấy trong mơ..."

"Chắc chắn không phải mơ, Giang Thừa Vũ châm một điếu thuốc, thả bao thuốc lá xuống trước mặt y, "Một tháng thì đến nửa tháng ông sống như vậy, ai nằm mơ mà như cơm bữa vậy được."

"Tôi còn..." Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ rồi nhìn Giang Thừa Vũ, "Uống rượu ở đây với anh?"

"Thường thì có mình ông thôi," Giang Thừa Vũ nói, "Rảnh rồi thì tôi qua nói chuyện với ông, nhưng mà ông đâu có thích tiếp chuyện người khác."

Hắn nói xong lại nhỏ giọng với Lâm Thành Bộ: "Cậu ta nói nhiều hơn trước kia đấy, ngày trước n ổi nửa tiếng chẳng nói được chữ nào."

"Ừ, bây giờ thấy..." Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Bình thường."

Đồ ăn của y được mang lên rất nhanh, còn có thêm mấy món nhắm, còn có đồ uống riêng của Giang Thừa Vũ.

Lâm Thành Bộ mỗi lần tới đều uống bia, hoặc chờ Nguyên Ngộ pha cho thứ gì cũng được, so sánh với Giang Thừa Vũ và Nguyên Ngộ uống đồ giống như chọn người đẹp, đến rượu trái cây nhà mình ủ với rượu ngoại Lâm Thành Bộ chẳng biết nó khác nhau ở đâu.

Ba người ng ồi với nhau không lên tiếng, tự uống đồ của mình.

Nguyên Ngộ nhặt mấy hạt bỏng ngô cho vào miệng, nhấp một hớp bia, nhìn chậu cây bên cạnh im lặng.

Lâm Thành Bộ nhìn động tác của y, sau khi uống bia xong thì quay sang nhìn Giang Thừa Vũ, Giang Thừa Vũ cũng nhìn lại.

Cả hai người bọn họ đều nhìn ra, thứ tự của động tác này chính là thói quen của Nguyên Ngộ trước giờ, đầu tiên nhét bỏng ngô vào miệng, sau đó uống bia nhai cùng nhau luôn, Lâm Thành Bộ cảm thấy ăn như vậy lãng phí vị thơm và giòn của bỏng ngô, nhưng Nguyên Ngộ thích.

Bây giờ Nguyên Ngộ đang nghĩ gì, cảnh tượng trước mắt này có trong trí nhớ của y không, không ai biết, nhưng những động tác và thói quen trong vô thức này vẫn duy trì không đổi.

Nguyên Ngộ không động đến đồ nhắm khác trên bàn, chỉ ăn bỏng ngô và uống bia.

Giang Thừa Vũ và Lâm Thành Bộ theo lý thì rất quen cảnh thế này, bởi vì trước kia y chỉ thế này, nhưng hôm nay vẫn có gì đó khác khác, vì Nguyên Ngộ bây giờ đã đánh rơi mất cuộc sống trước kia của y.

Y không mở miệng, Lâm Thành Bộ không biết nói gì, càng không hi vọng Giang Thừa Vũ nói linh tinh gì đó, người này uống một tí rượu thôi cũng không khác gì uống như điên, nhớ đâu nói gì không thích hợp thì hổng.

Cho nên cứ ngây ra như vậy.

Tận đến khi quầy bar bắt đầu đông người, ánh đèn và âm nhạc bắt đầu xập xình, Nguyên Ngọ uống hết rượu lúa mạch rồi mới phát ra tiếng, cúi đầu nhìn cái cốc không trước mặt thờ dài.

"Tôi thích cảm giác này," Giang Thừa Vũ ngậm thuốc lá, ngửa đầu tựa lưng vào ghế, "Ánh đèn, âm nhạc, tiếng cười, tiếng hét, tiếng cười nói, còn có cả tiếng khóc." Nguyên Ngọ nhìn hắn không nói

"Lâu dần ông sẽ có ảo giác," Giang Thừa Vũ nói tiếp, "Mình nghĩ ở đây, rõ ràng ở đây nhưng mình lại không biết bản thân đang ở đâu, mình nghe thấy tiếng người cười khóc, nhưng lại không phân ra được là mình hay ai."

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang che kín mặt xuống, uống một hớp bia lớn.

Lâm Thành Bộ nhìn Giang Thừa Vũ, bất ngờ phát hiện ra Giang Thừa Vũ vào đề rất mượt, không hề là có ăn có học.

Những lời này liệu có tác động gì với Nguyên Ngọ đang hỗn loạn chẳng?

"Có những người," Nguyên Ngọ lại uống một hớp bia, "Từ lúc sinh ra cho đến chết, chưa từng sống cho tỉnh táo."

"Ông à?" Giang Thừa Vũ đẩy cốc rượu lúa mạch thứ hai đến trước mặt y.

"Không phải tôi," Nguyên Ngọ cầm lấy uống một ngụm nhỏ, "Mà cũng có thể là tôi đi."

"Không phải anh," Lâm Thành Bộ ở bên nhẹ nhàng nói, "Anh là Nguyên Ngọ, rất rõ ràng, từ trước đến nay chưa từng nhầm."

"Hả?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, lẩm bầm trong miệng, "Nguyên Ngọ... Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ..."

"Tiểu Ngọ," Giang Thừa Vũ cụng nhẹ cái cốc của mình vào cốc trong tay y, "Tôi gọi ông là Tiểu Ngọ ít nhất năm năm rồi, thật đấy."

"Đúng rồi, Tiểu Ngọ..." Nguyên Ngọ nhắm hai mắt, ngửa đầu dốc hết cốc rượu vào cổ họng.

Lâm Thành Bộ đang định cản lại thì bị Giang Thừa Vũ đá chân một cái dưới gầm bàn, hắn làm bộ phui quăn cúi đầu nói nhỏ: "Để cho cậu ta uống."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ do dự, cuối cùng không ngăn hắn chuốc Nguyên Ngọ sang cốc thứ ba.

Tửu lượng của Nguyên Ngọ rất khá, để mà uống say không đơn giản, nhưng uống say thì còn phiên hơn, Giang Thừa Vũ chỉ muốn cho y rượu vào lời ra mà thôi.

Có đi đâu đi đâu kiện tiên quyết là hai người họ không được say.

Nguyên Ngọ uống lẫn bia và rượu lúa mạch một lúc, Lâm Thành Bộ cảm nhận được y yên tĩnh dần, tựa vào ghế nhìn ánh đèn chiếu loạn lên bàn.

"Cậu biết người cả đời không tỉnh táo," Nguyên Ngọ vỗ vai Lâm Thành Bộ, đặt mạnh cái cốc trên tay xuống, "Là ai không?"

"Nguyên Thân." Lâm Thành Bộ nhanh chóng đáp.

Nguyên Ngọ lại vỗ vai hắn, chỉ chỉ: "Không sai."

Lâm Thành Bộ giật mình không nói nên lời.

Lúc nói ra cái tên Nguyên Ngọ, hắn không hề chắc chắn với đáp án này, căn bản không biết Nguyên Thân đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua hắn muốn dòng suy nghĩ của Nguyên Ngọ kéo về Nguyên Thân theo phản xạ, để ý thức được bản thân và Nguyên Thân là hai người khác nhau.

"Nguyên Thân," Nguyên Ngọ nhào người lên bàn xoay xoay cái cốc cầm trong tay, "Nó chẳng biết mình là ai, ngày nào ngày nào nó cũng hỏi."

"Hỏi cái gì?" Giang Thừa Vũ cụng chén rượu với y.

"Anh biết em là ai không? Anh thấy em là ai? Em là anh à?" Nguyên Ngọ ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhưng giọng nói rõ ràng, "Nó cảm thấy bản thân đôi lúc là chính mình, có lúc lại không phải."

Lâm Thành Bộ cầm cốc lên uống một ngụm bia lớn, rồi lấy một viên đá trong xô đá nhỏ bỏ vào miệng.

Đây là lần đầu tiên Nguyên Ngọ nói về Nguyên Thân làm hắn có hơi sợ hãi.

"Cậu ta bị điên à? Hay bị ngốc?" Giang Thừa Vũ chắc chắn, vẫy vẫy tay, cậu phục vụ cầm thêm một chai rượu chạy tới định rót, hắn đưa tay đón lấy chai rượu, "Để anh tự rót."

Cậu phục vụ lui ra.

"Điên?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Anh nói ai?"

"Người ông nói đấy," Giang Thừa Vũ rót cho y nửa cốc rượu, "Cậu ta là ai?"

Lâm Thành Bộ căng thẳng nhìn Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ nhìn Giang Thừa Vũ, lúc lâu sau mới bật cười: "Là Nguyên Thân."

"Nguyên Thân bị điên à?" Giang Thừa Vũ hỏi rất rõ ràng.

"Không phải!" Nguyên Ngọ đập bàn, giọng khàn khàn, "Không phải không phải không phải không phải!"

Lâm Thành Bộ bực mình giẫm lên giày Giang Thừa Vũ.

Giang Thừa Vũ im lặng nuốt tiếng rên xuống bụng, giờ ngón giữa về phía hắn.

"Không phải mà..." Giọng Nguyên Ngọ nhỏ dần.

"Không phải thì thôi, bọn em biết anh ta không phải vậy rồi." Lâm Thành Bộ ôm vai y, Nguyên Ngọ vẫn đang lờ mờ nhưng giọng quá nhỏ, lẫn tạp trong tiếng người ồn ào và âm nhạc của quán bar nghe không rõ.

"Tiểu Bộ Bộ," Nguyên Ngọ quay đầu, gục xuống bàn nhìn hắn, "Cậu không hiểu được cảm giác này đâu."

"Tiểu Bộ Bộ?" Giang Thừa Vũ ngẩng cạnh nhắc lại, cái xưng hô này làm hắn hơi mờ mịt.

"Cảm giác nào?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Có một người, ngày nào cũng ở bên cậu," Nguyên Ngọ cầm cái cốc rỗng không gõ gõ liên tục xuống bàn, Giang Thừa Vũ rót rượu giúp y, nhưng chỉ rót một chút, y lại cầm cái cốc gõ gõ, Giang Thừa Vũ đành rót gần nửa cốc, y nốc một hơi hết sạch, "Như hình với bóng vậy... Nhiều khi tôi nghĩ, có phải là cái bóng thật không? Cái bóng của tôi?"

"Là Nguyên Thân phải không? Anh ta không phải bóng của anh, anh ta là em trai anh." Lâm Thành Bộ nói.

"Em trai tôi..." Mắt Nguyên Ngọ lim dim, "Đúng, là em trai tôi, có đi đâu ai mà biết được, có khi là anh trai..."

"Ừ, sinh đôi cũng không quá phân biệt ai lớn ai nhỏ." Giang Thừa Vũ nói.

"Cậu hiểu sinh đôi cùng trứng là thế nào không?" Nguyên Ngọ uống rượu rất nhanh, giọng nói đã ngà ngà say, ánh mắt cũng mờ mờ đi nhiều, "Cùng một trứng, hai đứa bé."

"Hiếu." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Có phải một người không?" Nguyên Ngọ cười, "Nó lúc nào cũng hỏi tôi, có phải chúng ta vốn là một người không, có phải trong hai chúng ta, có một người vốn không nên tồn tại ngay từ đầu không?"

Lâm Thành Bộ cảm thấy chóng mặt, mặc dù chỉ uống hai cốc bia nhưng vẫn chóng mặt.

"Sao cậu ta lại hỏi vậy?" Giang Thừa Vũ nắm được trọng điểm.

"Đúng thế, tại sao chứ?" Nguyên Ngọ cầm lấy bao thuốc của Giang Thừa Vũ, châm một điếu, dựa vào ghế, ngậm thuốc lá lúc lâu không nói gì.

Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ, không đoán được y đang tỉnh táo hay mơ hồ, y đang nhắc đến những chuyện chưa từng nói về Nguyên Thân, nhưng lại chỉ dùng "nó".

Cách biểu đạt này làm cho người ngoài không chắc chắn được là y đang kể chuyện về Nguyên Thân hay chỉ đang dùng ngôi thứ ba để kể về câu chuyện của "mình".

Có lẽ Giang Thừa Vũ có cảm nhận không khác hẳn là bao, nhú mày nhìn Nguyên Ngọ không nói câu nào.

Không khí trong quán bar đang bước dần đến thời điểm cuối cùng đã nhất, người pha rượu trong quầy bar đang biểu diễn cùng đủ loại rượu đầy màu sắc kéo theo sự háo hức từ bốn phía.

Nguyên Ngọ uống gần hết một chai whisky, Giang Thừa Vũ bảo phục vụ cầm chai đi, đổi lại một một chai soda.

Nguyên Ngọ có vẻ không nhận ra được, rót cho y vẫn uống tự nhiên.

"Nguyên Ngọ và Nguyên Thân," Nguyên Ngọ cầm cái cốc trống rỗng thuần thực đảo trong tay, nhìn ánh đèn chớp nháy chuyển động giữa đám

người trong quán bar xuyên qua kẽ hở của tán lá cây trong chậu, "Sinh non."

Lâm Thành Bộ đang ngây ra nghĩ xem tiếp theo nên làm cái gì thì nghe được câu này liền quay sang nhìn chăm chăm Nguyên Ngọ.

Giang Thừa Vũ chán đến độ đang chơi điện thoại cũng phải ngừng lên.

"Lúc được ba tháng, siêu âm phát hiện hai đứa ở chung trong một bọc nước ối," giọng Nguyên Ngọ đột nhiên trở nên rõ ràng, cảm giác ngà ngà say lúc trước dường như biến mất, điểm duy nhất có thể nhìn ra được y uống nhiều rồi là điều thuốc trên tay cần lúc lâu không châm, "Được bảy tháng phải mổ lấy thai ra, bởi vì cuống rốn hai đứa quấn vào nhau, phát triển không cân bằng, càng để lâu càng tệ."

Lâm Thành Bộ cần lấy bật lửa trên tay y, châm thuốc giúp y.

"Có một đứa rất yếu ớt," Nguyên Ngọ phả ra một làn khói, nhìn đốm lửa trên tàn thuốc, "Cực kỳ yếu... Cậu đoán là đứa nào?"

Không đợi Lâm Thành Bộ và Giang Thừa Vũ mở miệng, Nguyên Ngọ đã tiếp tục lầm bầm một mình: "Không sai, đương nhiên là Nguyên Thân... Không, không phải Nguyên Thân, là Nguyên Ngọ."

"Không phải cậu khỏe mạnh lắm à?" Giang Thừa Vũ nói, "Sao lại là cậu?"

"Cha mẹ đặt tên cho con trai, đứa lớn là Nguyên Ngọ, đứa nhỏ là Nguyên Thân," giọng nói của Nguyên Ngọ lại trở nên mờ mịt không rõ, "Ngọ là vạn vật sinh trưởng đầy đủ, âm dương tương trợ lẫn nhau, dương khí thịnh, âm khí cũng theo đó tăng lên... Thân là vạn vật thân thể đã trưởng thành..."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ nghe không hiểu quay đầu nhìn Giang Thừa Vũ.

"Là ý nghĩa của Ngọ và Thân." Giang Thừa Vũ nói.

"Đứa lớn bệnh tật triền miên," Nguyên Ngọ ngậm thuốc lá mơ hồ nói, "Bà nội nói, trẻ con mà chèn ép anh trai không lớn được đến nỗi bệnh tật không dứt, quá ngang ngược, gây cản trở cho anh trai..."

"Ý nói Nguyên Thân chèn ép Nguyên Ngọ?" Lâm Thành Bộ mờ mịt, ngày đó rõ ràng Quách Tiểu Soái nói là cơ thể Nguyên Thân không khỏe.

"Không phải bảo Nguyên Thân không khỏe lắm sao?" Giang Thừa Vũ không hiểu, nhẹ giọng hỏi y.

"Thì đang nói Nguyên Thân mà," Nguyên Ngọ dường như không nghe thấy lời hai người họ, tự rót cho mình một cốc soda, uống cạn rồi ngửa cổ nhắm mắt lại, "Đặt tên không tốt, Thân là vạn vật thân thể mạnh khỏe thành công... Nên cho đứa lớn dùng, vạn vật thân thể mạnh khỏe thành công, bệnh tật mới đỡ được...."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ sửng sốt.

"Ý bảo đổi tên cho Nguyên Thân và Nguyên Ngọ?" Giang Thừa Vũ giật mình, "Nguyên Thân vốn tên Nguyên Ngọ, là anh trai cậu?"

"Tôi đêch." Lâm Thành Bộ cảm thấy đầu óc mình vỡ vụn hỗn loạn, nếu như đầu óc Nguyên Thân có vấn đề, vậy cái chuyện đổi tên này đã đủ để trối buộc hẳn vào một mớ hỗn loạn rồi.

"Cho nên cậu đoán xem," Nguyên Ngọ đột nhiên mở mắt, ghé sát đến trước mặt Lâm Thành Bộ, "Tôi là Nguyên Ngọ, hay Nguyên Thân?"

"Anh là Nguyên Ngọ, em không cần đoán," Lâm Thành Bộ nhìn y trả lời dứt khoát, "Chuyện hai người đổi tên đã từ tám trăm năm trước rồi, em không quan tâm vốn anh tên là gì, là anh trai hay là em trai, dù sao anh vẫn là Nguyên Ngọ, anh tên Ngọ hay Ngựa thì em cũng chỉ chịu có mình anh."

Nguyên Ngọ nhìn hẳn, lát sau cười phá lên, vừa cười vừa rót rượu cho mình: "Thật ngoan... Cho nên mới nói cậu không hiểu."

"Em không cần hiểu." Lâm Thành Bộ nhú mày.

"Cậu căn bản có hiểu đâu!" Nguyên Ngọ chỉ hấn, lại chỉ chỉ Giang Thừa Vũ, "Anh cũng không hiểu!"

"Ừ." Giang Thừa Vũ gật đầu.

"Không biết mình là ai, không biết mình phải là ai!" Nguyên Ngọ dựa vào ghế, rúc vào góc tường, giọng nói to dần lên, giống như át đi tiếng nói bên người, "Vốn là ai! Sau này là ai! Ngày nào cũng hỏi! Ngày nào cũng nghĩ! Em là anh à? Anh có phải em không? Ngày nào nó cũng hỏi! Ngày nào cũng nghĩ!"

"Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ cảm nhận được trạng thái bây giờ của y hơi kích động quá, giờ tay tóm tay y lại, "Qua hết rồi, qua hết rồi..."

"Bác sĩ nói, đầu óc nó có chỗ bị tổn thương! Tổn thương chỗ nào? Chỗ nào chứ?" Nguyên Ngọ trừng mắt nhìn hấn, "Chỗ nào? Không hề! Không hề có chỗ nào! Nó chỉ muốn biết nó là ai!"

"Ai muốn biết?" Lâm Thành Bộ nhìn vào mắt Nguyên Ngọ hỏi, "Nói cho em nghe, ai muốn biết bản thân là ai?"

Nguyên Ngọ nhìn hấn, môi run bần bật, Lâm Thành Bộ thấy được nước mắt dâng lên trong đáy mắt y,

"Nguyên Thân," Nguyên Ngọ nhỏ giọng nói, một giọt nước mắt rơi xuống, "Là Nguyên Thân."

"Em biết, em biết," Lâm Thành Bộ ôm lấy y vỗ vỗ, "Em biết, qua hết rồi, không sao đâu, qua hết rồi..."

Giang Thừa Vũ gọi phục vụ tới: "Lấy khăn lạnh."

"Tại sao lại không sao!" Nguyên Ngọ đẩy Lâm Thành Bộ ra gào lên, "Tại sao lại không sao!"

"Tiểu Ngọ..." Giang Thừa Vũ đang muốn lái đề tài đi nhưng chưa nói được gì đã bị cắt ngang.

"Ông im miệng!" Nguyên Ngọ quát hấn.

Giang Thừa Vũ im thin thít.

"Tại sao lại không sao!" Nguyên Ngọ co chân lên ghế, ôm chặt đầu, "Tại sao lại không sao... Các người biết nó chết thế nào không, các người biết nó chết như thế nào không, tại sao nó lại... Tại sao..."

"Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa," Lâm Thành Bộ ôm lấy y lần nữa, nhận lấy khăn lạnh Giang Thừa Vũ đưa sang, vỗ vỗ cổ y, "Giờ đừng nghĩ nữa."

"Làm sao có thể không nghĩ!" Nguyên Ngọ nắm chặt cổ áo hấn, trong mắt toàn tơ máu, "Nó không buông tay! Làm thế nào cũng không buông tay!"

"Gì cơ... Không buông tay?" Lâm Thành Bộ lạnh toát sống lưng, nhớ lại ngày Nguyên Ngọ tự sát ở Cầu Trăn, những lời người thợ bên đó nói.

"Nó nắm chặt lấy nhánh rong bèo không buông," Nguyên Ngọ nhìn hấn, từng câu từng chữ nghẹn lại, "Nó nắm, nhành rong, cho dù tôi cạy tay nó thế nào, nó cũng không buông ra..."

"Anh đừng nói nữa..." Lâm Thành Bộ luống cuống.

"Để cho cậu ta nói, chuyện này cậu ta phải nói." Giang Thừa Vũ ở bên cạnh nói nhỏ, còn lấy tay che miệng để Nguyên Ngọ không phát hiện ra là hấn không trật tự.

"Cậu có biết bèo khó nhổ khó dứt thế nào không?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, giọng nói run rẩy, "Không nhổ được, càng không dứt được... Tôi nắm tay nó, nó nắm chặt lấy rong... Nó nhìn tôi cười, nó nhìn tôi cười..."

Lâm Thành Bộ cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề

"Tôi không thở nổi, cậu có hiểu cảm giác không thở nổi không?" Nguyên Ngọ dựa lại vào góc tường, "Cực kỳ... Cực kỳ... Tuyệt vọng, cậu

không cứu được nó, ngay cả chính cậu cũng không cứu được chính mình....
Sau đó thì sao? Sao cậu không hỏi, sau đó thì sao?"

"Sau đó thì sao?" Lâm Thành Bộ cảm giác được giọng mình cũng run.

"Sau đó tôi buông tay," Nguyên Ngộ ngẩng đầu, bật cười, "Tôi buông tay... Nguyên Thân chết."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 27

Anh.

Lúc Nguyên Ngọ còn chưa quen với việc mình có một đứa em trai, Nguyên Thân đã gọi y là anh với nụ cười như ánh mặt trời.

Y không hiểu vì sao Nguyên Thân có thể thích ứng với sự đổi vai này nhanh đến thế.

Lúc Nguyên Ngọ vừa mới biết đọc đúng tên mình, lúc vừa nói được câu "con tên Nguyên Thân, năm nay năm tuổi" không bị người khác chê là nói ngọng, cái tên Nguyên Thân không còn thuộc về y nữa.

Lúc y còn chưa viết đúng được hai chữ Nguyên Thân tên mình thì đã phải đổi diện với một cái tên khác, cái tên từng thuộc về anh y.

"Nguyên Ngọ," bà nội nhìn y, "Sau này con tên là Nguyên Ngọ, con là anh, Nguyên Thân là em trai con..."

Bởi vì mày mà nó mới bệnh mãi không khỏi, bởi vì mày mà thân thể nó mới yếu như vậy, bởi vì mày mà đầu óc nó mới có tổn thương....

Ngày học tiểu học y và Nguyên Thân không ở cùng nhau, đối với y mà nói, Nguyên Thân chỉ là một cái tên, thuộc về đứa "em trai" chỉ tiếp xúc ngắn ngủi với y kỳ nghỉ đông và nghỉ hè.

Một người lạ thân thuộc nhất.

Người lạ gần gũi nhất với y trên thế gian này.

Nguyên Thân cười rất rực rỡ, mang theo ánh mặt trời, ánh mắt rất sáng.

Nhưng Nguyên Ngọ sợ ở cùng với hắn, sợ hắn điểm nào cũng giống mình, nhìn qua gương còn không phân biệt được mặt ai với ai.

"Anh cảm thấy," Nguyên Thân dựa cằm vào vai y, "Gương mặt nào là em?"

"Em chính là em." Câu hỏi này lần nào cũng làm Nguyên Ngọ cảm thấy bị đè ép, đâu là anh, đâu là em, mơ hồ khiến cho người khác cảm thấy cảm giác áp bức.

Khiến người khác sợ, cảm giác sợ hãi khi có người ham muốn có được tư tưởng cùng ý thức của mình.

"Em có phải là anh không? Nguyên Ngọ, Nguyên Thân, trước kia anh là em trai em," Nguyên Thân sờ mặt y, "Chúng ta đổi cho nhau phải không?"

"Đúng vậy." Nguyên Ngọ quay lại.

"Đổi thật à? Có thật là đổi không?" Nguyên Thân thì thầm bên tai y, "Có khi nào... Trước giờ chưa hề đổi? Chúng ta vốn là một người, không nên là hai người..."

Có lẽ một người thừa ra, anh nói xem, là em à? Là em phải không? Nếu như không có em, nếu chỉ có mình anh, có phải anh sẽ vui vẻ hơn nhiều không?

Đừng nghĩ những cái này nữa.

Ai là em, anh có phải là em không? Em liệu sẽ là anh không?

Nguyên Ngọ sợ ở riêng với Nguyên Thân, Nguyên Thân lần lần hỏi những câu kia liên tục, y không có câu trả lời, càng không muốn nghĩ tới.

Nguyên Thân đang đau khổ, đây là cảm nhận duy nhất của y.

Một người vĩnh viễn vùng vẫy ở giữa xoáy nước của ốm đau và nghi ngờ sự tồn tại bản thân.

Đau khổ biết bao?

Nguyên Ngọ không biết, sự kinh hoàng khi lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Thân phát bệnh động kinh vẫn khắc nguyên trong đầu y, Nguyên Thân cắn chặt hàm răng, cơ thể căng cứng, ánh mắt trống rỗng, làm y sợ.

Chỉ có sợ, thậm chí không có sự lo lắng hay đau lòng mà người anh trai của Nguyên Thân nên có.

Giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt Nguyên Thân lúc co quắp giống như dung nham nóng bỏng đốt thành sẹo trong lòng y.

Cảnh tượng cả đời này không thể quên được.

Trong những ngày tháng Nguyên Thân không ngừng đi tìm chính bản thân mình, chứng tỏ ý nghĩa tồn tại của mình, truy tìm chân tướng của sự tồn tại rốt cuộc là trong trí nhớ của người khác hay trong đầu mình, trong lúc hấn không ngừng mang theo tự trách và khát vọng tới gần "anh trai", Nguyên Ngọ càng lúc càng cách xa hấn.

Sợ hãi và kháng cự, y không bao giờ có thể nhìn rõ được con người thật sự của Nguyên Thân đằng sau nụ cười rục rĩ như ánh mặt trời cùng tính cách cởi mở kia.

Mặc dù mỗi lần thấy Nguyên Thân, y vẫn ý thức được rõ ràng rằng người này là anh em của mình, song song với sự trốn tránh, y càng không gạt bỏ được mối quan hệ gần gũi mười mười của y với Nguyên Thân.

"Gì cơ?" giọng Giang Thừa Vũ còn chưa tỉnh ngủ giật mình vang lên qua điện thoại, "Không thấy từ lúc nào? Cậu ta còn chưa tới chỗ anh lần nào..."

"Em không biết, hôm qua em ngủ phòng khác," Lâm Thành Bộ đi tới đi lui trong phòng, "Em cứ nghĩ những gì cần nói anh ấy đâu nói ra rồi, chắc sẽ không sao, hơn nữa còn uống nhiều rượu như vậy, lúc em đưa anh ấy về giường thì như heo vậy, cánh tay còn chẳng cử động! Kết quả em vừa tỉnh trong phòng đã không có ai rồi."

"Đồ của cậu ta còn ở đấy không?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Đồ gì chứ, anh ấy đâu có mang đồ tới, không có gì cả, quần áo trên người toàn của em!" Lâm Thành Bộ mở tủ quần áo ra xem, "Anh ấy không lấy quần áo khác... Anh nói xem liệu anh ấy có về Cầu Trăn không?"

"Cũng có thể, cậu đi xem thử xem," Giang Thừa Vũ nói, "Anh nhờ người đi sang nhà cậu ta xem."

"Được, có tin gì gọi cho em." Lâm Thành Bộ dập máy, nhanh chóng rửa mặt rồi thay đồ ra ngoài.

Lúc lái xe đến Cầu Trăn, hắn gọi điện cho mẹ Đại Đầu nhưng nửa chừng điện thoại bị ngắt.

Gọi cho cả cái điện thoại đưa lại cho Nguyên Ngộ kia cũng tắt máy, từ lúc đưa cái điện thoại đấy cho Nguyên Ngộ hắn chưa từng nhìn thấy lại, không biết Nguyên Ngộ cất đi hay là ném xuống nước rồi.

May mà hôm nay là thứ hai, đường đến Cầu Trăn không có xe, hắn chạy băng băng, còn chưa kịp cảm nhận đoạn đường đất xóc nảy mắt đã đến nơi rồi.

Bến tàu cũ vẫn như mọi khi, thứ duy nhất thay đổi là sắc màu đầu thu, màu lá cây xanh thẫm đã phai nhạt dần, gió cũng se se lạnh.

Nông thôn chuyển mùa sớm mà rõ ràng hơn trong nội thành.

Đại Đầu giống như một dấu hiệu ở bến tàu cũ này, vẫn đeo hờ lơ ngổ xồm ở đó, chẳng qua áo ba lỗ đã đổi thành áo dài tay.

"Anh Tiểu Bộ!" Đại Đầu nghe được tiếng xe liền quay lại, kinh ngạc vui mừng nhảy cẫng lên.

"Đại Đầu ngoan," Lâm Thành Bộ nhảy xuống xe, ôm Đại Đầu xoa xoa tóc nó, "Anh Tiểu Ngộ có tới không?"

Đại Đầu mắt vừa sáng rực lên đã sụp xuống: "Chưa tới, lâu rồi em không thấy chú ấy, mẹ nói chú ấy về thành phố rồi."

"Vậy sao," Lâm Thành Bộ thất vọng, nói thật ngoài Cầu Trâm, hẳn không biết đi tìm Nguyên Ngọc ở đâu nữa, "Chúng ta lên thuyền anh ấy đợi một lúc được không?"

"Được." Đại Đầu vui vẻ gật đầu.

Lúc đưa Đại Đầu lên thuyền, điện thoại di động của Lâm Thành Bộ reo, là Giang Thừa Vũ gọi sang: "Nhà cậu ta không có ai, ổ khóa bám bụi kín đặc kia kìa."

"Cầu Trâm cũng không có," Lâm Thành Bộ thở dài, "Bây giờ em lên thuyền anh ấy xem xem, thằng nhóc hàng xóm bảo không thấy anh ấy tới, anh bảo anh ấy có thể đi đâu chứ?"

"Đấy, cậu ta đâu chỉ biết mỗi hai chúng ta, cũng có mấy người bạn, anh hỏi thêm vài người, cậu cũng hỏi thử xem," Giang Thừa Vũ nói xong lại thở dài, "Có đi đâu anh nghĩ cậu ta không đến nhà bạn đâu, bản thân không thích phiền toái, mất tích lâu như vậy lại chạy đến nhà bạn, không hợp lý lắm."

"Anh cảm thấy anh ấy liệu có xảy ra chuyện gì nữa không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Chắc sẽ không," Giang Thừa Vũ ngẫm nghĩ, "Anh cảm thấy bộ dạng cậu ta hôm qua, cái gì cần nhớ đã nhớ ra hết rồi, giả vờ mất trí cũng vô ích, chẳng qua vẫn chôn những thứ này xuống không nhắc đến, đột nhiên lại bùng ra hết... Chắc đau khổ lắm, Nguyên Thân chết chắc phải được hai năm rồi, nhưng trong trí nhớ của cậu ấy thì chỉ mới như ngày hôm qua thôi, hiểu ý anh không?"

"Hiểu," Lâm Thành Bộ nhảy lên mũi thuyền của Nguyên Ngọc, "Em có phải mù chữ hoàn toàn đâu."

"Đứng lại! Làm gì đấy! Biến đi"

Lâm Thành Bộ bị âm thanh này dọa cho sợ hết hồn, suýt chút nữa đã giơ hai tay lên, đến khi lui về sau mấy bước mới nhớ ra đây là cái máy cảm biến thu giọng mình.

"Lui nữa! Lui nữa!"

Lâm Thành Bộ đẩy cửa khoang thuyền ra, tắt máy cảm biến đi mới khựng lại.

Ban ngày lúc Nguyên Ngọ không ngủ sẽ không bật máy cảm biến, hôm đó lúc hắn đến hình như máy cảm biến không kêu, vậy là Nguyên Ngọ đã về đây.

Hắn trừng mắt nhìn một vòng trong khoang thuyền.

Không có Nguyên Ngọ.

Tất cả mọi thứ vẫn nằm dưới đất y như lúc Nguyên Ngọ còn ở.

"Em chơi cái này được không?" Đại Đầu cầm một cái cốc đong lên.

"Ừ, cái to thì đừng chơi, vỡ đấy." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Đại Đầu ngẩng xuống boong thuyền, cầm hai cái cốc đong tung lên tung xuống, rơi xuống đất lại nhặt lên chơi tiếp.

Lâm Thành Bộ đi qua đi lại ở đuôi thuyền hai vòng không phát hiện gì nữa.

Hắn thở dài, quay lại khoang thuyền, ngẩng xuống cái đệm dựa lúc nào Nguyên Ngọ cũng ngồi, nhìn đồng hồ lộn xộn trong khoang thuyền.

Bàn nhỏ, quyển ghi chú, cốc cafe, máy pha cafe, túi hạt cafe dán kín, nửa hộp sữa, máy tính xách tay, vỏ bao thuốc lá, gạt tàn đầy tàn thuốc, quần áo ném lung tung, chăn nhỏ...

Lâm Thành Bộ kéo bàn nhỏ tới trước mặt mình, mở máy tính xách tay ra ấn nút mở máy, màn hình không sáng, hết pin rồi.

Hắn tìm trong đồng quần áo cái sạc máy tính, cái vali nằm bên cạnh đang mở hé kia lộ ra một góc tờ giấy hấp dẫn tầm mắt hắn.

Hắn nhào qua mở nắp vali.

So với hôm Lâm Thành Bộ trăn như nhộng vào tìm quần áo, vali với hơn một nửa, Lâm Thành Bộ có thể chắc chắn Nguyên Ngọ đã lấy quần áo trong vali.

Quần áo còn lại không có mấy cái, bên trên có một tờ giấy, chắc xé ra từ quyển ghi chú kia, bên trên chỉ vờn vện một hàng chữ.

- Tôi không sao, đừng tìm tôi.

Không kí tên cũng không có ngày tháng, Lâm Thành Bộ cầm tờ giấy ngây ngẩn, quay đầu nhìn Đại Đầu: "Hôm nay em không thấy anh Tiểu Ngọ đến thật à?"

"Không mà," Đại Đầu nhìn hắn, "Sáng sớm em dậy đã ra bến tàu rồi."

"Mấy giờ em dậy?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Mẹ gọi tám rưỡi rồi, dậy thôi," Đại Đầu nói, "Em dậy luôn mà."

Tám rưỡi?

Vậy Nguyên Ngọ ra ngoài từ mấy giờ chứ?

Lâm Thành Bộ hoảng hốt, đi đâu có xe vậy? Bắt xe tới à?

Hắn cầm tờ giấy chụp ảnh gửi qua co Giang Thừa Vũ

- Anh biết nét chữ của Nguyên Ngọ không? Đây là anh ấy viết à?

- Là chữ cậu ta đấy, như gà bới không bằng học sinh tiểu học, tìm thấy ở đâu?

- Trong vali trên thuyền của anh ấy.

- Địch...

Lâm Thành Bộ đang muốn lục lại xem trong vali có đâu mỗi gì không thì điện thoại lại reo.

Rút điện thoại ra lập tức nghe máy: "Anh Huy?"

"Cậu lái xe moto đi à?" Bên kia truyền sang giọng Dương Huy có hơi lo lắng

"Không," Lâm Thành Bộ sững sốt, "Em đâu có chìa khóa gara nhà anh."

"Á đù thế sao không thấy xe đâu?" Dương Huy kêu lên.

"Không thấy xe? Anh nói cái xe moto của Nguyên Ngọ hả?" Lâm Thành Bộ đứng bật dậy.

"Đúng vậy, buổi sáng anh vừa mở gara ra thì không thấy rồi, xe của anh thì vẫn còn!" Dương Huy căng thẳng, "Má nó chứ cái xe kia cổ lắm, giờ mà mua xe second hand làm gì có ai bán!"

"Nguyên Ngọ có chìa khóa gara nhà anh không?" Lâm Thành Bộ hỏi, Dương Huy và Nguyên Ngọ có quan hệ không t ỉ, sau khi lái đi hóng gió vẫn để xe ở nhà Dương Huy.

"Có... Địch, vậy là cậu ta lấy đi?" Dương Huy sững sốt.

"Chắc thế, anh ấy... Anh ấy nhớ ra chuyện lúc trước rồi." Lâm Thành Bộ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, Nguyên Ngọ lái xe moto đi rồi, chứng minh rằng y đã nhớ lại được mọi chuyện, y lái con xe này đã nhiều năm sửa cũng là tự mình sửa.

"Thật?" Dương Huy truy hỏi, "Có chắc chắn không? Má nó xe này không mất được đâu, anh đừng thế chó nào được."

"Thật đấy," Lâm Thành Bộ nói, "Chắc một thời gian nữa anh ấy sẽ liên lạc."

"Một thời gian nữa... Ý cậu là bây giờ không liên lạc được?" Dương Huy hỏi.

"... Đúng vậy." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Có phải cậu bảo cậu là bạn trai cậu ta, cậu ta tông xe vào cây mất trí nhớ?" Dương Huy nói, "Sau đó cậu ta nhớ ra phát hiện cậu lừa cậu ta nên chạy mất."

"Anh Huy đi viết tiểu thuyết được rồi đấy." Lâm Thành Bộ tặc lưỡi.

Nói chuyện với Dương Huy thêm mấy câu, bảo hẳn có tin của Nguyên Ngộ thì nói cho hẳn, Lâm Thành Bộ cúp điện thoại nhìn tờ giấy trong tay ngây ra.

"Chào chú Trần ạ." Đại Đầu bất ngờ hô to.

Lâm Thành Bộ quay đầu, thấy một người đàn ông nhảy tới trên mũi thuyền, bước mấy bước vào khoang thuyền, thấy Lâm Thành Bộ có ngăn người rồi lớn giọng: "Cậu là bạn của Nguyên Thân à?"

"...A, đúng vậy." Lâm Thành Bộ do dự mới gật đầu.

Nguyên Thân?

"Thuyền này tôi bán cho cậu ta," người đàn ông nói, "Buổi sáng cậu ta tới bảo là phải đi, không cần thuyền nữa, để tôi xử lý...."

"Anh ấy đến từ sớm?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ừ, tôi hỏi ở trên thuyền thì sao," người đàn ông nhìn ở trong khoang thuyền, "Cậu ta nói sẽ có bạn đến lấy đi, nếu không có ai đến thì tuần sau tôi dọn hết đi... Vậy cậu dọn đi, lấy đồ của cậu ta đi, à đúng rồi, cậu ta bảo cho tôi cái xe gắn máy kia."

"Biết rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Anh ấy mua cái thuyền này từ bao giờ thế?"

"Hai ba năm rồi, không nhớ lắm." Người đàn ông trả lời.

"Là Nguyên Thân sao?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Lúc mua thuyền anh ấy bảo anh ấy là Nguyên Thân à?"

"Đúng vậy đưa tôi xem thẻ căn cước rồi," người đàn ông gật đầu, "Có đi đâu mua xong cậu ta không ở mấy, vài tháng mới tới một lần, cứ vậy đến giờ."

"Vậy..." Lâm Thành Bộ do dự, "Anh ấy có gì thay đổi không?"

"Cậu có ý gì?" Người đàn ông nhìn hắn hoài nghi.

"Tôi là bạn anh ấy, bây giờ... Anh ấy gặp phải chút chuyện, tôi muốn hỏi thăm, anh ấy có... Khác gì so với trước kia không?" Lâm Thành Bộ cười cười.

"Khác, khác cái gì," người đàn ông cau mày, ngẫm nghĩ, "Lúc mua thuyền thì vui vẻ lắm, suốt ngày tươi cười hơn hở, sau đó thì ít nói hẳn, rất lạ."

"Cảm ơn," Lâm Thành Bộ nói, "Tôi thu đồ bây giờ đây, lát nữa tôi mang đi."

Vui vẻ lắm, cả ngày tươi cười hơn hở.

Thuyền là Nguyên Thân mua.

Chắc là sau khi Nguyên Thân xảy ra chuyện thì Nguyên Ngọ đến đây ở.

Hôm đó mẹ Đại Đầu cũng nói Nguyên Ngọ kì lạ, một người ngày ngày vui vẻ lại đột nhiên thay đổi... Kì lạ là phải.

Sau khi người đàn ông kia đi, Lâm Thành Bộ bắt đầu dọn đồ của Nguyên Ngọ, những thứ này nhìn qua thì loạn nhưng chẳng có bao nhiêu, sau khi nhét hết vào vali thì đồ bên ngoài không còn mấy.

Nguyên Ngọ ở đây lâu như vậy có lẽ chỉ duy trì cuộc sống đơn giản cơ bản nhất.

Sau khi thu dọn đồ xong, Lâm Thành Bộ nghe thấy tiếng khóc thút thít rất nhỏ sau lưng.

Hắn quay đầu, giật mình phát hiện Đại Đầu đang rúc trong góc lau nước mắt.

"Sao vậy Đại Đầu?" Hắn vội vàng đi qua ôm lấy nó, "Tại sao khóc vậy?"

"Anh Tiểu Ngọ có phải đi luôn rồi không?" Đại Đầu dụi mắt, mu bàn tay toàn là nước mắt, "Không về.. Không về nữa..."

"Không phải, không phải," Lâm Thành Bộ vỗ vỗ nó, "Anh Tiểu Ngọ đi... du lịch."

"Cũng không cần thuyên nữa," Đại Đầu khóc rấm rứt, "Có phải chú ấy sẽ không về bến tàu nữa không...."

"Anh ấy dọn nhà, đổi chỗ làm nên không thể ở lại bến tàu nữa, đi làm xa quá," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng, "Có đi đâu anh ấy sẽ về chơi với em, anh đảm bảo đấy."

"Thật không?" Đại Đầu nhìn hắn, "Em có trồng một chậu hoa cho chú ấy, lúc chú ấy về em sẽ đưa cho chú ấy."

"Ừ, nhớ tưới nước cho hoa, đừng để lúc anh ấy về hoa lại héo rũ rồi." Lâm Thành Bộ nhắc.

"Tưới nước." Đại Đầu gật gật.

Đỗ dành Đại Đầu xong rồi, Lâm Thành Bộ dời hết đồ ở trong khoang thuyên vào cốp xe, chỗ ngồi phía sau chất không ít đồ.

Hai cái cốc đông hán để lại cho Đại Đầu, mặc dù không hỏi ý kiến của Nguyên Ngọ nhưng đoán chắc Nguyên Ngọ sẽ không từ chối.

Lúc chuẩn bị đi, hắc bảo Đại Đầu mang chậu hoa kia đến, lấy di động chụp một bức, đây là một cái lon bia cắt ra làm chậu, vỏ lon chắc do Nguyên Ngọ đưa cho chơi, bên trong không biết là hạt giống gì, mới như chút mầm.

"Nhớ tưới nước." Lâm Thành Bộ xoa xoa đầu nó.

"Vâng." Đại Đầu đáp rõ ràng.

Chở cả xe đồ của Nguyên Ngọ về nhà, Lâm Thành Bộ đi ba lượt mới đem hết đồ mang vào nhà, toàn mấy thứ lặt vặt, còn làm rách cả nệm xuống đất.

Lâm Thành Bộ không hiểu vì sao mình phải mang cả cái nệm nát của Nguyên Ngọ về.

Loay hoay mãi không tìm thấy chỗ để, cuối cùng hắc lấy hoa ở ngoài ban công bị vỡ chậu để vào trong cái nệm.

Cất dọn mọi thứ xong xuôi, hắc nằm nhoài ra giường.

Giường vẫn còn bừa bộn, vẫn còn lưu lại dấu vết Nguyên Ngọ ngủ hôm qua, Nhưng hắc vui mặt xuống đệm thì không còn mùi của Nguyên Ngọ nữa, thật thất vọng, đến cả mùi rượu cũng bay rồi...

"Ài..." Lâm Thành Bộ trở mình, mò tờ giấy trong túi quần ra giơ lên trước mặt, "Nguyên Ngọ, anh lại trốn đi đâu rồi."

Hắc búng một cái lên tờ giấy, giơ tay mò rồi hắc thả tờ giấy lên đầu mình nhắm mắt lại.

Bây giờ không cần lo lắng vấn đề tinh thần của Nguyên Ngọ, cái cần lo chắc là nỗi buồn trong lòng y,

Lúc Nguyên Thân tự tử, y ở ngay đây, cố gắng muốn cứu Nguyên Thân nhưng không được.

Cách tự sát có bao nhiêu tuyệt vọng và kinh khủng, chỉ nghe thôi cũng làm người ta lạnh gáy, có bao nhiêu kích thích và tổn thương đối với Nguyên Ngọ trực tiếp trải qua mà hẳn không cảm nhận được.

Mất bao lâu Nguyên Ngọ mới có thể thoát ra khỏi nỗi đau này.

Điện thoại bị ném sang một bên bỗng nhiên reo lên, là tiếng báo tin nhắn, hẳn cần điện thoại di động ngó một cái, đứng bật dậy khỏi giường.

Tên người gửi: Nguyên Ngọ

- Tôi không sao. Còn nữa, cảm ơn.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 28

Lâm Thành Bộ vừa nhìn thấy tin nhắn thì gọi lại ngay lập tức nhưng trong điện thoại lại truyền ra giọng nữ mà ai ai nghe thấy cũng chối tai, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy....

Hắn không từ bỏ ý định, cúp điện thoại rồi gọi lại lần nữa.

Số điện thoại quý khách...

"Anh đi mẹ luôn đi." Lâm Thành Bộ ném mạnh điện thoại xuống giường.

Điện thoại đập xuống đệm rồi bật lên một cái, nhẹ nhàng rớt xuống đất.

"Á!" Lâm Thành Bộ vội vàng nhảy tới nhặt điện thoại lên, điện thoại di động rơi vỡ chưa chắc đã tiếc, dù gì đã dùng mấy năm rồi, chẳng qua nhờ đâu lúc này Nguyên Ngọc lên cơn lại gọi cho hắn thì sao...

Gọi cái củ lìn ấy mà gọi!

Muốn gọi thì đã gọi từ lâu rồi, căn bản sẽ không dày vò hắn như vậy.

Lâm Thành Bộ ngồi xuống mép giường, nhìn màn hình điện thoại di động phát hiện ra góc bên phải xuất hiện một vết hở sáng.

Ngây ra một lúc rồi hắn lôi một quyển sổ và bút từ ngăn kéo tủ đầu giường ra, Quyển sổ đáng yêu này là của Lâm Tuệ Ngữ đưa cho hắn, bảo hắn rảnh rồi thì nhìn quyển sổ này mà ngắm về những năm tháng đời người đang lãng phí.

Có đi đâu hắn chưa viết được chữ nào.

Thôi bắt đầu viết từ hôm nay vậy.

Hắn viết dòng chữ đầu tiên xuống trang đầu tiên.

Việc tử tế: Jehovah Bộ Bộ - Danh sách thất thoát và hao mòn cho Tiểu Ngọ.

Sau đó lật sang trang tiếp theo viết phí xăng chẳng đi và về từ thành phố tới Cầu Trầ, phí đóng hành lí, phí đỗ dành Đại Đầu, phí tổn thất tinh thần vì giạt mình, phí sửa sửa điện thoại bị hỏng.

"Chúng ta từ từ tính từng mục một." Lâm Thành Bộ gấp quyển sổ lại nhét vào túi xách mang theo người của mình.

Hai ngày liên tiếp sau đó không có tin tức của Nguyên Ngọ, Lâm Thành Bộ đã liên lạc với tất cả những người quen biết với Nguyên Ngọ một lượt, còn cả Giang Thừa Vũ hỏi thăm giúp nữa, không một ai nhìn thấy Nguyên Ngọ.

"Không sao cả-----" Lâm Thành Bộ ngồi trong xe, cầm điện thoại lật tìm danh bạ, "Ai không tìm được ai.... Không sao..... Ai làm ai tốn kém..."

Tìm ra được một số điện thoại hắn liền gọi ngay: "Đại Trụ à, tao Lâm Thành Bộ đây."

"Đệch, đừng có gọi bố mày là Đại Trụ." Bên kia khó chịu nói.

"Trụ Trụ à," Lâm Thành Bộ cười, "Tao sang chỗ mày, mày đến ngã tư chờ tao nhé, mười lăm phút nữa là đến nơi."

"Nói trước là khóa gì đã, còn phải chuẩn bị đồ." Bên kia nói.

"Là kiểu khóa tiểu khu lúc giao nhà đưa đấy, ai biết là khóa gì, không phải khu cao cấp, chắc không đến nỗi dùng khóa xịn nhỉ?" Lâm Thành Bộ nói.

"Được, biết rồi, lát gặp."

Đại Trụ tên là Lý Đại Trụ, trước kia là bạn học bên lớp cơ khí, quan hệ không t ả, có đi đầu Lý Đại Trụ cũng giống hấn, không học tiếp nữa, hai năm nay mở một công ty sửa chữa khóa.

"Tao bảo này, tao thấy có hơi..." Lý Đại Trụ xách theo hòm dụng cụ đợi ở ngã tư trèo lên xe hấn, "Nhà mày thật hả?"

"Không phải," Lâm Thành Bộ quay đầu xe lái về phía nhà Nguyên Ngọ.

"Ôi cái đêch, thế bố mày không mở hộ đâu," Lý Đại Trụ đập đập cửa xe, "Dừng xe, thả tao ra, tao muốn về"

"Bạn của tao," Lâm Thành Bộ chốt cửa xe lại, "Mất tích r ả, tao muốn tìm anh ấy."

"Mất tích thì báo cảnh sát đi mày, mày cạy khóa cửa nhà người ta làm gì?" Lý Đại Trụ nhìn hấn, "Nợ mày ti ền à? Thế thì càng không mở hộ được đâu, mấy nữa người bị mất đồ báo cảnh sát thì tao phải đi theo mày...."

"Nhìn tao không đáng tin đến thế à!" Lâm Thành Bộ nói, "Quen biết lâu như vậy đã lần nào tao kéo mày xuống hố chưa?"

"Hình như không thật... Mày để tao nghĩ thêm đã." Lý Đại Trụ cau mày.

Lâm Thành Bộ mới chỉ đến nhà Nguyên Ngọ một lần, nhưng đường thì hấn nhớ vô cùng rõ, không cần nhớ lại cũng có thể đi thẳng đến tận cửa tòa nhà.

Lúc xuống xe hấn còn mang theo hi vọng nhìn lên tầng, nhưng cửa sổ nhà Nguyên Ngọ vẫn đóng, không có ánh đèn.

Lý Đại Trụ trải qua quá trình đấu tranh tư tưởng gian nan, cuối cùng khổ sở quyết định giúp Lâm Thành Bộ mở khóa cửa nhà Nguyên Ngọ.

"Đêch, nhà này bao lâu không có người ở r ả?" Vừa mở cửa ra đã bị bụi bặm xộc thẳng vào mũi, Lý Đại Trụ bịt miệng bịt mũi.

Lâm Thành Bộ bị bụi làm cho hắt hơi hai cái: "Ít nhất hai năm không ai ở r ồi."

"Đù, điện nước gas bị cắt hết r ồi hả?" Lý Đại Trụ thuận tay ấn công tắc điện bên cạnh tường, đèn sáng, "Hề, có điện?"

"Có chứ," Lâm Thành Bộ đi vào nhà, "Tao vẫn đóng... Nên mới nói mày cứ yên tâm mà mở khóa hộ tao mà."

Lý Đại Trụ đứng trong phòng một lúc r ồi đi, Lâm Thành Bộ mời lát ăn cơm nhưng gã không đ ồng ý, không tránh khỏi cảm giác có tật giạt mình nên nhanh nhanh chóng chóng gọi xe đi về

Lâm Thành Bộ rút quyển sổ trong túi ra.

- Phí mở trộm khóa

Trong phòng rất bừa, Nguyên Ngọ vốn bình thường chẳng mấy khi dọn dẹp, lần này bỏ đi lâu như vậy, ngoại trừ bừa bộn thì bụi ám khắp nơi, quét chỗ nào cũng có thể vẽ tranh được.

Lâm Thành Bộ ra giếng trời xem, những cây b ồ công anh ở trên ban công kia vậy mà vẫn còn sống, thật bất ngờ.

Nguyên Ngọ vì lười tưới cây nên lắp đặt giàn phun tự động, cứ đến giờ là tưới nước, chỉ cần không bị cắt điện cắt nước thì hoa sẽ không chết.... Nhưng sống mà nhìn xấu chết được, rèm cửa kéo hờ nên ánh mặt trời quá ít, phiến lá bạc hết cả màu.

Lâm Thành Bộ nhìn những cây b ồ công anh này đột nhiên thấy ngậm ngùi.

Hắn đứng ở ban công một lúc r ồi đi vào phòng ngủ.

Hắn chưa từng bước vào phòng ngủ, đây là lần đầu tiên, lúc đẩy cửa phòng ngủ ra còn mang theo cả sự kích thích và tò mò.

Phòng ngủ của Nguyên Ngọ bày biện cực đơn giản, giường, tủ quần áo, một ghế sofa nhỏ, hết rồi.

Ngay cả tủ đầu giường cũng không có, nhìn qua không hề có hơi thở của cuộc sống sinh hoạt.

Lúc mở đèn Lâm Thành Bộ nhìn thấy được một bức tranh gương mặt dữ tợn, không biết là yêu quái hay thần chết hay gì gì, Nguyên Ngọ ngày nào cũng ngủ dưới cái gương mặt này.

Vậy mà còn bình phẩm cái giường sắt của hắn, giường của Nguyên Ngọ mới là biến thái.

Lâm Thành Bộ mở tủ quần áo ra, bên trong không bụi bặm, còn có mùi hương thoang thoảng, mùi hương này làm hắn có chút xao động khó hiểu.

Chắc là mùi tinh dầu gì đó, trước kia hắn thường xuyên ngửi thấy trên người Nguyên Ngọ.

Hắn dí đầu vào trong tủ quần áo hít một hơi, lại nhìn quần áo bên trong, vẫn còn sạch sẽ

Vậy thì... Bắt đầu làm việc thôi.

Lâm Thành Bộ cởi áo ra ném lên giường, vào phòng bếp tìm thấy giẻ lau nhà và xô nước.

Trước khi bắt tay vào việc hắn còn mở sổ ra viết một dòng.

- Phí dọn nhà vất vả (nhà hai năm không có người, rất bừa).

Nguyên Ngọ ngẩng khoanh chân trên chỗ ngồi ở bên cửa sổ.

Ánh nắng sáng sớm rất tốt, nhắm hai mắt lại vẫn thấy được những đốm sáng nhảy nhót trước mắt.

Y muốn thoải mái hưởng thụ trọn vẹn cảm giác cả người khoan khoái buổi sáng sớm này, lâu rồi chưa có cảm giác được buông lỏng thanh thản

thực sự.

Nhưng vẫn không có.

Nhắm mắt vào lại có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Sao lại quái dị như vậy chứ, sao nhiều ngày thế rồi mà vẫn không làm thế nào bình tĩnh được, bản thân y còn chưa nghĩ rõ ràng được.

Không phải lỗi của mày.

Không trách mày.

Y nhiều lần nhắc nhở chính mình, Nguyên Thân chết không phải tại y.

Nhưng chưa từng thuyết phục được bản thân.

Buổi chiều hôm đó cùng với ánh trời chiều hôm đó, chỉ cần nhớ lại thôi đã khiến tim y nhảy loạn lên.

Bây giờ y vẫn nhớ được ánh mắt của Nguyên Thân nhìn về phía y qua làn nước một cách rõ ràng, tay vẫn còn lưu lại cảm giác nắm chặt cổ tay Nguyên Thân, cảm giác từng khớp xương rõ ràng trong lòng bàn tay...

Y còn nhớ từng chi tiết từ cuống quýt đến tuyệt vọng của bản thân, cảm giác vô vọng giữa sự đau khổ không thể không tay Nguyên Thân.

Nếu y không buông tay, nếu y kiên trì thêm một giây, hai giây đồng hồ nữa, có phải sẽ kéo được Nguyên Thân ra không, như vậy thì Nguyên Thân sẽ không chết phải không?

Nếu như y không bỏ cuộc có phải Nguyên Thân sẽ không chết phải không?

Nếu như y không trốn tránh Nguyên Thân, không xem nhẹ những lời nói và suy nghĩ không bình thường của Nguyên Thân, Nguyên Thân có phải sẽ không chết không?

Y mở mắt, sờ quyền nhật kí trong tay, Nguyên Thân có quá nhiều suy nghĩ, lúc nó gắng gượng đến gần chỉ mong được đáp lại một chút, nếu như mình không né tránh...

Nguyên Thân có phải sẽ không chết không?

Nhiều cái nếu như đến thế, nếu như chỉ cần một cái nếu như xảy ra, Nguyên Thân có phải sẽ không chết?

Nguyên Ngọ đặt quyền nhật ký sang một bên, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi lòng vòng trong phòng.

Đây là nhà của Nguyên Thân, nơi nơi đâu có dấu vết của Nguyên Thân, những tờ giấy viết loạn không hiểu, những hình vẽ trên tường có liên hệ với những thứ chết chóc.

Rốt cuộc đã bao lâu? Khát vọng được chết của Nguyên Thân đã bắt đầu từ bao giờ?

Nguyên Ngọ chán nản ngã xuống ghế salon, y không thể không thừa nhận, cho dù hai người là một cặp sinh đôi cùng trứng ở trong cùng một bọc ối, cho dù từ nhỏ đến lớn y có vô số điểm tương thông với Nguyên Thân trong ý nghĩ, y vẫn không làm cách nào tưởng tượng ra được thế giới của Nguyên Thân.

Nguyên Ngọ nằm trên ghế nhìn trần nhà.

Tận đến khi màn đêm buông xuống ngoài cửa sổ, y mới chậm rãi đứng dậy nhìn đồng hồ trên tường.

Sau khi vào nhà tắm rửa mặt, y thay quần áo khác rồi ra khỏi nhà.

Mặt trời lặn, gió thổi qua mang theo hơi lạnh, Nguyên Ngọ nhìn căn nhà phía sau.

Đây là bí mật của Nguyên Thân, hắn chỉ nói với Nguyên Ngọ chỗ này, đến cả ông bà nội cũng không biết chỗ ở của hắn.

Nguyên Ngọ không biết lúc hấn nói địa chỉ cho mình là đơn thuần muốn nói cho y hay hi vọng y có thể đến chơi, hoặc hi vọng một ngày nào đó người thân mở ra được thế giới của hấn.

Người thân, ông nội bà nội.

Nguyên Ngọ nhúu mày, ông bà nội đau khổ thế nào y cảm nhận được.

Hai ông bà trông coi chăm sóc Nguyên Thân như mạng sống của mình, mỗi lần Nguyên Thân phát bệnh, mỗi lần nằm viện, bọn họ đều gầy sọp đi.

Y biết Nguyên Thân có ý nghĩa như thế nào đối với ông bà nội, y vẫn nhớ rõ cảm giác đau buốt mỗi lần h ồi tưởng lại cảnh bà nội vừa chỉ y tay vào y vừa khóc vừa mắng.

"Mày cố ý đúng không! Sao mày lại không kéo được nó chứ!"

"Mày khỏe hơn nó bao nhiêu! Sức hơn nó bao nhiêu! Làm sao lại không gỡ được tay nó ra!"

"Cây rong mảnh như thế, mềm như thế! Làm sao lại không giật ra được!"

"Mày chỉ nhìn nó chết! Nhìn nó chết! Mày nhìn nó sắp chết mà mày cũng buông tay được!"

Nguyên Ngọ phi ền não phất tay, đi vào nhà xe dưới hầm lái xe moto của mình ra.

Trong thùng xe có một chai sơn xịt hôm qua vừa mua.

I'm feeling good.

Y nhìn dòng chữ bên trên thành thùng xe, vốn muốn lấy sơn che đi nhưng đứng cả lúc lâu vẫn không nhấc tay lên được.

I'm feeling good.

Đây là Nguyên Thân viết

"Birds flying high, you know how i feel, sun in the sky, you know how i feel, breeze drifting on by, you know how i feel, its a new dawn its a new day, its a new life for me, and im feeling good..."

Bây giờ Nguyên Ngọ vẫn nhớ hình ảnh Nguyên Thân vừa ngâm nga vừa viết xuống dòng chữ I'm feeling good lên giấy decan, dán lên rồi xé phần chữ ra, lấy chai sơn ra phun xuống dòng chữ.

Y sợ lại nghĩ về Nguyên Thân, sợ bất cứ vết tích nào của Nguyên Thân xuất hiện trong không gian cũng như cuộc sống của mình, nhưng lại không cách nào xóa đi những dấu tích ngày một ít của Nguyên Thân sau khi hắn biến mất.

Thứ nhì nhiều nhất trong phòng Nguyên Thân là những chai sơn xịt, túi xách mang theo bên người cũng có mấy chai.

Nguyên Ngọ cảm giác đây là con đường giải tỏa của hắn, giống như những hình vẽ trên đường Thanh Hợp, mang trong mình sự giải tỏa và thể hiện bản thân.

Cho đến khi nhìn những hình vẽ kí hiệu trên tường bên trong nhà xưởng bỏ hoang kia, y biết ngay là phong cách vẽ của Nguyên Thân, lúc đó y mới biết Nguyên Thân vẽ những thứ đó không phải giải tỏa, cũng không phải thể hiện bản thân.

Bản thân hắn như thế nào hắn còn không rõ ràng.

Nguyên Ngọ lái xe đến một cây cầu nhỏ, y phát hiện chỗ này trong một lần tản bộ hai ngày trước, rất yên tĩnh, đặc biệt là khoảng thời gian trước giờ cơm tối, chỉ có mấy đứa nhỏ tan học chưa về nhà chạy qua nô đùa.

Y đậu xe xong, ngồi xuống ghế đá bên cạnh cầu.

Hút hết một điều thuốc y mới lấy điện thoại ra mở máy lên.

Điện thoại di động rất yên tĩnh, chỉ có một tin nhắn và hai cuộc gọi nhớ của Lâm Thành Bộ.

- Nghĩ kỹ rồi thì gọi cho tôi, tôi muốn uống đồ ông pha.

Nguyên Ngọ nhìn tin nhắn của Giang Thừa Vũ bật cười.

Hai cuộc gọi nhớ của Lâm Thành Bộ gọi tới ngay sau khi y nhấn tin kia, chắc chỉ khoảng mười mấy giây sau.

Nhưng cái Nguyên Ngọ bất ngờ là ngoại trừ hai cuộc điện thoại này, Lâm Thành Bộ không gọi cho y nữa.

Có gì đó không giống phong cách của cậu ta đấy.

Nguyên Ngọ mở danh sách cuộc gọi, người gần nhất liên lạc là "Bác sĩ Lương", y nhấn số

"Bác sĩ Lương, tôi là Nguyên Ngọ," bên kia nghe điện thoại y nói tiếp, "Tôi thử rồi, nhưng có vẻ không được.... Tôi không làm được, cả ngày chỉ nghĩ về những chuyện trong đoạn thời gian đó... Tôi thấy... Làm thế nào cũng không vượt qua được điểm này, vẫn cảm thấy... Em trai tôi... Là tại tôi..."

Nguyên Ngọ nhắm mắt không biết nói sao, lấy một điều thuốc ra châm xong y mới nhẹ giọng nói tiếp: "Tôi biết, tôi không muốn như thế, tôi thật sự sợ... Cả đời này cứ thế, bị vây trong chuyện nó tự sát... Ngay cả cuộc sống bình thường cũng không còn nữa... Cảm ơn, sáng mai tôi sang tìm anh."

Cúp điện thoại xong y phả ra một vòng khói.

Nguyên Ngọ à, cậu đau khổ bao nhiêu thì cần bấy nhiêu quyết tâm, loại chuyện này không phải ngủ một giấc, hét mấy câu, đi du lịch là có thể giải quyết.

Có một số việc tạo thành vết thương sâu tận đáy lòng, chúng ta thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của nó nhưng vẫn ngày ngày bị nó ảnh hưởng.

Nếu muốn thoát khỏi thì không đơn thuần chỉ là tôi nói cậu nghe là xong chuyện, tôi nói, cậu phải làm theo, cậu phải phối hợp, phải cố gắng, cả hai bên cùng cố gắng mới được.

Bác sĩ Lương là do Giang Thừa Vũ giới thiệu, Giang Thừa Vũ cho y số điện thoại của bác sĩ Lương từ lâu lắm rồi, hi vọng y có thể đến tận sự vấp ngã.

Nhưng y... không đi, y cảm thấy việc đem những yếu đuối và bi thương nhất của bản thân mà đến mình còn không dám nghĩ tới đi kể cho một người xa lạ là chuyện thật đáng sợ.

Giống như y từng nói với Lâm Thành Bộ, vết thương của tôi sao lại để người khác vạch ra.

Nhưng có những chuyện không đơn giản như y nghĩ, không phải một câu tôi phải đối mặt, tôi không sợ là thoát ra được.

Hắn bật cười, ngay cả Lâm Thành Bộ cũng vác y đi gặp bác sĩ Lương rồi.

Một tên... Thánh phụ thần kinh.

Lâm Thành Bộ dọn xong nhà của Nguyên Ngộ, cảm thấy sau này mà mình không siết nợ Nguyên Ngộ thì không bù lại được công sức lao động bỏ ra ngày hôm nay

Giặt quần áo, giặt ga trải giường, giặt vỏ chăn, giặt đệm ghế salon, tất cả miếng vải nào có thể tháo ra y đều giặt, cả rèm cửa hắn cũng tống vào bồn tắm chà đạp giặt sạch.

Còn rách mất một góc.

Giặt xong thì lau nhà, tất cả mọi góc ngách hần đều lau, vừa hất xì vừa lau, sàn nhà còn lau mấy lượt.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc thì bên ngoài trời đã sáng.

"Cái đầu anh..." Lâm Thành Bộ nhìn bầu trời tờ mờ sáng bên ngoài, "A men."

Lâm Thành Bộ đi tắm, sữa tắm đầu gội trong phòng đầu từ ít nhất hai năm trước, hần mở ra ngửi ngửi thấy không có mùi lạ, vì vậy mặc kệ không để ý đồ ra dùng.

Tắm xong lại mặc quần áo của Nguyên Ngọc khiến hần thoải mái, ngoài người vào đóng chặn đệm trên giường vừa giặt, hần thoải mái ngâm nga, cong mông nện xuống giường mấy phát.

Nghe giường phát ra mấy tiếng kéo kẹt, hần tắc lưỡi, cái giường bị ồi.

Lại cong mông nện mấy cái nữa.

Lần này tiếng kéo kẹt lại mang theo tiếng động gì đó, nghe giống như tiếng giấy kẹt ở đâu đó, hần ng ửi dậy nhảy nháy nháy hai cái.

Lần theo tiếng động hần mò được một tờ giấy nhăm nhúm kẹp giữa khe hở đệm và giường.

Chắc là rơi vào đó rồi không để ý nữa.

Lâm Thành Bộ đã có thể nhận ra chữ trên giấy là của Nguyên Ngọc.

Ngoài một địa chỉ còn một dãy số, không biết là số QQ hay số điện thoại.

Hần do dự rồi gọi cho Giang Thừa Vũ, đọc địa chỉ và dãy số cho hần nghe: "Anh có ấn tượng gì không? Đây là chỗ nào? Dãy số gì đây?"

"Không ấn tượng, chưa nghe thấy cậu ta nhắc đến bao giờ," Giang Thừa Vũ ngáp ngủ, "Cậu dậy sớm hay là chưa đi ngủ đấy?"

"Chưa ngủ," Lâm Thành Bộ nói, "Anh vừa đi ngủ đấy à?"

"Ừ, vừa bắt đầu mơ giấc đầu tiên," Giang Thừa Vũ ngáp ngáp, "Chỗ kia cậu có thể đến thử xem, có đi đâu anh nhắc cậu, nhìn thì nhìn được, đừng có đến gõ cửa."

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhú mày, "Anh sợ anh ấy thấy phiền à."

"Cậu ta chẳng bảo là cậu đừng có đi tìm à," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu còn không hiểu cậu ta sao, cậu cứ thử đến thật xem, nó không cho cậu tí mặt mũi nào đâu."

"Cái này thì tôi hiểu," Lâm Thành Bộ cười cười, "Nên mới hỏi ý kiến anh đó."

"Tiểu Bộ," Giang Thừa Vũ thở dài, "Nếu như sau này Nguyên Ngộ không sao nữa mà vẫn đối xử với cậu cái kiểu củ lìn đấy, anh đánh ngất cậu ta dâng tận giường cho cậu."

"Đạch," Lâm Thành Bộ ngẩn người, lát sau bật cười, "Chắc đếch gì anh đã đánh thắng được anh ấy."

"Đánh lén chứ, chỉ cần cậu không đau lòng, anh phang một gậy thôi, đảm bảo gục," Giang Thừa Vũ nói, "Anh đây là tình địch mà cũng đeo nhìn nể nữa r ồi...."

"Cảm ơn anh Thừa Vũ." Lâm Thành Bộ cười nói.

Dập máy xong Lâm Thành Bộ ghi lại địa chỉ trên tờ giấy vào di động, lại nhập dãy số kia vào QQ thêm bạn, thông tin hiện lên là một cái tên đầy sự trẻ trâu và ảnh đại diện như HKT, nhìn trên dòng thời gian chia sẻ thì toàn là nội dung kiểu "Anh em không biết tôi trâu bò dư lao đâu, tôi sắp thăng thiên đánh mặt trời r ồi".

Lâm Thành Bộ thu lại cảm giác muốn đập cho người này một trận, đoán chắc số QQ này không liên quan gì đến Nguyên Ngộ, chắc là số điện thoại?

Có đi ầu hấn không gọi.

Không sai, Nguyên Ngọ bảo đừng đến tìm y.

Vậy thì không tìm nữa.

Em ở nhà anh đợi anh đến tìm em.

Nhà vừa mua chưa ở được mấy ngày, có giỏi anh đừng có v ề nữa.

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 29

Hôm nay Lâm Thành Bộ vẫn phải đi làm, mặc dù cả đêm không ngủ hơn nữa còn muốn đánh một giấc trên giường của Nguyên Ngộ nhưng hắn chỉ đành chợp mắt một chút rồi lấy chìa khóa dự phòng treo sau cửa ra khỏi nhà.

Nhà Nguyên Ngộ cách Xuân Trĩ rất xa, Lâm Thành Bộ ra khỏi cửa trước hai mươi phút vậy mà đến nơi vẫn bị lỡ giờ.

"Úi chà! Anh Lâm?" Người trong bếp nhìn thấy hắn thì bất ngờ, "Đổi phong cách à?"

"Hửm?" Lâm Thành Bộ cúi đầu nhìn quần áo của Nguyên Ngộ trên người, "Rõ vậy à?"

"Rõ lắm luôn," một người phục vụ đi qua cười nói, "Nhìn là biết không phải quần áo của anh, trộm đấy à?"

"Trộm được đấy, giữ bí mật cho anh." Lâm Thành Bộ gật đầu vào phòng thay quần áo, đứng trước gương nhìn nhìn, hắn lấy cái áo phong đơn giản của Nguyên Ngộ, hình vẽ có hơi hơi không rõ thôi, làm gì đến nỗi nhìn một cái là biết không phải mình?

Chắc, hắn xoay người cần lấy đồng phục đang chuẩn bị mặc lên, lúc quay lưng về phía gương có ngó lại một chút.

"Ôi cha mẹ nhà anh cái gì thế này..." Hắn nhìn cái con ciu to oành từ vai trái xuống đến hông phải sau lưng áo, "Tôi đêch..."

Cực kỳ rõ ràng đấy.

Chắc mình bị mệt đến ngu người rồi nên lúc mặc không phát hiện ra, nhìn đằng trước chỉ có hình linh tinh, không có mấy chữ fuck me các thứ các thứ thì mặc.

Hắn vội vàng lấy áo phong của mình trong tủ đồ ra đổi lại, hắn không có cái bản lãnh coi thường ánh mắt của bàn dân thiên hạ như Nguyên Ngộ.

Cả ngày hôm nay bận rộn, khách đông, bàn đặt trước cũng yêu cầu thêm, mấy món họ chọn toàn món phải Lâm Thành Bộ tự làm.

Đến lúc làm xong mọi việc đã sắp mười giờ, Lâm Thành Bộ ngồi trên xe cảm giác không mở được mắt ra nữa.

Để nâng cao tinh thần, hắn móc tờ giấy tìm được ở kẻ giường ra nhìn.

Địa chỉ này chỉ có tên đường và số nhà, không có cụ thể ở khu nào, Lâm Thành Bộ lấy điện thoại di động ra tra bản đồ phát hiện con đường này chỉ cách nhà Nguyên Ngộ không quá xa, lái xe chắc bốn mươi phút là đến.

Đây là chỗ nào chứ?

Nhà trả góp của Nguyên Ngộ? Không giống, cuộc sống trước đây của người này rất thoải mái, không cần phải mua nhà trả góp.

Nhà bạn trai bí mật của Nguyên Ngộ? Á đù không phải chứ.

Vậy là.... Nguyên Thân?

Lâm Thành Bộ nhíu mày, nếu thật sự là địa chỉ của Nguyên Thân, Nguyên Ngộ có thể ở chỗ đó không? Anh ấy đến đó làm gì? Chắc Nguyên Ngộ sẽ không coi mình thành Nguyên Thân nữa, đến đó để tưởng nhớ? Tự ngược?

Cái này đúng là có tác dụng nâng cao tinh thần, Lâm Thành Bộ cảm thấy tinh thần mình lên cao lắm rồi.

Bên ngoài nhà Nguyên Ngọ có một siêu thị nhỏ, lúc Lâm Thành Bộ về đến nơi siêu thị nhỏ này còn chưa đóng cửa, hắn đi vào mua ít quà vật cùng đồ ăn nhanh còn có sữa chua nữa.

Đứng dưới cầu thang, hắn ngẩng đầu theo thói quen nhìn cửa sổ nhà Nguyên Ngọ, không có đèn sáng.

Có hơi thất vọng, cũng có cảm giác thở phào.

Nói thật hắn không chắc được nếu Nguyên Ngọ biết hắn chạy đến nhà mình sẽ phản ứng thế nào.

Theo tính tình trước đây của Nguyên Ngọ thì chắc là sẽ đánh hắn, còn dựa vào Nguyên Ngọ của gần đây thì... ai biết.

Lâm Thành Bộ thở dài, lên tầng vào nhà.

Kiểm tra tất cả mọi chỗ một lượt thì chắc chắn Nguyên Ngọ chưa từng về.

Đồ ăn hư hỏng hết hạn mốc meo trong tủ đã được Lâm Thành Bộ thu dọn sạch sẽ, hắn bỏ những đồ ăn vật và sữa chua vào tủ.

Tủ lạnh lúc này mới trở nên đáng yêu có sức sống.

Không tệ.

Lâm Thành Bộ lấy quyển sổ nhỏ kẹp hóa đơn mua đồ vào.

Nhìn từng khoản từng khoản ghi nợ trên đầu Nguyên Ngọ, Lâm Thành Bộ đột nhiên thấy buồn cười, dựa vào tường cười một lúc rồi lại thấy mờ mịt.

Hắn đang làm gì vậy?

Chứng minh rằng dù trên thế gian này không ai nhớ đến Nguyên Ngọ thì hắn vẫn nhớ?

Tất cả mọi người không quan tâm Nguyên Ngọ nữa thì hẳn vẫn quan tâm?

Sau đó thì sao?

Thế nào?

Lâm Thành Bộ ngã xuống ghế sofa thở dài.

Thật sự không phải trông chờ vào Nguyên Ngọ cảm động mà lấy thân báo đáp.... Ý đồ này thì hẳn chưa chắc đã dám, với cái tính đó của Nguyên Ngọ, nín nhịn rồi không chừng ngày nào đó bộc phát lại đập cho hẳn một trận.

"Ài..." Lâm Thành Bộ nằm vật xuống ghế sofa, "Anh đang ở cái chỗ mẹ nào vậy!!!"

Liên tiếp trong một tuần lễ, Nguyên Ngọ nhìn lịch trên tường, mỗi một ngày trôi qua hẳn sẽ dùng bút đánh dấu, nếu làm được theo lời bác sĩ Lương sẽ đánh dấu tích tích v, không làm được thì đánh dấu x.

Tuần này có năm cái dấu x.

Bác sĩ Lương nói có những việc nói thì dễ làm mới khó, làm được thì sẽ có bước tiếp theo, xem xem cậu có làm được hay không.

Bây giờ y chỉ phải làm những nội dung đơn giản lặp đi lặp lại, y biết những bài tập này có tác dụng ám chỉ và khẳng định bản thân, tách bản thân y dần ra khỏi áy náy với Nguyên Thân.

Có đi đâu chính y cũng biết, giống như bác sĩ Lương nói, vấn đề không chỉ nằm trên chuyện Nguyên Thân tự sát, chẳng qua muốn y thoát ra khỏi những ưu tư này ngày ngày quẩn lầy y trước đã, sau đó mới tính tiếp những cái khác.

Bác sĩ Lương đề nghị y về nhà ở, đừng để bản thân ở lại nơi tràn ngập dấu vết của Nguyên Thân.

Y nghe theo đề nghị này, hôm nay y định về nhà một chuyến.

Thật ra không phải y nhất định ở lại chỗ này... Mà là vừa nghĩ tới cái nhà bỏ trống đã lâu như vậy, y tuyệt vọng, bần đến thế nào rồi.... Vừa nghĩ đến việc phải cắm mặt vào thu dọn nhà cửa, y thấy thôi thà lang thang ngoài đường còn hơn.

Bản thân lại không có số điện thoại của công ty giúp việc uy tín nào, đề cập đến cái nhà bần như vậy thì ai mà muốn nhận.

Nguyên Ngọ lái xe về nhà còn định gọi điện cho Lâm Thành Bộ hỏi xem bà chị kia có muốn nhận công việc này không, trả nhiều tiền thêm cũng không sao...

Chìa khóa vẫn ở trên người, thời gian rất dài vừa qua quên sạch mọi thứ, y không biết chùm chìa khóa này là của chỗ nào, dùng làm gì.

Hoặc là biết nhưng không muốn nhớ lại.

Giống như giữa cuộc sống hỗn loạn, mỗi lần thấy Lâm Thành Bộ y sẽ gắt gỏng, y không ghét Lâm Thành Bộ, nhưng cũng không có ý nghĩ nào khác.

Kháng cự của y với Lâm Thành Bộ là bởi vì trong tiềm thức y biết Lâm Thành Bộ biết y là ai, Lâm Thành Bộ là đại biểu cho sự kết thúc của cuộc sống "Tôi là Nguyên Thân."

Những cái khác y không muốn nghĩ nữa, cố tình xem nhẹ các chi tiết cũng sẽ khiến y dần dần tỉnh dậy khỏi giấc mộng kia.

Mà Lâm Thành Bộ, giống như đồng hồ báo thức.

Tích tích tích tích tích, không lay tỉnh không dừng.

Nguyên Ngọ dừng xe ở dưới tòa nhà ngừng đầu nhìn lên tầng, xem chút nữa không nhớ ra nổi mình ở tầng mấy, nhà mua chưa tới hai năm, còn chưa ở quen.

Y thở dài, tự củng cố tinh thần bản thân rồi lên tầng.

Thang máy mở ra y liền nhìn thấy khuôn cửa sạch sẽ với cái khóa sáng bóng.

[Anh da đen hỏi chấm.jpg]

Nhìn tầng hả? Y liếc nhìn số tầng, không nhìn mà, chả có lẽ nhìn tòa luôn?

Đứng ở cửa trợn mắt một lúc do dự, Nguyên Ngọ mới lấy chìa khóa ra tra vào ổ thử vặn một cái.

Mở rồi.

Không có bầu không khí bụi bặm và các loại nấm mốc, không khí thoáng mát đập vào mặt làm y đứng ở cửa hơi mê mang.

Hắn sửng sốt một lúc mới mò tay lên tường sờ sờ, bật đèn lên.

Đệt.

Sáng sủa sạch đẹp, không khí tươi mát

Ngay cả kẽ hở trên sàn gỗ cũng không có bụi, giống như là được dọn dẹp khử trùng cẩn thận qua một lượt.

Tủ giày bên cạnh còn để dép đi trong nhà sạch sẽ mới cứng.

Nhìn chằm chằm đôi dép này một phút, y đưa chân đá đá.

Không có bầy.

Đây là nhà y, y ở hơn một năm.

Nguyên Ngọ đi lòng vòng trong nhà, chỗ nào cũng được quét dọn, ngay cả bếp trong nhà bếp cũng sạch sẽ, y đứng trước tủ lạnh lấy sữa ra, còn chưa hết hạn.

Bây giờ y có thể chắc chắn Lâm Thành Bộ tới đây.

Còn đến lúc nào, y nhìn ngày sản xuất sữa chua, chắc chỉ tuần trước.

Loại cảm giác này không dễ miêu tả.

Nguyên Ngọ tự rót cho mình một cốc sữa chua, cầm cốc đứng ở phòng khách, không dễ miêu tả.

Vỏ ghế salon chắc giặt rồi, y đi qua sờ sờ, cảm giác phơi khô mềm xốp vẫn còn lưu lại, còn có rèm cửa sổ, ga trải giường.

Rèm cửa sổ nhất định là giặt rồi, hẳn sờ lên vết rách trên rèm cửa sổ phòng ngủ.

Vết rách được khâu lại từng tí, mũi kim cực kì xấu mà chỉ còn không dùng đúng màu, rèm xám mà dùng chỉ trắng nhìn như con giun.

Y nhớ Lâm Thành Bộ từng nói thêu tranh chữ thập, cảm giác có thể tưởng tượng ra hòm hòm cái bộ dạng của hắn.

"Cậu ở chỗ của tôi hả?" Nguyên Ngọ ngẩng xuống mép giường, nhẹ nhàng vỗ cái gối.

Giường dọn dẹp gọn gàng, Nguyên Ngọ nằm trên gối không tìm được dấu vết nào của người từng ngủ lại, đến một sợi tóc cũng không thấy.

Lâm Thành Bộ chắc không ngủ lâu trên giường y, gối đầu còn có mùi nắng.

Y ngẩng ở phòng ngủ một lúc rồi đi ra ban công.

Nhìn ban công xếp mấy chậu bồng công anh gọn gàng, hẳn ngây ngẩn.

Tiến tới nhìn kỹ mấy cây bồng công anh, là chậu cũ mà, nhìn thì không phải mới trồng, vậy là... mấy chậu trước đây mình trồng.

Nguyên Ngọ lúc này mới chú ý đến việc điện nước trong nhà mình vẫn chưa bị cắt, đi mở gas, ngay cả gas vẫn còn được cung cấp.

Cảm giác này còn khó hình dung hơn cả lúc mở cửa.

Y tưởng tượng Lâm Thành Bộ đến đây, lấy giấy nhắc đóng ti-ên điện nước gas của y, sau đó đóng đậy đủ suốt hai năm.

Đột nhiên mắt hơi cay cay.

Y nhấn nhấn khoe mắt, có lẽ nên gọi điện thoại cho Lâm Thành Bộ.

... Giới thiệu cho hẳn gặp bác sĩ Lương.

Không dọn dẹp gì căn nhà gây ám ảnh kia, Nguyên Ngọ mang theo một vài đồ đạc ở nhà Nguyên Thân về, thật ra cũng đâu có gì, chỉ có vài bộ quần áo mà thôi.

Đồ của y vẫn ở trên thuyền, à không, giờ chắc ở chỗ Lâm Thành Bộ rồi.

Tên nhóc này hẳn đã biết mình về rồi, nhưng di động của Nguyên Ngọ mở máy mấy lần cũng chỉ có Giang Thừa Vũ nhắn tin hỏi thăm sức khỏe, Lâm Thành Bộ không hề liên lạc.

Đang nghĩ gì vậy

Là Jehovah thật hả, anh khỏe là em yên tâm rồi?

Nguyên Ngọ không liên lạc với Lâm Thành Bộ.

Trước khi bản thân trở lại cuộc sống bình thường, ít nhất là nhịp sống trước đây của mình, y không muốn liên lạc với bất kì ai.

Y không quen bị người khác quan tâm hỏi han.

Cũng ghét những lời an ủi và khuyên nhủ không thực tế.

Lời đề nghị của bác sĩ Lương có tác dụng, sau khi trở về nhà mình, không bị hơi thở của Nguyên Thân bao vây xung quanh, Nguyên Ngọ cảm thấy bản thân có thể làm được những yêu cầu của Bác sĩ Lương, nhìn qua đơn giản nhưng để làm được theo nó thì rất khó, mỗi ngày chỉ suy nghĩ chuyện của Nguyên Thân trong một khoảng thời gian cố định, đến giờ thì bắt đầu nghĩ, hết giờ thì dừng lại, cho dù có thứ gì để nhớ hay không thì đoạn thời gian đầu dùng để nghĩ đến.

Còn ngoài thời gian này, Nguyên Ngọ nhìn tranh chữ thập mình mua về để trên bàn... Có lẽ tài nghệ của y cao hơn nhiều so với Lâm Thành Bộ.

Y mở bức tranh thêu đầu tiên ra.

Đầu là y chọn lựa cẩn thận, chọn tấm to nhất trong đồng tranh mua về, y đi mấy tiệm mới mua được.

Mua mấy tấm tranh thêu chữ thập này xong y còn được bà cô hơn sáu mươi tuổi truyền nghề nửa giờ, nghe ong ong đến độ đầu óc choáng váng, xém chút nữa y phải gọi điện cho bác sĩ Lương.

Tấm tranh thêu chữ thập này là... Thánh phụ.

Màu sắc còn phức tạp nữa.

Nguyên Ngọ cảm giác cuộc sống của mình ngày ngày rất có quy luật, cách một ngày lại gặp bác sĩ Lương nói chuyện một tiếng, dậy đúng giờ, chạy bộ ăn cơm ngủ thêu Thánh phụ.

Sữa chua Lâm Thành Bộ mua là vị y chưa uống lần nào, mùi rất đặc biệt, sau khi uống hết y xuống cái siêu thị nhỏ dưới tầng đi lòng vòng, sau khi tìm thấy loại giống hết thì mua hai chai.

Thằng nhóc này vẫn không gọi cho y, giống như biến mất vậy.

Có đi đâu Nguyên Ngọ chưa có ý định tìm hắn, trạng thái hiện tại của y không khôi phục được trạng thái qua lại với người quen trước đây mà

không có gượng gạo, hơn nữa nếu như y muốn tìm Lâm Thành Bộ thì dễ dàng hơn nhiều so với Lâm Thành Bộ đi tìm y.

Chỉ cần vén rèm cửa sổ lên, cần ống nhòm soi về con phố bên ngoài tiểu khu là thấy được một người đội mũ bóng rổ đeo khẩu trang đang ngồi trên ghế dài ven đường.

Nguyên Ngọ thở dài, y không cần ngẫm nghĩ cũng nhìn ra được người này là Lâm Thành Bộ, không phải y rất quen thuộc với Lâm Thành Bộ mà cái khẩu trang đang che mặt hắn kia là của y.

Má ơi cái chỉ số thông minh này.

Thật là cảm động đất trời.

Thời gian Lâm Thành Bộ ngồi trên ghế dài có quy luật, Nguyên Ngọ cảm giác nhìn hắn xuất hiện một tháng vừa qua cũng đoán được lịch đi làm của hắn.

Nguyên Ngọ không biết hắn không yên tâm về y hay là không dám liên lạc với y, tóm lại chuyện Lâm Thành Bộ theo lịch xuất hiện ở chỗ ghế dài kia sắp được một tháng rồi.

Có đi đâu mỗi lần Nguyên Ngọ ra khỏi nhà hắn cũng sẽ rời khỏi ghế dài mà né đi, Nguyên Ngọ để ý nhiều lần rồi mà không phát hiện ra hắn trốn chỗ nào

Trẻ con chơi trốn tìm đấy à?

Nguyên Ngọ cảm thấy tên ngốc này ngày thơ đến độ người khác thấy thương.

Hôm nay hắn không cần đến nhà bác sĩ Lương, từ tuần này y sẽ giảm số lần đến gặp bác sĩ Lương.

Y ngồi trên ghế salon, cần chìa khóa nhà của Nguyên Thân quay quay, quay sắp năm phút rồi y mới lấy điện thoại ra mở máy gọi điện cho bác sĩ

Lương.

"Bác sĩ Lương, anh thấy tôi có nên đưa chìa khóa nhà của em trai cho ông bà nội không?" Y nhìn chìa khóa, "Nhà kia là thuê, trước kia tôi có thuê thêm một kì, sắp đến hạn rồi."

Y sẽ không thuê căn này nữa.

Nhưng nếu phải trả nhà thì tất cả đồ trong nhà sẽ phải chuyển đi, đồ của Nguyên Thân nên xử lý thế nào?

Bác sĩ Lương không nói thẳng cho y nên làm thế nào, để y tự quyết định.

Y có muốn giữ lại đồ hay không, giữ cái gì, tại sao, đồ không giữ lại thì xử lý ra sao, đưa ông bà nội hay bỏ đi, nếu đưa cho ông bà nội thì tất phải gặp hai ông bà một lần, gặp mặt sẽ thế nào?

Tất cả những thứ này y phải tự cân nhắc xem bản thân có đối mặt và chịu đựng được hay không.

Chuyện này không dễ dàng gì quyết định.

Nguyên Ngọ hiểu rõ, nhưng chuyện này chỉ có thể do y tự quyết định.

Y cần quyển sổ, nằm trên ghế salon viết viết.

Trong quyển sổ ghi chép lại những phương pháp chữa trị giải tỏa trong thời gian này, y từ từ lật một lượt.

Chữ xấu vãi h ồ n, đáng ra không nên thuê tranh chữ thập làm gì, rảnh rồi nên luyện chữ mới bổ công.

Quyển sổ trước kia của Nguyên Thân y không muốn giở ra xem, bởi vì chữ y và chữ Nguyên Thân chênh lệch quá lớn, nhìn một cái là phân biệt được.

Chắc.

"Em thấy dạo gần đây anh ấy ổn hơn nhiều, bắt đầu quay lại thói quen chạy bộ, có đi đâu không đến phòng tập," Lâm Thành Bộ ngồi trên ghế dài gọi điện cho Giang Thừa Vũ, "Anh ấy có gọi cho anh không?"

"Không," Giang Thừa Vũ gập dài, "Nhưng mà ngày nào cậu ta cũng mở điện thoại, tin nhắn gửi cho cậu ta đều đọc."

"Đương nhiên anh ấy sẽ mở điện thoại, anh ấy còn phải liên lạc với Bác sĩ Lương mà," Lâm Thành Bộ nói, "Em cảm thấy có lẽ không cần ngày ngày để ý thế này nữa, sau đợt này anh ấy không sao nữa liệu có về số 18 không?"

"Cậu ta không về anh cũng chạy theo mời cậu ta về," Giang Thừa Vũ nói, "Con át chủ bài pha rượu ở chỗ anh, hơn nữa anh cũng quen nhìn thấy cậu ta đứng sau quầy bar rồi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp

"Nghe giọng chán vậy?" Giang Thừa Vũ cười cười.

"Không phải mà," Lâm Thành Bộ cũng cười, "Vẫn như ngày trước thôi, có gì đâu mà chán."

"Quá giả dối," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu nói thật cho anh đi, có từng nghĩ rằng nếu cậu ta cứ vậy không biến chuyển cũng được không, ít nhất quan hệ với cậu đợt rồi còn khá thân thiết."

"Cũng được cái gì chứ, sau đó em lại đến Cầu Trăn tìm anh ấy, bao nhiêu chuyện lúc trước lại quên sạch ráo, lại phải làm quen mấy lần," Lâm Thành Bộ chặc chặc, "Em cũng có biến thái lắm đâu, không chịu nổi việc mấy tháng lại tự giới thiệu một lần."

Giang Thừa Vũ phía bên kia cười ngặt nghẽo: "Ài da, bây giờ cậu ta nhớ ra rồi đấy, có cơ hội thì phỏng vấn thử xem cảm tưởng thế nào."

"Nếu là em," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng "Em nói nếu là em, nếu em mà đụng phải đứa như mình vậy, em sẽ thấy thằng này đúng bị thần kinh."

Giang Thừa Vũ cười còn dữ hơn: "Nhanh còn kịp, anh thấy Bác sĩ Lương đáng tin lắm, cậu với Nguyên Ngọ hai đứa dẫn nhau cùng đi khám đi, tiện thể tăng thêm độ đồng cảm của người bệnh với nhau."

"Anh thôi đi, em..." Lâm Thành Bộ ngẩng đầu lên, đột nhiên sững sờ, lắp bắp không rõ, "Em... Địch... Em cúp... Em cúp dây..."

"Làm sao thế?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Nguyên Ngọ... tới." Lâm Thành Bộ nói xong thì đập máy, trợn mắt nhìn phía bên kia đường.

Không biết Nguyên Ngọ ra ngoài từ lúc nào, bình thường y sẽ không ra đường lúc này, vì vậy Lâm Thành Bộ mới yên tâm gọi điện mà không nhìn về phía tiểu khu

Lúc này có muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, Nguyên Ngọ đang đứng ở phía đối diện.

Đây là con phố nhỏ, Nguyên Ngọ cách hẳn nhiều lắm là hai mươi mét.

Nếu bây giờ hắn đứng dậy đi mất thì Nguyên Ngọ sẽ thấy hắn ngay lập tức, mặc dù hắn bịt kín như vậy nhưng mà... Nguyên Ngọ đứng đấy, tim mắt dừng trên người hắn.

Phỏng chừng Nguyên Ngọ đã nhận ra hắn rồi.

Sau khi chiếc xe thứ tư trên đường lao qua, Nguyên Ngọ chần chẫn bước sang bên này, vẫn phong cách của y, bước chân thông thả mang theo sự lười nhác.

Lâm Thành Bộ không biết bây giờ mình nên dùng thái độ gì để chào đón cuộc gặp gỡ bất ngờ này, chỉ biết ngẩn im không nhúc nhích, cánh tay để trên đầu gối nhìn Nguyên Ngọ đang đi từ từ từ bên phía đối diện sang bên cạnh hắn.

Mặt đối mặt, đi thêm bước nữa là va vào nhau Nguyên Ngọ mới dừng lại, không đợi Lâm Thành Bộ đứng lên, y vươn tay ra kéo khẩu trang của hắn xuống.

"À... Em.... Em tới đây..." Lâm Thành Bộ đành kéo khẩu trang xuống, "Em tới đây..."

"Mượn bật lửa phải không ông trẻ?" Nguyên Ngọ lấy một cái bật lửa trong túi ra.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 30

Lâm Thành Bộ nhận lấy bật lửa Nguyên Ngọ đưa, khí trời lúc này đã chuyển lạnh nhưng chiếc bật lửa vẫn mang theo hơi ấm của Nguyên Ngọ, hắn vội nắm chặt bật lửa trong tay.

Giữ ấm.

"Còn có mỗi cái thôi," Nguyên Ngọ nói, "Dùng xong trả tôi."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ cuống quýt mò vào trong áo tìm thuốc lá, mãi mới tìm được bao thuốc mở ra lại trống không, hắn lúng túng ngẩng đầu nhìn Nguyên Ngọ, "Em không có thuốc lá."

Nguyên Ngọ không nói gì, lấy bao thuốc lá trong túi ra rút một điếu đưa đến khóe miệng hắn.

Động tác này làm cho Lâm Thành Bộ run rẩy, run thêm tí nữa là thành run c ãm cập luôn, lúc ngậm thuốc vào miệng còn cắn cả vào tay Nguyên Ngọ.

Đến khi cúi đầu châm thuốc hắn mới có thời gian đi ầu hòa lại cho ầu óc tiếp nhận mọi chuyện, đưa ra cho bản thân một kết luận khá thiết thực, Nguyên Ngọ rất bình thường, còn không nổi giận.

Đang muốn đứng lên nói chuyện với Nguyên Ngọ thì Nguyên Ngọ vừa châm thuốc vừa ng ẩ xuống ghé ng ẩ nhìn đường phố cùng hắn.

"Ở góc này tôi vừa đi ra là thấy được ngay," Nguyên Ngọ ngậm thuốc lá, "Bảo sao lần nào cũng chạy nhanh thế."

"...A." Lâm Thành Bộ chợt dạ nhìn cửa tiểu khu bên kia.

"Còn nhìn thấy đèn ở cửa sổ nhà tôi không sáng đúng không?" Nguyên Ngọ lim dim mắt, cúi chỏ khẽ đụng hấn, "Đúng chưa?"

"A, đúng." Lâm Thành Bộ nhanh chóng ngược mắt lên nhìn, đúng vậy, buổi tối thấy Nguyên Ngọ tắt đèn là hấn sẽ đi về

"Nào, chú cho con đồ chơi này," Nguyên Ngọ lấy một cái ống nhòm từ bên trong túi áo khoác để vào tay hấn, "Chơi đi."

Lâm Thành Bộ lúng túng nhận lấy cái ống nhòm.

"Chơi đi, nhìn thử xem." Nguyên Ngọ huých huých hấn.

"Em.. Bây giờ không muốn chơi." Lâm Thành Bộ hắng giọng.

"Không chơi tôi đánh cậu đấy có tin không?" Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ đặt ống nhòm lên trước mắt.

"Ngược rồi." Nguyên Ngọ nhắc.

Lâm Thành Bộ đổi đầu cái ống nhòm.

Ồi mẹ ời.

Ống nhòm có độ phóng đại không lớn nhưng từ đây có thể nhòm được rõ ràng rèm cửa phòng nguyên Ngọ... Vậy Nguyên Ngọ từ trên đó nhìn qua...

"Rõ không?" Nguyên Ngọ hỏi hấn.

"...Có." Lâm Thành Bộ gật đầu, cầm ống nhòm lúng túng.

"Khẩu trang của tôi," ngón tay Nguyên Ngọ búng búng cầm hấn, "Là đồ đặt riêng đấy biết không, có mỗi cái thôi, sợ tôi không tìm được cậu giữa biển người mênh mông à..."

"Cái đêch." Lâm Thành Bộ khẽ l âm b âm, móc cái khẩu trang vừa bị nhét vào trong túi ra.

Màu đen, bên trên có một dấu tay huỳnh quang, cái thứ này mà còn đặt làm à...

"Về đi," Nguyên Ngọ kéo tay hắn qua nhìn đồng hồ đeo tay, "Hôm nay cậu phải đi làm, buổi chiều không được đến trễ quá chứ?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, hắn nhìn khẩu trang trong tay không nói gì.

"Bây giờ là hơn ba giờ rồi, còn ngủ nữa à?" Nguyên Ngọ nói.

"Nếu anh không đi ra thì em nói chuyện điện thoại xong sẽ đi," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Anh đi ra rồi em không muốn đi nữa."

"Vậy cậu nghỉ làm đi." Nguyên Ngọ ngáp một cái rồi dựa lưng vào ghế ngửa đầu.

"Em cũng nghỉ vậy đây." Lâm Thành Bộ cầm điện thoại ra gọi đến nhà hàng, vẽ ra một cảnh đau dạ dày vật vã rồi cúp điện thoại, "Em xin nghỉ rồi."

"Ngoan lắm," Nguyên Ngọ đứng dậy, "Vậy ngủ đi đây chơi đi nhé."

Lâm Thành Bộ ngẩn người, nhìn Nguyên Ngọ đi tới giữa đường rồi hắn mới bật dậy gọi: "Anh về à?"

"Không thì sao?" Nguyên Ngọ không quay đầu lại nói.

"Không phải, em xin nghỉ xong rồi mà!" Lâm Thành Bộ đuổi theo.

"Xin rồi thì chơi đi." Nguyên Ngọ nói.

"Một mình thì chơi cái gì chứ!" Lâm Thành Bộ bu ãn bu ãn, "Em muốn chơi anh... chơi với anhhhh!"

Nguyên Ngọ bước sang bên kia đường rồi thì dừng bước quay lại nhìn hần.

"Chơi với anh." Lâm Thành Bộ sửa mồm lần nữa.

"Chơi gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

Lâm Thành Bộ há miệng cứng họng.

Đúng rồi, chơi gì đây? Hần và Nguyên Ngọ thân thiết nhất là lúc Nguyên Ngọ bị bệnh thần kinh, bây giờ Nguyên Ngọ hết thần kinh rồi, mối quan hệ giữa hai người trong nháy mắt trở lại điểm ban đầu.

Chơi cái đánh gì mà chơi!

"Thôi được rồi," Lâm Thành Bộ thở dài, vừa lùi vừa vẩy vẩy tay với Nguyên Ngọ, "Anh về nghỉ ngơi đi, em đi làm vậy."

Nguyên Ngọ không đáp, xoay người bước vào cổng tiểu khu.

Đi được mười mấy bước Nguyên Ngọ lại quay đầu nhìn, Lâm Thành Bộ không đi theo, chắc là đi thật rồi.

Y dừng lại tựa vào cái cây ven đường trong tiểu khu chiêm điếu thuốc

Cảm giác không giống trước kia.

Trước kia với y, Lâm Thành Bộ chỉ là một kẻ theo đuổi bình thường, chưa tính là phiền, mặt mũi đáng người không tệ, lại dễ cau mày khó chịu.

Nhưng bây giờ không thế.

Một khi ý thức được trong thời gian lâu như vậy. Lâm Thành Bộ là người duy nhất chưa từng buông tay và quên mất y, là người duy nhất không ngừng cố gắng không từ bỏ y...

Cho dù y không có ý định tiến thêm một bước với Lâm Thành Bộ, nhưng vẫn không tỏ ra là không có chuyện gì như trước.

Bắt nạt người tay ngắn, ăn người miệng mền, cho dù không phải yêu cầu của mình.

Chắc.

Nguyên Ngọ lấy di động ra mở máy, gọi cho Lâm Thành Bộ.

Điện thoại vừa thông còn chưa kịp đưa lên đến tai thì đầu bên kia đã nhận.

"A lô! A lô!" Sau đó là tiếng Lâm Thành Bộ truyên ra.

"Ày," Nguyên Ngọ thở dài, "Be bé cái mền thôi."

"Tại vì... Em bất ngờ," giọng Lâm Thành Bộ nháy mắt chuyển sang thì thầm, "Anh mở điện thoại à?"

"Chỉ đâu hôm nay tôi có chút việc," Nguyên Ngọ nói, "Nếu không có việc gì thì cậu đợi tôi ở ngoài cửa, bây giờ tôi ra."

"Được!" Lâm Thành Bộ lập tức đáp.

Nguyên Ngọ dụi tàn thuốc đứng dậy đi về phía cửa tiểu khu, còn chưa đi được mười mét đã thấy Lâm Thành Bộ chạy từ ngoài vào.

"Không phải bảo cậu đợi tôi một lúc sao?" Nguyên Ngọ nói.

"Không muốn đợi." Lâm Thành Bộ đáp.

"Cậu đỗ xe ở đâu?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đầu phố rẽ phải, ven đường đấy," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ, "Đỗ ở đó anh không thấy."

"Cậu xem vất vả như vậy, giấu xe, đội mũ, thấy tôi ra là trốn," Nguyên Ngọ nói, "Cuối cùng lại đeo khẩu trang của tôi."

"Em làm sao biết được khẩu trang của anh có mỗi một cái," Lâm Thành Bộ rút cái khẩu trang ra, "VẬY... Trả anh đây."

"Không giặt à?" Nguyên Ngọ nói.

"Ờ," Lâm Thành Bộ nhét cái khẩu trang vào túi, ngẫm nghĩ rồi hạ quyết tâm, "Em không trả, em giữ lại, dù sao cái này anh ném trên thuyền mà."

Nguyên Ngọ cười.

Tâm trạng Lâm Thành Bộ rất tốt, đi bộ cũng như đang nhảy vậy, rất hoạt bát.

"Cậu nhảy được cả một điệu đấy." Nguyên Ngọ nói.

"Hả?" Lâm Thành Bộ nhìn y, lấy chìa khóa xe ô tô đi đâu khiễn từ xa ra ấn, cái xe trước mặt kêu một tiếng.

"Hoạt bát như thế." Nguyên Ngọ nhìn hấn từ trên xuống dưới mấy lượt, mở cửa xe lên xe.

"Thật ra em lúc nào cũng hoạt bát," Lâm Thành Bộ cũng lên xe, "Chẳng qua anh đã bao giờ nhìn em tử tế đâu, em như thế nào anh còn chẳng biết."

"VẬY à," Nguyên Ngọ kéo dây an toàn, nhìn cái đầu khóa cài, "Cậu là kiểu thế này đi."

"Gì..." Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn thấy bật cười, "Cái này mà thể hiện được à, quần áo của anh sau lưng toàn mấy cái hình này còn gì."

"Đúng thế," Nguyên Ngọ thắt chặt dây an toàn, "Tôi là kiểu người thế đấy."

"Kiểu nào?" Lâm Thành Bộ chạy xe.

"Kiểu đó đó." Nguyên Ngọ nói.

"Kiểu đó thì kiểu đó," Lâm Thành Bộ lái xe ra ngoài: "Dù sao từ lúc quen anh đến giờ cũng lỡ mất hai năm vừa rồi, không có thay đổi mấy... Chúng ta đi đâu đây."

"Cứ lái đi, chỗ nào cũng được." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhìn y không hỏi nhiều, xe ra phố thì chọn bừa một lối để đi

Gặp đèn xanh đi thẳng, thấy đèn đỏ rẽ trái, qua ba ngã tư thì Nguyên Ngọ ngẩng bên cạnh đọc một địa chỉ: "Đi đến đây, biết đường không?"

Trong lòng Lâm Thành Bộ lay động, địa chỉ này hẳn biết, mặc dù chưa đến đó lần nào.

Địa chỉ Nguyên Ngọ vừa nói là địa chỉ trên tờ giấy nhỏ kia.

"Chưa đi qua lần nào," Lâm Thành Bộ nói, "Anh chỉ đường cho em đi."

"Ừ, lên vành đai hai đi đi, ít xe," Nguyên Ngọ mở nhạc lên.

"Được," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Đến đây... làm gì?"

"Dọn ít đồ." Nguyên Ngọ nói

"Nhà khác của anh à?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Không phải," Nguyên Ngọ cũng nhìn y, "Chỗ trước đây Nguyên Thân ở."

"...Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

Quả nhiên mình đoán không sai, địa chỉ đó là nhà Nguyên Thân.

Chẳng qua... Nguyên Ngọ đến đó dọn đồ gì? Đồ của Nguyên Thân? Hay đồ của y?

Lâm Thành Bộ không hỏi nữa, lái xe hướng về phía vành đai hai.

Nguyên Ngọ không nói gì thêm chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, thật giống với lúc y bị thẩn kinh, lúc Nguyên Ngọ không bị thẩn kinh, Lâm Thành Bộ không có cơ hội lái xe đi cùng y nên không so sánh được, chắc Nguyên Ngọ trước nay vẫn thế.

Có đi đâu bây giờ Lâm Thành Bộ không cần lo lắng, không cần lo lắng Nguyên Ngọ đột nhiên ngủ, đột nhiên khóc, đột nhiên nhảy khỏi xe, đột nhiên không nhớ hẳn....

Nghĩ đến những chuyện phải lo lắng này sẽ không xuất hiện lại nữa, Lâm Thành Bộ cảm thấy vui vẻ, nhìn đường trước mặt cũng bật cười được.

Cười được một lúc mới liếc sang Nguyên Ngọ thì phát hiện Nguyên Ngọ đang tựa vào cửa sổ xe nhìn hẳn.

"Em chỉ... cười thôi." Lâm Thành Bộ ngượng r ề.

"Trước kia không thấy cậu thích cười như vậy." Nguyên Ngọ nói.

"Trước kia hai chúng ta có bao giờ ở riêng với nhau." Lâm Thành Bộ nói.

"Ý là cứ ở riêng với người khác thì cười ngớ ngẩn luôn hả?" Nguyên Ngọ thở dài, "Bảo sao tôi không thêm đề ý cậu."

"Mất mặt à?" Lâm Thành Bộ lại cười phá lên, "Ài, kệ đi, em thích thì em cười thôi."

"Cười đi," Nguyên Ngọ ngoài đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Bảo sao không được, Jenovah."

Lâm Thành Bộ nhìn sườn mặt y lát sau mới mở miệng: "Ày, Nguyên Ngọ."

"Hửm?" Nguyên Ngọ đáp.

"Chuyện trước kia anh nhớ rõ ràng hết rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Vậy anh...biết, thì là... tại sao... ầy... thì..."

"Nói tiếng mẹ đẻ đi." Nguyên Ngọ than thở.

"Tại sao anh không nhận lời em?" Lâm Thành Bộ nói, "Anh có thể nói em biết lí do không?"

"Có gì đâu mà tại sao," Nguyên Ngọ quay đầu lại, "Giang Thừa Vũ theo đuổi cậu lâu vậy sao cậu không nhận lời anh ta?"

"Bởi vì em thích anh," Lâm Thành Bộ trả lời không cần nghĩ, nói xong lại ngẩn người, "Không phải là anh... thích người khác rồi chứ?"

"Không." Nguyên Ngọ nói.

"Anh không ghét em đúng không?" Lâm Thành Bộ hỏi, sau khi Nguyên Ngọ đáp một tiếng hắt hủi im lặng, thở dài thườn thượt, "Vậy là không hợp gu phải không, không có cảm giác?"

"Tôi qua cái tuổi nói đến cảm giác rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy lúc ở cái tuổi nói đến cảm giác đã từng có cảm giác với ai chưa?" Lâm Thành Bộ lại hỏi.

Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ một lúc: "... Không có."

"Ừ." Lâm Thành Bộ không nói gì nữa, không nói được cảm giác gì, thất vọng hay mất mát hay có chun chút hi vọng.

"Rẽ trái chỗ kia." Nguyên Ngọ chỉ đường cho hắn.

Lâm Thành Bộ rẽ vào bên trái.

"Tôi từng này tuổi rồi," Nguyên Ngọ nói, "Chưa có cảm giác với bất kì ai."

"Cũng không qua lại bạn trai yêu đương à?" Lâm Thành Bộ hơi hiếu kỳ.

"Có qua lại, không yêu đương." Nguyên Ngọ nói.

"... Vậy mà cũng được à?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Được chứ." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Anh bút rứt lắm nhỉ?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Lúc này đến lượt Nguyên Ngọ ngẩn người, một lát sau đột nhiên cười, dựa vào cửa kính xe nhìn ra ngoài cười một lúc lâu mới dừng.

"Cười dở hơi gì đây!" Lâm Thành Bộ tắc lưỡi.

"Tôi chỉ đang chứng minh mình không biến thái," Nguyên Ngọ lim dim mắt, "Chứng minh tôi cũng là người có tình cảm, là người cần tình cảm."

"Vậy anh có từng có không?" Lâm Thành Bộ lái xe chậm lại.

"Chuyện này," Nguyên Ngọ cười không đáp, "Đằng trước có tấm biển quảng cáo xanh da trời, rẽ phải chỗ đó, có một khu nhà."

"Được." Lâm Thành Bộ đến tấm biển quảng cáo thì rẽ phải, nhìn thấy cổng một khu nhà, "Lái thẳng vào à?"

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, lúc Lâm Thành Bộ lái qua cổng y đột nhiên lắc đầu, "Không nào nữa, tạm thời không vào, tìm chỗ đậu xe đã."

"Ừ," Lâm Thành Bộ cho xe lùi lại, dừng lại dưới một tán cây ven đường, lại nhìn trước ngó sau, "Ở đây đi, không có camera, nhưng không đỗ lâu được đâu."

"Công dân năm tốt." Nguyên Ngọ nói.

"Em lấy bằng xong chưa bị gọi vào lần nào đâu." Lâm Thành Bộ cười cười.

Đầu xe hướng về phía cổng tiểu khu, buổi chiều là lúc ít người qua lại nhất, mười mấy phút chỉ có hai ba người và hai ba cái xe lái qua, rất yên

tĩnh.

Nguyên Ngọ ngả ghế mình ra sau, đưa tay lên gối đầu nhìn cổng tiểu khu.

Lâm Thành Bộ không biết y đang nghĩ gì, cảm thấy thời tiết không nóng không lạnh thế này thật thích, kết hợp với ánh mặt trời sau trưa dễ chịu, ngày ra hơn mười phút, nếu không phải tại buổi trưa chưa ăn nên bây giờ bụng réo thì hẳn sẽ ngủ gật luôn mất.

Nguyên Ngọ sau khi tỉnh táo thì lại không dễ ngủ như trước, cứ gối tay nhìn về phía trước.

Lúc Lâm Thành Bộ đang định sang cửa tiệm gần đó mua bánh mì ăn lót dạ, Nguyên Ngọ lại cử động nói: "Hình như không có."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ nhìn y, "Không có cái gì?"

"Tình cảm," Nguyên Ngọ nói, "Thích ai, ghét ai, hình như không có."

Bây giờ Nguyên Ngọ mới phản ứng được là y đang nói tiếp nội dung bọn họ bàn cách đây hai mươi phút: "Anh cảm thấy là không có à?"

"Ừ, không có." Nguyên Ngọ nói

"Em muốn hút thuốc." Lâm Thành Bộ nói.

"Hút đi, tôi có phải người không hút đâu." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ hạ cửa sổ xe xuống, châm điếu thuốc hút rồi nói: "Anh có mà."

"Hửm?" Nguyên Ngọ nhìn về phía trước.

"Nếu anh thật sự không có tình cảm," Lâm Thành Bộ nói, "Anh sẽ không biến thành như thế này vì Nguyên Thân."

Nguyên Ngọ quay lại nhìn y, lát sau khước miệng khẽ nhấc: "Cũng đúng."

"Hơn nữa," Lâm Thành Bộ nghĩ thêm, "Anh đối xử với em khác."

"Có gì khác à?" Nguyên Ngọ nói, "Vẫn cảm thấy đứng cạnh cậu bẽ mặt thật."

Lâm Thành Bộ cười cười: "Có khác mà, tự anh chắc biết."

"Đừng có nghĩ nhiều ông trẻ à," Nguyên Ngọ vươn vai, "Cậu lặn qua lặn lại lâu như vậy, là người thì ai cũng sẽ nhớ, không có nghĩa là tôi sẽ có gì đó."

"Em cũng đâu mong anh lấy thân báo đáp thật." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Chậc," Nguyên Ngọ vươn tay nhéo cằm hắn, "Cười như thế, làm như tủi thân lắm."

"Đừng sờ lung tung," Lâm Thành Bộ đẩy tay y ra, "Em trẻ như vậy dễ nóng lên lắm đấy."

"Nói không ngượng à, trẻ như vậy mà suốt ngày ăn mặc như trung niên sắp xuống núi vậy." Nguyên Ngọ nói.

"Để kéo gần khoảng cách với anh mà," Lâm Thành Bộ kéo cái áo không biết trước sau trái phải của Nguyên Ngọ đang mặc, "Trước kia em còn nghĩ có phải anh chê em nhỏ không."

"Biến đi," Nguyên Ngọ nói, "Ít hơn có năm sáu tuổi mà cậu nghĩ mặt cậu non hơn tôi nhiều à, nói cho cậu biết, lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi chẳng buồn để ý, biết vì sao không?"

"Biết," Lâm Thành Bộ cười, "Không phải tại em gọi anh là chú à?"

"Không phải," Nguyên Ngọ kéo kéo quần áo trên người hắn, "Ăn mặc quá nhạt nhẽo, lãng phí cả gương mặt."

"Đẹp trai không?" Lâm Thành Bộ ghé sát lại mặt y, "Anh chưa khen em lần nào cả, có phải anh thấy em cũng đẹp trai đúng không?"

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm mặt hắn rồi lại nhìn xuống, "Tôi thấy cậu chỗ nào cũng đẹp, nói thật đấy."

"Vậy mà không động lòng thật à?" Lâm Thành Bộ nhú mày.

"Không động lòng, động chỗ khác." Nguyên Ngọ nói.

"Động chỗ đấy rồi hả?" Mắt Lâm Thành Bộ sáng rực, ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi trên tay Nguyên Ngọ, "Động đâu cũng được, còn hơn là không động chỗ nào."

"Thật à?" Nguyên Ngọ lim dim, "Không để bụng?"

"Để bụng cái gì?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Để bụng có lúc tôi chỉ đơn giản muốn lên giường với cậu?" Nguyên Ngọ hỏi.

Lâm Thành Bộ sững sờ.

Có cảm giác máu không lên não.

Nguyên Ngọ ngẩng rất gần hắn, có thể nhìn rõ lông mi của Nguyên Ngọ, lúc Nguyên Ngọ nói ra hai chữ lên giường, lông tơ trên người Lâm Thành Bộ tất cả dựng đứng sau đó muốn lồi cả lớp da lên.

"Em thì... không để ý." Lâm Thành Bộ trừng mắt nhìn y.

"Chắc, muốn lắm rồi đây." Nguyên Ngọ thở dài.

"À, đúng vậy," Lâm Thành Bộ vẫn nhìn y, "Em muốn lên giường với anh từ lâu rồi, không phải thỉnh thoảng mới nghĩ đến, mà là ngày nào cũng muốn."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 31

Nguyên Ngọ chắc là không nghĩ tới hẳn lại nói toạc ra như vậy, nhìn một lúc lâu không đáp rồi cười phá lên.

"Buồn cười lắm à?" Lâm Thành Bộ kéo kéo tay áo y, "Ày, anh đừng cười... có gì buồn cười đâu, em chỉ nói thật thôi mà."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu nhưng vẫn cười.

"Thôi rồi, " Lâm Thành Bộ thở dài, "Anh cười đi."

"Cười xong rồi." Nguyên Ngọ không cười nữa rồi dựa lưng lại vào ghế nhắm hai mắt.

Lâm Thành Bộ nhìn y, vốn muốn nói vậy hẹn lúc nào lên giường đi, nhưng ngẫm nghĩ xong lại không mở miệng nữa, mệt mỏi như vậy nếu Nguyên Ngọ không mở đầu thì hẳn cũng không nói ra được, sợ nói xong Nguyên Ngọ lại cười như điên mất.

Không biết là chỉ buồn cười nên cười hay cười nhạo hẳn nữa.

Nguyên Ngọ cười xong thì không nói gì, dựa lưng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Thành Bộ ngồi bên cạnh ngõ ngang, không nhịn được nữa khẽ đẩy đẩy Nguyên Ngọ: "Này, anh đến đây để ngủ à?"

"Không," Nguyên Ngọ nhún mày, "Tôi còn... chưa nghĩ ra."

"Chưa nghĩ ra cái gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Chưa nghĩ ra xem xử lý đ ều của Nguyên Thân thế nào," Nguyên Ngọ bóp trán, "Cậu chưa ăn cơm trưa phải không?"

"...Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Đói ngất chưa?" Nguyên Ngọ hỏi

"Vẫn... ổn, vẫn ổn," Lâm Thành Bộ nhìn đ ồng hồ đeo tay, "Dù sao anh nhắm mắt thêm một lúc nữa là ăn tối đ ược rồi."

"Tôi ghe đ ược cả tiếng bụng cậu kêu đấy," Nguyên Ngọ mở mắt ra, nghiêng đ ầu nhìn ra phía ngoài, "Ấy? Có một quán trà sữa kia, thấy chưa, có hàng trà sữa, nhưng không phải Gongcha..."

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ liếc mắt nhìn y.

"Đi," Nguyên Ngọ mở cửa xe, "Chú mua trà sữa cho con."

"Lát nữa cảnh sát giao thông tới kéo xe đấy." Lâm Thành Bộ ng ồi im không nhúc nhích

"Kéo thì kéo đi," Nguyên Ngọ xuống xe nhìn quanh, "Cũng có biển cấm đậu xe đâu, chả qua không kẻ vạch, trước sau nhiều xe thế kia mà... Cậu lẩm chuyện quá đấy."

Lâm Thành Bộ xuống xe.

"Như bà cô già vậy," Nguyên Ngọ bước về phía hàng trà sữa, "Lo đủ thứ chuyện."

"Nói thật, nếu bị mất tiền thì em thà làm bà cô cũng đ ược," Lâm Thành Bộ đi theo sau lưng anh, "Không như vậy thì ai quan tâm anh."

Nguyên Ngọ dừng bước quay người sang, giơ tay lên.

"A!" Lâm Thành Bộ sợ hết hồn vội giơ tay lên che đ ầu.

Nguyên Ngọ ôm h ắn, còn vỗ vỗ sau lưng h ắn nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn"

Lâm Thành Bộ đứng ngây tai chỗ, tận đến khi Nguyên Ngọ đi vào quán trà sữa rồi hẳn mới hạ cánh tay đang che đầu xuống, từ từ bước vào tiệm.

Nguyên Ngọ mua hai cốc trà sữa kem cheese và một hộp bánh tart trứng mang ra cái bàn nhỏ bên ngoài ngồi xuống.

"Anh làm gì vậy," Lâm Thành Bộ bước đến ngồi xuống trước mặt y, cầm một cốc hút sùn sục, "Tự nhiên như vậy, làm em..."

"Làm gì đâu," Nguyên Ngọ lấy ống hút quấy quấy cốc trà, "Cho cậu biết, những gì cậu làm tôi đều biết."

"Anh không biết cũng không sao, em đâu phải vì muốn anh biết mới làm," Lâm Thành Bộ nhìn ống hút trong tay y, nhìn không nổi nữa mới giữ tay y lại, "Đừng quấy lên, uống thế không ngon."

"Có phải để cậu uống đâu," Nguyên Ngọ nói, "Vậy muốn tôi uống thế nào?"

"Như này này," Lâm Thành Bộ rút ống hút ra: "Để ống hút chỗ giữa hai lớp, uống trà sữa cùng với kem cheese cùng lúc, thế mới ngon."

"... Được rồi," Nguyên Ngọ uống theo lời hẳn, "Cô gái nhỏ."

"Anh rút đi." Lâm Thành Bộ nói.

Uống xong trà sữa ăn sạch bánh trứng, Lâm Thành Bộ cảm thấy vững dạ hơn nhiều rồi.

Có đi đâu Nguyên Ngọ hình như vẫn chưa nghĩ ra, ngồi cạnh bàn của quán trà sữa không động đậy gì.

"Hay đi về trước đã," Lâm Thành Bộ nói, "Nghĩ xong lại tới."

"Nhà này thuê, tuần tới đến hạn rồi, hai ngày này phải dọn," Nguyên Ngọ nói, im lặng một lúc rồi đứng dậy, "Đi thôi, đi vào dọn đi, tiện thể cậu giúp tôi luôn."

"Em dọn cho," Lâm Thành Bộ nói, "Gần đây em dọn dẹp thành thực lắm, sau này không sợ thất nghiệp."

"Tôi phải tự tay dọn." Nguyên Ngọ cười.

Khu này rất cũ, Nguyên Thân thuê một phòng ở tầng một, cửa sổ mở nhìn ra một bãi cỏ nhỏ, còn có gà thả nuôi không biết của nhà ai, bên cạnh có mấy chậu hoa bị vỡ, rễ hoa đã mọc dài đâm xuống thảm cỏ bên dưới, có vẻ vẫn phát triển tốt.

Vốn Lâm Thành Bộ cảm thấy nơi đây hơi tồi tàn nhưng rất gần gũi, đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài còn có cảm giác phong cảnh vườn tược.

Nhưng khi Nguyên Ngọ mở cửa phòng, hấn ngó vào trong một cái thì thấy người ở đây chưa chắc sẽ đứng ở cửa sổ ngắm sân vườn.

Trong phòng hơi bừa, không biết bừa từ trước hay là Nguyên Ngọ ở mới bừa.

Bừa bộn còn chấp nhận được, khiến người ta thấy áp bức là những chữ ngồn ngang trên tường và những hình vẽ tương tự như ở nhà xưởng cũ kia.

"Lúc trả nhà chắc phải trả thêm tiền bồi thường cho chủ nhà quá," Lâm Thành Bộ nói, "Người ta còn phải cạo tường sơn lại."

"Nói với chủ nhà là không lấy tiền cọc nữa rồi." Nguyên Ngọ đứng giữa nhà.

"Có túi đựng không? Trên xe em có một cái thùng chứa đồ rong." Lâm Thành Bộ hỏi.

"Được, cho tôi đi." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ lấy thùng đựng đồ ở trên xe xuống vào phòng, Nguyên Ngọ đặt cái thùng xuống đất, đá từ bên này sang bên kia, lại đá từ bên kia về bên này, có vẻ như không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lâm Thành Bộ không giục y, ngồi xuống một bên châm thuốc nhàn.

Một lát sau Nguyên Ngọ bắt đầu sắp xếp đồ trên bàn: "Tôi nghĩ là thế này."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Những thứ có thể khiến tôi cảm thấy thoải mái thì tôi giữ lại, những thứ khác cứ để đấy đi," Nguyên Ngọ vừa nói vừa cầm lên một quyển sổ lật qua lật lại, để lại trên bàn, "Giống như quyển sổ này, bên trong toàn là... không rõ lắm, cảm thấy không nên giữ lại."

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Những thứ để lại thì sao?"

Nguyên Ngọ vỗ vỗ túi, chìa khóa bên trong kêu leng keng: "Để cho ông bà nội tự quyết."

"Hả?" Lâm Thành Bộ sửng sốt, cảm giác ngoài Nguyên Ngọ ra, ông bà nội cũng là người tạo áp lực lên tinh thần Nguyên Ngọ, hẳn hơi lo lắng.

"Không sao đâu," Nguyên Ngọ nói, "Thái độ bọn họ đối với tôi như nào không vấn đề, dù gì cũng quen rồi, chẳng qua muốn giải quyết hết những chuyện này, không để bọn họ trong cuộc sống mình nữa.... Dĩ nhiên là không phải thật sự được như vậy, chỉ là muốn những chuyện liên quan đến bọn họ sẽ không luẩn quẩn trong đầu tôi nữa."

Lâm Thành Bộ không nói gì chỉ gật đầu.

Nguyên Ngọ nói những câu này không giống lắm lắm một mình, nhưng Lâm Thành Bộ lại cảm thấy như y đang tự nói cho mình nghe vậy.

Từ hôm bóc trần vết thương của bản thân ở quán rượu, khoảng thời gian qua trải qua những gì chỉ có y rõ ràng, ngay cả bác sĩ Lương cũng không thể hiểu được hết.

Trước kia Lâm Thành Bộ cảm thấy Nguyên Ngọ lúc nào cũng trốn tránh, nhiều lúc cáu lên chỉ muốn mắng Nguyên Ngọ là đồ ăn hại, nhưng sau khi biết được quá khứ của Nguyên Ngọ, hẳn lại cảm thấy Nguyên Ngọ làm được đến bước này đã là không dễ dàng gì rồi.

"Biết không," Nguyên Ngọ chậm rãi nhấc từng thứ trên bàn, đa phần chỉ nhìn một chút rồi đặt lại chỗ cũ, "Tình cảm của tôi với Nguyên Thân không tốt lắm, chỉ ít là tôi cảm thấy không tốt đẹp mấy."

"Chắc vì hồi bé không ở chung với nhau." Lâm Thành Bộ nói.

"Cứ nói đầu óc nó có chút vấn đề, nhưng tôi thấy đầu tôi cũng không tốt lắm, những chuyện sớm nhất tôi nhớ được là từ hồi hai đứa đổi tên," Nguyên Ngọ cười cười, lấy một tấm hình kẹp trong sách bỏ gọn vào thùng, "Trước đây nữa thì không nhớ được hoặc không có gì đáng nhớ."

"Kỷ ức sớm nhất của em là đi học mẫu giáo tè ra quần bị cô phạt giờ tay đứng trên ghế cho cả lớp nhìn," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi: "Cảm giác tim mình vỡ vụn."

Nguyên Ngọ quay đầu liếc hắn: "Mông trần à?"

"Có sao đâu? Quần tè ra ướt rồi, cô cởi ra, cần quần sạch tới đặt ở trên ghế," Lâm Thành Bộ thở dài, "Ôi cái cảm giác ấy, giống như bà cụ hàng xóm rảnh rỗi là búng trym mình vậy."

Nguyên Ngọ quay lưng về phía hắn chống tay lên bàn không nói.

Lâm Thành Bộ nhìn vai y chăm chăm: "Có phải anh đang cười không đấy?"

"Đúng vậy." Nguyên Ngọ nói, giọng nói mang theo tiếng cười.

"Cười đi, anh cười to lên đi, có sao đâu." Lâm Thành Bộ nói.

"Không phải tôi lo cậu bị đả kích trầm trọng quá à." Nguyên Ngọ nói

"Anh đả kích em còn ít à," Lâm Thành Bộ gảy tàn thuốc, "Cười được cũng tốt."

Nguyên Ngọ cười một lúc rồi tiếp tục dọn, đồ trên bàn y không động vào mấy, cần mấy cây bút, một tấm ảnh, cùng một quyển sổ nhìn qua có vẻ mới.

Trong phòng Nguyên Ngọ rất loạn, nhưng đồ không nhiều, chủ yếu là bị vứt lung tung.

Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ thu đồ vào trong thùng, trừ mấy thứ trên bàn thì không bỏ gì nữa vào, cần cái quạt xếp trên ghế salon, một cái băng bảo vệ cổ tay trong ngăn kéo bàn.

Hắn thò đầu vào xem một chút, cái quạt toàn màu đen, thật ngầu, phía trên có chữ màu bạc nhưng viết gì nhìn không ra, quá bay bướm nghệ thuật.

"Cái quạt này," Nguyên Ngọ lấy cái quạt ra phe phẩy, "Thấy sao?"

"....Anh cũng dùng loại quạt ông già này à?" Lâm Thành Bộ ngăn người.

"Có tuổi rồi," Nguyên Ngọ phạch một tiếng thu quạt lại, rồi lại phạch một tiếng mở quạt ra, "Đây là kiểu tôi thích trước khi đổi phong cách."

"Trước khi đổi thì là phong cách gì?" Lâm Thành Bộ hứng thú hỏi.

"Áo khoác ngắn giày vải đen," Nguyên Ngọ bỏ cái quạt vào thùng, "Cái kiểu giày vải của ông già đấy, đi thoải mái lắm."

"...Ừ," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Hồi đó quen anh thì tốt biết bao."

"Hửm?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Phong cách ông già kiểu đó không phải gu của em," Lâm Thành Bộ nói, nghĩ nghĩ một chút rồi ngậm ngùi, "Nếu như vậy thật thì em cần gì dày vò với anh mấy năm như vậy."

"Đen quá đúng không." Nguyên Ngọ nói.

"Cũng không hẳn, nếu tự cảm thấy đen thì em sẽ không thế này, em nhìn thì ngu nhưng không ngu lắm đâu," Lâm Thành Bộ cười cười, ngửa đầu dựa vào ghế salon, "Có đi đâu, em thấy anh hợp mắt là bằng cảm giác, nói thẳng ra là em có cảm giác với anh, cho dù anh có ăn mặc như lão già

thì vẫn có cảm giác với anh, nếu anh mà là con gái thì em có thể giúp nhà họ Lâm nối dõi tông đường r ấi."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn một lúc, xoay người tiếp tục chậm rãi dọn đ ầ
"Tiểu Hoa à."

"... Anh gọi em?" Lâm Thành Bộ ngăn người, "Tiểu Hoa là cái gì vậy?"

"Tiểu Hoa Jehovah." Nguyên Ngọ nói.

*耶和華/ Jehovah/ Ye he hua, Tiểu Hoa là hua trong Ye he hua.

"Đệt," Lâm Thành Bộ cạn lời, "Anh vẫn chưa chán à, vẫn gọi Jehovah."

"Là tự cậu nói," Nguyên Ngọ cất quyển sách vào trong thùng, "Có phải tôi đặt cho cậu đâu... Hết đợt này tôi có quà cho cậu... Có thể có"

"Thật?" Lâm Thành Bộ nhảy phắt từ ghế salon xuống, "Là cái gì? Sao lại tặng cho em? Chẳng lẽ chẳng tốt."

"Là có thể, có thể thôi," Nguyên Ngọ nói, "Có thể, chắc thể."

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ tắc lưỡi, "Không muốn tặng em thì không cần xoắn xuýt, em cũng không chờ đợi gì anh có thể tặng đ ồ cho em, thật đấy, nhìn anh như vậy em còn ngại thay anh."

"Được r ấi, chắc chắn đưa." Nguyên Ngọ vỗ vỗ tay hẩn.

"Rốt cuộc là gì thế?" Lâm Thành Bộ loay quanh sau lưng y, "Sao lại tặng quà thế?"

"Không trật tự thì không có." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ vội vàng quay về ghế salon châm thuốc.

Nguyên Ngọ thu tất cả những đ ồ y muốn giữ vào thùng mất hơn một tiếng.

"Xong rồi," y nói, "Đi thôi."

"Em cần giúp anh," Lâm Thành Bộ nhảy khỏi ghế salon, nhìn cả căn phòng không khác gì trước khi dọn, "Anh dọn cái gì thế? Chẳng mang mấy thứ đi."

"Ừ," Nguyên Ngọ có vẻ mệt rồi, đáp xong thì ra khỏi phòng, "Chìa khóa trên bàn, khóa trái giúp tôi."

"Được," Lâm Thành Bộ cần chìa khóa lên, hai tay nhấc chiếc thùng kèm theo một tiếng kêu: "A!"

Cái thùng vốn dĩ không hề nặng, hắn dùng sức mà suýt nữa bật ngã ra sau.

Nguyên Ngọ không lên xe tựa vào bên ngoài ngậm điếu thuốc chưa đốt, nhìn mấy con gà chạy tới chạy lui trên thảm cỏ.

"Em còn đưa anh cái thùng to thế này," Lâm Thành Bộ đi qua, rút bật lửa châm thuốc giúp Nguyên Ngọ, "Tí đây này đựng vào hộp đựng giày cũng vừa."

"Chẳng có gì cần đi được," Nguyên Ngọ nhả ra một vòng khói, "Chỗ đây này đều là Nguyên Ngọ lấy đi từ chỗ của tôi."

"Đều là đồ của anh?" Lâm Thành Bộ ngăn người, "Em cứ nghĩ anh muốn lấy đồ của anh ta làm kỉ niệm."

"Không, giữa tôi và Nguyên Ngọ không có gì để kỉ niệm," Nguyên Ngọ nhìn làn khói mờ mịt, "Trước giờ nó sống không vui vẻ gì, tôi thì sao, cũng vậy, giữa anh em đã như vậy thì không có gì phải kỉ niệm cả."

"Ừm, anh thấy thoải mái là được," Lâm Thành Bộ đá đá bánh xe, "Có đi đâu... Có đi đâu.."

"Lại nữa rồi," Nguyên Ngọ nhìn y, "Có phải ngày xưa đi học lúc nói chuyện bị đánh cho quen rồi không?"

"Tổ sư anh," Lâm Thành Bộ cười, "Ý em là, anh đừng cảm thấy là giữa hai người không có gì cần kỉ niệm, nói gì đi nữa cũng xảy ra..."

"Xảy ra rất nhiều," Nguyên Ngộ rút một hơi thuốc, dụi nửa điếu thuốc còn lại rồi ném vào thùng rác, "Tôi sẽ không quên, sẽ nhớ cả đời."

"Thật không?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Trong lòng cậu tôi tuyệt tình đến thế à?" Nguyên Ngộ kéo cửa xe ghế phụ ra.

"Em lo lắng," Lâm Thành Bộ cũng lên xe, "Có những ký ức em sẽ nhớ đến già, chỉ sợ người trong lòng em không có gì để nhớ về em cả."

"Tôi nói này Tiểu Hoa," Nguyên Ngộ nghiêm túc nhìn hắn, "Cậu mà đổi người khác để theo đuổi, với cái sự dẻo miệng thâm tình thế này thì nhiều nhất là một tháng đối phương sẽ đỡ đấy."

"Cái này không phải dẻo miệng," Lâm Thành Bộ nhú mày chạy xe, "Em không nói với người khác được những lời như vậy, anh phải hiểu rõ chuyện này, em chỉ như vậy với duy nhất anh."

Nguyên Ngộ không lên tiếng

"Còn nữa, cái gì mà Jehovah thì em nhận được, anh mà gọi Tiểu Hoa thêm lần nữa em sẽ cáu đấy," Lâm Thành Bộ nói, "Thật nghĩ là em không biết giận hả?"

"Biết rồi." Nguyên Ngộ cười cười gật đầu.

Lái xe từ chỗ Nguyên Ngộ về đã gần sáu giờ, Lâm Thành Bộ nói đi ăn cơm, Nguyên Ngộ không từ chối.

Nhưng lái xe đến nhà hàng rồi, Nguyên Ngộ lại nhìn người đi ra đi vào bên ngoài không nhúc nhích.

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ nói, "Thấy đông quá à?"

"Không, tự nhiên không có hứng ăn," Nguyên Ngọ do dự rồi quay đầu nhìn hấn, "Cái món đậu phụ trước giờ cậu hay kê, làm ăn thử một lần nhé."

"Đậu phụ?" Lâm Thành Bộ sững sốt rồi mới đáp lại, "Đậu phụ em làm hả?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Vậy thì phải làm ở nhà hàng," Lâm Thành Bộ nói, "Anh đi với em đến Xuân Trĩ không? Trước kia mời anh chỉ còn thiếu quỳ lạy nữa thôi mà anh không đi."

"Thì đi," Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ, "Hôm nay chắc không đi được, không phải cậu đau dạ dày à, diễn trò còn chuyên nghiệp lắm, tôi thấy chủ quán chỗ cậu chắc sắp đến thăm cậu rồi đấy."

"Không sao," Lâm Thành Bộ cười, "Bây giờ em đến còn có thể giúp vài việc, tỏ ra có đạo đức nghề nghiệp."

"Vậy đi thôi, ném thử xem thế nào," Nguyên Ngọ nói, "Khoe khoang chém gió bao nhiêu lâu như vậy."

Lâm Thành Bộ không biết vì sao đột nhiên Nguyên Ngọ lại đồng ý đến Xuân Trĩ ăn cơm, là bởi vì mình lặn lội lâu như vậy nên an ủi tí coi như cảm ơn hay đơn thuần chỉ là muốn đi.

Có đi đâu hấn không xoắn xuýt cái này, Nguyên Ngọ muốn đi ăn thì đưa Nguyên Ngọ đi, làm cho y ăn.

Hấn cảm thấy ưu điểm lớn nhất của mình là không nghĩ quá nhiều, Nguyên Ngọ trái ngược hấn, Nguyên Ngọ có lẽ vì để bụng quá nhiều thứ mà suốt nửa cuốn bản thân vào không gỡ ra được.

Xuân Trĩ hôm nay chưa đầy khách, vẫn còn một phòng riêng, dù tối muộn kiểu gì cũng có khách dùng nhưng Lâm Thành Bộ bảo với Tôn Ánh xuân là muốn ng ồi phòng riêng rồi.

"Có mỗi một người mà dùng phòng tiêng à?" Tôn Ánh Xuân khó hiểu nhìn hấn.

"Bạn... rất quan trọng." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Vậy cậu dùng đi," Tôn Ánh Xuân thở dài, "Vừa nãy cậu bảo phải dùng phòng riêng còn nghĩ có phải mang bạn gái đến không, kết quả lại là con trai."

"Mẹ em còn không quan tâm nữa là," Lâm Thành Bộ ôm ôm bả vai cô, "Lát nữa em đến nhà bếp."

Lâm Thành Bộ nhận lấy khay trà và đồ ăn nhẹ phục vụ chuẩn bị bê vào phòng riêng, đẩy cửa đi vào.

Nguyên Ngọ đang đứng bên cửa sổ quay đầu thấy hấn đang để khay lên bàn, lấy bánh cắn một miếng: "Không phải cậu là đầu bếp à, lòi đuôi r ồi."

"Em muốn phục vụ anh cẩn thận mà." Lâm Thành Bộ c ần chén rót trà cho y.

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn hấn nhếch khóe miệng.

"À..." Lâm Thành Bộ cảm giác mình nói ra câu kia hơi kì kì, để tránh cho Nguyên Ngọ đánh hấn đành đổi chủ đề, "Bánh ngàn lớp này ăn ngon lắm, nhân đậu đỏ."

"Ừ." Nguyên Ngọ lại c ần một chiếc bánh ngàn lớp nhân đậu đỏ lên ăn.

Bánh ngàn lớp nhân đậu đỏ vừa ra lò, cực kỳ xốp, Nguyên Ngọ cắn một miếng là rớt cả vốc vụn dính cả ra ngoài miệng.

"Ngon lắm," y vỗ vỗ phúi vụn trên tay, liếm môi, "Tôi thấy ăn cái này đủ no r ồi."

"Đừng mà, " Lâm Thành Bộ kéo đĩa bánh trước mặt y qua một bên, nhìn chằm chằm miệng y, cảm giác h ần vía mình bay đi đâu r ồi. "Anh còn phải ăn đậu phụ của em mà."

Nguyên Ngọ nhìn hấn, qua mấy giây mới cười cười: "Được rồi."

"Không phải," Lâm Thành Bộ giật mình, "Không phải, ý em là..."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, cười như không cười.

"Anh đừng cười mà," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ y.

"Ha ha ha ha ha," Nguyên Ngọ mặt không thay đổi ha ha mấy tiếng, "Cậu nghĩ cái gì đấy."

Lâm Thành Bộ trừng mắt nhìn y một lúc, chống bàn nhào qua hôn lên khóe miệng y một cái thật nhanh: "Nghĩ đến cái này."

Nguyên Ngọ sửng sốt vì hành động của hấn mãi mới nói được một câu: "Ai ui, nhìn cậu tôi còn nghĩ cậu định lột sạch tôi ở đây luôn đấy."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 32

Lúc Lâm Thành Bộ ra khỏi phòng riêng suýt chút nữa va vào nhân viên phục vụ đi qua cửa.

"Kìa em đang bê cả khay canh đấy!" Nhân viên phục vụ sợ hết hồn.

"Xin lỗi." Lâm Thành Bộ đỡ giúp cô.

"Bạn anh tới ăn tối à?" Cô nàng phục vụ cười cười bé giọng nói, "Em còn nghĩ là ông chủ Giang đấy."

"Không phải anh ta đâu," Lâm Thành Bộ nói.

"Anh ấy mà đến chắc anh không tự mình mang đồ ăn lên đâu," cô nàng cười cười vừa đi vừa nói, "Khó phục vụ quá... Phòng của em hôm nay khó phục vụ lắm."

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ thuận miệng hỏi.

Cô bé phục vụ dừng lại thì thầm: "Không biết là tổ chức tà giáo gì, cả phòng bảy tám người kì lạ lắm."

"Lạ thế nào?" Lâm Thành Bộ hơi tò mò.

"Em vừa bước vào thì im bật hết, em vừa ra khỏi thì nghe được một câu, có người nói bây giờ chỉ còn lại mấy người chúng ta, hơn nữa ánh mắt mấy người họ cực kỳ... đáng sợ, không biết có đang nhìn hay không nữa, mặc dù áo khoác ngoài không giống nhau nhưng bên trong chỉ mặc áo phong đen, bên trên in mấy hình vẽ kinh dị lắm," cô nhân viên cau mày, "Anh bảo có phải nghiện hút không?"

"Làm gì có nghiện nào đến nhà hàng đắt tiền mà hút thuốc phiện..."
Lâm Thành Bộ hỏi, "Hình vẽ thế nào?"

"Kiểu người chết các loại," phục vụ viên nói, "Gì mà treo cổ, cắt cổ tay... Ày em không nhìn kĩ, không dám nhìn."

Phục vụ nói xong bưng khay đồ ăn, Lâm Thành Bộ đứng sững sờ một lúc rồi mới từ từ đi sang phòng bếp.

Hắn không biết có phải bản thân thần hồn nát thần tính không, chắc vì nhìn thấy trang web sát đó, có lẽ bởi những hình vẽ ở nhà xưởng cũ kia, còn có những thứ trong phòng Nguyên Thân....

Hắn bận rộn ở trong bếp, sau khi làm xong đồ ăn cho Nguyên Ngộ lại nấu hai món đặc biệt của nhà hàng, đầu là của phòng riêng kia gọi.

"Anh Lâm, đồ ăn của bạn anh tự anh bưng vào à?" Cô nàng phục vụ vừa đựng vào bàn này hỏi.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, một tay bê khay, "Em bê những món khác vào phòng kia đi."

"Ài..." Cô bé thở dài, bê đồ của phòng đó lên, "Cầu trời bọn họ ăn nhanh rồi đi nhanh đi, em không muốn vào đây nữa đâu."

"Đến mức như vậy à." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Ban này bọn họ bảo em mang nước sôi vào, có người còn đang khóc ấy nhưng không ai an ủi cả, cứ trơ mắt nhìn anh ta khóc," phục vụ tắc lưỡi, "Em sợ hết hồn, bỏ đồ xuống xong chạy mất."

"Lát nữa em bảo với chị Tôn để chị ấy cử hai người chú ý cái phòng đó, đừng để xảy ra chuyện gì," Lâm Thành Bộ nói.

"Vâng, được ạ." Cô nàng phục vụ đáp.

Phòng riêng Lâm Thành Bộ lấy cho Nguyên Ngộ là phòng cao cấp đối diện vườn hoa nhỏ trong sân, vườn hoa nhỏ được vây quanh bởi bốn hành

lang, bốn phía tổng cộng có sáu phòng riêng hướng về vườn hoa, lúc hắn bê khay đồ ăn đi qua đúng lúc nhìn thấy Nguyên Ngộ đang đi từ hành lang vào vườn hoa.

Hắn chợt căng thẳng, hướng kia chính là hướng sang phòng riêng toàn những người kì lạ và nhân viên phục vụ nói.

Nguyên Ngộ vừa quay người là thấy hắn, hỏi: "Nhanh thế, có đồ ăn rồi à?"

"Còn có một bát canh nữa," Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm Nguyên Ngộ thấy tâm trạng của Nguyên Ngộ không có gì khác, "Một lát nữa bọn họ mang sang, chúng ta có thể ăn trước."

"Được," Nguyên Ngộ đi cùng hắn vào phòng riêng.

Lâm Thành Bộ đặt ba món ăn lên bàn: "Đây là món sở trường của em, cũng là món đặc biệt của Xuân Trĩ, đậu phụ, sườn, đậu đũa..."

"Đậu đũa cũng là món đặc biệt hả?" Nguyên Ngộ nhìn nhìn, "Món đặc biệt ở quán các cậu có phải còn có rau cải không?"

"Anh ăn thử đi." Lâm Thành Bộ cười cười.

Nguyên Ngộ gấp một miếng đậu đũa nhìn: "Đậu đũa xào à?"

"Thử đi!" Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn y, "Nói gì mà nói lắm thế."

"Á đù sợ muốn chết." Nguyên Ngộ dứt đậu đũa vào miệng, nhai nhai rồi nhìn hắn.

"Thế nào?" Lâm Thành Bộ ngẩng xuống.

"Nhân bên trong đậu đũa có nhĩ gì à? Trứng muối?" Nguyên Ngộ lại gấp miếng nữa, "Thịt băm, còn có gì nữa?"

"Ngon không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

,

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, bỏ đậu đũa vào trong bát lấy đũa tách ra, "Còn bỏ thêm gì? Thơm lắm..."

"Mỡ chàì." Lâm Thành Bộ nói.

"Mỡ chàì là cái gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"... Là mỡ chàì." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Coi tôi là Đại Đầu hả?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

Lâm Thành Bộ bật cười: "Là mỡ chàì của lợn, biết nói sao nhỉ, là lớp mỡ mỏng phủ ở sớ thịt của heo như tấm lưới vậy, thơm hơn mỡ heo nhiiều."

"Chưa ăn bao giờ," Nguyên Ngọ nhìn đĩa khác, "Đây là cái món đậu phụ của cậu suốt ngày van xin tôi đến ăn đấy hả?"

Lâm Thành Bộ bất đắc dĩ thở dài: "Đúng rồi, mau ăn đậu phụ của em đi."

Đậu phụ thật sự ăn rất ngon, xứng đáng là món đặc biệt số một của nhà hàng.

Đây là đánh giá của Nguyên Ngọ cho món đậu phụ.

"Làm như thế nào?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Chiên qua dầu." Lâm Thành Bộ trả lời ngắn gọn.

"Cái này người mù cần một tiếng cũng biết rồi," Nguyên Ngọ nói, "Phải giữ bí mật à?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Kỹ thuật của sư phụ em, truyền nam không truyền nữ, truyền đẹp trai không truyền xấu trai..."

"Còn truyền dày không truyền mỏng phải không?" Nguyên Ngọ liếc hấn.

"Cái gì dày mỏng cơ?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Mặt đây." Nguyên Ngọ nói.

"Đệch." Lâm Thành Bộ cười ngặt nghẽo.

Bởi vì không uống rượu mà Lâm Thành Bộ đầu làm món thanh đạm, một lúc sau hai người bọn họ đã ăn xong rồi.

Nguyên Ngọ không khen ngợi gì đồ ăn nhiều chỉ nói thích ăn, đối với Lâm Thành Bộ mà nói, lời này còn đáng giá hơn tất cả, nghe cứ như Nguyên Ngọ nói thích vậy.

"Tay nghề của cậu," Nguyên Ngọ châm điếu thuốc, "Ngoài dự đoán của tôi, trước kia Thừa Vũ nói cậu nấu đồ ăn đỉnh lắm, tôi còn nghĩ là vì anh ta theo đuổi cậu, có cho cậu ta ăn phân thì cậu ta cũng khen ngon."

"Anh ấy mà nghe thấy mấy câu này," Lâm Thành Bộ cười, "Chắc tức điên với anh mất."

"Tôi biết vì sao cứ rảnh rồi là anh ta lại chạy đến đây rồi," Nguyên Ngọ rít một hơi thuốc lá, "Không chỉ vì cậu, mà còn vì thức ăn nữa."

"Ăn ngon không?" Lâm Thành Bộ cười thỏa mãn, "Anh rảnh rồi cũng có thể tới, không có thời gian thì bảo em một tiếng, em có thể đến nhà làm, ngoại trừ đậu phụ thì món khác đầu làm ở nhà được."

"Muốn đến nhà tôi?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Qua đợt này đi," Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ, "Hiện tại tôi vẫn đang... đi đầu chinh, tôi còn phải đến bác sĩ Lương vài tháng nữa, lúc bình thường muốn ở một mình."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu, mặc dù Nguyên Ngọ bây giờ nhìn từ trên xuống dưới bình thường, nhưng vết thương lòng muốn bình phục hoàn toàn thì không phải chỉ mất một hai tháng.

Hai người lại ngồi thêm một lúc, Lâm Thành Bộ đang định nói đưa Nguyên Ngọ về thì nhìn qua cửa sổ thấy phòng bên kia có người đi ra.

"Uống trà đi," hắn vội cầm lấy bình trà, khách phòng kia muốn đi về thì phải đi ngang qua phòng của bọn họ, hắn không biết Nguyên Ngọ có biết về sự tồn tại của diễn đàn đó không nhưng vẫn không muốn nhìn thấy những người này, "Em nói anh nghe, trà này..."

"Người bên kia về hả?" Nguyên Ngọ cắt ngang lời hắn.

Tay Lâm Thành Bộ đang cầm ấm trà khựng lại giữa không trung.

"Tôi không sao." Nguyên Ngọ nói.

"Bọn họ..." Lâm Thành Bộ do dự, mấy người kia đã đi ngang qua, mặc áo cài nút kín mít, không nhìn thấy áo phông đen mà phục vụ nói nữa.

Nhưng đúng là những người này rất kỳ lạ y như lời cô nói, là kiểu quái dị liếc mắt qua có thể thấy, mặt mày vô cảm cùng ánh mắt mờ mịt vô hồn.

"Có phải cậu tra cái ID Cười hết một chén rượu không?" Nguyên Ngọ bình tĩnh đón lấy ấm trà trên tay hắn tự rót một chén.

"... Đúng vậy." Lâm Thành Bộ nói.

"Cười hết một chén rượu," Nguyên Ngọ nhìn trà trong chén, "ID này Nguyên Thân dùng từ thời cấp ba, dùng nhiều năm lắm rồi."

"Vậy sao." Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Chắc cậu cũng thấy cái diễn đàn đó rồi," Nguyên Ngọ nhấp một ngụm trà, "Diễn đàn đó không có gì đáng sợ, không xem được gì nữa, trang web bị đóng rồi."

"Là... Trang web tự sát à?" Lâm Thành Bộ cau mày.

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Một trang web... rất đáng sợ, một chỗ nói cho cậu rằng cuộc sống này không còn gì đáng sống, chỉ cho cậu cách để

chết."

"Đệch." Lâm Thành Bộ l`âm b`ân.

"Những người có chút xíu tư tưởng không muốn sống, chỉ là một chút xíu xíu thôi, một khi đã bước vào là không thể thoát ra được, những kẻ kia sẽ tẩy não cậu, nói thế giới của cậu rất tuyệt vọng, vùng vẫy đấu tranh thế nào cũng không có hi vọng, chỉ có chết mới giúp cậu được giải thoát, bọn họ chỉ cho cậu cách chết, chỉ cho cậu người này chết thế nào, người kia chết ra sao..." Giọng nói của Nguyên Ngọ hơi u ám: "Lúc tôi biết là có chỗ như thế tồn tại thì Nguyên Ngọ đã ở trong đó hơn một năm rồi."

"Không ai quan tâm sao?" Lâm Thành Bộ tức giận, "Cái này có bị tính là xúi giục không?"

"Tôi báo cảnh sát," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Trang web đó bị đóng, có đi đâu...muộn quá rồi."

"Vậy bọn họ..." Lâm Thành Bộ đứng dậy nhưng không còn thấy những người kia nữa, "Có phải... bọn họ không? Là bọn họ à?"

"Tôi không biết," Nguyên Ngọ nhào người lên bàn xoay xoay cái cốc trong tay, "Lúc cậu với cô bé phục vụ nói chuyện bên ngoài tôi nghe thấy rồi, tôi đã qua nhìn thử nhưng... không biết."

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không biết, có thể làm gì?" Nguyên Ngọ cười, "Có thể làm được gì à?"

Lâm Thành Bộ không nói nữa.

Đúng vậy, có thể làm gì? Nguyên Ngọ báo cảnh sát, trang web bị đóng, còn có thể làm gì nữa?

Lâm Thành Bộ đột nhiên cảm nhận được một chút cảm giác mà Nguyên Ngọ đối mặt trong thời gian qua, anh em ruột thịt của mình bị bao trùm bởi

bóng tối âm u không tưởng tượng được mà mình lại không có cách nào.

Cảm giác bất lực và tuyệt vọng.

"Người thực sự muốn chết," giọng Nguyễn Ngọc nhỏ dề, "Cậu không ngăn được đâu, thật đấy."

"Em muốn uống trà sữa, Gongcha." Lâm Thành Bộ đột nhiên nói.

Nguyễn Ngọc không đáp ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chú à," Lâm Thành Bộ giơ tay ta, khẽ sờ lên tay Nguyễn Ngọc rồi nắm chặt lại quơ quơ, "Chú à, mua cho con trà sữa đi?"

"Đừng làm nũng," Nguyễn Ngọc nheo mắt, "Thanh niên lớn tướng rồi."

"Nguyễn Ngọc mời em uống trà sữa đi." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyễn Ngọc tắc lưỡi: "Cậu phiền lắm đấy biết không?"

"Gongcha," Lâm Thành Bộ nói, "Em biết chỗ nào có, cách đây không xa, trước kia em xong việc vênh ngang qua sẽ uống, kem cheese ở hàng đó là ngon nhất trong số tất cả trà sữa kem cheese em đã uống đấy."

"Cô gái nhỏ," Nguyễn Ngọc rút tay ra đứng lên, "Bữa hôm nay có cần tính tiền không?"

"Không cần," Lâm Thành Bộ cũng đứng dậy, "Anh muốn ăn lúc nào thì tới lúc đó, không cần tính tiền, ăn xong rồi đi cũng được."

"Đi thôi," Nguyễn Ngọc vươn tay hoạt động mấy cái, "Mời cậu uống trà sữa."

"Còn nữa," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ y, "Còn đặt biệt danh linh tinh cho em em mắng anh đấy."

"Mắng thử câu nghe coi." Nguyễn Ngọc mặc áo khoác vào.

"Ông trẻ nhà anh." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Tôi là ông trẻ cậu, không sai."

Lâm Thành Bộ không nói nữa, tâm trạng Nguyên Ngọ thoải mái thì những cái khác hẳn không quan tâm.

Nguyên Ngọ biết hẳn đang đánh trống lảng nhưng rất phối hợp với hẳn, chuyện này làm Lâm Thành Bộ cảm thấy yên tâm, nói thế nào đi nữa Nguyên Ngọ vẫn đang cố gắng thoát khỏi những u ám kia.

Chẳng qua hẳn hơi buồn, sớm biết thì hôm nay không nên đưa Nguyên Ngọ tới dùng cơm, cái thế giới này vừa tròn vừa nhỏ mẹ nó còn cầu huyết hơn cả tiểu thuyết.

"Cậu xem," Nguyên Ngọ chần chập đi cùng hẳn về phía hàng Gongcha, "Có thể thương lượng với bọn họ, thêm tí tiền chỉ lấy kem cheese không lấy trà?"

"Không được," Lâm Thành Bộ bật cười, "Em thử rồi, người ta không bán."

"Trước kia không biết cậu thích kem bơ như vậy," Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ, "Không thì hôm nào làm kem cho cậu..."

"Hôm nào?" Lâm Thành Bộ lập tức hỏi.

"Thì là... hôm nào đấy." Nguyên Ngọ nói

"Không có thời gian cụ thể em chả trông mong gì được," Lâm Thành Bộ thở dài, "Trước kia suốt ngày nhìn anh pha đồ uống riêng cho Giang Thừa Vũ, khó khăn lắm mới nói làm cho em, còn chả biết ngày tháng năm nào."

"Đợi lúc nào tặng quà cho cậu đi," Nguyên Ngọ ngáp, "Cái này không cần công cụ, cần một cái cốc đồng là được."

"Được," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Em ghim rồi đấy nhé."

"Ghim đi." Nguyên Ngọ đáp.

Phố đi dạo buổi tối đông người, quán trà sữa làm ăn rất khá, hai người bọn họ đứng xếp hàng hai mươi phút mới lấy được trà sữa.

Còn không có chỗ ngồi.

"Tìm ghế ngồi ven đường đi..." Lâm Thành Bộ nhìn trái nhìn phải, tất cả ghế trong tầm mắt đều có người ngồi rồi, "Đệch."

"Về xe uống." Nguyên Ngọ nói, "Chẳng bao xa."

"Em sợ về đến xe thì không còn gì để uống." Lâm Thành Bộ nói.

Quả nhiên lúc ngồi vào đến ô tô thì trà sữa trong tay Nguyên Ngọ còn đầy cốc, trên tay Lâm Thành Bộ thì chỉ còn đáy cốc.

Nguyên Ngọ học theo Lâm Thành Bộ chỉ lần trước, đặt ống hút ở chỗ tiếp giáp kem và trà mà hút, mới được hai hộp thì Lâm Thành Bộ đã uống sạch rồi.

"Ài," Hần buồn rầu quơ quơ cái cốc, vừa liếc cốc của Nguyên Ngọ, "Sao anh uống chậm thế?"

"Bởi vì tôi no." Nguyên Ngọ nói.

"Anh không uống hết thì san sang cho em đi." Lâm Thành Bộ lập tức mở nắp cốc mình.

Nguyên Ngọ nhìn hần, thờ dãi đưa cốc sang, "Được rồi, cậu uống đi."

"Thôi em ngại lắm." Lâm Thành Bộ nói.

"Thôi đi," Nguyên Ngọ nhìn hần, "Làm màu quá đấy."

Lâm Thành Bộ cười cười cầm lấy cốc trong tay y uống: "Anh vừa ăn no rồi?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Ngon không?" Lâm Thành Bộ nói

"Một buổi tối hỏi tám trăm lần," Nguyên Ngọ dựa ghế xe về phía sau, tựa lưng vào ghế nhắm mắt, "Hỏi nữa là tôi bảo ăn chả ra gì đấy."

"Vậy không hỏi nữa." Lâm Thành Bộ cười.

Xe dừng lại ở ven đường, bên ngoài là khung cảnh phố phường tấp nập.

Đèn neon lấp lóe, xe chạy qua lại, người tới người lui, khung cửa kính giống như màn hình ti vi chiếu đủ các loại hình ảnh.

Lâm Thành Bộ thích cảm giác cho dù thế giới bên ngoài hỗn loạn phức tạp nhưng xung quanh mình vẫn có một không gian yên tĩnh này.

Nguyên Ngọ ở bên cạnh, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, trên khuôn mặt yên tĩnh là ánh sáng chớp nhoáng.

Hắn xuống hết trà sữa rồi chùng chung hai cốc với nhau để sang một bên, quay đầu nhìn Nguyên Ngọ.

Vào thời điểm thế này hắn sẽ có vài suy nghĩ.

Ôm một cái, sờ một cái, hôn một cái.

Lên trán, lên tóc mái rũ xuống, lên sống mũi, lên mắt, lên môi.

Hắn nhích dần sang, nín thở giống như chuẩn bị làm đại sự.

Có đi đâu đúng là chuyện lớn mà, đây là lần thứ hai hắn muốn hôn Nguyên Ngọ trong trạng thái tỉnh táo, lần đầu tiên bị còng trên xe, lần này...

Đến sát gần hắn có thể nhìn thấy lông mi của Nguyên Ngọ khẽ lay động, lông mi Nguyên Ngọ không tính là dày nhưng rất dài.

"Thật ra thì," đột nhiên Nguyên Ngọ mở mắt nhìn hẳn, "Hiện tại tâm tình tôi không tốt lắm.

Lâm Thành Bộ khựng lại, cảm giác bị bắt tại trận và từ chối thật là lúng túng.

"Tôi vẫn luôn cố gắng đi đầu chính, nghĩ đủ mọi cách khống chế," Nguyên Ngọ nói, "Nhưng loại suy nghĩ này không phải muốn khống chế là khống chế được."

"Ừ." Lâm Thành Bộ khẽ đáp.

"Có một vài việc, tôi vừa nghĩ tới là đau lòng," Nguyên Ngọ nhíu mày, "Vừa nghĩ đến những chuyện của Nguyên Thân, những người nó đụng phải và những thứ nó nhìn thấy ở trong trang web kia, những đen tối mà nó phải trải qua, thì tôi..."

"Những chuyện anh có thể làm đầu đã làm rồi," Lâm Thành Bộ nắm nhẹ bả vai y khẽ bóp, "Anh đừng lúc nào cũng gán những chuyện đó lên người mình, không phải tại anh thế nào mà anh ta mới vậy, anh hiểu không?"

"Tôi biết," Nguyên Ngọ nhắm mắt lại, hít thở sâu, "Tôi biết."

"Em đưa anh về nhà nhé?" Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng hỏi, "Về nhà ngủ một giấc?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

Cả dọc đường Lâm Thành Bộ lái xe đưa Nguyên Ngọ về hai người đều không lên tiếng.

Sau khi Nguyên Ngọ quay về có thay đổi không ít so với trước kia, không lạnh lùng như trước, cũng dễ tính hơn nhiều, Lâm Thành Bộ chưa thấy y nổi giận lần nào.

Nhưng thay đổi này lại khiến hắn hơi mờ mịt, Nguyên Ngộ luôn lãnh đạm cứng rắn lại trở nên... mềm yếu đi rất nhiều.

Là vì vết thương bị rách ra rồi thì không cần nguy trang nữa? Hay là phải đối mặt với những áp lực kia thêm lần nữa? Hắn không biết.

"Đến rồi." Lâm Thành Bộ dừng xe dưới nhà của Nguyên Ngộ.

"Ừ." Nguyên Ngộ đáp, nhắm hai mắt không động đậy.

"Vẫn phải đi ra lượn mấy vòng nữa hả?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không cần," Nguyên Ngộ từ từ mở mắt ra vắn vắn cổ, "Cảm ơn."

"Đừng có lúc nào cũng nói cảm ơn với em, không quen." Lâm Thành Bộ cau mày.

"Là quen bị ăn mắng hơn đúng không?" Nguyên Ngộ nói.

"Cũng không hẳn," Lâm Thành Bộ thở dài, "Cảm thấy xa cách."

Nguyên Ngộ không lên tiếng chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ không có ai, cũng không có gì để nhìn, mỗi một cây cột đèn điện đứng trơ trọi nhưng Nguyên Ngộ vẫn nhìn rất lâu.

Sau đó nghiêng đầu vỗ nhẹ lên vai hắn: "Tiểu Bộ."

"Hửm?" Lâm Thành Bộ nhìn y, lâu lắm rồi Nguyên Ngộ không nghiêm túc gọi tên hắn một lần.

"Tôi ấy mà," Nguyên Ngộ hạ cửa xe xuống, đột điều thuốc rồi nằm nhào ra cửa, "Mình là dạng gì đến mình còn không rõ, tôi cứ nói là Nguyên Ngộ không bình thường, nhưng chính bản thân tôi trưởng thành như vậy chắc gì đã khỏe mạnh hơn."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng.

"Tôi không quen có người đối tốt với tôi, tôi cũng không biết đối xử tốt với người khác thế nào." Nguyên Ngọ hút một hơi thuốc lá, "Lúc có người đối xử tốt với tôi, tôi sẽ sợ, bởi vì tôi không biết đáp lại như thế nào, lại không biết sống chung với người tốt ra sao."

"Nhìn ra được." Lâm Thành Bộ nói.

"Chuyện lên giường tôi nói với cậu," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hấn, "Cậu đừng coi là thật."

Lâm Thành Bộ đối mặt với y.

"Cho dù tôi có nghĩ như vậy thật thì cũng sẽ không làm vậy," Nguyên Ngọ vỗ vỗ mặt hấn, "Hiểu không?"

"Ý anh là gì?" Lâm Thành Bộ nắm tay y lại.

"Bác sĩ Lương từng nói, với tình trạng của tôi phải từ từ, muốn giải tỏa hết ần thời gian dài," Nguyên Ngọ nói, "Thời gian dài là bao lâu không ai biết, cậu tốn thời gian với tôi lâu như vậy, thằng nhóc con ngốc nghếch cũng lớn thành thanh niên ngốc nghếch rồi..."

"Em không ngốc." Lâm Thành Bộ tắc lưỡi.

"Tôi căn bản không biết làm sao để xây dựng quan hệ thân thiết với người khác, cậu hiểu ý tôi không?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Cậu không ngốc thì cậu phải hiểu ý tôi chứ?"

"Quan hệ chúng ta thân thiết hơn trước kia rồi," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Chính anh tự cảm nhận được mà? Em cảm giác được, hay ý anh là anh cố ý làm như vậy?"

Nguyên Ngọ nhìn hấn không đáp.

"Được rồi em biết rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Anh về ngủ đi, sáng mai còn phải đến chỗ bác sĩ Lương."

"Ủ." Nguyên Ngọ xuống xe, sau khi đóng cửa sổ lại nhào người qua cửa xe, "Tôi bảo này, không cần đứng ở phố bên kia canh chừng nữa đâu."

"Không canh nữa," Lâm Thành Bộ nói, lúc Nguyên Ngọ xoay người vào trong tòa nhà hắn lại nói thêm, "Tuần tới anh đến nhà ông bà nội thì nói với em, em đưa anh đi."

Nguyên Ngọ nghiêng đầu nhìn hắn.

"Nghe thấy không?!" Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn y.

"...Nghe thấy rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Những lời hôm nay anh nói," Lâm Thành Bộ trừng mắt nhìn y, "Em đâu nghe hết rồi, bây giờ đến lượt em nói, anh nghe."

"Ủ." Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ lại quay lại nhào lên cửa sổ xe nhìn hắn.

"Có bệnh thì đi khám! Không biết đối xử tốt với người khác thì học em!" Lâm Thành Bộ nói, "Em tốn công tốn sức với anh bao nhiêu năm như vậy, anh dùng dăm ba câu nhảm nhí mà muốn đuổi em đi à, nói cho anh biết không được đâu sói ạ! Lúc anh còn là một tên bệnh thần kinh em không thèm nói gì, bây giờ khá hơn một tẹo là muốn chạy mất! Không có cửa đâu nhé."

Nguyên Ngọ há miệng đang định nói thì bị hắn chặn họng.

"Anh trật tự!" Lâm Thành Bộ chỉ chỉ y, "Anh đối với em thế nào không cần anh nói, em tự cảm nhận được! Bây giờ em cảm thấy anh đối xử với em tốt hơn ngày trước! Nghe rõ chưa chú Nguyên!"

Nguyên Ngọ không lên tiếng, có vẻ chưa lấy lại được tinh thần.

"Hỏi anh đấy!" Lâm Thành Bộ cao giọng.

".... Nghe rõ rồi." Nguyên Ngọ đáp.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 33

Nguyên Ngọ đứng ở cửa sảnh nhìn Lâm Thành Bộ tức giận đùng đùng quay xe còn va vào luống hoa ở hàng rào bảo vệ, chỉnh đầu xe kết một tiếng r ầm tất tả lái đi.

Y có hơi buồn cười, cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Thành Bộ.

- Vỡ đèn bên trái r ầm.

Lúc xoay người chuẩn bị vào thang máy thì Lâm Thành Bộ gọi điện thoại lại: "Hóng cái gì mà hóng, lên nhà đi."

"Hóng xong r ầm." Nguyên Ngọ nói.

"Anh đừng tắt điện thoại nữa nhé?" Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ do dự r ầm nói: "Ừ."

"Em không có việc gì thì sẽ không gọi cho anh," Lâm Thành Bộ nói, "Nhưng có chuyện gì cần gọi tới mà điện thoại tắt là sẽ cáu lắm đấy chú ạ."

"Biết r ầm," Nguyên Ngọ nhấn nút thang máy, "Cậu lái xe đừng gọi điện thoại."

"Em đâu có vừa lái xe vừa gọi," Lâm Thành Bộ nói, "Em dừng xe vào lề đường r ầm mới gọi."

"Mau lái xe đi đi, cảnh sát tới kéo xe bây giờ." Nguyên Ngọ nói.

Cúp điện thoại xong y đi vào thang máy, không hiểu sao vẫn thấy muốn cười.

Gần đây không nóng giận được là tốt hay xấu y không rõ.

Bác sĩ Lương giúp y khống chế, chủ yếu là khống chế mấy suy nghĩ linh tinh, y cố gắng khống chế, có lẽ nào khống chế tốt quá lại khống chế luôn cả tình tính của mình.

Không hiểu.

Về đến nhà muốn tắm, đứng cạnh vòi hoa sen một lúc lâu mà nước phun ra vẫn còn lạnh, y ra ngoài nhìn thấy đèn của máy nước nóng không sáng nữa.

Sau khi y quay về bình nước nóng vẫn bật 24/7 chưa từng tắt.... Y tắt đi bật lại, đèn vẫn không sáng.

Sau khi ấn chín chín tám một lần y đã chắc chắn được rằng máy nước nóng bị hỏng rồi.

Y cúi kính đá cái thùng bên cạnh một đá.

Lại thấy vui vẻ, vẫn nóng tính được.

Thời tiết bây giờ lạnh rồi, tắm nước lạnh có vẻ không ổn lắm, hẳn đành lấy bình siêu tốc đun mấy ấm nước để tắm.

Tắm rửa còn không bằng trên thuyền, trên thuyền còn có một máy nước nóng nhỏ đốt bằng hơi ga, ngay cả lúc chập mạch không chảnh được thì nước trong đó vẫn có thể vật được lông gà.

Tắm xong nhìn đồng hồ đã không còn sớm nữa rồi

Hắn đứng trong phòng khách mới phát hiện mình không biết nên làm gì.

Đúng một lúc, y ngó vào ghế sofa mở máy tính xách tay lên.

Máy tính xách tay của Nguyên Ngọ y đã để lại căn nhà thuê kia, tất cả những thứ liên quan đến Nguyên Thân đều để ở đó, ông bà nội không biết dùng, chắc cái máy tính kia sau này sẽ không có ai mở ra.

Nguyên Ngọ ngửa đầu dựa vào ghế salon, vậy thì những câu chuyện của Nguyên Thân sẽ không còn xuất hiện ở không gian mà hắn đã từng tồn tại, cũng không ai có thể liên lạc với cưỡi hết một chén rượu.

Sau khi đóng cái cửa phòng này lại, Nguyên Thân biến mất.

Chúng ta sống ở trong suy nghĩ của chính mình, hay sống trong ký ức của người khác?

Câu hỏi này của Nguyên Thân không có câu trả lời xác đáng, nhưng có lẽ kết cục này sẽ chứng thực cho suy nghĩ của hắn trước nay, hắn sống chết muốn chứng minh bản thân đã từng tồn tại, cuối cùng vẫn là...

"A." Nguyên Ngọ bật dậy khỏi ghế salon nhìn đồng hồ treo trên tường, dựa theo kế hoạch y tự đưa ra thì lúc này không phải là thời gian để nghĩ về Nguyên Thân.

Y cần bức tranh thêu chữ thập trên bàn lên.

Tiếp nào Thánh phụ.

Hắn dự định thêu xong rồi sẽ tặng cho Lâm Thành Bộ, nhưng lâu như vậy rồi mà đến cái mặt còn chưa thêu xong... Nhưng y cảm thấy mình giỏi hơn nhiều so với Lâm Thành Bộ, ít nhất bây giờ hắn dùng sức giật giật cũng không kéo được đầu chỉ thừa ra.

Có đi đầu thêu lên thêu xuống mặt Thánh phụ hơn nửa tiếng là thấy hơi phờ phạc rồi.

Ném Thánh phụ xuống cần tờ giấy ghi chú lên.

Mua một cái máy nước nóng.

Có lẽ vì nếu tra sổ dư tài khoản sẽ thấy tên mình nên y luôn né tránh trong vô thức, cho nên rất lâu rồi y không tra nữa.

Thật ra trước kia có bao nhiêu tiền y cũng không để ý, công việc ở quầy bar kiếm được không ít tiền, y chơi xe nhiều năm rồi, giúp người ta mua

bán xe sang tay cũng có thể kiếm, y không gửi tiền tiết kiệm, mua nhà xong lại càng không đếm.

Y lo lắng mở sổ dư ra nhìn.

... Thánh phụ ơi!

Tiền vẫn còn nhưng không nhiều lắm.

Y lại bóc những thẻ khác trên người mình ra tra hết một lượt, có một tấm thẻ vẫn còn, y thở phào nhẹ nhõm.

Còn cần cự được một khoảng thời gian, cần không nổi nữa thì bản thân ổn hơn có thể về quê này bar làm việc.

Nguyên Ngọ nằm vật xuống ghế sofa.

Bác sĩ Lương đã nói y có thể về đi làm ở quán bar, ở nơi quen thuộc sẽ tốt hơn với y.

Nhưng y vẫn một mực muốn tâm trạng ổn định hơn mới cân nhắc... Vậy là đang né tránh à? Né tránh cái gì? Một người sống cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài đột nhiên tỉnh giấc, sợ mọi thứ xung quanh thay đổi trở nên xa lạ?

Nguyên Ngọ cười.

Có lẽ là vậy.

Hoặc không thì là lười.

Lâm Thành Bộ nói là làm, không chạy tới ngã ỳ ở ghế dài bên đường nữa.

Mỗi ngày Nguyên Ngọ sẽ cần ống nhòm nhìn qua một chút nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Thành Bộ đâu.

Không gọi điện không nhắn tin đúng như cậu ta đề nghị.

Chắc.

Nguyên Ngọ nhìn lịch, cách hạn trả nhà y khoanh tròn còn có hai hôm nữa, y nhìn chìa khóa bên cạnh.

Cần phải đi tìm ông bà nội rồi.

Y không rõ mình có cần thiết phải làm như vậy không, nhưng việc này giống như thủ tục vậy, nhiều năm như vậy rồi y cũng nên đối diện với hai ông bà.

Y muốn kéo bản thân mình trở về với thế giới thực sự của y.

Những lời nói cùng ánh mắt lạnh lùng từng khiến y tổn thương.

Hai ông bà già khiến y sợ hãi, kháng cự và xa lánh Nguyên Thân.

Y hít một hơi sâu nhắm mắt lại từ từ thở ra, cần điện thoại lên gọi cho Lâm Thành Bộ.

"Chào anh!" Giọng nói Lâm Thành Bộ mang theo sự hớn hở.

"Chào cậu," Nguyên Ngọ nói, "Hôm nay phải đi làm không?"

"Hôm nay được nghỉ," Lâm Thành Bộ nói, "Anh phải ra ngoài à?"

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn chìa khóa, "Tôi phải đến... nhà ông bà nội."

"Vậy bây giờ em qua đón anh nhé?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Được." Nguyên Ngọ đột nhiên căng thẳng.

"Ăn sáng chưa?" Lâm Thành Bộ lại hỏi, "Em mang cho anh một ít."

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Rất nhanh sau đó Lâm Thành Bộ đã đến cửa, lúc chuông cửa vang lên Nguyên Ngọ vội đun xong nước rửa mặt.

"Đồ ăn quý khách gọi đây ạ." Lâm Thành Bộ tựa vào cạnh cửa, tay bê một hộp cơm.

"Câu làm?" Nguyên Ngọ phát hiện hộp đựng đồ ăn không phải là mua ngoài hàng.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Sủi cỏ chiên."

"Mua cái gì cũng được mà," Nguyên Ngọ nhận lấy hộp thức ăn "Còn tự làm, phiền phức."

"Không phải làm riêng cho anh đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Buổi sáng em ăn còn thừa đấy."

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Là ăn không hết, không phải cần xong thừa lại." Lâm Thành Bộ bổ sung thêm cho rõ.

"... Cậu không giải thích tôi còn không thấy buồn nôn." Nguyên Ngọ thở dài.

"Ăn nhanh đi," Lâm Thành Bộ vào phòng bếp mở tủ lạnh ra xem, "Sao anh không có sẵn sữa trong tủ à..."

"Không có thói quen." Nguyên Ngọ mở hộp đồ ăn ra, lười lấy đũa, bốc luôn một miếng sủi cỏ cho vào miệng.

"Anh ăn hết đi." Lâm Thành Bộ nói.

Ăn hết sủi cỏ, Nguyên Ngọ mang cái hộp đi từ từ rửa, rửa xong lại đứng bên bồn rửa giờ cái hộp lên cho róc nước, nhìn nước chảy ròng ròng đến khi chỉ còn tí tách từng giọt.

"Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ đứng sau lưng gọi y, "Có phải anh không muốn đi lắm không?"

"Không hẳn," Nguyên Ngọ nói, "Dù gì thì vẫn phải đi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Làm sao thế?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn.

"Không, thấy anh lờ mờ thật đấy." Lâm Thành Bộ nhìn hộp đựng thức ăn trong tay y.

Nguyên Ngọ cười cười, ném hộp cơm trả cho hắn: "Tôi đi thay quần áo."

Lúc nói ra địa chỉ nhà ông bà nội, Nguyên Ngọ có cảm giác rất xa lạ mặc dù y đã ở đó mười mấy năm rồi, nhưng trong nháy mắt thốt ra địa chỉ, y phát hiện bản thân thậm chí không còn nhớ được quang cảnh xung quanh thế nào rồi.

Rời khỏi nơi đó quá lâu, chỉ đến lúc Nguyên Thân tự sát mới trở về một lần, rất ngắn, không tới nửa tiếng đồng hồ đã bị ông bà nội vừa khóc vừa đuổi ra ngoài.

Lâm Thành Bộ không biết đường nhưng cũng không hỏi Nguyên Ngọ nên đi thế nào, chỉ mở bản đồ định vị ra dẫn đường.

Nguyên Ngọ cầm một phong bì trên tay, bên trong phong bì là chìa khóa và địa chỉ nhà.

Y cứ cầm phong thư như vậy trên tay gõ nhẹ đùi, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc lái xe đến nửa đường Nguyên Ngọ chỉ chỉ ngoài cửa sổ: "Rẽ vào lối kia là trường cũ của chúng tôi."

"Trường cấp ba à?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn bảng tên đường.

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Sau khi tốt nghiệp tôi không về nữa, ngã tư chỗ này chẳng thay đổi gì."

"Muốn đi vào xem một lúc không?" Lâm Thành Bộ lái xe chậm lại.

"Không cần," Nguyên Ngọ lắc đầu, "Tôi không nhớ gì chỗ này, có vào trường cũng chẳng có gì để kỉ niệm."

Lâm Thành Bộ nhấn chân ga tiếp tục lái về đằng trước.

Hắn nhìn quang cảnh hai bên đường, khu này là phía tây thành phố, đường như hắn chưa đến bao giờ nhưng đây là nơi Nguyên Ngọ đã sống mười mấy năm, hắn nhìn những cảnh sắc xa lạ này vẫn dấy lên một cảm giác khó nói.

Lúc định vị chỉ đường nhắc nhở "Điểm đến ở bên phải con đường trước mặt", Nguyên Ngọ vẫn đang ngẩng đầu dựa vào ghế phụ ngẩng thẳng dậy.

"Chỗ này à? Đằng trước?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Đằng trước là một khu dân cư rất cũ, phần lớn là nhà bốn năm tầng, trước nhà nào cũng có mảnh sân nuôi gà nuôi vịt trồng rau linh tinh, rất nhiều cửa nhà hướng ra phía vỉa hè.

"Ừ," Nguyên Ngọ nhỏ giọng đáp, "Cậu lái từ từ thôi."

"Được," Lâm Thành Bộ lái chậm nhích từng chút một về đằng trước.

Sau khi được năm sáu trăm mét, ngón tay Nguyên Ngọ khẽ gõ gõ lên cửa kính: "Dừng xe."

Lâm Thành Bộ dừng xe.

Nguyên Ngọ nhìn bên ngoài cửa xe không nhúc nhích, cứ thế nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Lâm Thành Bộ ghé gần lại nhìn theo hướng của y, bên cạnh đồng hồ đồng hồ ngang giữa hai căn nhà có mấy ông lão đang ngồi bên cạnh một cái bàn nhỏ đánh cờ.

Ánh mắt Nguyên Ngọ dừng lại trên người bọn họ, ngây ra không động đậy.

"Ông nội anh à?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Người nào?"

"Đợi tôi trên xe." Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắt.

Lâm Thành Bộ gật đầu: "Đưa chìa khóa xong rồi về luôn, không có gì để nói thì không cần nói."

"Ừ." Nguyên Ngọ đẩy cửa xe bước xuống.

Cả khu này không có gì thay đổi, nhìn căn nhà trước mặt và những thứ đồ cũ ngổn ngang, còn có mấy con gà chạy loạn, bầu không khí rất xa xôi nhưng lại quen thuộc bao bọc bốn xung quang Nguyên Ngọ.

Không sai.

Chỗ này chính là "căn nhà" y sống mười mấy năm nhưng không bao giờ muốn nhớ lại.

Ông nội ngẩng ngay đó cách có hai mươi mét, đang nhìn người khác đánh cờ.

Ông nội già rồi, già hơn nhiều so với trong trí nhớ của y, nếp nhăn hằn sâu, vết đồi mồi, chẳng còn lại mấy sợi tóc bạc.

Thật sự già rồi.

Đến khi chỉ còn cách năm sáu mét thì đứng lại.

Một ông lão đang đánh cờ ngẩng đầu nhìn về phía y, sừng sốt mất mấy giây rồi đẩy đẩy ông nội y bên cạnh: "Này, ông Nguyên, kia là đứa cháu lớn của ông phải không? Nguyên Ngọ?"

Tay ông nội run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Sau phút do dự khi đối mặt với ông nội, y mở miệng gọi: "Ông nội."

Ông nội chần chập đứng dậy, bước về phía y, miệng run run, mãi lúc lâu không thốt ra lời nào.

"Con..." Nguyên Ngọ đè nén kích động muốn quay về trong lòng, vừa mới mở miệng đã bị cắt ngang.

"Mày về đây làm gì!" ông nội run rẩy giơ tay lên chỉ vào mặt y, "Mày về làm cái gì?"

"Ông Nguyên, ông Nguyên," mấy ông già xung quanh đứng dậy cản ông nội lại, "Ông làm gì đấy, Nguyên Ngọ bao lâu không về rồi..."

"Mày cút đi cho tao!" Ông nội hất mấy ông già vừa nhào tới ra, "Cút ngay!"

Nguyên Ngọ không lên tiếng lui về phía sau.

"Đừng thế mà! Ông Nguyên đừng thế!" Mấy ông lão kia loạn hết cả lên, nhanh chóng khuyên giải.

Ông nội chắc giận lắm, sức tay cũng lớn, mấy ông lão muốn nhào tới ngăn cản đều bị ông nội làm cho tổn rất nhiều sức.

Nguyên Ngọ đứng im lẳng lặng nhìn, ông nội trước mắt mình và ông nội luôn lạnh nhạt trong trí nhớ của y rất khác nhau.

Cảm giác xa lạ không nói ra được.

Thực ra thì vốn xa lạ mà, ông nội nhiều khi cho y cảm giác chỉ là ông nội của Nguyên Thân.

Thừa thôi, y vẫn luôn cảm thấy y thật thừa thôi.

Cũng có lẽ bởi vì vậy nên Nguyên Thân mới cảm thấy mình thừa thôi.

Có lẽ mọi người đều thừa thôi.

Lâm Thành Bộ xuống xe đứng ở cửa xe bên kia nhìn.

Hắn không thấy được vẻ mặt của Nguyên Ngọ, chỉ biết Nguyên Ngọ vẫn đứng cách ông lão năm sáu bước không nhúc nhích, ngược lại hắn nhìn

thấy đáng vẽ của ông lão.

Tức giận, căm ghét viết rõ ràng trên mặt, còn có những từ "Cút" gõ vào tai Lâm Thành Bộ, hấn nhin lắ m mới có thể ngăn được bản thân không xông tới.

Có lẽ là vì động tĩnh lớn nên cánh cửa ở bên cạnh bật mở, một bà lão chạy ra.

Lâm Thành Bộ vừa mới đoán bà ấy có thể là bà nội của Nguyên Ngọ thì bà lão này đã xông tới, không chờ Lâm Thành Bộ phản ứng kịp, bà đã giáng một tát lên mặt Nguyên Ngọ.

"Mày tới đòi thêm mạng à!" Bà lão gào thét, sức khỏe hơn ông lão nhiều, mặc dù già nhưng rất nhanh nhẹn, tốc độ còn nhanh, Nguyên Ngọ vừa mới giơ tay lên ngăn thì bà đã vung tay đánh Nguyên Ngọ mấy lần.

Bốp bốp.

"Đạch mợ! Tổ sư! Lâm Thành Bộ đập cửa xe chạy tới.

Nguyên Ngọ dường như không có ý định né tránh hoặc giơ tay lên đỡ, lúc Lâm Thành Bộ chạy tới bên cạnh kéo y ra, hấn nhìn thấy vẻ mặt nguội lạnh và hờ hững của y, còn hơi mờ mịt.

"Bà làm gì đấy!" Lâm Thành Bộ đẩy bà lão kia ra.

Bà lão sững sờ xong quay ra nhìn xuống đất, ng ẩ phịch xuống: "Ồi giòi ơi mày làm cái gì, lại còn mang cả người đến đánh chết ông bà già này."

"Ơ cáiạch?" Lâm Thành Bộ hết hồn, đột nhiên nhìn thấy bà lão đang khóc lóc hấn lại luống cuống.

Ông lão thừa dịp này nhào sang, đẩy hấn một cái: "Chúng mày muốn làm gì! Muốn giết người à?"

"Tôi mà muốn giết ông bà thì hai ông bà chết mẹ nó từ năm phút trước rồi!" Lâm Thành Bộ lấy lại tinh thần hét hai ông bà già, "Còn ở đây mà ăn vạ được à! May cho hai ông bà đấy!"

Giọng nói lớn đến độ Lâm Thành Bộ cũng bị nhức óc.

Ông già bị hấn quát cho sững sờ chỉ biết trợn mắt nhìn, Lâm Thành Bộ chỉ vào bà già đang ng ồi dưới đất gào lên: "Ông bà nghĩ anh ấy muốn đến lắm à! Với cái tính đầu bòi của hai ông bà, anh ấy đểch cần phải làm ma cho ông bà đâu! Cái đểch!"

Quát xong mấy câu này cả đám người xung quanh đều im thin thít, Lâm Thành Bộ không thèm để ý xem mình quát to quá hay hỗn láo quá không, quay đầu nhìn Nguyên Ngọ: "Đồ đâu? Đưa bọn họ đi."

Nguyên Ngọ nhìn hấn mấy giây rồi đột nhiên nhếch nhếch khóe miệng bật cười

"Cười cái lìn gì," Lâm Thành Bộ sừng sốt, "Đưa bọn họ đi, chúng ta về"

Nguyên Ngọ bước tới trước mặt hai ông bà, cầm phong bì bỏ vào túi áo gile của ông nội: "Trong này có chìa khóa và địa chỉ của căn nhà Nguyên Thân thuê, có không ít đồ của nó ở đấy."

Ông già nhìn y, bà già cũng vội vàng đứng dậy, cầm lấy phong bì móc chìa khóa ra, nắm thật chặt: "Nhà Nguyên Thân thuê?"

"Ngày kia là đến hạn rồi," Nguyên Ngọ nói, "Ông bà không đến dọn thì chủ nhà sẽ vứt đồ đi."

"Đồ của Nguyên Thân?" Ông già lúc này mới bình thường trở lại.

Nguyên Ngọ không trả lời, quay người bước đi.

"Mày đứng lại!" Bà già gào lên: "Sao bây giờ mày mới nói cho chúng tao? Nó chết hai năm rồi mà bây giờ mày mới nói? Mày có ý gì!"

"Không có ý gì cả." Nguyên Ngọ không quay đầu lại, nói xong câu này thì nhanh chóng bước về phía xe, mở cửa bước vào.

"Anh ấy muốn nói thì nói, không muốn thì việc đó gì phải nói! Nói cho hai ông bà biết rồi còn ra về, đó gì!" Lâm Thành Bộ thật sự không nuốt trôi được thái độ này của hai ông bà, nếu không phải Nguyên Ngọ lên xe rồi thì hẳn còn ở lại đấu võ mồm tám mươi hiệp nữa, "Hôm nay coi như được mở mang tầm mắt, cậu Lâm đây qua hai mươi sáu mùa bánh ú rồi, lần đầu gặp loại cô hồn như hai ông bà."

Hai ông bà già còn mắng chửi mấy câu gì gì đó, cậu Lâm cũng không thèm nghe nữa, nhảy lên xe đạp chân ga, không thèm nhìn đường, tóm lại là cứ đi đã.

Lái xe đi qua được mấy con phố, Lâm Thành Bộ mới dừng xe ở lề đường mở định vị ra tìm đường đi về.

"Tôi chỉ cho cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ dừng tay, quay đầu nhìn y, "Anh... không sao chứ?"

"Bây giờ không sao rồi." Nguyên Ngọ cười.

Lâm Thành Bộ không lên tiếng chỉ nhìn y, nụ cười này của Nguyên Ngọ vương nỗi đau làm trong lòng Lâm Thành Bộ nhói lên.

Bất lực, thương cảm, thất vọng... Nụ cười này lẫn lộn quá nhiều thứ, ngay cả người tri tri như mình cũng nhận ra được.

"Anh..." Lâm Thành Bộ nhìn mảng đỏ trên mặt y, "Thế mà cũng nhịn được."

Đúng vậy, thế mà nhịn được, Lâm Thành Bộ không ngờ được Nguyên Ngọ lúc nào cũng nóng tính mà lúc đối mặt kiểu ông bà nội đánh cháu mình như kẻ thù, hoàn toàn không cần biết lý do, không cần biết hoàn cảnh lại có thể im lặng nhẫn nhịn như thế.

"VẬY Ờ," NGUYỄN NGỌ SỜ SỜ MẶT MÌNH, "QUEN R ỒI, KIỂU NHƯ... THÓI QUEN."

"ANH ĐỢI EM MỘT LÁT," LÂM THÀNH BỘ NHÌN VEN ĐƯỜNG, "EM ĐI MUA CHAI NƯỚC, CHỜM MỘT CHÚT KHÔNG LÁT NỮA LẠI SẰNG LÊN."

"TÔI THẤY HÌNH NHƯ SẰNG R ỒI," NGUYỄN NGỌ NHÚU MÀY, "NÓNG RẤT."

LÂM THÀNH BỘ CHẠY TỚI SIÊU THỊ NHỎ VEN ĐƯỜNG, BÓI TỬ LẠNH TỪ TRÊN XUỐNG DƯỚI CÙNG CÙNG LẤY ĐƯỢC MỘT CHAI NƯỚC SUỐI LẠNH, CHẠY VỀ BÊN CẠNH XE.

HẮN KÉO CỬA GHẾ PHỤ RA, LẤY MỘT CÁI KHĂN NHỎ BỌC CHAI NƯỚC LẠI R ỒI ÁP LÊN MẶT NGUYỄN NGỌ.

"À," NGUYỄN NGỌ C ẦN CÁI CHAI, CHỜM MỘT LÚC R ỒI NHÌN HẮN, "TRƯỚC KIA KHÔNG PHÁT HIỆN CẬU CŨNG BIẾT CHỬI BẬY ĐẾN THẾ NHÉ."

"BẬY LẮM Ờ?" LÂM THÀNH BỘ CHẶC CHẶC, " BÌNH THƯỜNG EM CŨNG ĐÂU PHẢI NGƯỜI CÓ VĂN HÓA LẮM ĐÂU, TRƯỚC KIA SỬA XE R ỒI LÀM Đ ẦU BẾP... CÓ ĐI ẦU BÌNH THƯỜNG NẾU KHÔNG CÁU LÊN THÌ CŨNG KHÔNG NÓI KHÓ NGHE NHƯ VẬY."

"CẢM... Ờ CẬU BẢO ĐỪNG NÓI CẢM ƠN ĐÚNG KHÔNG?" NGUYỄN NGỌ THỞ DÀI, "VẬY NÓI THẾ NÀO ĐÂY."

"KHÔNG C ẦN PHẢI NÓI, " LÂM THÀNH BỘ TỰA VÀO BÊN CẠNH CỬA XE, "ANH VUI VẺ THÌ CHO EM HÔN MỘT CÁI LÀ ĐƯỢC R ỒI."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 34

"Cậu có phải đói khát quá rồi không?" Nguyên Ngọ cầm chai nước lăn qua lăn lại trên mặt thong thả nói, "Với tình trạng quan hệ của hai chúng ta bây giờ, hôn một cái sờ một cái thật ra không sao, cậu không ngại thì tôi cũng không ngại, hẹn chịch cũng không phải gì to tát."

Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Nhưng mà..." Nguyên Ngọ cười cười, "Nếu như sau này nhờ đâu hai chúng ta nảy sinh tình cảm thật, cậu chấp nhận rằng nó bắt đầu từ một lần hẹn lên giường sao?"

Lâm Thành Bộ im lặng một lúc: "Em nói thật nhé."

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Em không sao cả, chỉ cần là anh," Lâm Thành Bộ nói, "Chỉ cần anh thì không sao, bắt đầu như thế nào em không để bụng, nói thật thì có thể bắt đầu là được, em không quan tâm hay yêu cầu phải bắt đầu như thế nào đâu."

Nguyên Ngọ bật cười ngặt nghẽo lúc lâu rồi thở dài: "Này là vã lắm rồi đây mà."

"Tùy anh nói thế nào cũng được," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi.

"Lại đây," Nguyên Ngọ tựa lưng vào ghế ngoắc ngoắc hấn.

"Làm gì?" Lâm Thành Bộ bước lại gần, nghĩ nghĩ lại nhanh chóng lùi lại, "Muốn tát em à?"

"Cậu lúc nào cũng có ký ức đau thương với tôi như vậy à?" Nguyên Ngọ nói.

"Đã từng bị đánh còn từng bị còng, anh nói xem," Lâm Thành Bộ ghé lại gần, "Anh mà cẩu lên thì chẳng cho ai mặt..."

Nguyên Ngọ túm cổ áo hắn kéo đến trước mặt mình hôn một cái.

Hai mắt Lâm Thành Bộ trợn tròn khiếp sợ, đến nỗi cùng nhìn xuống cánh mũi

Chưa nói tới môi Nguyên Ngọ có bao nhiêu ngọt ngào, không hề mại, còn hơi khô, nhưng Lâm Thành Bộ vẫn thấy đầu óc quay cuồng, không biết là bởi vì trợn mắt hay tại hạnh phúc tới bất ngờ quá.

Có đi đâu nộ hôn của Nguyên Ngọ hơi ăn bớt, chỉ đụng môi một cái đầu lưỡi đảo nhẹ, không đợi Lâm Thành Bộ cảm nhận được thêm gì y đã thả ra, dựa vai vào ghế.

"Hết rồi?" Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn y, "Chỉ thế thôi?"

"Ấy dà," Nguyên Ngọ cũng nhìn hắn, "Còn muốn thế nào nữa, đang trên đường lớn đấy."

Lâm Thành Bộ cảm thấy nếu không nhận cơ hội này mà làm quá thêm tí nữa thì mười phút sau Nguyên Ngọ lại đổi ý, hắn không thèm nhìn xung quanh, đạp một bước lên chỗ để chân chen người vào trong xe.

Nguyên Ngọ lên xe là có thói quen ngả ghế ra sau, Lâm Thành Bộ nhào lên vừa vặn nằm đè lên người y.

"Ài." Không biết là đè vào vào đâu rồi, Nguyên Ngọ thở dài.

Lâm Thành Bộ cảm giác bây giờ mà có người đứng bên cạnh nhìn thì cái dáng vẻ của mình chắc chắn là lão yêu tinh đối tám trăm năm mới vồ được thức ăn.

Lâm Thành Bộ đổ cả một trận mưa hôn xuống mặt Nguyên Ngọ, lông mày, mí mắt, sống mũi không bỏ sót chỗ nào, đến lúc cần xuống miệng thì hô hấp đã không đuổi kịp nữa rồi.

Có đi đâu tay vẫn theo kịp, thò vào trong áo Nguyên Ngọ sờ mó hung hăng.

Người Nguyên Ngọ hơi lạnh, à nhưng là do tay hắn quá nóng, cảm giác làm da hơi hơi lạnh cùng căng chặt làm hưng phấn dâng đầy trong hắn.

Gặm cắn trên môi Nguyên Ngọ chán rồi lại mò xuống đến cổ, xương quai xanh, tiếp theo còn kéo áo Nguyên Ngọ lên.

Lúc chuẩn bị cúi xuống hôn ngực Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ vỗ nhẹ gáy hắn: "Này, Tiểu Hoa."

"Ừ?" Lâm Thành Bộ chôn mặt vào ngực y đáp.

"Vé tham quan 100 tệ một người có hợp lí không?" Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ sững sờ khó hiểu hai giây, sau đó ngẩng đầu lên.

Hắn không cần quay đầu ra ngoài cửa xe nhìn cũng cảm nhận được bên ngoài có bóng người qua lại, hơn nữa không chỉ một.

"Ôi đêch!" trong nháy mắt hắn tỉnh táo lại, gằn giọng mắng.

Lúc hắn ngẩng dậy Nguyên Ngọ bắt đầu cười, cười đến khi hắn đập đầu vào trần xe, đến khi xuống xe rồi vẫn chưa ngưng.

Bên cạnh xe có hai bà bác và một đôi yêu nhau, mặt bà bác đầy kinh sợ và hiếu kỳ, đôi yêu đương kia thì cả hai đều nhìn đầy ẩn ý.

Cái tình cảnh này làm Lâm Thành Bộ cực kì lúng túng.

Đặc biệt là đến lúc hắn lui ra ngoài rồi mà mấy vị này vẫn chưa có định rời đi, vẫn còn đứng nhìn hắn từ trên xuống dưới.

"Còn trêu nữa em cần chết anh." Lâm Thành Bộ ngượng ngùng mắng Nguyên Ngọ một câu, sau đó hất tay đóng cửa xe lại.

Nhưng đúng là cái chỉ số thông minh của mình chẳng đến đâu, lí do để thoát khỏi tình huống này còn có vẻ càng ngượng hơn, cô gái nhỏ trong đôi yêu nhau không nhận được bật cười.

Lâm Thành Bộ không thèm để ý tiếp tục xoay người đi xòng qua đầu xe ng ồi vào ghế lái.

"Má nó, bọn họ ở bên ngoài bao lâu vậy?" Hấn lái xe giống như chạy thoát thân, qua kính chiếu hậu nhìn thấy mấy người kia vẫn còn đứng đó, hấn cảm thấy bản thân đã thoát khỏi sự xấu hổ lúng túng dần dần bình ổn lại.

"Lúc hai chúng ta nói chuyện bọn họ đã ở đấy r ồi," Nguyên Ngọ gồi đầu lên cánh tay, khoe miệng vẫn đang cười.

"Rảnh rồi đến thế là cùng," Lâm Thành Bộ vỗ vỗ vô lăng, "Không đi làm không đi chợ đứng đấy làm gì!"

"Đợi xe buýt," Nguyên Ngọ lại cười phá lên, "Cậu không thấy bên cạnh là trạm xe buýt à?"

"... Không thấy," Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Má nó, em không nhìn thấy thật, chỉ mãi nhìn anh."

Bởi vì Nguyên Ngọ cứ cười, không chỉ đường cho hấn, Lâm Thành Bộ không làm sao hết lúng túng được ức chế đi bừa về đằng trước, còn quẹo hấn mấy chỗ, đến lúc tỉnh táo lại thì không biết lái đến tận đâu r ồi.

"Chỗ kia là gì vậy?" Lâm Thành Bộ lái chậm lại, nhìn phía ngoài, có một con phố nhỏ không có người, nhìn giống như sắp ra khỏi khu r ồi.

"Nhà hỏa táng." Nguyên Ngọ ng ồi bên cạnh nói.

"Gi cơ?" Lâm Thành Bộ sửng sốt, quay đầu nhìn y.

"Đi thẳng về đằng trước sẽ là nhà hỏa táng rồi," Nguyên Ngọ chỉ chỉ trước mặt, "Rẽ phải chỗ kia là nghĩa địa, Nguyên Thân... ở đó."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, quay nhanh đầu xe.

"Không sao đâu." Nguyên Ngọ vỗ vỗ vai hắn.

"Em không biết, không để ý bảng chỉ đường." Lâm Thành Bộ có hơi nôn nao, nói thế nào đi nữa thì chuyện của Nguyên Thân là đoạn ký ức cực kì không vui với Nguyên Ngọ.

"Nói đến thì," Nguyên Ngọ dựa vào ghế, "Tôi chưa đi lần nào, chưa lần nào đi thăm Nguyên Thân, cũng chưa đi thăm cha tôi."

"Cha... anh?" Lâm Thành Bộ sửng sốt, "Ba anh cũng..."

"Ừ," Nguyên Ngọ gõ gõ ngón tay trên cửa sổ, "Cha tôi bị bệnh chết, có đi đâu tôi không biết là bệnh gì, không ai nói cho tôi, tôi cũng không đến bệnh viện thăm ông."

Lâm Thành Bộ muốn hỏi tại sao nhưng lại không mở miệng.

Không hỏi cũng đoán được, chắc là người nhà không cho Nguyên Ngọ đến, ông lão một khi mê tín mù quáng thì không nói lý được.

"Vậy..." Hắn suy nghĩ, "Mẹ anh thì sao?"

"Không biết, sau khi cha mất thì tôi không gặp lại bà," Nguyên Ngọ cười, "Chắc là không chịu nổi ông bà nội tôi?"

"...À." Lâm Thành Bộ không biết nên nói gì.

"Có đi đâu tôi không có cảm giác gì đâu," Nguyên Ngọ nhìn ra ngoài cửa xe, "Lúc đầu tôi cứ tự hỏi là sao mẹ lại không đưa tôi đi theo, sau đó không còn cảm xúc gì nữa, cũng không nhớ đến bà."

"Hận bà ấy không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không," Nguyên Ngọ c̣ần chai nước suối ṿặn ra uống một hớp,
"Chưa từng hận, tôi chưa hận ai bao giờ, không có yêu ghét hận thù, chẳng
qua có lúc sẽ không hiểu được tại sao lại thế."

"Sau này không c̣ần nghĩ xem tại sao," Lâm Thành Bộ nói, "Không c̣ần
thế, không c̣ần phải nghĩ nhiều vì những người không đáng."

"Ừ," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn ḥắn, "À phải ṛồi, đ̣ồ trên thuyệ̀n của
tôi ở nhà cậu à?"

"Ở đây hết," Lâm Thành Bộ nói, "Anh muốn đi lấy à?"

"Hôm nay thì không, lúc nào rảnh ṛồi tính," Nguyên Ngọ kéo kéo áo,
"Hôm nay tôi không muốn làm."

"Gì..." Lâm Thành Bộ ng̣ần người mới phản ứng được, trong tích tắc
đầu muốn bốc hơi luôn gào lên, "Má nó em còn chưa nghĩ xa đến thế đâu!
Anh cho là em đói khát đến thế thật à! Anh sang nhà em lấy đ̣ồ mà em
cũng đệ̀ anh được à!"

"Ai biết đâu được đây." Nguyên Ngọ thong thả nói.

"Anh nói vậy động chạm tự ái của em lắm đây, chú à!" Lâm Thành Bộ
quay đầu trừng y.

"Nhìn đường." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn trước mắt: "Tồn thương lòng tự trọng của
con đây chú à!"

"...Nghe thấy ṛồi." Nguyên Ngọ nói.

"Thôi ṛồi," Lâm Thành Bộ thở dài, "Trong lòng anh chắc em chắc còn
chút xíu hình tượng nào nữa đâu."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Ḥầy!" Lâm Thành Bộ vừa kêu vừa thở dài.

Buổi chiều Nguyên Ngọ phải đến chỗ bác sĩ Lương, sau khi lái xe về Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ "Nếu không thì đi ăn đã, sau đó đi lòng vòng rồi em đưa anh đến đấy luôn?"

"Cũng được." Nguyên Ngọ gãi đầu tên tay nhắm mắt.

"Muốn ăn gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Tôi nghĩ đã." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ lái xe đi vòng vòng, vòng gần mười phút Nguyên Ngọ vẫn chưa nói muốn đi ăn gì ở đâu, hắn đỗ xe lại ven đường: "Anh nghĩ xong chưa?"

"Hửm?" Nguyên Ngọ mở mắt ra nhìn hắn, "Nghĩ gì?"

"Cái đêch! Em hỏi anh muốn ăn gì, anh chả bảo là để anh nghĩ à?" Lâm Thành Bộ cạ lời.

"... Quên mất," Nguyên Ngọ bóp bóp trán, dựng ghế ngẩng lên, "Để tôi nghĩ đã."

"Thôi đừng nghĩ nữa," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ bên cạnh, "Ăn bít tết đi."

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Hàng bít tết ở tầng năm, Nguyên Ngọ đứng trong thang máy vẫn nhìn chăm chăm vào bảng quảng cáo nhà hàng dán trong thang máy, lúc lên đến tầng ba y chỉ chỉ: "Ăn cái này đi, tầng ba."

"Kem?" Lâm Thành Bộ nhìn chỗ y chỉ, "Bữa trưa ăn kem?"

"Nhìn menu còn có mấy loại bánh," Nguyên Ngọ lại nhìn nhìn, "Tôi thèm ăn ngọt..."

"Vật được," Lâm Thành Bộ lại nhấn tầng ba, "Đi thử xem."

"Cậu dễ tính nhỉ," Nguyên Ngọ dựa vào thang máy, "Ai mà bảo tôi trưa ăn cái thứ này chắc tôi nổi máu nóng luôn."

"Tự anh muốn ăn anh còn muốn câu với ai?" Lâm Thành Bộ không biết làm sao cả.

Cửa hàng kem này trang trí rất có phong cách, đồ cũng đẹp, vừa vào cửa đã ngửi được mùi kem thơm ngào ngạt, trước mắt đầu là kem.

Ngoại trừ các loại màu sắc hương vị ra, còn có các loại kem trộn hoa quả khác nhau, bánh Nguyên Ngọ muốn ăn cũng có rất nhiều loại, bánh mì kẹp kem, ốc quế các loại.

Khách trong tiệm đầu là các cô gái và trẻ em.

"Anh xem," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói, "Không có các ông trẻ đến đây ăn đâu."

"Ừ, không phải hợp với cậu sao?" Nguyên Ngọ nhìn kem trong tủ lạnh, "Cô gái nhỏ."

"Anh thôi đi," Lâm Thành Bộ liếc y: "Là anh đòi ăn, bà nhà."

Nguyên Ngọ nhìn quầy cười một lúc lâu, sau đó chọn một phần kem trộn cùng mấy cái bánh nhỏ: "Thử xem vị thế nào."

Hai người bọn họ tìm một chỗ ở bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, nhân viên phục vụ sau đó cũng mang kem đi lên, Lâm Thành Bộ mới phát hiện trong mấy cái bánh không phải kẹp kem lạnh.

"Đây là kem tươi," Lâm Thành Bộ nói, "Không phải anh muốn ăn kem lạnh sao? Em mang xuống đổi nhé?"

"Là lấy cho cậu mà," Nguyên Ngọ cầm ốc quế trên kem cắn một miếng, "Không phải cậu thích ăn kem tươi à, lát nữa lại hỏi hỏi sao lại không lấy bánh có phủ kem."

Lâm Thành Bộ nhìn y không lên tiếng, lát sau cần một cái bánh nhét hết vào miệng.

"Nghẹn." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ không nói được chỉ ghì y cười cười.

Những bánh điểm tâm nhân kem này rất ngon, Nguyên Ngọ còn gọi thêm một cái pizza kem.

Sau khi ăn xong Lâm Thành Bộ ngấy đến độ không muốn nhìn bàn nữa: "Một tháng nữa em sẽ không đụng vào đồ ngọt nữa, thật đấy, cả kẹo cao su cũng không ăn nữa."

Nguyên Ngọ gọi phục vụ tới tính tiền, Lâm Thành Bộ muốn trả tiền nhưng y ngăn lại: "Để tôi trả, hai năm qua cậu tiêu cho tôi không ít tiền."

"Tốn gì đâu." Lâm Thành Bộ nói.

"Điện nước gas." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Không có người ở thì tiền điện nước gas có bao nhiêu," Lâm Thành Bộ nói, "Cái giàn tưới nước tự động với cái tủ lạnh thì tốn được bao tiền."

Nguyên Ngọ cười không đáp.

"Anh còn tiền không?" Lâm Thành Bộ nhỏ giọng hỏi, "Lâu như vậy không đi làm kiếm tiền."

"Vẫn còn," Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ, "Qua đợt này tôi định về số 18."

"Vậy anh Thừa Vũ vui muốn chết luôn," Lâm Thành Bộ nói, "Anh muốn anh về sắp điên rồi, một tháng thay người pha rượu một lần, chẳng vừa lòng ai."

"Cậu ta bị chứng khó chịu," Nguyên Ngọ cười cười, "Quen kiểu của tôi rồi, đổi người sẽ thấy không ổn."

"Không phải đâu," Lâm Thành Bộ lắc đầu lại nhìn y, "Anh biết không, anh đứng ở đó sẽ khác."

"Khác cái gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Cái gì cũng khác, cực kỳ có khí chất, cực kỳ đẹp trai," Lâm Thành Bộ cau mày, "Ài em không biết nói sao nữa, em nhìn anh pha rượu bao nhiêu cũng không ngán cho dù động tác như nhau... Em còn quay nhiều video lắm này..."

"Còn quay video nữa?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Sao tôi không biết."

"Đương nhiên anh không biết rồi," Lâm Thành Bộ buồn rầu nhỏ giọng, "Nhiều người vây quanh anh như thế, nam nam nữ nữ, cả một đêm anh chắc còn không nhìn ra em ở đâu."

"Cậu nói xem," Nguyên Ngọ nhào người lên bàn, "Cậu thích là thích tôi nào?"

"Cái gì mà anh nào?" Lâm Thành Bộ vừa nghe thấy là căng thẳng, "Anh chỉ có một, còn anh nào nữa à! Anh chính là anh, đừng có..."

"Nào nào nào," Nguyên Ngọ vỗ vỗ tay hấn, "Tôi biết rồi, chỉ có một mình tôi, tôi là Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ là tôi."

"Vậy anh có ý gì?" Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm.

"Ý tôi là," Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ, "Cậu thích nhìn tôi pha rượu, còn thích gì nữa? Cậu thích tôi lúc đó, là tôi à? Cậu biết tôi là kiểu người gì sao? Xấu tính? Không thích nói chuyện? Còn gì nữa không?"

"Còn có anh bị thần kinh nữa." Lâm Thành Bộ nhú mày.

"Có phải cậu chỉ thích cái mặt của tôi không đấy?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Em không biết," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Không biết thật, cái này không nói được, anh thế nào em đâu thích, đơn giản là vậy, không thể nói rõ ra được là thích chỗ nào, lúc nào."

Nguyễn Ngọ nhìn hắn rất lâu.

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không sao cả," Nguyễn Ngọ đứng dậy từ từ ra khỏi cửa hàng, "Thì... không hiểu lắm."

"Không hiểu cái gì?" Lâm Thành Bộ đuổi theo y, "Không hiểu vì sao em thích anh?"

"Ừ," Nguyễn Ngọ ngẫm nghĩ, "Cậu xem, tôi thích ăn cái này ăn cái kia là bởi vì ngon, thích ăn cơm trứng bọc cơm chiên là vì thích vị trứng trộn chung với những cái khác, thích ăn đậu phụ cậu làm là vì..."

"Em hiểu rồi, ý anh là thích một người hay một thứ gì đó là phải có một hoặc vài điểm làm cho anh thích, đúng không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Tựa tựa như vậy." Nguyễn Ngọ gật đầu.

"Người không giống đồ ăn," Lâm Thành Bộ nói, "Anh là người, là người đấy."

"...Tôi không có cảm giác tôi không phải người." Nguyễn Ngọ nhìn hắn.

"Anh gom chung chuyện thích người với thích đồ này đồ kia chung với nhau đã là không đúng rồi," Lâm Thành Bộ không biết biểu đạt thế nào, cảm thấy bây giờ phải kéo Giang Thừa Vũ tới chỉ bảo cho Nguyễn Ngọ mới đúng, "Người, không phải đồ vậy, là... Ấy."

Nguyễn Ngọ lúc này lại không cười, lẳng chạng nhìn hắn.

"Em không muốn nói nữa đâu, chẳng biết nói thế nào," Lâm Thành Bộ dựa vào lan can, "Ban đầu vì anh đẹp trai nên mới bị hấp dẫn, sau đó phát hiện lúc anh pha rượu cực kỳ cuốn hút, sau nữa... thấy đúng là cảm giác này, không cần lí do, nhìn thấy anh là thấy thoải mái, muốn ở chung với anh, anh hò hững với người khác cũng được, tính tình khó ở cũng được,

em không thấy sao cả, chỉ là... Ài dà không nói nữa, em vừa nói không nói được nữa rồi."

"Tôi hiểu ý cậu rồi." Nguyên Ngọ thối thối lộn tóc trước trán.

"Em không cảm thấy là anh hiểu đâu, chắc cả đời này anh chưa có cảm giác như vậy với ai rồi," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Có đi đâu không sao, đợi đến lúc anh thích em thì sẽ hiểu, không cần lặn lội nữa."

"Hề?" Nguyên Ngọ xoáy mắt nhìn hắn, nheo nheo mắt.

"Hề cái gì mà hề," Lâm Thành Bộ không nhìn y, "Trẻ tuổi chả có gì ngoài tự tin."

Nguyên Ngọ không nói tiếp đề tài này nữa nhưng dáng vẻ dường như vẫn đang suy nghĩ.

Lâm Thành Bộ đột nhiên phát hiện ở phương diện này mà Nguyên Ngọ cũng có vấn đề thích một người mà cũng phải tìm lí do. Nhưng hắn không quan tâm, mặc dù Nguyên Ngọ không có cảm giác gì đối với mối quan hệ giữa hai người họ, có vẻ cũng không quan trọng, nhưng thái độ Nguyên Ngọ đối với hắn đã thay đổi rồi, hắn cảm nhận được rõ ràng đi đâu đó.

Những thay đổi này có cái rõ ràng, có cái chỉ be bé, nhưng hắn vẫn nhận thấy.

Chuyện sớm muộn.

Ha ha ha

Lúc Lâm Thành Bộ đưa Nguyên Ngọ đến dưới tầng chỗ bác sĩ Lương còn chưa đến giờ hẹn.

"Còn hơn nửa tiếng nữa," Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ đeo tay, "Anh muốn lên tầng đợi không?"

"Đợi ở đây đi," Nguyên Ngọ đi đến băng ghế bên cạnh vát chân ngang qua ngói xuống, "Cả y tá lẫn lễ tân trên đó nói nhều lắm."

"Được," Lâm Thành Bộ ng ồi xuống trước mặt y, không tỏ ra kỳ quái với tư thế ng ồi như cưỡi ngựa này của Nguyên Ngọ, người này vui vẻ thì tư thế nào cũng ng ồi được: "Anh muốn ăn gì không"

"Cậu vẫn đói?" Nguyên Ngọ giật mình.

"Không phải..." Lâm Thành Bộ do dự, "Ăn đầy một bụng kem..."

"Cậu đau bụng à?" Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm mặt hắn.

"Không." Lâm Thành Bộ đáp lại đơn giản.

Nói xong câu này hắn không nói gì nữa, Nguyên Ngọ nhìn đường phố cả lúc bắt đầu thấy bu ồn ngủ, lúc đang nghĩ xem làm thế nào để ngủ một lúc thì quay mặt phát hiện Lâm Thành Bộ đang vã mồ hôi.

"Cậu sao đấy?" Nguyên Ngọ vươn tay ra xoa xoa đầu hắn.

"Không sao cả," Lâm Thành Bộ nói, "Nóng."

"Đau bụng thật r ồi hả?" Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Mặt mũi trắng bệch ra r ồi, trong tòa nhà có nhà vệ sinh, cậu đi đi."

"...Ừ," Lâm Thành Bộ ôm bụng đứng dậy, "Vậy em... Nếu em lâu quá thì..."

"Biết r ồi," Nguyên Ngọ phất phất tay với hắn, "Cậu đi đi, đến giờ thì tôi lên."

Lâm Thành Bộ nhú mào ôm bụng, bước nhanh sang đường vào trong tòa nhà.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 35

Nguyên Ngọ ngồi trên ghế dài đợi gần mười phút vẫn chưa thấy Lâm Thành Bộ ra khỏi tòa nhà, y nhìn đồng hồ, cúi đầu úp mặt xuống ghế nhắm hai mắt lại.

Buổi trưa ăn đồ lạnh quá à? Lâu như vậy liệu có mất nước luôn không.

Nguyên Ngọ cúi đầu ngủ trên ghế một lúc, lúc mở mắt là bị điện thoại của bác sĩ Lương đánh thức.

"Tôi ở dưới tầng," Nguyên Ngọ nghe điện thoại, "Giờ lên đây."

Lâm Thành Bộ vẫn chưa đi ra, Nguyên Ngọ xoa xoa cái đầu nhức mỏi vừa đi lên chỗ bác sĩ Lương vừa nhắn tin cho Lâm Thành Bộ.

- Tôi lên trước, thiếu giấy thì gọi tôi.

Có đi đâu Lâm Thành Bộ không trả lời tin nhắn.

Hôm nay y trò chuyện với bác sĩ Lương chủ yếu chuyện buổi sáng đến chỗ ông bà nội, sau khi y kể xong, bác sĩ Lương không đánh giá nhiều những chuyện y trải qua.

"Cậu đã từng nói cậu nhất định phải đưa chìa khóa cho bọn họ," bác sĩ Lương nói, "Giống như một kiểu thủ tục, chúng ta có thể hiểu là đánh dấu chấm hết cho những chuyện vừa qua đúng không?"

"Đúng." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Vậy thì cái dấu câu này hôm nay đã được chấm xuống rồi," bác sĩ Lương rót thêm nước vào cốc cho y, "Sau này không cần lấy chuyện này

làm lí do trách mình nữa."

"Ừm..." Nguyên Ngọ đáp.

"Làm được quả không dễ dàng gì," bác sĩ Lương cười cười, "Dẫu sao những chuyện xảy ra cùng hoàn cảnh ở tuổi đó có ảnh hưởng rất lớn đối với con người, nhưng nếu được thì cậu có thể đặt bản thân vào hoàn cảnh khi ấy suy nghĩ lại một lần nữa, để biết tại sao bản thân lại nghĩ như vậy thì sẽ biết nên đáp lại thế nào."

"Rất khó" Nguyên Ngọ nhẹ giọng nói.

"Đương nhiên là khó rồi, không khó thì không có nhiều vấn đề về tâm lý như vậy rồi," bác sĩ Lương nói, "Vẫn là câu nói cũ, cậu muốn thay đổi thì mới thay đổi được, đôi khi phủ nhận bản thân còn khó khăn nhiều so với khẳng định bản thân."

"Tôi biết rồi..." Nguyên Ngọ cau mày, "Cứ từ từ đã..."

"Cậu có thể từ từ, nhưng không thể đem cái từ từ ra làm lí do," bác sĩ Lương nhìn y, "Hiểu ý tôi chứ?"

"Bây giờ tôi đang hơi hơi có mong muốn, đúng chưa?" Nguyên Ngọ cười, "Tôi cảm thấy có chút."

"Ý thức được thì phải thay đổi ngay," bác sĩ Lương cười nói, "Đừng có lười."

Mỗi lần ra khỏi chỗ bác sĩ Lương, Nguyên Ngọ đều cảm thấy bản thân thoải mái thanh thản nhiều, nhưng duy trì được mấy ngày lại hơi tụt lùi.

Chuyện này làm y hơi khó chịu, nhiều suy nghĩ cứ theo thói quen làm y phiền muộn.

Thứ duy nhất làm cho y cảm thấy thực tế là cảm giác tốc độ tụt lùi giảm đi rất nhiều.

Có lẽ y nên nghe lời bác sĩ Lương, không nên ở lý trong phòng của mình mãi, phải ra ngoài trở về với cuộc sống bình thường, với công việc, bạn bè...

Cho dù là ở chung với Lâm Thành Bộ, có lúc y cảm thấy thời gian bản thân nghĩ ngợi lung tung ít đi nhiều.

Thật ra Lâm Thành Bộ cũng coi như là một Jehovah tử tế, lúc ở chung với hắn sẽ không thấy phiền nào, trước kia... đúng là không chú ý đến.

Chắc.

Có đi đâu bạn học Jehovah không đứng ở cửa chờ Nguyên Ngộ như trong tưởng tượng, Nguyên Ngộ đi thẳng đến bên cạnh xe của hắn vẫn không thấy người đâu.

Trong xe không có ai.

Nguyên Ngộ đi quanh xe một vòng, rồi lại cúi xuống nhìn gầm xe.

Đáng kể mình nên ở dưới gầm xe, chứ không phải ở đây...

Có người đằng sau bấm còi, y quay đầu lại thấy một con xe màu đỏ quen thuộc đang lái tới.

Nhưng sao lại quen mắt thì không nhớ ra được ngay trong chốc lát.

Xe lái đến cạnh y rồi hạ cửa kính xuống.

"Tiểu Ngộ!" Người trong xe thò đầu ra gọi.

Nguyên Ngộ ngẩn người, đi tới nhìn nhìn, qua mấy giây mới bất ngờ nói: "Thừa Vũ?"

"Lên xe đi." Giang Thừa Vũ vẫy tay.

"Tại sao lại là... ông?" Nguyên Ngộ nhìn về phía xe Lâm Thành Bộ đang đỗ bên kia, "Lâm..."

"Lên xe rồi nói cho ông." Giang Thừa Vũ mở cửa xe.

Nguyên Ngọ do dự rồi rồi vào trong xe: "Lâm Thành Bộ đâu?"

"Bệnh viện," Giang Thừa Vũ vừa quay đầu vừa nói, "Ban nãy..."

"Gì cơ?" Nguyên Ngọ giật mình cắt ngang lời hắn, cảm thấy tay lạnh ngắt, "Bệnh viện? Cậu ta bệnh? Chuyện gì?"

"Viêm dạ dày cấp," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu ta..."

"Viêm dạ dày cấp?" Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm hắn, "Sao ông biết... Sao ông lại biết?"

"Ông không để tôi nói hết được à?" Giang Thừa Vũ lờm y, "Làm sao tôi biết hả, bây giờ là giờ làm việc, ai cũng bận, cậu ta không gọi tôi thì biết gọi ai."

Nguyên Ngọ không lên tiếng chỉ nhìn hắn.

Giang Thừa Vũ đợi một lúc lại nhìn y: "Này, ông không sao chứ?"

"Không phải bảo là để ông nói hết à?" Nguyên Ngọ nói, "Nói xong chưa?"

"... Chưa," Giang Thừa Vũ thở dài, "Thì cậu ta gọi điện cho tôi, nói là viêm dạ dày cấp nên gọi xe đến bệnh viện rồi, ông đang nói chuyện với bác sĩ Lương nên không gọi cho ông, bảo tôi đến đây đón ông."

"Viêm dạ dày cấp?" Nguyên Ngọ nhíu mày, giọng bé lại, "Sao biết?"

"Nói là buổi trưa ăn đồ lạnh," Giang Thừa Vũ nói, "Dạ này cậu ta vẫn không ổn lắm, hai người buổi trưa ăn gì đấy?"

"... Kem." Nguyên Ngọ đáp.

"Thay cơm hả?" Giang Thừa Vũ sững sốt.

,

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Ăn trưa."

"Trâu bò đấy." Giang Thừa Vũ cười.

"Dạ dày cậu ta trước giờ không tốt à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Bệnh nghề nghiệp mà, trước kia chưa làm ở Xuân Trĩ thì không phải là làm ở một nhà hàng nhỏ sao, ăn cơm không giờ giấc," Giang Thừa Vũ nói, "Lâu rồi thì dạ dày bị thế."

"Ừ." Nguyên Ngọ bóp trán, "Tôi không biết."

"Không biết cũng phải," Giang Thừa Vũ nói, "Trước kia có thèm nhìn cậu ta được mấy lần đâu."

Nguyên Ngọ không lên tiếng.

Giang Thừa Vũ lái xe lên đường lớn sau đó rẽ bên phải, Nguyên Ngọ nhìn bên ngoài: "Đi đâu vậy?"

"Bệnh viện," Giang Thừa Vũ nói, "Phải truyền nước, còn phải ở lại bệnh viện theo dõi, chắc nghiêm trọng."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ đến bệnh viện gần nhất, đi một lúc đã tới, lúc Giang Thừa Vũ lái xe vào bãi đậu, Nguyên Ngọ đột nhiên sợ hãi.

"Đi thôi." Giang Thừa Vũ xuống xe.

"Tôi... không vào." Nguyên Ngọ ngồi trong xe không nhúc nhích.

"Gì cơ?" Giang Thừa Vũ vén cửa xe nhìn y ngơ ngàng, "Ông không vào?"

Nguyên Ngọ không đáp, lát sau mới mở miệng: "Ừ."

"Không phải chứ," Giang Thừa Vũ khó hiểu, "Tại sao thế? Đến rồi sao còn đợi trên xe?"

Nguyên Ngọ nhìn hẳn rồi đẩy cửa xe bước xuống: "Tôi đi về."

"Tiểu Ngọ," Giang Thừa Vũ chắc chắn, "Đừng thế mà, nãy nghe giọng cậu ta có vẻ mệt nhọc lắm, ông không vào thăm cậu ta à?"

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn chăm chăm hẳn một lúc lâu, sau đó gật đầu: "Ừ."

Giang Thừa Vũ há miệng không nói được gì, đưa tay lên chỉ chỉ y xong vẫn không nói nên lời, sau đó quay người đi vào bệnh viện.

"Y tá," Lâm Thành Bộ nằm ở phòng bệnh nhìn chai truyền dịch, "Không chỉnh cho chạy nhanh thêm tí nữa được à?"

"Không được," y tá lờm lẩn, "Đừng có tự chỉnh nhanh lên! Chạy nhanh quá thuốc không hấp thu được thì có tác dụng gì nữa."

"... Tôi thấy không sao nữa rồi," Lâm Thành Bộ thở dài, "Hay không truyền nữa?"

"Chủ tịch nước đang chờ cậu xem văn kiện à?" Y tá cau mày, "Sức khỏe của mình còn không quan tâm."

Lâm Thành Bộ cười cười, đang muốn nói chuyện thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Giang Thừa Vũ bước vào.

"Anh tới à?" Hẳn vừa thấy Giang Thừa Vũ đi vào liền ngẩng nhóm dậy, nhìn đằng sau Giang Thừa Vũ, "Nguyên Ngọ đâu? Anh đón anh ấy chưa?"

"Đón rồi," Giang Thừa Vũ nhìn mặt hẳn, "Tích tắc đã hốc hác thế này rồi?"

"Người đâu rồi?" Lâm Thành Bộ phát hiện sau lưng Giang Thừa Vũ không có ai, "Anh đưa anh ấy về nhà rồi à?"

"... À," Giang Thừa Vũ ngẩng đầu nhìn bình truyền, "Đúng, cậu ta về rồi."

Lâm Thành Bộ ngẩn người, không cảm giác được là thấy thế nào, nằm lại trên gối: "Ừ."

Sau khi y tá ra ngoài, Giang Thừa Vũ lấy ghế ngồi ở mép giường: "Cậu có vẻ thất vọng nhỉ?"

"Anh nói xem?" Lâm Thành Bộ quay đầu đi.

"Thật ra ban nãy cậu ta đến cổng bệnh viện rồi." Giang Thừa Vũ nói, "Đột nhiên lại nói không vào nữa, anh đoán chắc là có chuyện gì."

Lâm Thành Bộ lại quay đầu về "Anh ấy nói sao?"

"Không nói gì, chỉ nói không vào, phải đi về" Giang Thừa Vũ nói: "Có phải vẫn còn vấn đề tâm lý chưa giải quyết xong không, lúc anh bảo đến bệnh viện có thấy phản đối đâu."

"Không biết," Lâm Thành Bộ cau mày, "Ba anh ấy bị bệnh chết, lúc nằm viện hình như người nhà không cho đến thăm, không phải là vì thế chứ?"

"Không phải chứ," Giang Thừa Vũ thở dài, "Cái thằng này, không biết bao giờ mới bình thường trở lại."

"Anh chờ anh ấy về kiểm tra tình hình cho anh chứ gì?" Lâm Thành Bộ cười cười.

"Nói sao nhỉ," Giang Thừa Vũ cười, "Mặc dù cậu ta là tình địch của anh nhưng thời gian làm bạn còn dài hơn thời gian làm tình địch, nếu như không có cậu thì biết đâu anh lại theo đuổi cậu ta..."

"Anh sống cái kiểu gì thế," Lâm Thành Bộ tắc lưỡi, "Rõ là một người có học mà sao nói toàn những câu không tưởng vậy."

"Anh nghĩ nghĩ một hồi rồi lại thấy hay là thôi," Giang Thừa Vũ nói, "Với cái tính đấy của Nguyên Ngọ, làm bạn thì được chứ yêu đương chắc không, ít nhất anh không chịu được."

Lâm Thành Bộ nói chuyện với Giang Thừa Vũ một lúc lại thấy mệt, mặc dù hẳn nói với y tá là không sao nhưng thực tế lần này viêm dạ dày đột nhiên phát tác khiến hẳn mệt lả.

"Anh về đi," Lâm Thành Bộ nói, Giang Thừa Vũ ban ngày ngủ, đến tận gần tới giờ cơm mới đến quán bar xử lý công việc, bây giờ cũng gần đến lúc hẳn bận rồi, "Em nhắm mắt một lúc."

"Đói không?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Cậu bây giờ ăn được gì không?"

"Không đói, cũng không được ăn," Lâm Thành Bộ nói, "Lâu lắm rồi không yếu như vậy... Chỉ muốn ngủ một lúc."

"Vậy cũng được," Giang Thừa Vũ nhìn đồng hồ, "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, anh không nghe máy thì cậu gọi đến quán bar bảo nhân viên gọi anh."

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Cảm ơn."

"Có phải anh nên nói là đừng khách khí không?" Giang Thừa Vũ đứng lên.

"Không cần ngại." Lâm Thành Bộ cười cười.

Nguyên Ngọ ngả ở ghế đã bên ngoài bệnh viện, bây giờ trời lạnh rồi, ngả ửu môn trên ghế cả tiếng vẫn còn thấy lạnh.

Y cảm thấy nếu ngả nữa chắc mình cũng bệnh mất, vừa mới định đứng lên cho ấm môn thì ngẩng đầu đã thấy Giang Thừa Vũ đi ra từ bệnh viện.

Giang Thừa Vũ đi rất nhanh, cũng không ngoái dọc ngoái ngang, đi ngang qua ghế đá mà không phát hiện y vẫn ngả đây.

Nguyên Ngọ không muốn Giang Thừa Vũ nhìn thấy y vẫn ở đây.

Từ lúc rời khỏi ô tô y vẫn đi loanh quanh bệnh viện, y sợ.

Sợ bệnh viện.

Không biết sao lại phải sợ hãi, hoặc có thể nói là kháng cự, y có quá nhiều kỷ ức không muốn nhớ lại với bệnh viện, với bệnh nhân.

Từ cái ngày cuối cùng mà còn không được gặp cha, rồi Nguyên Thân không ngừng đi bệnh viện.

Chắc phần lớn là liên quan đến Nguyên Thân.

Đúng vậy, Nguyên Thân tuần nào cũng phải đến bệnh viện, Nguyên Thân phải uống thuốc liên tục không nghỉ, Nguyên Thân nằm co giật đau đớn trên giường, Nguyên Thân mang mùi nhàn nhạt của bệnh viện phảng phất trên người.

Y sợ những thứ này.

Bởi vì mà y mà Nguyên Thân mới như thế, ba mà bị bệnh ai mà biết có phải cũng do mà y hay không.

Những lời bà nội bao giờ cũng chính xác và có lực sát thương như thế.

Nhiều năm rồi hẳn không đến bệnh viện, chăm chỉ tập luyện, chạy bộ trong phòng tập, hi vọng có thể tránh xa chỗ này.

Mặc dù bây giờ y luôn tự nhủ những chuyện đó không liên quan gì đến mình

nhưng vẫn có lúc không khống chế được.

Nếu như hôm nay không phải y muốn đi ăn một bữa kem lớn như vậy, Lâm Thành Bộ làm sao lại phải nằm viện

Chính là vì y.

Y phiền não đứng dậy, đi tới đi lui dọc cửa bệnh viện xong lại ng ồi v ề ghế đá, nhắc chân lên ghế khoanh lại.

Có người nhìn y nhưng y không quan tâm, nhắm hai mắt lại.

Bác sĩ Lương chỉ cho y rất nhiều phương pháp giúp bản thân bình tĩnh, hít thở sâu, im lặng suy nghĩ, tự thôi miên... Luôn có một cái thích hợp.

Nửa giờ sau Nguyên Ngọ mở mắt, từ từ thở ra.

Có một ông lão ng ồi bên cạnh nhìn y, trước khi y nhắm mắt thì ông cụ đã ng ồi đấy r ồi, lúc y mở mắt thì hỏi một câu: "Khí công à? Ng ồi thi ền?"

"Ng ồi thi ền." Nguyên Ngọ cười bí hiểm với ông r ồi đứng dậy bước vào bệnh viện.

Cố gắng đi nhanh thật nhanh, nhân lúc dừng khí bùng bùng còn chưa tiêu tán hết bước vào.

Với người mà ít khi phải vào bệnh viện thì đây là nơi khiến cho đầu óc choáng váng hoa mào chóng mặt.

Đứng ở đại sảnh năm phút, Nguyên Ngọ còn không biết rõ mình rốt cuộc phải tìm Lâm Thành Bộ ở đâu.

Nhưng y không muốn gọi điện cho Lâm Thành Bộ, một là cảm thấy sẽ ảnh hưởng đến hắn đang nghỉ ngơi, hai là... một khi đã gọi điện thoại r ồi thì không còn cơ hội hối hận rời khỏi bệnh viện.

"Anh à," Một người hướng dẫn thấy y, quan sát mấy l ần r ồi đi tới hỏi một câu: "Anh cần giúp gì không?"

"Tôi... tìm người," Nguyên Ngọ phỏng đoán chắc bản thân đứng ngây ra quá lâu mà nhìn mặt còn mờ mịt, người hướng dẫn có lẽ nghĩ rằng y đến gặp bác sĩ hoặc tinh thần không bình thường cần có người giúp, vì vậy nặn thêm một nụ cười, "Bạn tôi bị viêm dạ dày cấp phải nhập viện."

"Là cấp cứu à?" Người hướng dẫn hỏi.

"Không biết, chắc là thế," Nguyên Ngọ nói, "Bảo là phải ở lại bệnh viện theo dõi thêm."

"Phòng bệnh ở bên kia," người hướng dẫn nói, "Tôi đưa anh sang."

Lúc Nguyên Ngọ đẩy cửa phòng bệnh ra, Lâm Thành Bộ đang ng ồi trên giường bệnh còn y tá vừa rút kim cho h ắn: "Ng ồi im một lúc r ồi h ẵng cử động."

"Ừa, tôi thấy tôi không..." Lâm Thành Bộ đề mi ếng bông trên tay, vừa nói vừa nhìn v ề phía cửa, lúc nhìn thấy y thì ng ây người.

"Vừa... truy ền xong?" Nguyên Ngọ đột nhiên cũng lúng túng theo, đứng ở cửa hỏi.

"À," Lâm Thành Bộ đáp, sau đó nhanh chóng ng ả xuống gối, "Truy ền... xong... r ồi..."

"Vừa n ầy không phải bảo là không sao à?" Y tá nhìn dáng vẻ của h ắn bật cười.

"Tôi... chưa... nói... gì...." Lâm Thành Bộ nhắm tịt hai mắt lại.

Y tá vừa dọn đ ồ vừa cười: "Cậu đúng là l ắm chuyện, hai ngày tới vẫn phải truy ền với theo dõi thêm, nếu như có vấn đề gì thì không tránh được nội soi dạ dày đâu."

"Tôi... không.... tránh... Bác sĩ nói tôi chỉ bị bình thường thôi mà không c ần nội soi." Lâm Thành Bộ nói.

Y tá dặn dò thêm hai ba câu r ồi ra ngoài, Lâm Thành Bộ ti hí mắt nhìn Nguyên Ngọ: "Sao anh tới đây? Giang Thừa Vũ nói anh v ề nhà r ồi."

"Ừ," Nguyên Ngọ đi tới sát mép giường khom người nhìn h ắn, "Với cái sắc mặt này thì không c ần giả bộ yếu ớt làm gì."

"À." Lâm Thành Bộ ngượng ngùng cười cười,

Nguyên Ngọ nhìn ra được hấn đang miễn cưỡng cười, mặt mũi trắng bệch, môi xanh xao, đúng là yếu thật.

"Sao anh tới đây!" Lâm Thành Bộ lại hỏi lần nữa, mặc dù yếu nhưng giống giấu được sự vui mừng và bất ngờ.

"Tôi vẫn... ở ngoài cổng." Nguyên Ngọ ng ồi xuống gáí ghế ở cạnh giường.

"Vậy sao anh không vào?" Lâm Thành Bộ giật mình nhìn y, "Là muốn... củng cố tình th ần đ ầ à?"

Nguyên Ngọ cười cười không đáp.

"Giang Thừa Vũ vừa mới đi thôi." Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi thấy cậu ta v ề r ấ mới vào," Nguyên Ngọ nói, "Bây giờ cậu thấy sao r ấ?"

"Ồn...r ấ..." Lâm Thành Bộ kéo giọng dài thườn thượt, nghĩ nghĩ một lúc lại tắc lưỡi, "Vậy mà anh lại đề em với tình địch của anh ở riêng với nhau như vậy."

"Tình địch của tôi?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Giang Thừa Vũ là tình địch của tôi từ bao giờ?"

"Em nói anh nghe, anh đừng có không tin," Lâm Thành Bộ nhếch nhếch mép, "Sớm muộn r ấ hai người cũng là tình địch, thật đấy."

Nguyên Ngọ nhìn hấn chằm chằm một lúc: "Bây giờ cậu ăn cơm được không?"

"Không được," Lâm Thành Bộ nói xong lại nghĩ nghĩ r ấ sửa miệng, "Ăn được."

"Rốt cuộc là được hay không được?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Bác sĩ nói không nôn nữa thì được ăn một chút," Lâm Thành Bộ nói, "Em muốn ăn cháo với trứng hấp..."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn không nói gì, lúc sau đứng dậy ra khỏi cửa: "Cậu đợi một lúc."

"Anh đi mua à?" Lâm Thành Bộ gọi với theo bật cười, lát sau lại nhỏ giọng nói, "Anh nấu cho em có phải tốt biết bao nhiêu không...."

Chưa đến mấy phút sau Nguyên Ngọ đã trở lại với hai bàn tay trống không.

"Không biết mua ở đâu à?" Lâm Thành Bộ nói, Ở..."

"Bác sĩ bảo tối hôm nay cậu không được ăn gì." Nguyên Ngọ nói.

"Gì, gì cơ," Lâm Thành Bộ sửng sốt ng ồi bật dậy, "Anh đi tìm bác sĩ à?"

"Ừ, tôi hỏi là bệnh nhân viêm dạ dày cấp thì ăn uống thế nào, bác sĩ bảo tối nay phải nhịn," Nguyên Ngọ nheo mắt lườm hẩn, "Muốn lừa tôi?"

"....Vậy thì đành thế thôi," Lâm Thành Bộ không cam lòng, "Tối nay em nằm viện, sáng mai cũng phải ăn cháo với trứng hấp."

"Bác sĩ nói cậu về nhà theo dõi, mai đến truy ền đúng giờ là được," Nguyên Ngọ nhếch nhếch khóe miệng, "Không cần nằm viện."

Lâm Thành Bộ trợn trắng mắt nhìn y cứng họng.

"Sao?" Nguyên Ngọ nhìn y.

"Em mặc kệ!" Lâm Thành Bộ ngã vật xuống gối, "Anh nấu cháo trứng hấp cho em, không làm thì em không khỏi được! Anh xem xem mà làm đi!"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 36

Nguyên Ngọ nói là ở bên ngoài chờ hấn rồi xoay người đi ra ngoài luôn.

Lâm Thành Bộ vốn muốn giả vờ làm nũng mấy phút nữa nhưng vì không có ai xem nữa nên đành xuống giường.

Vừa đúng lúc bác sĩ đi ngang qua cửa, hấn kéo bác sĩ lại hỏi một lần nữa chắc chắn rằng mình không cần nằm viện, hàng ngày tới thăm, theo dõi mười lăm ngày là được.

Sau khi hỏi xong hấn mới phát hiện Nguyên Ngọ nói đợi hấn bên ngoài, không phải bên ngoài phòng bệnh mà là bên ngoài bệnh viện.

Chính xác là đối diện bệnh viện.

Lúc hấn ra khỏi bệnh viện nhìn thấy Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ đã đi về phía bãi đỗ xe đối diện rồi.

"Em không đi nữa rồi!" Lâm Thành Bộ chậm rãi lết tới, câu này không phải giả bộ, cả buổi chiều nay đau dạ dày nôn thốc nôn tháo giờ người như nhũn ra, đi bộ chỉ có cảm giác muốn khuỵu chân quỳ xuống đất thuận tiện đập đầu ba cái.

Nguyên Ngọ bước tới đỡ eo hấn.

"A." Lâm Thành Bộ nhanh chóng dựa vào người y, còn cúi đầu gác cằm lên vai Nguyên Ngọ.

"Gọi xe đi," Nguyên Ngọ không đẩy hấn ra, cầm điện thoại xem giờ, "Bắt xe về lấy xe cậu, tôi đưa cậu về"

"Ừ." Cái tư thế này của Lâm Thành Bộ thật ra đi lại khó khăn nhưng hắn cứ giữ nguyên như vậy tận đến ngã tư.

Lúc Nguyên Ngọ đón xe hắn vẫn giữ nguyên tư thế này.

Nếu không phải cứ gác cầm lên vai Nguyên Ngọ thì không lên taxi được thì hắn nhất định không buông ra.

Sau khi lên taxi rồi hắn lại dính chặt vào vai Nguyên Ngọ.

Tài xế vẫn nhìn hai người bọn họ chăm chú qua gương chiếu hậu, Lâm Thành Bộ có thể cảm nhận được ánh mắt của người kia, có đi đâu mà Nguyên Ngọ vẫn bình tĩnh, hắn cũng tỏ thái độ gì, dù gì hôn hít sờ soạng trên xe đã bị người ta vây quanh xem rồi, gác cầm thôi có tính là gì.

"Để tôi lái xe." Nguyên Ngọ hỏi hắn chìa khóa xe.

"Anh... được không đấy?" Lâm Thành Bộ lấy chìa khóa xe ra đưa y, "Mấy năm rồi anh không lái xe... Trước kia anh còn toàn lái moto..."

"Lái được," Nguyên Ngọ kéo cửa ghế phụ nhét hắn vào. "Cậu đừng vất vả trên người tôi là được."

"Ừ." Lâm Thành Bộ cười.

Nguyên Ngọ lên xe, sau khi khởi động xe thì lái ra ngoài.

"Anh còn nhớ nhà em ở đâu không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ừ," Nguyên Ngọ nói, "Nhớ chứ."

Chỉ một câu trả lời đơn giản, mà Giang Thừa Vũ cũng từng nói Nguyên Ngọ như bản đồ sống vậy, chỗ nào đi qua một lần cũng nhớ được, dù vậy hắn vẫn thấy rất vui vẻ.

Mặc kệ Nguyên Ngọ nhớ đường giỏi thế nào đi nữa, Nguyên Ngọ nhớ nhà hắn ở đâu là vui rồi.

"Anh muốn ăn gì?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Em phải nhịn, anh ăn gì?"

"Tôi không ăn." Nguyên Ngọ nói.

"Không ăn?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Anh không đói à, hay đói quá mất cảm giác r ồi?"

"Không muốn ăn," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Mặt cậu nhìn chán quá đấy, đừng có nói chuyện nữa, nghỉ ngơi đi."

"Ừ," Lâm Thành Bộ cười cười dựa vào ghế, ngẫm nghĩ r ồi nói thêm, "Lát làm cho anh ít sủi cỏ."

"Nói sau đi." Nguyên Ngọ nói.

Đến dưới sảnh r ồi Lâm Thành Bộ không bám dính lên người Nguyên Ngọ nữa, cả đoạn đường hắn đã cảm nhận được tâm tình Nguyên Ngọ có không tốt lắm

Nghĩ đến chuyện Giang Thừa Vũ nói y không chịu vào viện, lại nghĩ tới y đứng tận bên bãi đỗ xe đợi mình, Lâm Thành Bộ đoán chừng lần này Nguyên Ngọ vào bệnh viện không phải chuyện gì dễ dàng, càng không vui.

"Ăn sủi sảo không?" Lâm Thành Bộ vào nhà li ền bước tới bên cạnh tủ lạnh.

"Muốn ăn thì tôi tự làm," Nguyên Ngọ nói, "Cậu nghỉ ngơi đi."

"Anh... phải về à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Muộn r ồi tôi về," Nguyên Ngọ ng ồi xuống ghế sofa, "Bác sĩ nói phải theo dõi mà."

"Anh theo dõi em à?" Lâm Thành Bộ cười cười, ng ồi vào bên cạnh y.

"Nếu cậu không khỏe thì tôi đưa cậu tới bệnh viện luôn." Nguyên Ngọ nói

"Bây giờ em..." Lâm Thành Bộ còn chưa nói hết câu đã đứng bật dậy chạy vào nhà vệ sinh, đến cửa nhà vệ sinh chân mềm nhũn còn lảo đảo suýt ngã.

"Vẫn nôn?" Nguyên Ngọ bước theo.

"A..." Lâm Thành Bộ ngã xuống bên cạnh bồn cầu, "Không, không nôn được, chỉ là nôn khan thôi, trong bụng không thoải mái lắm."

"Nên hôm nay chỉ được uống nước, không được ăn gì." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ đứng dậy nhào người về phía bồn rửa mặt hất nước lên, "Em cũng chẳng muốn uống nước đâu, sợ nôn ra cả nước luôn."

"Đi ngủ đi," Nguyên Ngọ nói, "Nhìn mặt cậu như sắp chết vậy."

"Thật vậy à?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn gương, "Ài, giống y như xác chết thật... Em đi tắm trước."

"Ừ." Nguyên Ngọ quay người quay lại phòng khách.

Lâm Thành Bộ đi lấy quần áo thay chuẩn bị vào phòng tắm thì ngừng lại: "Anh sẽ không nhân lúc này mà về chứ?"

"Không về" Nguyên Ngọ cầm lấy điều khiển mở tivi.

Lâm Thành Bộ tắm nước nóng xong cả người đầu thư thái, trùm khăn tắm lên đầu mở cửa, vừa định ra ngoài thì nhìn thấy Nguyên Ngọ đứng ngay bên ngoài.

"Đệch," Lâm Thành Bộ sợ hết hồn, loạng choạng bám vào khung cửa, "Sao anh đứng đây?"

"Sợ cậu đang tắm thì ngất." Nguyên Ngọ nói xong thì quay về phòng khách, ngã xuống xem tivi tiếp.

"Thật á?" Lâm Thành Bộ nhanh chóng cười toét cả miệng, cảm giác mình sắp nở hoa luôn rồi, "Anh quan tâm em vậy à?"

Nguyễn Ngọc nhìn hắn không đáp.

Lâm Thành Bộ vốn còn muốn ngồi bên cạnh y làm nũng một lúc nhưng thật sự mệt đến không còn tí sức nào nữa, bụng dạ cứ khó chịu... Lúc này mà Nguyễn Ngọc hện hắn lên giường thì thôi hắn chẳng làm ăn được gì, dám chắc sẽ kích động ngắt luôn.

"Em... về giường ngủ một lúc." Lâm Thành Bộ chậm rãi vào phòng ngủ.

"Ừ." Nguyễn Ngọc gật đầu.

"À," Lâm Thành Bộ đứng ở cửa phòng ngủ, do dự mãi mới dám nói, "Anh có thể... sấy tóc giúp em không? Em không nhấc nổi tay nữa rồi."

Nguyễn Ngọc nhìn y rồi ném điếu khiên trên tay xuống đứng dậy.

"Được luôn?" Lâm Thành Bộ cảm thấy mình như kiểu trúng số độc đắc vậy, hơi không thật lắm.

Nguyễn Ngọc ngồi lại ghế salon.

"Ơ đừng đừng đừng," Lâm Thành Bộ vội vàng nói, "Giúp em đi, giúp em đi mà, em chỉ là không dám tin thôi."

Nguyễn Ngọc đi vào phòng ngủ cầm lấy máy sấy tóc hắn đưa: "Ngồi lên giường đi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ ngồi xuống giường.

Nguyễn Ngọc cầm máy sấy tóc đứng trước mặt, giơ tay lên gãi gãi tóc hắn: "Cậu cũng nên lau qua tóc đi chứ."

"À, được," Lâm Thành Bộ với chiếc khăn lông vừa bị ném qua một bên lau lau tóc.

Thật lúng túng.

Đột nhiên thấy rất lúng túng, không biết nói sao, cảm thấy như đây là màn dạo đầu của buổi hẹn chịch.

"Đề tôi." Nguyên Ngọ nói.

"À không cần, không cần," Lâm Thành Bộ lại lau lau thêm, "Không cần."

"Không phải cậu nói không nhấc nổi tay à?" Nguyên Ngọ nói.

"À đúng vậy," Lâm Thành Bộ để kệ khăn lông trên đầu, thông tay xuống, cảm thấy cánh tay mỏi như, "Thật sự em không còn sức, tay mỏi rồi."

"Ừ." Nguyên Ngọ cần lấy khăn lông xoa tóc cho hần.

"Thật đấy," Lâm Thành Bộ ngẫm nghĩ lại nói thêm, "Không phải là vì gì đó..."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Tôi biết."

Lâm Thành Bộ không nói gì nữa chỉ cúi đầu để cho Nguyên Ngọ lau tóc.

Lau một lúc sau Nguyên Ngọ sờ sờ tóc hần: "Được rồi."

Tiếng máy sấy tóc vang lên, gió ấm thoảng qua mặt hần, Lâm Thành Bộ nhắm hai mắt lại.

Tranh thủ hưởng thụ.

Nguyên Ngọ dễ tính và nghe lời như vậy nếu không phải là dưới trạng thái bị thần kinh thì hần chưa nhìn thấy lần nào.

Lâm Thành Bộ muốn khoanh tròn vào lịch để kỷ niệm quá.

Mặc dù cảm thấy hơi... kỳ lạ, nhưng hắn đã đánh vật cả buổi chiều, vừa nôn vừa mê man mãi đến giờ mới thoải mái, không muốn nghĩ nhiều làm gì.

Gió rất ấm, giữa tiết trời bắt đầu trở lạnh dần thì đúng là hưởng thụ.

Nguyên Ngọ sấy tóc không quen tay nhưng động tác rất nhẹ nhàng, lúc gạt nhẹ mấy lọn tóc trên đầu hắn, sợi tóc giống như mang theo dòng điện nhỏ nhỏ, cả đầu hơi tê tê rất thoải mái.

Lâm Thành Bộ vốn đã mệt lắm rồi, giờ còn nhắm mắt hưởng gió ấm, cảm nhận tóc mình lùa vào kẽ tay Nguyên Ngọ... một lúc sau thì bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Gục đầu về đằng trước, cúi đầu vào bụng Nguyên Ngọ.

"Xong rồi." Nguyên Ngọ búng một cái lên đầu hắn.

"A." Lâm Thành Bộ đang mơ màng ngủ, vẫn dựa vào người y không động đậy.

"Nằm xuống rồi ngủ," Nguyên Ngọ lắc lắc, đầu Lâm Thành Bộ cũng theo đó mà lung lay, y sờ tay xuống mép Lâm Thành Bộ, "Cậu ngủ có chảy dãi không đấy?"

"...Hừm" Lâm Thành Bộ bị động tác này làm cho giật mình tỉnh giấc, dựng thẳng người lên trợn mắt nhìn bụng y, lúc lâu sau mới quệt quệt miệng, "Em chảy nước dãi à?"

"Không," Nguyên Ngọ bỏ máy sấy tóc vào ngăn kéo vừa liếc tóc hắn, "Cậu đi ngủ trước đi."

"Ừ, em mệt lắm rồi," Lâm Thành Bộ sờ sờ tóc mình ngơ ngẩn, "Em soi gương đã."

"Vẫn thế mà, không cần soi," Nguyên Ngọ nói, "Vẫn đẹp trai."

"VẬY Ờ?" Lâm Thành Bộ đứng dậy đi về phía tủ quần áo, "Sao em sờ đã thấy khó mà miêu tả được thế nhỉ?"

Lâm Thành Bộ kéo cửa tủ quần áo ra nhìn vào gương, bất chợt ngơ ngác, lúc lâu sau mới đóng tủ lại quay đầu nhìn Nguyên Ngọ: "Tay nghề khá lắm chú ạ."

"Quá khen." Nguyên Ngọ khiêm tốn gật đầu.

"Sấy thành bó thuốc thế này có cần thêm tí ền không?" Lâm Thành Bộ chỉ chỉ đầu mình.

"Hôm nay cậu là bệnh nhân, miễn phí cho cậu." Nguyên Ngọ dựa vào cửa sổ phía sau.

Đổi thành người khác mà sấy tóc hần thành như vậy thì hẳn đã đập cho một trận r ối, nhưng đây là Nguyên Ngọ, đừng nói là cây thuốc, sấy thành cái bóng đèn cũng nào có sao.

"Đi ngủ đi," Nguyên Ngọ nói, "Ngủ dậy là tóc xẹp xuống."

Lâm Thành Bộ đáp một tiếng, nhào người lên giường liếc mắt nhìn Nguyên Ngọ: "Anh phải về ề?"

"Cậu là muốn tôi về sớm hay không về?" Nguyên Ngọ nhú mày, "Hỏi gì mà lảm nhảm?"

"Em muốn tối nay anh ở với em," Lâm Thành Bộ nói, "Lâu lắm rồi em mới một thế này, y như bông hoa nhỏ vậy."

Nguyên Ngọ nheo nheo mắt, lát sau thở dài: "Ừ."

"Máy tính của em ở trong ngăn kéo tủ đầu giường," Lâm Thành Bộ thỏa mãn nhắm hai mắt lại, "Nếu chán thì anh lên mạng hoặc chơi game."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Muốn tắm thì quần áo của anh e dọn từ thuyền về đầu ở trong ngăn kéo tủ." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ." Nguyên Ngọ tiếp tục đáp.

"Anh ngủ giường đi, đừng ngủ ghế," Lâm Thành Bộ nói, "Buổi sáng em phát hiện ghế bị lõm một chỗ nên hơi lệch, ngủ không thoải mái đâu."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Nếu như...." Lâm Thành Bộ còn chưa nói hết thì đã bị bịt miệng lại, hấn mở mắt, "Hửm?"

"Nói lắm dễ bị ăn đánh đấy." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu, trước khi Nguyên Ngọ rút tay về còn nhanh chóng hôn chụt một cái lên tay y rồi nhắm hai mắt lại.

Nguyên Ngọ nán lại phòng ngủ một lúc, Lâm Thành Bộ cảm nhận được y đứng ở mép giường nhưng sau khi nhắm mắt lại thì mi mắt trĩu xuống, không muốn mở ra nữa.

Hấn nghe được tiếng bước chân rất khẽ của Nguyên Ngọ, rất khẽ, bước qua lại trong phòng ngủ rồi lại mở tủ, có lẽ là lấy quần áo đi tắm.

Nguyên Ngọ tắm bao lâu, tắm xong xem tivi hay là nấu đồ ăn Lâm Thành Bộ không biết, mặc dù cả quãng thời gian hấn không hấn là ngủ, chỉ mê man như vậy.

Mãi đến khi Nguyên Ngọ vào phòng ngủ rồi xuống mép giường hấn mới dần dần tỉnh lại: "Mấy giờ rồi?"

"Hơn mười giờ." Nguyên Ngọ trả lời, "Không ngủ à?"

"Ngủ không ngon lắm," Lâm Thành Bộ trở mình, thấy Nguyên Ngọ ngồi khoanh chân bên giường, trước mắt đang mở máy tính của hấn, "Anh xem phim à, em có tài khoản đấy."

"Ừ, ngủ đi." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

Lâm Thành Bộ ngủ mê man mấy tiếng, bây giờ đã khá hơn, Nguyên Ngọ lại ng ưỡn ngay bên cạnh, cho dù hấn mệt đến mấy cũng không muốn ngủ nữa,

Cứ lim dim nhìn Nguyên Ngọ.

Đèn phòng khách đã tắt rồi, Nguyên Ngọ không mở đèn bên trong phòng ngủ, bây giờ chỉ có ánh sáng từ máy tính hắt lên gương mặt y, có thể nhìn rõ ràng đường nét hoàn hảo trên mặt Nguyên Ngọ.

"Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ thì th ầm, "Anh đẹp trai thật đấy."

"Cảm ơn," Nguyên Ngọ xoay mặt nhìn hấn, "Cậu cũng thế."

Lâm Thành Bộ nhắm mắt bật cười: "Cuộc nói chuyện kiểu gì không biết."

"Muốn uống nước không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Có," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Anh nhắc đến làm em lại thấy khát khô cổ."

Nguyên Ngọ đứng dậy rót nước cho hấn.

Lâm Thành Bộ uống nước xong lại nằm xuống nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngọ, lát sau nhẹ giọng hỏi một câu: "Ày, em thấy anh hôm nay có hơi... lạ."

"Vậy à?" Nguyên Ngọ nhìn máy tính xách tay.

"Nhẹ nhàng như thế, quan tâm như thế," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Kiểu kiểu thế..."

"Biết thế ban nãy vào cửa đập cho cậu một trận trước." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ bật cười, cười xong lại thấy mệt muốn chết, thở dài.

Nguyên Ngọ hôm nay đúng là rất lạ.

Lúc Giang Thừa Vũ kể y không chịu vào viện, Lâm Thành Bộ đã nghĩ tới lí do có thể là vì chuyện của cha cùng Nguyên Thân.

Cho nên lúc thấy Nguyên Ngọ xuất hiện trong bệnh viện, Lâm Thành Bộ đã bắt đầu thấy lạ r ấi.

Sau đó lại quan tâm và... nghe lời, ai không biết mà nghe bảo hai người là người yêu chắc không nghi ngờ.

Lại càng lạ hơn.

"Này." Lâm Thành Bộ thò tay gãi gãi đầu gối Nguyên Ngọ.

"Sao thế?" Nguyên Ngọ tháo tai nghe vừa đeo lên để chuẩn bị xem phim xuống.

"Em hỏi anh này," Nguyên Ngọ nói, "Có phải anh cảm thấy chuyện này là do lỗi của anh không?"

Nguyên Ngọ nhìn hấn không đáp.

"Nếu anh không bảo đi ăn kem thì em sẽ không phải vào viện," Lâm Thành Bộ nhìn hấn, "Anh nghĩ vậy đúng không?"

Nguyên Ngọ vẫn không nói chuyện chỉ nhìn hấn.

"Anh cảm thấy đây là lỗi của anh," Lâm Thành Bộ khẽ thở dài, "Cho nên em muốn gì sẽ làm theo như vậy... Anh đang sợ đúng không?"

Ánh mắt Nguyên Ngọ dừng trên mặt hấn r ấi lại dờ đi r ấi vòng về "Ừ."

"Dạ dày em từ trước đã không tốt," Lâm Thành Bộ nói, "Bệnh mãn tính luôn r ấi, ngày trước lúc nghiêm trọng còn phải uống thuốc thay cơm, hai năm nay đỡ nhi ều r ấi."

Tầm mắt Nguyên Ngọ trở lại với màn hình máy tính nhưng vẫn không mở phim ra xem.

"Không liên quan gì đến anh," Lâm Thành Bộ quăng gối mò đến bên cạnh người y, nắm lấy tay y, "Bình thường em cũng chủ quan, trừ bữa sáng ra thì bữa tối và bữa trưa đều không ăn đúng giờ, có lúc bận rộn quá giờ cơm thì em cũng lười ăn gì đó lót dạ... Hôm nay cho dù không ăn kem thì chắc gì đã không phát bệnh."

Nguyên Ngọ nhú mày không nói gì.

"Quan trọng là anh không biết," Lâm Thành Bộ kéo tay y về phía mình, kéo cả người Nguyên Ngọ nghiêng về phía hắn, đưa tay lên vuốt ve mặt Nguyên Ngọ, "Anh đâu biết dạ dày em không tốt thì việc đi ăn kem sao lại là lỗi của anh chứ?"

Nguyên Ngọ búng một cái lên cổ tay hắn: "An ủi tôi à?"

"Là nói chuyện đúng sai với anh, an ủi cái quái gì, bây giờ em mới là người cần dỗ dành đây này, cả người ê ẩm," Lâm Thành Bộ trở mình, giọng nhều nhẽo, "Xương...cốt...rệu...rã..."

"Muốn tôi xoa bóp cho hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không phải," Lâm Thành Bộ thở dài, "Sao anh còn chưa chịu hiểu? Em chỉ muốn anh ở bên cạnh em, khó mà có cơ hội này, nhưng cũng muốn anh hiểu rõ."

"Ừ?" Nguyên Ngọ đẩy máy tính xách tay sang bên cạnh tập trung nhìn hắn.

"Thứ nhất," Lâm Thành Bộ giơ ngón trỏ lên trước mặt y, "Anh không biết chuyện em bị dạ dày, cho nên không phải lỗi của anh, thứ hai, em không nói cho anh biết chuyện em bị dạ dày, có sai cũng là em sai..."

Lâm Thành Bộ cảm thấy bản thân đang căng thẳng, không biết nên nói thế nào mới làm cho Nguyên Ngọ bỏ gánh nặng trên người xong, chỉ có

thể nhìn chăm chăm ngón tay mình, trong đầu đảo lung tung.

Nguyên Ngọ không nói gì, cạy ngón giữa ra thẳng với ngón trỏ: "Đây là thứ hai."

"Ờ, bây giờ, thứ ba!" Lâm Thành Bộ giơ ngón thứ ba lên, "Thứ ba!"

Nguyên Ngọ nhếch nhếch khóe miệng.

"Thứ ba..." Lâm Thành Bộ còn chưa biết nói thêm cái gì, chắc lúc này ới r ời tiện thể ới cả não ra r ời, bây giờ không động não nổi nữa, "Thứ ba..."

"Cậu có nghĩ gì không?" Nguyên Ngọ đột nhiên hỏi hấn.

"Gì, gì cơ?" Lâm Thành Bộ ngây ngẩn, "Em vẫn đang nghĩ."

"Cái khác cơ." Nguyên Ngọ chống tay xuống giường nhích lại gần hấn, cúi đầu xuống.

"Cái khác..." Lâm Thành Bộ phát hiện giây phút này máu đột nhiên lên não r ời, hấn sửng sốt mấy giây thì phản ứng, "Có... cái gì? Không... em có."

Nguyên Ngọ mỉm cười, nhào người về phía hấn cúi xuống hôn.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 37

Một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, đủ làm con tim em rung động.

Lúc Nguyên Ngọ dựa gầy vào Lâm Thành Bộ, Lâm Thành Bộ cảm giác đầu óc mình vốn đã bị ối hết ra ngoài lại vang lên một câu như vậy, hơn nữa lại hợp cảnh quá mà suýt nữa hát ra câu này.

Cũng may môi Nguyên Ngọ hạ xuống kịp thời chặn bài hát này lại.

Có đi đâu không hèn nhẹ nhàng chút nào.

Nụ hôn này nặng nề đặt lên miệng hắn, nếu không phải là vì cảm xúc trào dâng mãnh liệt mà bỏ qua tất cả, hắn muốn dừng lại nhắc nhở Nguyên Ngọ làm vậy dễ mẻ răng lắm.

Trừ nụ hôn hơi hợt ở trên xe, đây là lần đầu tiên Lâm Thành Bộ cảm nhận được mùi vị Nguyên Ngọ chủ động hôn là thế nào.

Chắc là y vừa uống nước chanh hắn pha để trong tủ lạnh, nụ hôn của Nguyên Ngọ mang theo hương chanh thoang thoảng, khiến người ta thoải mái buông lỏng, mà đầu lưỡi y lại trái ngược hoàn toàn với cái cảm giác nhàn nhạt thoang thoảng này, bá đạo y như đánh chiếm thành trì vậy.

Lâm Thành Bộ không biết bản thân thật sự là bông hoa nhỏ hay chưa bao giờ được trải nghiệm một Nguyên Ngọ như vậy.

Hắn thấy choáng váng.

Lưỡi không còn chút sức lực nào.

Nhưng hơi thở lại cực kỳ mạnh mẽ, chính hắn cũng nghe được tiếng thở nặng nề dồn dập không giống bệnh nhân chút nào, ngược lại hơi thở của Nguyên Ngọ ổn định hơn hẳn nhiều.

Tay cũng ổn.

Hắn vừa mới nhẹ nhàng mò vào trong áo của Nguyên Ngọ, tay Nguyên Ngọ đã mò xuống dưới rồi,

"Đệt..." Lâm Thành Bộ cảm thấy mình không thể chậm thêm giây phút nào nữa, nhanh chóng vươn tay tới.

Sự ổn định của Nguyên Ngọ rốt cuộc bị phá vỡ, Lâm Thành Bộ nghe ra được chút gấp gáp nặng nề lẫn trong hơi thở của y.

....

"Muốn mở đi đầu hòa không?" Lâm Thành Bộ nằm trên giường, hơi thở còn chưa hồi phục lại bình thường.

"Sắp đến lúc cấp khí sưởi rồi mà cậu còn đòi bật đi đầu hòa?" Nguyên Ngọ ngẩng dậy định xuống giường, "Nóng hay lạnh?"

"Lạnh chứ, em hơi nóng," Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn y, "Anh muốn đi đâu?"

"Tắm." Nguyên Ngọ xuống giường bật đèn phòng ngủ.

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ nhanh chóng lăn hai vòng về phía y, giờ tay muốn kéo y lại nhưng chỉ ôm vào không khí, "Ồi đệt, chóng mặt."

"Lăn hai vòng nữa vị huynh đài này có thể đi toilet ối thêm lần nữa đấy," Nguyên Ngọ đặt một ngón tay vào trong lòng bàn tay hắn, "Sao thế?"

Lâm Thành Bộ nắm chặt tay y lại, nhắm mắt nói: "Mặc quần xong thì đi luôn, anh có phải hơi vô tình quá không."

"Cái giọng này," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Ai không biết lại nghĩ là tôi vừa đề câu đấy."

Lâm Thành Bộ ti hí mắt liếc y, mãi sau mới nặn ra một câu: "Anh muốn đề em à?"

"Cũng chưa hấn muốn." Nguyên Ngọ nói rồi rút tay ra.

Lâm Thành Bộ nắm chặt không buông, "Quấn thêm chút nữa đi."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, đứng im một chỗ nhìn hấn lúc lâu không động đậy, có vẻ không biết nên làm gì.

"Ày," Lâm Thành Bộ thở dài, kéo tay y lại hôn một cái lên mu bàn tay, "Anh đi tắm đi."

"Ừ." Nguyên Ngọ xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Vòi hoa sen trong phòng tắm của Lâm Thành Bộ không biết có phải được làm lại rồi không, hấn hai cái, mở một cái là cả hai đều phun nước.

Nguyên Ngọ đứng chính giữa, cảm giác giống như đứng giữa làn mưa không mở nổi mắt.

Có đi đâu nhắm mắt lại rất thoải mái, y cúi đầu chống vào tường, nước trút xuống từ đỉnh đầu bao lấy thân thể, ấm áp làm cả lỗ chân lông cũng muốn mở ra.

Cảm giác lúng túng cũng từ từ biến mất.

Không sai, chính là lúng túng.

Lúc Lâm Thành Bộ nói quấn thêm lúc nữa

Hấn không biết quấn này là nên quấn thế nào, mặc dù biết mình đòi ra như vậy sẽ khiến Lâm Thành Bộ cảm thấy thất vọng, đặc biệt là hấn còn đang ốm.

Nhưng y thực sự... không biết nên làm thế nào mới đúng.

Nguyên Ngọ cảm thấy bản thân thật khổ sở, không biết tiếp nhận thế nào, càng không biết đáp trả ra sao.

Lâm Thành Bộ còn chưa hiểu được vấn đề hoặc vẫn chưa đến đủ gần cho nên vẫn còn kiên trì, đợi đến khi hắn nhận ra được, lâu rồi bỏ cuộc là đi đâu tất nhiên.

Lúc về lại phòng ngủ thì Lâm Thành Bộ đã yên giấc rồi, có vẻ cũng thu dọn xong thay quần áo khác, nằm trên gối ngủ im lìm.

Y tắt đèn ngẩng lên giường dựa đầu vào tường, dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ ngắm Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ quay lưng về phía ánh sáng, không nhìn rõ, chỉ có thể nghe được tiếng thở đều đặn.

Nguyên Ngọ vươn tay đặt lên lưng hắn, cảm nhận nhịp thở lên xuống của hắn.

Cảm giác này thật yên tâm.

Nguyên Ngọ nhắm hai mắt lại.

Buổi sáng Lâm Thành Bộ mở mắt ra đã thấy một vùng trắng xóa, ánh nắng xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào đúng mặt hắn

Bình thường hắn vẫn luôn kéo chặt rèm cửa... Chắc là Nguyên Ngọ kéo ra.

Nguyên Ngọ?

Sau khi Lâm Thành Bộ nhận ra vội vàng sờ bên cạnh, trống không?

Đi rồi?

Hắn bật người dựng dậy trong nháy mắt, một giây sau chóng mặt vật lại về gối

Qua hai giây cả người đều là mồ hôi.

Nghỉ ngơi một lúc lấy lại bình tĩnh, Lâm Thành Bộ mới từ từ ngẩng dậy, chần chừ xuống giường, bình tĩnh đi dép vào, dùng tư thế của người có tuổi rồi đi lại khó khăn chần chừ bước ra tới cửa phòng ngủ.

Lúc mở cửa thấy Nguyên Ngộ.

Bất giác thấy nhẹ nhõm.

Cửa phòng ngủ hướng về phòng bếp, hắn có thể thấy Nguyên Ngộ đang quay lưng về phía hắn, đứng trước bếp nấu nướng.

Cháo.

Hắn ngửi được đây chính là mùi khê của cháo.

Nguyên Ngộ lấy trong tủ ra mấy quả trứng gà, lại lấy thêm một cái bát, chắc là chuẩn bị đánh trứng.

Lâm Thành Bộ đếm số lượng trứng và độ lớn của cái bát, chắc mẩm chắc chắn không đựng hết, nhưng hắn không lên tiếng, cứ đứng tựa vào cửa nhìn Nguyên Ngộ.

Nguyên Ngộ đang nấu đồ ăn sáng cho hắn, loại chuyện như mặt trời mọc ở hướng Nam đời này chắc gì đã nhìn được lần thứ hai, thôi thì cứ im lặng mà hưởng thụ đi.

Tuy liếc mắt cũng nhìn ra khả năng nát bét của Nguyên Ngộ nhưng động tác lại rất đẹp trai.

Lâm Thành Bộ cảm thấy tâm tình Nguyên Ngộ không tệ lắm, cần quả trứng gà cũng không phải cần bình thường, còn ném lên trời rồi dùng tay khác ở sau lưng đỡ.

Trước kia lúc Nguyên Ngọ pha rượu hắc thường xuyên nhìn thấy, không ngờ trứng gà cũng tung hứng được vậy.

Trứng gà, chén, đĩa, tất cả đều bay qua bay lại rồi rơi vào tay y.

Có đi đâu sau khi bắt được rồi thì không có gì hay ho lắm.

Nguyên Ngọ đập hết trứng vào bát rồi mới phát hiện bát không đủ to, chắc lười quá nên y không thèm đổi bát, mặc kệ thò đĩa vào cái bát đã đầy trứng để khuấy.

Lâm Thành Bộ đã mấy lần muốn vào giúp một tay, nếu đổi lại hắc đánh trứng như vậy mà bị sư phụ nhìn thấy một lần đã đủ để hắc lau phòng bếp cả tuần lễ.

Có đi đâu trứng đánh mãi vẫn như vậy, thậm chí còn sánh ra ngoài mà Nguyên Ngọ có vẻ vẫn không để ý, quấy qua loa xong thì bỏ bát xuống.

Chắc chuẩn bị hấp trứng.

Lâm Thành Bộ cảm giác người này lớn từng này rồi mà không biết đánh trứng tử tế thì không biết làm được đến đâu.

Có đi đâu đây là Nguyên Ngọ nấu cơm cho hắc, nhất định không được nhúng tay vào.

Hắc muốn ăn hương vị đích thực của Nguyên Ngọ.

Cho dù là trứng luộc bóng đêm đi chăng nữa.

Nguyên Ngọ đổ cả bát trứng vào trong nồi.

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm y đặt nồi lên bếp sau đó bật lửa, há miệng không nói nên lời.

Nước kia chú gì ơi, nước đâu rồi, hấp mà không có nước à?

Lâm Thành Bộ cắn răng, thôi thì hi sinh một cái nồi.

Có đi đâu lúc cái nỡ bắt đầu quá trình thử thách thì Nguyên Ngọ phát hiện ra, nhắc nỡ lên rỡ quăng vào bồn rửa chén, xả nước.

Lâm Thành Bộ cạn lời, đi tong cả sáu quả trứng gà luôn.

"Đạch!" Nguyên Ngọ chống tay dọc theo thành bồn máng.

Lâm Thành Bộ cảm thấy bản thân không thể hưởng thụ thêm giây phút nào nữa, hẳn đã nghe được sự không thể nhịn được nữa trong giọng Nguyên Ngọ.

Lúc đang định bước tới thì Nguyên Ngọ quay người gào lên: "Lâm Thành Bộ!"

"Hả!" Lâm Thành Bộ giật mình, "Đây đây, để em làm, em làm..."

"Không cần cậu làm," Nguyên Ngọ nhìn hẳn chỉ chỉ ghế salon, "Ngồi xuống kia chỉ cho tôi làm thế nào là được."

"Ừ," Lâm Thành Bộ bước tới ghế sofa do dự ngồi xuống, "Sáu quả trứng thì phải dùng cái bát kia, bát màu xanh da trời."

Nguyên Ngọ gật đầu đi lấy cái bát trong chạn bát, đang chuẩn bị lấy trứng gà trong tủ thì dừng lại, quay đầu nheo mắt: "Cậu đứng đấy bao lâu rồi?"

"Vừa mới..." Lâm Thành Bộ hắng giọng, "Vừa mới ra."

"Vừa mới ra mà biết tôi đập sáu quả trứng?" Nguyên Ngọ nói

"Ài, tình vậy," Lâm Thành Bộ ngượng ngừng lại hắng giọng, "Thì em... em... em thấy... Thôi rồi em nói tiếng mẹ đẻ, em thấy anh nấu đồ ăn cho em nên muốn nhìn lâu thêm một lúc."

Nguyên Ngọ nhìn hẳn một lúc lấy sáu quả trứng gà trong tủ lạnh ra: "Không sợ tôi đốt nhà cậu à."

"Không đến nỗi chứ," Lâm Thành Bộ cười, "Mà... anh nấu cơm đẹp trai lắm."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, không trêu chọc nữa, đành hoảng lấy trứng gà ra đập vào bát sau đó xoay người: "Làm sao đánh trứng gà mà không bị sánh ra ngoài?"

"Hóa ra anh không biết đánh trứng gà à..." Lâm Thành Bộ cười, "Em biết là anh không biết mà, thật ra không cần đánh mạnh đâu, đánh qua qua là được, quan trọng là nhanh tay một chút, với cả... kiên nhẫn."

"Ừ." Nguyên Ngọ liếc hẩn một cái rồi quay lưng đánh trứng.

Âm thanh nghe cũng tạm ổn, so với cái kiểu đánh loạn xì ngầu lúc nãy thì tốt hơn nhiều.

Lâm Thành Bộ dựa vào ghế sofa nhìn bóng lưng y, Nguyên Ngọ hơi gầy, nhìn ngược sáng có cảm giác cao gầy, Lâm Thành Bộ chuyển sang ghế sofa khác nhìn nhìn, như vậy có thể thấy được chân Nguyên Ngọ bị bàn che mất.

Thẳng, còn dài nữa.

"Đánh xong rồi thì sao nữa?" Nguyên Ngọ quay đầu lại.

"Thêm ít nước và ít muối," Lâm Thành Bộ ngấm eo y, trong lòng bàn tay thậm chí còn có cảm giác đặt ngang bụng Nguyên Ngọ nắm lấy hai vật kia, "Rồi thì... Bên kia có cái rây, lọc sang một bát khác."

"Tại sao phải lọc, phiền phức thế." Nguyên Ngọ cau mày.

"Lọc chỗ lợn cợn với bọt," Lâm Thành Bộ nói, "Không thì không tròn vị."

Nguyên Ngọ nhúu mày vật vờ làm theo lời hẩn nói: "Sau đó thì sao? Chưa được chưa?"

"Trong chạn bát có cái nĩa hấp nhỏ, chỗ này có thể chưng được tầm 3 bát rưỡi, đổ vào bên trong đi." Lâm Thành Bộ nói.

"Chưng xong rồi có phải còn phải bày ra mâm dâng tận mâm cậu không," Nguyên Ngọc nhíu mày, "Cái gì cũng có, cậu có dạy học trò đâu."

Có đi đâu dù cần nhằn như vậy y vẫn hoàn thành từng bước Lâm Thành Bộ chỉ, sau khi đổ trứng nĩa chưng, đập nắp lại, còn mở nắp đóng nắp, châm lên châm xuống, vặn bếp to vặn bếp nhỏ, cho thêm dầu mè với hành.

"Trong tủ lạnh có cả hành?" Nguyên Ngọc thật ngỡ ngàng.

"Em lấy từ nhà bếp về đây," Lâm Thành Bộ cười, "Nấu mì mà thấy nhạt nhẽo quá thì cho thêm chút hành cho dậy mùi."

"Thế này đã được chưa?" Nguyên Ngọc khom người ngửi ngửi, "Thơm lắm."

"Đợi em rửa mặt." Lâm Thành Bộ nhảy cẫng từ ghế salon xuống chạy vào phòng tắm, mới được hai bước đã loạng choạng.

"Sao đây?" Nguyên Ngọc nhìn hấn.

"Em vui." Lâm Thành Bộ trả lời một câu đơn giản với giọng nói đầy hứng khởi.

Lúc rửa mặt xong đi ra, Nguyên Ngọc đã bày đồ ăn cùng chén đũa ra bàn.

Lâm Thành Bộ hớn hờ nhìn: "Cháo đúng là khô rưỡi."

"Ừ." Nguyên Ngọc cầm muôi đảo cháo cho chỗ khô chìm xuống dưới.

"Hề?" Lâm Thành Bộ ngăn người.

"Mất không thấy lòng không phiên." Nguyên Ngọc nói, cầm lấy bát múc chỗ cháo không khô cho hấn đặt xuống trước mặt, "Cố mà ăn đi, đây là khả năng của tôi đấy."

"Cực kỳ đỉnh," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống cầm bát lên húp một miếng lớn, "Thật, cực kỳ đỉnh."

"Quá giả dối," Nguyên Ngộ cũng tự múc cho mình một bát, lại nhặt nhặt chỗ khô ra ném thử, "Chỗ cậu có đường không?"

"Có," Lâm Thành Bộ lấy đường cho y, "Không cho đường thơm hơn mà, thêm đường vào bị chảy nước đấy."

"Kệ tôi," Nguyên Ngộ múc đường vào khuấy lên, "Đã khô rồi còn không cho đường mà vẫn nuốt được à?"

"Nuốt được chứ, em ăn mấy miếng rồi." Lâm Thành Bộ nói.

"Cái vị gì thế này..." Nguyên Ngộ thở dài.

"Vị vui đó." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngộ không lên tiếng cúi đầu húp một ngụm cháo, còn chưa thấy vị vui đâu, y chỉ thấy vị ăn hại.

Có đi đâu Lâm Thành Bộ thật sự rất vui, sắc mặt vẫn tái, đi lại vẫn hơi mệt mỏi nhưng ánh mắt đã sáng hơn rất nhiều.

"Nói thật em không nghĩ là anh sẽ nấu cho em ăn đâu," Lâm Thành Bộ vươn tay ra nắn nắn ngón tay y, "Sớm biết thế này em đã bảo là em muốn ăn vịt quay ngỗng quay rồi."

"Nói sớm có phải tốt không," Nguyên Ngộ nhìn hắn, "Tôi gọi điện đặt đồ ăn mang đến cho đỡ lảm chuyện, trứng hấp với cháo rẻ quá người ta không giao tôi mới phải tự làm."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng vừa ăn vừa cười, còn suýt nữa sặc.

"Hôm nay khỏe hơn chưa?" Nguyên Ngộ miễn cưỡng uống bát cháo nhỏ rồi buông đũa.

"Đã đỡ rồi." Lâm Thành Bộ bắt đầu ăn bát trứng chưng thứ hai.

"Khỏe rồi?" Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Ban này suốt nửa ngã đập mặt còn gì."

"Là vì còn hơi mệt, hôm qua mất nhiều sức quá." Lâm Thành Bộ nói.

"Ờ..." Nguyên Ngọ đáp, "Mất nhiều sức quá."

Lâm Thành Bộ ăn thêm mấy miếng mới phát hiện a, ngẩng đầu lên thấy nụ cười của Nguyên Ngọ đang treo bên mép.

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ hắn, "Anh có ý gì đấy."

"Không có ý gì, là cậu nói mà," Lâm Thành Bộ dựa vào ghế phía sau, "Mất sức nhiều quá."

"Ý em là em bị bệnh, nên nhiều quá nên mất sức!" Lâm Thành Bộ đồ nốt cháo trong nĩa vào bát mình, "À thì... Cái kia cũng mất sức..."

"Thanh niên sức dài vai rộng," Nguyên Ngọ nhếch mép, "Xóc lọ mỗi cái mà mất sức thành thế này."

Lâm Thành Bộ buông đũa xuống trợn mắt nhìn y: "Ba ngày nữa anh có dám nói lại lần nữa không?"

"Làm sao," Nguyên Ngọ đứng lên vắn vắn cánh tay, "Muốn đánh nhau?"

"Làm anh." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ sững sốt một lúc rồi quay mặt sang: "Tục tũ như vậy à."

"Trước giờ cũng chưa tao nhả bao giờ," Lâm Thành Bộ uống hết bát cháo vừa dọn bàn vừa nói, "Em nói cho anh biết Nguyên Ngọ, em khỏi ốm rồi anh thử nói lại lần nữa xem, em dám làm anh ngay tại chỗ đấy."

"Ái dui ui," Nguyên Ngọ bật cười, "Tôi lại sợ quá cơ."

"Biết sợ là tốt đấy!" Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn y rồi cầm bát đi rửa.

Nguyên Ngọ đi theo vừa xắn tay áo vừa đẩy hần sang một bên: "Để tôi đi, không phải cậu mất sức à, đừng có đập hết bát."

"Anh nấu cơm em rửa bát, em nấu cơm thì anh rửa bát," Lâm Thành Bộ vắn nước ra bắt đầu rửa bát, "Vợ chồng với nhau cũng vậy mà."

Nguyên Ngọ thở dài dựa vào bên cạnh không lên tiếng

Lâm Thành Bộ rửa được mấy cái bát thì quay ra nhìn y: "Em chỉ thuận miệng chiếm hơi thế thôi, anh không thích nghe thì lần sau em không nói nữa."

"Không phải là không thích nghe." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy thì là gì?" Lâm Thành Bộ hỏi

"Chẳng có cái gì cả." Nguyên Ngọ đáp.

"Vậy sao anh không nói gì." Lâm Thành Bộ nói

"Chẳng qua không biết nói gì," Nguyên Ngọ lau nước bắn lên mặt y, dừng lại rồi thở dài, "Tiểu Hoa à."

Lâm Thành Bộ ngẩng đầu chỉ y.

"Tiểu Bộ Bộ." Nguyên Ngọ sửa miệng

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Chuyện gì?"

"Tôi không biết nói thế nào," Nguyên Ngọ tiện tay cầm lấy một cái cốc thủy tinh bên cạnh, xoay thật nhanh trong tay, từ lòng bàn tay sang mu bàn tay rồi lại nhẹ nhàng đảo về lòng bàn tay, "Tôi nghĩ tôi đã rồi nói..."

Lâm Thành Bộ im lặng rửa bát xong, cất bát gọn lên rồi lau tay đứng trước mặt y: "Em biết anh muốn nói gì."

"Vậy sao." Nguyên Ngọ vẫn cúi đầu nghịch cái cốc.

"Đừng nói," giọng Lâm Thành Bộ đột nhiên nghèn nghẹn, hắt dừng một chút quay người rót cốc nước uống, lúc mở miệng vẫn thấy hơi khàn, "Em biết thật, nên anh đừng nói."

Động tác trên tay Nguyên Ngọ chợt dừng.

"Em phân rõ được chuyện thân thể và trong lòng," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Em tự biết phân rõ, sẽ không lẫn lộn."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, giờ tay hai tay lên ấp mặt hắt xoa xoa rồi quay người ra ngoài.

"Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ sờ sờ mặt mình, "Em hỏi anh."

"Ừ?" Nguyên Ngọ đáp.

"Chuyện tối hôm qua," Lâm Thành Bộ xoay người dựa vào bồn rửa bát, "Là anh muốn hay đơn giản là dỗ dành em?"

"Cái này không cần nghĩ nhiều," Nguyên Ngọ ngối xuống ghế salon, cùi chỏ chống vào đầu gối, nhìn màn hình tivi đen thui, "Nhìn cậu đột nhiên muốn làm, nhưng nhớ ra cậu bảo cậu là bông hoa nhỏ, tôi đoán cậu... Nên đổi thành dùng tay thôi."

"...Ờ," Lâm Thành Bộ không biết nói gì, "Ờ..."

"Lát nữa cậu đi truyền nước, tôi đi với cậu." Nguyên Ngọ nói.

"A..." Lâm Thành Bộ đáp một tiếng, lúc sau mới lấy lại được tinh thần, "Thật vậy không?"

"Thật chứ, đi truyền nước với cậu mà còn thật giả cái gì, tôi lại đang rảnh." Nguyên Ngọ nói.

"Không phải," Lâm Thành Bộ đi tới trước mặt, chắn giữa y và cái tivi, "Em nói chuyện muốn làm kia kìa."

"Hửm?" Nguyên Ngọ ngẩng đầu nhìn hắt, "Ừ, đúng rồi."

"Vậy thì đúng rồi, vậy là được rồi," Lâm Thành Bộ cười rộ lên, cào cào tóc, "Anh đọc tiểu thuyết chưa, đọc rồi nhỉ? Anh vật vã làm nhà văn lâu vậy rồi mà..."

"Muốn nói cái gì?" Nguyên Ngọ cắt ngang.

"Làm!" Lâm Thành Bộ vỗ tay một cái, "Làm nhiều lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm được đấy."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 38

Lâm Thành Bộ thay quần áo, Nguyên Ngọ ngồi trên ghế salon tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình tivi đen ngòm.

Ngồi ở phòng khách cũng nghe được giọng ngậm nga của Lâm Thành Bộ ở trong phòng khách, Nguyên Ngọ cảm thấy hơi nôn nao không yên.

Lâm Thành Bộ thật sự vui như vậy sao?

Nguyên Ngọ cảm thấy bản thân mình không biết biểu đạt, mà Lâm Thành Bộ... chắc là không giỏi che giấu.

Biết đâu ở phương diện khác cậu nhóc kia lại vui, ví dụ như bây giờ mình đang ngồi ở nhà cậu ta, hôm qua hai người làm chút gì đó, lại ví như y làm chuyện kia không phải là vì muốn dỗ dành...

Nhưng giống như Lâm Thành Bộ căng thẳng sẽ nói lắp, tâm trạng Lâm Thành Bộ không thoải mái cũng thể hiện rõ ràng.

Em tự biết phân rõ, sẽ không lẫn lộn.

Lúc Lâm Thành Bộ nói ra những lời này Nguyên Ngọ đã thấy hẳn không vui, tâm trạng có hơi đi xuống, có lẽ còn có cả thất vọng nữa.

Mặc dù cái hiểu của Lâm Thành Bộ không hoàn toàn giống với những gì y muốn biểu đạt.

Trước khi nhìn thấy hi vọng, đừng để bản thân lún vào quá sâu.

Đây là những gì Nguyên Ngọ muốn nói, muốn nhắc nhở Lâm Thành Bộ.

Bay giờ nhìn dáng vẻ này của Lâm Thành Bộ, y lại bắt đầu cảm thấy hình như bản thân có phải không biết biểu đạt hay không, cũng không hiểu chuyện tình cảm, lúc như thế này, ở chỗ thế này lại khiến cho Lâm Thành Bộ cảm thấy buồn bức đến vậy.

Nguyên Ngọ, mà đúng là không nên đến gần bất cứ ai.

Nguyên Ngọ hơi phìền não rồi.

Có đi đâu chuyện đời đi sự chú ý của y lại đến rất nhanh.

Lâm Thành Bộ thay quần áo xong đi ra y mới nhớ ra là mình đồng ý đi cùng Lâm Thành Bộ đến bệnh viện truyền nước.

Càng phìền não hơn.

Đúng vậy, càng phìền não hơn rồi.

Lúc trước vì để làm dịu bầu không khí mà y lại đồng ý nhận lời làm chuyện mình sợ một cách khó hiểu, Lâm Thành Bộ sẽ cảm nhận được tâm trạng của y, sau đó sẽ lại lo lắng...

Nguyên Ngọ vò đầu.

"Có phải anh cũng thấy rồi đúng không?" Lâm Thành Bộ ra khỏi phòng ngủ.

"Hửm?" Lâm Thành Bộ nhìn Lâm Thành Bộ qua kẽ hở của mấy lọn tóc lòa xòa trước trán.

"Tóc đấy, bù xù như vậy rồi có đi cắt lại không?" Lâm Thành Bộ nói.

"Nhìn bù xù lắm à?" Nguyên Ngọ thổi thổi tóc, "Trước kia vẫn vậy mà."

"Cái kiểu bù xù ngày trước với bây giờ khác nhau." Lâm Thành Bộ nhìn y, "Anh giờ là như cái tổ chim, trước kia bù xù kiểu đẹp trai phong cách."

"Hai ngày nữa một lần còn không đẹp trai được sao." Nguyên Ngọ lại vò vò đầu.

"Thế này đi," Lâm Thành Bộ ngẩng xồm xuống cạnh y, "Em đưa anh đi cắt tóc trước nhé?"

Nguyên Ngọ nhìn hắn không đáp.

"Em biết anh hay cắt ở đâu." Lâm Thành Bộ cười cười, "Cách bệnh viện không xa, Ngón Tay Vàng, đúng chưa?"

Nguyên Ngọ im lặng rất lâu, xong lại búng cằm Lâm Thành Bộ: "Xong trong lúc tôi cắt tóc thì cậu đi truyen nước? Tôi bảo là sẽ đi bệnh viện với cậu thì sẽ đi với cậu, không cần kiểm soát hộ tôi."

"... Đâu có," Lâm Thành Bộ ngượng ngùng, "Chỉ là... việc đấy, thì... em..."

"Biết rồi, miệng cũng có nhanh nhẹn mấy đâu..." Nguyên Ngọ thở dài.

"Miệng nhanh nhẹn thì làm được gì," Lâm Thành Bộ bật cười, "Anh thấy sao?"

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Nếu không anh thử lại xem?" Lâm Thành Bộ ghé lại sát mặt y.

"Ày," Nguyên Ngọ vỗ vỗ mặt hắn, "Liên sở chút đi."

"Đi cắt tóc không?" Lâm Thành Bộ cười.

Nguyên Ngọ do dự rồi đứng dậy: "Đi truyen nước đã, bác sĩ Lương nói theo phương pháp giải miễn cảm, đi vài lần là không sao."

"Vậy bao giờ đi cắt tóc?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không phải chứ." Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Sao cậu cố chấp vậy?"

"Nhìn cho sướng mắt," Lâm Thành Bộ nói, "Vừa đẹp trai vừa hấp dẫn, em nhìn một cái là hết bệnh luôn."

"...Truyền nước xong đã." Nguyên Ngọ đành chịu.

Lâm Thành Bộ vốn cảm thấy bản thân hôm nay đã đỡ nhiều rồi, thế nhưng sau khi lên xe nhìn mặt mình trong kính chiếu hậu phát hiện đúng là vẫn tái nhợt, hơn nữa chưa cạo râu nên càng tiều tụy hơn.... Xem ra đang ốm mà xóc lọ mất nhiều sức thật đấy.

"Đạch," hắn sờ sờ mặt mình, "Mặt thảm không nổi nhìn."

"Để tôi lái," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Cậu có vẻ đúng là... mất nhiều sức thật, buổi trưa ăn thêm trứng gà với sữa bò bổ sung protein."

"Như này có phải xấu trai lắm không?" Lâm Thành Bộ hơi bận lòng rồi, "Không thì anh đợi em một lúc em lên cạo râu..."

"Đẹp rồi!" Nguyên Ngọ giơ ngón tay cái cho hắn, "Cực kỳ đẹp trai! Hoàn hảo! Tôi lái xe."

"Khen thật lòng à?" Lâm Thành Bộ cười cười.

"Từ tận đáy lòng." Nguyên Ngọ đáp.

Nguyên Ngọ sợ bệnh viện, Lâm Thành Bộ thực ra cũng thấy mình sợ đến bệnh viện, người ra người vào vội vã, cảm giác ngẩng đầu cúi đầu đều thấy người, không khí xung quanh đều là vi khuẩn.

Lúc đi từ bãi đỗ xe vào bệnh viện, Lâm Thành Bộ có dừng lại một chút: "Bây giờ chúng ta vào à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ nhét hai tay vào túi, bịt khẩu trang cẩn thận, ánh mắt đầy sự anh dũng liếc chết ừ một tiếng rồi nhanh chóng cắm mặt đi vào.

"Để ông trẻ dắt anh vào." Lâm Thành Bộ thò tay sang lôi tay y ra khỏi túi, kéo y vào cổng bệnh viện.

Tay Nguyên Ngọ thật lạnh, còn hơi cứng, sờ đầu ngón tay cũng có thể cảm nhận ra được sự bất an lẫn trong đó, Lâm Thành Bộ khẽ thở dài trong lòng.

Hắn không thể hiểu được cảm giác kháng cự với một nơi chốn vào đó do người thân mang lại là thế nào, chỉ biết rằng phía sau lớp bảo vệ đã được gỡ ra của Nguyên Ngọ là vết thương chôn chặt vết thương.

Người đến truyền nước rất đông, mùa này nhiều người bị cảm mạo là lẽ thường, Nguyên Ngọ vòng vo một lúc thì tìm được chỗ ngồi.

Vừa mới định đặt cái bình nước rộng lên đó rồi gọi Lâm Thành Bộ tới ngồi, một tên đàn ông đẩy y ra rồi phịch mông ngồi xuống.

Nguyên Ngọ sững sờ, bóp chai nước trong tay: "Ày."

Gã đàn ông kia cũng không ngẩng đầu: "Làm sao, ngồi ghế của anh à?"

"Anh truyền nước à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Mặc kệ tôi." Tên đàn ông kia ngẩng đầu lên khó chịu nói.

Nguyên Ngọ biết mình xấu tính, dạo gần đây không nổi điên khiến bản thân còn thấy lạ, không biết có phải bị cái dễ tính của Nguyên Thân đồng hóa rồi không.

Nhưng vừa liếc thấy cái tên nhìn ngứa mắt này, y mới cảm nhận được bản năng nguyên thủy của mình chỉ là đang ngủ say thôi.

Đột nhiên thấy vui vẻ.

"Đứng lên đi." Nguyên Ngọ nói

"Anh bị điên à?" Tên kia hỏi.

"Đúng rồi đấy," y gật đầu, "Còn chưa chữa khỏi đâu."

"Sắp lên cơn thì đến khoa thần kinh đi," tên đàn ông chỉ ra phía cửa phòng truyền dịch, "Ra ngoài rẽ trái lấy số."

Nguyễn Ngọc không lên tiếng, giờ tay lên chỉnh lại khẩu trang trên mặt.

Lâm Thành Bộ vừa mới đưa đơn truyền dịch cho y tá thì nghe thấy đằng sau có tiếng hỗn loạn.

Lúc hắn quay đầu lại thì thấy Nguyễn Ngọc đứng ở bên cạnh cái ghế bên trong phòng truyền nước, một gã đàn ông đang ngã bên cạnh chân y.

"Làm gì đấy!" Y tá lập tức hét hoảng la lên, "Ở đây đâu là bệnh nhân! Không được đánh nhau!"

Lâm Thành Bộ vốn định tiến tới nhưng sau khi nhìn Nguyễn Ngọc hắn lại dừng bước.

Không nhìn được bật cười.

Bao lâu rồi?

Rốt cuộc hắn lại được nhìn thấy một Nguyễn Ngọc như thế.

Vóc dáng tên nằm trên đất kia cũng xêm xêm với Nguyễn Ngọc, nhưng với kinh nghiệm của Lâm Thành Bộ thì nhìn tác phong của gã khi đứng dậy, gã chắc chắn không phải đối thủ của Nguyễn Ngọc.

"Muốn đánh thì cứ đánh đi!" Lâm Thành Bộ hô hào, "Đừng động phải bệnh nhân khác!"

Đứng sau cổ vũ người khác đánh nhau là không đúng nhưng nháy mắt nhìn thấy Nguyễn Ngọc trở lại với dáng vẻ của ngày xưa, hắn chẳng thèm quan tâm đúng sai nữa.

Cứ đánh đi! Cho dù chỉ để phát tiết.

Mặc dù hắn không biết Nguyễn Ngọc rốt cuộc có cái gì cần để phát tiết không.

Dù sao Nguyên Ngọ cũng biết đánh nhau, đánh nhau với người khác chưa chịu thiệt bao giờ.

Lâm Thành Bộ đâu chỉ mới nhìn Nguyên Ngọ đánh nhau một lần.

Có đợt thường xuyên có người tới gây chuyện ở số 18, những lúc ra tay mà không bén mảng tới gần quầy bar thì Nguyên Ngọ chỉ đứng xem chuyện vui, nhưng chỉ cần có đứa đi qua thì Lâm Thành Bộ sẽ ra tay, Lâm Thành Bộ nhiều khi cảm thấy đây không phải là người ngày ngày đứng sau quầy bar mà mình thích.

Đến lúc không nhịn được nữa mới hỏi Giang Thừa Vũ.

"Cậu đáng yêu thật đấy, anh làm ông chủ chỗ này không bao giờ phải nghĩ đến chuyện bảo vệ quầy bar," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu ta lười mò ra, nhưng mà có người tự đưa mặt đến thì cậu ta sẽ đập chúng nó."

Nguyên Ngọ nghe thấy giọng hấn thì quay đầu nhìn về bên này, thò tay tóm lấy cổ áo tên kia, xoay người kéo tên kia ra khỏi phòng truyền dịch.

Gã kia vừa vùng vẫy muốn thoát, vừa lấy chân đạp lên người Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ không tránh, thẳng tay tóm lấy chân tên kia, hấn lại ngã bịch xuống đất lần nữa không còn cơ hội đứng lên, Nguyên Ngọ mau chóng kéo gã đi.

Gã kia vừa giãy giụa vừa bị kéo ra ngoài.

"Người kia có phải bạn cậu không đấy!" Y tá trợn mắt nhìn Lâm Thành Bộ.

"A," Lâm Thành Bộ cười, "Đúng rồi."

"Cậu vào can đi chứ!" y tá cau mày, "Ở trong bệnh viện mà đánh nhau còn ra cái gì nữa!"

"Chắc chắn sẽ không đánh trong bệnh viện đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Bạn tôi là người cực kỳ biết chừng mực, cẩn thận."

Y tá lờm hẩn: "Bảo vệ sắp tới rồi đấy."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Hắn cảm thấy Nguyên Ngộ có thể đánh xong trước khi bảo vệ đến, bóp bóp hai cái là xong mà.

Thế nhưng thật bất ngờ, y tá vừa đâm kim vào ven cho hắn xong xuôi thì Nguyên Ngộ đã đang bước vào rồi, quần áo gọn gàng sạch sẽ, đến cả khẩu trang cũng không lệch.

"Xong rồi?" Lâm Thành Bộ giật mình.

"Còn chưa bắt đầu," Nguyên Ngộ vừa nói vừa chỉ chỉ sau lưng, "Gặp ngay phải người biết tôi."

"Ai?" Lâm Thành Bộ nhìn theo tay y, lập tức căng thẳng.

Cả khó chịu nữa.

Phía sau Nguyên Ngộ là một cậu trai trẻ tuổi đang tươi cười... còn đẹp trai nữa.

"Anh biết cậu ta?" Lâm Thành Bộ lập tức đánh hơi thấy nguy hiểm, bạn bè của Nguyên Ngộ mà hắn biết chỉ giới hạn ở số 18, ngoài số 18 ra còn có Dương Huy, sau khi bắt đầu đi tìm Nguyên Ngộ mới quen.

Tự dưng lòi đâu ra một cậu đẹp trai... Địch... Đẹp trai cái khỉ gì, từ đâu ra chứ?

"Không quen." Nguyên Ngộ nói.

"Anh Lâm," người này cười một tiếng, "Em cũng biết anh."

"Hửm?" Lâm Thành Bộ sửng sốt.

"Xin lỗi," cậu ta quay đầu nhìn cửa phòng truyền dịch, "Người bạn này là bạn em, em thay anh ấy xin lỗi mọi người."

"Anh ta có bị ăn đập không?" Lâm Thành Bộ khá là quan tâm vấn đề này.

"Bị rồi," cậu cười cười, "Em đếm chắc phải ba phát."

Sau khi người này đi, Lâm Thành Bộ giờ túi nước biển đi theo sau Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ dẫn hắn tới chỗ ngỗ ban này đánh nhau với người ta để tranh: "Ngỗ đây đi."

"Ừ," Lâm Thành Bộ ngỗ xuống, "Ban này anh..."

"Gã ấy tranh chỗ, cũng không phải bệnh nhân." Nguyên Ngọ đáp.

"Ừ, vậy cậu bạn kia thì sao?" Lâm Thành Bộ vốn không muốn nhắc đến, "Cậu ta nói biết em, cậu ta là ai vậy?"

"Không biết," Nguyên Ngọ nói, "Chắc khách ở số 18."

"Vậy à," Lâm Thành Bộ bóp bóp ống truyền nước, thì thầm, "Fan của anh rồi."

"Ai quan tâm cậu ta là ai chứ." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Cũng phải," Lâm Thành Bộ xùy xùy, "Quan tâm địch gì cậu ta chứ."

Chỗ Nguyên Ngọ chọn là chỗ ngỗ sát bên trong tường, Lâm Thành Bộ ngỗ, y đứng dựa tường bên cạnh.

Qua tầm nửa giờ, phòng truyền nước bắt đầu có chỗ trống nhưng Nguyên Ngọ vẫn không đi sang, chỉ đứng bên cạnh.

"Anh ngỗ một lúc đi." Lâm Thành Bộ nói.

"Không cần." Nguyên Ngọ nói.

"Không mệt à, đứng lâu như vậy." Lâm Thành Bộ nhìn bốn phía xung quanh muốn tìm chỗ nào có hai chỗ trống cạnh nhau.

"Trước kia tôi đứng suốt hai tiếng cũng không mệt." Nguyên Ngọ đáp.

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp, quả đúng là thế, vả lại hắn cũng không tìm thấy hai chỗ trống cạnh nhau, mà nếu để Nguyên Ngọ ngồi cách xa thì hắn lại không nổi.

Truyền một túi nước mát bao lâu chứ, người ngồi bên cạnh Lâm Thành Bộ đứng dậy rồi vội vàng nói: "Đây đây đây đây, ngồi ngồi ngồi ngồi..."

Nguyên Ngọ ngồi xuống bên cạnh hắn: "Làm gì mà vội vội vàng vàng vậy, giờ đâu còn ai."

"Nói chuyện chứ," Lâm Thành Bộ nói, "Anh đứng ở đây cũng có nói chuyện được đâu."

"Tôi ngồi rồi chắc gì đã có chuyện mà nói." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Hay là... không thoải mái à?" Lâm Thành Bộ nhỏ giọng hỏi, "Hay anh đi cắt tóc đi?"

"Cậu ngứa mắt cái đầu này của tôi lắm à?" Nguyên Ngọ thở dài.

"Ngứa mắt lắm rồi." Lâm Thành Bộ đáp.

Nguyên Ngọ không thèm để ý tới hắn, lát sau lại sờ soạng trong túi lôi ra một sợi dây chun, túm túm tóc trên đầu buộc vào qua loa.

"Ài, vậy cũng được này," Lâm Thành Bộ nhìn hắn chằm chằm nhỏ giọng, "Anh buộc tóc vậy nhìn cuốn hút cực, anh biết không, lúc anh pha rượu ý... Ày, em không biết nói thế nào, em cực kỳ... cực kỳ... muốn lao đến cắn cắn, đè lên quỳ bar...."

"Càng nói càng hăng nhỉ," Nguyên Ngọ vỗ vỗ chân y, "Cẩn thận không nói đến mức thằng em dậy luôn bây giờ."

"Đệch!" Lâm Thành Bộ ngẩn người, đang muốn phê phán Nguyên Ngọ thì có một bóng người lướt qua trước mặt bọn họ.

"Anh Tiểu Ngọ." Người kia ng ẫ xuống chỗ trống cạnh Nguyên Ngọ.

Lâm Thành Bộ quay đầu tròn mắt nhìn sang phát hiện lại chính là cậu trai ban nãy, không nhận được nữa: "Sao cậu sang đây?"

"Bạn em đi r ẫ," cậu trai cười cười, "Em sang đây nói chuyện."

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ muốn bốc hỏa r ẫ, "Cậu là ai mà nói chuyện gì chứ?"

"Em là Thường Ngữ." Cậu trai đưa tay ra với h ẫ.

Lâm Thành Bộ theo thói quen giơ tay phải ra nhưng nhớ ra mình đang truy ẫ tay phải nên úc chế vỗ một cái lên tay Thường Ngữ.

Thường Ngữ cười cười, lại quay v ề nhìn Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ giơ tay ra bắt tay với cậu.

Lâm Thành Bộ quay mặt đi không muốn nhìn nữa, phi ẫ quá là phi ẫ.

"Anh Tiểu Ngọ," Thường Ngữ có vẻ không ngại thái độ Lâm Thành Bộ, "Hình như phải hai năm r ẫ nhỉ? Không thấy anh ở số 18 nữa mà cũng không hỏi ai được."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Ở nhà suốt không đi đâu."

"Vậy à," Thường Ngữ thở dài, "Vậy sau này anh còn v ề số 18 không?"

"Qua đợt này đã." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm cái ghế đôi điện nhương lông mày, cái tên Thường Ngũ này khiến hắn không hài lòng, nhưng câu trả lời của Nguyên Ngọ lại làm hắn vui vẻ.

Hắn sợ tạo áp lực cho Nguyên Ngọ nên vẫn không dám hỏi Nguyên Ngọ chuyện quay về số 18, bây giờ đột nhiên phát hiện Nguyên Ngọ có ý định trở về, cảm thấy bệnh của mình sắp khỏi hẳn rồi.

"Vậy thì tốt quá," giọng Thường Ngũ lộ ra ý cười, "Lúc trước em hỏi Giang Thừa Vũ anh ấy còn nói không biết."

"Chưa nói với cậu ta." Nguyên Ngọ nói.

"Trước kia lúc anh còn ở đây, ngày nào em cũng đến," Thường Ngũ nói, "Sau đổi người khác rồi thì đến cũng không vui nữa."

Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn cậu ta chòng chọc.

Không thể ngờ được, đến bệnh viện mà còn đụng phải fanboy của Nguyên Ngọ!

Thường Ngũ né tránh ánh mắt của Lâm Thành Bộ, nhìn Nguyên Ngọ cười hỏi: "Bạn trai anh à?"

"Hửm?" Ánh mắt của Nguyên Ngọ lướt rất nhanh qua mặt Lâm Thành Bộ, dừng một chút, "Không phải."

"Trước kia em thấy anh Lâm suốt," Thường Ngũ nói, "Anh không đến thì cũng không thấy anh ấy nữa..."

Thường Ngũ với Nguyên Ngọ nói chuyện với nhau câu được câu mất, Lâm Thành Bộ không nghe bọn họ nói gì nữa.

Trâm trạng đang xuống dốc không phanh.

Nhưng mà có bao giờ ở trên cao đâu mà xuống chứ...

Nguyên Ngọ đâu có nói sai, không phải bạn trai, thậm chí cũng chỉ quen thuộc mấy tháng này, trong mắt người khác có lẽ hẳn chỉ là khách quen giống như Thường Ngũ vậy.

...Vậy trong lòng Nguyên Ngọ thì sao?

Chắc là có gì đó khác chứ...

Đúng rồi

Chẳng qua là Nguyên Ngọ không biết biểu đạt, Nguyên Ngọ không cần cần kể phân ra cấp bậc cao hơn fan, thấp hơn bạn trai với một người quen biết qua đường.

Câu trả lời này đâu có vấn đề gì.

Lâm Thành Bộ hiểu rõ.

Nhưng tâm trạng vẫn không vui bất kể hẳn hiểu rõ hay không.

Hắn biết tại sao bản thân lại thế này, mặc dù ngoài miệng cứ liên tục lắc đầu không mong đợi Nguyên Ngọ lấy thân báo đáp, không mong chờ Nguyên Ngọ đáp lại cái gì, chỉ bởi vì quá thích nên tình nguyện làm đủ thứ chuyện vì Nguyên Ngọ...

Nhưng vẫn có chút xíu chờ mong mà, chôn trong lòng, thỉnh thoảng lại lật ra xem một chút, nói ra bằng giọng đùa giỡn.

"Xong rồi." Bên tai hắn vang lên giọng Nguyên Ngọ, y giờ tay ra nhấn chuông.

"Hửm?" Lâm Thành Bộ chợt lấy lại tinh thần, ngẩng thẳng dậy.

"Không thoải mái à?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"... Không," Lâm Thành Bộ nhìn về phía bên kia, phát hiện Thường Ngũ không biết đã đi từ lúc nào rồi, "Cậu ta đi rồi?"

,

"Ừ, đi lâu rồi." Nguyên Ngọ đáp.

"Em không để ý," Lâm Thành Bộ dựa vào ghế, "Hai người nói chuyện có vẻ hợp?"

"Không để ý hợp thế nào," Nguyên Ngọ dựa vào ghế nhỏ giọng hỏi, "Ban nãy không vui à?"

"Không!" Lâm Thành Bộ vội vàng nói, giọng hơi lớn khiến cho mấy người xung quanh nhìn sang, hần nhỏ giọng lại, "Sao thế được."

Nguyên Ngọ chắc một tiếng không nói nữa.

Y tá đi tới đổi một chai nhỏ hơn: "Hết chai này là xong rồi."

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ nói.

Sau khi y tá đi rồi hai người không nói nữa, Lâm Thành Bộ có hơi lúng túng, cảm thấy bản thân không có tư cách mà lại đi ghen thật là xấu hổ, không biết nói gì đành nhìn chăm chăm một cô bé đi cùng mẹ đến truyền nước gần người ra

"Này," Nguyên Ngọ huých huých tay hần, "Muốn uống trà sữa à?"

"Hả?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Nhìn chăm chăm nãy giờ," Nguyên Ngọ nói, "Còn nhìn nữa tôi sợ cậu cướp của con bé."

"Em..." Lâm Thành Bộ lúc này mới để ý cô bé nhỏ trên tay có một cốc trà sữa, "Em không..."

"Muốn uống không? Chú mua cho con." Nguyên Ngọ nói.

"Không muốn uống," Lâm Thành Bộ nhú mày, lại xoắn xuýt chỉnh lại tư thế ngồi. "Hầy, anh không nói còn đỡ, vừa nhắc đến nước, em..."

"Muốn đi tiểu hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp

"Vậy đi đi, phải giúp cậu cậ̀n chai à?" Nguyên Ngọ nhìn hặ́n.

Lâm Thành Bộ đang thất thậ̀n: "Sao anh không bảo là giúp em đở..."

Nguyên Ngọ rõ ràng là bất ngờ, khóe mắt cong cong không nói.

Lâm Thành Bộ phát hiện mình vừa nói cái gì thì vội vàng đứng dậy gõ chai dịch giờ lên rặ́i chạy như thoát thân: "Em đi đây."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 39

Nhà vệ sinh không có người, Lâm Thành Bộ đứng giờ chai ngây ngốc một lúc lâu muốn tìm một chỗ để treo chai nước, nhìn thấy bên trên bồn cầu có một hàng lỗ nhưng mà....

"Ơ ẹch?" Hấn cặn lời, những cái lỗ này như đang cười vào mặt hấn rằng trước đây có đĩnh nhưng rụng hết rồi.

Do dự một lúc, hấn chỉ có thể một tay giờ chai một tay kéo khóa quần.

Hôm nay đúng là thất sách quá rồi, đáng lẽ nên mặc quần thể thao, tại ở cạnh Nguyên Ngọc mà ra cái vẻ bảnh bao mặc quần thường.

Trên tay vẫn đang cầm kim, hấn luôn có cảm giác chỉ cần khẽ động thôi là cái kim sẽ trỗi lên, không dám dùng sức, kéo vài lần mới kéo được khóa quần xuống.

Tay đang giờ chai muốn giúp theo bản năng hạ thấp xuống, hấn vừa cúi đầu thì nhìn thấy máu bị trào ngược một đoạn về ống dẫn, vội vàng giờ tay cao lên, nhìn lại trong ống không còn máu nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốn sức vãi loãn.

Rút được súng ra rồi chuẩn bị hành sự thì có người cần lấy cái chai của hấn từ phía sau.

"Làm gì vậy!" Lâm Thành Bộ giật mình, chả có lẽ đi vệ sinh mà cũng bị cướp chai truyền dịch sao!

Hấn xoay người, cảm giác trong tay nếu là súng thật thì chắc đã bóp cò rồi.

"Cần giúp cậu." Nguyên Ngọ đứng sau lưng hắn hơi nhìn xuống dưới.

"Đạch mợ, anh vào sao không nói gì!" Lâm Thành Bộ vội vàng quay trở lại bên cậu, thật lúng túng, "Không sợ em tiêu vào anh à."

Nguyên Ngọ cần lấy chai dịch từ tay hắn: "Đi nhanh lên... Muốn tôi đỡ à?"

"... Không cần!" Lâm Thành Bộ càn lời.

Nhưng mà... đứng mười giây rồi, không tiêu được...

"Không phải còn sợ tiêu ra người tôi à," giọng nói Nguyên Ngọ lại truyền từ phía sau tới, "Mãi có thấy gì đâu, có phải thân thể mất sức kiệt quệ quá rồi không..."

"Cái miệng anh vừa phải thôi." Lâm Thành Bộ cau mày.

Nguyên Ngọ không nói nữa, Lâm Thành Bộ bình tĩnh lấy sức cố gắng xóa nhòa cảm giác có người đứng sau lưng.

Hoàn thành đại sự.

Lúc kéo khóa quần vẫn còn cảm thấy lúng túng, vì muốn nhanh nhanh nên hắn không thèm để ý đầu kim có bị bật ra hay không, kéo mạnh khóa lên.

"Kéo nhanh vậy," Nguyên Ngọ nói, "Không sợ kẹt à?"

Lâm Thành Bộ nhìn y, thật không biết phải nói sao nữa, cuối cùng chỉ biết cần lại cái chai từ trong tay hắn ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi trở về phòng truyền dịch ngẩng xuống yên ổn, Lâm Thành Bộ quay sang nhìn Nguyên Ngọ: "Em bảo anh này."

"Hửm?" Nguyên Ngọ ngẩng bên cạnh y cúi đầu hí hoáy bấm điện thoại.

"Trước kia không biết anh là người như vậy." Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói.

"Vậy à," Nguyên Ngọ kéo kéo khẩu trang, "Trước kia tôi cũng không biết cậu lại ngây thơ thế."

"Em không ngây thơ!" Lâm Thành Bộ cau mày, nói xong lại thấy câu này không ổn lắm, "Cũng không hẳn, em ngây thơ..."

Vẫn không ổn, nói được nửa lại thôi.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, khẩu trang che mất nửa mặt r ồi, không nhìn thấy vẻ mặt ra sao chỉ có thể thấy được đuôi mắt vẫn cong cong.

"Cười đi cười đi." Lâm Thành Bộ thở dài.

Lúc chai dịch chuẩn bị hết, điện thoại Nguyên Ngọ reo, y bắt máy rất nhanh: "A lô? Ủ đúng r ồi... Trong bệnh viện, ừ, vào đi, ở phòng truyền dịch... Được."

Lâm Thành Bộ quay đầu tròn mắt nhìn y: "Ai vậy? Lại ai tới nữa?"

"Không nói cho cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Giang Thừa Vũ?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Thính của cậu tới thăm cậu thì gọi cho tôi làm gì?" Nguyên Ngọ nhìn hẳn.

"Không phải," Lâm Thành Bộ cuống cu ừng, cái tên Thường Ngữ vừa r ồi đã đả kích hẳn lắm r ồi, giờ còn một tên nữa, mà nghe giọng Nguyên Ngọ thì có vẻ đã hẹn xong xuôi r ồi, làm cho trái tim của Lâm Thành Bộ r ỉ máu, động cái là đau, "Anh hẹn bạn tới đây à?"

"Hẹn ai?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Làm sao em biết!" Lâm Thành Bộ đương nhiên không biết, bạn Nguyên Ngọ không có mấy, hai năm y im ắng lại càng ít hơn, còn không

liên lạc với ai.

Nguyên Ngọ không để ý tới hắn, một lúc sau đột nhiên vẩy vẩy tay về phía cửa phòng truyền dịch sau lưng hắn.

Tới rồi!

Nguyên Ngọ lại còn đứng lên đón!

Bên tai Lâm Thành Bộ vang lên khúc nhạc đấu bò tót, hắn quay đầu.

Vốn đã yếu rồi lại còn xoay mạnh quá làm cho hoa mày chóng mặt, đến lúc nhìn rõ thì người ta đã xoay người đi mất.

Nguyên Ngọ xách hai cái túi nhỏ vòng rồi bên cạnh hắn.

"Giao đồ?" Giọng Lâm Thành Bộ lạc luôn, Nguyên Ngọ gọi đồ bên ngoài vào?

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, Nguyên Ngọ lấy ống hút bên trong túi chọc xong rồi đưa cho hắn, "Bây giờ cậu không được uống trà sữa, thôi thế này cho đỡ thèm đi."

"Ừ," trong chớp mắt Lâm Thành Bộ cảm giác nước mắt mình sắp rơi rồi, hắn nhận lấy túi, bên trong có cái cốc, uống một hớp nhâm nhi lúc lâu, "Cháo?"

"Cháo hạt sen đấy," Nguyên Ngọ chọc cốc kia của mình uống một hớp, "Không thì cậu nghĩ là cái gì?"

"Cháo với trà sữa khác nhau mà," Lâm Thành Bộ cười, "Em muốn uống trà sữa, uống cháo thì đỡ thèm cái gì chứ?"

"Cần cốc giả vờ." Nguyên Ngọ nói.

"...Có lý," Lâm Thành Bộ nhìn cốc của y, "Anh uống gì?"

"Trà xanh kem cheese." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ không biết nói sao, cảm thấy bị tổn thương sâu sắc.

Nguyên Ngọ uống mấy hớp rồi mới quay đầu: "Ngại quá."

"Anh uống cái khác không được à?" Lâm Thành Bộ nhìn y rất chân thành, "Anh không thể uống mấy thứ như trà chanh này, trà táo đỏ long nhãn, h ồng trà lục trà trân châu pudding thông thường sao?"

"Cậu không thích uống mấy thứ đó phải không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Vậy thì đâu có vui." Nguyên Ngọ nói.

"Em... ịch!" Lâm Thành Bộ kéo tay y chỉ vào mình, "Em, là bệnh nhân, còn bệnh nặng, mới ngày thứ hai, vẫn còn truy ền dịch, anh đối xử với em như vậy?"

"Vậy gọi chú đi." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Làm gì?" Lâm Thành Bộ do dự một chút, "Chú."

"Uống một hớp," Nguyên Ngọ đưa cốc trong tay đến trước mặt hấn, hướng ống hút gần miệng hấn, "Uống đi."

Lâm Thành Bộ ngấn người, nghiêng sang uống một hớp.

"Được rồi, yên lòng chưa?" Nguyên Ngọ hỏi

"...Ừ." Lâm Thành Bộ bật cười.

Truy ền dịch xong thì đã đến trưa rồi, nghe lời bác sĩ dặn dò không thể ăn nhiều đạm với đồ cứng sẽ không tốt cho tiêu hóa, Nguyên Ngọ bảo hấn đi ăn cháo.

"Không ăn cháo nữa đâu," Nguyên Ngọ sờ bụng ngẫm nghĩ, "Nếu không thì đi ăn tào phớ nhé?"

"Tào phớ?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Ừ, trước kia Giang Thừa Vũ mời từng đi hai lần," Lâm Thành Bộ nói, "Là các loại tào phớ, mặn có ngọt có còn thêm các đồ ăn kèm nữa."

"Được." Nguyên Ngọ gật đầu.

Đi ra khỏi bệnh viện mới phát hiện hôm nay là một ngày trời râm, gió bắc thổi qua, Nguyên Ngọ kéo khẩu trang: "Có chút không khí mùa thu rồi."

"Anh lạnh không?" Lâm Thành Bộ bắt đầu cởi áo khoác, Nguyên Ngọ hôm nay mặc ít áo.

"Không lạnh." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Ừ." Lâm Thành Bộ dừng lại mặc áo khoác vào.

"Bệnh nhân," Nguyên Ngọ nói, "Thì đừng có ra về như vậy."

"Anh cho là ai em cũng ra về à?" Lâm Thành Bộ xùy một tiếng.

Sau khi lên xe thì Giang Thừa Vũ gọi tới, Lâm Thành Bộ nghe máy, nghe được giọng lơ mơ của hấn: "Đỡ tí nào chưa?"

"Tạm tạm, em vừa truyền nước xong." Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ.

Hơi thất vọng.

Nguyên Ngọ hình như không hứng thú với việc hấn gọi điện hay nghe điện của ai, chỉ ngồi ở ghế lái đảo qua đảo lại mấy đĩa CD.

"Ăn được gì chưa?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Ăn được thì anh mời cậu một bữa nhẹ nhé." "

"Chưa được, bây giờ vẫn ăn cháo với đồ lỏng," Lâm Thành Bộ nói, "Anh không cần khách sáo vậy."

"Ai khách sáo với cậu," Giang Thừa Vũ ngáp, "Quan tâm tí thôi."

Lâm Thành Bộ vừa muốn nói thêm thì nghe thấy trong điện thoại truyền ra giọng một người đàn ông khác, nói gì đó hẳn không nghe rõ.

"Anh... Em không sao cả, anh cúp đi," Lâm Thành Bộ hơi lúng túng, "Chỗ anh đang có ai à?"

"Ừ," Giang Thừa Vũ nói, "Chỗ của anh lúc nào chẳng có người."

"Có người thì nói chuyện với người ta đi nhé." Lâm Thành Bộ lại quay sang nhìn Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ tháo khẩu trang xuống nhìn hẳn.

"Tiểu Ngọ đi truyền với cậu à?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Ừ, em đang ng ẫ với anh ấy trên xe." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu có rảnh thì để ý cậu ta, bảo cậu ta về số 18 đi," Giang Thừa Vũ nói, "Dù gì cũng nên gia nhập vào xã hội, tìm về với bản thân."

Lâm Thành Bộ nghe r ẫ cười cười: "Em biết r ẫ."

"Thôi thôi hai người đi đi, anh chỉ hỏi thăm cậu thôi," Giang Thừa Vũ lại ngáp cái nữa, "Anh cúp đây."

Lâm Thành Bộ cúp máy xong Nguyên Ngọ lái xe đi: "Là Thừa Vũ à?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Hỏi xem em đã đỡ chưa?"

"Qua mấy hôm nữa cậu khỏe r ẫ bảo cậu ta đái cậu một bữa to đi," Nguyên Ngọ lái xe khỏi bãi đậu, "Cậu vừa nói hàng tào phớ kia ở chỗ nào?"

Lâm Thành Bộ nói địa chỉ cho y r ẫ im lặng, lúc sau mới hỏi một câu: "Nguyên Ngọ, anh ghen bao giờ chưa?"

"Ghen?" Nguyên Ngọ ngẩn người, "Ghen với ai?"

"Ai cũng được," Lâm Thành Bộ tựa lưng vào ghế quay đầu nhìn y,
"Từng ghen chưa?"

"Chưa." Nguyên Ngọ đáp.

"Một chút cũng không?" Lâm Thành Bộ nhú mày.

"Nguyên Thân có tính không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Nguyên Thân?" Lâm Thành Bộ sửng sốt rồi ngẩng thẳng dậy, "Anh đừng có dọa em, ý em là..."

"À," Nguyên Ngọ khẽ cười, "Vậy thì chưa."

Lâm Thành Bộ khẽ thở dài: "Vậy anh nói ghen với Nguyên Thân là ghen như thế nào?"

"Cũng không hẳn là ghen," Nguyên Ngọ nói, "Khi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, không biết vì sao mọi người đều đối xử tốt với nó, ông bà nội thương nó như vậy, có đồ ăn ngon cho nó trước, quần áo rồi đồ chơi nữa... Sau đó thì không thế nữa, không còn cảm giác gì nữa."

Lâm Thành Bộ nhìn y không nói gì.

"Cái này cũng có tí giống với ghen mà cậu nói chứ?" Nguyên Ngọ gõ gõ tay lái, "Thật ra có ghen hay không sẽ không có gì thay đổi."

"Không phải cần thay đổi," Lâm Thành Bộ nhìn đường trước mặt, "Là một kiểu tâm tư đi, anh để ý, thì sẽ ghen."

"Vậy à." Nguyên Ngọ cười cười.

Lâm Thành Bộ không nói nữa, vậy là Nguyên Ngọ chưa từng ghen, ở cái tuổi có mong muốn được đối xử như với Nguyên Thân, hy vọng người nhà tốt với y như với Nguyên Thân, khi không có được thì sẽ ghen tị, nhưng thời gian dài rồi sẽ không có cảm giác gì nữa.

Tiền thể làm tan biến luôn loại cảm xúc kỳ diệu này.

Lâm Thành Bộ lại nhìn Nguyên Ngọ một cái, không kìm được đưa tay sang bóp bóp vai y.

"Cậu ghen với ai?" Nguyên Ngọ hỏi, "Hay là hi vọng tôi ghen với ai?"

Lâm Thành Bộ cười, thở dài: "Thôi bỏ đi."

"Cái cậu Thường Ngũ đó hả?" Nguyên Ngọ ngẫm nghĩ, "Không cần thế, tôi còn không nhận ra cậu ta."

"Ày," Lâm Thành Bộ đúng là có ghen, nhưng bị Nguyên Ngọ vạch trần ra như vậy thì vẫn thấy ngại.

"Có phải cậu còn hi vọng tôi ghen với Giang Thừa Vũ nữa không?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Ài," Lâm Thành Bộ nghiêng người đi, "Đừng nói nữa."

"Tôi và Thừa Vũ coi là quen thân, nói thật nếu có ngày giữa hai chúng ta có gì gì đó, tôi cũng không ghen với cậu ta," Nguyên Ngọ dừng xe chờ đèn đỏ, "Chính cậu ta tự biết hai người các cậu không chung đường, không thể có gì với nhau."

"Chắc chắn như vậy sao," Lâm Thành Bộ xùy một tiếng, "Ai mà biết được, theo đuổi anh mãi không được, nói không chừng ngày nào em mệt mỏi lại tìm đến anh ta."

Nguyên Ngọ cười: "Cậu không phải đối thủ của cậu ta, tìm ai cũng không tìm cậu ta."

"Tại sao," Lâm Thành Bộ quay lại nhìn y, "Coi thường em vậy?"

"Cậu ta đặt chữ chơi lên đầu, tự do muôn năm, phải có kẻ đạo hạnh cao hơn cậu ta thu thập," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Cậu không nổi đâu."

"Vậy anh thì sao," Lâm Thành Bộ lại nghiêng người sang y, "Phải kiêu gì mới thu thập được anh?"

"Không biết." Nguyên Ngọ nói.

"Em cảm thấy," Lâm Thành Bộ hạ cửa kính xe xuống, lấy điều thuốc ra hút, "Anh thế này phải vào tay em, đặc biệt vô tình VS đặc biệt cố chấp."

"Bác sĩ nói phải kiêng rượu bia thuốc lá," Nguyên Ngọ nhắc.

"Một điều thôi không chết ngay được, dù gì cũng đốt r ồi," Lâm Thành Bộ nhìn điều thuốc, "Từ hôm qua đến hôm nay em không đụng điều nào r ồi."

"Ừ, đốt r ồi thì đừng lãng phí," Nguyên Ngọ gật đầu, "Đưa tôi đi."

"Hút thuốc lái xe bị tuýt còi đấy." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không đáp, cứ thế quẹo vào con đường nhỏ.

"Này đi nh ầm hướng r ồi." Lâm Thành Bộ vội vàng nói.

Nguyên Ngọ đi về phía trước một đoạn r ồi dừng xe ở ven đường, với tay lấy điều thuốc trên tay hất ngậm vào miệng: "Thế này đã được chưa?"

"...Anh bị th ần kinh à." Lâm Thành Bộ bật cười.

Nguyên Ngọ im lặng hút thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ r ồi nhả khói mịt mù.

Một lát sau mới quay đầu, gác tay lên vai Lâm Thành Bộ, gầy gầy dái tai hất: "Tiểu Bộ Bộ."

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Cậu mệt không?" Nguyên Ngọ hỏi, "Ngày nào cũng thế này có mệt không?"

Lâm Thành Bộ không lên tiếng.

"Là ai đi chẳng nữa, nếu không nhìn thấy được bất kì tia hi vọng nào, cho dù tự cổ vũ bản thân đến đâu," Nguyên Ngọ nhú mày, "Thì vẫn sẽ mệt."

"Em không mệt," Lâm Thành Bộ nắm lấy tay y, hấn không chắc chắn Nguyên Ngọ nói chuyện vừa nãy hay có ý khác, "Mệt mỗi thì sao chứ? Em mệt mỗi đâu phải ngày một ngày hai, thân lừa ư nặng quen rồi."

"Mệt mỗi lâu dần sẽ nhạt dần," Nguyên Ngọ gầy gầy tàn thuốc, "Tôi không biết phải mất bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến được như cậu mong muốn, hoặc còn chẳng biết có thể được hay không..."

"Không quan trọng," Lâm Thành Bộ ghé sát lại gần y, "Dù sao cũng không có ai chờ chúng ta kết hôn rồi được bế cháu, không vội."

Nguyên Ngọ bật cười nhìn hấn: "Cậu ngày nào cũng vây quanh tôi, ngày nào đó mệt rồi đi mất, không có ai ở ở mãi bên cạnh một người được, thật sự không có."

"Em không đi," Lâm Thành Bộ lập tức nói, "Thật đấy, em không đi, em có chỗ nào để đi chứ? Em nói với anh thế này nhé, em không cần anh phải hẹn hò yêu đương gì với em, cứ thế này là được rồi, anh thấy thoải mái thì cứ thế này, chỉ cần đừng đuổi em đi."

"Sao cậu yêu cần thấp vậy," Nguyên Ngọ cười nói, "Cậu nghe này, bất kể thế nào cũng đừng tự hạ thấp mình như thế, không ai là tất cả với ai..."

"Cho nên mới bảo anh không hiểu," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Em đây gọi là trước thả sau trối, lạt mềm buộc chặt."

"Chuyện này liên quan gì?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Em trước tiên sẽ ngoan ngoãn để tóm anh vào tay, sau đó uốn nắn dần dần," Lâm Thành Bộ nói, "Anh xem anh bây giờ, muốn cáu thì cáu, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, đúng không, sau này á, đừng có mơ, anh dám trừng mắt với em, em dám quất anh."

Nguyên Ngọ ngẩn cười, chợt vui vẻ cười không ngừng: "Bây giờ tôi cũng đâu có nổi giận với cậu."

"Anh bây giờ đang trong giai đoạn bình phục, anh bình phục hoàn toàn rồi lại quay về với cái tính nhìn ai cũng không vừa mắt, phá hoại đỉnh cao luôn, anh mà không nổi điên với em, em theo họ anh luôn." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, càng cười ngặt nghẽo.

"Thôi mà, có gì buồn cười," Lâm Thành Bộ nhú mày, "Em đang rất nghiêm túc nói em muốn quất anh đấy, anh có thể phối hợp không?"

"Tôi phải phối hợp thế nào đây?" Nguyên Ngọ lau nước mắt chảy ra vì cười.

"Anh cảm động phát khóc đấy à?" Lâm Thành Bộ nhìn y chăm chăm.

"Không." Nguyên Ngọ nói.

"Em xem nào." Lâm Thành Bộ ghé sát đến mặt y nhìn kỹ.

Nguyên Ngọ thở dài nhìn hắn không động đậy.

Ánh mắt có hơi hờn hờn.

Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng chạm vào khóe mắt Nguyên Ngọ: "Anh khóc thật à."

"Ừ." Nguyên Ngọ nhắm mắt, một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mi, rơi xuống đầu ngón tay Lâm Thành Bộ.

"Cảm động sao?" Lâm Thành Bộ thì thào.

"Không biết," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Không nói được."

"Không phải cảm động thì tốt nhất," Lâm Thành Bộ nói, "Em không muốn cảm động."

"Cậu muốn cái gì?" Nguyên Ngọ nhếch khóe miệng.

"Em muốn bắt đầu quan hệ tình cảm từ quan hệ thể xác," Lâm Thành Bộ nói.

"Nhìn cái dáng vẻ người bệnh yếu ớt này của cậu mà đòi quan hệ cái gì thể xác cái gì không biết," Nguyên Ngọ vỗ vỗ mặt hắn, "Cái mặt này ngủ cả đêm còn chưa thấy khá hơn tẹo nào, chẳng qua sợ làm cậu ngất mất..."

"Anh nói gì?" Lâm Thành Bộ nhú mồm.

"Tôi nói là..." Nguyên Ngọ còn chưa dứt lời, chuông điện thoại reo làm y ngẩn người, "Ai gọi điện thoại cho tôi?"

"Xem thử xem." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ không động: "Giờ này thì Thừa Vũ sẽ không gọi cho tôi, ai sẽ gọi chứ?"

"Bạn khác thì sao? Dương Huy biết anh về rồi, kiểu gì cũng sẽ nói với người khác hoặc là..." Lâm Thành Bộ nói được một nửa thì dừng lại, hắn nhìn thấy được sự bối rối trong ánh mắt Nguyên Ngọ.

Hắn ngờ ra Nguyên Ngọ không phải thực sự đang nghĩ xem ai gọi điện thoại tới, mà là vào lúc y nghĩ sẽ không có ai gọi điện tới lại có người gọi, y không dám nhận.

"Em xem giúp anh?" Lâm Thành Bộ đưa tay mò vào túi áo khoác của y.

Nguyên Ngọ không lên tiếng, Lâm Thành Bộ lấy điện thoại ra, nhìn trên màn hình là một dãy số trong thành phố nhưng không biết của ai, Lâm Thành Bộ đã xem qua điện thoại di động của Nguyên Ngọ, danh bạ tổng cộng không quá mười người.

"Em đọc số cho anh nghe nhé?" Lâm Thành Bộ hỏi, điện thoại di động vẫn vang, hắn bấm tắt chuông.

Tiếng chuông dừng lại, Nguyên Ngọ chợt tỉnh táo lại: "Cúp rồi?"

"Không..." Lâm Thành Bộ nhìn màn hình, "Bây giờ thì cúp r ồi."

Nguyên Ngọ thở phào nhẹ nhõm, lấy lại điện thoại từ trong tay Lâm Thành Bộ nhìn dãy số: "Chưa thấy số này bao giờ."

"Chắc gọi nhầm?" Lâm Thành Bộ nói, "Hoặc là điện thoại rác."

"Có thể..." Nguyên Ngọ vừa muốn cất điện thoại đi thì chuông reo lần nữa, y sợ hết hồn trượt tay quệt lên màn hình.

Tiếng chuông biến mất

Nguyên Ngọ trợn mắt nhìn màn hình.

Lâm Thành Bộ chỉ chỉ điện thoại thì thầm: "Anh nhận máy r ồi kìa."

Trong loa đang có người kêu a lô a lô, tiếng rất lớn, Lâm Thành Bộ cũng nghe được là giọng một người đàn ông trung niên.

May quá, chắc không phải tình địch bí mật.

Nguyên Ngọ chậm rãi áp điện thoại lên tai nhỏ giọng nói: "Ai vậy?"

Lâm Thành Bộ muốn nghe trộm nhưng cảm thấy không hay lắm, đang muốn dựa vào ghế phụ thì nghe thấy Nguyên Ngọ nói: "Chú hai? Chú hai... nào?"

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẤT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 40

Chuyện Nguyên Ngọ còn có một người chú nữa làm Lâm Thành Bộ bất ngờ, trước giờ chưa nghe y nhắc đến.... À cũng phải, trước giờ chưa nhắc qua cũng không bất ngờ.

Lâm Thành Bộ không muốn nghe lén Nguyên Ngọ gọi điện thoại nhưng giọng của ông chú hai này quá to, đến độ hẳn ng ỡ một cũng nghe được cơ mà hẳn không có ý định xuống xe.

.... Nói trắng ra là vẫn muốn nghe trộm nhưng chẳng qua nghe không rõ lắm.

Phí lời, chỉ cần là chuyện liên quan đến người nhà Nguyên Ngọ thì không thể nào yên tâm được, từ anh em đến cha mẹ đến cả ông nội bà nội, không phần tử nào yên ổn.

Sau khi Nguyên Ngọ gọi một tiếng chú hai rồi thì không nói gì nữa, Lâm Thành Bộ xoay mặt nhìn về phía cửa sổ nhưng lỗ tai lại hướng về sau, nếu như hẳn là chó thì lỗ tai bây giờ chắc chắn xoay ngược về sau rồi.

Nghe giọng chú hai trong điện thoại có vẻ gấp gáp, Lâm Thành Bộ có thể loáng thoáng nghe thấy gì mà ông nội cháu, bà nội cháu, sức khỏe, gấp lắm, bệnh viện các kiểu, thế này thì không cần đoán cũng biết chắc ông nội hoặc bà nội xảy ra chuyện, có thể là bị ốm hoặc sao đó phải vào viện.

Nguyên Ngọ vẫn không nói gì đáp lại làm Lâm Thành Bộ không đoán được thêm, không tìm được mối quay đầu nhìn y.

Rất bình tĩnh.

Cực kỳ bình tĩnh.

Nguyên Ngọ tựa vào ghế cậ̀n điện thoại di động, còn chỉnh chỉnh kính chiếu hậu soi gương.

Tận đến khi chú hai ở bên kia gọi "A lô, a lô, cháu có nghe không đấy?" hai lần, Nguyên Ngọ mới ng ậ̉i thẳng dậy, nhẹ nhàng trả lời đầu bên kia: "Cháu... không đến."

Bên kia đang ồn ào đột nhiên im ắng, một lúc lâu sau Lâm Thành Bộ nghe loáng thoáng chú hai hình như hỏi tại sao.

Còn tại sao nữa? Có gì để mà hỏi tại sao à?

Lâm Thành Bộ thấy hơi nóng máu, cái hấn cuống không phải cái gì khác mà chính là thói quen luôn yên lặng và nhẫn nhịn của Nguyên Ngọ khi đối diện với người nhà, hôm đó ông bà nội đối xử với y như vậy mà y còn chưa nói câu nào nặng lời.

Mỗi lần Lâm Thành Bộ nghĩ đến Nguyên Ngọ giống như một chú voi bị tròng vào một cái xích sắt từ nhỏ, lớn r ậ́i vẫn còn bị cái xích đó trói buộc.

"Cháu còn có thể vì sao chứ?" Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhìn y, không sai, Nguyên Ngọ còn có thể vì sao chứ! Đứa nhóc ngay cả ba mình bị bệnh cũng không được đến bệnh viện thăm, nó còn có thể vì sao nữa?

Có đi ầu những gì Nguyên Ngọ nói không nhiều như nội tâm đang cuộn dâng trào của Lâm Thành Bộ, nói xong câu này y cúp điện thoại.

"Ai gọi đấy?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Chú hai của anh à? Ông bà nội có chuyện gì sao?"

Nguyên Ngọ nhìn hấn với ánh mắt nghi ền ngẫm, lát sau mới bật cười: "Tôi dập máy muộn một phút thôi có phải cậu sẽ giạt điện thoại chửi người ta không?"

"Một phút?" Lâm Thành Bộ trợn mắt, "Anh coi thường em quá rồi, nhiều nhất là mười giây, điên rồi như thế đấy!"

Nguyên Ngọ cười cười không đáp, lại dựa lưng vào ghế nhìn kính chiếu hậu.

Lâm Thành Bộ cũng không nói gì, chỉ đơn giản ngồi bên cạnh y nhìn ra ngoài

Gió thu lạnh, lá xào xạc, gió thổi một cái cuốn bay mấy cái lá vàng, nhìn qua có vẻ xơ xác, trước kia cảm tưởng duy nhất của Lâm Thành Bộ khi gặp thời tiết này là sắp đến mùa ăn rồi.

Bây giờ nhìn Nguyên Ngọ thế này, cảm nghĩ của hắn phức tạp hơn, lo lắng không biết thời tiết khung cảnh thế này có khiến cho Nguyên Ngọ bị ảnh hưởng không, dù gì tâm trạng Nguyên Ngọ vốn đã không tốt.

"Chú hai tôi," Nguyên Ngọ kéo cửa xe lên, "Bảo ông nội đang nằm viện, nói một tràng gì mà tim, gì mà huyết áp, tôi cũng chẳng nghe kỹ."

"Có tuổi rồi, cơ thể có vấn đề là bình thường." Lâm Thành Bộ lập tức tiếp lời, hắn chỉ sợ Nguyên Ngọ lại gán trách nhiệm của việc này lên người mình.

"Bảo là..." Nguyên Ngọ quay đầu nhìn y, "Sau khi cần chìa khóa đến chỗ của Nguyên Thân... thì không tốt lắm."

"Ý gì?" Lâm Thành Bộ cảm thấy nếu mình có đuôi thì giờ đã xù lên rồi, "Cái này mà cũng đổ lỗi cho anh à? Lúc anh cần chìa khóa đến đã nghe thấy bọn họ nói gì chưa? Chết lâu vậy rồi mới mang chìa khóa đến, muốn làm cái gì? Bây giờ lại còn trách anh lấy chìa khóa đi."

"Không phải," Nguyên Ngọ đờ vai hắn lại, "Chú hai của tôi không có ý đó."

"Vậy thì tốt!" Lâm Thành Bộ vẫn trợn mắt, "Bây giờ anh cũng đừng có cái ý đấy! Nếu không em quất chết anh! Quất luôn bây giờ!"

"Đừng," Nguyên Ngọ giơ tay lên che mặt, "Không có mà."

"Che mặt thì lợi ích gì," Lâm Thành Bộ vỗ tét một cái xuống đùi y, "Em đâu có đánh mặt."

"Ầy..." Nguyên Ngọ cười cười thở dài.

"Nói lại chuyện chính đi," Lâm Thành Bộ lại xoa xoa đùi y, "Chú hai chỉ báo vậy thôi à?"

"Cũng từa tựa," Nguyên Ngọ cau mày, "Bảo là ông nội thấy không sống được bao lâu nữa, muốn gặp tôi một lần."

"... Thế anh thì sao? Định thế nào?" Lâm Thành Bộ cảm thấy chuyện này không dễ dàng quyết định, trong lòng hẳn không hề muốn Nguyên Ngọ đi, cái cuộc sống trôi qua giống như cực hình đã lưu lại tổn thương quá lớn trong lòng Nguyên Ngọ.

"Tôi bảo với chú hai không đến rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ." Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Em mới nghe thấy anh nói rồi... Vậy chú hai thì sao? Có nói gì không? Mắc anh không?"

"Không," Nguyên Ngọ lắc đầu, "Tôi nói xong thì dập máy luôn, có mắc cũng không nghe thấy."

"Em thấy," Lâm Thành Bộ thở dài, "Sau này anh đừng qua lại với người nhà gì nữa, nhìn cái bộ dạng của anh trước mặt bọn họ, em nhìn còn tức."

"Vậy à." Nguyên Ngọ cười khở.

"Anh phải đem cái bộ dạng xấu tính không ai chơi nổi ở quầy bar cho bọn họ thấy," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Người nhà của anh thấy là ngậm mồm lại ngay."

"Tôi bây giờ tốt tính bao nhiêu rồi." Nguyên Ngọ vươn vai.

"Đối với em thôi," Lâm Thành Bộ đắc ý, "Em đợi xem anh về số 18 rồi thế nào."

"Tôi cảm thấy ưu điểm của cậu là rất biết tự an ủi mình." Nguyên Ngọc nhìn hắn.

"Đúng rồi đấy, còn nhiều ưu điểm nữa cơ, ví như nấu ăn ngon này, mặt mũi đẹp trai này, một lòng một dạ này, mồm miệng linh hoạt..." Lâm Thành Bộ hớn hở, "Anh ghi lại xuống sổ đi, sau này mà do dự có muốn ở bên em không thì giờ sổ ra tham khảo."

"Được." Nguyên Ngọc gật đầu.

Bởi vì cuộc điện thoại của chú hai mà Lâm Thành Bộ cảm thấy mặc dù Nguyên Ngọc cố gắng không chế nhưng tâm trạng vẫn bị ảnh hưởng, lúc ăn cơm không nói câu nào.

Ăn cơm xong Lâm Thành Bộ nói muốn đi loanh quanh nhưng Nguyên Ngọc không đồng ý.

"Bác sĩ nói cậu phải nghỉ ngơi," Nguyên Ngọc nhìn đồng hồ, "Về nhà nghỉ ngơi đi."

"Ày..." Lâm Thành Bộ thở dài thườn thượt, nghĩ nghĩ rồi lại nhìn chằm chằm Nguyên Ngọc, "Vậy anh thì sao?"

"Hửm," Nguyên Ngọc nhìn hắn, "Tôi về nhà."

"Về nhà?" Lâm Thành Bộ thất vọng như rớt vào hố đen vậy, "Về nhà sao..."

"Cậu muốn tôi ngày nào cũng trông nom cậu à," Nguyên Ngọc không biết phải làm sao, "Cậu có phải không tự lo được sinh hoạt đâu, tay truyền nước vẫn đi vệ sinh được một mình mà, chả qua đi xong rồi chưa rửa tay."

"...Không phải trường hợp đặc biệt à, hơn nữa còn bị dọa hết hồn, cuống quá mới quên rửa tay," Lâm Thành Bộ khó chịu, "Với cả trước khi

ăn cơm em rửa tay rồi đấy thôi!"

"Ý tôi là cậu có thể tự lo được cuộc sống sinh hoạt hàng ngày." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ không muốn nói gì nữa rồi chỉ có thể phất phất tay ý bảo thôi được rồi.

Có đi đâu Nguyên Ngọ lái xe đưa hắn về nhà rồi không có đi luôn.

"Lên nhà à?" Lâm Thành Bộ cảm giác như bị chấn động vậy.

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Bình nóng lạnh hỏng rồi, tắm ké."

"Được được! Ngày nào cũng tới cũng được!" Giọng nói cũng hứng khởi hơn nhiều, "Anh có thể để quần áo lại... à không, quần áo anh có ở nhà em mà, vừa hay không cần lấy nữa."

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn.

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ cũng quay sang nhìn hắn.

"Không." Nguyên Ngọ xoay người đi vào thang máy.

Lúc Lâm Thành Bộ nói năng thì hăng hái lắm nhưng về đến nhà ngồi phịch xuống ghế salon mới phát hiện mình mệt rũ ra rồi, cả người buồn rầu, bên ngoài cố gắng thì không có cảm giác gì, vừa thả lỏng cái là cảm thấy cả người lả lủn.

"Giờ ạ," Lâm Thành Bộ vật ra ghế sofa, "Lúc trước bác sĩ bảo phải cẩn thận một tuần, theo dõi mười lăm ngày, em còn thấy bác sĩ coi thường em quá, bây giờ mới thấy lời của bác sĩ đúng quá là đúng."

"Mệt lắm sao?" Nguyên Ngọ nói,

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhắm mắt lại, "Mệt chết rồi."

"Tắm đã rồi đi ngủ." Nguyên Ngọ nói.

"Anh tắm trước đi," Lâm Thành Bộ nói, "Em không vội, em nằm nghỉ chút đã."

Nguyên Ngọ vào phòng ngủ lấy quần áo của mình từ trong tủ quần áo ra đi vào phòng tắm.

Lúc đi ngang qua phòng khách y thấy Lâm Thành Bộ đang hai tay hai chân trên ghế salon, chân và tay đều buông xuống đất, có vẻ ngủ rồi.

Nhìn cái dáng ngủ của Lâm Thành Bộ, không biết vì sao Nguyên Ngọ bỗng cảm thấy thật thoải mái.

Trước kia hẳn không để ý nhưng gần đây tiếp xúc nhiều với Lâm Thành Bộ, y phát hiện rất nhiều lúc Lâm Thành Bộ khiến y cảm thấy thoải mái, lúc nấu cơm, lúc ăn cơm, nghiêm mặt nói muốn đánh y, còn có cả dáng vẻ lúc ngủ nữa.

Lại nói, hôm nay tư thế Lâm Thành Bộ cần chai truyền dịch nhìn dáng không tệ, chân dài tay dài nhìn rất ung dung, cảm giác giống như vươn vai lộ ra hết cơ bắp vậy.

Vòi hoa sen cực kì mạnh trong phòng tắm vừa mở là giống như điên cuồng xả nước vào mặt vậy, mặc dù quen rồi thì cảm thấy rất hưởng thụ, nhưng Nguyên Ngọ quả thực không nghĩ ra tại sao Lâm Thành Bộ lại đối vòi hoa sen thành thế này.

Mình đối bình nóng lạnh rồi nên đối luôn vòi hoa sen không nhỉ? Đối sang loại vòi đôi như của Lâm Thành Bộ.

Nguyên Ngọ nhú mày ngửa đầu hướng mặt về phía vòi hoa sen mở nước nấc mạnh nhất.

Nước vã vào mặt, lại hơi rát.

Gần đây Nguyên Ngọ phát hiện thỉnh thoảng không biết vì sao bản thân sẽ nghĩ đến Lâm Thành Bộ, có lẽ do tiếp xúc với Lâm Thành Bộ nhiều.

Cảm giác đây không phải đi ền gì tốt đẹp.

Y cứ luôn miệng nhắc Lâm Thành Bộ đừng có lún quá sâu, mặc dù không có ích nhưng cứ nói đi nói lại như nghĩa vụ vậy.

Có lẽ Lâm Thành Bộ không cảm nhận được những gì y cảm thụ.

Không có được thì vĩnh viên không mất đi, cô đơn đến r ồi lại đi, đây là đạo lý rất đơn giản phổ biến.

Giống như trước giờ y chưa từng có được sự yêu thương và quan tâm của người nhà, thì lúc mất đi... cũng chẳng có gì khó chịu cả,

Đơn giản biết bao.

Đáng tiếc Lâm Thành Bộ lại không hiểu.

Nguyên Ngọ nói chuyện với bác sĩ Lương nhiều như thế cũng biết suy nghĩ này của bản thân không bình thường, nhưng y lại cảm thấy đây là lựa chọn của y, chẳng hại gì đến xã hội cũng chẳng ảnh hưởng đến mình và người khác... không phải vấn đề nhất định phải thay đổi.

Nguyên Ngọ cúi đầu dựa vào tường, nước từ vòi hoa sen chảy xuống cổ và vai, bên tai là tiếng nước rào rào.

Y đột nhiên hoảng sợ, bất an ở trong lòng vốn chưa hề biến mất mà ngày càng cuộn trào.

Y biết ngọn ngu ền của bất an từ đâu ra.

Cho nên càng bất an.

Đúng vậy, mặc dù y không có thích hay yêu Lâm Thành Bộ nhưng y biết sợ.

Sợ có một ngày không nhìn thấy Lâm Thành Bộ nữa.

Bao nhiêu năm r ồi.

Từ lúc không thèm đáp lại Lâm Thành Bộ đến đ ồng ý cười cười nói nói với h ắn lúc này, Lâm Thành Bộ giống như một ph ần cuộc sống của y, không c ần biết có đ ể ý hay không, không c ần biết có thấy h ắn hay không, h ắn vẫn ở m ãi chỗ đó.

Những gì qua đường không chắc chắn có thể biến mất bất cứ lúc nào, nhưng một người đã in dấu vào cuộc sống của y, một người mà y cho rằng bản thân không nhìn thấy, nhưng h ắn lại ở bên cạnh chăm chút bảo vệ y từng li từng tí một.

Tình trạng này quá đáng sợ.

Tại sao lại có người như vậy.

Sao lại có người bỏ công bỏ sức ra đối đ ối với n ột người trước giờ không hề muốn nói đến chuyện tình cảm yêu đương với người khác là y như vậy.

Đúng thế, sẽ không có ai như vậy, cho nên Lâm Thành Bộ sẽ không m ãi m ãi ở lại, sau khi mọi góc ngách trong cuộc sống của y đã quen với sự t ần t ật của Lâm Thành Bộ, vậy chuyện h ắn đi mất sẽ đáng sợ đến thế nào?

Cửa phòng tắm đột nhiên bị gõ vang, Nguyên Ngọ nghe được tiếng của Lâm Thành Bộ qua làn nước.

"Nguyên Ngọ! Mở cửa!" H ắn đứng ngoài gọi.

"Tôi không sao!" Nguyên Ngọ vẫn chôn mình trong làn nước nói với ra.

"Ai quan tâm anh!" Lâm Thành Bộ gõ cửa, "Em có việc!"

Nguyên Ngọ ng ẩng người, nhìn b ên c ầu bên cạnh, khó mà tưởng tượng được: "Đừng nói là là cậu muốn đi vệ sinh lúc tôi đang tắm nhé!"

"Mở cửa!" Lâm Thành Bộ lại kêu, "Anh nói nhi ều thế!"

"Cậu gấp lắm à?" Nguyên Ngọ c ầm chai d ầu gọi đ ầu lên, "Có thể đợi tôi một phút..."

"Gấp! Gấp lắm rồi!" Lâm Thành Bộ vừa gõ cửa vừa nói, "Em không chờ thêm một giây nào đâu."

Nguyên Ngọ thở dài, thả chai dầu gội đầu ra rồi với tay mở cửa: "Cậu thật là, buổi trưa có phải ăn... Sao lại cời trăn!"

Cời trăn đã là gì, bên dưới cũng mặc có mỗi cái quần lót.

Trong lúc Nguyên Ngọ đưa tay ra tắt vòi hoa sen thì hần lách vào phòng tắm, ôm chặt lấy y: "Sao không quần khăn đã rồi mới mở cửa?"

"Không phải cậu gấp đến độ muốn tụt quần luôn à?" Nguyên Ngọ nhìn hần.

"Ai đau bụng đâu," Một giây tiếp theo Lâm Thành Bộ bị nước vòi hoa sen dội cho ướt sũng, Lâm Thành Bộ thì thào vào tai Nguyên Ngọ, "Em muốn tiến hành giao lưu thân thể!"

Nguyên Ngọ ngăn người rồi bật cười, suýt chút nữa mới không sặc nước: "Cậu cảm thấy bệnh mình khỏi chậm quá hả?"

"Em sợ tối hôm nay anh về rồi không ở với em nữa," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Anh xem, hôm nay em đã khỏe hơn hôm qua rồi, trừ phi ốm thêm lần nữa thì đâu có lí do nào gọi anh đến nữa!"

Lâm Thành Bộ trước khi vào có nhìn đồng hồ, đã nằm ngủ trên ghế salon sơ sơ được mười lăm phút rồi, lúc mở mắt nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm hần đột nhiên có cảm giác mình ngủ nửa tiếng.

Tinh thần tỉnh táo gấp trăm lần.

Vì vậy dùng cái cách nhanh gọn này để vào phòng tắm.

Hai cái vòi hoa sen to mấy thì to cũng không dập được lửa cháy hừng hực của hai người trẻ tuổi.

Điên cuồng như vậy đấy.

Lúc Nguyên Ngọ còn đang cười, hần đẩy Nguyên Ngọ áp sát vào tường rồi hôn lên.

Nước chảy làm không mở được mắt, hần cắn gặm ở chóp mũi Nguyên Ngọ rồi dòi xuống môi.

Môi Nguyên Ngọ lúc nào cũng hơi khô nhưng ở dưới làn nước ấm áp trở nên ướt át mềm ẩm, Lâm Thành Bộ không nhịn được cắn nhẹ một cái.

Không nếm được vị gì cả.

Lúc hần đang mải mê thưởng thức thì tay Nguyên Ngọ đột nhiên sờ xuống dưới, đây là chuyện Lâm Thành Bộ không ngờ tới, bởi vì sau khi Nguyên Ngọ nhận được cú điện thoại kia thì tinh thần mãi vẫn không lên cao được, hần còn nghĩ phải lôi kéo dụ dỗ nhiệt tình hơn chút, nếu mà không được thì thì đành cường bạo thôi.

Không nghĩ đến Nguyên Ngọ bất ngờ đáp lại như vậy.

Đáp lại mạnh mẽ.

Hần nghe thấy tiếng thở dốc không kìm được của chính mình giữa tiếng rào rào của nước.

Nhân lúc hần đang ngây ra, đầu lưỡi Nguyên Ngọ đã mò vào trong miệng hần, khẽ đóng đưa khều nhẹ, lập tức chuyển sang thế chủ động, Lâm Thành Bộ cảm nhận mình đờ ra y như tấm gỗ vậy, mất mấy giây mới phản ứng lại được.

Mau phản kích đi chứ thanh niên trai tráng.

Sao lại để một ông chú chiếm kèo trên được.

Lâm Thành Bộ nhanh chóng nghênh đón, cảm giác đây không phải hôn môi mà là ghi danh bằng vàng làm nên tên tuổi trong chiến dịch phát triển từ thể xác lên tình cảm.

Có đi ầu.

Kế hoạch nào cũng có những sơ hở và bất ngờ.

Ngón tay Nguyên Ngọ mang theo dòng điện nho nhỏ từ bụng dưới đi thẳng lên trên.

Lúc này Lâm Thành Bộ mới cảm nhận được cái gì gọi là chưa khỏi viêm dạ dày.

Dòng điện nhỏ bị dạ dày chặn lại.

Bùm bùm tạch tạch, Lâm Thành Bộ cảm giác dạ dày giống như bị một con dao cùn rạch ngang, thở dốc vì hưng phấn dừng lại trong tích tắc, biến thành hít một hơi khí lạnh.

Mà hít khí lạnh vào rồi lại không hết đau, con dao cùn lại phân ra thành mấy con, giống thợ nề thi tài làm việc xoèn xoẹt.

Quá đáng lắm rồi đấy.

Thật quá đáng lắm.

Lâm Thành Bộ nhắm mắt cắn chặt răng, cảm giác uất ức không lời nào có thể diễn tả được.

"Sao thế?" Nguyên Ngọ cảm nhận được sự thay đổi của hắn.

Lâm Thành Bộ khom người cúi đầu, trán gục vào ngực Nguyên Ngọ gắng gượng nặn ra một chữ: "Không."

"Đau bụng à?" Nguyên Ngọ đẩy đẩy vai hắn, "Khó chịu chỗ nào?"

Lâm Thành Bộ quả thực không muốn nói nhưng tình huống này hắn có muốn cũng không làm tiếp được, dù sao cũng phải cho Nguyên Ngọ một câu trả lời rõ ràng, dạ dày cuộn lên một nữa hắn mới buồn bực nói: "Đau dạ dày."

"Biết thế nào là gây họa không?" Nguyên Ngọ cầm tóc hắn lôi khỏi ngực mình, lại cầm lấy khăn lông ở bên cạnh, "Lau khô, đi ra ngoài mặc

quần áo."

"Không.. lau," Lâm Thành Bộ ôm bụng, chống tường từ từ xoay người ra khỏi phòng tắm, "Mẹ nó chứ... Ông trời muốn chặn đường sống của em mà..."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, lau người qua loa rồi mặc quần áo đi ra ngoài.

Cả người Lâm Thành Bộ ướt sũng lăn lên ghế salon, mặt trắng bệch nhắm mắt lại: "Má ơi sao lại thế này chứ..."

"Có thuốc không?" Nguyên Ngọ cầm lấy túi thuốc trên bàn uống nước, bên trong đâu là thuốc đợt này, y sốt ruột đảo tới đảo lui.

Lâm Thành Bộ rên hừ hừ không nói.

"Mẹ nó uống thuốc nào đây!" Nguyên Ngọ gào lên, "Hừ cái đêch mà hừ, mở mắt ra."

Lâm Thành Bộ không hừ nữa, mở mắt ra bật cười.

"Lại lên cơn à?" Nguyên Ngọ không hiểu vì sao hắn lại cười, cầm một hộp thuốc phi thẳng vào mũi hắn.

"Ài," Lâm Thành Bộ cau mày sau đó lại cười, "Nguyên Ngọ à... Đúng là thế này."

"Thế này là thế nào." Nguyên Ngọ tức giận tiếp tục đảo đảo túi thuốc.

"Nổi giận thế này," Lâm Thành Bộ nhún mày cười, "Ày, em thích lắm."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 41

Thuốc trong túi đột này đầu là kê cho viêm dạ dày cấp, Nguyên Ngọ lục thuốc nửa ngày trời cảm thấy triệu chứng bây giờ của Lâm Thành Bộ không giống viêm dạ dày.

"Bạn có thuốc đau dạ dày riêng không?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

Ban nãy sau khi bị mình quát cho, Lâm Thành Bộ vẫn đang ôm bụng, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn tươi cười nhìn y.

Giống hết bệnh thần kinh.

"Tôi bảo cậu này," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Tiền khám của bác sĩ Lương cũng khá hợp lý, người quen giới thiệu có thể được bớt chút ít, anh ta còn trống hai ba buổi chiều không có bệnh nhân, cậu có muốn gọi thử không?"

"Hả?" mặt Lâm Thành Bộ mờ mịt.

"Bạn đang có triệu chứng của bệnh tâm thần thần đây, chữa sớm còn kịp." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ gằn cười rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười xong lại nhăn mặt: "Ồi đêch, đau chết em rồi."

"Thế nên mới hỏi cậu có thuốc dạ dày không!" Nguyên Ngọ không chịu được lại quát lên.

"Trong ngăn kéo tủ tivi," Lâm Thành Bộ trở mình nằm trên ghế salon, tay cuộn thành nắm đấm ấn vào bụng, "Anh chẳng nhẹ nhàng gì cả..."

Nguyên Ngọ bới trong tủ tivi tìm được một hộp thuốc nhỏ.

Lúc lấy hộp thuốc ra y nhìn thấy phía dưới cùng có một tập giấy A4 in chẳng chịt chữ, sau khi nhìn lướt qua, tay c ần thuốc của y khựng lại.

Y vô cùng quen thuộc với nội dung viết trên tập giấy, quen thuộc đến độ có thể chọn bất kì đoạn nào để đọc ra miệng.

Đó là tiểu thuyết của y... À không, của Nguyên Thân.

Nguyên Ngọ khẽ niết tập giấy, thật d ầy, chắc đầu in tất cả r ồi, hơn nữa nhìn ra được là đã đọc rất nhiều lần, mép sách đầu quần hết.

Y lấy lọ thuốc ra đóng ngăn kéo lại.

Trong hộp thuốc của Lâm Thành Bộ ngoại trừ thuốc cảm với thuốc hạ sốt ra thì là thuốc dạ dày.

Nguyên Ngọ nghe theo hấn chỉ tìm được lọ thuốc, rót nước cho hấn uống.

"Mặc qu ần áo vào." Nguyên Ngọ nói.

"À," Lâm Thành Bộ cuộn người trên ghế sofa, "Em còn chưa lau người."

"Lau hết lên ghế r ồi còn gì," Lâm Thành Bộ sờ đùi hấn, "Còn lau cái khỉ gì nữa, khô hết r ồi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nguyên Ngọ đoán hấn vẫn còn khó chịu nên đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy qu ần lót cùng qu ần áo ngủ của hấn ra: "Mặc vào đi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ nhận lấy qu ần áo, lột qu ần lót ướt trên người ném qua một bên r ồi chậm rãi mặc qu ần lót vào.

"Còn qu ần áo." Nguyên Ngọ nói.

"Không mặc nữa." Lâm Thành Bộ thở dài, "Khó chịu không muốn cử động."

"Vậy cậu lên giường đắp chăn đi." Nguyên Ngọ nói.

"Không muốn bước." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu có muốn ôn lại một chút tôi của ngày xưa không?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"À," Lâm Thành Bộ nhìn y rồi chậm rãi ngẩng dậy, lèm lèm mặc quần áo vào, "Hầy..."

Lăn lê trên ghế salon một lúc Lâm Thành Bộ cảm thấy bụng mình dễ chịu nhiều rồi: "Em thấy đỡ rồi."

"Ngủ một lúc chứ?" Nguyên Ngọ nói.

"Ừ." Lâm Thành Bộ vươn tay ta.

Nguyên Ngọ nheo mắt nhìn: "Muốn bế thì phải giơ tay cao nữa lên."

"Kéo em dậy." Lâm Thành Bộ cười.

Nguyên Ngọ thở dài, bước tới kéo hắn từ ghế salon dậy.

Không biết là do thời tiết lạnh hay do Lâm Thành Bộ khó chịu mà tay hắn lạnh như băng.

Lâm Thành Bộ áp sát lên lưng y, vắt một tay lên vai, nửa bám lê lên người y: "Chú à, kéo con vào với."

"Có phải từ bé đến giờ chưa được làm nũng không?" Nguyên Ngọ nắm tay hắn từ từ bước vào phòng ngủ.

Lâm Thành Bộ lê từng bước theo y, "Đúng rồi, lúc nào cũng là người khác làm nũng em, anh muốn làm nũng thì tìm em nhé, gọi lúc nào đến lúc đó."

"Thôi tôi nhường cho người khác đây." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ khẽ cười sau tai y: "Em coi như những lời này của anh là ghen nhé."

"Đây mà cũng coi được hả?" Nguyên Ngọ hỏi

"Vớ em thì thế." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ tới giờ chưa từng chăm sóc bệnh nhân, Lâm Thành Bộ là người đầu tiên.

Trước kia Nguyên Thân bị bệnh rất nhiều lần nhưng hắn chưa từng chăm sóc lần nào, ngoại trừ không được phép thì đáng về Nguyên Thân lúc phát bệnh làm y sợ không dám đến gần.

So sánh thì người bệnh như Lâm Thành Bộ khiến y thả lỏng hơn nhiều, nhìn Lâm Thành Bộ nhắm mắt yên tĩnh trên giường, Nguyên Ngọ cảm thấy chăm sóc bệnh nhân không hề đáng sợ như y tưởng tượng.

Lâm Thành Bộ không nói gì nữa, lật người xong có vẻ như đã ngủ luôn, nhắm hai mắt không nhúc nhích.

Nguyên Ngọ ngồi ở mép giường nghe tiếng thở của Lâm Thành Bộ mà ngủ gật.

Hơn một tiếng sau, y thấy Lâm Thành Bộ ngủ rất yên tĩnh, cảm giác không còn chuyện gì nữa, vì vậy đứng lên rửa mặt, ngắm nghĩ rồi lại đi tắm nốt phần chưa tắm xong ban nãy.

Lúc quay lại phòng ngủ thì tư thế Lâm Thành Bộ vẫn chưa thay đổi.

Y chống tay xuống giường thì thầm: "Tôi về nhà đây, cậu ngủ ngoan nhé, buổi tối tôi gọi lại cho cậu."

Lâm Thành Bộ không nhúc nhích.

Nguyên Ngọ xoay người nhẹ chân bước ra khỏi phòng ngủ.

"Nhớ cắt tóc..." Lâm Thành Bộ lẩm nhẩm phía sau.

Nguyên Ngọ giật mình qua đầu thấy hấn vẫn nằm y nguyên, không rõ là có phải nói mớ hay không, chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời: "Ừ."

Rốt cuộc người này ý kiến với tóc tai của mình đến thế nào chứ....

Nguyên Ngọ gọi xe, lúc tài xế hỏi y muốn đến đâu, y do dự rồi đọc địa chỉ tiệm cắt tóc, tránh cho Lâm Thành Bộ lải nhải mãi chuyện tóc tai của y, đành đi cắt tóc trước rồi về nhà vậy.

Hơn hai năm rồi không tới, cửa hiệu này không thay đổi chút nào, thậm chí lúc y đi vào, cô nàng thu ngân đứng quầy còn chào y: "Ái chà anh Nguyên sao? Lâu lắm không đến rồi, em còn tưởng anh ra nước ngoài rồi chứ."

Nguyên Ngọ cười cười.

"Tóc này có phải là tự mình cắt ở nhà không đấy," cô nàng cười nói: "Gọi trước gọi trước, xong lát em gọi số 13 cắt cho anh."

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Ngay cả thợ làm tóc quen vẫn còn ở đây, Nguyên Ngọ đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Trước kia mỗi lần đến đều là số 13 làm tóc cho y, từ tạo kiểu đến cắt tỉa đều làm y hài lòng, hài lòng nhất là người này không nói câu nào.

Lần đầu tới đây một cô nàng còn hỏi y có thợ làm tóc nào cắt quen rồi không, y nói không có, cô nàng lại hỏi có muốn giới thiệu một người không?

"Giới thiệu một người cảm được không?" Y hỏi.

Cô nàng ấy cười thật lâu cuối cùng đề cử số 13, nói là số 13 không thích nói chuyện.

Gội đầu xong ng ẫ xuống số 13 đi tới: "Lâu lắm rồi anh Nguyên không tới."

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn thẻ tên trên ngực hắn, "Lên giám sát rồi?"

Số 13 cười: "Vẫn như cũ à?"

"Cậu xem rồi làm đi." Nguyên Ngọ nói.

"Được." Số 13 bắt tay vào việc luôn.

Nguyên Ngọ nhắm mắt lại.

Tốt quá, cảm giác quen thuộc của cuộc sống trước kia trở lại bên cạnh y với một diện mạo mới.

Sao lại mới?

Có lẽ vì bác sĩ Lương.

Có lẽ vì Lâm Thành Bộ.

Hoặc cũng có lẽ vì ông bà nội và Nguyên Thân.

Lâm Thành Bộ ngủ mơ mơ màng màng, mấy lần muốn dậy mà đầu bị bản thân cưỡng ép từ chối, cơn đau trong dạ dày lúc như con dao cùn rạch ngang lúc lại như con gà mổ thóc, chỉ mơ màng ngủ mới có thể bớt cảm giác đau.

Đến lúc tỉnh hẳn thì ngoài cửa sổ đã tối.

Lâm Thành Bộ sờ điện thoại di động nhìn, đã hơn tám giờ rồi.

Trên màn hình di động còn một tin nhắn bất ngờ của Nguyên Ngọ.

Lâm Thành Bộ thấy cả người không còn khó chịu nữa, chỉ là đói là rồi.

Tin nhắn của Nguyên Ngọ rất đơn giản, nhỡn ba chữ.

- Cắt tóc rồi.

Lâm Thành Bộ nhìn màn hình cười một trận thật lâu rồi gọi điện thoại cho Nguyên Ngọ.

"Dậy rồi à?" Mãi sau Nguyên Ngọ mới nghe máy.

"Không phải anh đang ngủ đấy chứ?" Lâm Thành Bộ gối đầu lên gối, "Chuông lâu vậy mới bắt."

"Không," Nguyên Ngọ nói, "Tôi đang...bận."

"Bận?" Lâm Thành Bộ nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra bây giờ Nguyên Ngọ có thể bận việc gì, "Bận gì thế?"

"Liên quan gì đến cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Hử..." Lâm Thành Bộ ngẩn người, lúc sau cười phá lên, "Có phải anh đang xóc lọ không đấy, buổi trưa còn chưa làm xong."

"Tôi mà xóc lọ thì không nghe điện thoại đâu." Nguyên Ngọ nói rất bình tĩnh.

"... Ày," Lâm Thành Bộ lập tức cứng họng, cảm giác vĩnh viễn không thể nói lại được Nguyên Ngọ, "Anh cắt tóc xong rồi có thể chụp ảnh cho em xem một cái không?"

"Gặp mặt không phải là nhìn được à?" Nguyên Ngọ nói.

"Em muốn nhìn bây giờ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Lát chụp cho cậu." Nguyên Ngọ thở dài.

"Ngày mai đi truyền nước với em không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Giờ cậu đỡ nhieu chưa?" Nguyên Ngọ cũng hỏi.

"Đỡ nhiều hơn rồi, lúc ngủ thấy không thoải mái lắm, nhưng dậy thì thấy ổn rồi." Lâm Thành Bộ sờ soạng bụng mình, không đau, chỉ đói.

"Vậy hai hôm tới cậu tự đi truyền đi," Nguyên Ngọ nói, "Hai hôm nay tôi bận, hết bận rồi lại đi với cậu."

Lâm Thành Bộ há miệng không biết nói gì, thật sự muốn nhét cái câu trả lời ban nãy ngược về cổ họng.

"Đói thì nấu cháo ăn đi, đừng ăn đồ cứng, bác sĩ bảo ba bốn ngày nữa thì dần dần ăn được đồ cứng." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ..." Lâm Thành Bộ ủ rũ vùi nửa mặt vào gối, "Em biết rồi."

Nói thêm vài câu nữa Nguyên Ngọ bắt hẩn đi nấu cháo, hẩn chỉ đành cúp điện thoại rồi lết về phía phòng bếp.

Lúc đang nghĩ xem là nấu cháo hay làm trứng hấp thì điện thoại di động reo, hẩn đoán là Nguyên Ngọ gửi ảnh cho mình nên tâm tình lại phơi phới, nhảy qua ôm lấy điện thoại.

Quả nhiên là ảnh của Nguyên Ngọ.

Còn hẩn hai tấm.

Một bức là buộc tóc kiểu tiện tay, một tấm là không buộc.

Lâm Thành Bộ cảm giác không khống chế được cơ mặt đang cong lên của mình, cười đến độ tự thấy bản thân thật kinh.

Thật đẹp trai.

Nguyên Ngọ vốn đã là người rất quan tâm đến vẻ ngoài, không thua gì so với Giang Thừa Vũ nhưng không bao giờ để lộ ra, giống như bức ảnh này nhìn qua thì chỉ là tiện tay buộc qua loa nhưng Lâm Thành Bộ lại cảm thấy ông chú này không biết buộc lên buộc xuống bao nhiêu lần rồi.

Xì

Có đi ầu rất đẹp trai, đẹp trai quá trời quá đất luôn.

Hắn đặt tấm hình buộc tóc kia làm hình nền điện thoại rồi nhấn lại một tin.

- Tay phải của em lại phải hoạt động rồi!!!!

- Nghĩ cho kỹ, Tiểu Hoa Hoa, ngày mai phải đi bệnh viện một mình đấy.

Lâm Thành Bộ cần đi động cưỡi một lúc lâu.

Có đi ầu Nguyên Ngọ quả thực đã nói là làm, bảo không đưa hắn đi bệnh viện là chắc chắn không cho hắn bất cứ niềm vui bất ngờ nào, ba ngày không thấy mặt đâu.

Nếu như không phải gọi điện thoại đến còn nghe máy thì Lâm Thành Bộ cho rằng y hại mất tích lần nữa.

"Anh không đi với em, buổi chiều em mới đi truy ền nước, sáng không mở mắt ra nổi, anh rút cuộc bận cái gì vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn chai thuốc trước mắt mình, "Chú à không phải con coi thường chú đâu nhưng giờ chú có cái gì để mà bận chứ..."

"Kệ tôi," Nguyên Ngọ nói, "Sắp xong rồi."

"Đừng nói là anh lại đi viết truyện nhé?" Lâm Thành Bộ bất ngờ hỏi.

"Này lại đềcao tôi quá rồi," Nguyên Ngọ cười cười, "Hôm nào phải lên trang của Nguyên Thân xem xem có độc giả nào muốn đuổi giết nó không."

"Vậy lúc nào anh xong việc?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Để tôi xem... Chắc là sáng ngày kia, không xong thì tôi cũng không làm nữa, phỉ ền chết." Nguyên Ngọ nói.

Chuyện có thể khiến Nguyên Ngọ bận rộn là gì Lâm Thành Bộ không đoán ra được, theo như tính cách của Nguyên Ngọ thì chuyện gì cũng làm y thấy phỉ ền, ngay cả pha rượu mà lâu một chút y cũng khó chịu, ngay cả

trước mặt khách đang vui vẻ hưng phấn muốn y biểu diễn thêm y cũng có thể quảng chai rượu lên quầy bar rồi bỏ đi.

Có đi đâu chính những thứ đó lại tạo nên sức hấp dẫn đặc biệt của y, trước mặt y không có bất kì người nào được đối xử đặc biệt hơn một chút, nhìn từ phía của Lâm Thành Bộ thì đây chính là nét cuốn hút.

Mỗi lần nghĩ đến đây Lâm Thành Bộ sẽ không nhịn được cười khoái trá.

Mau nhìn đây!

Người qua đường đâu, fan đâu mau nhìn đây!

Nhìn tôi đây!

Tôi!

Tôi chính là anh đẹp trai được nam thần của mấy người đối xử nhẹ nhàng còn nấu cơm còn đi truyền dịch! Đừng hâm mộ! Đừng ghen tị! Hát cùng tôi nào.

Đây chính là... yêu-----

Mặc dù mỗi khi nghĩ đến câu này lại không thể ngừng liên tưởng đến tiếng dê kêu nhưng Lâm Thành Bộ vẫn kiên trì hát ba lần.

Nguyên Ngộ thực sự đáng tin, nói sáng ngày kia là đúng sáng ngày kia.

Lâm Thành Bộ ngồi một mình ở bệnh viện truyền nước buổi thứ năm, đang chơi game trên điện thoại giết thời gian thì một bóng người lướt đến trước mặt hắn.

Hắn vừa ngẩng mặt lên ngăn người, mãi sau mới thốt một tiếng:
"Địch!"

"Sắp xong chưa?" Nguyên Ngộ nhìn thuốc trong chai truyền.

"Hết chai này là xong rồi." Lâm Thành Bộ nắm tay y kéo ng ồi xuống bên cạnh mình, cố gắng nói nhỏ: "Sao anh lại tới?"

"Làm xong việc rồi thì qua." Nguyên Ngọ nói.

"Đến đây bằng gì?" Lâm Thành Bộ gắng nhỏ giọng nhưng không đè ép được sự vui vẻ, cảm giác khóe miệng mình cong sắp đến tận mang tai rồi.

"Bắt xe." Nguyên Ngọ khoát tay c ần trà sữa trong tay uống một hớp.

"... Có của em không?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Có." Nguyên Ngọ lấy một cốc trong túi đưa h ắn.

Cháo hạt sen, cốc nhỏ.

Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn nh ần tên một lúc lâu: "Chú Tiểu Ngọ, con cảm giác tình cảm giữa đôi ta sắp cạn rồi."

Nguyên Ngọ nhìn h ắn, cười cười rồi đưa cốc trà sữa trong tay sang, gõ ống hút lên môi h ắn: "Gọi một tiếng chú, cho một ngụm."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, ngậm lấy ống hút hút mấy ngụm to thật to, đến cái ống hút cũng bị h ắn hút vào miệng luôn.

Đến khi Nguyên Ngọ rút ống hút ra khỏi miệng h ắn, trà trong cốc đã hao hơn nửa.

"Nói cho anh biết, đừng c ầu em," Lâm Thành Bộ thỏa mãn dựa vào ghế, "Không thì em không chữa cho anh tẹo nào đâu."

Nguyên Ngọ nhìn cốc không nói nên lời.

Truyền dịch mấy ngày Lâm Thành Bộ cảm giác bản thân đã h ồi phục rồi, cộng thêm chuyện hôm nay Nguyên Ngọ tới, h ắn cảm giác ra khỏi bệnh viện v ầy v ầy tay mấy cái là có thể bay được luôn.

"Đi đâu đây?" H ắn hỏi Nguyên Ngọ.

"Đến số 18 đi," Nguyên Ngọ nói, "Tìm ông chủ Giang tâm sự vài câu."

"Số 18?" Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn y, "Anh định về à?"

"Ừ, cũng nghĩ vậy, cụ thể thì để nói chuyện với Giang Thừa Vũ rồi tính tiếp." Nguyên Ngọ nói.

"Được được được..." Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ, lúc này Giang Thừa Vũ chắc đã ở quán rồi, "Bây giờ qua tiện thể bắt anh ta mời cơm."

"Ăn cái gì mà ăn, bây giờ cậu chưa được ăn đâu rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Đồ thanh đạm là được mà, Giang Thừa Vũ biết ăn ở đâu, có đợt anh ta giảm cân, đi ăn hết tất cả các quán đồ chay với đồ thanh đạm rồi." Lâm Thành Bộ cười cười.

Đi từ bệnh viện đến số 18 có hơi xa, sau khi lên xe thì Lâm Thành Bộ ngẫm nghĩ xem đi hướng nào thì ít gặp đèn đỏ, Nguyên Ngọ vừa ngả ghế dựa lưng về sau thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lâm Thành Bộ lại khẽ chữi thần trong bụng.

Ông nội Nguyên Ngọ vừa vào viện, hẳn dễ dàng đoán được đến tám chín phần là họ hàng Nguyên Ngọ gọi tới.

Nguyên Ngọ lấy điện thoại ra nhìn rồi ngáy ra.

"Đừng nhận," Lâm Thành Bộ lập tức biết mình không đoán nhầm, "Đừng nhận đừng nhận đừng nhận..."

"Hôm qua gọi điện thoại cho tôi," Nguyên Ngọ nhìn điện thoại thờ dài, "Nói nguy kịch rồi."

Lâm Thành Bộ gằn người không nói gì.

"Cậu bảo," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Sao lại nguy kịch ngay được chứ? Mới được mấy ngày?"

"Không biết, em thấy ông nội anh cũng có tuổi rồi, chắc phải hơn tám mươi," Lâm Thành Bộ cau mày, "Già như vậy rồi, lúc bà nội em mất, buổi sáng vẫn còn khỏe lắm, buổi chiều ngủ dậy bảo thấy vầng đầu rồi sau đó cũng đi luôn..."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Điện thoại reo một lúc rồi ngưng.

Lâm Thành Bộ cảm thấy buồn rầu, rốt cuộc là cái vận đen nào ám đây? Vừa mới vui vẻ đã bị quét sạch rồi, hắn nhìn Nguyên Ngọ: "Anh..."

Nguyên Ngọ vừa định mở miệng thì điện thoại lại vang lên.

Y vỗ vỗ vai Lâm Thành Bộ rồi nhận điện thoại: "Chuyện gì thế chú hai?"

Bên kia không biết nói gì, Lâm Thành Bộ hôm nay không có tâm tình đi nghe trộm, lát sau Nguyên Ngọ nói: "Cháu sẽ qua đó năm phút thôi, sau này nếu lại có chuyện gì... đừng tìm cháu nữa."

"Muốn đến thăm?" Lâm Thành Bộ đợi y cúp điện thoại rồi mới hỏi.

"Ừ," Nguyên Ngọ dựa vào ghế, "Nói là gặp mặt lần cuối, thôi thì đi."

"...Bệnh viện nào?" Lâm Thành Bộ khởi động xe.

"Một bệnh viện nhỏ," Nguyên Ngọ nói, nghĩ nghĩ rồi quay đầu nhìn y: "Không cần lo cho tôi, nói chuyện với bác sĩ Lương lâu như vậy rồi đâu phải phí tiền vô ích."

Lâm Thành Bộ cười: "Biết rồi."

Nguyên Ngọ có thể bình tĩnh đi vào bệnh viện, điểm này Lâm Thành Bộ có thể hiểu, nhưng Nguyên Ngọ đi thẳng vào bệnh viện chỗ ông nội nằm không do dự vẫn khiến Lâm Thành Bộ vẫn giật mình.

Có lẽ bởi vì mấy hôm nay hắn vẫn luôn ở chung với Nguyên Ngọ nên chút thay đổi nhỏ hắn không nhìn ra được, đến lúc này hắn mới phát hiện ra so sánh với trước đây, Nguyên Ngọ thật sự đã có thay đổi lớn.

Có thể đối mặt với ông bà và họ hàng vẫn sẽ yên lặng và nhẫn nhục.

Đó là thói quen, nhưng có thể chỉ là thói quen mà thôi.

Lâm Thành Bộ đi ngay sau lưng Nguyên Ngọ, cúi đầu nhìn chòm tóc nhỏ sau gáy y.

...Đẹp trai quá.

Cách thật xa Lâm Thành Bộ vẫn có thể nhìn thấy phòng bệnh sát hành lang kia chắc là của ông nội Nguyên Ngọ.

Có ba bốn người đứng ở ngoài cửa, sau khi Nguyên Ngọ xuất hiện thì đồng loạt nhìn về phía bên này.

"Là họ hàng của anh à?" Lâm Thành Bộ đứng phía sau thì thầm hỏi.

"Chắc...là đúng," Nguyên Ngọ nói, "Lâu quá rồi không gặp, tôi không nhớ được mặt mũi nữa rồi."

"Ở một tẹo thôi rồi đi nhé, bọn họ nói gì cũng coi như không nghe thấy." Lâm Thành Bộ rất có lòng tin với Nguyên Ngọ, nhưng nhìn họ hàng Nguyên Ngọ đến mấy người, trong phòng chắc còn nữa thì lại bắt đầu lo lắng.

Ngoài ông bà nội, ai mà biết họ hàng nhà y có như vậy không, dẫu sao nghe qua lời Nguyên Ngọ thì đâu có thấy họ hàng gì quan tâm anh ấy đâu.

"Tiểu Ngọ." Có người đón.

"Chú hai." Nguyên Ngọ chào một tiếng.

"Cháu cuối cùng cũng đến rồi," chú hai vỗ vỗ vai y, "Ông nội ngóng cháu mấy hôm nay, bây giờ đã hơi lẫn rồi, ông ấy nói gì thì để ông ấy nói,

bà nội cháu bảo ông muốn gặp cháu một lần."

"Vâng." Nguyên Ngọ gật đầu đi theo chú hai vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh có ba cái giường nhưng không có bệnh nhân khác, chỉ có ông nội nằm ở chiếc giường chính giữa, bà nội ngồi ở mép giường lau nước mắt.

Thấy y đi vào, bà nội đứng lên nhìn chăm chăm y, giọng nói còn lộ ra sự oán trách: "Để cho ông nội nhìn mày một cái, không cần nói gì cả."

Nguyên Ngọ nhìn bà không nói gì rồi đi tới mép giường, cúi người gọi: "Ông nội."

Ông nội đang nhắm mắt khẽ mở mắt ra, nghiêng nghiêng đầu nhìn y.

"Ông nó à, ông nhìn này, nhìn đi," bà nội nhào tới mép giường, "Nguyên Thân tới thăm ông đấy, ông nhìn thấy không? Là nguyên Thân đấy."

Lâm Thành Bộ đứng ở cửa phòng bệnh nghe thấy những lời này của bà nội cảm thấy máu nóng bốc lên đầu hừng hực.

Hắn ngàn vạn lần không thể ngờ được lý do gọi Nguyên Ngọ tới lại là thế này!

"Cái đêch!" Hắn nghiến răng nghiến lợi chửi thề thầm một câu.

Mấy người họ hàng đứng cạnh cửa nhìn hắn đầy đẽ phòng.

Ông nội Nguyên Ngọ chỉ thều thào được mấy chữ, không nghe ra được gì cả, chẳng qua chỉ cố gắng a a mấy tiếng.

"Vâng," Nguyên Ngọ đáp, "Ông nội, là con đây."

Lâm Thành Bộ nhìn bóng lưng Nguyên Ngọ có hơi bất ngờ.

Nguyên Ngọ vẫn khom người, tay chống vào thành giường, giọng nói rất vững vàng.

Bà nội y vẫn vừa đứng lau nước mắt vừa nói chuyện với ông nội, Lâm Thành Bộ xoay người đi ra ngoài cửa phòng bệnh, hấn không muốn nghe nữa, miệng bà già ấy chỉ toàn Nguyên Thân Nguyên Thân.

Hấn không biết Nguyên Ngọ đang nghĩ gì, cảm giác ra sao.

Còn hấn thì cực kỳ tức giận.

Hai phút sau Nguyên Ngọ ra khỏi phòng bệnh

Lâm Thành Bộ vội vàng đón y: "Đi thôi."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Mày đã đi ngay được?" Bà nội vừa chạy theo ra vừa khóc vừa nói, "Mày không ng ẩ với ông được thêm một lúc à! Sao mày lại nhẫn tâm như vậy... Ông nội mày sắp chết r ẩ mày có biết không!"

Nguyên Ngọ chợt dừng bước quay đầu nhìn chằm chằm bà nội, lát sau mới nói rõ ràng từng chữ: "Con là Nguyên Ngọ, không phải Nguyên Thân."

Bà nội há miệng còn muốn nói gì đó mà Nguyên Ngọ đã bước tới trước mặt bà, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh: "Hai người đã giết con từ lâu r ẩ hai người có biết không?"

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 42

Lâm Thành Bộ nghe được câu này thì ngẩn người.

Nói chính xác ra thì lúc Nguyên Ngọ nói những lời này ra, mấy người bên cạnh đều ngây ngẩn, có lẽ trong trí nhớ của tất cả mọi người Nguyên Ngọ là người lúc nào cũng im lặng chịu nhịn.

Vậy mà trong tình huống thế này y lại nói câu đó ra, đừng nói là họ hàng mà cả Lâm Thành Bộ cũng không ngờ được.

Ấy thế mà bà nội là người phản ứng lại đầu tiên, sau khi ngỡ ngàng thì bắt đầu gào thét kèm theo giọng nức nở: "Mày làm cái gì đấy! Mày sợ bà già này chết muộn quá phải không? Mày muốn làm tao tức chết đứng không? Muốn trả thù hả!"

Lúc bà lão lao lên muốn tát Nguyên Ngọ, Lâm Thành Bộ kịp thời xông lên cản lại, gạt tay bà sang một bên.

Giống như thói quen của Nguyên Ngọ là im lặng, tất người khác có khi cũng là động tác quen thuộc của bà lão, nhìn thuận tay đến thế mà, nếu không phải nhìn bà già có tuổi rồi thì Lâm Thành Bộ thật muốn nào tới đấu tay đôi với bà.

Bà lão sau khi bị gạt tay ra có hơi loạng choạng, lui lại phía sau dựa vào người chú hai, chú hai vội vàng đỡ bà: "Mẹ không sao chứ?"

"Ồi.... giờ ời...." Bà lão kéo dài giọng.

"Lại nữa?" Lâm Thành Bộ muốn bái lạy luôn, nếu không phải là hấn tự ra tay thì với cái động tác này của bà lão, hấn chắc chắn là bà lão bị đánh mạnh quá dẫn đến bị thương rồi.

"Ơ cái đêch dám đánh bà nội tao." Một tên ở bên cạnh đột nhiên lao ra, vung mạnh tay về phía Lâm Thành Bộ.

Tên này còn trẻ chắc chỉ tầm tuổi Lâm Thành Bộ, tốc độ và sức lực mạnh hơn bà lão nhiều, đợi đến lúc Lâm Thành Bộ nhìn rõ gã thì khoe mắt đã dính một đấm.

Cú đánh này làm hắn hơi choáng.

Chuyện gì thế này.

Đã ăn vạ rồi còn đánh hội đồng?

Nhưng hắn không đánh lại, dù sao cũng đang ở bệnh viện, dù sao đối phương cũng là họ hàng của Nguyên Ngộ, cho dù hắn có tức thế nào đi chăng nữa thì cũng không muốn gây lộn ở hành lang bệnh viện, huống chi ông nội Nguyên Ngộ còn đang nằm bên trong.

Có đánh cũng phải là Nguyên Ngộ đánh.

Dĩ nhiên... Lâm Thành Bộ không mong muốn Nguyên Ngộ ra tay.

Hắn chỉ muốn nhanh nhanh đưa Nguyên Ngộ rời khỏi cái chỗ không hít thở nổi này, tránh xa những người đã tạo nên bóng đen trong lòng Nguyên Ngộ.

"Chúng ta..." Lâm Thành Bộ che mắt xoay người định kéo Nguyên Ngộ đi.

"Cái đêch con mẹ mày!" Nguyên Ngộ gằn giọng mắng một câu, nhấn mạnh chữ mày.

Lâm Thành Bộ nghe thấy thật thoải mái, nhấn mạnh rõ ràng là ý nhắm vào gã em họ kia.

Nguyên Ngộ rốt cuộc không còn nhẫn nhịn khi đối mặt với những người này nữa, lại còn mở miệng chửi lại một câu, đi đâu làm Lâm Thành Bộ vui vẻ yên tâm.

Nhưng vừa vui vẻ yên tâm chưa được mấy giây, còn chưa hồi phục tinh thần thì Nguyên Ngọ đã lướt qua hắn như một cơn gió.

Lâm Thành Bộ không kịp nhìn rõ người khác, vừa nghĩ thấy một mùi xà phòng thoang thoảng thì gã em họ đã bị đâm cho một cú vào mặt.

Sau đó thêm một cú vào bụng.

Gã em họ khom người xuống không phát ra được tiếng nào.

Vừa mới khom người thì Nguyên Ngọ đã thúc đầu gối lên thẳng cầm gã, gã bật ngửa về sau rồi ngã vật ra đất.

"Nguyên Ngọ!" Lâm Thành Bộ sợ hết hồn vội kêu lên.

Lúc này những người vây quanh mới lũ lượt xông tới, vừa kêu ngừng lại vừa kéo Nguyên Ngọ ra khỏi người gã kia.

Nhưng Lâm Thành Bộ hiểu rõ sức chiến đấu của Nguyên Ngọ, nếu y tức giận thực sự thì những người này không thể lôi được y ra, Lâm Thành Bộ từng kéo y ra một lần còn bị cùi chỏ đập vào mặt, tím u giữa trán mất nửa tháng trời.

Có đi đâu bây giờ kiểu gì cũng phải lao vào kéo ra, nhờ đâu xảy ra chuyện thì biết làm sao.

Lúc Lâm Thành Bộ chạy tới bên cạnh người Nguyên Ngọ thì chú hai và một người khác đã bị Nguyên Ngọ đẩy ra xa cả mét, xem ra sức Nguyên Ngọ không hề nhỏ, hai người kia đứng không vững va vào tường.

Cả một đám người vừa gào vừa khóc còn mắng đến là hăng hái như kiểu thông báo chỗ này sắp xảy ra án mạng đến nơi rồi.

Nguyên Ngọ ngẩng đầu lên người gã em họ, tay trái giữ cổ gã, tay phải liên tiếp đâm vào mặt, lúc Lâm Thành Bộ đưa tay ra kéo tay y thì đếm sơ sơ đã được ba cú đâm và một cái tát, gã em họ khua khua tay có vẻ là chứng khó lựa chọn, giữa ba phương án A bề tay Nguyên Ngọ đang kẹp ở

cổ ra, B vung nắm đấm, C giữ tay Nguyên Ngọ lại mà không chọn được lấy một cái nào, cứ chịu bị đánh như vậy.

Lâm Thành Bộ nhìn cũng ngậm ngùi.

Thôi coi như là bài học đi.

Đứng trước người bị chứng khó lựa chọn thì phải coi hòa bình thế giới là tâm nguyện của bản thân.

"Nguyên Ngọ! Nguyên Ngọ! Đủ rồi!" Lâm Thành Bộ kêu lên, bài học thứ hai là tuyệt đối không được để Nguyên Ngọ có dịp sử dụng tư thế cưỡi lên người thế này.

Hắn không giữ tay Nguyên Ngọ lại, chỉ nửa quỳ xuống đất ôm lấy y từ phía sau, ôm cả tay cả người Nguyên Ngọ vào lòng, hơn nữa còn nắm chặt hai tay mình không để Nguyên Ngọ chạy thoát.

Nhân cơ hội đó gã em họ vội vàng lách mình thoát được, lúc người nhà đỡ gã lên thì Lâm Thành Bộ cũng đỡ Nguyên Ngọ đứng dậy.

"Mày còn dám đánh người!" Bà nội một tay ôm ngực một tay chỉ vào Nguyên Ngọ, "Mày còn dám đánh người! Thật là có nhìn nhầm mày đâu! Ngay từ lúc còn trong bụng mẹ đã biết mày không phải loại tốt đẹp gì!"

"Đừng có kéo tôi!" Gã em họ bị đánh có vẻ hơi mất mặt, được mọi người đỡ dậy còn hung hăng muốn nhào tới lần nữa.

"Tới đi!" Nguyên Ngọ không để ý đến bà nội, trừng mắt nhìn gã em họ, "Có giỏi thì mày nhào vô, mày có tin giờ này sang năm ba mẹ mày đi thăm mộ cho mày không?"

"Nguyên Ngọ!" Một người đàn ông gào lên, "Cháu nói gì đấy!"

"Nói tiếng người chứ nói cái gì!" Nguyên Ngọ cũng gào lại nhưng không hề kích động, giọng cực kỳ ương ngạnh, "Nghe không hiểu à? Tôi chịu đủ rồi! Nghe đã hiểu chưa?"

"Chúng ta đi thôi," Lâm Thành Bộ kéo Nguyên Ngọ ra sau hắt, hắt thấy có mấy bảo vệ chạy tới từ hành lang bên kia rồi, "Bảo vệ sắp tới rồi."

"Buông tôi ra," giọng Nguyên Ngọ khàn khàn, "Không sao đâu."

"Ừ." Lâm Thành Bộ thả lỏng tay.

Nguyên Ngọ xoay người vừa xoa xoa cánh tay bị siết vừa đi về phía thang máy.

Thang máy vừa vận lên đến tầng này, Lâm Thành Bộ còn chưa chờ người bên trong ra hết đã đẩy Nguyên Ngọ vào trong.

"Cậu vội cái gì." Nguyên Ngọ nhìn hắt.

"Bảo vệ lên rồi đấy không thấy à?" Lâm Thành Bộ nhấn nút xuống hầm một, "Lắm chuyện ra."

"Sợ cái gì." Nguyên Ngọ dựa vào vách thang máy.

"Em không sợ gì," Lâm Thành Bộ thở dài, "Em sợ phiền thôi, lát bà nội anh nhớ đâu lại lẫn ra thì hỏng bét."

Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm sàn nhà không lên tiếng.

Thang máy xuống đến hầm, cửa mở ra rồi y mới khẽ nói: "Diễn xuất của bà nội tôi đạt thật đấy, không nhìn ra."

Lâm Thành Bộ ngăn người, hắt không nghĩ tới Nguyên Ngọ sẽ nói một câu như vậy, lúc lâu sau mới cười, cười đến lúc lên xe rồi còn chưa thôi.

"Có gì chúng ta đến chỗ bác sĩ Lương đi." Nguyên Ngọ nói.

"Làm gì?" Lâm Thành Bộ vừa cười vừa hỏi.

"Khám qua cho cậu." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ lau nước mắt rồi dừng lại: "Đến số 18 à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

Sau khi lái xe từ hầm ra ngoài Lâm Thành Bộ mở cửa sổ xe ra một ít, gió lạnh lùa vào, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Hầy, mọi chuyện thế là xong rồi phải không?"

"Ừ," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Đóng cửa sổ lại, gió thổi lạnh lại đau bụng."

"Đã khỏi rồi mà." Lâm Thành Bộ nâng cửa sổ xe lên.

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm hắn một lúc rồi đưa tay sờ nhẹ lên khoe mắt hắn.

Lâm Thành Bộ vốn không có cảm giác gì nhưng lúc này bị đụng vào mới thấy khoe mắt nhói lên, hắn né đi theo phản xạ, hít một hơi.

"Xước rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Không sao," Lâm Thành Bộ nhìn qua kính chiếu hậu thấy cả mảng đỏ, bắt đầu sưng, "Đệch, thằng đó là em họ anh à?"

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu nhìn ra ngoài, "Bao nhiêu năm rồi chưa gặp, sắp quên luôn mặt nó rồi."

"Không cần nhớ," Lâm Thành Bộ nói, "Có đi đâu chắc chắn nó không quên anh đâu, ôi đệch, anh ác thật đấy, nó mang cái mặt kia về mẹ nó có khi nhàn mà đem đi nấu canh đầu heo đấy...."

Nguyên Ngọ bật cười rồi nhìn hắn không nói gì nữa.

Lâm Thành Bộ vui vẻ lái xe, lúc dừng đèn đỏ cũng không sốt ruột như mọi khi, vừa ngâm nga hát còn gõ gõ lên vô lăng.

Một lát sau dường như hắn chợt nhớ ra gì đó quay đầu lại: "Nguyên Ngọ!"

"Hả?" Nguyên Ngọ đang nhìn ngoài cửa sổ bị hấn gọi cho giật mình, "Làm sao? Lại đau bụng?"

"Có thể nghĩ tốt cho em hơn được không," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi rồi cười cười, nghiêng người thì thầm vào tai y, "Giờ em mới nhớ ra, anh đánh nó vì nó đánh em phải không?"

Nguyên Ngọ nhìn hấn không đáp.

"Đúng chưa?" Lâm Thành Bộ liếc mắt đong đưa với y, "Đừng ngại, nhận đi mà."

"Ôi cha mẹ ời, thối vậy." Nguyên Ngọ vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

"Vậy em coi như là anh nhận rồi nhé." Lâm Thành Bộ cười cười, đèn vừa chuyển xanh hấn liền đạp chân ga, bắt đầu hớn hở hát: "Nữ thần vui vẻ, thánh thiện xinh đẹp, rực rỡ tỏa sáng khắp muôn nơi..."

"Hầy..." Nguyên Ngọ thở dài bất đắc dĩ.

Lúc sắp tới số 18 thì Nguyên Ngọ nhìn ra ngoài gõ gõ cửa sổ: "Đậu sang chỗ công viên nhỏ bên kia đường một lúc."

"Hửm?" Lâm Thành Bộ dừng lại, "Sao thế?"

"Có đồ tặng cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Đồ gì?" Lâm Thành Bộ vẫn đang mơ hồ nhưng ngay sau đó phản ứng được gào lên, "Quà! Đúng không! Có phải muốn tặng em quà không!"

"Đúng đúng đúng đúng đúng...." Nguyên Ngọ gật đầu, "Đừng hét!"

"Trong lòng chúng ta tràn đầy nhiệt tình, đến với thánh địa của người... sức mạnh của người có thể sai sử loài người, xóa sạch tất cả dấu tích..." Lâm Thành Bộ quay xe hướng về phía công viên nhỏ kia, bắt đầu gào lên hát, "Ở nơi ánh sáng của người chiếu rọi..."

Nguyên Ngọ không thể chịu đựng được mở CD lên, vặn âm lượng lên thật to.

Lâm Thành Bộ vừa cười sung sướng vừa tìm chỗ đỗ xe, dừng xe xong hần lập tức giơ tay chìa trước mặt Nguyên Ngọ: "Lấy ra đi, nhanh nhanh nhanh... Là gì đấy? Đồng hồ à? Ngoài đồng hồ em không đoán được cái gì nữa, cảm giác anh sẽ chẳng tặng gì ngoài đồng hồ..."

Nguyên Ngọ kéo khóa áo khoác ra, lấy một thứ hình trụ ở trong túi áo ra đặt vào tay Lâm Thành Bộ: "Tự xem đi."

"Là đồng hồ thật à?" Lâm Thành Bộ cầm cái ống này bóp bóp, lõi có vẻ cứng cứng, bóp không méo, "Nhưng mà đồng hồ thì đâu có dài vậy."

"Mở ra mà nhìn!" Nguyên Ngọ không nhịn được nữa nói to.

"Không phải," Lâm Thành Bộ nhìn y, lại cúi đầu nhìn cái cuộn trong tay vừa cười vừa nói: "Gói kỹ như vậy em khôngỡ bóc."

"Vậy để tôi hộ cho." Nguyên Ngọ giơ tay ra định giật lấy.

"Ây ây ây ây tránh ra!" Lâm Thành Bộ xoay lưng về phía y, "Tự em bóc, em bóc em bóc." Cái đồ này gói thật cẩn thận, giấy gói là loại dày, còn có hình vẽ, Lâm Thành Bộ ghé sát lại cửa kính xe xem một vòng mới nhìn rõ ràng hết hình vẽ.

"Chúa Jesus?" Hần quay đầu nhìn Nguyên Ngọ một cách khó hiểu, "Dùng giấy bọc này.... Có phải anh không tìm thấy chỗ bán giấy bọc không?"

Nguyên Ngọ giơ tay về phía hần không lên tiếng.

"Tự em tự em." Lâm Thành Bộ vội vàng rút về phía cửa sổ, cẩn thận bóc lớp giấy gói ra.

Nếu đây là không phải của Nguyên Ngọ đưa thì nhất định hần sẽ khều một góc rồi xé toạc ra luôn, nhưng đây là quà Nguyên Ngọ tặng hần, hơn

nữa còn lần đầu tiên dùng giấy bọc quà, hẳn phải giữ lại.

Loay hoay một lúc hẳn mới gỡ được tấm giấy bọc xuống.

Bên trong là một ống giấy màu đen không có hình vẽ hay hoa văn gì, Lâm Thành Bộ cầm lấy quơ quơ, cũng không có tiếng, chắc không phải ống hồ đeo tay thật.

Hắn có hơi vội vàng mở nắp ống giấy ra, bên trong là một thứ đồ được cuộn lại giống như quyển sách tre vậy.

"Đây là..." Hắn rút từ từ ra, rút được một nửa thì ngáy ngẩn, khựng lại nửa chừng mới thốt nên lời: "Má nó tranh chữ thập hả?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Má nó, má nó... Má nó..." Lâm Thành Bộ không biết thể hiện tâm trạng mình lúc này thế nào, vừa từ từ rút ra lại vừa hỏi, "Má nó má nó... Nguyên Ngọ anh thuê thật à?"

"Sao nói lảm thế nhỉ." Nguyên Ngọ thật không biết làm thế nào.

Lâm Thành Bộ mở to hai mắt rút cuống tranh chữ thập này ra mới phát hiện bức tranh này chiều rộng thì bình thường nhưng chiều dài chắc chắn rất dài, bởi vì Nguyên Ngọ cuộn thật chặt vẫn thành một cuộn to.

"Chắc phải dài tới một mét!" Lâm Thành Bộ thán phục, từ từ mở bức tranh chữ thập cùng sự mong đợi phần khích vui vẻ hõ hộp thấp thỏm trộn chung với nhau: "Chú đỉnh hơn nhiều so với con, không thấy chỉ thừa luôn!"

Nguyên Ngọ không đáp.

Tranh chữ thập dài khoảng một mét, Lâm Thành Bộ mở ra trải dài trước mặt mới nhìn được hết toàn bộ.

Sau đó thì ngẩn người.

Chắc phải qua hai phút hẳn mới quay đầu nhìn Nguyên Ngọ: "Đây là ai?"

"Thánh phụ," Nguyên Ngọ nghiêm túc nhìn hẳn, dừng lại rồi nói một câu rất tình cảm, "Jehovah à, tay phải người phát huy sức mạnh, tạo ra phần vinh, Jehovah à, tay phải người đánh tan quân thù..."

"Cái.. Cái gì đây?" Lâm Thành Bộ nhìn hẳn.

"Ai biết, lúc mua cái này thì một người chị em nói cho tôi biết." Nguyên Ngọ nói.

"Chị em?" Lâm Thành Bộ giật mình.

"Đúng rồi, người chị em, chỉ bảo dạy dỗ cho nhau thì gọi nhau như vậy, hai chúng ta là anh em." Nguyên Ngọ vẫn nghiêm túc.

"Không không không không không không... Em không làm anh em với anh," Lâm Thành Bộ vội vàng xua tay, "Anh có thể bình thường lại được không?"

"Là cái này đây," Nguyên Ngọ cười, "Tặng cậu, Jehovah, tôi thêu mất một tháng, phiền chết, mấy lần muốn bỏ quách đi cho rồi."

Lâm Thành Bộ cần bức tranh chữ thập lên, phát hiện tay mình run run, không biết là do ban nãy can ngăn mạnh tay quá hay là do xúc động.

Chắc là xúc động đi, Lâm Thành Bộ nhìn chăm chăm bức tranh, mặc dù hình vẽ có hơi vi diệu.

Nhưng là Nguyên Ngọ tặng cho hẳn, tự thêu, là quà y tự thêu một tháng mới xong.

Đối với kiểu như Nguyên Ngọ đã không nhẫn nại lại còn lười, đừng nghĩ đến tranh chữ thập, gấp giấy thôi chắc y cũng kêu phiền chết.

Cho nên cái tranh chữ thập này chính là kỳ tích, mà nhìn thái độ của Nguyên Ngọ thì chắc không có ý định làm bất cứ thứ gì tặng hẳn nữa đâu.

Đây là kì tích duy nhất.

Hơn nữa lại còn rơi trúng đầu hắn.

Lâm Thành Bộ cảm thấy suy nghĩ trong đầu đang trào dâng mãnh liệt, sống mũi cay cay.

"À à," hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua ngoài cửa xe, "Có... có một siêu thị, em đi... em mua... nước, nước lạnh, chườm mắt, à không chườm mắt."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Em.. đi đây," Lâm Thành Bộ vội vàng mở cửa xe đi xuống, chạy mấy bước về hướng siêu thị rồi lại quay về bên cạnh xe, mở cửa xe cầm theo cái tranh chữ thập, "Em... mang nó theo."

Nguyên Ngọ nhìn Lâm Thành Bộ vừa đi về phía siêu thị vừa cẩn thận cuốn bức tranh chữ thập lại rồi nhét vào túi áo, khoe miệng khẽ nhếch.

Không biết tại sao thất thật vui vẻ.

Nhìn Lâm Thành Bộ vui vẻ đến mức này, hắn đột nhiên không kìm được muốn cười cùng hắn.

Không biết được tại sao.

Có lẽ cái bức tranh chữ thập này làm y tốn quá nhiều thời gian và công sức.

Có lẽ là bộ dạng của Lâm Thành Bộ quá buồn cười.

Có lẽ là.... Lần đầu tiên có cảm giác việc mình làm sẽ khiến người khác bất ngờ.

Y chưa từng trải qua cảm giác có người vì mình và vui vẻ hay khó chịu bao giờ.

Cho dù là trước kia ở quầy bar, y giờ tay một cái, tung hứng cái cốc hay rót một ly rượu sẽ có người hú hét vỗ tay.

Cảm giác này khác.

Y nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Thành Bộ, sao lại có người như vậy.

Hoặc có thể nói, lại có người vì y mà trở nên như vậy.

Cảm giác này rất kì diệu, Lâm Thành Bộ giúp cho y cảm nhận được những cảm giác chưa từng có... Tình cảm quả thật rất kì diệu.

Lâm Thành Bộ đi mua mỗi chai nước trong siêu thị mà lâu đến độ Nguyên Ngọ đã bắt đầu nghi ngờ có phải phấn khích quá mà ảnh hưởng đến cái dạ dày mỏng manh yếu đuối của hắn nên phải tìm chỗ đi vệ sinh không, lúc đó Lâm Thành Bộ mới cần một chai nước áp vào khoe mắt đi về.

Cách từ xa Nguyên Ngọ đã nhìn thấy khoe mắt và chớp mũi hờn hờn của hắn.

"Hầy." Nguyên Ngọ khẽ thở dài.

Lâm Thành Bộ lên xe nhìn thẳng về đằng trước, dùng cái chai che mặt mình đi, nhưng vì sống mũi cao nên Nguyên Ngọ vẫn có thể nhìn thấy chớp mũi đo đỏ.

"Khóc à?" Nguyên Ngọ hỏi.

Lâm Thành Bộ chưa nói gì, ngẩng thẳng dậy, lát sau mới thở dài bỏ cái chai xuống quay đầu nhìn y: "Em nói này, EQ của anh có phải thấp quá không?"

"Hửm?" Nguyên Ngọ ngẩn người.

"Em như này rõ ràng là không muốn cho anh biết," Lâm Thành Bộ nói với giọng ghét bỏ, "Vậy mà chú còn cố tình hỏi một câu, mệt mỏi."

"... Vậy ông trẻ cứ tiếp tục giả vờ đi." Nguyên Ngọ cũng ng ẩ ngay ng ẩ nhìn thẳng phía trước.

"Vừa ban nãy Giang Thừa Vũ gọi điện cho em," Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn thẳng trước, "Em nói hai chúng ta qua đó, anh ấy bảo chúng ta đến thẳng nhà hàng, anh ấy đặt bàn trước."

"Ừ, thế đi thẳng qua đó đi." Nguyên Ngọ tiếp tục nhìn thẳng thẳng trước.

"Được," Lâm Thành Bộ chạy xe, "À đúng r ẩ, em muốn thông báo một tiếng với anh."

"Chuyện gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Cái tranh Thánh phụ này," Lâm Thành Bộ vừa quay xe vừa nói, "Em vừa nghĩ r ẩ, em sẽ coi nó vật đính ước anh tặng cho em.... Mặc kệ anh có đồng ý hay không."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 43

Giang Thừa Vũ tuân thủ theo lời dặn của bác sĩ, đặt một phòng nhỏ ở nhà hàng đồ chay, lúc Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngọ đến thì hắn đã ngồi trong phòng, vừa ngáp vừa xem thực đơn.

Lâm Thành Bộ không có hứng thú với đồ ăn nhưng tâm trạng hôm nay cực kỳ tốt, hắn không muốn đối đầu với Giang Thừa Vũ làm gì, vào phòng riêng chỉ nói một câu: "Lát nữa gọi món gì có vị giống thịt nhé."

"Ừ," Giang Thừa Vũ chuyển tờ thực đơn đến trước mặt Nguyên Ngọ, "Tiểu Ngọ nhìn xem có gì muốn ăn không."

"Gì cũng được," Nguyên Ngọ lật lật mấy tờ rồi lại trả thực đơn cho Lâm Thành Bộ, "Tôi ăn mì cả tháng không ngấy."

"Vậy để tôi gọi," Giang Thừa Vũ nói, "Lâu lắm rồi không ăn với nhau một bữa, có uống chút rượu không?"

"Không uống, em còn lái xe," Lâm Thành Bộ nói, "Mà bây giờ em chưa được uống rượu."

"Được thế thì còn gì bằng," Giang Thừa Vũ cười cười, "Để bọn anh uống, sau đó cậu đưa anh về trước, xong đưa Nguyên Ngọ về"

Lâm Thành Bộ xùy một tiếng.

Sau khi mang đồ ăn lên thì Giang Thừa Vũ gọi thêm mấy chai bia, không uống rượu.

"Cứ tưởng uống rượu gì ngon lắm." Lâm Thành Bộ cười nói.

"Chả qua sợ cậu nhìn lại thêm, khổ thân ra," Giang Thừa Vũ nói, quay đầu nhìn Nguyên Ngọ, "Mà muốn uống thì phải tìm vị ng ấ ở đây chứ, phải không Tiểu Ngọ."

Nguyên Ngọ gấp thức ăn cười không lên tiếng.

"Có phải định quay về không?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Bao giờ?"

"Ừ, về thôi," Nguyên Ngọ suy nghĩ một chút, "Ông cảm thấy lúc nào thì thích hợp?"

Giang Thừa Vũ để đĩa xuống, cụng cốc của mình với cốc của Nguyên Ngọ: "Tối hôm nay."

"Dở hơi," Lâm Thành Bộ bật cười, "Sao phải vội thế."

"Còn không vội?" Giang Thừa Vũ nói, "Anh đang định ăn xong là vác cậu ta về số 18 luôn."

"Lâu rồi không đụng vào đồ," Nguyên Ngọ nói, "Cảm giác không quen lắm, để mấy hôm nữa cho tôi tìm lại cảm giác đã."

"Ừ, tùy cậu quyết," Giang Thừa Vũ lấy điện thoại di động ra xem lịch, "Cậu về thì cũng không thể im im mà về được, sao cũng phải quảng cáo rùm beng show diễn ra sân."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn không nói gì.

"Làm như nào?" Lâm Thành Bộ nhìn hẩn, "Chụp cái ảnh thật nghệ thuật, làm biển quảng cáo trước cửa à?"

".... Anh làm như vậy rồi cậu có tin Nguyên Ngọ đánh anh xong chuyển qua đập qu ầy bar không," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu không thể có ý tưởng gì hay hơn sao?"

"Để em nghĩ coi." Lâm Thành Bộ nhú mày suy nghĩ trong im lặng...

Giang Thừa Vũ và Nguyên Ngọ vừa ăn vừa nói chuyện, hẳn không nghe, ánh mắt nhìn vào hư không chỉ một mực nghĩ coi lần này Nguyên Ngọ quay về phải quảng bá thế nào.

Nhưng hôm nay đầu óc không biết là quá hưng phấn hay não chạy đầu mất rồi mà nghĩ mãi không ra ý tưởng nào, lạc trôi về tận phương trời HKT.

Thật là sốt ruột, khâu đầu tiên trong việc Nguyên Ngọ tái xuất giang hồ quan trọng như vậy, hẳn không góp chút công sức nào thì thật buồn.

"Nhất định phải quảng cáo bên ngoài số 18, dùng hình, nhưng không được dùng hình bình thường, phải có chút...." Giang Thừa Vũ vừa ăn vừa nói, "Cảm giác nghệ thuật, dù sao tôn chỉ của số 18 vẫn là phong cách nhất."

"Cắt hình bóng?" Lâm Thành Bộ cuối cùng cũng dứt khỏi HTK về với thực tại, tiếp lời.

Giang Thừa Vũ dừng một chút rồi chỉ chỉ hẳn: "Ý tưởng này được."

Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm vui vẻ uống một hợp canh.

"Thiết kế gì gì đó thì để cho bên design làm, có đi đâu dùng ảnh nào để làm hình cắt bóng chứ?" Giang Thừa Vũ cau mày.

"Em cảm thấy," Lâm Thành Bộ cảm giác kinh mạch bản thân đột nhiên được đả thông, linh cảm tí tách chảy thành cả dòng suối, "Làm thì cần bí một chút, có thể không nói tên, ảnh bóng thì dùng tấm nào buộc tóc đó, xong dùng động tác đặc trưng của Nguyên Ngọ, fan của anh ấy nhìn một cái là nhận ra ngay..."

"Không tệ nha," Giang Thừa Vũ nhìn hẳn, "Bây giờ chụp à?"

"Không," Nguyên Ngọ nói, "Phiền, nhìn còn ngu nữa."

"Em... có ảnh." Lâm Thành Bộ ngượng ngùng nhìn Nguyên Ngọ, "Có nhì ầu lắm."

Giang Thừa Vũ bật cười: "Đúng, quên mất chỗ cậu có hàng, nhất định là cực kỳ nhì ầu, chỉ thiếu chụp trong nhà vệ sinh thôi."

Lúc ăn uống xong thì chuyện thảo luận về lần trở lại này của Nguyên Ngọ đã bàn được kha khá, còn chi tiết thì do Giang Thừa Vũ tính toán nốt.

Hơn hai năm rồi Nguyên Ngọ không tiếp xúc với xã hội nhưng lại không có thái độ bài xích với cách trở về khu chiêng gõ trống thế này khiến Lâm Thành Bộ cảm thấy yên tâm.

Trước kia Nguyên Ngọ là người rất khoa trương, ít nhất ngoài mặt là thế, nhưng sau khi thu bản thân lại y không còn để ý sự soi mói, không để ý sự bàn tán, có lẽ sau khi vứt bỏ hết những quá khứ ràng buộc quá nhiều y... Y sẽ càng bung xõa.

Lâm Thành Bộ nghĩ tới đây lại lo lắng, trước kia Nguyên Ngọ đã rất thu hút người khác rồi, bây giờ nhớ đâu lại nảy ra thêm tình địch từ đám fanboy fangirl, không biết có đẹp được hết không đây.

Ra khỏi nhà hàng, Lâm Thành Bộ đang tính sẽ đưa Giang Thừa Vũ về số 18 trước thì người này đã nhảy thẳng lên xe của mình.

"Anh uống rượu còn lái xe?" Lâm Thành Bộ thò vào cửa kính.

"Đường này làm gì có ai, với cả anh uống có hai chai." Giang Thừa Vũ nổ máy.

"Không," Lâm Thành Bộ cau mày, "Em đưa anh về uống rượu lái xe nguy hiểm."

"Anh lái chậm mà," Giang Thừa Vũ nói, "Anh không phải công dân tốt nên cậu đừng quan tâm anh, đưa Nguyên Ngọ về đi."

"Nhưng em là công dân lo lắng cho xã hội," Lâm Thành Bộ thò tay vào rút chìa khóa xe của hắn, "Lên xe em, không em gọi cảnh sát đấy."

"...Đệch," Giang Thừa Vũ miễn cưỡng xuống xe, "Cho cậu cơ hội ở riêng còn không biết đường tranh thủ."

"Không cần so xem ai vĩ đại hơn." Lâm Thành Bộ cười nói.

"Hầy, vậy mai anh lại phải đi lấy xe..." Giang Thừa Vũ vẫn còn muốn cố.

"Ông thiếu gì đệ," Nguyên Ngọ dựa vào xe Lâm Thành Bộ, "Trước giờ chưa thấy ông gọi xe bao giờ, hôm nay ông ra ngoài đáng lẽ nên gọi người lái xe."

"Mình là một ông chủ tốt, trước nay mình không chèn ép nhân viên nhé bạn." Giang Thừa Vũ đành phải trèo lên xe Lâm Thành Bộ.

Sau khi đưa Giang Thừa Vũ về số 18, Lâm Thành Bộ chuẩn bị lái xe đưa Nguyên Ngọ về nhà, hiện tại sức khỏe hắn đã ổn rồi, không cần Nguyên Ngọ ở bên cạnh chăm sóc, nghĩ tới nghĩ lui không kiếm ra được cái cớ nào để ở thêm với Nguyên Ngọ nữa.

"Anh định bao giờ về số 18?" Hắn hỏi.

"Chưa biết nữa," Nguyên Ngọ tựa lưng vào ghế ngẩng lên nhắm mắt lại, "Không biết mất bao lâu mới tìm lại được cảm giác, trước kia thế nào sắp không nhớ nổi nữa rồi."

"Em nhớ rõ," Lâm Thành Bộ đột nhiên thông minh đột xuất bổ sung thêm câu nữa, "Nhà em... có video."

"Hửm?" Nguyên Ngọ nheo mắt nghiêng đầu nhìn hắn, "Video gì?"

"Video anh pha rượu đấy," Lâm Thành Bộ nói, "Em quay nhiều lắm... Em không phải biến thái đâu, nhiều người quay lắm, em chỉ quay theo người ta thôi."

"Ừ," Nguyên Ngọ cười, "Quay làm gì?"

Lâm Thành Bộ đang muốn đáp bởi vì một tuấn nhân nhìn có mấy lần không đã nghĩ thì Nguyên Ngọ nhét thêm một câu: "Xem để quay tay à?"

Lâm Thành Bộ suýt chết sặc, mở miệng đóng miệng ba lần mới nói ra được: "Trước giờ em chưa từng vừa xem vừa quay tay đâu."

"Xem xong rồi quay tay à?" Nguyên Ngọ sờ sờ trong túi lấy ra một miếng socola nhà hàng tặng ra bỏ vào miệng.

"Không," Lâm Thành Bộ liếc hắn, "Lúc em tuốt đầu phải để cho trí tưởng tượng bay xa, cho tất cả các hình ảnh chạy qua trong đầu, xem xong mới tuốt sẽ làm giảm cảm xúc với suy nghĩ."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, nhìn đằng trước cười ngất nghẻo.

Trước kia Nguyên Ngọ biết Lâm Thành Bộ chụp ảnh y, máy nhìn qua có vẻ xịn, chẳng qua hồi đó y không chú ý tới Lâm Thành Bộ, ngoại trừ biết có người này, biết Giang Thừa Vũ thích người này, còn biết người này thích mình ra thì không có gì đặc biệt hơn.

Cho nên lúc nhìn thấy hơn tám nghìn tấm ảnh của mình trong máy tính Lâm Thành Bộ có, y ngây ra trước máy tính.

"Mấy ảnh chụp hồng em xóa rồi," Lâm Thành Bộ ngồi bên cạnh giải thích, "Không thì tốn nhiều bộ nhớ, mấy cái lưu lại đầu đẹp trai lắm."

"Người ngoài không biết nhìn vào đồng ảnh này của cậu," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Sẽ nghĩ cậu biến thái đấy."

"Cho nên em mới không cho người khác xem, chỉ để anh xem thôi," Lâm Thành Bộ kéo ghế ngồi vào cạnh y, "Anh biết em không phải biến thái, em là Thánh phụ."

"Ừ." Nguyên Ngọ cười cười.

Ảnh chụp không tệ, Nguyên Ngọ mở từng tấm ra xem, nói thật là Lâm Thành Bộ không phải người có tí tố chất hay máu nghề thuật nào nhưng mấy tấm này này chụp khá ổn.

Coi như là đầu bếp chụp ảnh đỉnh nhất trong số đầu bếp đi.

"Cậu học chụp ảnh?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không," Lâm Thành Bộ đáp, "Lúc mua máy ảnh, ông chủ cho em mấy cái đĩa, bên trong có hướng dẫn sử dụng với kỹ thuật chụp, cái cơ bản nhất ý, em chụp theo hướng dẫn, anh không biết đâu, vì mấy tấm ảnh này mà em còn đổi máy tính đấy, bình thường còn không biết dùng máy tính..."

"Tại sao?" Nguyên Ngọ lật tiếp từng tấm ảnh.

"Có những tấm em thấy chụp đẹp lắm, muốn chỉnh sửa lại chút xíu, nhưng cuối cùng máy tính lại không mở được file, phải dùng phần mềm riêng, em vật lộn mãi mới phát hiện ra máy tính em cũ quá không cài được phần mềm, em muốn nâng cấp máy tính các kiểu thì người ta bảo chỉ hỗ trợ bản 64 bit, thôi đành mua máy tính mới..."

Nguyên Ngọ nhìn hắn không nói gì, lát sau mới xoa xoa mặt hắn: "Cậu rảnh thật đấy."

"Ừ, khóc tiếng chó luôn." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ không biết nói gì tiếp sau đó nữa, nếu như nói khoảng thời gian này khiến cho y cảm nhận được tình cảm Lâm Thành Bộ dành cho y, thì những tấm ảnh trước mắt này lại lần đầu tiên cho y thấy được sức nặng của y trong lòng Lâm Thành Bộ.

Y có thể thấy được bản thân mình dưới mọi góc nhìn, mỗi biểu cảm, mỗi hành động trong mắt Lâm Thành Bộ.

Mặc dù những cái này không hẳn là phần chân thật nhất của y nhưng Lâm Thành Bộ đâu có quan tâm, số lượng hơn chất lượng, cứ chụp hết, giống như hắn nói, có lẽ không cần bất cứ lí do gì cả.

Thích một người không hề giống với thích một thứ gì đó.

"Tấm này thì sao?" Lâm Thành Bộ ngồi bên cạnh chỉ vào màn hình, "Động tác đặc thù của anh, em mà cũng nhìn ra được anh."

"Mở thiên nhãn chắc," Nguyên Ngọ buồn cười liếc hắn.

"Thánh phụ đó, không cần mở cũng có thiên nhãn," Lâm Thành Bộ nói, "Em thấy bức này em chụp đẹp này, mà bối cảnh cũng gọn gàng, dùng làm ảnh bóng sẽ rõ ràng, đẹp trai muốn nổi tung luôn."

Nguyên Ngọ nhìn bức ảnh này không lên tiếng.

Lâm Thành Bộ không biết Nguyên Ngọ có ý tưởng riêng với động tác này không, cũng không biết có tính là động tác đặc thù riêng không, có đi đâu đây là động tác y rất hay làm

Kết thúc biểu diễn y có thói quen ném chai từ tay trái sang tay phải, xoay mấy vòng rồi tung mạnh lên trên quây bar, sức không lớn nhưng tung rất cao, cúi đầu giờ tay ra, cạch.

Hắn chụp tấm hình này trong nháy mắt, cúi đầu chỉ thấy gò má, hai cánh tay vươn ra, chai trên tay hất ra ánh sáng mờ mờ, màu vàng của ánh đèn ám áp từ sau hất tới, nửa gương mặt của Nguyên Ngọ khuất trong bóng tối nhìn vừa đẹp trai vừa ngầu.

Lâm Thành Bộ có lúc đã đặt tấm hình này ảnh nền di động rất lâu.

"Sao rồi?" Hắn hỏi Nguyên Ngọ.

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Mình xem ảnh mình thấy cái nào cũng đẹp trai, đến ảnh còn phải nhờ người khác chọn hộ."

"Vậy chọn mấy cái luôn đi, để Giang Thừa Vũ chọn," Lâm Thành Bộ nói. "Em không làm hộ người khác được, bây giờ em nhìn anh so với anh nhìn anh còn thấy không thật hơn, trước kia anh tóc tai bù xù râu ria đây mặt em vẫn thấy đẹp trai."

"Cái miệng cậu," Nguyên Ngọ tắc lưỡi, "Cậu cứ làm thế nào cũng được."

"Từ từ xem tiếp," Lâm Thành Bộ nói, "Lâu lắm rồi em không xem lại ảnh hết một lượt, hôm nay ôn bài đi."

Ngoại trừ ảnh thì còn hơn một trăm video nữa, Nguyên Ngọ mất hơn ba tiếng xem xong tất cả "Nguyên Ngọ trong mắt Lâm Thành Bộ".

"Đech, eo của tôi..." Y vừa giơ tay lên vươn vai thì eo đau ê ẩm.

"Nãy giờ anh vẫn ng ỡ vẹo người," Lâm Thành Bộ do dự, "Nếu không anh nằm lên giường đi, em mát xa cho anh?"

"Biết làm à?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Bóp bừa thôi, chỗ nào mỏi thì bóp chỗ đó, chỉ cần không dùng sức quá thì sẽ thấy dễ chịu," Lâm Thành Bộ vừa nói vừa xoa xoa tay, "Em nói cho anh nghe, trừ mẹ em thì chưa ai được hưởng đãi ngộ này đâu."

"Thế được." Nguyên Ngọ đứng dậy.

Lúc vào phòng ngủ Nguyên Ngọ thấy ga giường ga gối vỏ chăn đều thay hết rồi, lúc nằm sắp xuống có hỏi: "Thay ga giường? Có phải làm bản không?"

"...Là đến lúc thay thì thay!" Lâm Thành Bộ phát cáu, "Bình thường anh nói chuyện với người khác có phải nhịn lắm đúng không, nhìn thấy em là phát huy."

Nguyên Ngọ ôm gối kê xuống trước: "Không biết nữa, thấy bắt nạt cậu vui hơn bắt nạt người khác, từng này tuổi rồi, nhìn thì chừng chạc mà chọc cái là xù lên như trẻ con."

"Tâm hồn em là một đứa trẻ con ngây thơ ng Ồn nhiên đấy," Lâm Thành Bộ nhảy lên giường trèo qua người Nguyên Ngọ ng ỡ trên đùi y, "Em nặng không?"

"Tạm được, vẫn ở trong phạm vi chịu đựng của tôi." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ xoa xoa tay nhìn chăm chăm lưng Nguyên Ngọ.

Lúc Nguyên Ngọ nằm xuống nhấc tay lên thì lộ eo ra.

Thắt lưng rất đẹp.

Lâm Thành Bộ giữ tay cả lúc lâu còn chưa bắt đầu được, trong đầu chạy qua một loạt ảnh của Nguyên Ngọ, hơi ngẩn ngơ, cuối cùng hắn giữ một ngón tay chọt ngang eo Nguyên Ngọ.

"Ai ui," Nguyên Ngọ giật mình tránh, "Trẻ con còn chưa đủ hay sao còn chời chọc lét?"

"Em chỉ... muốn chọc thử." Lâm Thành Bộ không biết vì sao mình lại muốn làm như vậy, hơn nữa lúc đang nói lại giữ tay chọt chọt thêm cái nữa

Nguyên Ngọ không do dự vòng tay ra sau vỗ tay hắn: "Không bóp thì đi xuống ngay!"

"Bóp chứ bóp chứ," Lâm Thành Bộ vội vàng kéo áo y lên trên, bóp nhẹ lên hông y, "Thế này đã đủ mạnh chưa?"

"Có thể mạnh hơn chút," Nguyên Ngọ nghiêng đầu nằm xuống gối, nhắm hai mắt lại, "Cậu khỏe thật chưa đấy? Đừng có đang bóp lại lăn ra."

"Khỏe lắm rồi, không đến nỗi bóp lưng cũng ngất đâu." Lâm Thành Bộ cười nói.

Muốn ngất thì cũng là do chảy máu mũi mất máu nhiều quá mà ngất.

Nếu không thì là phẫn kích quá độ nên ngất.

Thời tiết trở lạnh, da Nguyên Ngọ cũng lạnh.

Ngược lại tay Lâm Thành Bộ lại rất nóng, lúc lòng bàn tay áp lên da Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ ti hí mắt: "Cậu sốt à?"

"...Không," Lâm Thành Bộ hơi lúng túng, vội vàng nhấc tay lên, dùng đốt ngón tay ấn ấn dọc theo xương sống xuống giật một cái, "Người em tự phát nhiệt."

"Ày, thoải mái quá," Nguyên Ngọ nói, "Thêm mấy phát nữa đi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ lại từ từ làm thêm.

Xương sống của Nguyên Ngọ rất thẳng, phần dưới eo lồm vào cực kì hấp dẫn, Lâm Thành Bộ làm đến đây thì dừng lại, lấy đầu ngón tay khẽ vạch nhẹ chỗ hõm.

Lưng Nguyên Ngọ hơi giật giật nhưng vẫn không mở mắt.

Lâm Thành Bộ bế tắc, cảm giác không bóp lưng được nữa rồi, tư thế quỳ gối trên đùi Nguyên Ngọ dễ dàng khơi gợi cho hắn vô số suy nghĩ,

Cái nào cũng ngập tràn điên cuồng đói khát.

Lần đầu tiên Lâm Thành Bộ cảm nhận được trẻ tuổi dễ dàng hưng phấn biết bao nhiêu.

"Mệt à?" Nguyên Ngọ nhắm mắt hỏi một câu.

"Không." Lâm Thành Bộ trả lời

Mệt gì mà mệt chứ, bây giờ đang phùng phùng năng lượng, chọc thủng là có thể đốt luôn cái nhà này.

"Đứng dậy đi," Nguyên Ngọ nói, "Vừa khỏi bệnh."

Lâm Thành Bộ không lên tiếng, một tay chống giường, ánh mắt thiêu đốt từng tấc từng tấc lưng trần của Nguyên Ngọ

Lúc Nguyên Ngọ muốn đẩy hắn ra để đứng dậy, hắn đè vai Nguyên Ngọ xuống, cúi đầu thổi nhẹ một cái lên lưng Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ dừng lại.

Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng thối d ần xuống, dán chặt lấy lưng y xuống tận tận thắt lưng.

Nguyên Ngọ không nhúc nhích, l ẳng l ặng gối đầu lên gối nhắm mắt.

Lâm Thành Bộ có thể ngửi được mùi trên người Nguyên Ngọ, rốt cuộc có thể g ần được thêm một chút với mùi hương quen thuộc h ắn khao khát quá nhi ều năm.

Có lẽ vì thời gian đã quá dài, loại mùi hương này đã biến thành tín hiệu trong đầu Lâm Thành Bộ.

Khiến h ắn si mê điên cu ờng.

H ắn nhắm mắt lại ghé sát chóp mũi vào h ồm lưng Nguyên Ngọ, ngừng một lát, đầu l ưỡi h ắn kh ẽ chạm vào da y, trượt theo xương sống đi lên.

Lâm Thành Bộ cảm thấy thính giác mình lúc này cực kì nhạy bén, lúc đầu l ưỡi h ắn dừng lại ở xương bả vai, h ắn nghe thấy một hơi thở kh ẽ siết lại của Nguyên Ngọ.

H ắn nắm vạt áo mình vén lên cởi ra, dán sát lên sau lưng Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ n ảy giờ vẫn không động đậy đột nhiên đưa tay lên, sờ tay ra sau ngang hông h ắn, nhẹ nhàng đưa vào trong quần h ắn bóp mông h ắn: "Cậu mà đau bụng giữa chừng thì tôi qu ết chết cậu."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 44

Lâm Thành Bộ không biết Nguyên Ngọ có hàm ý gì khác không nhưng dựa vào tình hình trước mắt thì ý của những lời này là "Nhóc con, làm cho tử tế."

Cái mệnh lệnh này một khi đã nạp được vào não của Lâm Thành Bộ thì không khác gì đại hồng thủy tác tám mươi năm xô vỡ đê, nước dâng lên tràn qua cửa đê, ầm ầm cuộn chảy vào.

Hình ảnh nhìn thấy, mùi vị nếm được, mùi hương ngửi thấy, âm thanh nghe được của Lâm Thành Bộ lúc này toàn bộ đều là Nguyên Ngọ.

Lâm Thành Bộ lôi lôi áo Nguyên Ngọ để cởi ra nhưng vì vẫn đang ngửi trên người Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ không cách nào phối hợp với hắn, chỉ có thể nâng cánh tay lên một chút.

Máu trong não giờ dồn hết xuống bụng dưới rồi, Lâm Thành Bộ cắn bản không quan tâm đến chuyện vì sao áo lôi mãi mà không cởi ra được, càng tăng thêm sức.

Roẹt...

"Đạch," Nguyên Ngọ nằm trên gối, "t*ng trùng lên não."

Vạt áo bị xé một đường dài, Lâm Thành Bộ chợt phát hiện hình như mình tìm được cách cởi quần áo khác đơn giản rồi.

Đối với một người máu không lên não nữa rồi thì chỉ số thông minh tụt mạnh, không cách nào giúp được, thôi đến đâu thì đến.

Hắn nắm lấy áo Nguyên Ngọ thoải mái giật một cái.

Áo bị xé thành hai mảnh, một mảnh trong tay hắn, một mảnh còn dưới người Nguyên Ngọ.

"Đầu cậu có sạn à?" Nguyên Ngọ chống tay quay đầu nhìn hắn.

Lâm Thành Bộ không đáp, tư thế Nguyên Ngọ quay đầu rất đẹp trai, từ rất lâu rồi hắn vẫn cảm thấy sườn mặt Nguyên Ngọ giống như tranh sơn dầu dưới ánh nắng vậy.

Hắn rướn người lên xoay mặt Nguyên Ngọ lại hôn xuống.

Nụ hôn này giống như chất dẫn cháy khiến cho Lâm Thành Bộ cảm thấy trước mắt mình là một quả cầu lửa, cả người đầu nóng bừng bừng.

Nhiệt tình của em giống như ngọn đuốc vậy.

Thân thể Nguyên Ngọ vốn lạnh hơn so với y, lúc này dán sát vào lại càng nổi bật nhiệt độ cơ thể hắn.

Thật là lúng túng.

Thật ra Lâm Thành Bộ không hề muốn biểu hiện kích động quá mức, dù sao trước mặt hắn vẫn là Nguyên Ngọ, cái con người bất cứ lúc nào cũng phun ra được một câu châm chọc hắn.

Hắn ôm chặt lấy Nguyên Ngọ, muốn cái lạnh trên làn da của Nguyên Ngọ làm giảm nhiệt độ trên người mình, đồng thời kéo lại chút tỉnh táo nhưng không được, qua một cái hôn, người Nguyên Ngọ cũng bị hắn ủ cho ấm lên.

Một cái túi sưởi rất tốt....

Việc đến nước này rồi thì còn tỉnh táo cái gì nữa, thôi cứ thế buông xuôi.

Hắn thò tay xuống lôi lôi kéo kéo quần Nguyên Ngọ.

"Bạn đang cởi quần hay mặc quần cho tôi đây?" Nguyên Ngọc thở hổn hển hỏi.

"Tự cởi đi!" Lâm Thành Bộ cúi đầu cắn lên vai y.

Lông mày Nguyên Ngọc nhíu nhíu, Lâm Thành Bộ cảm thấy hưng phấn dâng lên vì vậy lại cúi xuống cắn thêm một cái nữa.

Nguyên Ngọc giơ tay lên tát cho hắn một cái: "Đồ chó này."

"Gâu," Lâm Thành Bộ úp mặt vào hõm vai y cọ cọ, "Gâu, gâu gâu..."

Gâu gâu xong rồi hắn lại nhồm dậy lột quần mình ra, sau đó nhào tới tú đầu giường mở ngăn kéo lấy đồ, cuối cùng nhảy vèo lại trên giường.

Một loạt động tác nhanh nhẹn mây trôi, Nguyên Ngọc còn chưa kịp trở người hắn đã quay về.

"Lấy cái này làm gì?" Nguyên Ngọc nhìn thấy thứ trong tay hắn thì sửng sốt, "Bạn lên cơn à."

"Đoán xem?" Lâm Thành Bộ nắm tay y lại, nhanh chóng còng một đầu vào tay y, luồn qua lan can thành giường rồi khóa nốt tay kia của y lại.

"Tiểu Hoa à," Nguyên Ngọc nhếch nhếch khóe miệng nhìn bản thân bị còng cả hai tay, "Kinh nghiệm chưa thành thực thì đừng thử mấy trò cảm giác mạnh này...."

"Không phải muốn thử cảm giác mạnh," Lâm Thành Bộ ghé sát vào tai y, "Em chủ yếu là sợ anh phản kháng."

"Bạn muốn ở trên phải không?" Nguyên Ngọc nheo nheo mắt.

"Ừ." Thời điểm Lâm Thành Bộ nghe được câu này hơi thở đã bắt đầu nặng nề.

...

...

Lâm Thành Bộ vẫn nghĩ thân thể mình khá lắm, h ồi còn đi học đá bóng chạy bộ không sót ngày nào, sau khi đi làm cũng sẽ đi tập, hơn nữa bản thân làm đầu bếp cũng là công việc cần sức khỏe, hẳn làm việc suốt cả một đêm đâu có cảm giác gì.

Thế nhưng hôm nay chắc là vừa mới khỏi bệnh, hoặc có lẽ do quá hưng phấn, qua mấy phút r ồi mà hắn vẫn ôm chặt Nguyên Ngọ thở hổn hển không dừng lại được.

Cũng may tiếng thở của Nguyên Ngọ mặc dù không nặng nề như hắn nhưng vẫn chưa khôi phục lại bình thường, trong phòng lúc này vắng vắng tiếng thở xen kẽ của hai người họ.

Một lát sau Nguyên Ngọ nhấc chân lên dùng bắp chân đung đung vào chân hắn: "Cậu lại sốt đấy à?"

"Không," Lâm Thành Bộ ôm y úp mặt vào sau lưng y.

"Nóng hừng hực đây này," Nguyên Ngọ nói, "Nóng chảy cả mồ hôi đây này."

"Vốn phải toát mồ hôi." Lâm Thành Bộ bực bội nói, "Làm chuyện này mà không toát mồ hôi được à?"

"Để cho tôi thở cái," Nguyên Ngọ giật giật, cái còng tay còn chưa mở va vào thành giường kêu leng keng, "Chưa làm chết đã bị cậu đè chết r ồi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp lại nhưng một phút sau mới trượt khỏi người Nguyên Ngọ, cánh tay vẫn gác lên người y.

"Thương lượng cái này." Nguyên Ngọ nói.

"Gì?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu.

Nguyên Ngọ giật giật tay, kéo còng tay leng keng than thở: "Cởi cái này ra được r ồi chứ."

"À em quên," Lâm Thành Bộ vội vàng ngẩng dậy, "Em đi lấy chìa khóa."

Lâm Thành Bộ lục tủ đầu giường một lúc lâu thật lâu, sau đó đứng chết trân tại chỗ, nhìn chăm chăm cái ngăn kéo tủ không nói lời nào.

"Đừng bảo với tôi là không thấy chìa khóa." Nguyên Ngọ nằm trên giường giờ giờ tay nhìn hẩn.

"Em..." Lâm Thành Bộ quay lại nhìn y rồi lại cúi đầu tìm trong ngăn kéo, "Em vẫn để chìa khóa với cùng một chỗ mà, sao lại..."

"Thật là không thấy?" Nguyên Ngọ ngẩn người cười phá lên, "Ôi đêch."

"Anh đừng lo," Lâm Thành Bộ nhào qua hôn một cái lên mặt y, lại chạy về lục tìm trong tủ đầu giường, "Chìa khóa nhất định ở trong nhà."

"Tôi không lo," Nguyên Ngọ nói, nụ cười trên mặt Lâm Thành Bộ còn chưa ra hết, y lại bổ sung thêm, "Tôi buồn đi vệ sinh."

"Ơ ơ ơ, em tìm em tìm." Lâm Thành Bộ vội vàng bối.

"Hầy..." Nguyên Ngọ trở mình, hai tay đan chéo đặt trên đỉnh đầu, cảm thấy hơi đau, ngẩng đầu nhìn thì thấy còng tay đã vặn hai vòng rồi, y đành lật ngược lại hai vòng, "Một con người đáng thương bị còng trên giường nhịn tiểu đến chết..."

"Sao thế được," Lâm Thành Bộ do dự nhìn y, "Không thì em lấy chậu cho anh nhé?"

"Biến," Nguyên Ngọ nói, "Tôi nói cho cậu, tôi không nhịn được nữa là tiểu luôn ra đấy đấy."

"Đừng đừng đừng," Lâm Thành Bộ đứng dậy, loanh quanh tìm chìa khóa trong phòng, "Ga giường với chăn thì không sao, tiểu ra đệm thì làm sao em giặt được."

Nguyên Ngọ lim dim nhìn hẩn khom người đi vòng quanh, bật cười: "Mông cậu có hình xăm à?"

"Hả?" Lâm Thành Bộ mò tay ra sau mông sờ sờ, "Chỗ này hả?"

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Xăm cái quái gì, là sẹo," Lâm Thành Bộ tiếp tục tìm chìa khóa trên nệm nhà, "Hồi đó em đi học cơ khí đấy, dụng cụ ném đây dưới đất, em ngẩng lên tấm ván không để ý, trong kẽ hở có cái tô vít..."

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm mông hắn cười không dừng được.

"Có gì mà buồn cười!" Lâm Thành Bộ mặc quần lót vào.

"Ồi tôi muốn đi vệ sinh," Nguyên Ngọ vừa cười vừa nói, "Gấp lắm rồi không nhịn được nữa."

"Anh đợi chút," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, nhảy lên giường rồi nắm lan can sắt vịn vịn, "Em nhớ cái thanh này gỡ ra được."

"Nhanh lên." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nắm thanh sắt vịn vịn mấy cái, đầu bên kia ra được khỏi chốt rồi thì hắn kéo thanh sắt ra rồi giật một cái, thanh lan can bị vịn ra.

"Cứ... tạm thế đã."

Nguyên Ngọ thở dài, nhảy xuống giường: "Phải cảm ơn cậu không còng tay tôi sau lưng."

Sau khi đi vệ sinh xong Nguyên Ngọ thấy Lâm Thành Bộ đang nằm rạp dưới đất, một tay quờ vào gầm giường.

"Giấu chìa khóa dưới đấy?" Y giật mình.

"Không," Mặt Lâm Thành Bộ sát đến chân giường rồi, "Ban này lấy còng chắc lòi luôn chìa khóa ra theo, rơi xuống dưới... Được rồi, lấy được rồi."

Nguyên Ngọ nhấc chân đạp lên mông hắn: "Mấy ghê."

"Hầy," Lâm Thành Bộ bò dậy nắm chìa khóa trong tay, "Không mở cho anh nữa bây giờ."

"Tùy thôi." Nguyên Ngọ nằm dài xuống giường.

Lâm Thành Bộ nhìn người y mấy lần, lại mò sang sờ sờ mấy cái rồi mới mở còng tay cho y: "Tắm không?"

"Có." Nguyên Ngọ ngáp.

"Tắm chung à?" Lâm Thành Bộ lại hỏi.

Nguyên Ngọ nhìn hắn không đáp, đứng dậy mở cửa tủ lấy quần áo của mình đi ra, quay đầu nhìn cái áo vừa bị xé thành hai mảnh trên giường: "Ai biết cậu có xé luôn cả khăn tắm hay không chứ."

"Câu này có hơi..." Lâm Thành Bộ ngượng ngùng.

Cảnh tắm chung này không có lãng mạn gì cho cam, một là vì vừa mới phóng túng xong, hai là vì Lâm Thành Bộ vừa bước vào phòng tắm đã hắt hơi bốn cái, suýt chút nữa bị Nguyên Ngọ đuổi cổ ra ngoài.

"Đừng có dưỡn dẹo ở đây nữa," Nguyên Ngọ ù ù gọi lên đầu hắn: "Tắm nhanh lên."

"Hầy." Nguyên Ngọ buồm bực đưa tay lên vò vò đầu.

"Nhỡ đâu lại bị cảm hay sốt thì tôi áy náy lắm." Nguyên Ngọ nói.

"Em nói anh này Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ vừa gãi đầu vừa áp sát vào lưng Nguyên Ngọ cọ cọ, "Loại chuyện này anh có thể quy về tự làm tự chịu, là em tự làm thì anh áy náy cái gì."

"Thật biết dỗ dành người khác," Nguyên Ngọ đẩy hắn xuống dưới vò hoa sen, "Nhanh nhanh lên."

Tắm xong Lâm Thành Bộ chỉ sấy qua loa đầu tóc rồi mặc kệ luôn, nằm vật ra trên giường.

Nguyên Ngọ vừa từ từ sấy tóc thật kĩ vừa thở dài: "Sao lại lười như vậy nhỉ."

"Cậu gấp cái gì?" Nguyên Ngọ nhìn lướt qua bên dưới hần, "Lại lên rồi à."

Lâm Thành Bộ há miệng không biết nói gì.

Nguyên Ngọ bỏ máy sấy tóc xuống: "Lên rồi cũng đâu có sao mà."

"Lần sau... anh muốn làm gì gì đó em hả?" Lâm Thành Bộ hăng hăng, hơi ngượng ngừng hỏi.

"Xem tâm tình đã." Nguyên Ngọ tắt đèn phòng ngủ nằm lên giường.

Mở vừa nằm lên giường Lâm Thành Bộ đã xoay người ôm lấy y, còn gác chân lên kẹp chặt: "Hầy."

"Tôi đánh đấy." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhấc chân ra: "Nguyên Ngọ."

"Ừ?" Nguyên Ngọ chỉnh lại gối

"Thì... ban nãy... thì là...em...chuyện vừa rồi..." Lâm Thành Bộ lắp bắp nửa ngày không nói được hết câu, cuối cùng cắn răng một cái, "Ban nãy anh có thích không?"

"À." Nguyên Ngọ ngẩn người sau đó bắt đầu cười.

Tay Lâm Thành Bộ đặt trên bụng y cũng theo đó nảy lên nảy xuống không dừng, hần cảm thấy may mà tắt đèn nếu không Nguyên Ngọ nhìn thấy sắc mặt hần bây giờ chắc cười còn hăng hơn.

"Thích lắm," Nguyên Ngọ vỗ vỗ tay hần, "Cực kỳ thích."

"Không phải thế," Lâm Thành Bộ xùy một tiếng, "Anh nói kiểu gì đấy."

"Vậy tôi phải nói thế à?" Nguyên Ngọ vẫn còn cười.

"Anh nghĩ đến cảm nhận của em một tẹo được không," Lâm Thành Bộ vỗ lên bụng y một cái, "Nghiêm túc nào!"

Nguyên Ngọ đột nhiên không cười nữa.

Lâm Thành Bộ sợ hết hồn muốn rút v ềsau theo bản năng, cảm giác trong tích tắc nữa Nguyên Ngọ sẽ vung tay sang.

"Thích," Nguyên Ngọ quay mặt sang thì th ầm vào tai hắn như thổi khí, "Thích."

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo cả hơi thở khiến cả người Lâm Thành Bộ như bị điện giật, xém chút nữa còn rên ra thành tiếng.

"Muốn nói như vậy hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Thôi đi," Lâm Thành Bộ trở mình, khoát một tay một chân lên người Nguyên Ngọ, vùi mặt vào gối, "Mặt em sắp cháy luôn rồi."

Nguyên Ngọ sờ sờ mặt hắn, dừng lại rồi lại sờ lên đầu: "Đạch, cậu sốt thật à?"

"Hả?" Lâm Thành Bộ cũng sờ đầu mình, "Lên cơn sốt không phải sẽ thấy lạnh à? Em không lạnh, em nóng."

"Có nhiệt kế không?" Nguyên Ngọ ng ẩ dậy.

"Không phải đâu," Lâm Thành Bộ ngăn người, "Em không sốt thật."

"Nhiệt kế." Nguyên Ngọ mở đèn phòng ngủ.

Lâm Thành Bộ chỉ đành đứng dậy lục hòm thuốc nhỏ lấy nhiệt kế ra.

"38 độ 1," Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm nhiệt kế, "Đi bệnh viện đi."

"Hả?" Lâm Thành Bộ giật mình sợ hãi, "Có phải hỏng rồi không? Em vẩy lại rồi cặp lại thử xem."

Nguyên Ngọ trả nhiệt kế cho hắn, hắn cầm lấy rồi vẩy thật mạnh mấy cái, chắc chắn thủy ngân đã tụt không thể tụt hơn được nữa mới kẹp lại.

Qua mười phút, Nguyên Ngọ lấy nhiệt kế ra soi lại dưới ánh đèn một lần nữa: "38 độ 1."

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ cầm lấy nhiệt kế soi lại lần nữa, "Sao lại thế, em yếu đến mức mới làm có một lần đã sốt sao?"

"Trước khi làm thì cậu đã sốt rồi," Nguyên Ngọ thở dài, "Lúc cậu ngất trên người tôi xoa bóp tôi đã thấy tay cậu nóng rồi... Đi bệnh viện nhé?"

"...Không đi!" Lâm Thành Bộ ném nhiệt kế sang một bên nằm vật xuống giường, "Đệch! Không đi!"

Thật mất mặt, cứ coi như còn đang bệnh hoặc là bệnh chưa khỏi hẳn, không đến nỗi kích thích chút xíu là phát sốt ngay chứ!

Nhục

Quá nhục.

Nguyên Ngọ cảm thấy từ nhỏ đến lớn, trừ cái lần bị Nguyên Ngọ còng trên xe không thể không đong đưa trên mặt đất dùng chân lấy chìa khóa mở còng thì đây chính là lần nhục nhất.

Một đời bấp bưng bừa bộn sức sống thanh xuân, cuồn cuộn đã như vậy, đẹp trai như vậy, chung tình như vậy, vĩ đại như vậy... Làm một lần mà lên cơn sốt!

"Còn khó chịu chỗ nào không?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Không phải là "còn có chỗ nào", căn bản không có chỗ nào khó chịu cả," Lâm Thành Bộ kiên cường bám chắc lấy cái giường, "Cả người em

thoải mái, mỗi lỗ chân lông giờ một cái bảng, trên bảng viết chữ thoải mái!"

"Thật không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Thật!" Lâm Thành Bộ gào lên, "Không đi bệnh viện! Đi ngủ!"

Nguyên Ngọ lấy lọ aspirin trong hòm thuốc ra: "Vậy cậu uống cái này nhé? Trước kia tôi nhức đầu hay sốt cũng uống cái này."

"Ừ." Lâm Thành Bộ nhận thấy thuốc bỏ vào miệng, lấy cốc nước ở đầu giường uống.

"Sáng mai nếu còn sốt thì đi bệnh viện?" Nguyên Ngọ nói.

"Được." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ cất hòm thuốc về, lúc vào phòng ngủ còn ngậm một miếng thuốc trên miệng chưa châm, chuẩn bị ra ban công.

"Cho em một miếng." Lâm Thành Bộ ngẩng dậy

"Mơ đi." Nguyên Ngọ mở cửa ban công ra ngoài.

"Chú Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ mở cửa sổ ra chống tay lên bậc cửa, "Cho con một miếng, con khỏe luôn."

"Đang sốt kia kìa." Nguyên Ngọ châm thuốc, dựa vào tường ngẩng bệt xuống ban công.

"Vậy em hít khói thuốc của người khác thì bao giờ mới khỏi đây?" Lâm Thành Bộ nhìn hắt.

Nguyên Ngọ không đáp, vươn tay dí miếng thuốc vào trong chậu hoa bên cạnh

"...Anh không nghiện thuốc mà?" Lâm Thành Bộ thở dài.

"Già rồi, ba ngày không hút, mùa thu đầu hiu biết bao", Nguyên Ngọ nói.

"Nói linh tinh gì đấy," Lâm Thành Bộ đẩy cửa ra ban công, ngó xuống cạnh y, "Khung cảnh ngoài ban công nhà em đẹp không?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

Ban công nhà Lâm Thành Bộ là lan can sắt, làm giếng trời, thông thoáng, cảm giác ngó ở ban công không khác gì ngó ở sân thượng, tầm nhìn không bị chắn, có thể nhìn được rất xa.

Cả một bầu trời sao bên trên và ánh đèn lấm chấm bên dưới.

"Anh..." Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn Nguyên Ngọ, do dự mãi mới hỏi, "Ngó vậy khó chịu không?"

"Không khó chịu," Nguyên Ngọ lại lấy điều thuốc châm, "Với cả tôi ngó nghiêng."

"...Ừ," Lâm Thành Bộ lúng túng quay đầu sang chỗ khác, "Vừa dập xong lại châm?"

Nguyên Ngọ lại rút điều nữa đưa cho hắn: "Cho cậu."

Lâm Thành Bộ châm thuốc lên, chỉ về phía xa xa: "Anh nhìn hướng bên kia kia, là nhà anh."

"Chỗ nào?" Nguyên Ngọ nhìn nhìn.

"Không thấy được đâu, chỉ nói cho anh là hướng đấy thôi." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ rít một hơi thuốc, "Sao vậy?"

"Trước kia buổi tối không ngủ được, em sẽ nhìn về hướng đó," Lâm Thành Bộ nói, "Xong tự ngẫm nghĩ xem anh đang làm gì thế..."

"Thường thì đang ngủ." Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Sau đó anh đến Cầu Trầm rỗi, em cảm thấy khó chịu lắm," Lâm Thành Bộ thở dài, "Xa quá là xa, suy nghĩ cũng không với tới được nữa rỗi."

"Thật ra Cầu Trầm không tệ lắm," Nguyên Ngọ cười, "Rất yên tĩnh, ở bến tàu cũ còn không có mấy người."

"Nhắc đến bến tàu," Lâm Thành Bộ hơi do dự, "Anh có muốn... về không?"

"Sao?" Nguyên Ngọ quay đầu.

"Là thế này, sợ anh còn chưa tỉnh hẳn nên không dám nói với anh," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói, "Lúc em đến dọn đồ của anh, Đại Đầu khóc lóc ghê lắm, em nói anh đi công tác rỗi, sau này sẽ còn về thăm nó..."

Nguyên Ngọ không đáp.

"Sau đó nó bảo, nó trồng hoa muốn cho anh xem," Lâm Thành Bộ nói, "Giờ chắc héo rỗi."

Nguyên Ngọ im lặng nhìn về phía xa xăm: "Vậy đi chơi thu đi, à lúc này chắc cũng chơi đông được rỗi."

"Hai chúng ta?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Còn muốn gọi ai nữa?" Nguyên Ngọ nói.

"Không không không không em không muốn gọi ai cả," Lâm Thành Bộ cười nói, "Vậy coi là hẹn hò đi."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 45

Lâm Thành Bộ cảm thấy cả đêm mình ngủ rất ngon nhưng nửa đêm tỉnh giấc ba lần, mỗi lần tỉnh dậy đều biết mình ngủ không sâu giấc.

Không biết rốt cuộc là do được thỏa ý nguyện mà có hơi hưng phấn hay là do được thỏa ý nguyện mà hưng phấn quá độ, tóm lại là hơi hưng phấn quá độ, lần nào tỉnh giấc cũng dán sát vào người Nguyên Ngộ.

Nhưng lúc Nguyên Ngộ ngủ thì bản tính xưa lại trở về nguyên vẹn, mỗi lần hấn sấn vào sẽ đập hấn một cái, Nguyên Ngộ cực kì cáu bẳn, có lần thiếu chút nữa là thụi cả đầu gối vào trứng hấn.

Buổi sáng sau khi xuống khỏi giường, Lâm Thành Bộ tự cặp nhiệt độ cho mình trước, cầu thần khẩn phật không sốt nữa, hấn thực sự không muốn đi bệnh viện nữa, cũng không muốn kéo Nguyên Ngộ đến bệnh viện với hấn nữa.

Có đi đâu trẻ tuổi có cái lợi của trẻ tuổi, cơ thể cường tráng, nhiệt độ cơ thể bình thường, hấn hớn hở đằng hoàng đặt nhiệt kế lên bàn đê phòng trường hợp Nguyên Ngộ muốn kiểm tra.

Sau đó đứng ở trước tủ lạnh nghĩ xem nên nấu gì cho bữa sáng.

Nguyên Ngộ có vẻ không có yêu cầu gì với đồ ăn, hấn nghĩ nghĩ một lúc, bản thân đã kiêng khem quá đủ rồi, không cần ăn đồ lỏng nữa, tối ngày hôm qua... còn mất sức...

Nguyên Ngộ ngủ dậy rất muộn, lúc Lâm Thành Bộ bằm nhân bánh xong rồi chuẩn bị gói, y mới ngáp ngán ngáp dài bước ra khỏi phòng ngủ.

"Mới sáng sớm ra đã gói sủi cảo à?" Nhìn thấy một bàn đầy đồ, Nguyên Ngọ ngăn người.

"Không phải," Lâm Thành Bộ cười cười, "Làm bánh nướng nhân thịt, thế nào? Anh thích ăn không?"

"Thích," Nguyên Ngọ ngó sang xem, "Cậu đúng là không sợ mất công..."

"Biết làm thì đâu có mất công," Lâm Thành Bộ chỉ nhiệt kế trên bàn, "Em hết sốt rồi, không cần đi bệnh viện nữa."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn xong lại giơ tay lên sờ trán hẩn: "Hình như không sốt nữa... Cậu đến kì là phát sốt à? Hội chứng cần phá thân?"

Lâm Thành Bộ nắm chặt tay một lúc lâu không biết nói gì, đợi Nguyên Ngọ lèm lè đi vào phòng tắm hẩn mới ném cục bột vừa nhào lên bàn: "Anh muốn nói gì cũng được, dù sao cũng phá trên người anh."

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hẩn, cười cười không nói gì rồi xoay người vào phòng tắm.

Lâm Thành Bộ gói bánh rất nhanh, Nguyên Ngọ rửa mặt xong đi ra thì đã có năm sáu cái bánh đặt trong khay rồi.

"Thơm lắm." Nguyên Ngọ cầm lấy một cái lại vội vàng ném về

"Bỏ à, để mấy phút nữa rồi ăn," Lâm Thành Bộ nói, "Không lại nóng."

"Mấy phút nữa cũng thế mà thôi, đã nóng trong người thì ngày mai ăn cũng vẫn nóng được," Nguyên Ngọ cầm một cái bánh nữa lên, nắm qua ném lại giữa hai tay rồi ngẩng xuống ghế salon, "Bao giờ cậu đi làm?"

"Sáng ngày kia đi," Lâm Thành Bộ nhìn qua lịch, "Em vốn định sang tuần nhưng đợt ngày nghỉ dài quá rồi..."

"Vậy hôm nay đi đến Cầu Trăn đi." Nguyên Ngọ cắn một miếng bánh.

"Hôm nay?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

Đối với Nguyên Ngọ, Cầu Trầm không giống như ông nội bà nội bệnh viện gì gì đó mà là nơi ở của y lúc bị bệnh, là nơi ở một con người khác hỗn loạn trong y....

Lâm Thành Bộ vẫn chưa dám nói chuyện của Đại Đầu vì sợ y có thể đối mặt với chuyện khác, nhưng với nơi vẫn hằn sâu dấu vết của Nguyên Thân thì chưa thể thích ứng được.

Hắn rất bất ngờ rằng Nguyên Ngọ đột nhiên quyết định đi luôn hôm nay.

"Tôi nhớ Đại Đầu rồi," Nguyên Ngọ vừa ăn vừa nói, "Dù gì cũng nhìn nó từ nhỏ lớn thành hơi hơi nhỏ..."

"Vậy anh sẽ nhớ em không?" Lâm Thành Bộ đột nhiên hỏi, "Anh nhìn em từ một thanh niên nhỏ đến thanh niên lớn đó thôi."

Có đi đâu sau khi hỏi xong rồi hắn hối hận ngay.

Ở một mặt nào đó, câu hỏi này của hắn chắc sẽ tạo chút áp lực với Nguyên Ngọ.

"Ngày nào chả lượn qua lượn lại trước mặt tôi," Nguyên Ngọ nói, "Không có cảm giác, chưa kịp nhớ cậu đã lại lượn tới."

"À." Lâm Thành Bộ lật bánh trong chảo.

"Không nhớ, nhiều lúc quên lắm," Nguyên Ngọ ăn hết một cái bánh lại đứng dậy lấy cái nữa, "Nói nhiều lại trẻ con, quên lắm."

Lâm Thành Bộ giật bánh trong tay y: "Anh đừng có ăn nữa."

Nguyên Ngọ liếc hắn rồi lại nhảy một cái nữa trong khay, lùi ra sau cắn một miếng: "Cho cậu tức chết."

"Anh không trẻ con chắc?" Lâm Thành Bộ cũng chỉ y, "Tranh đồ ăn mà còn không trẻ con à?"

"Tôi trẻ con thôi." Nguyên Ngọ quay về ghế salon ngồi.

Tuy nói là chỉ qua Cầu Trần thăm Đại Đầu thôi nhưng đi thì không biết mất bao lâu, mùa này không phong cảnh gì để ngắm, những nhà làm du lịch kia cũng đóng cửa rồi, nếu như về muộn thì chắc không có chỗ để ăn, cho nên Lâm Thành Bộ làm xong bữa sáng lại chuyển sang làm đồ ăn trưa.

"Thật đảm đang." Nguyên Ngọ cần đi đâu khiến từ xa hướng về phía tivi nhưng không nhấn nút.

"Em không muốn đói, em vừa khỏi bệnh." Lâm Thành Bộ chuẩn bị không nhiều đồ lắm, mang theo một ít đồ ăn vặt, có đi đâu không phải Nguyên Ngọ và hắn thích ăn mà là mang cho Đại Đầu, sau đó còn cần theo cả thịt bò kho, có thể ăn cùng bánh bao chay, lại làm thêm cả một bát nộm gà xé, bỏ tất cả cùng với bánh nướng nhân thịt ăn chưa hết vào một chỗ.

"Thật đảm đang." Nguyên Ngọ nói.

"Còn đảm đang hơn được nữa cơ, em cho anh xem cái này." Nguyên Ngọ mở tủ đồ lấy một cái hộp ra.

"Đây... là cái gì?" Nguyên Ngọ nhìn hắn lồi trong hộp ra một thứ hoa hòe hoa sói mang đầy hương vị đồng quê nông thôn.

"Giỏ đựng đồ đã ngoại," Lâm Thành Bộ quơ quơ cái giỏ về phía y, "Đảm đang chưa, còn hoa nhím nữa này, ngập tràn hơi thở hương đồng gió nội nhé."

"Lấy đâu ra đấy?" Nguyên Ngọ tròn mắt nhìn cái giỏ này, "Không phải, Lâm Thành Bộ, thật ra cậu là nữ phải không, vừa thêu thùa vừa dùng loại đồ này."

"Anh thì không thêu đấy?" Lâm Thành Bộ cười nói.

"Tôi học cậu thôi," Nguyên Ngọ đi tới xem xét cái giỏ, "Nói thật có người bên cạnh tôi không dám xách cái giỏ này ra ngoài đâu, hai ông trẻ xách một cái giỏ hoa nhí..."

"Mẹ em đưa em," Lâm Thành Bộ vừa bỏ đồ vào giỏ vừa cười, "Đi siêu thị mua cái gì đấy được tặng, mẹ cho em."

Mặc dù Nguyên Ngọ không tình nguyện lắm nhưng hai người vẫn xách cái giỏ này ra ngoài.

Đứng trong thang máy, Nguyên Ngọ lùi vào trong góc đứng cách xa Lâm Thành Bộ nhìn nhìn, Lâm Thành Bộ tặc lưỡi: "Anh làm cái gì đấy."

"Cô vợ nhỏ xách làn đi chợ, ảnh phục chế có màu." Nguyên Ngọ nói.

"Nói sao cũng được," Lâm Thành Bộ cười, "Hôm nay em đang vui, vợ nhỏ đã là gì, nói em là bé gái nhỏ cũng không sao hết."

"Mang cậu cho Đại Đầu làm con dâu nuôi từ nhỏ." Nguyên Ngọ nói.

"Được nha." Lâm Thành Bộ uốn éo còn làm động tác lan hoa chỉ nữa.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, một bác gái đi vào.

Lâm Thành Bộ vội vàng thu ngón tay hoa lan của mình vào, lúng túng hắng giọng.

"Tiểu Lâm ra ngoài à?" Bác gái nhìn hẩn.

"Vâng, dì cũng ra ngoài ạ?" Lâm Thành Bộ cười cười.

"Ừ," bác gái gật đầu rồi lại ngó xuống cái giỏ hẩn đang khoác trên tay, "Giỏ đẹp nhỉ, đáng yêu lắm."

"...Vậy ạ." Lâm Thành Bộ vẫn duy trì nụ cười.

Bác gái vẫn đi sát bên cạnh bọn họ đến tận bên cạnh xe mới đi mất, Nguyên Ngọ lên xe: "Giỏ đẹp nhỉ, đáng yêu lắm."

"Đáng yêu mà," Lâm Thành Bộ đặt giỏ vào ghế ng ồi đằng sau, "Làm sao!"

"Đáng yêu." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Đủ r ồi nhé!" Lâm Thành Bộ thở dài, "Bà bác này trước nay có bao giờ nói chuyện với em đâu, sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy chứ."

"Bởi vì cái giỏ đáng yêu." Nguyên Ngọ nói.

"Vẫn chưa dừng được hả!!!" Lâm Thành Bộ nổ máy.

"Đáng yêu." Nguyên Ngọ cười cười nhắm mắt lại, ngả ghế dựa ra đằng sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe đi thẳng tới C ầu Tr ần, Lâm Thành Bộ nhìn cảnh sắc quen thuộc hai bên đường, nhớ lại cảm giác ngày trước rảnh rỗi lại chạy tới Tr ần Kì ều, chấp nhận những Nguyên Ngọ ngày quên mất đi chính bản thân ấy.

Đột nhiên xúc động.

Mỗi lần hấn đến đầu thấp thỏm, không biết sẽ lại đối mặt với Nguyên Ngọ nào nữa.

Hoặc là nói Nguyên Thân nào.

Những ngày đó đã qua được một thời gian dài nhưng lúc nhớ lại lại khiến con người ta cảm giác mới chỉ hôm qua.

Cảm giác lo âu và tuyệt vọng không biết Nguyên Ngọ có còn tỉnh lại hay không vẫn còn in rõ trong đầu hấn.

Vậy... Có thể vẫn còn trong ký ức của Nguyên Ngọ chứ?

Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn Nguyên Ngọ, sau khi lái xe vào trấn thì Nguyên Ngọ mở mắt nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

"Dừng xe đã," y gõ gõ cửa kính, "Mua ít đồ cho Đại Đầu, đồ ăn trong giỏ không đủ cho nó ăn hai hôm."

"Được." Lâm Thành Bộ dừng xe ở ven đường.

Nguyên Ngọ rõ ràng rất quý Đại Đầu, mua không ít đồ ăn vặt còn mua cả kem: "Ban này nên mua đồ ăn ở trong thành phố, nhiều đồ tốt hơn ở đây."

"Nó thấy anh là vui rồi, chắc không để ý gì đến ăn đâu." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ cười.

Đường đến bến tàu cũ vẫn không khác gì, du khách đã không có, sau khi trời lạnh thì chẳng còn mấy người quanh quẩn chỗ này, cộng thêm lá cây ven đường đều trụi cả, nhìn qua vừa yên tĩnh vừa hiu quạnh.

Không còn lau sậy nữa, mặt nước cũng vắng vẻ.

"Sao anh lại có thể... tình nguyện ở chỗ này chứ." Lâm Thành Bộ khẽ thở dài.

"Nguyên Thân thích nơi này," Nguyên Ngọ nói, "Nó vốn muốn... chết ở đây, sau đó lại thôi, chắc là thấy chỗ này chưa đủ cô quạnh."

"...Vậy à," Lâm Thành Bộ vẫn không hỏi chuyện Nguyên Thân tự sát ở chỗ nào, "Chỗ này còn chưa đủ vắng vẻ à, anh xem bây giờ chẳng có lấy một bóng người, chim còn mất hút."

"Đây không phải đi đâu nó muốn," Nguyên Ngọ quay mặt nhìn hắt, "Ở Vịnh Đông có quá nhiều người chết rồi."

Lâm Thành Bộ không đáp, không biết nên nói gì mới phải.

"Nó muốn tìm nơi nào chỉ có một mình nó, như vậy thì không cần lẫn lộn bản thân với người khác nữa," Nguyên Ngọ nói, lát sau y hạ cửa xe

xuống thả tay ra ngoài đón gió, "Đừng nhắc đến nó nữa, chắc bây giờ nó cũng tìm được chính mình rồi."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Bến tàu cũ không thay đổi gì trừ việc trên bến tàu không có Đại Đầu đeo cái hồ lô to.

"Sao hôm nay không ở đây chơi?" Lâm Thành Bộ xuống xe nhìn xung quanh bất ngờ.

"Tôi biết nó ở đâu." Nguyên Ngọ đi về phía cánh rừng.

"À đúng rồi, có phải nó lại mò vào rừng chơi không, còn trồng cây nữa." Lâm Thành Bộ cầm theo kem đi theo sau lưng y.

"Chắc vậy, dù sao nó cũng chỉ quanh quẩn mấy chỗ này," Nguyên Ngọ cười cười.

Lúc đi tới ven đường, Lâm Thành Bộ nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang đu đưa ở bên trong, hắn kêu lên: "Đại Đầu!"

"A-----" Đại Đầu đáp lại, xong gào lên, "Ai đấy-----"

"Anh Tiểu Bộ đây!" Lâm Thành Bộ hét.

"Anh Tiểu Bộ!" Đại Đầu kêu lên kinh ngạc vui vẻ, bật như lò xo về phía hắn, "Anh Tiểu Bộ! Anh Tiểu Bộ!"

"Còn người nữa, em mau nhìn đi!" Lâm Thành Bộ nói.

Đại Đầu chạy ra từ trong rừng, vừa nhìn thấy Nguyên Ngọ đứng ở ven đường, đầu tiên sửng sốt rồi khóc bù lu bù loa lên.

Vừa khóc vừa chạy sang đây, còn thút thút kể: "Chú Tiểu Ngọ-----, bọn họ, bọn họ kéo thuyền, kéo thuyền của chú đi mất rồi-----"

Nguyên Ngọ cười cười không đáp chỉ ngẩng đầu xồm xuống.

Đại Đầu nhào vào lòng y: "Bọn họ kéo thuyền của chú đi rồi! Con không cho bọn họ kéo nhưng bọn họ không nghe con-----"

"Không sao không sao," Nguyên Ngọ vỗ vỗ lưng nó, "Kéo thì kéo thôi."

"Vậy sau này chú không có chỗ ở-----" Đại Đầu lo lắng gào lên khóc.

"Chú..." Nguyên Ngọ nhìn Lâm Thành Bộ.

"Có phải sau này," Đại Đầu khóc một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Nguyên Ngọ, "Chú không ở đây nữa?"

Lâm Thành Bộ cũng hoang mang, nó còn bé quá, hai bọn họ đều không biết nói thế nào thì nó mới không buồn đây.

"...Ừm." Nguyên Ngọ do dự, gật đầu, "Chú phải về thành phố làm việc."

"À," nước mắt khó khăn lắm mới nín được lại trào ra, cả gương mặt béo núc cũng không đỡ được, nước mắt tí tách rơi xuống đất, "Phải về thành phố làm việc, thành phố mới tốt."

Lâm Thành Bộ nghe thấy vừa buồn cười vừa khó chịu, vội vàng ngoảnh xuống: "Đại Đầu, ăn kem không? Chú Tiểu Ngọ mua cho em."

"Ăn ạ----" Đại Đầu vừa khóc vừa gật.

"Muốn ăn thì không được khóc nữa," Nguyên Ngọ cầm lấy kem, "Còn khóc thì không ăn."

Đại Đầu nhìn chằm chằm cái kem, lúc sau mới lau nước mắt: "Em muốn ăn."

Đại Đầu cầm lấy kem bắt đầu ăn, lúc này Lâm Thành Bộ với Nguyên Ngọ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ngon không?" Lâm Thành Bộ hỏi nó.

"Ngon ă," Đại Đầu đưa kem tới trước mặt hắn, "Anh ăn không?"

"Anh không ăn," Lâm Thành Bộ nhìn cốc kem đã bị nó trộn lẫn lộn lên, lại còn là vị socola, không nỡ nhìn nữa, "Em đưa anh Tiểu Ngộ..."

Còn chưa nói hết Nguyên Ngộ đã cắt ngang: "Không ăn."

"Em ăn hết đi." Lâm Thành Bộ xoa xoa đầu nó.

Lâm Thành Bộ không nhắc đến chuyện nó muốn tặng cây hoa cho Nguyên Ngộ, vào mùa thu rồi, hoa có trổ được thì đến giờ cũng héo, nhớ đâu nhắc tới nó lại khóc òn lên thì đỡ thế nào được nữa.

Nhưng Đại Đầu ăn no một hộp kem rồi ngẩng đầu nhìn Nguyên Ngộ: "Anh Tiểu Ngộ."

Nguyên Ngộ không để ý nó, dựa vào cạnh cây rút điều thuốc ra châm.

"Chú Tiểu Ngộ." Đại Đầu sửa miệng.

"Ừ?" Nguyên Ngộ cúi đầu nhìn nó.

"Con có quà cho chú," Đại Đầu nói, "Con đợi mãi."

"Quà gì?" Nguyên Ngộ hỏi.

"Ở trên thuyền nhà con, chú đi xem với con." Đại Đầu kéo tay y đi về phía bến tàu.

"Chú không lên thuyền nhà nhóc đâu," Nguyên Ngộ nói, "Nhóc mang ra đây."

"Mẹ con lên trấn mua đồ rồi," Đại Đầu tiếp tục kéo, "Chú vào xem đi."

Nguyên Ngộ chỉ đành đi cùng với Đại Đầu về bến tàu.

"Mẹ nó không thích anh à?" Lâm Thành Bộ thì thầm hỏi.

、

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Thế mới không cho nó lên thuyền tôi chơi."

"Em hiểu em hiểu," Lâm Thành Bộ cười cười, "Nhìn bộ dạng anh như thế, em có con cũng không chớ nó chơi với anh."

"Câu không có con nổi đâu." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ tắc lưỡi: "Em cũng không thèm, anh nhìn Đại Đầu khóc kia kìa, nhức hết cả đầu."

"Trước kia nó khóc tôi không quan tâm nó luôn, khóc một mình xong thì đi." Nguyên Ngọ đáp.

"Vậy sao hôm nay lại đổ nó?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Lâu rồi không gặp," Nguyên Ngọ nói, "Không biết lần sau bao giờ mới tới..."

"Nguyên Ngọ, anh biết không?" Lâm Thành Bộ nói nhỏ, "Đây chính là tình cảm đấy, anh ở chung với Đại Đầu lâu như vậy rồi, anh cảm thấy không muốn để ý tới nó, cũng không tốt với nó, nhưng sẽ nhớ nó, sẽ nghĩ sau này khó gặp lại nên phải đối xử tốt với nó."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn không nói gì.

"Đây chính là tình cảm," Lâm Thành Bộ ôm bả vai y, "Em cũng vậy, Giang Thừa Vũ cũng vậy, lúc anh ở chung với bọn em thì cảm thấy không có gì, cảm thấy không có tình cảm, cũng không đặt hi vọng gì cả, nhưng thực tế thì sẽ có."

Nguyên Ngọ vẫn không nói chuyện.

"Nếu như có một ngày," Lâm Thành Bộ nói, "Em không còn lượn tới lượn lui trước mắt anh nữa thì anh sẽ nhớ em."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Có lẽ vậy."

"Có đi đâu em thì thôi, em không có ý định hưởng thụ cái kiêu nhố này của anh," Lâm Thành Bộ giờ tay, "Em vẫn nên lượn tới lượn lui trước mắt anh thì hơn."

Trên thuyền nhà Đại Đầu không có ai, hai người bọn họ đi theo Đại Đầu lên thuyền.

Thuyền này to hơn thuyền của Nguyên Ngộ cho nên dùng vài ngăn làm rèm thì coi như được hai gian phòng.

Phòng trong để ngủ, phòng ngoài nhỏ hơn coi như phòng khách, ngày thường sinh hoạt cũng ở đây.

Đại Đầu ngẩng quỳ xuống trước một cái tủ gỗ nhỏ, mở ngăn dưới cùng ra sau đó vẫy vẫy tay với bọn họ: "Đây, ở đây."

Lâm Thành Bộ đang nghĩ hoa nào để trong ngăn kéo một tuần thì cũng chết ngắc rồi, Nguyên Ngộ đã bước tới nhìn: "Đây là nhóc bày à?"

"Vâng!" Đại Đầu gật đầu lia lịa, "Đẹp không?"

"...Đẹp." Nguyên Ngộ nói.

"Cho anh xem với," Lâm Thành Bộ tò mò sấn lại gần, vừa nhìn thì ngây ra, vội vàng quay đầu nhìn Nguyên Ngộ, thấy Nguyên Ngộ đang cười thì không nhịn được cười phá lên, "Cái gì thế này."

Ngăn tủ dưới cùng để trống bày ba cái lon bia rỗng, mỗi lon cắm một cành hoa lụa, bông vàng bông đỏ, ở giữa đặt cái cốc đồng của Nguyên Ngộ.

Nhìn qua thật giống như....

"Nhóc thờ chú ở đây bao lâu rồi?" Nguyên Ngộ hỏi Đại Đầu.

"Không biết nữa," Đại Đầu gãi gãi đầu, "Con vốn tròng một chậu hoa nhưng nó chết rồi, con đành lấy hoa giả... Có phải chú không thích không?"

"Không," Nguyên Ngọ lấy mấy cái lon trong ngăn kéo ra, "Thích, chú mang đi được không?"

"Được ạ," Đại Đầu lập tức cười vui vẻ, "Con tặng chú mà!"

Sau khi mang hoa về xe, Nguyên Ngọ có vẻ chưa có định đi, nhìn đồng hồ xong y nói với Lâm Thành Bộ: "Ăn dã ngoại?"

Không đợi Lâm Thành Bộ trả lời, Đại Đầu đã ở bên cạnh nháy nháy, "Được ạ! Ăn dã ngoại ạ? Được!"

"Mang theo nó à?" Lâm Thành Bộ dùng khẩu hình miệng hỏi.

"Không thì làm thế nào?" Nguyên Ngọ cũng dùng khẩu hình miệng hỏi ngược lại.

"Em còn muốn tận hưởng thế giới của hai người." Lâm Thành Bộ thì thầm.

"Thế giới hai người là gì?" Đại Đầu nghe được, ngửa đầu nhìn Nguyên Ngọ.

"Chính là thế giới hai người." Nguyên Ngọ dựa vào đầu xe.

"Hai người là sao?" Đại Đầu hỏi.

"Là hai người." Nguyên Ngọ nói.

"Thế giới hai người," Đại Đầu nhíu mày suy nghĩ, "Thế giới hai người là thế nào?"

"Chính là hai người." Nguyên Ngọ nói.

"Hai người nào?" Đại Đầu tiếp tục hỏi.

"Anh với chú Tiểu Ngọ." Lâm Thành Bộ trả lời.

"À," Đại Đầu gật gật, lát sau lại hỏi, "Vậy em đâu?"

"Em là bóng đèn," Lâm Thành Bộ thở dài, lấy giỏ hoa trong xe ra nhìn Nguyên Ngọ, "Đi đâu ng ồi ăn đây?"

"Qua bên kia đi," Nguyên Ngọ chỉ chỉ đường, "Bên kia có một đoạn nước nông."

"Tại sao em lại là bóng đèn?" Đại Đầu không có ý định ngừng lại.

"Bởi vì sáng quá." Lâm Thành Bộ đi cùng với Nguyên Ngọ về phía kia,

"Em không sáng, sáng chỗ nào chứ?" Đại Đầu leo đẹo theo sau.

Lâm Thành Bộ nhún nhún: "Em.."

"Trật tự từ giờ đến hết bữa ăn dã ngoại," Nguyên Ngọ quay đầu lại kẹp tờ mười tệ quơ quơ trước mắt Đại Đầu, "Cho con tờ này."

Đại Đầu lập tức ngậm miệng thật chặt, còn lấy tay che lại.

"H ầy." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Làm sao?"

"Không còn thế giới của hai người." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Buổi trưa nó phải về thuy ền ngủ," Nguyên Ngọ nói, "Sấm đánh không tỉnh, lát nữa nó phải về ngủ."

"Thật à?" Lâm Thành Bộ nhướng nhướng lông mày.

"Phấn khích cái gì?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Chuyện dã chiến chỉ tưởng tượng trong đầu được rồi, đừng..."

"Ai muốn dã chiến!" Lâm Thành Bộ giật mình ngắt lời y, vừa lúng túng vừa buồn cười, "Em chỉ muốn ở riêng với anh một lúc, hóng gió ngắm cảnh, ăn uống tán gẫu thôi."

"À," Nguyên Ngọ nói, "Hai chúng không phải mấy nay vẫn thế à."

"Không giống nhau," Lâm Thành Bộ cười cười, "Đi xa, hóng gió ngắm cảnh ăn uống trò chuyện, giống như..."

"Hẹn hò yêu đương?" Nguyên Ngộ nói.

Lâm Thành Bộ gật đầu: "Ừ."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 46

Nguyên Ngọ ở cái bến tàu cũ này hai năm nhưng trừ Vịnh Đông thì y không có đi dạo hết vùng này, những nơi gần sát thì còn quen thuộc, xa nữa y không biết đường.

Bên này có một bãi cỏ, mặc dù cỏ đã khô héo hết rồi nhưng vẫn dày, ngẩng lên vừa khô ráo vừa mềm xốp, thích hợp cho một bữa ăn ngoài trời.

Đại Đầu chưa ăn dã ngoại bao giờ, cực kỳ hưng phấn, lúc Lâm Thành Bộ lấy đồ ăn trong giỏ bày ra trên cỏ, nó vẫn quẩn quýt xung quanh.

Nhưng đi đâu làm Lâm Thành Bộ bất ngờ là mặc dù nó vui vẻ đến thế nhưng không lên tiếng.

"Được lắm, xâu tiều nhỏ này," Lâm Thành Bộ vỗ vỗ đầu nó, "Vì mười đồng tiều mà có thể chịu đựng đến vậy..."

"Muốn nói chuyện không?" Nguyên Ngọ nhìn nó.

Đại Đầu lấy tay che miệng lại lắc đầu, lắc xong nghĩ nghĩ lại gật.

Nguyên Ngọ lấy tiều bỏ vào túi của nó: "Được rồi, muốn nói thì nói đi."

"Thật vui quá trời quá đất!" Đại Đầu thả tay ra gào lên.

"Đợi em lớn rồi có thể đi ăn dã ngoại với bạn," Lâm Thành Bộ nói, "Lại đây, muốn ăn gì thì tự lấy."

"Vâng," Đại Đầu ngẩng xuống bên cạnh hai người họ, cần lấy một cái bánh nướng nhân thịt, "Chú Tiểu Ngọ, mười đồng kia con tiêu thế nào ạ?"

"Mỗi ngày một đòng." Nguyên Ngọ nói.

"Vâng..." Đại Đầu gật đầu, cắn miếng bánh thịt nướng rồi dừng lại, đột nhiên kêu lên, "Oa!"

"Sao thế?" Lâm Thành Bộ hết hồn vội vàng tròn mắt nhìn nó.

"Ngon lắm lắm luôn!" Đại Đầu giơ cái bánh trong tay lên, "Ngon hơn mẹ em làm nhiều."

"Dạ anh sợ thót cả tim," Lâm Thành Bộ cười, "Vậy bánh để phần cho em ăn."

"Tôi còn chưa ăn này." Nguyên Ngọ nằm trên cỏ gối đầu nói một câu.

"Cho chú này," Đại Đầu lập tức đưa bánh đang cầm tới cạnh miệng y, "Con mới cắn có một miếng."

Nguyên Ngọ xoay mặt nhìn nó: "Đại Đầu."

"Dạ?" Đại Đầu cũng nghiêm túc nhìn y, sau đó hình như hiểu ra nhanh chóng xoay người cầm một cái khác đưa cho Nguyên Ngọ, "Chú ăn cái còn nguyên này đi."

"Ngoan." Nguyên Ngọ cầm lấy cái bánh.

Mặc dù có một cái bóng đèn chắn giữa, cái bóng đèn này còn nói rất nhiều, không chỉ nói mà còn chạy tới chạy lui, hết đào cỏ rồi lại đào hố tròng cỏ nhưng tâm tình Lâm Thành Bộ vẫn không tệ chút nào.

Nước ở bến tàu cũ rất trong, lúc cuối thu không có thuyền đi qua là trong nhất, nhìn ảnh phản chiếu trời xanh mây trắng dưới nước lúc lâu sẽ có cảm giác đầu mình chìm xuống nước, rất sáng khoái,

Cảnh vật xung quanh an tĩnh như vậy, hẳn có thể lơ lửng tại của Đại Đầu.

Bên cạnh còn có Nguyên Ngọ nằm, nghe được tiếng y xé túi đồ ăn vặt làm trong lòng cực kỳ bình yên.

Lâm Thành Bộ cảm thấy phải tận hưởng trọn vẹn khoảng thời gian hiếm hoi mới có này, hẳn sắp phải đi làm, Nguyên Ngọ cũng phải về số 18, mấy nữa trời lạnh rồi không thể đến ngoại ô chơi được nữa, mà qua hết mùa đông này sang đến đầu xuân, Nguyên Ngọ có còn ra ngoài với hẳn nữa không... Hẳn không chắc.

Hắn quay đầu nhìn Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ đang nhắm mắt dang tay nằm trên bãi cỏ, hẳn vươn tay sang gãi gãi nhẹ nhàng trong lòng bàn tay Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ nhanh chóng tóm được tay hắn, tí hí mắt nhìn hắn: "Tôi còn tưởng là Đại Đầu."

"Không phải con." Đại Đầu đang cặm cãnh cây đào một cục đá chôn trong đất.

"Sau này anh về số 18 rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Nếu em vẫn đến xem anh, anh có thấy khó chịu không?"

"Không đâu," Nguyên Ngọ nói, "Sao tôi lại khó chịu, nghĩ đến hơn tám ngàn bức ảnh kia của cậu à?"

Lâm Thành Bộ cười: "Cũng có thể, anh biết hết bí mật của em rồi."

"Sẽ không khó chịu đâu." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy..." Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Lúc anh biểu diễn sẽ nhìn em không? Trước kia một buổi tối anh còn không nhìn em được lần nào."

"Cậu lẫn vào đám người ồn ào ngoài xem," Nguyên Ngọ nói, "Không thấy là bình thường, mọi khi tôi cũng chỉ nhìn thấy mấy người quen, phục vụ này, Thừa Vũ này..."

"Má nó chú ý anh là trước kia không hề biết em à?" Lâm Thành Bộ lên giọng.

"Biết cậu, có đi đâu," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Nhưng xếp cậu vào nhóm những người không quen."

"Không thể chấp nhận được." Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn hắn.

"Sau này nếu rảnh tôi sẽ tìm thử, xem có thể nhìn thấy cậu không." Nguyên Ngọ nhắm mắt lại.

"Em sẽ vậy tay," Lâm Thành Bộ nói, "Còn hú hét nữa."

Vậy tay và hú hét.

Lúc Lâm Thành Bộ đứng ở cửa quán bar cảm thấy chỉ có cõi sạch rồi đứng lên bàn thì Nguyên Ngọ mới có thể thấy hắn.

Hôm nay là ngày Nguyên Ngọ trở về số 18.

Quán bar quảng cáo trước đó chỉ có ba ngày, ở cửa không có áp phích hay ảnh nào cả, không có tên Nguyên Ngọ cũng như bất kì thông tin nào khác.

Chẳng qua chỉ dùng ánh sáng xanh đậm trên nền tường đen chiếu nổi lên bức ảnh Nguyên Ngọ hắn chọn, bức ảnh kia đã được làm thành một cái ảnh cắt bóng đơn giản, nhìn qua thì đơn giản nhưng lộ ra sự ngẫu nhiên của Nguyên Ngọ.

Lâm Thành Bộ đứng ở đối diện bên kia đường của số 18, có chút kích động khó nói.

Cảm giác si mê cuồng nhiệt đối với Nguyên Ngọ lại trở về trong thân thể hắn.

Hắn vẫn là một fanboy chính hiệu.

Lâm Thành Bộ băng qua đường đi vào cửa số 18, mặc dù chưa đến giờ nhưng âm nhạc trong khu phục vụ đã sục sôi rồi.

Giang Thừa Vũ luôn mồm nói sau khi Nguyên Ngọ không đến nữa thì việc làm ăn của hắn bị ảnh hưởng nhiều nhưng thực tế số 18 vẫn làm ăn không tệ, đây là lựa chọn hàng đầu của lớp trẻ trên con phố này.

Mà lượng người hôm nay có vẻ gấp đôi bình thường, vừa qua hơn chín giờ trong quán đã không còn bàn trống nữa rồi.

Trước quầy bar ngổn ngang người, những bàn gần quầy bar cũng không còn trống, Lâm Thành Bộ dùng đầu ngón chân cũng đoán được mấy người ngổn ngang đó đều là đồng loại của hắn, fanboy và fangirl của Nguyên Ngọ.

Hắn tặc lưỡi đi qua khu vực phục vụ, theo dọc hàng lang đi tới cửa phòng làm việc của Giang Thừa Vũ.

Cửa phòng làm việc đang mở, Giang Thừa Vũ quay lưng về phía cửa nghe điện thoại.

Lâm Thành Bộ dừng lại đứng chờ ngoài cửa.

Giang Thừa Vũ vừa quay người đã thấy hắn, vẫy vẫy tay: "Vào đây."

"Nguyên Ngọ đâu?" Lâm Thành Bộ vừa vào phòng làm việc thì dùng khẩu hình miệng hỏi một câu.

Giang Thừa Vũ nói thêm đôi ba câu rồi cúp điện thoại: "Cậu ta sao đến sớm vậy chứ, lần nào chả sát giờ mới vác mặt tới."

"Chuẩn bị cẩn thận thật đấy." Lâm Thành Bộ chỉ chỉ bên ngoài.

"Vớ vẩn, anh đây tự mình giám sát còn có thể qua loa sao," Giang Thừa Vũ cười, "Đồ mới hết, ban nhạc cũng bỏ cả đồng tiền mời đấy."

"Đổi ban nhạc à?" Lâm Thành Bộ hỏi, "Em không để ý."

"Ngoài Nguyên Ngộ ra cậu còn để ý được cái gì?" Giang Thừa Vũ thở dài rót cho hắn cốc nước.

"Em không khát." Lâm Thành Bộ nói.

"Rót xong rồi còn nói gì nữa," Giang Thừa Vũ nói, "Không bỏ thuốc đâu, yên tâm mà uống."

"Ý em không phải như vậy," Lâm Thành Bộ nhận lấy cốc uống một hớp, nhìn hắn, "Anh Thừa Vũ."

"Gọi ngọt như vậy là có âm mưu gì?" Giang Thừa Vũ châm điếu thuốc.

"Giữ bàn cho em không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ngồi cùng anh đi, ngại xa thì ra quầy bar mà đứng," Giang Thừa Vũ vừa nói vừa ném thuốc lá cho hắn, "Chưa đã thì có thể trèo lên quầy bar luôn, anh dặn trước với bảo an không kéo cậu xuống."

Lâm Thành Bộ châm thuốc bật cười: "Em đâu có điên cuồng như vậy."

Giang Thừa Vũ ngậm điếu thuốc nhìn chằm chằm hắn lúc lâu, sau đó nhả một ngụm khói lên mặt hắn: "Anh nhìn ra rồi."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ phẩy phẩy khói mù mịt.

"Vậy là anh hết cơ hội thật?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Đủ rồi đấy," Lâm Thành Bộ thở dài, "Anh thế này, đừng nói là em, đối sang người khác cực kỳ thích anh thì cũng không tin được mấy câu này của anh."

Giang Thừa Vũ xùy một tiếng: "Đừng gom chung chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý với chuyện tình cảm của anh với nhau."

"Trước nay em chưa từng cần tìm người khác giải quyết." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu trai tân, cậu khác," Giang Thừa Vũ cười, suy nghĩ một chút rồi sán lại gần hắn, nhỏ giọng, "Nếu anh hết hi vọng với cậu thì anh không nói nhiều nữa, tối nay để ý hộ anh một người."

"Hửm?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Anh ghim thằng nhóc này lâu rồi," Giang Thừa Vũ gảy tàn thuốc lá nghiêng răng nghiêng lợi, "Dám đùa giỡn ông đây."

"Sao vậy?" Lâm Thành Bộ hơi giật mình, bình thường rất văn hóa, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng lưu manh của Giang Thừa Vũ.

"Lên giường xong mà không nhận điện thoại của anh, đêch." Giang Thừa Vũ nói.

Lâm Thành Bộ sửng sốt, ngẩn ngơ mãi mới nặn ra được một chữ, "...Ừ."

Khách khu phục vụ quá đông, mỗi lần Lâm Thành Bộ tới số 18 thì mục tiêu chỉ có Nguyên Ngộ, không có Nguyên Ngộ thì hắn thà ngồi đợi trong phòng làm việc của Giang Thừa Vũ.

Nói chuyện với Giang Thừa Vũ một lúc thì bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng xe gắn máy.

"Tới rồi kìa." Giang Thừa Vũ dập thuốc trong tay.

Lâm Thành Bộ đứng dậy bước qua mở cửa sổ.

Cửa sổ mở ra phía sau của số 18, nhân viên cũng đỗ xe ở đây rồi đi vào từ cửa sau.

Khi cửa sổ vừa mở ra, Lâm Thành Bộ nhìn thấy Nguyên Ngộ đang tháo mũ bảo hiểm xuống, một chân chống xuống đất, khiến hắn nhớ lại những ký ức hơn hai năm trước.

Chính là hình ảnh này của Nguyên Ngộ.

Nguyên Ngọ ở giữa bóng tối mê loạn, Nguyên Ngọ lười biếng trong ánh nắng mặt trời ban trưa, Nguyên Ngọ phách lối và không kiên nhẫn, Nguyên Ngọ bỏ qua ánh mắt của người khác.

"Đến sớm thế?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hấn.

"Em đứng lù lù ở đây," Lâm Thành Bộ cười, "Không làm anh giật mình à?"

"Cậu không đứng ở đây mới là lạ đấy," Nguyên Ngọ ném mũ bảo hiểm vào trong thùng xe bên cạnh, "Tôi đến vẫn sớm hả."

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Sớm hơn trước kia."

"Có hơi chưa chắc lắm." Nguyên Ngọ xuống xe.

"Không sao," Lâm Thành Bộ vươn tay ra ngoài cửa sổ, "Có em ở đây."

Nguyên Ngọ nhìn tay hấn, do dự một lúc rồi đưa tay ra nắm lấy: "Ừ."

"Ai muốn bắt tay với anh," Lâm Thành Bộ bật cười, "Em truyền cho anh ít năng lượng...."

"Cậu có muốn ra ngoài không?" Giang Thừa Vũ đứng phía sau huých, "Trèo thẳng ra đi."

Nguyên Ngọ khép cửa sổ lại.

Lâm Thành Bộ dựa vào bàn làm việc của Giang Thừa Vũ nhìn Nguyên Ngọ đi từ ngoài cửa vào.

Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, tóc buộc lên, khẩu trang... khẩu trang thay cái khác rồi, áo khoác xanh thẫm, áo phông bên trong Lâm Thành Bộ chưa từng nhìn thấy, chắc mới mua, hợp với khẩu trang, đầu vẽ hình ngón trỏ giơ lên.

Ăn mặc như vậy khiến Lâm Thành Bộ kích động khó nói.

Có đi đâu Giang Thừa Vũ vẫn còn ở bên cạnh nên hẳn không thể không đè nén tâm hồn fanboy đang uốn éo trong thân thể, chỉ có thể dán mắt vào Nguyên Ngọ.

"Có phần mở màn," Giang Thừa Vũ rót cho Nguyên Ngọ một cốc rượu nhỏ, "Nói trước với ông, chắc không cần tập trước."

"Mở màn?" Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống dưới cằm, "Ông hát mở màn à?"

Giang Thừa Vũ nhắc điện thoại lên nhấn nút: "Gọi Đại Tề vào."

"Đại Tề?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, bọn họ đâu biết Đại Tề phục vụ trong quán bar số 18 luôn, chẳng qua lâu như vậy vẫn làm phục vụ.

Một nhân viên phục vụ rất có cá tính có mục tiêu đưa nghề phục vụ ở quây bar thành công việc cả đời.

Đại Tề vào phòng làm việc, vừa nhìn thấy Nguyên Ngọ đã chạy lại tới ngay cạnh y: "Anh Tiểu Ngọ, em căng thẳng."

Nguyên Ngọ nhìn cậu ta không nói gì, lại nhìn Giang Thừa Vũ: "Ông bảo cậu ta làm gì?"

Đại Tề lùi về phía sau, tay vẫn đang để sau lưng đột nhiên vung lên, một thứ đồ màu xanh bay tới trước mặt Nguyên Ngọ.

"Cái..." Nguyên Ngọ giơ tay đỡ lấy theo phản xạ. "Cái gì đây?"

"Nhìn phản xạ kìa," Giang Thừa Vũ đứng cạnh vỗ tay, "Không thay đổi tẹo nào."

"Em căng thẳng chuyện này này," Đại Tề nói, "Anh Thừa Vũ bảo anh đừng ra vội, em ném cái này, anh đưa tay bắt lấy rồi mới bắt đầu."

"Được đó," Lâm Thành Bộ nhìn thấy rõ vật Nguyên Ngọ cầm trong tay là một cái chai huỳnh quang, hẳn nghĩ nghĩ, "Ngầu lắm."

"Vậy cậu căng thẳng cái gì?" Nguyên Ngọ nhìn Đại Tề

"Em sợ ném trúng anh..." Đại Tề kéo kéo quần áo.

"...Anh nghĩ một chỗ cho cậu ném chắc gì cậu đã ném trúng," Nguyên Ngọ uống một hớp rượu, "Cậu chỉ cần ném, đừng có ném hướng ngược lại là được."

"Vâng," Đại Tề dường như được cổ vũ, gật đầu, "Chẳng qua lâu lắm rồi mới lại đứng ở quầy bar đông người thế này, em có hơi...."

"Không sao đâu," Giang Thừa Vũ vỗ vỗ vai cậu, "Bao năm đứng ở quầy bar rồi, còn chuyện gì chưa thấy nữa, đi đi."

Đại Tề xoay người ra khỏi phòng, chưa được hai giây đã quay lại nhìn Nguyên Ngọ: "Anh Tiểu Ngọ, chào mừng anh trở về"

Nguyên Ngọ giờ cốc rượu về phía cậu.

Lâm Thành Bộ quay về khu của khách nghĩ cùng bàn với Giang Thừa Vũ ở phía sau, chính là chỗ mà Nguyên Ngọ thích vẫn được chừa ra theo lệ cũ.

Quầy bar đã có người pha rượu rồi, đang biểu diễn theo âm nhạc.

Nhân viên phục vụ cần đồ ăn vặt cùng hoa quả tới, còn có thêm một chai rượu.

"Còn một lúc nữa thôi," Giang Thừa Vũ rót một cốc rượu đặt xuống trước mặt hắn, "Lát nữa Đại Tề đi qua đó rồi cậu có thể chen qua đó mà hút."

Lâm Thành Bộ cười cười nhìn hắn: "Nói thôi đã thấy ngại rồi."

"Có sao đâu," Giang Thừa Vũ nói, "Còn trẻ mà, đẹp trai không bằng chai mặt."

Chưa đợi Lâm Thành Bộ đáp lại hắn đã chỉ chỉ qua kẽ lá: "Đệch, chính là thằng nhóc kia."

"Ai?" Lâm Thành Bộ nhìn theo hắn chỉ sang bên kia, đâu đâu cũng là người, vừa đứng vừa ng ỡ vừa đi, không thể phân rõ ai với ai dưới ánh đèn nhập nhèm.

"Bàn số bảy," Giang Thừa Vũ nói, "Tối nay anh phải chơi chết cậu ta."

Nói bàn số bảy thì Lâm Thành Bộ sẽ biết ngay, lúc nhìn sang thì thấy một bóng lưng vạm vỡ như tấm phản che hết tất cả mọi người.

Lâm Thành Bộ hoảng sợ quay đầu tròn mắt nhìn Giang Thừa Vũ: "Anh Thừa vũ, anh đổi gu sang cao to đen hôi từ lúc nào đấy."

"Cái... Anh bảo cái tên đối diện tên to cao đấy!" Giang Thừa Vũ nói.

Lúc tên cao to kia khom người gọi nhân viên phục vụ, Lâm Thành Bộ rốt cuộc nhìn thấy người ng ỡ đối diện hắn, lại sợ ngây người: "Thường Ngữ?"

"Cậu quen à?" Giang Thừa Vũ cũng giật mình.

"Có gặp một lần," Lâm Thành Bộ quay đầu lại: "Người anh nói là nó à?"

"Đúng," Giang Thừa Vũ ngoắc ngoắc tay, một người phục vụ chạy tới, hắn chỉ chỉ bàn số bảy, "Bảo người để ý bàn số bảy, tối nay tên nhóc kia ra bằng cửa nào cũng phải cản lại cho anh, đánh nhau cũng phải ngăn lại."

"Vâng anh Thừa Vũ." Nhân viên phục vụ gật đầu.

"Anh định làm gì đấy?" Lâm Thành Bộ nhìn hắn, Giang Thừa Vũ mặc dù mở quán bar, lẩn lộn đâu như vậy chắc cũng không thiếu chuyện không sạch sẽ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Thành Bộ thấy hắn sai người chặn đường cướp sắc ngay trước mặt như vậy.

"Anh muốn làm cậu ta chứ còn làm cái gì nữa." Giang Thừa Vũ ngậm điều thuốc.

Lâm Thành Bộ không đáp chỉ lặng lặng nhìn bàn số bảy bên kia, không biết bình luận gì với phong cách yêu đương buông thả cuồng bạo của hắn.

Đồng hồ đã qua mười giờ, quầy bar biểu diễn còn chưa thấy người pha rượu đâu, Lâm Thành Bộ đang muốn hỏi xem có phải đã đến giờ chưa, Giang Thừa Vũ đẩy đẩy hắn: "Đi đi, đến giờ rồi."

Lâm Thành Bộ đứng dậy thấy Đại Tề cầm cái chai huỳnh quang đi từ hành lang về phía quầy bar, hắn không còn quan tâm đến chuyện đang căng thẳng nữa, vội vàng chạy qua mấy dãy bàn chen về phía bên kia.

Hôm nay quả thật rất đông, dù sao trời cũng lạnh rồi, chen chúc với nhau rồi uống rượu càng ấm.

Lâm Thành Bộ tìm được một vị trí ở trước giá gỗ phía trước quầy bar, Đại Tề bên kia đã vào vị trí, bắt đầu ném chai cực kì nhuần nhuyễn.

Lâm Thành Bộ có hơi bất ngờ, biết Đại Tề được mấy năm, thật đúng không nhìn ra có kĩ năng như vậy.

"Anh Lâm." Có một người chào hỏi ngay bên tai hắn.

"Hả?" Lâm Thành Bộ quay đầu thấy một nhân viên phục vụ khá quen mặt.

"Đây," nhân viên phục vụ đưa cho hắn một cái gậy huỳnh quang thật to, "Anh Thừa Vũ nói đưa anh cái này, cho nổi bật."

"...Đệch," Lâm Thành Bộ câm nín, im lặng nhận lấy cái gậy huỳnh quang nhét vào túi quần, "Bảo ông chủ các cậu dừng lại đi, đừng ép anh quá đáng."

Trong lúc đang nói chuyện, ánh đèn ở quầy bar tối sầm xuống, đèn bên trên chiếu chum vào một cây cột.

Bốn phía quầy bar ban đầu đều yên tĩnh lúc này bắt đầu hò hét ầm ĩ.

Ánh đèn hắt xuống cột chiếu lên bức ảnh cắt bóng của Nguyên Ngọc.

Chai huỳnh quang trong tay Đại Tề đột nhiên được ném lên thật cao, vẽ ra một đường cung bay về phía sau quầy bar.

Một bàn tay xuất hiện trong bóng đèn đỏ lấy cái chai.

Ngay sau đó lại thấy chiếc chai được tung lên giữa nền đen của quầy bar, ánh sáng của huỳnh quang làm cho người khác phải hoa mắt.

Khi cái chai cuối cùng rơi xuống quầy bar, bóng đèn từ từ sáng lên, Nguyên Ngọc xuất hiện sau quầy bar.

Ánh mắt hờ hững, tóc mái rủ xuống mấy lọn, khẩu trang che mất nửa khuôn mặt.

Giữa cả một rừng tiếng hò reo, Lâm Thành Bộ không thèm để ý hình tượng của bản thân nữa, móc cái gậy huỳnh quang còn to hơn cả cái xúc xích cỡ khổng lồ trong túi ra giờ qua đỉnh đầu quơ quơ mấy cái.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 47

Lâm Thành Bộ vẫn cho rằng Giang Thừa Vũ chuẩn bị trước đó một tuần cho lần trở về này của Nguyên Ngộ vốn chỉ để gọi những người hâm mộ cũ quay về.

Không nghĩ tới Giang Thừa Vũ lại chuẩn bị buổi trở về này như một buổi biểu diễn, ra sân ấn tượng, ánh đèn, ban nhạc, tất cả đều cùng phối hợp.

Trước kia hẳn không nghe thấy Nguyên Ngộ nhắc tới, nhìn dáng vẻ Nguyên Ngộ thì có lẽ cũng không biết những chuyện được sắp xếp trước, lúc ánh đèn lóe lên mấy lần, y dường như cũng bị giật mình nheo mắt.

Nhưng vẫn đẹp trai.

Đẹp trai muốn chết.

Bất kể là ánh mắt nheo nheo hay những động tác tùy ý..

Người hâm mộ của Nguyên Ngộ không ít, nam nữ đều đủ, lúc này đều đang nhìn chăm chú về phía quầy bar, luôn luôn vỗ tay hoan hô, Lâm Thành Bộ có thể hiểu được những phản ứng kích động của đám người này do ánh mắt và động tác của Nguyên Ngộ mang đến.

Dẫu sao từ trước đến tận hôm nay, hẳn vẫn là thành viên trong đám này mà.

Có đi đâu cần gây phát sáng, lại còn cái gây to thế này... Lâm Thành Bộ nhìn bốn phía xung quanh... chỉ có mình hắn.

Nhưng không sao, trước kia cần máy ảnh số chụp cả đêm cũng có mình hẳn, trên phương diện fanboy hẳn đã bước một bước lớn thành lão làng rồi, đi đâu phong trào, hơn nữa đây cũng là trường hợp duy nhất hẳn không thêm để ý ánh mắt người khác.

Quan trọng nhất là lúc hẳn giờ cái gậy huỳnh quang lên đầu vung vẩy, hẳn phát hiện tầm mắt của Nguyên Ngọ đã vượt qua khỏi đám đông rơi xuống chỗ y.

"Hú hú-----" Lâm Thành Bộ gào lên, cái tay giờ trên đầu lại càng vẩy cật lực hơn khiến cho ánh sáng từ gậy huỳnh quang lan rộng nhất có thể.

Tầm mắt của Nguyên Ngọ chỉ dừng lại ở chỗ hẳn vài giây rồi quay lại trên tay mình.

Lâm Thành Bộ không để ý cái nhìn ngẩn ngủ này dù hơi hột hay không, Nguyên Ngọ thấy hẳn là được.

"Hú hú hú-----" Hẳn lại gào lên.

Trước kia Nguyên Ngọ có nói không quen tay, không chắc chắn lắm nhưng bây giờ nhìn trạng thái của y, Lâm Thành Bộ cảm thấy y đã khôi phục rồi, không khác gì trước đây.

Hoặc có thể hình dung là hấp dẫn hơn so với ngày trước.

Đúng thế, rất hấp dẫn.

Kỹ thuật pha rượu của Nguyên Ngọ không ít, nhưng điểm hấp dẫn người khác của y không phải ở kỹ thuật mà là y có thể làm từng động tác với vẻ tùy ý tiêu sái, tựa như những cái chai, cốc kia là một phần của thân thể y vậy.

Có mấy lần Lâm Thành Bộ đã nghĩ chai đã rơi khỏi tay rồi mà y lại lật tay giữ nó lại trong lòng bàn tay.

Phần mở màn của Nguyên Ngọ không dài lắm, căn cứ vào kinh nghiệm của Lâm Thành Bộ, đại khái có thể tiến về phía trước rồi, hắn chuẩn bị tiến đến trước mặt Nguyên Ngọ để Nguyên Ngọ đưa cốc rượu này cho hắn.

Kinh nghiệm thâm hậu của Lâm Thành Bộ quả nhiên có ích, lúc hắn đi xuyên qua đám người đến cạnh quầy bar, Nguyên Ngọ đột nhiên khoát tay.

Âm nhạc cũng đột nhiên dừng lại.

Tiếp theo nghe được tiếng búng tay tách một cái của Nguyên Ngọ, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên đầu ngón tay y.

Bốn phía quầy bar nổi lên tiếng huýt sáo, tiếng hú hét ầm ầm.

Sau khi âm nhạc tiếp tục, Nguyên Ngọ lấy một cái ly trên quầy, dùng ngón tay mang theo ngọn lửa vẽ một vòng quanh miệng ly, một vòng lửa nho nhỏ màu xanh da trời hiện lên.

Y đổ hết rượu trong bình pha vào.

Chính là cốc rượu này.

Lâm Thành Bộ không biết Nguyên Ngọ có thấy hắn hay không, vội vàng lách qua đám người đứng cạnh quầy bar, định lúc mọi người chưa tỉnh táo được...

Nhưng ngay lúc hắn vươn tay ra, một bàn tay đã nhanh hơn hắn lấy được cốc rượu, bàn tay kia thuần thục đẩy lên miệng cốc đập ngọn lửa rồi uống một hớp.

"Cái đêch?" Lâm Thành Bộ cảm thấy bị đả kích quá lớn, nhìn từ miệng lên mặt người kia, hắn kinh ngạc: "Thường Ngử?"

"Hử?" Thường Ngử nghe thấy giọng hắn, nghiêng đầu cũng ngăn người, "Anh Lâm?"

"Cậu tiêu rồi!" Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn cậu nghiêng rằng nghiêng lợi nói, "Thằng nhóc này cậu tiêu rồi, tối nay cậu tiêu rồi."

Thường Ngữ nhìn cái gậy phát sáng trong tay hắn thì phản ứng lại ngay, đưa ly rượu trong tay sang: "Cho anh này."

"Cho tôi làm cái gì?" Lâm Thành Bộ nói.

Uống mê nó một hộp rồi mới đưa cho tôi, có tin tôi đập chết cậu không!!!

"Anh không muốn à?" Thường Ngữ nhìn cái xúc xích trong tay hắn.

"Không cần," Lâm Thành Bộ nhét cái xúc xích vào túi quần, tức giận hỏi, "Cậu tới đây chen chúc làm cái gì?"

"Em đợi mấy ngày rồi," Thường Ngữ nâng ly rượu, "Tối hôm nay vốn phải tặng ca nhưng em đổi cho người khác."

Lâm Thành Bộ nhìn cậu ta chằm chằm lúc lâu, không biết là cảm giác gì, lại không thể nói với một fan bình thường rằng cậu uống rượu của tôi, tôi ghét cậu, càng không thể tỏ ra mất phong độ.

Đành nói một câu vu vơ: "Kia là bạn trai cậu hả?"

Thường Ngữ ngăn người quay đầu nhìn bàn số bảy bên kia: "À, không phải, bạn bình thường thôi."

Sau đó Lâm Thành Bộ không biết nói gì nữa, mắt to mắt nhỏ trừng nhau với Thường Ngữ, nhưng vừa nhìn thấy cái ly trong tay cậu ta là muốn nhào tới lột sạch sành sanh cậu ta ném cho Giang Thừa Vũ.

"Tiểu Bộ Bộ." Giọng của Nguyên Ngộ truyền sang.

Giọng nói bị chặn sau khẩu trang rất nhỏ, dường như bị chìm lẫn giữa tiếng cười tiếng nói chuyện huyên náo cùng tiếng nhạc nhưng Lâm Thành Bộ vẫn nghe thấy, hắn cảm thấy với trình độ nhạy cảm của mình với Nguyên Ngộ, ngày nào đó hắn bị điếc cũng nghe thấy.

Hắn vội vàng vút Thường Ngữ ra sau rồi quay mặt sang.

Trên quầy bar đang đặt một hàng cốc, bên trong đầi chứa rượu cầi vầi đã pha xong, Nguyên Ngọ đang cầi một chiếc muỗng khuấy các cốc rượu đến chiếc cuối cùng.

Lâm Thành Bộ trong nháy mắt vút hết tất cả bất măn khó chịu với Thường Ngử sang một bên, hưởng thụ nhìn động tác của Nguyên Ngọ.

Đại Tầi đẩy những cốc rượu đã pha xong đến trước mặt khách, lúc này Lâm Thành Bộ mới chú ý Nguyên Ngọ vẫn còn một ly chưa làm xong màu sắc hoàn toàn khác.

Ly này không phải rượu cầi vầi, phân tầi không đủ, chỉ có hai màu, hơn nữa màu sắc... rất lạ, một tầi màu xanh sẫm, một tầi màu cafe.

Đặc biệt cuối cùng Nguyên Ngọ còn thêm một lớp kem bơ thật dày lên miệng cốc, Lâm Thành Bộ không biết nên gọi món này là gì nữa.

Nguyên Ngọ đẩy cốc rượu từ từ đến trước mặt hắi, cầm một ống hút vào, giọng vẫn rất nhỏ: "Đồ uống pha riêng của cậu."

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ ngây ngẩn, "Pha riêng?"

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn hắi, "Đảm bảo ngon, nếm thử xem."

Lâm Thành Bộ mãi lúc lâu sau mới hoàn tầi lại, tay giơ ra cầi cốc còn hơi run.

Đây là một ly pha chế riêng.

Đồ pha chế riêng Nguyên Ngọ làm cho hắi.

Còn nói là chắc chắn ngon.

Nói thật, đây mà là cốc phân... Hắi chắc mình cũng có thể bịt mũi uống sạch.

Nhìn chăm chăm miệng cốc đầi kem một lúc, ngẩng mặt lên đã không còn thấy Nguyên Ngọ phía sau quầy bar nữa rầi.

Hắn vội vàng cầm cái cốc này chen trở về bàn của Giang Thừa Vũ.

Thời gian biểu diễn của Nguyên Ngọc rất ngắn, một đêm lên biểu diễn vài lần, thời gian giữa các lần y thường chui vào góc ngẩng uống rượu.

"Đồ pha riêng của tôi đâu?" Giang Thừa Vũ thấy hắn đi về thì quay đầu hỏi Nguyên Ngọc vừa ngẩng xuống.

"Mai đi." Nguyên Ngọc nói.

"Đồ pha riêng số lượng có hạn à" Giang Thừa Vũ cười, "Pha cho cậu ta rồi là hết phần của tôi."

"Không quen tay," Nguyên Ngọc bẻ bẻ cổ tay, "Cảm giác như chưa tra đầu vậy."

"Không nhận ra đâu," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống, "Em thấy đẹp trai muốn chết, nổ tung hết cả con phố này cũng được."

"Chính xác." Giang Thừa Vũ gật đầu.

"Uống chưa?" Nguyên Ngọc quay đầu sang hỏi.

"Em... không nữa uống." Lâm Thành Bộ nhìn cái ly nhẹ nhàng xoay hai vòng.

"Uống đi," Nguyên Ngọc cầm lấy rượu Giang Thừa Vũ rót cho hắn uống một hớp, "Uống như lúc cậu uống trà sữa ấy, đặt ống hút ở chỗ giữa hai lớp."

"Ừ." Lâm Thành Bộ cười cười, nhấc ống hút lên uống một ngụm.

Hắn nếm ra được vị kem bơ ngay, đương nhiên, không nếm cũng nhìn ra được, bên dưới lớp kem dày là màu cafe, ấn tượng đầu tiên là cacao nhưng lúc nếm lại không không hoàn toàn là vị cacao, còn có hơi chút vị trà.

Lâm Thành Bộ cảm thấy rất bất ngờ, hai loại vị này có thể trộn chung với nhau tạo thành mùi vị hấp dẫn như vậy, hẳn cảm ống hút xuống sâu hơn nếm màu xanh đậm bên dưới.

"Bạc hà?" Hấn nhìn Nguyên Ngộ nhưng lại lắc đầu ngay, "Không không, chỉ có chút xíu vị bạc hà.... Rượu bạc hà? Cũng không hẳn... Màu đậm hơn nhiều..."

"Cậu lắm chuyện thế." Nguyên Ngộ nói.

"Không mà không mà." Lâm Thành Bộ cười cười, ly rượu pha riêng này rất ngon, mặc dù chẳng nếm ra được là cho những gì nhưng uống rất ngon.

"Sau này vẫn thế chứ?" Mắt Giang Thừa Vũ nhìn Lâm Thành Bộ phía sau lưng.

"Ừ." Nguyên Ngộ đáp.

"Ài," Giang Thừa Vũ đuổi người, "Cảm giác hôm nay thật tốt, cuối cùng cũng kéo được ông về"

"Tôi thấy người kia khá lắm," Nguyên Ngộ nhìn người pha rượu đang bận rộn bên trong quầy bar, "Hơi quen quen... trước làm ở chỗ lão Đường à?"

"Vẫn nhớ cơ à?" Giang Thừa Vũ vỗ vai y, "Tôi còn cho là hai năm nay trí nhớ ông rơi rụng không ít, vẫn nhớ cậu ta?"

"Những người đó đều khá cả," Giang Thừa Vũ nói, "Nhưng mấy chuyện này không chỉ nhìn vào kỹ thuật, kỹ thuật có thể luyện nhưng khí chất thì không luyện được, cả phong cách cũng vậy, mỗi người đều có phong cách của riêng mình, ông đã cực kỳ nổi bật mà lại còn nắm được khẩu vị người khác, cho nên không phải là ông thì không được.."

"Ai không biết lại tưởng ông đang cầu hôn tôi đấy." Nguyên Ngộ nói.

Giang Thừa Vũ cười phá lên: "Đừng thế mà, tôi còn vừa quyết định buông tay cậu đẹp trai họ Lâm kia kìa...."

"À đúng rồi," Lâm Thành Bộ nhả ống hút trong miệng ra, "Mục tiêu mới của anh, đêch, vừa cướp rượu của em."

"Mục tiêu mới?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Ừ," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ rồi cười, "Anh cũng biết đấy, là người lần trước gặp ở bệnh viện, fan hâm mộ của anh."

"Thường Ngữ à?" Nguyên Ngọ bất ngờ nhìn Giang Thừa Vũ.

"Không phải mục tiêu mới," Giang Thừa Vũ châm thuốc ngậm, "Là một lần dọn dẹp không sạch sẽ, muốn xử lý lần nữa thì cậu ta chạy mất."

Nguyên Ngọ không lên tiếng chỉ cười.

Giang Thừa Vũ đang nói thì đột nhiên dừng lại đứng lên.

Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn, có một người phục vụ đứng cách họ mấy bước đang ra dấu tay với Giang Thừa Vũ.

"Hai người từ từ uống." Giang Thừa Vũ bóp bóp vai Nguyên Ngọ, cần áo khoác ban nãy vừa vứt ra đi về phía hành lang.

Lâm Thành Bộ nhìn lướt về phía bàn số bảy đã không còn Thường Ngữ rồi đó nữa.

"Qua đường mà còn có lần hai?" Lâm Thành Bộ uống một hớp kem bơ.

"Ừ," Nguyên Ngọ châm thuốc, lúc Lâm Thành Bộ giơ tay ra với lấy bao thuốc y hỏi, "Cậu khỏi ốm rồi?"

"Khỏi lâu rồi mà," Lâm Thành Bộ nói, "Cực kỳ khỏe luôn, anh nhìn thấy em còn bệnh chỗ nào?"

"Chỗ nào hả," Nguyên Ngọ nhìn đui cậu một cái, "Nhìn từ chỗ này ra chứ sao, vẫn bệnh, mà bệnh không nhẹ đâu."

Lâm Thành Bộ cúi đầu nhìn thấy bắp đùi phải của mình sáng rực, vội vàng móc cây gậy huỳnh quang ra vút lên ghế: "Đệch, tí nữa thì quên... Giang Thừa Vũ đưa cho em, đúng là thần kinh."

"Tôi thấy cậu vung vẩy hăng hái lắm đấy." Nguyên Ngọ cười cười.

"Thế à?" Lâm Thành Bộ thật ngại, "Em vốn không định dùng nhưng lúc sau không kiên chế được... Anh thấy?"

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Muốn không thấy cũng khó, vung vẩy như xoắn ốc, thêm mấy phút nữa là bay được luôn."

Lâm Thành Bộ bật cười: "Ày, lúc đó thì không thấy gì giờ nghĩ lại xấu hổ quá, mấy cô nàng kia còn không thể."

Nguyên Ngọ không lên tiếng vỗ vỗ mặt hần.

Những màn biểu diễn tiếp theo của Nguyên Ngọ, Lâm Thành Bộ không mò tới tận quầy bar xem nữa, chỉ ngồi ở trong bàn nhìn qua khe hở của mấy cậu cây.

Bàn này cách khá xa quầy bar, nhưng đến hôm nay Lâm Thành Bộ mới cảm nhận được tại sao Nguyên Ngọ thích ngồi một mình ở chỗ này.

Góc này được mấy chậu cây bao lại, giữa ánh đèn nhấp nháy liên tục, tiếng người lẫn tiếng nhạc hỗn tạp, nơi này có một cảm giác an toàn kỳ lạ.

Không ai có thể nhìn vào trong, nhưng từ chỗ này có thể thấy được toàn bộ khu vực khác qua khe hở, thấy người cười cười khóc dưới ánh đèn nhấp nhòe.

Một cảm giác an toàn bao bọc bên ngoài sự cô độc mãnh liệt.

Lâm Thành Bộ cầm ly rượu nhìn lớp kem thật dày kia.

Hắn uống sạch cả hai tầng bên dưới, còn phần kem vẫn chưa chịu uống hết.

Không phải vì hắn không thích vị kem bơ.

Mà là hắn không nghĩ tới Nguyên Ngộ sẽ tử tử tử đưa tất cả những hương vị hắn thích bỏ vào trong món đồ uống pha chế riêng này.

Hắn không biết đồ uống này Nguyên Ngộ mới nghĩ ra hay trước kia đã làm cho người khác rồi, nhưng dưới trạng thái này, sự chăm chú này của Nguyên Ngộ khiến hắn mãi sau chưa trở về được mặt đất.

Có một số việc hắn không dám nghĩ, nghĩ thì rồi không tránh được thất vọng.

Nhưng Nguyên Ngộ vẫn để cho hắn nhìn thấy một tia hi vọng, cho dù đó chỉ là một lớp kem bơ.

Buổi trở về ngày hôm nay của Nguyên Ngộ rất thành công, sắp đến mười hai giờ y dùng động tác kết thúc quen thuộc chấm dứt buổi biểu diễn, đến khi cái cốc chạm xuống quầy bar, y nói một câu: "Ngủ ngon."

Sau đó mọi người cũng hét lên ngủ ngon rồi lần lượt rời đi, lúc này Lâm Thành Bộ mới uống cạn phần kem bơ trong ly, đứng dậy đi về phía hành lang bên kia.

Nguyên Ngộ sau khi kết thúc đầu đi thẳng, không dừng lại cho dù chỉ là một giây.

Lâm Thành Bộ vẫn cảm thấy đây là một thói quen cực kỳ ngầu, sau khi hắn làm việc ở nhà bếp xong sẽ không về ngay mà dọn dẹp đồ, tổng kết đồ ăn hôm nay, hút thêm một điếu thuốc, trò chuyện mấy câu với đồng nghiệp.

Thế nên hắn mới không có fanboy.

"Anh đưa em về nhé?" Lâm Thành Bộ đi theo lưng hắn ra phía cửa sau.

"Hửm?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hấn, "Cậu không lái xe à?"

"Em uống rượu," Lâm Thành Bộ nói, "Anh đừng nói đồ anh pha không có rượu nhé."

"Có rượu," Nguyên Ngọ nói, "Vậy mai cậu quay lại lấy xe à?"

"Ừ, dù sao em cũng đậu chỗ của Giang Thừa Vũ," Lâm Thành Bộ nói, "Chắc giờ đang đi phóng túng chỗ nào rồi, ngày mai chắc gì đã về"

"Cùng Thường Ngữ à?" Nguyên Ngọ cười.

"Chắc thế," Lâm Thành Bộ chặc chặc, "Lần đầu tiên em thấy anh ta giằng co với người khác vậy đấy."

"Thằng nhóc kia cũng được." Nguyên Ngọ nói.

"Ai?" Lâm Thành Bộ quay phắt lại, cảnh Thường Ngữ cướp cốc rượu của hấn lại hiện lên, hấn cao giọng, "Anh nói ai "cũng được" cơ!"

"Lâm Tiểu Hoa," Nguyên Ngọ nhanh chóng trả lời một câu.

"... Anh không thể khen em một cách nghiêm túc được à?" Lâm Thành Bộ ngăn người thở dài.

"Lâm Thành Bộ Bộ." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ cười: "Em hiểu chuyện như vậy sẽ không so đo với anh."

Lúc ng ẩ lên xe, Lâm Thành Bộ gõ gõ thành thùng xe: "Này Nguyên Ngọ, em hỏi anh."

"Nói luôn đi." Nguyên Ngọ đội mũ bảo hiểm lên lái xe,

"Nếu em không uống rượu mà bảo anh đưa em về anh có đưa không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Nguyễn Ngọ nhìn hấn: "Có, tôi sợ câu hưng phấn quá đi nửa đường lại lao xuống hố."

Lâm Thành Bộ duỗi tay duỗi chân cười không nói.

Thời tiết bây giờ ng ồi xe moto ba bánh của Nguyễn Ngọ còn có thể chịu được, ngày trước buổi tối mùa đông Nguyễn Ngọ ra đường đầu đi ô tô, cái kiểu moto ba bánh làm màu này chỉ lúc nào nắng lên y mới vác ra ngoài.

Có đi đâu trước khi y biến mất đã bán ô tô r ồi.

"Mấy nữa lạnh r ồi anh lái xe nào?" Lâm Thành Bộ ng ồi trong thùng xe hỏi.

"Bắt xe." Nguyễn Ngọ nói, "Hoặc mua cái nào rẻ rẻ."

"Tiết kiệm đi, hai năm nay anh chỉ có tiêu không có kiếm, chắc chẳng còn được mấy đ ồng," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ một chút, "Em có thể đưa anh đi."

Nguyễn Ngọ nhìn hấn, cười r ồi không nói gì.

"Em có thể đưa anh đi." Lâm Thành Bộ lặp lại lần nữa.

"Nghe thấy r ồi." Nguyễn Ngọ đáp.

"Nghe thấy thì trả lời đi." Lâm Thành Bộ nói.

"Được." Nguyễn Ngọ trả lời.

"Có đi đâu nhớ đâu trùng phải ngày em đi làm thì anh bắt xe đi, buổi tối em sẽ đón anh." Lâm Thành Bộ lại nói tiếp.

"Ừ." Nguyễn Ngọ đáp.

"Sao lại nghe lời như vậy?" Lâm Thành Bộ không kìm được hỏi, "Đâu phải phong cách của anh."

"Phong cách của tôi là kiểu gì?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Khỏi cần, không cần, không," Lâm Thành Bộ đếm đếm ngón tay, "Còn có, Phiền vậy, im miệng được chưa? Biến."

"Hầy." Nguyên Ngọ thở dài.

Đây chính là phong cách của y, hoặc có thể nói là thói quen nói chuyện của y với người không thân thiết hoặc không quen, hoặc với những người không cần tử tế.

Nhưng Lâm Thành Bộ bây giờ lại trở thành người khó phân được vào loại nào mới đúng.

Khi nhìn thấy Lâm Thành Bộ cần cái gây phát sáng vung vẩy như tên thần kinh, trong nháy mắt y thấy cả lòng mình mềm nhũn.

Không biết nói sao, giống như đối diện với Lâm Thành Bộ y không hề có cảm giác không chịu được hoặc muốn tức giận.

Người này đã vì y mà làm bao nhiêu thứ, trên thế giới này không có người thứ hai có thể làm được, cho dù làm vì chính bản thân mình cũng không làm được đến trình độ này,

"Hôm nay anh đừng về nhé." Lâm Thành Bộ ngồi bên cạnh đột nhiên mở miệng.

"Hả?" Nguyên Ngọ quay đầu sang.

"Nhìn thẳng," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ đường trước mặt, "Em bảo là hôm nay muộn quá rồi, anh đừng về, sáng ngày mai em nấu gì ngon ngon cho anh ăn."

"À." Nguyên Ngọ đáp.

"À là đồng ý hay không đồng ý?" Lâm Thành Bộ nhìn hấn.

Y nhìn thẳng trước: "Đồng ý."

Lâm Thành Bộ cười cười, nghĩ chút rồi thở dài: "Cảm xúc của anh có thể mãnh liệt hơn chút được không?"

"Được chứ!" Nguyên Ngọ kêu lên, tay thả ra đưa lên đỉnh đầu quơ quơ, "Được chứ! Quá tuyệt vời-----"

"Đạch mợ!" Lâm Thành Bộ vội vàng bám chặt lấy thành thùng xe: "Lái xe đi! Lên cơn gì thế!"

"Không phải là nghe theo cậu sao." Nguyên Ngọ nói.

"Sao nghe theo thôi mà anh hăng hái vậy!" Lâm Thành Bộ xùy một tiếng, lúc sau lại nhỏ giọng: "Anh... lát nữa có thể nghe lời là được rồi..."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 48

Lâm Thành Bộ hôm nay dậy cực kỳ sớm, ngoại trừ hôm nào phải dậy sớm để đến tiệm làm đậu phụ thì hẳn sẽ không dậy sớm thế này, nhưng hôm nay không cần làm đậu phụ mà hẳn vẫn dậy sớm.

Lúc mở mắt ra hẳn biết ngay vì sao mình tỉnh sớm như vậy.... Cái đầu tóc bù xù của Nguyên Ngọ đang ngủ say.

Không sai, đây chính là nguyên nhân làm lệch đồng hồ sinh học của hẳn.

Nghiêng người sang một bên nhìn Nguyên Ngọ vẫn còn đang ngủ say, cảm giác còn sung sướng hơn nhất được mười triệu, mặc dù trước đến giờ hẳn nhất được nhiều nhất cũng chỉ mười đồng.

Tóc Nguyên Ngọ che mất nửa khuôn y, hẳn nhẹ nhàng vươn một ngón tay ra muốn vén tóc lên, vừa chạm vào một lọn tóc đã thấy Nguyên Ngọ nhíu mày rồi đánh một cái lên tay hẳn ngay lập tức, sau đó nhăn nhó trở mình.

Lúc trở mình cuốn cả chăn theo luôn.

"Này," Lâm Thành Bộ thấy sau lưng lạnh toát, tóm lấy góc chăn bị kéo, "Chừa chăn cho em với..."

Nguyên Ngọ vẫn ngủ tiếp không nhúc nhích.

"Đối xử với Thánh phụ thế này đấy," Lâm Thành Bộ nghiêng đầu hắt hơi một cái, lại khe khẽ chọt chọt sau lưng Nguyên Ngọ, "Này, đồ ác độc."

Nguyên Ngọ thò tay ra sau gãi gãi, cuốn chăn vênh vào ngủ.

Không có chần chạp, Lâm Thành Bộ không chổng cựa được mấy phút đành ng ồi dậy mặc quần áo vào.

Thật ra hắn có kéo chần lại cũng không sao cả, với mức độ dễ dàng tha thứ của Nguyên Ngọ đối với hắn bây giờ, hắn xốc thẳng chần lên Nguyên Ngọ có lẽ cũng chỉ mất hai ba câu.

Nhưng chính vì như vậy lại khiến hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Theo lý thuyết thì quan hệ giữa hai bọn họ xa hơn nhiều so với bạn gi ờng, giữa hai bên có sự nh ẫn nh ịn cũng bình thường, nhưng từ đầu đến cuối hắn cảm thấy sự nh ẫn nh ịn của Nguyên Ngọ có vẻ nhiều hơn so với tình cảm của Nguyên Ngọ dành cho hắn.

Vì sao, trong lòng hắn hơi mơ hồ, một là không nghĩ nhiều, hai là không nghĩ ra, ba là sợ nghĩ rõ rồi thì sẽ không thể chấp nhận được chuyện phát sinh sau đó.

Có lẽ vậy, trên con đường theo đuổi Nguyên Ngọ này lá gan của hắn phải rất lớn, chẳng quan tâm chẳng để ý gì cả, mặc dù trên con đường thúc đẩy tình cảm này phải cẩn thận, giống như cụ bà bó chân đi trên lớp băng mỏng....

Lúc Nguyên Ngọ tỉnh giấc hắn đã làm xong đồ ăn sáng để trên bàn.

"Sao không ngủ thêm một lúc nữa?" Nguyên Ngọ nhìn trứng chiên bọc cơm và sữa ngô trên bàn, "Sáng sớm đã bày vẽ vậy?"

"Không phải sợ... Mất sức nhiều quá à." Lâm Thành Bộ nói.

"Là cậu thôi," Nguyên Ngọ đi vào phòng tắm, "Nhiệt huyết phùng phùng."

Lâm Thành Bộ ngượng chín mặt, lúc muốn nói thêm gì thì Nguyên Ngọ đã đóng cửa phòng tắm lại.

Hắn đành phải ng ồi xuống cạnh bàn, nhìn cái khay trên bàn ng ậy ra.

Không sai, đây chính là điểm không đúng.

Nguyên Ngọ quá nghe lời, cực phối hợp với hấn, không phản đối đi đâu gì, không hề giống với tính cách Nguyên Ngọ.

Hay là đối với người có cảm tình sẽ như thế.

Hay là... bản thân hấn không phải muốn thế này.

Không phải à?

Như thế này sao...

Ở trước mặt người khác Nguyên Ngọ vẫn là Nguyên Ngọ, nhưng cứ ở trước mặt hấn lại trở thành Nguyên Ngọ mà hấn không hề biết.

"Hầy..." Hấn ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

Lâm Thành Bộ có phải mày bị M không vậy, khổ quen rồi không chịu nổi người khác đối tốt với mình.

Nguyên Ngọ quay về số 18, cuộc sống cơ bản đã trở về trạng thái ngày trước, nếu như không bận tâm về việc Nguyên Ngọ cực kì phối hợp với mình vô điều kiện, Lâm Thành Bộ cảm thấy tình trạng bây giờ của Nguyên Ngọ tốt hơn nhiều so với hồi bị bệnh kia.

Nhìn bên ngoài thì vẫn như cũ, tình tình xa cách ngàn dặm, động tí là khó chịu, nhưng diện mạo và tinh thần cả người đều thay đổi... Dùng từ tinh thần diện mạo có hơi buồn cười nhưng đúng là như vậy mà.

Cái sự chán nản trên người Nguyên Ngọ đang biến mất từng chút một rồi.

Lâm Thành Bộ ngồi ở chỗ ngồi dành riêng cho Nguyên Ngọ ở quán bar nhìn về phía quầy bên kia, mọi chuyện thật tốt, nếu như không có cái chuyện lo lắng kia.

"Sao ngày nào cũng uống mấy cái thứ không cần này," Giang Thừa Vũ xách chai đặt xuống trước mặt hắn, đặt mông xuống ghế bên cạnh, "Uống cái này với anh."

"Lát em còn lái xe." Lâm Thành Bộ uống một hớp đồ uống của mình.

"Hầy----" Giang Thừa Vũ ghét bỏ kéo giọng dài thượt, "Lâm Thành Bộ à, với cái quỹ đạo trưởng thành của cậu thật sự không nhìn ra được cậu sẽ đứng đắn thế này."

"Quá trình trưởng thành của em không phải bình thường lắm à," Lâm Thành Bộ lườm hắn, "Ngoại trừ không học đại học."

"Đám bạn học sửa cơ khí kia của cậu bây giờ cũng đứng đắn thế này hả?" Giang Thừa Vũ châm điếu thuốc.

"Ai biết, sau này em cũng đâu có theo nghề đấy." Lâm Thành Bộ nói.

"Anh cũng biết mấy đầu bếp không đứng đắn," Giang Thừa Vũ kẹp điếu thuốc chỉ chỉ vào hắn, "Thường Ngữ cũng là đầu bếp đấy cậu biết không?"

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Nhìn không giống."

"Cậu cũng đâu có giống," Giang Thừa Vũ nhìn chằm chằm hắn bật cười, "Ban đầu anh còn nghĩ cậu là người mẫu."

"Nói xàm mà cũng đúng." Lâm Thành Bộ quay đầu tiếp tục nhìn Nguyên Ngọc phía sau quầy bar.

"Hầy," Giang Thừa Vũ đá hắn, "Cậu với Nguyên Ngọc bây giờ ổn rồi nhỉ?"

"Anh hỏi làm gì?" Lâm Thành Bộ nói.

Câu hỏi bất ngờ của Giang Thừa Vũ khiến hắn không biết trả lời thế nào, ổn? Nhìn thì có vẻ ổn, có thời gian thì hắn sẽ đưa đón Nguyên Ngọc,

bình thường rảnh rỗi cũng sẽ hẹn nhau đi dạo phố, xem phim, ăn cơm, Nguyên Ngọ còn mua trà sữa cho hắn nữa...

Nhưng để nói có ổn thật hay không, Lâm Thành Bộ lại cảm thấy trong lòng mình từ đầu đến cuối không hề có cảm giác đó, luôn cảm thấy đang treo lơ lửng.

"Tiện m ồm thì hỏi thôi, xem xem anh còn cơ hội không." Giang Thừa Vũ cười nói.

"Không phải anh đã chốt mục tiêu là đầu bếp không đứng đắn kia à." Lâm Thành Bộ nhìn hắn, "Em còn chưa hỏi anh đâu, hôm đó có chặn được cậu ta lại không?"

"Đừng nhắc đến nữa," Giang Thừa Vũ khoát khoát tay, "Thằng nhóc khốn nạn."

"Không chặn được?" Lâm Thành Bộ bật cười, "Ài dà, ông chủ Giang không có cách nào với cậu ta à? Em thấy cậu ta vẫn đến đây thường xuyên đấy."

"Sớm muộn cũng cho cậu ta vào tròng." Giang Thừa Vũ khó chịu uống rượu.

Lâm Thành Bộ không đáp chỉ nhìn hắn r ồi cười.

"Đừng có ra vẻ thâm sâu với anh đây," Giang Thừa Vũ gác chân lên bàn, "Chỗ của anh thiếu gì người đẹp trai hơn cậu ta, gọi một cú điện thoại thôi là không thiếu người xếp hàng đến sát mép giường, thằng nhóc này cười nhìn quá gọi đòn..."

Lâm Thành Bộ c ầm lấy cốc của mình: "Vậy sao anh không gọi người đến xếp hàng?"

"Cậu đừng có châm chọc anh." Giang Thừa Vũ chỉ chỉ hắn.

Lâm Thành Bộ uống một ngụm cười thật lâu.

Giang Thừa Vũ chưa từng để ý đến ai như vậy, cho dù trước kia ngoài miệng nói muốn theo đuổi hắn nhưng cũng chỉ rảnh rồi thì đến Xuân Trĩ ăn một bữa cơm, nếu như hắn không để ý thì Giang Thừa Vũ ăn xong cũng đi luôn.

Hắn vẫn thấy quan hệ giữa hắn và Giang Thừa Vũ giống bạn bè hơn.

Vậy thì... cảm giác của Giang Thừa Vũ với Thường Ngũ là gì? Là thích thật sao?

Lâm Thành Bộ thở dài, trạng thái vi diệu giữa hắn và Nguyên Ngộ căn bản không thể tìm được người có thể tâm sự, thân quen chỉ có hai ba thằng bạn chết giấm, chưa thằng nào yêu đương đàng hoàng tử tế cả.

Ngay cả người để hỏi han phân tích cũng không có.

Nguyên Ngộ theo như mọi khi làm việc xong thì xoay người bước vào hành lang, Lâm Thành Bộ đứng dậy đi theo.

Quay đầu nhìn lại về phía khu phục vụ một cái, không biết Thường Ngũ đến đây từ bao giờ, Giang Thừa Vũ đang ngẩng đầu đối diện cậu ta, hai người giống như hai lãnh đạo cấp cao gặp mặt tràn đầy theo cảm giác trang nghiêm gượng gạo.

Thích một người, yêu một người, hẹn hò yêu đương.

Rốt cuộc tình tự phải như thế nào, tự nhiên mà thế hay vẫn phải có một khuôn mẫu chung nào đó.

Lâm Thành Bộ cảm thấy ít nhất bản thân mình trước mặt Nguyên Ngộ là một người rất hiểu chuyện tình cảm, thậm chí tình cảm rất phong phú, nhưng trạng thái khó hiểu này của Nguyên Ngộ làm hắn có hơi chệch hướng.

"Ăn gì đi," Nguyên Ngộ ngẩng ghế phụ sờ sờ bụng, "Sao hôm nay lại đói vậy chứ?"

"Trời lạnh dễ đói," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ bên ngoài cửa xe, "Anh nghe thấy gió thổi rồi đấy... Đi ăn đồ nướng không?"

"Được," Nguyên Ngọ ngáp một cái, "Mai cậu có rảnh không?"

"Rảnh, sao vậy?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Đi mua bình nóng lạnh với tôi," Nguyên Ngọ nói, "Hồng lâu rồi mãi chưa mua, muốn dùng nước nóng lại phải đun."

"Anh không tắm ở chỗ em nữa à?" Lâm Thành Bộ nở má, tâm trạng có hơi đi xuống.

Không biết tại sao Nguyên Ngọ nói muốn mua bình nóng lạnh làm hắn sẽ có cảm giác Nguyên Ngọ sẽ không đến nhà hắn nữa.

Mặc dù không thể nói là Nguyên Ngọ đến nhà hắn chỉ để tắm nhưng đúng là lâu lắm rồi hắn không tóm được cái điểm an toàn đang bay lơ lửng kia.

"Nhưng mà không thể không dùng tí nước nóng nào ở nhà." Nguyên Ngọ thở dài.

"Ừ, được," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Ngày mai em đi với anh."

Bên cạnh nhà Nguyên Ngọ có một quán thịt nướng không tời, Lâm Thành Bộ dừng xe ở dưới tầng nhà Nguyên Ngọ tắt máy rồi nói một câu: "Lát nữa uống một chút đi, buổi tối em không về nữa."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp lại rồi xuống xe.

Lâm Thành Bộ ngẩng đầu ra trên xe một lúc rồi mới bước xuống đi theo Nguyên Ngọ, im lặng đi vào hàng thịt nướng.

Lúc này trong quán không ít người, vừa đi vào đã đập cả một bầu không khí náo nhiệt, hòa tan không ít những rầu rĩ không biết từ đâu ra.

Nguyên Ngọ chọn bốn món đủ cả rau cả thịt.

"Ăn hết được à?" Lâm Thành Bộ không nhịn được hỏi.

"Ăn hết," Nguyên Ngọ cười cười, "Cậu ăn vừa vừa thôi, mấy thứ này có khi không tốt với dạ dày, xem có sữa nóng không uống một cốc đi."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

Những lời này của Nguyên Ngọ khiến hắn cảm động, chút rầu rĩ trong lòng kia tan biến sạch sẽ.

Có lẽ do mình suy nghĩ nhiều, có lẽ cách biểu đạt tình cảm của Nguyên Ngọ với người mình thích là như vậy.

Đồ uống dành riêng cho mình.

Quan tâm dành riêng cho mình.

Dễ tính dành riêng cho mình.

Không phải tốt lắm à.

Phục vụ nhanh chóng mang đồ ăn bọn họ chọn tới bàn, chất như ngọn núi nhỏ.

"Có ớt?" Lâm Thành Bộ nhìn chằm chằm thịt, "Không phải anh không thích ăn cay sao?"

"Cho một ít thôi, nướng không cho ớt thì không đúng vị," Nguyên Ngọ cần một xiên thịt gỡ vào bát mình, "Cậu... ăn rau đi."

"Em muốn ăn thịt," Lâm Thành Bộ cần thấy cánh gà, "Trời lạnh mà, em muốn tăng mỡ chống lạnh."

"Cậu đủ mỡ rồi." Nguyên Ngọ nói.

"...Vậy ư?" Lâm Thành Bộ do dự nhìn y.

"Đúng," Nguyên Ngọ chỉ chỉ eo hấn, "Hôm qua tôi bóp một cái, cảm giác béo hơn tháng trước."

"Đạch?" Lâm Thành Bộ đau lòng, "Không phải chứ, rõ như vậy á?"

"Ừ, có đi đâu chỗ khác vẫn ổn," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Lo lắng?"

"Có thể không lo sao?" Lâm Thành Bộ nhéo nhéo hông mình, "Em vẫn thấy dáng em đẹp muốn chết mà, cái kiểu nhìn là xịt máu mũi luôn đấy."

"Bây giờ vẫn đẹp, chỉ là chỗ hông hơi béo thôi mà," Nguyên Ngọ bấm ngón út quơ quơ trước mặt hấn, "Chỉ chút xíu này thôi."

"...Lâu lắm rồi em không đến phòng tập," Lâm Thành Bộ thở dài, nghĩ nghĩ lại nhìn Nguyên Ngọ, "Anh vẫn không chạy bộ mà? Sao không béo?"

"Ông trời độ tôi." Nguyên Ngọ nói.

"Vớ vẩn." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ ăn một miếng thịt bò: "Cậu dựa vào đâu mà bảo tôi không chạy bộ?"

"Anh có chạy?" Lâm Thành Bộ giật mình.

"Ừ, lúc rảnh rồi tôi vẫn chạy trong khu nhà mình mà." Nguyên Ngọ nói.

"Á dạch, lúc nào?" Nguyên Ngọ trợn trắng mắt.

"Lúc không ở nhà cậu," Nguyên Ngọ cười, "Ban ngày đâu có việc gì."

"Không thể chấp nhận nổi, chạy bộ sau lưng em..." Lâm Thành Bộ nhéo nhéo hông mình, "Em cũng phải chạy."

"Chạy đi thanh niên." Nguyên Ngọ nói

Bị Nguyên Ngọ nhắc đến mỡ bụng, Lâm Thành Bộ không còn tâm tình ăn thịt nữa chỉ nhìn chằm chằm rau rồi ăn không ít.

Bàn bên cạnh là một đôi tình nhân nhỏ, cô nàng thì gầy giống như cọng giá đỗ rưỡi, bạn trai cứ đưa thịt đến miệng dứt cho thì chỉ cắn một miếng nhỏ.

Sau đó lại nũng nịu nói không ăn đâu béo lắm béo lắm, bạn trai lại gấp thịt nói không béo không béo, béo anh vẫn thích.

"Hầy," Lâm Thành Bộ liếc mắt hóng bên kia, "Cả thế giới chỉ có đôi ta."

"Cậu ý kiến à?" Nguyên Ngọ cũng nhìn bên kia.

"Em không có ý gì," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Yêu đương mà, yêu vào là ngu người, chỉ là mức độ ngu khác nhau thôi, loại này thì khá nặng rưỡi."

"Ừ," Nguyên Ngọ cười cười.

"Giống như hai chúng ta vậy..." Lâm Thành Bộ nói một nửa rưỡi dừng lại, lúc lâu mới do dự hỏi một câu, "Hai chúng ta thế này... là hẹn hò yêu đương à?"

"Sao?" Nguyên Ngọ dường như ngần người nhìn hấn.

"Anh cảm thấy," Lâm Thành Bộ hắng giọng, "Thời gian này chúng ta giống như hẹn hò không?"

Sau khi nói ra lời này, Lâm Thành Bộ căng thẳng toát cả mồ hôi sau lưng.

Nhưng hấn có thể đoán được Nguyên Ngọ sẽ nói gì.

Không biết.

"Tôi không biết," Nguyên Ngọ nói, "Tôi chưa từng."

"Đâu phải từng hẹn hò rưỡi mới biết?" Lâm Thành Bộ hơi thất vọng, cũng có chút không vừa lòng.

"Vậy cậu biết không?" Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Cậu cảm thấy thế nào?"

"Trên hình thức... thì là vậy," Lâm Thành Bộ thở dài, lấy thuốc lá ra châm, "Đưa đón đi làm, ăn cơm, dạo phố, xem phim, ăn khuya... lên giường."

Nguyên Ngọ cười không đáp.

"Nhưng mà... còn thực chất," Lâm Thành Bộ dựa vào cạnh tường, "Nguyên Ngọ, anh thích em không?"

Nguyên Ngọ buông đờ trong tay xuống nhìn hấn rất lâu, một lúc lại liếc sang đôi tình nhân bên cạnh, cuối cùng thở dài: "Không có cảm giác muốn dứt đờ ăn cho cậu, thật sự không có."

"Đạch," Lâm Thành Bộ ngẩn người nổi da gà, "Em cũng không có cảm giác đấy, không muốn dứt cho anh cái gì đâu."

Nguyên Ngọ bật cười.

"Thế còn thích những cái khác thì sao?" Lâm Thành Bộ thấy tâm tình Nguyên Ngọ lúc này không tệ nên gắng hỏi.

"Khác?" Nguyên Ngọ nhìn hấn sau đó gạt một xiên súp lơ vào bát mình: "Chắc là... có, tôi rất thích cậu..."

"Vậy là được rồi!" Lâm Thành Bộ nhanh chóng giơ bàn tay Nhĩ Khang ra, "Được rồi, vậy là được rồi."

Lời Nguyên Ngọ còn chưa nói hết.

Nhưng hấn không muốn nghe, cũng không có ý định đoán.

Đoán cũng không đoán ra được.

Càng không muốn Nguyên Ngọ nói ra.

Trực giác nhắc cho hấn rằng đó không phải là điều mình muốn nghe.

Không biết Nguyên Ngọ có nhìn ra tâm sự trong lòng hắn không, im lặng gặm cánh gà rồi nhấp một hớp trà: "Coi như là đang hẹn hò đi."

"Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩng đầu nhìn y.

"Hai chúng ta như thế này," Nguyên Ngọ nói, "Tôi cảm thấy đúng như vậy."

Lâm Thành Bộ há miệng, cảm giác trong chớp mắt làm cho y mù mịt, không biết là phấn khích hay cảm động hay rốt cuộc mong muốn thành hiện thực nên vui muốn điên, hay là cho dù nghe được Nguyên Ngọ nói như vậy vẫn chưa xoa dịu được những bất ổn dồn nén ở nơi sâu nhất trong lòng hắn.

Nguyên Ngọ nói xong vẫn bình tĩnh ăn xiên nướng, dường như không thèm để ý việc Lâm Thành Bộ đang không cách nào biểu đạt phản ứng của mình.

"Có trà sữa," Lâm Thành Bộ nhìn y ăn xong hai xiên thịt bò viên mới nói.

"Chú mua cho con." Nguyên Ngọ vẫn cúi đầu đáp.

"Muốn lạnh." Lâm Thành Bộ nói.

"Được," Nguyên Ngọ đứng dậy xoa xoa đầu hắn, "Tôi đi mua."

Lúc tay Nguyên Ngọ quét qua tóc hắn mang theo cả cảm giác mềm mại dịu êm, Lâm Thành Bộ nheo mắt: "Gâu."

Tiếng kêu này có hơi lớn làm cho cô nàng ở bàn sát bên nhìn sang.

Nhìn cái gì mà nhìn!

Lúc Nguyên Ngọ cầm hai cốc trà sữa quay về thì điện thoại trong túi vang lên.

"Điện thoại anh kìa." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ bỏ cốc trà sữa xuống, cầm lấy điện thoại nhìn, "Thư Vũ?"

"Nửa đêm rồi anh ta còn tìm anh làm gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không biết, chắc không phải mời hai chúng ta ăn đêm đâu," Nguyên Ngọ nhận điện thoại, "Sao thế?"

"Ngày mai hai chúng ta đến Xuân Trĩ tiêu tiền!" Giọng Giang Thư Vũ vang ra khỏi điện thoại, vừa gào vừa nói đến Lâm Thành Bộ còn nghe thấy, "Bảo Tiểu Lâm Tử làm cho chúng ta mấy món quý tộc."

"Buổi tối à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ!" Giọng Giang Thư Vũ vẫn lớn, "Tôi mang theo hai chai rượu ngon."

"Ông không sao chứ?" Nguyên Ngọ nói, "Sao giống thất tình thế?"

"Thất tình cái đếch gì," giọng Giang Thư Vũ rớt cuộc trở về bình thường, "Tôi bị đánh."

Sau khi Nguyên Ngọ cúp điện thoại, Lâm Thành Bộ ngó sang: "Sao thế?"

"Cậu ta nói bị đánh," Nguyên Ngọ hơi khó hiểu, "Ai dám đánh cậu ta chứ?"

"Thường Ngũ!" Lâm Thành Bộ gõ gõ ngón tay trên mặt bàn sau đó không kiềm lại sự vui vẻ: "Đệch, nhất định là Thường Ngũ, ngày mai em phải làm một bàn đồ ngon, em muốn nghe câu chuyện thảm thương của anh ta."

"Có thể cười luôn không," Nguyên Ngọ đặt một cốc trà sữa xuống trước mặt hắn, "Sao tôi có cảm giác muốn cười thế nhỉ."

"Em bây giờ đang cười rồi." Lâm Thành Bộ cầm cốc trà sữa lên vui vẻ ngậm ống hút uống.

Có đi đâu ngày hôm sau gặp mặt Lâm Thành Bộ vẫn không thể không cười.

Cái tên đánh Giang Thừa Vũ quả thực ra tay rất rất nặng.

Khóe mắt phải dán băng gạc, chỗ không che có thể nhìn thấy bị trầy da cả mảng lớn, khóe miệng cũng bị thương giờ vẫn đỏ, còn hơi sưng.

"Nếu không thì ăn..." Lâm Thành Bộ nhìn miệng hắn, cảm giác há ra cũng hơi khó, "Đồ lỏm nhé?"

"Lỏm cái đầu cậu," Giang Thừa Vũ ngẩng xuống ghế, cắn răng gắng không chạm đến môi, "Đừng có chọc anh."

"Em mang đồ ăn lên đây," Lâm Thành Bộ nói, "Sáu món một canh, em làm một đĩa sườn nữa là đủ."

Giang Thừa Vũ phất phất tay vẫn nghiêng rằng: "Đi nhanh lên."

Sau khi Lâm Thành Bộ quay về bếp, bảo nhân viên phục vụ mang món ăn đã làm mang lên trước, sau đó bắt đầu làm sườn.

Hắn biết Giang Thừa Vũ lâu như vậy đây là lần đầu tiên thấy hắn chật vật đến thế, coi như cho dù hắn có ý đồ gì gì đó với Thường Ngữ, bị đánh như vậy thì chắc Thường Ngữ cũng bị đánh lại không nhẹ.

Hắn nhanh chóng làm xong món sườn, xin bà chủ nghỉ một lúc rồi bê đĩa đi về phòng riêng.

Tâm hồn hóng hớt đang cháy hừng hực đây,

"Ông nói xem tôi thích cậu ta không? Chắc có hơi hơi thích, có cái đểch gì mà tôi chưa trải qua chứ, cái kiểu của cậu ta tôi chưa gặp phải bao giờ...." Giang Thừa Vũ cắn răng nói không rõ, "Rõ ràng là thích thật."

"Mới mẻ," Nguyên Ngộ nói, "Rốt cuộc ông định nghĩa thích với không thích thế nào? Quay lưng đến là nhanh."

"Cái đêch, còn phải định nghĩa á," Giang Thừa Vũ nói, "Thế ông định nghĩa thế nào, ông thích Lâm Thành Bộ thì đó là thích, còn định nghĩa cái gì nữa."

Nguyên Ngọ không nói gì.

"Ông đừng có nói ông không thích nhé," Giang Thừa Vũ đợi một lúc vẫn không thấy y đáp, "Tôi còn chưa hỏi ông, Tiểu Ngọ, ông với Lâm Thành Bộ bây giờ là thế nào? Chốt chưa?"

Lâm Thành Bộ bê đĩa sườn đứng ở ngoài cửa chuẩn bị đẩy cửa đi vào thì khựng lại.

Tim đập nhanh dẫ, hơi thở cũng không ổn định.

Hắn vênh tai, sợ sẽ bỏ lỡ câu trả lời của Nguyên Ngọ.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 49

Nguyên Ngọ nhìn Giang Thừa Vũ: "Thế nào là chốt r ưỡi? Mà chưa chốt là thế nào?"

"Đừng có giả ngu với tôi," Giang Thừa Vũ nhét điều thuốc vào miệng, lúc đốt thuốc rít một hơi động tới khóe miệng bị thương khiến mặt nhăn nhó một lúc lâu, "Đạch."

"Không nói rõ được," Nguyên Ngọ cũng châm thuốc, "Dù sao ngày nào cũng dính lấy nhau, sáng nay còn đi mua bình nóng lạnh với nhau."

"Không phải hỏi cái này, tôi biết là hai người ngày nào cũng như mua một tặng một," Giang Thừa Vũ cố gắng hạn chế mở miệng quá rộng, "Đạch, tôi bây giờ nói chuyện khó khăn lắm r ưỡi ông có thể giúp tôi bớt nói một hai câu không?"

"Đang hẹn hò đấy." Nguyên Ngọ nói.

Giang Thừa Vũ sắc khói, ho khan động đến khóe miệng, mặt mũi vắn vẹo chỉ chỉ Nguyên Ngọ mãi không nói được chữ nào.

"Tôi không biết nói thế nào," Nguyên Ngọ nhìn hẩn, "Hẹn hò không phải là thế sao, ít nhất còn thoải mái hơn mấy cái "yêu đương" ngày trước của tôi, thoải mái hơn nhiều."

"Ông thích cậu ta không?" Giang Thừa Vũ giữ khóe miệng nói.

"Thích." Câu hỏi này ngược lại Nguyên Ngọ trả lời rất nhanh gọn nhẹ, không hề có áp lực hay mông lung

"Thích cậu ta ở điểm nào?" Giang Thừa Vũ lại hỏi.

"Cậu ấy bảo thích một người đâu cần lí do," Nguyên Ngọ ngậm điều thuốc nhìn xuyên qua làn khói: "Trên thế giới này không ai có thể làm được như cậu ấy."

"Cậu ta thích ông, chạy vòng quanh ông, ông cười thì cậu ta vui, ông khó chịu thì cậu ta lo lắng, cậu ta có thể làm bất cứ thứ gì vì ông, "Giang Thừa Vũ nhìn y chăm chăm, "Cho nên ông quyết định thích cậu ta phải không?"

Nguyên Ngọ không đáp nhìn hẩn.

"Tôi biết ngay là tình trạng giữa hai người sai sai mà." Giang Thừa Vũ cần điều thuốc, "Trạng thái của ông sai sai, trạng thái của cậu ta cũng sai sai, hai người một đũa thì "Chỉ cần anh ở bên em là được", một đũa thì "Anh công muốn thế nào thì thế ấy", quá bế tắc."

Nguyên Ngọ vẫn không nói gì nữa.

Ít nhất trong trí nhớ của Nguyên Ngọ thì Giang Thừa Vũ chưa từng yêu đương tử tế nhưng bạn bè bên cạnh Giang Thừa Vũ thì nhiều vô kể, có chuyện gì mà chưa từng thấy, chuyện tình cảm đối với hẩn là thứ có thể nhìn rõ ràng nhất.

Nguyên Ngọ không muốn thừa nhận những lời Giang Thừa Vũ nói là đúng nhưng cũng không muốn phủ nhận.

Ở góc độ nào đó, lời của Giang Thừa Vũ khiến cho y đột nhiên mất phương hướng.

"Hồng hồng hồng, hai người hồng r ấ," Giang Thừa Vũ nói, "Tranh thủ bây giờ tôi vẫn chưa muốn dứt hẩn với cậu ta, ông rút đi, tôi lên cho."

Nguyên Ngọ dựng thẳng ngón giữa.

Giang Thừa Vũ và Nguyên Ngọ không tiếp tục thảo luận đề tài này nữa, cả hai đều không phải người dùng cả đời nghiên cứu chuyện tình cảm, sau

khi im lặng câu chuyện lại trở về gương mặt thảm thương của Giang Thừa Vũ.

Đúng thật bị Thường Ngũ đánh, nghe nói trên người dính không ít.

Có đi đâu Thường Ngũ cũng không có được lợi gì.

Giang Thừa Vũ nghiêng rằng: "Sau này nhất định không dám cười nhếch mồm ngựa đòn như thế nữa, tôi đánh cho miệng cậu ta thảng trở lại rồi!"

Lâm Thành Bộ bùng đĩa sườn đứng dựa vào tường cười cười.

Muốn đi đâu chỉnh lại tâm trạng của mình trước rồi mới vào.

Chữ thích kia của Nguyên Ngộ ngoài dự đoán của hắn, hắn đã sớm cảm nhận được mức độ dung túng và nghe lời của Nguyên Ngộ đã vượt qua tình cảm của Nguyên Ngộ dành cho hắn mà hắn có thể cảm nhận được.

Giang Thừa Vũ gọi tên hoàn toàn chính xác.

Trong lòng Nguyên Ngộ, Lâm Thành Bộ là người duy nhất không từ bỏ Nguyên Ngộ... Hắn có ơn với Nguyên Ngộ.

Ân công.

Có lẽ cũng giống như định nghĩa Nguyên Ngộ cho hắn vậy.

Thánh phụ.

Mặc dù Lâm Thành Bộ vẫn tự gọi mình là Thánh phụ, là Jehovah, cũng sẽ nói đối xử với Nguyên Ngộ tốt như vậy là chờ Nguyên Ngộ lấy thân báo đáp....

Đợi đến khi phát hiện Nguyên Ngộ hình như đúng là làm như vậy thật thì hắn lại không vui vẻ chút nào, chỉ có thất vọng và mất mát sâu sắc.

Cảm động và cảm ơn không phải đi đâu hắn muốn.

Cái hần muốn là tình yêu.

Lâm Thành Bộ nhắm mắt ngửa đầu ra sau gõ gõ mấy phát vào tường.

Chạng vạng bảy giờ mười phút.

Gió thổi heo hắt ngoài phòng khách.

Em bùng một đĩa sườn ngấm vườn hoa.

Những lời đó khiến em thấy thất vọng.

Trong lúc đau lòng mất mát, một tên thợ sửa cơ khí đổi sang đầu bếp còn có thể biến bản thân thành Vương Gia Vệ.

Cửa phòng khách đột nhiên mở, Nguyên Ngọ miệng ngậm thuốc lá đi ra ngoài, chắc muốn ra sân hút thuốc.

Y thấy Lâm Thành Bộ đang đứng dựa vào tường thì sững sờ.

Lâm Thành Bộ cũng sững sờ, Nguyên Ngọ đi ra bất ngờ quá, hần lại đang thất thần căn bản không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, thậm chí còn chưa kịp tỏ ra chuẩn bị đi vào.

Hai người nhìn nhau mấy giây.

Lâm Thành Bộ cảm thấy đây là lần ăn ý nhất của hần và Nguyên Ngọ, không ai nói gì nhưng trong nháy mắt đều hiểu.

Em nghe thấy anh nói gì.

Tôi biết cậu nghe thấy tôi nói gì.

"Đồ ăn xong hết rồi à?" Nguyên Ngọ dúi điều thuốc của mình vào thùng rác bên cạnh.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Đây là món cuối cùng rồi."

Nguyên Ngọ quay người vào phòng khách, Giang Thừa Vũ ngẩng đầu nhìn thấy hai người vào cùng nhau, ngăn người: "Gặp ở ngoài cửa?"

"Vừa đúng lúc..." Lâm Thành Bộ đặt đồ ăn lên bàn, "Đủ đồ rồi, ăn đi."

"Câu không vè bếp nữa chứ?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Ừ, không cần vè nữa, em nói với bà chủ rồi," Lâm Thành Bộ gật xuống, bảo nhân viên phục vụ đi theo chuẩn bị phục vụ bữa ăn, "Bọn anh tự làm được rồi, em đi làm việc khác đi."

Ngoại trừ lúc ăn một mình, đây là lần nói chuyện ít nhất từ trước đến nay của Lâm Thành Bộ trong bữa ăn.

Hắn không muốn để Nguyên Ngọ và Giang Thừa Vũ nhận ra tâm trạng của mình, chỉ đến khi những lo lắng trong lòng không tìm được lại dâng lên, hắn mới không khống chế được mình.

Nguyên Ngọ nhận ra rồi, lão cáo già như Giang Thừa Vũ nhất định cũng nhìn ra.

Nhìn ra thì biết làm thế nào được, hắn không tìm được cách nào tự đi đầu chỉnh tâm trạng mình trong thời gian ngắn như vậy.

Nếu không phải chỉ có mình y và Lâm Thành Bộ, Nguyên Ngọ sẽ nói ít hẳn đi, hầu như không nói nữa, bầu không khí sôi động chỉ ở chỗ Giang Thừa Vũ.

Lâm Thành Bộ không thể không bái phục Giang Thừa Vũ, trong tình huống thế này thì hắn và Nguyên Ngọ chỉ có thể âm ỉ tiếp lời, hắn không muốn tình cảnh trở nên ngượng ngùng hơn.

Nhưng sau khi ăn xong Giang Thừa Vũ quay về số 18, chỉ còn lại Nguyên Ngọ và hắn thì bầu không khí lại trở nên vi diệu.

"Em đưa anh về nhé?" Lâm Thành Bộ chạy xe.

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

So với hẳn mà nói, Nguyên Ngọ càng không có thói quen hoặc nói cách khác là không muốn che giấu tâm trạng, trước kia đã thế rồi, tất cả khó chịu, phiền đầu viết trên mặt.

Bây giờ vẫn thế, tâm trạng buồn phiền bị Lâm Thành Bộ ảnh hưởng cũng không che giấu.

Im lặng cả dọc đường về

Lâm Thành Bộ dừng xe dưới lầu y mới quay sang: "Cậu nghe thấy?

"..Ừ," Lâm Thành Bộ do dự rồi gật đầu, "Có đi ầu... Em cũng không bắt ngờ."

"Tự nhiên Thừa Vũ hỏi," Nguyên Ngọ gác tay trên cửa sổ xe, quăn quăn một lọn tóc trước trán, "Tôi cũng chưa chuẩn bị tinh thần không nghĩ ra phải nói gì cho phải."

"Thật ra loại chuyện này không có cách nào để nghĩ cả," Lâm Thành Bộ nói, "Phản ứng đầu tiên đầu chính xác."

"Vậy à." Nguyên Ngọ nhếch nhếch khóe miệng.

"Nhưng em vẫn bắt ngờ," Lâm Thành Bộ nhìn y, "Anh nói thích em."

"Là thích thật mà," Nguyên Ngọ nói, "Đến bước này rồi đâu thể nói là không thích, tôi cũng bắt ngờ."

"Vớ em," Lâm Thành Bộ gắng hết sức, "Có câu này là đủ rồi."

Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hẳn, "Gạt tôi hay tự gạt mình?"

"Không... Em... Ý em là..." Lâm Thành Bộ nhú mày hạ quyết tâm nói: "Em có phải tham lam quá không? Làm được vài ba chuyện lại muốn tính toán so đo muốn nhiều hơn, được voi đòi tiên?"

"Cái "làm vài ba chuyện" này của cậu hình như cách cả dăm so với thực tế," Nguyên Ngọ cười cười, "Ngay từ ban đầu có phải muốn làm chuyện

tốt là làm được đâu."

"Không có gì, em khiêm tốn thôi." Lâm Thành Bộ nói, "Em tình nguyện, em thích..."

"Câu với tôi... chỉ là thích thôi à?" Nguyên Ngọ chặn ngang lời hắn.

Lâm Thành Bộ nhìn y không nói.

Nguyên Ngọ cũng nhìn hắn đợi câu trả lời.

"Em không dám nói," Lâm Thành Bộ im lặng rất lâu mới mở miệng, "Em không dám nói, với trạng thái bây giờ của anh, em nói ra anh sẽ chạy mất."

"Tại sao?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Anh sẽ thấy nặng quá không báo đáp nổi." Lâm Thành Bộ nói.

Em yêu anh.

Lâm Thành Bộ chưa từng nói ra chữ yêu, à không, từng nói rồi, nói với mẹ, bài tập về nhà của cô giáo giao là về nhà nói yêu bố mẹ, sau khi nói xong thì cả người nổi hết cả da gà, mẹ chắc cũng tương tự, bà vừa chà chà cánh tay vừa nói giáo viên của con có phải bị làm sao không, cách biểu đạt này vốn không hợp với văn hóa trong nước.

À.

Lạc đề rồi.

Em yêu anh.

Ba chữ này có vị trí rất cao trong lòng Lâm Thành Bộ, cũng là vấn đề khó mở miệng nhất với hắn, mấu chốt đây là ba chữ rất đặc biệt, nói ra khỏi miệng thì có thể bị gió thổi bay nhẹ bẫng, nhưng nói ra từ trong lòng lại nặng vô cùng.

Cho dù Nguyên Ngọ thấy được tình cảm hẳn dành cho y không đơn giản chỉ là thích, nhưng chỉ cần hẳn không nói thì mọi chuyện sẽ dễ bàn bạc, không đến nỗi đẩy hai người vào góc chết.

"Tôi lên tầng trước," Nguyên Ngọ mở cửa xe, "Chỉ cầu mai tôi còn đến nhà bác sĩ Lương, giờ vẫn nói chuyện với anh ta một tháng một lần."

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Ngày mai Nguyên Ngọ không đến số 18, nghĩ đến điểm này trong nháy mắt hẳn liên có sự hoảng sợ, hẳn phát hiện nếu bản thân không cố gắng tìm lí do thì đưa đón Nguyên Ngọ đến số 18 chính là liên lạc duy nhất của bọn họ.

Mà ngoại trừ việc mua bình nóng lạnh, Nguyên Ngọ chưa từng chủ động đề cập đến bất cứ yêu cầu gặp mặt nào, lần nào cũng là hẳn nói rồi Nguyên Ngọ đồng ý.

Trạng thái như thế này có thể duy trì được bao lâu.

"Tiểu Bộ Bộ," Nguyên Ngọ xuống xe, quay đầu lại nhào nửa người vào trong xe nhìn hẳn, "Có chuyện này tôi không biết nói thế nào."

"Cứ nói đi, không cần rào trước với em." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Chuyện tôi thích cậu," Nguyên Ngọ nói, "Không phải vì cái gì cả, ý tôi là không có lí do, chỉ là cảm thấy rất thích."

"Ừ." Lâm Thành Bộ nghiêm túc gật đầu.

"Tôi có thể..." Nguyên Ngọ nhíu mày, có lẽ đang suy nghĩ, "Có thể..."

Lâm Thành Bộ lần đầu tiên thấy Nguyên Ngọ khó khăn trong việc dùng từ như vậy, đột nhiên đau lòng, nếu không cần để tâm cân nhắc phần tình cảm của hẳn, Nguyên Ngọ căn bản không cần mệt mỏi như vậy.

"Có thể tôi vẫn sẽ thế này rất lâu nữa," Nguyên Ngọ nói, "Cậu hiểu ý tôi không? Có thể rất rất rất lâu nữa vẫn chỉ... rất thích cậu."

"Em hiểu." Lâm Thành Bộ nói.

Đại khái em với anh cũng đang ở cái giai đoạn rất thích này.

Sau khi Nguyên Ngọ xoay người lên t ăng, Lâm Thành Bộ châm một
điếu thuốc.

Hắn rốt cuộc không có cách nào trốn tránh nữa, rốt cuộc không thể
nhắm mắt làm ngơ với bất an không đuổi đi được, mặc dù hắn vẫn luôn
muốn làm mọi chuyện rõ ràng hơn, muốn hiểu rõ suy nghĩ và cảm nhận
của Nguyên Ngọ.

Nhưng chuyện này lại đến quá bất ngờ, thậm chí hắn còn không có thời
gian chuẩn bị tinh thần trước cho mình, bị thực tế phũ phàng đập vào mặt.

Mà chuyện khiến hắn khó chịu hơn nữa là nếu như hắn không có ý định
thay đổi trạng thái lúc này thì Nguyên Ngọ cũng sẽ không có ý kiến gì, còn
tiếp tục làm theo ý hắn, hai người cùng nắm tay nhau đâm đầu rúc vào
đống cát.

Đến khi chết ngạt.

Nguyên Ngọ chỉ thích hắn thật sao?

Thật sao?

Thật sự chỉ là cảm động this hoặc cảm động that hoặc cảm động thôi
sao?

Đi thêm một bước quá chữ thích khó lắm à?

Lâm Thành Bộ nhúu mày ngậm điếu thuốc cả buổi không gảy, tận đến
khi tàn thuốc rơi xuống lòng tay hắn mới giật mình dụi thuốc vào gạt tàn.

Lúc đang chuẩn bị chạy xe thì di động vang.

Là điện thoại của Nguyên Ngọ.

"A lô?" Lâm Thành Bộ vừa nhận điện thoại cửa mở cửa xe bước xuống, ngẩng đầu nhìn lên tầng xem thì thấy một cái đầu ló ra ngoài cửa sổ.

"Xe hỏng à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Không," Lâm Thành Bộ nói, "Em hút thuốc."

"Cậu muốn lên không?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

Tim Lâm Thành Bộ đập nhanh hơn ba giây nhưng vẫn trả lời rất nhanh: "Không đâu, mai em phải dậy sớm đến nhà hàng."

"Ừ," Nguyên Ngọ rút đầu về, "Vây... nói sau đi."

"Sao thế?" Lâm Thành Bộ vội hỏi, "Có chuyện gì à?"

Đầu Nguyên Ngọ lại thò ra ngoài cửa sổ: "Hôm nào rảnh đi xem phim nhé."

"Xem phim?" Lâm Thành Bộ ngần ngừ, "Anh muốn xem phim gì?"

"... Tôi không biết dạo này có phim gì không," Nguyên Ngọ do dự, "Tôi cứ nói vậy, đi xem phim, cậu muốn xem phim gì không?"

"Em.. Để em tra trước." Lâm Thành Bộ ngẩng đầu.

"Không thì cứ đến đó, có phim nào thì xem phim đấy," Nguyên Ngọ nói.

"Thế cũng được." Lâm Thành Bộ đáp.

Sau khi dập máy, Nguyên Ngọ rút cổ vào rồi đóng cửa sổ.

Lâm Thành Bộ lái xe ra khỏi tiểu khu rồi đỗ xe ở cái chỗ trước kia lúc canh chừng Nguyên Ngọ hấn hay đỗ, sau đó từ từ đi về phía cái ghế dài hấn thường ngồi.

Nguyên Ngọ đang an ủi hấn.

Xem phim gì chứ, Nguyên Ngọ căn bản không thích xem phim, y thà đi xem chương trình ca nhạc còn hơn phải vào rạp chiếu phim, Lâm Thành Bộ nghe y nói như vậy từ lâu lắm rồi, bảo là xem phim có cảm giác bị dồn ép không thoải mái.

Nhưng bây giờ Nguyên Ngọ lại tự dưng hẹn đi xem phim.

Giả dối.

Giả dối đến mức hấn đau lòng.

Lâm Thành Bộ vò vò tóc mình, gió lạnh ban đêm theo kẽ tay lùa vào da đầu, lạnh buốt cả óc vẫn không nghĩ ra gì cả.

Tự dưng lại thành ra như vậy.

Cái vỏ bọc yên ổn đang bao bên ngoài tự dưng bị xé toạc ra.

Đột nhiên hấn phiến não, móc điện thoại di động ra gọi cho Giang Thừa Vũ.

"A lô?" Giọng Giang Thừa Vũ lẫn với tiếng ồn ầm ầm trong quán bar, "Sao lại gọi cho anh lúc này, không quẩn lầy Tiểu Ngọ..."

"Mẹ nó tại anh hết!" Lâm Thành Bộ gào lên.

"Mẹ nó anh làm cái gì chứ?" Giang Thừa Vũ ngăn người.

"Đang yên đang lành anh đi hỏi cái đêch gì vậy!" Lâm Thành Bộ nói.

"... Hai đứa đều là bạn của anh, dính lấy nhau lâu như vậy rồi, anh đây hỏi một câu quá bình thường luôn," Giang Thừa Vũ lúc này mới phản ứng kịp, "Còn thích mẹ này mẹ kia nữa có tin mẹ nó anh kiếm người xử cậu không?"

"Mẹ nhà anh mẹ nhà anh mẹ nhà anh!" Lâm Thành Bộ nói.

"Đệch," Giang Thừa Vũ vừa nghe vừa cười, "Thôi rồi, rốt cuộc cậu đứng ngoài nghe thấy gì rồi?"

"Nghe hết rồi," Lâm Thành Bộ thở dài, "Không sót câu nào cả."

"Thật ra chuyện này cậu không cần nghĩ nhiều, cậu biết tính Nguyên Ngộ trước giờ vẫn thế mà," Giang Thừa Vũ nói, "Không phải an ủi đâu cơ mà trước kia cậu ta chưa từng để ý ai như vậy, không thì anh cũng sẽ không hỏi."

"Bởi vì em là ân công, ân công đó!" Lâm Thành Bộ nói, "Cả cái thế giới này ngoài em thì không ai đối xử với anh ấy như vậy, trước kia không có, sau này chắc cũng chẳng có, chỉ có một mình Thánh phụ này."

"Bù lu bù loa cái gì," Giang Thừa Vũ thở dài, "Không thì anh chỉ cho cậu cách này."

"Nói nhanh." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu ngủ với anh một đêm, sau đó nói với cậu ta," Giang Thừa Vũ nói, "Xem xem cậu ta phản ứng thế nào."

"...Giang Thừa Vũ," Lâm Thành Bộ càn lờ, giọng cũng chẳng cao nổi nữa, "Em nói anh này, em mà đánh anh thì không nhẹ hơn Thường Ngữ đâu."

"Đừng có nhắc đến cái thằng nhóc đấy nữa! Anh đang tìm cậu ta đây." Giang Thừa Vũ hậm hực nói.

"Anh tìm tiếp đi," Lâm Thành Bộ hết sức rồi, "Em dập máy đây."

"Đừng ỉu xiu như vậy," Giang Thừa Vũ nghiêm túc, "Cậu nghĩ lại đi, bây giờ hai người không sợ đối mặt với sóng gió, cứ ngẫ trên một con thuyền dập dềnh thả trôi theo dòng nước như vậy, cậu gấp cũng không làm được gì, tốc độ phải dựa vào sóng."

"Hả? Sóng?"

"Sóng, sóng biển, dòng nước, sóng nghĩa đen," Giang Thừa Vũ nói, "Sóng đẩy sóng, sóng đẩy nhanh, vậy mới cần sóng."

Bởi vì có sóng.

Không sóng thì chỉ có thể trôi chầm chậm.

Nhưng ai biết trôi được bao lâu, Nguyên Ngọ chỉ ăn theo hần chầm chậm trôi, nhớ đâu vào phải vùng nước lặng rồi hai người bọn họ cứ quay tròn trong đó thì sao.

Quay mãi thành phiến, Nguyên Ngọ có thể trèo khỏi thuyền trở về bờ.

Còn có thể say sóng.

À không, Nguyên Ngọ ở trên thuyền hai năm mà... À cái thuyền kia đậu một chỗ.

Thuyền đậu một chỗ thì có say sóng không?

Lâm Thành Bộ đứng dậy, chậm rãi quay về xe.

Cái đầu óc này ban đầu đã không đủ dùng cho một ngày giờ lại phải nghĩ nhiều thế này có hơi ong ong rồi.

Mười một giờ mười.

Lâm Thành Bộ đứng cạnh Nguyên Ngọ trước quầy bán vé,

Hắn cảm thấy vận khí của Nguyên Ngọ và hắn trong chuyện chọn thời gian quả thật nát bét, phim muốn xem thì có một suất lúc 11h05, suất tiếp theo là 1h30.

Vì để có thể yên tâm xem phim nên hai người đi ăn trưa xong trước rồi.

"Lại ăn nữa không?" Lâm Thành Bộ nói.

"Tôi không muốn đi bệnh viện truyền dịch với cậu nữa đâu." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy chúng ta đi loanh quanh nhé?" Lâm Thành Bộ nói, "Tầng hai có một khu vui chơi, chơi đua xe ảo không?"

"Được." Nguyên Ngọ gật đầu.

Hai người im lặng từ lúc đứng trong thang máy tận lúc đi xuống, Lâm Thành Bộ do dự thật lâu mới nhỏ giọng hỏi: "Chú à, chú có phiền không?"

"Hả?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Phiền cái gì?"

"Ở cùng với em thế này." Lâm Thành Bộ nói.

"Vẫn ổn mà," Nguyên Ngọ nói, "Không phiền, không có gì để phiền."

"Nếu cứ mãi thế này thì sẽ phiền chứ?" Lâm Thành Bộ lại hỏi, "Đây không phải là tình trạng anh muốn phải không?"

"Tôi vốn..." Nguyên Ngọ ngẩng mặt lên nhìn người phía trước, "Chưa từng nghĩ, cậu không cần để ý trạng thái tôi muốn là gì."

"Em không cần anh làm thế này," Lâm Thành Bộ đột nhiên kích động kéo Nguyên Ngọ nhanh chóng ra khỏi thang máy đến một chỗ không có người, "Nguyên Ngọ, em không cần bộ dạng này của anh, em thật sự không cần anh thuận theo em mọi chuyện! Em cũng không cần kiểu con hát mẹ khen hay!"

"Hát cái gì?" Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Trong lòng cảm ơn-----" Lâm Thành Bộ hát một câu, "Cảm ơn có anh-----"

"... Muốn vỗ tay không?" Nguyên Ngọ vỗ vỗ tay.

"Anh hiểu ý em mà," Lâm Thành Bộ nói, "Trước kia em có từng nói muốn anh lấy thân báo đáp, đấy chỉ là đùa thôi, đừng nói anh không hiểu?"

"Cậu có thể đừng lẩn tẩn mấy cái này mãi không?" Nguyên Ngọ dựa vào tường.

"Không phải em lẩn tẩn mấy cái này, là..." Lâm Thành Bộ cau mày, muốn dùng tiếng mẹ đẻ tử tế, "Đúng..."

"Cậu đang lẩn tẩn mà," Nguyên Ngọ đột nhiên không nhịn nữa, "Tôi không muốn nghĩ mấy cái này, tôi không muốn phải phân tích hai ta rốt cuộc nên ở cạnh nhau thế nào! Tại sao ở bên nhau, phải ở bên nhau thế nào!"

Lâm Thành Bộ nhìn hắn, mãi không nói được gì cuối cùng thở dài: "Em biết không nên nói nhưng em vẫn phải nói."

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Em không muốn anh biết ớn em, thích em, em muốn anh yêu em."
Lâm Thành Bộ nói.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 50

Yêu.

Chữ này thốt ra từ miệng Lâm Thành Bộ khiến Nguyên Ngọ sững sờ trong nháy mắt.

Lâm Thành Bộ không nói gì thêm, lấy trong túi ra một điều thuốc ngậm lên miệng rồi mới phát hiện bọn họ đang đứng cạnh biển cấm hút thuốc, vì vậy lại nhét vào túi.

Mấy giây sau lại rút ra, lại nhét vào.

Lặp đi lặp lại bốn lần, hắn phiền loạn lần bầm mắng rồi lôi Nguyên Ngọ đi theo cầu thang thoát hiểm xuống tầng một, đi về bên hông của tòa nhà rồi châm thuốc.

"Anh hút không?" Hắn hỏi Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ không đáp chỉ chìa tay ra, Lâm Thành Bộ bỏ cả bao thuốc vào tay y, Nguyên Ngọ lấy ra một điều ngửi xuống lan can của bồn hoa bên cạnh, ánh mắt hướng về phía đường phố sau lưng Lâm Thành Bộ.

Yêu.

Một chữ xa lạ biết bao.

Không biết bao lâu rồi Nguyên Ngọ không viết không nhìn đến chữ này, có lẽ cũng từng nhìn thấy nhưng sẽ không dừng mắt lại, càng không có bất kỳ ấn tượng nào với nó cho dù nó đứng chung với những chữ khác.

Ngoại trừ việc nó là một từ xa lạ, nó còn là một thứ tình cảm còn xa lạ hơn.

Từ nhỏ đến lớn, định nghĩa của Nguyên Ngọc với nó đều mơ hồ.

Tôi yêu cha, tôi yêu mẹ, tôi yêu ông bà, yêu anh chị em.... Những nội dung này lặp đi lặp lại trong sách vở và trong lời thầy cô, đối với Nguyên Ngọc mà nói thì nó cũng hư vô trống rỗng giống như tôi yêu Thiên An Môn vậy.

Bây giờ Lâm Thành Bộ lại nói, em muốn anh yêu em.

Những lời này không nặng nề giống như trong lòng Lâm Thành Bộ nghĩ, bởi vì Nguyên Ngọc cơ hồ không có cách nào nắm bắt được chính xác đây là cảm nhận thế nào.

Thích Lâm Thành Bộ.

Cái này y có thể chắc chắn, không ghét hẳn, không thấy hẳn phiền, nhiều khi thấy trên Lâm Thành Bộ rất vui, mặt mũi đẹp trai, dáng người đẹp, nấu ăn ngon.

Có thể nhìn ra người ta có nhiều ưu điểm như vậy thì chính là thích,

Người y không thích thì cho dù gặp bảy tám lần y cũng không nhớ nổi mặt mũi ra sao chứ đừng nhắc tới nhưng cái khác.

Nhưng cái Lâm Thành Bộ nói đến là yêu.

Cái này làm y hơi hỗn loạn. Hẳn đối mặt với đủ loại cảm xúc tức giận, phiền não, chán ghét, sợ hãi, kinh hoàng, thất vọng, tuyệt vọng.... Cho dù đến từ trước mặt hay sau lưng thì cái nào y cũng nếm qua, nếm đến chán ngắc luôn rồi.

Nhưng cái Lâm Thành Bộ nói đến là yêu.

Y nhìn mặt Lâm Thành Bộ.

Ngược sáng, vì có tâm sự mà có hơi ti ều tuy,

Hoặc không phải giờ mới có tâm sự, từ hôm ăn ở Xuân Trĩ đến giờ tổng cộng chưa đến ba ngày, vậy mà Lâm Thành Bộ đã xuống sắc rõ ràng.

Thậm chí còn ti ều tuy hơn so với lúc gặp ở trên thuyền, khi đó Lâm Thành Bộ còn hao tâm tổn sức lo lắng sợ hãi hơn nhưng không giống lúc này, chỉ vồn vện hai ngày ngắn ngủi, sự mệt mỏi tràn ngập trên gương mặt,

Tình cảm của người này đối với y đâu thể chỉ hơi hợt ở cái gọi là thích.

Những năm qua bỏ công bỏ sức theo y như cái bóng đã vượt qua phạm vi những gì mà thích có thể làm.

Đây chính là yêu.

Nguyên Ngọ lắc lắc đầu.

"Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ gọi y, "Em muốn nói rõ, anh có nghe không?"

"À, nói đi," Nguyên Ngọ ngẩng đầu, cảm thấy Lâm Thành Bộ đang đứng ngược nắng trước mặt y cực kỳ cao lớn, xung quanh người tỏa ra qu ầng sáng, y không thể không kéo kéo vạt áo Lâm Thành Bộ, "Có thể cúi thấp xuống không, nhìn vĩ đại quá."

Lâm Thành Bộ ng ẩ xuống trước mặt y, ngậm thuốc lá: "Thế này được không?"

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Em vì anh mà làm mọi chuyện, bởi vì em thích anh, em... gì gì đó, anh," Lâm Thành Bộ lúng túng nhưng không đến nỗi lắp bắp, "Em tình nguyện làm những chuyện này cho anh vì em dành tình cảm cho anh, nhưng em nói là em muốn anh... yêu em, chuyện này có hơi... em nói sao nhỉ..."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn không nói gì.

"Nên nói thế nào nhỉ, em nghĩ thêm đã," Lâm Thành Bộ rít một hơi thuốc lá, cau mày một lúc rồi nhìn y, "Em làm những chuyện kia vì anh, là bởi vì em yêu anh, nhưng em muốn anh yêu em không phải vì em làm những việc kia nên anh mới yêu em, em nói những câu này là vì yêu rồi thì ai cũng hi vọng được đáp lại, ý em là... Em chỉ hi vọng được đáp lại."

Nguyễn Ngọc vẫn chỉ nhìn hẩn.

"Có phải anh không hiểu không, em nghe còn không hiểu nữa là," Lâm Thành Bộ gảy tàn thuốc, "Thế này đi, em làm những việc kia cho anh vì em yêu anh, em cũng hi vọng anh yêu em vì em yêu anh, không liên quan đến làm việc này việc kia."

"Tôi biết rồi." Nguyễn Ngọc nói.

Lâm Thành Bộ thở dài: "Cả đời này em chưa nói nhiều từ yêu anh yêu em như vậy."

"Tôi cũng chưa từng nghe nhiều như vậy." Nguyễn Ngọc nói.

Lời Lâm Thành Bộ nói có hỗn loạn nhưng y vẫn nghe ra rõ ràng, hẩn có chút xa lạ với chuyện tình cảm nhưng chuyện logic liên kết thì không sút mẻ gì.

Trạng thái này của Lâm Thành Bộ hẩn có thể hiểu mơ hồ

Liên quan đến chuyện được đáp lại kia.

Hẩn từng trải qua.

Thời gian quá lâu rồi, những kí ức đã dần biến mất ở nơi sâu nhất trong cơ thể.

Hẩn hy vọng có được sự quan tâm, chú ý, yêu thương, dù chỉ một chút xíu từ người thân giống như nguyên Thân có.

Loại cảm giác đó không khác nhau mấy.

Nhưng cuối cùng hẳn đâu có được.

Bắt đầu từ khi nào? Quen d'ân, không còn mong đợi nữa.

Trải qua chờ đợi và thất vọng bao lâu?

Cuối cùng không ôm hy vọng này nữa?

Không nhớ rõ.

Nguyên Ngọ nhìn Lâm Thành Bộ.

Tình thân với tình yêu không giống nhau.

Nhưng hy vọng và chờ đợi thì giống nhau.

Lâm Thành Bộ đã chờ lâu như vậy rồi, còn chờ được bao lâu nữa?

Y trong trạng thái mơ hồ không biết ra sao, vậy y cho Lâm Thành Bộ tình yêu hẳn muốn bằng cách nào?

Ngày cả tình thân y còn không có khái niệm thì lấy gì để nói tới yêu đương.

Chuyện yêu đương của mỗi người một kiểu, tình yêu của Lâm Thành Bộ là thế này, tình yêu của Giang Thừa Vũ là thế kia, Đại Tề trước kia có bạn gái, tình yêu của cô bé ấy là ngày ngày ngày tự tay đắp một miếng mặt nạ giấy cho cậu ta...

Tình yêu của mỗi người khác nhau, không có hình mẫu để mô phỏng không thể bắt chước, những người khác nhau thì có sự thể hiện tình yêu khác nhau.

Vậy còn kiểu thuộc về riêng mình thì sao?

Rốt cuộc là kiểu nào?

Loại suy nghĩ vừa phiền vừa loạn vừa vĩnh viễn không có đầu mối này làm Nguyên Ngọ lần nào cũng rơi vào khủng hoảng, khủng hoảng của y khác với người khác, hơn nữa lại không thể nào bù đắp được lỗ hổng đó.

Kết cục này thường sẽ là bức bối không chịu nổi.

Giống như bây giờ.

"Còn bao lâu?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ vẫn ở trước mặt y ngăn người.

"Phim, bao lâu nữa thì chiếu?" Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ nhìn đồng hồ đeo tay: "Còn hơn một tiếng nữa."

"Ừ." Nguyên Ngọ vút điếu thuốc đã cháy hết từ lâu còn cầm trong tay, châm điếu khác.

"Vào chơi game không?" Lâm Thành Bộ nói, "Anh đứng đây có lạnh không."

"Không lạnh," Nguyên Ngọ hít một hơi thuốc lá, "Cậu lạnh thì vào trước đi, tôi hút xong thì vào."

"Em không lạnh," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống lan can cạnh y, quay đầu nhìn y, "Thật ra thế này, nếu anh không thích xem phim thì chúng ta không xem nữa."

"Tôi không phải... Không muốn xem." Nguyên Ngọ ngậm điếu thuốc nhìn hẩn.

"Ừ, vậy thì đi xem," Lâm Thành Bộ cười, "Trước kia anh không hay xem phim, em vẫn nghĩ là anh không muốn xem."

Nguyên Ngọ không đáp.

Đột nhiên cảm thấy có lỗi với Lâm Thành Bộ.

Đáng lẽ y phải nghĩ ra rồi, Lâm Thành Bộ có thể nhớ tất cả mọi chuyện liên quan đến y, khẩu vị y thế nào còn nhớ, chuyện y không thích xem phim chắc chắn cũng nhớ.

Hắn không biết tại sao phải kéo Lâm Thành Bộ đi xem cái phim chết tiệt này.

Có lẽ là thấy sự mất mát trong lòng Lâm Thành Bộ, sợ Lâm Thành Bộ thất vọng, y không muốn khiến Lâm Thành Bộ thất vọng giống như ngày trước y phải thất vọng liên tục vậy.

Nhưng càng làm càng nát, Lâm Thành Bộ có lẽ còn thất vọng hơn.

Hai người bọn họ đứng giữa gió Bắc hút hai điếu thuốc, sau đó lên tầng hai chơi điện tử đến tận lúc phim chuẩn bị chiếu.

Lâm Thành Bộ mua vé có cả đồ uống và bỏng ngô.

Hai người bên những thứ này bước theo dòng người đi dần vào phòng chiếu, xung quanh đều là các đôi tình nhân ôm bỏng ngô.

Chính là thế này, hẹn hò, xem phim, cùng nhau ăn bỏng ngô trong bóng tối, thì thầm nói chuyện, sau khi xem phim xong thì cùng đi ăn cơm, về nhà lại lăn lộn trên giường.

Nguyên Ngọc nhú mày.

Bên ngoài thì không có bất cứ vấn đề gì nhưng lại có sự khác biệt to lớn bên trong.

Cái này cũng chính là nguyên nhân thất vọng của Lâm Thành Bộ.

"Không phải xem phim kinh dị à?" Nguyên Ngọc nhìn những đôi tình nhân xung quanh, "Không phải phim tình cảm chứ?"

"Phim kinh dị," Lâm Thành Bộ nhặt một miếng bỏng ngô, "Có đi đâu phim kinh dị là phần không thể thiếu của hẹn hò, nhất là thời kì thả thính."

"...À." Nguyên Ngọ nói,

"Lát nữa anh mà sợ," Lâm Thành Bộ giờ tay ta, "Có thể sà vào lòng em."

Nguyên Ngọ lườm hắc: "Cậu có thể ng ồi lên chân tôi."

Lâm Thành Bộ cười ngặt nghẽo.

Có đi ầu chọn phim kinh dị này để tăng xúc cảm hẹn hò có hơi thất sách,

Phim kinh dị trong nước đủ các khâu kiểm duyệt, không thành tình, không quý thật, muốn giả vờ sợ hãi nhào vào lòng người bên cạnh, chắc đi ầu tiên phải tạo cho đối phương cảm giác rằng chỉ số thông binh của bản thân có vấn đề trước đi ầu.

Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngọ cả phim đi ầu ăn với uống, giữa chừng còn cười theo mọi người.

Đôi tình nhân nhỏ phía sau cũng không quan tâm đến nhân cơ hội tăng xúc cảm hẹn hò, chỉ thì th ầm chê bai đến tận khi hết phim.

Sau khi đèn sáng Nguyên Ngọ nhìn xung quanh: "Thấy chưa, quá kinh dị, chỉ còn lại một nửa là không bị dọa chạy mất."

"Nguyên dũng cảm." Lâm Thành Bộ giờ ngón cái.

"Lâm dũng cảm." Nguyên Ngọ cũng giờ ngón cái.

Hết phim đi ầu t ần xé chi ều, nếu là trước kia, Lâm Thành Bộ nhất định sẽ tìm đủ mọi cách kéo Nguyên Ngọ đi ăn vặt gì đó hoặc uống trà sữa tận đến giờ cơm thì có thể theo đi ầu đi ăn tối.

Nhưng hôm nay hắc không có chút hứng thú nào.

Trước kia còn làm bộ đang thời kì mập mờ để lượn tới lượn lui, nhưng bây giờ đến cả cái vỏ bọc yên ổn cũng bị xé rách r ồi, làm gì cũng thấy không tự nhiên.

"Anh muốn ăn uống gì hoặc đi dạo không?" Lâm Thành Bộ hỏi Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang lên có vẻ đang suy nghĩ, nhưng lát sau hắn khẽ lắc đầu: "Muốn uống trà sữa không? Chú mời."

"Không muốn," Lâm Thành Bộ nói, không phải lúc nào hắn cũng muốn uống trà sữa, nhưng trước kia chỉ cần Nguyên Ngọ hỏi thì hắn nhất định sẽ nói là muốn, đây là lần đầu tiên lúc không muốn uống hắn nói thật, "Vừa nãy ăn nhiều bỏng ngô, nước cũng uống hết rồi, phình cả bụng..."

"Vậy về thôi." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

Xe dừng lại dưới tầng nhà Nguyên Ngọ, đây là lần hẹn hò về sớm nhất của Lâm Thành Bộ và Nguyên Ngọ.

"Tôi lên đây." Nguyên Ngọ ngồi trên xe một lúc rồi mới mở cửa xe.

"Ừ," Lâm Thành Bộ nhìn y, nghĩ một lúc rồi kéo tay y, "Nguyên Ngọ."

"Sao thế?" Nguyên Ngọ đóng cửa xe lại.

"Anh muốn nói gì không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Nguyên Ngọ nhìn hắn, lúc sau mới nói khẽ: "Bây giờ thì chưa, đang rối."

"Được rồi," Lâm Thành Bộ cười, "À phải, mai em đi làm, buổi tối anh đón xe đến số 18 nhé."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Lúc y đưa tay mở cửa, Lâm Thành Bộ nhoài sang gỡ khẩu trang của y xuống, hôn một cái lên khóe miệng y: "Buổi tối đừng ăn mì gói."

"...Biết rồi." Nguyên Ngọ vỗ vỗ mặt hắn rồi xuống xe.

Lâm Thành Bộ không đợi thêm dưới tầng nữa, sau khi nhìn Nguyên Ngọ vào trong tòa nhà rồi thì lái xe đi.

Lúc này về nhà thì không có chuyện gì để làm, hắn cũng không muốn ở một mình đành quay đầu xe rồi đi thẳng tới số 18.

Tầm này là khoảng thời gian Giang Thừa Vũ dậy rồi, hắn không có ý định trò chuyện với Giang Thừa Vũ nhưng hắn muốn đến chỗ nào có người quen mà sẽ không bị nhìn chăm chăm.

Số 18 là chỗ thích hợp nhất.

Hắn đậu xe ngay bên cạnh xe Giang Thừa Vũ, lúc xuống xe nhìn thấy kính chắn trước con xe bảo bối của Giang Thừa Vũ thì hơi giật mình.

Chắc là bị đập, vết nứt lan tỏa chẳng chịt giống như từng đóa hoa nở rộ vậy, Lâm Thành Bộ đếm đếm được tổng cộng bốn vết, một to ba nhỏ.

Vốn hắn cảm thấy Giang Thừa Vũ với Thường Ngũ là kiểu đánh thì đánh, đi thì đi nhưng bây giờ nhìn cái này, hắn lại thấy hình như không phải, hai người này nhìn như kẻ thù của nhau.

Lúc này quầy bar còn chưa mở cửa, Lâm Thành Bộ đi từ cửa sau vào hành lang, định đi ngang qua phòng làm việc của Giang Thừa Vũ chào hỏi rồi mới vào quầy gọi đồ uống.

Kết quả vừa tới cửa phòng làm việc thì nghe thấy bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, tiếp sau đó là tiếng thở gấp lẫn giữa tiếng leng keng của chai lọ...

Tay đang chuẩn bị gõ cửa khựng lại.

Nghe cái âm thanh này thì có vẻ không giống như đánh nhau, cũng không giống như gây sự.... Lâm Thành Bộ nhẹ nhàng men theo hành lang vào khu phục vụ.

Mãnh liệt thế này, chắc làm luôn trên bàn uống nước rồi.

Đại Tề đang đứng ở quầy bar lau cốc, thấy hắn có hơi bất ngờ: "Anh Lâm sao lại đến giờ này."

"Không có chỗ nào để đi," Lâm Thành Bộ ngẩng xuống trước quầy bar, "Pha cho anh gì đó đi."

"Được," Đại Tề cười, "Có đi đâu anh đừng có cười tay nghề của em, suốt ngày uống đồ anh ấy pha riêng."

"Không đâu." Lâm Thành Bộ nhìn vào trong quầy bar, "Có bánh à?"

"Vâng, anh Thừa Vũ gọi bếp bảo mang bánh," Đại Tề vừa nói vừa cười, "Có đi đâu giờ này thì chẳng thể mang vào được nên cứ để đây, anh ăn không?"

"Có, chúng ta cùng ăn đi," Lâm Thành Bộ lấy hộp bánh ra, "Thường Ngự đến phải không?"

"Đúng rồi," Đại Tề thì thầm, "Vác cả gậy bóng chày theo."

"Đù," Lâm Thành Bộ cắn một miếng bánh, "Sau này nhớ như thành đôi thật thì định ngẩng xe lăn hẹn hò à."

"Em cũng thấy thế," Đại Tề cười ngất nghéo, "Vẫn là anh với anh Tiêu Ngộ yên ổn."

Vậy à.

Yên ổn.

Lâm Thành Bộ cầm ly rượu ngẩng vào cái bàn trong góc

Yên ổn.

Hắn cười buồn, nếu cứ tiếp tục yên ổn như vậy thì sẽ đi đến đâu, nghĩ cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Vị rượu Đại Tềpha không tệ, Lâm Thành Bộ uống xong cảm thấy phần nào đó trong lòng thư thái đi nhiều.

Hắn rút điện thoại di động ra, mở vào lịch sử cuộc gọi kéo xuống, cuối cùng dừng lại ở trên một cái tên, do dự mất gần năm phút, màn hình điện thoại cứ sáng rồi lại tối rất nhiều lần rồi hắn mới nhấn ngón tay xuống, căng thẳng nghe tín hiệu bên kia.

Sau khi bên kia nhận điện thoại, thiếu chút nữa hắn muốn đập máy.

"A lô? Ai vậy? A lô?" Bên kia hỏi mấy lần.

"Chào anh, bác sĩ Lương à?" Lâm Thành Bộ hít sâu, "Em là Lâm Thành Bộ, anh còn nhớ em không? Dạ, là thế này, em muốn hỏi thăm một chút, bạn em... Nguyên Ngộ, tình hình anh ấy dạo này thế nào? Có phải cơ bản đã không còn vấn đề gì nữa không?"

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Nguyên Ngộ ngồi trong xe taxi nhìn dòng người tấp nập ngoài đường, radio trong xe liên tục nhắc nhở mọi người chú ý giữ ấm.

Mùa đông năm ngoái trải qua thế nào?

Nguyên Ngộ không nhớ ra được, còn lại nhớ rất rõ ràng mùa hè với mùa thu năm nay trải qua thế nào, tràn ngập Lâm Thành Bộ.

Có đi đâu Lâm Thành Bộ gần đây có hơi thừa thớt, nhiều lần hết giờ làm việc không tới đón y, như hôm nay chẳng hạn.

Nguyên Ngộ nhìn chằm chằm Đại Tềngây ra, không nói được đây là cảm giác gì.

Ngắm nghĩ nửa ngày cũng không biết mình có cảm xúc gì không nữa.

Có hơi buồn bực.

Mùa đông tới, khách đến số 18 cũng ít đi, sau khi y pha rượu xong sẽ rời quầy bar luôn.

Hôm nay y lại không thể đi ngay, hai cô nàng chặn y lại ở hành lang đòi chụp chung, Nguyên Ngọ do dự một chút rồi đồng ý, chỉ không đồng ý kéo khẩu trang xuống.

Chụp xong y quay người ra luôn, cả một tối này không thấy Giang Thừa Vũ đâu, đi ngang qua phòng làm việc bên trong cũng tối mò.

Tên này gần đây lượn tí ghê.

Chắc.

Vừa mới mở cửa ra ngoài thì điện thoại của Nguyên Ngọ reo.

Y rút điện thoại ra thấy tên Lâm Thành Bộ, vừa nghe vừa theo thói quen nhìn bên đường nhưng không thấy xe Lâm Thành Bộ.

"Xong việc rồi à?" Giọng Lâm Thành Bộ truyền ra từ trong điện thoại, xung quanh rất yên tĩnh, có vẻ không phải trên đường.

"Ừ, vừa ra xong," Nguyên Ngọ nhìn quanh quanh, "Chuẩn bị gọi xe về"

"Thế... lạnh không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không lạnh, vừa xoa tay múa chân xong mà." Nguyên Ngọ cười cười.

"Nguyên Ngọ này, em có chuyện muốn nói với anh." Lâm Thành Bộ hơi do dự.

"Chuyện gì?" Nguyên Ngọ hạ cánh tay đang giơ lên bắt xe xuống, lùi lại đứng sau tấm biển quảng cáo ven đường.

"Là thế này, chuyện này Giang Thừa Vũ cũng biết, bà chủ chỗ em năm ngoái đã nói với em là muốn đưa em đi học nâng cao..." Lâm Thành Bộ nói.

"Học nâng cao? Học nâng cao nấu ăn hả?" Nguyên Ngọ ngẩn người.

"Ừ, khách sạn của bạn chị ấy cực kỳ cực kỳ xịn, muốn cho em qua đó học một ít." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy tốt rồi, sao trước đó không đi?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Thì hồi đó không phải... phải để ý anh mà," Lâm Thành Bộ cười, "Nên không có thời gian, thời gian làm việc của em ở Xuân Trĩ tương đối thoải mái."

"Bây giờ lại bảo cậu đi à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Vậy đi thôi, có thể học thêm không phải tốt lắm sao," Nguyên Ngọ nói, suy nghĩ rồi lại hỏi, "Cậu lo không có thời gian đưa đón tôi? Tôi bắt xe là được."

"Ừ," giọng Lâm Thành Bộ nhỏ dần, "Vậy... ngày kia em đi."

"Ừ, nhanh thật." Nguyên Ngọ nói.

"Bà chủ nhiệt tình lắm, mua vé máy bay luôn rồi." Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ trò chuyện với hắn mấy câu, Lâm Thành Bộ nói là đứng lạnh lâu sẽ bị cảm vội giục y bắt xe về.

Sau khi cúp điện thoại, Nguyên Ngọ bắt một chiếc xe, trong nháy mắt mở cửa xe mới phát hiện.

Vé máy bay?

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 51

"Người anh em, không lên xe thì đóng giùm tôi cửa xe với," tài xế taxi nói, "Có tí hơi đi đầu hòa ấm áp thôi người anh em tha cho tôi với."

Nguyên Ngọ lúc này mới lấy lại tinh thần ngồi vào xe, nói địa chỉ nhà mình.

Vé máy bay?

Đi đâu học nâng cao?

Đầu bếp đi học nâng cao mà còn phải mua vé máy bay?

Đi Tân Đông Phương* à?

*新东方/ New Oriental Education & Technology Group Inc.: nhà cung cấp dịch vụ giáo dục tư nhân tại Trung Quốc, Hoạt động kinh doanh của New Oriental bao gồm giáo dục mầm non, các khóa học chung cho học sinh ở nhiều độ tuổi khác nhau, giáo dục trực tuyến, tư vấn du học và xuất bản sách giáo khoa.

Nguyên Ngọ nắm điện thoại không rời cứ để xoay xoay trong tay.

Tận đến khi xuống xe rồi y vẫn không gọi lại cho Lâm Thành Bộ hỏi có phải đi Tân Đông Phương không, nhét điện thoại vào túi rồi lên tầng.

Lúc vừa tra được chìa khóa vào ổ y lại đột nhiên ngăn ra.

Không phải là đi nước ngoài đấy chứ?

Suy nghĩ một lúc lại tiếp tục vặn khóa, một đầu bếp món Trung học nâng cao vẫn sẽ chọn Tân Đông Phương.

Không biết thế nào, Nguyên Ngọ giống như lại tái phát chứng cưỡng ép trước kia, từ lúc nhận điện thoại của Lâm Thành Bộ đến khi về nhà đến khi vào phòng tắm rồi thay quần áo đi ngủ, y vẫn cứ nghĩ đến chuyện học nâng cao ở Tân Đông Phương.

Ngủ dậy xong vẫn chưa quên, còn mơ mấy lần liên quan đến Tân Đông Phương, cũng thật hỗn loạn, giấc mơ của y luôn luôn hỗn loạn nhưng lại có một đoạn cực kì rõ ràng.

Lâm Thành Bộ mang theo nụ cười quảng cáo tiêu chuẩn nghiêm túc nói: "Gặp được đầu bếp của Tân Đông Phương thì mau gả đi thôi."

Ồi đêch.

Nguyên Ngọ bị nụ cười đầy giả dối của Lâm Thành Bộ dọa cho tỉnh ngủ, ngó qua đồng hồ đã đến trưa rồi.

Không biết có phải mơ nhiều quá nên ngủ không sâu không, đầu có hơi đau.

Hôm nay không có việc gì, những lúc Nguyên Ngọ không ra khỏi nhà thì đầu luyện chữ, đây là phương pháp mà bác sĩ Lương chỉ cho y ngày trước, không phải để tĩnh tâm mà là học hoặc làm gì đó cần có sự tập trung cao, có thể dời đi những nội dung hoặc suy nghĩ cứ lặp đi lặp lại không cần thiết.

Lâu dần thành thói quen.

Thật ra có nhiều lựa chọn, thư pháp vẽ vời thêu thùa thậm chí chơi điện tử đều được, có đi đâu y chọn luyện chữ, vì chữ của y xấu quá, ngày trước đánh dấu ghi chép trên lịch sang đến hôm sau nhìn lại đã muốn xé luôn tờ lịch đi rồi.

Viết gì đây, Nguyên Ngọ mở giấy ra cầm bút lông.

Tân, Đông, Phương

Sau đó cười cười quăng luôn bút.

Y không biết bản thân bị làm sao, thật ra chỉ cần gọi điện hỏi Lâm Thành Bộ rốt cuộc đi học nâng cao ở chỗ nào thì có thể nhảy ra khỏi cái kết giới Tân Đông Phương này.

Nhưng từ hôm qua đến giờ y không chịu gọi cho Lâm Thành Bộ.

Hắn không biết tại sao không gọi.

Dường như y đã quen đợi Lâm Thành Bộ gọi cho y?

Có đi đâu hôm nay Lâm Thành Bộ đi làm, giờ này là lúc hắn bận nhất.

Nguyên Ngọ mở ti vi, mở đại một kênh không phải quảng cáo là được, cần bút lông tiếp tục viết chữ.

Tân Đông Phương.

Đầu bếp giỏi.

Thánh phụ.

Jehovah.

Nếu không thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này thì cứ viết hết ra đi.

Lâm Lâm Lâm Lâm Lâm Lâm.

Thành Thành Thành Thành Thành Thành.

Bộ Bộ Bộ Bộ Bộ Bộ.

"Sư phụ! Cao thế này làm sao con treo treo được!" Trong tivi vang lên một âm thanh mạnh mẽ.

Nguyên Ngọ nhìn lướt qua ti vi, một thanh niên cường tráng mặt mũi đau khổ nhìn một cái cây chẳng cao là bao hơn nữa còn rất nhiều chạc.

Không bò lên nổi có chó nó tin, Đại Đầu còn leo được.

"Con phải tin tưởng vào chính mình!" Một ông già nói, "Đây là thử thách của con!"

Thử thách?

Còn có loại thử thách nào tàn vậy hả?

... Thử thách.

Nguyên Ngọ đặt bút xuống.

Dường như y nhận ra được vì sao vẫn không chịu gọi điện cho Lâm Thành Bộ hỏi thăm một chút chuyện hần đi học nâng cao

Y không tin tưởng.

Một đầu bếp, lại còn là đầu bếp xịn của quán, đang làm việc rất tốt, sao bà chủ lại bảo hần đi học nâng cao chứ?

Nói tới nói lui vẫn khó tin.

Lại còn mua vé máy bay đến chỗ khác.

Đúng rồi.

Nguyên Ngọ cần cốc lên uống một ngụm trà.

Thật thần kì, sao Thánh phụ tự nhiên lại thông minh ra vậy.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Nguyên Ngọ có hơi buồn cười, cần cốc đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài một lúc lâu sau lại không cười nổi nữa.

Có lẽ Lâm Thành Bộ muốn kích động y?

Nhưng mà y... không có cảm giác gì.

Không biết là do không tin hay vì không có cảm giác?

Y đột nhiên cảm thấy sợ cái trạng thái này của bản thân, im lặng nhìn cái ghế Lâm Thành Bộ vẫn hay ngồi, nhìn rất lâu.

"Đây là chìa khóa nhà em, đây là chìa khóa xe," Lâm Thành Bộ đặt chìa khóa lên bàn Giang Thừa Vũ, "Anh có rảnh thì để ý hộ em một chút, xem có trộm không, tiện thì tưới cho em mấy chậu cây, ban công nhà em có hai cây vạn tuế..."

"Anh đi á?" Giang Thừa Vũ nhìn hắn, "Sao không bảo Tiểu Ngộ đi?"

"Em vốn định đưa chìa khóa cho anh ấy," Lâm Thành Bộ nhú mày, "Nhưng em lại sợ anh ấy nghĩ em cố tình lấy chuyện này ra để kích anh ấy."

"Thế không phải à?" Giang Thừa Vũ cười.

"Không phải thật mà, lần này em không đi thì sẽ đổi cho đứa khác đi, em với thằng đó không hợp nhau, em không muốn nó vờ ỡ vênh mặt lên với em," Lâm Thành Bộ nhú mày, "Lần này đi cũng coi như có liên quan đến Nguyên Ngộ, em thật không muốn anh ấy cứ thuận theo em như vậy, anh ấy cũng nói với em rồi, là thích, nhưng em cứ ép anh ấy hẹn hò yêu đương có phải không công bằng lắm không?"

"Nhỡ đâu cậu ta chỉ không hiểu rõ cảm xúc của mình thì sao?" Giang Thừa Vũ nói.

"Vây thì coi như tạm tách ra để suy nghĩ đi," Lâm Thành Bộ nhấp bia, "Với cả em hỏi bác sĩ Lương rồi, anh ấy bây giờ không sao, bác sĩ Lương nói đừng biểu hiện đặc biệt gì với anh ấy, ngược lại sẽ làm anh ấy cảm thấy bản thân vẫn chưa bình thường, em chỉ hiểu được ý này thôi, dù sao bác sĩ Lương nói em cứ ừ ừ cạc cạc...."

"Đại khái có thể hiểu như vậy, việc Nguyên Ngọ cảm thấy bản thân không hiểu chuyện tình cảm chẳng qua là tự bản thân cảm thấy, kiểu như thói quen thôi," Giang Thừa Vũ nói, "Đối mặt với trải nghiệm cảm xúc mới, cậu ta sẽ trốn tránh, lấy lý do "tôi không có cảm xúc này" ra để làm cái cớ."

"Em không nghĩ được sâu xa vậy đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Thật ra em chỉ cảm thấy nếu như anh ấy chỉ thích em, lại không muốn làm em thất vọng nên chỉ đều theo ý em, lâu rồi thì ai mà biết anh ấy sẽ nghĩ gì, thật không công bằng với anh ấy."

"Cũng không công bằng với cậu." Giang Thừa Vũ nói.

"Vớ em?" Lâm Thành Bộ cười, "Chắc vậy, em cũng không rõ, chẳng qua sẽ có lúc rất... Rất muốn nhìn thấy trên người anh ấy... nhìn thấy... nói thế nào nhỉ.... yêu một người thì luôn sẽ có khát vọng, người kia sẽ..."

"Khát vọng lên giường à?" Giang Thừa Vũ nhún mày.

"Đấy là anh," Lâm Thành Bộ tắc lưỡi, nhìn chân mày của hắn còn chưa khỏi hẳn, "Chỉ đơn thuần là khát vọng, em không nói được, dù sao vẫn sẽ có chuyện lên giường nhưng không phải đi đầu trước mắt."

"Anh hiểu ý cậu," Giang Thừa Vũ bật cười, "Yêu đương mà, phải là từ hai phía, nếu không thì không công bằng với ai cả."

"Vớ cả," Lâm Thành Bộ nhìn hắn, "Anh để ý Nguyên Ngọ giúp em, để ý một chút..."

"Ài biết rồi biết rồi," Giang Thừa Vũ phát tay, "Cậu ta có gì không ổn thì báo cho cậu."

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Theo đúng thì anh ấy không sao rồi, em chỉ lo lắng thôi."

"Lúc cậu nói chuyện này cậu ta phản ứng thế nào?" Giang Thừa Vũ hỏi.

Lâm Thành Bộ im lặng: "Không có phản ứng gì."

"Không có phản ứng gì?" Giang Thừa Vũ ngẩn người, "Không hỏi cậu đi bao lâu, đi đâu à?"

"Không có, không hỏi," Lâm Thành Bộ cười, "Chắc là hơi bất ngờ, em báo hơi đột ngột."

"Sau đây cũng không?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"...Không có." Lâm Thành Bộ cắn môi.

"Cung phản xạ dài ghê nha," Giang Thừa Vũ thở dài, "Vậy có phải có mỗi mình anh đưa cậu đến sân bay không?"

"Tự em đi, không cần tiễn," Lâm Thành Bộ nói, "Đâu phải đi nước ngoài, muốn về thì mua vé ng ấ hai tiếng là bay về ấ."

Nguyễn Ngọc nghe thấy tiếng di động kêu giữa giấc mơ, y mơ mơ màng màng đưa tay sờ soạng lúc lâu mới mò được, gạt bừa một cái rồi lại ngủ.

"A lô? A lô? Nguyễn Ngọc?" Tận đến khi bên tai vang lên giọng nói xa xôi nhưng rất quen thuộc, y mới từ từ mở mắt cần di động lên nhìn.

Điện thoại của Lâm Thành Bộ.

"Hả?" Y đáp.

"Làm em sợ hết hồn," Lâm Thành Bộ nói, "Anh vẫn chưa dậy đúng không?"

"Ừ," Nguyễn Ngọc nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ chiều rồi, "Hôm nay ngủ hơi nhiều."

"À... Em đang ở sân bay rồi, lát nữa lên máy bay," Lâm Thành Bộ nói, "Báo với anh một tiếng."

"Sân bay?" Nguyên Ngọ vểnh tai lên nghe, không nghe thấy âm thanh gì xung quanh, "Ừ, mấy giờ bay?"

"Hai rưỡi." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Vậy cậu... học cho tốt."

"... Được." Lâm Thành Bộ đáp.

Cúp điện thoại xong Nguyên Ngọ vẫn than thở đầu óc Lâm Thành Bộ vẫn hơi trì trệ, nói dối thì cũng phải chuẩn bị trước âm thanh nền chứ, trên internet nhiều vậy mà...

Có đi đâu đâu thì nghĩ như thế nhưng Nguyên Ngọ vẫn mở mắt ra mở máy tính tra chuyến bay.

Đúng là có chuyến hai rưỡi thật, bay đến một thành phố bốn mùa đầu như mùa xuân.

Nguyên Ngọ đột nhiên không nói rõ được cảm giác trong lòng mình, không biết là xúc động vì chỉ số thông minh lúc cao lúc thấp của Lâm Thành Bộ hay là phát hiện chuyện này hình như là thật.

Y rửa mặt xong lại ăn bữa cái bánh mì rồi bày giấy ra luyện chữ.

Đến ba giờ hai mươi, y lấy điện thoại gọi cho Lâm Thành Bộ.

Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.

Nguyên Ngọ đặt điện thoại xuống nhìn mấy nét chữ như gà bới của mình.

Xấu, xấu vãi hần xấu.

Y hạ quyết tâm từ giờ đến xế chiều nhất định phải viết được ba chữ Tân Đông Phương như một.

Nhiều khi chăm chú làm một việc gì đó thì thời gian trôi qua rất nhanh, lúc điện thoại của Lâm Thành Bộ gọi tới y vẫn đang viết, nhưng đồng hồ đã điểm năm giờ chiều.

"Em đến nơi rồi," Lâm Thành Bộ đi đường thở có hơi gấp, "Báo với anh một câu."

"Vừa đến à?" Nguyên Ngọc ỏi xuống trước máy tính.

"Đúng rồi, trễ giờ," Lâm Thành Bộ nói, "Em thấy người đón em rồi... Xấu hổ quá, còn viết bằng tên vậy vậy nữa..."

"Vậy cậu đi đi." Nguyên Ngọc nói.

Lâm Thành Bộ đập máy xong y nhìn thông tin chuyến bay trên máy tính, chuyến bay bị muộn nửa tiếng.

Y nhú mày, Lâm Thành Bộ vì muốn kích y mà làm đến hẳn trình độ này? Cần thận như vậy?

Đột nhiên y buồn bực.

Không nói được nguyên nhân của sự buồn bực.

Là vì Lâm Thành Bộ đang nói dối hẳn cần thận như vậy hay bởi vì... chuyện này có thể là thật

Một tuần sau Lâm Thành Bộ chỉ gọi hai cuộc điện thoại tới, một cuộc thì kể thầy giáo dạy hẳn cực kì nghiêm khắc, một cuộc thì kêu mệt quá, không có thời gian nghỉ ngơi.

Nguyên Ngọc không muốn hỏi chuyện này nhiều, giống như muốn cố kìm chế hoặc muốn trốn tránh, chính y còn không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

Lâm Thành Bộ có nói chuyện này với Giang Thừa Vũ.

Một tuần Giang Thừa Vũ ngẫm với y mấy lần, y chỉ cần mở miệng hỏi là có thể biết, hơn nữa trong chuyện này Giang Thừa Vũ sẽ không thông đồng hùa theo Lâm Thành Bộ, hẳn sẽ nói thật.

Nhưng y vẫn không hỏi.

Tại sao không hỏi?

Ai biết.

Chỉ cảm thấy không chắc chắn.

Thói quen đúng là một chuyện đáng sợ, y không có thói quen đi dò hỏi, thói quen không đối mặt với sự thật, bác sĩ Lương đúng thật đã từng nói y nhất định phải thay đổi tính cách này,

Nhưng thỉnh thoảng y vẫn mò đến mẫu chốt rồi lại rút về.

Một mực rúc đầu.

Rúc đến nhưc cả đầu.

Tối hôm nay lạnh hơn mọi khi, Nguyên Ngộ làm việc xong vẫn không bắt được xe, taxi chạy qua trên đường đầu có người, app gọi xe tăng thêm tiền cũng không có xe nhận.

Nguyên Ngộ chỉ đành quay về số 18 đến phòng làm việc của Giang Thừa Vũ.

"Hề?" Giang Thừa Vũ vừa mới rót trà định uống, "Tôi nghĩ là ông về rồi? Uống trà không?"

"Không uống," Nguyên Ngộ nói, "Ông cho tôi mượn xe, không bắt được taxi."

"Ừ," Giang Thừa Vũ cúi đầu mở ngăn kéo lấy một chùm chìa khóa xe đưa y, "Lái xe Lâm Thành Bộ đi, đang để không, đồ đây xăng rồi."

Nguyên Ngọ nhìn chìa khóa ngậy ra: "Cậu ấy để chìa khóa xe chỗ ông?"

"Đúng rồi, chỗ đỗ xe dưới nhà cậu ấy không phải ở ngoài trời à, để lâu như vậy sợ rỉ và quệt," Giang Thừa Vũ gật đầu, "Đậu ở chỗ tôi vẫn đậu đấy, góc trong bên phải."

Nguyên Ngọ im lặng rất lâu.

Giang Thừa Vũ bước tới trước mặt y: "Làm sao?"

"Không," Nguyên Ngọ tung chìa khóa trong tay xoay người ra khỏi phòng làm việc, "VẬY tôi đi xe cậu ta."

"À phải rồi," Giang Thừa Vũ gọi y, "Ông có rảnh... Ban ngày không có việc gì đúng không, tôi nhờ cái này."

"Hửm?" Nguyên Ngọ quay đầu.

"Cậu ta nhờ tôi có rảnh thì qua nhà để ý rồi tưới cây tưới hoa gì gì đó, tôi vẫn bận chưa qua," Giang Thừa Vũ lấy một chùm chìa khóa ra, "Ông rảnh qua xem hộ cậu ta nhé?"

"...Ừ." Nguyên Ngọ cẩn thận lấy chìa khóa.

"Mấy nay rảnh thì đi luôn đi, tôi vẫn chưa đến, chết cây cậu ta lại mắng tôi chết." Giang Thừa Vũ nhìn lịch, "Đi từ tuần trước nhỉ... Mấy ngày rồi?"

"Chín ngày." Nguyên Ngọ nói.

Giang Thừa Vũ qua đầu nhìn y: "Ồ, chín ngày."

Xe Lâm Thành Bộ đỗ ngay ở sau số 18, nhưng mà ở trong góc cho nên y vẫn không phát hiện ra.

Ngồi lên xe nổ máy rồi Nguyên Ngọ còn chưa lái xe đi ngay, ngồi trong buồng lái ngậy ra một lúc lâu, đến tận khi thấy Giang Thừa Vũ đi về phía bên này y mới bật đèn lên rồi lái xe ra ngoài.

"Đạch, lâu thế," Giang Thừa Vũ ngậm thuốc lá rụt cổ, "Tôi còn nghĩ ông không biết lái xe đấy."

"Về đi," Nguyên Ngọ lườm hắn, "Cho ông chết rét."

Sau khi lái xe ra ngoài đường Nguyên Ngọ mở nhạc lên, vẫn tiếng hát quen thuộc phát ra.

Lâm Thành Bộ không có sở thích với âm nhạc, có tiếng là được, cho nên cái đĩa CD đặt vào trong ổ là cả mấy tháng không thay, phát đi phát lại mấy bài cũ.

Nguyên Ngọ cảm thấy sắp tạo thành phản xạ có điều kiện rồi, vừa nghe thấy sẽ có cảm giác Lâm Thành Bộ ngồi cạnh.

Y không lái xe về nhà, đến ngã tư giữa đường về nhà và nhà Lâm Thành Bộ, y lái thẳng về phía nhà Lâm Thành Bộ không hề do dự.

Cảm giác cực kỳ quen thuộc

Chiếc xe quen thuộc, âm nhạc quen thuộc, con đường quen thuộc, phong cảnh quen thuộc.

Trong bầu không khí quen thuộc, xe rớt cuộc đến dưới tầng nhà Lâm Thành Bộ.

Tận đến khi mở cửa nhà Lâm Thành Bộ, bật đèn lên, Nguyên Ngọ mới tin chắc Lâm Thành Bộ đi thật.

Chỉ cần không có người ở nhà, cho dù không có chỗ nào thay đổi, dù là không tắt đèn đi nữa thì vẫn sẽ khác. Hơi người là một thứ rất kì quái, chỉ cần ba ngày không có ai ở nhà thì có thể nhận ra được.

Nguyên Ngọ đóng cửa lại, thay giày đi lòng vòng trong nhà, hai chậu vụn tuế ngoài ban công vẫn rất xanh tốt, y sờ qua đất ở trong chậu.

Âm.

Y tặc lưỡi.

Cái tên cáo già Giang Thừa Vũ này.

Nguyên Ngọ ng ẫ xuống ghế salon mở tivi.

Y không biết mình tới đây làm gì, dù sao cũng tới xem qua, đi một vòng thấy không sao y lại không muốn đi nữa, trừng mắt nhìn tivi ngẩn người.

Nhà Lâm Thành Bộ trước giờ vẫn dọn dẹp sạch sẽ, đ ờ trên bàn uống nước cũng đặt gọn gàng, gạt tàn cũng rửa sạch để đấy.

Chắc chắn không phải Giang Thừa Vũ rửa, chỉ có thể là Lâm Thành Bộ tự rửa trước khi ra khỏi nhà.

Nguyên Ngọ rút điều thuốc, c ần lấy bật lửa trên bàn châm, hút mấy hơi r ẫ gây tàn thuốc vào gạt tàn, cảm giác bản thân cũng như cái cái gạt tàn được rửa sạch này, đột nhiên trống rỗng.

Lâm Thành Bộ đi học nâng cao thật, một đ ầu bếp lại còn đang làm việc rất tốt, không dưng chạy đi học ghế salon, th ần kinh.

Bên dưới bàn uống nước có một cái lịch nhỏ, Nguyên Ngọ tiện tay lấy ra xem thử, ngày Lâm Thành Bộ đi còn dùng bút đỏ khoanh tròn, còn đánh thêm mấy dấu hỏi.

Đang do dự xem đi hay không à?

Nguyên Ngọ lật v ề trước xem còn rất nhi ều dấu khoanh, trước kia y không để ý quyển lịch nhỏ dưới g ầm bàn này, bây giờ mới để ý tất cả những hôm y ra ngoài với Lâm Thành Bộ đ ều được khoanh tròn, bên trong còn vẽ kí hiệu.

Có hôm là một cái n ẫ, có hôm là cái ly, còn có cái chỉ có thể đoán ra là pizza... Hôm hai người đi xem phim cũng khoanh, vẽ kèm hai tấm vé xem phim.

Nguyên Ngọ cười, vẽ xấu quá là xấu.

Cười xong lại nhìn mấy thứ này ngây ra, y không nghĩ rằng bản thân lại nhớ hết những chuyện mà bọn họ đã làm được vẽ lại trong vòng tròn đó.

Nguyên Ngọ cầm điện thoại xoay xoay trên tay.

Sau khi xoay được chín chín tám mươi một vòng, y nhấn số của Lâm Thành Bộ.

Bên kia chuông vang rất lâu nhưng không có ai nhận, cuối cùng tự ngắt.

Nguyên Ngọ nhìn màn hình di động, không nghe hả?

Hắn do dự không biết có nên gọi thêm một cuộc nữa không, nhưng do dự chín chín tám mươi một lần đèn màn hình sáng rồi tối sáng rồi tối sáng rồi lại tối y quyết định bỏ qua, lúc quảng di động sang một lên lại vô tình bấm vào số điện thoại lần nữa.

Y vội vàng muốn dập máy nhưng bên kia đã nhận rồi, y chỉ đành hắng giọng rồi đặt điện thoại bên tai.

"A lô! Ai thế!" Một giọng đàn ông truyền ra.

Nguyên Ngọ vừa nghe thấy thì sửng sốt: "Cậu là ai?"

"Tìm Lâm Thành Bộ thì mai gọi lại đi," bên kia nói, "Ngủ như lợn vậy, gọi mãi không tỉnh."

"... Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Cúp điện thoại xong Nguyên Ngọ cảm giác có hơi không tự nhiên, sau đó lại mờ mịt

Học nâng cao, lại còn học với một đầu bếp cực kỳ cực kỳ xịn ở trong một khách sạn cực kỳ cực kỳ xịn, chuyện xịn như vậy mà lại không có phòng riêng.

Người cùng phòng lại còn nhận điện thoại của Lâm Thành Bộ tự nhiên như ruồi... còn có vẻ khó chịu.

Nguyên Ngọ ném di động sang một bên, cần đi đầu khiến từ xa mở tivi bật một vòng hơn một trăm kênh truyền hình xong y cảm thấy nên đi ngủ rồi.

Từ lúc đứng dậy khỏi ghế salon y mới thấy mình buồn ngủ rồi, hẳn khác Giang Thừa Vũ, bất kể buổi tối làm việc lâu thế nào cũng không đổi được đồng hồ sinh học, đến giờ này là díp mắt vào.

Y đứng trong phòng khách im lặng một lúc rồi vào phòng ngủ của Lâm Thành Bộ.

Không thì hôm nay... ngủ ở đây đi.

Y định tìm quần áo của Lâm Thành Bộ để đi tắm, vừa mới kéo cửa tủ quần áo ra, y cảm giác hình như bên cạnh có người, hơn nữa còn đang nhìn chằm chằm vào y.

Y sợ hãi lùi lại một chút.

Lúc nhìn sang phát hiện Lâm Thành Bộ treo bức tranh Thánh phụ kia ở sau cánh tủ.

Còn dùng bút dạ viết hai chữ A men lên cánh tủ.

Ày, ông trẻ à.

Nguyên Ngọ cúi gắt lấy quần áo ra, đóng rầm cửa lại.

Lúc cần quần áo vào phòng tắm xong lại càng nghĩ càng thấy buồn cười, dựa vào tường cười như điên một lúc lâu.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 52

Đồng hồ sinh học của Lâm Thành Bộ thật mạnh mẽ, hơn một tuần lễ rồi vẫn chưa quen với việc năm rưỡi đã phải rời giường, mỗi sáng sớm trong đầu hẳn lại vang lên bài hát.

Tôi cùng sự kiên cường của mình, nắm chặt chần nhất quyết không thả....

Sau đó ép buộc bản thân mở mắt trong tiếng gào thét của bạn cùng phòng.

Ở chung phòng với hắn là một tên nhóc gầy đét tên Hác Lai, Lâm Thành Bộ cố gắng kiềm chế không hỏi hắn xem có người em trai tên Hác Lại Tới không?

"Sao ông ngủ khỏe vậy." Hác Lai vừa đánh răng vừa bước lại gần giường hắn, thò mặt ngay bên trên, "Tôi mà ở nhà là chạy xong một vòng quay về rồi đấy."

"Bọt kem đánh răng mà nhỏ vào mặt tôi là tôi đập ông đấy," Lâm Thành Bộ nhìn cả miệng nhoe nhoét kem đánh răng đang chực nhều xuống của cậu ta. "Nói là làm đấy."

Hác Lai cười há há đi ra ngoài.

Lâm Thành Bộ ngẩng dậy, đợt học nâng cao này, nói dễ nghe thì là nâng cao nhưng thực ra chính là đào tạo huấn luyện, chẳng qua thầy hướng dẫn là đầu bếp chính xịn của xịn của khách sạn, không phải đóng tiền là đến được, phải có người đề cử, tránh làm hỏng danh tiếng của thầy giáo.

Đào tạo khổ sở biết bao, nhất là trong mắt thầy giáo thì bọn họ là đám ngay cả kiến thức cơ bản cũng không qua nổi mức trung bình.

Lâm Thành Bộ ngày nào cũng thấy ngủ chưa đủ, đào tạo vất vả không sao, mắng mỏ chê bôi thêm nữa cũng được, đâu là những việc mình phải làm hàng ngày, chẳng qua yêu cầu cao hơn một chút.

Đáng sợ nhất là ngày nào cũng phải tổng kết, không phải báo cáo bằng miệng, mà là bằng văn bản giấy trắng mực đen.

Thứ gần nhất Lâm Thành Bộ viết dạo này là "Việc tử tế: Jehovah Bộ Bộ - Danh sách thất thoát và hao mòn cho Tiểu Ngộ"...Báo cáo tổng kết cái quái gì chứ.

Mặc dù thầy chỉ yêu cầu một trăm năm mươi chữ nhưng hắn vẫn thấy khổ vô cùng, cả ngày khổ nhất là cái báo cáo này, nặn ra được mười lăm chữ đã tốn sức lắm rồi, còn không được viết xạo chớ, hôm đầu tiên hắn viết một câu hôm nay trời trong xanh nắng vàng ấm áp tâm trạng thật tốt bị thầy mắng cho ba phút.

"Vẫn chưa dậy được à!" Hác Lai rửa mặt xong đi ra thấy hắn vẫn ng ã ở mép giường, "Đến muộn lại bị ăn mắng!"

"Hây!" Lâm Thành Bộ xuống giường đi vào nhà vệ sinh, vừa đánh răng vừa nhéo nhéo bụng mình, chưa tới nửa tháng, thịt ở bụng xẹp đi không ít rồi.

Cũng ổn, coi như giảm cân.

"À đúng rồi," Hác Lai đẩy cửa vào nhà vệ sinh, "Quên không báo ông..."

"Cái địch nói gì thì đứng ngoài mà nói," Lâm Thành Bộ sợ hết hồn, tí nữa thì nuốt luôn kem đánh răng, "Tôi mà đang đi ị thì sao?"

"Vậy ông cứ ị thôi, gì mà lịch sự thế," Hác Lai lùi ra ngoài đóng cửa lại đứng ngoài nói, "Nửa đêm hôm qua điện thoại ông kêu hai lần, ầm không

chịu nổi nhưng không gọi được ông nên tôi..."

Cậu ta còn chưa nói hết Lâm Thành Bộ đã mở cửa đi ra cầm lấy điện thoại ở đầu giường, thấy trong lịch sử cuộc gọi quả nhiên có số của Nguyên Ngọ, thời gian gọi là mười hai giờ ba mươi tư phút.

"Ông nói gì với anh ấy?" Lâm Thành Bộ đột nhiên căng thẳng.

"Tôi bảo ông ngủ như lợn vậy, gọi không dậy, bảo hôm nay hãy gọi lại." Hác Lai nói.

"Anh ấy bảo sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Bảo Ừ," Hác Lai nhìn hắn, "Ai thế, cuống quýt lên vậy? Cũng đâu phải vợ gọi đến kiểm tra đâu, mà tra thì cũng có sao, không phải con gái nghe điện..."

"Anh ấy không nói có chuyện gì à?" Lâm Thành Bộ nhìn thời gian cuộc gọi, trễ như vậy Nguyên Ngọ lại gọi điện thoại cho hắn làm gì?

"Không nói gì," Hác Lai nói, "Nhanh lên, tôi không đợi ông đâu, tôi đi trước đây."

Lâm Thành Bộ vội vàng rửa mặt, vừa mặc quần áo vừa gọi điện cho Giang Thừa Vũ, bây giờ sớm quá, nhớ đâu Nguyên Ngọ không có chuyện gì thì là đang ngủ say rồi.

Dĩ nhiên cũng là lúc Giang Thừa Vũ đang ngủ say...

"Cái đêch mợ, bây giờ là mấy giờ vậy ngài Lâm Thành Bộ yêu dấu!" Giọng Giang Thừa Vũ vừa ngái ngủ vừa tức giận, "Mẹ nó chứ ngày trước không đề cậu ra làm giờ hối hận với hèn."

"Nguyên Ngọ hôm qua gọi điện cho em," Lâm Thành Bộ vừa xỏ giày vừa mở cửa, "Anh ấy không sao chứ?"

"Cậu ta có chuyện mà anh lại không gọi cho cậu à!" Giang Thừa Vũ nghiến răng nghiến lợi, "Ngày hôm qua cậu ta lái xe cậu về hay là ngủ rồi"

lên xe lại tức cảnh sinh tình nhớ tới cậu."

"À," Lâm Thành Bộ thở phào nhẹ nhõm, "Vậy anh ngủ tiếp đi."

"Anh ngủ cậu đấy!" Giang Thừa Vũ nói, "Mẹ nó ông đây vừa mới nhắm mắt..."

Nguyên Ngọ không sao.

Chắc Nguyên Ngọ nửa đêm nghĩ tới hắn nên gọi một cuộc điện thoại...

Không, gọi hai cuộc.

Mặc dù cảm thấy hơi kì lạ, không hợp với tác phong của Nguyên Ngọ lắm nhưng Lâm Thành Bộ vẫn có chút hưng phấn không kiềm chế được, lúc bước vào nhà bếp còn sải bước vui vẻ.

Hắn không đến muộn nhưng thầy đến rồi, thầy giáo họ Lưu là người rất nghiêm túc, từ lúc đến đây tới giờ Lâm Thành Bộ chưa từng thấy ông cười, bình thường Lâm Thành Bộ thấy ông là ngoan ngoãn cung kính gọi bếp trưởng Lưu.

Lúc này tâm tình đang dâng cao phơi phới, thấy bếp trưởng Lưu vẫn còn chưa kéo mình về được, hơn vớ phát tay với ông: "Hề lô ~"

Bếp trưởng Lưu ngây ngẩn, hai giây sau tròn mắt nhìn hắn đầy khó hiểu: "Hi."

Bên cạnh đã có người không nhịn được bật cười, bếp trưởng Lưu bây giờ mới lấy lại tinh thần: "Cậu Lâm Thành Bộ hôm nay tâm tình có vẻ tốt! Chỉ bằng buổi trưa không cần nghỉ nữa!"

Lâm Thành Bộ vội vàng cúi đầu đứng nghiêm chỉnh, ừ ừ một lúc rồi bỏ điện thoại vào tủ đồ cá nhân, trong thời gian học không được dùng điện thoại, hắn nhắn cho Nguyên Ngọ một cái tin nhắn nhanh rồi đóng cửa tủ lại.

Nhưng cả ngày Nguyên Ngọ không nhắn lại cho hắn, buổi trưa lúc nghỉ ngơi Lâm Thành Bộ có liếc qua điện thoại, chỉ thấy mấy dòng nghiệp bên

Xuân Trĩ nhấn tin hỏi han hẩn học tập thế nào, thật thất vọng.

Chắc vẫn đang ngủ? Nguyên Ngọ ngủ đến trưa mới dậy vẫn là chuyện bình thường mà.

Buổi chiều bếp trưởng Lưu hướng dẫn riêng cho hẩn xong nói có thể nghỉ ngơi, hẩn chạy đi lấy điện thoại trước nhưng vẫn không nhận được tin nhắn của Nguyên Ngọ

Hẩn ném điện thoại sang một bên, khẽ thở dài, chớp mắt trước một chút vậy, không lát nữa viết báo cáo tổng kết máu lại không lên não kịp.

Báo cáo chết tiệt!

Nguyên Ngọ nhắm mắt lại vươn vai thật dài, lúc với tay lên tủ đầu giường muốn lấy cốc uống nước thấy trống không.

Hẩn mở mắt, mơ màng thấy vị trí tủ đầu giường trống không.

Trộm?

Trộm vào cuồn mất tủ đầu giường?

Trộm thật có cá tính...

Sững sờ một lúc Nguyên Ngọ mới phát hiện ra đây không phải phòng ngủ của mình, lơ mơ nhìn ra mấy lan can sắt màu đen y mới sực nhớ ra đây là giường của Lâm Thành Bộ, chính là mấy thanh sắt màu đen đầu giường từng có mối quan hệ thân thiết với tay y.

Nguyên Ngọ trở mình từ từ ng ẩ dậy, tủ đầu giường của Nguyên Ngọ đặt ở phía bên kia, y cần lấy cốc nước đã rót đầy từ tối hôm qua uống một ngụm.

Mình ngủ ở nhà Lâm Thành Bộ một đêm.

Một mình.

Lại còn ngủ rất ngon, thời gian hiện trên điện thoại làm cho y giật mình, nhìn rất lâu mới biết là năm giờ chiều chứ không phải năm giờ sáng.

"Đệch." Y xoa xoa cái đầu đang nhức của mình, cầm điện thoại bước xuống giường vừa đi vừa nhìn tin nhắn trên điện thoại.

Hai tin, một của Giang Thừa Vũ nói mới lấy rượu, bảo y buổi tối đến sớm một chút qua uống thử.

Còn một cái của Lâm Thành Bộ.

- Hôm qua em mệt quá, ngủ như chết không nghe thấy chuông điện thoại.

Nguyên Ngọ chiu mầy, học nâng cao thôi mệt đến thế nào chứ...

- Không có gì đâu, chỉ định báo với cậu tôi đi xe của cậu.

Vừa nhắn tin xong, còn chưa bước phòng tắm thì Lâm Thành Bộ đã gọi sang.

"A lô?" Nguyên Ngọ nghe điện thoại.

"...Không phải anh vừa dậy đấy chứ?" Lâm Thành Bộ nghe giọng y thì ngáy ra.

"À thì... vừa dậy xong," Nguyên Ngọ vào phòng tắm nhìn trong gương, ngủ đến tóc tai tán loạn, thay mỗi quần áo ra ngoài ăn cơm có vẻ không ổn lắm.

"Em còn tưởng anh không muốn nhắn tin lại cho em," Lâm Thành Bộ cười, "Hôm qua ngủ muộn quá sao?"

"Cũng không, như mọi khi thôi," Nguyên Ngọ mở vòi nước, muốn vặn nước nóng để tắm nhưng không thấy vòi hoa sen chảy nước, y lại mở vòi bồn rửa, nước róc rách chảy ra, lại vặn vòi hoa sen, không có nước, y thở dài, "Vòi hoa sen nhà cậu hỏng à? Sao không có nước?"

"Không phải đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Phía dưới có một cái van, trước lúc đi em có khóa lại."

"À," Nguyên Ngọ mở van ra, nước trong vòi hoa sen bắt đầu chảy, "Có rã."

Lâm Thành Bộ lúc này hình như mới phát hiện, giọng nói đột nhiên cao lên: "Anh ở nhà em?"

"À," Nguyên Ngọ khựng lại, lúc hỏi cái vòi hoa sen sẽ cũng là thuận miệng thì hỏi, bây giờ có hơi ngượng ngùng, "Ừ... Thừa Vũ bảo tôi..."

"Hôm qua anh ngủ lại ở nhà em?" Lâm Thành Bộ lại hỏi.

"...Ừ," Nguyên Ngọ đóng vòi hoa sen lại dựa vào tường, "Cậu nói chuyện đừng có gào lên thế được không?"

"Hôm qua anh về thẳng nhà em?" Lâm Thành Bộ lập tức nói nhỏ lại, không kìm được ý cười, "Sau đó ngủ lại luôn?"

"Đúng đúng đúng đúng đúng đúng, làm sao?" Nguyên Ngọ nói, "Không được ngủ lại nhà cậu à?"

"Được được được được được... Anh cứ ngủ cứ ngủ," Lâm Thành Bộ nói lia lịa: "Anh cứ ngủ đi, trước khi đi em có thay ga giường rã."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, không biết nói gì.

"Hầy, muộn muộn em gọi điện cho anh nhé?" Lâm Thành Bộ nói, "Em ăn cơm trước đã, lát còn phải viết báo cáo tổng kết, tối còn tiếp tục... Em ăn xong gọi anh nhé?"

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp, "Các cậu học nâng cao mà như đánh giấc vậy?"

"Không khác gì mấy đâu, bếp trưởng xịn sò hướng dẫn tụi em cảm thấy chúng em chẳng làm được cái vẹo gì, buổi tối còn già chúng em kiến thức cơ bản nữa," Lâm Thành Bộ nói, "Mục tiêu chính là già mấy đứa học hành không tử tế không chính quy như em."

Nguyên Ngọ đột nhiên khó chịu: "Ông ta đồ cậu nấu r ồi à? R ồi bảo cậu không làm được?"

"Ăn r ồi, ăn xong chỉ ra một đống sai sót, làm em cũng ngơ luôn," Lâm Thành Bộ cười nói, "Có đi đâu ông ấy khác sư phụ em, ông ấy học hành bài bản, học với ông ấy đương nhiên có lợi."

"Phải học mất bao lâu?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Còn hai tháng nữa," Lâm Thành Bộ nói, "Vừa đúng đầu năm thì về"

"Lâu... như vậy," Nguyên Ngọ sững sốt, "Người ta học nâng cao không phải một tháng à?"

"Nhiều kiến thức kinh nghiệm lắm, đâu phải có tiền là học được đâu, ba tháng là còn ít đấy," Lâm Thành Bộ nói, "Em về mà có thể ngang hàng với sư phụ thì thật tốt biết bao."

"Cậu... đi ăn trước đi." Nguyên Ngọ nói.

Sau khi dập máy Nguyên Ngọ đi tắm xong mặc quần áo trung niên của Lâm Thành Bộ vào, tối nay phải đến số 18, đứng sau quầy bar mặc loại quần áo hiên lành tũ tể không màu mè phong cách chắc sẽ có người nghĩ y giả mạo mất.

Hắn nhìn đồng hồ, định ra ngoài ăn đồ gì đó rồi về nhà thay quần áo,

Vừa mới ra đến cửa thang máy Lâm Thành Bộ đã gọi điện thoại sang.

"Ăn nhanh vậy sao?" Nguyên Ngọ ngạc nhiên.

"Đồ ăn ở canteen có thể không ăn nhanh à, em đi muộn chẳng còn gì mấy, ăn qua loa thôi tiện thể giảm cân luôn." Lâm Thành Bộ nói.

"Dạ dày cậu đợt này tạch thật rồi." Nguyên Ngọ nói.

"Không đâu, em có chú ý mà," Lâm Thành Bộ cười, "Em kể anh nghe cái này, em gầy rồi."

"Vậ à," Nguyên Ngọ lên xe của Lâm Thành Bộ, "Chụp tấm hình cho tôi xem nào."

"...Giờ thì thôi đi, hai hôm nữa nhé?" Lâm Thành Bộ có hơi do dự.

"Xem ra là không g`ây." Nguyên Ngọ cười.

"Không phải, thật ra... tại vì..." Lâm Thành Bộ lắp bắp nửa ngày mới cắn răng, "Được r`ồi, em chụp cho anh xem."

Gọi điện chỉ được mấy phút Lâm Thành Bộ đã vội vàng đi viết tổng kết, vì vậy dập máy.

Nhưng không quên gửi ảnh sang.

Nguyên Ngọ mở hình ra nhìn ngẩn người, sau đó bật cười.

G`ây thật luôn?

Mới có mười ngày mà g`ây đến mức này?

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm mặt Lâm Thành Bộ, không biết là vì cho dù có cười cũng không che được vành mắt đen thui với gương mặt ti`êu tụy, hay bởi vì nhìn tên nhóc này ít nhất ba ngày chưa cạo râu r`ồi, tóm lại nhìn cảm giác g`ây đi nhi`ều.

Học nâng cao kiểu chết tiệt gì mà ép người ta thành ra thế này.

Có lẽ không chỉ riêng gì lần học bổ túc này, Nguyên Ngọ ném điện thoại sang một bên chạy xe, từ sau hôm đi ăn ở Xuân Trĩ về, Lâm Thành Bộ vẫn có hơi ti`êu tụy, có lẽ bởi chính sự mơ h`ồ của y mà đến y còn khó chịu.

Bây giờ lại còn học nâng cao vất vả thế này nữa, Nguyên Ngọ khẽ thở dài.

Hơi hơi đau lòng.

Hoặc là... không phải hơi hơi, đau lòng rất rõ ràng.

Vào lúc này y trong đầu chỉ toàn bất mãn với bà chủ của Xuân Trĩ đưa Lâm Thành Bộ đi học nâng cao vợ va vợ vắn và cả đầu bếp tiêu chuẩn cao nghiêm khắc cái quần què gì đó nữa.

Nâng cái gì mà nâng nữa?

Khả năng nấu ăn của Lâm Thành Bộ trong mắt y thì không khác gì tài nghệ pha rượu của y vậy, chẳng có gì phải nâng cả, hấn còn đi nâng giúp cho người khác nữa...

Nguyên Ngọ đến số 18 sớm hơn so với bình thường, Giang Thừa Vũ lúc này đã ngồi ở chỗ cũ, thấy y thì ngay lập tức giơ ngón giữa: "Sau này gọi điện thì nhìn giờ trước."

"Sao đây?" Nguyên Ngọ ngồi xuống, "Tôi gọi cho ông à?"

"Ông hơn nửa đêm gọi điện cho Lâm Thành Bộ, sau đó cậu ta không nhận, rồi sao, năm giờ sáng! Năm giờ sáng đây anh Tiểu Ngọ ạ," Giang Thừa Vũ giơ năm ngón ta, "Mẹ nó tôi vừa mới nhắm mắt, cậu ta gọi điện hỏi tôi ông có phải có chuyện gì không!"

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống cười: "Lát pha cho ông một cốc đồ uống riêng."

"Ông ném thử rượu trước đã," Giang Thừa Vũ giơ tay lên, Đại Tề chạy lại từ sau quầy bar đặt chai rượu lên mặt bàn, "Loại ông thích."

"Tôi uống rượu lúa mạch nào cũng như nhau mà," Nguyên Ngọ tự rót cho mình nửa ly.

"Cái này khác," Giang Thừa Vũ nói, "Tặng ông đây."

"Cảm ơn," Nguyên Ngọ cầm ly lên uống một hớp lại dựa lưng vào ghế, "Hôm nay lại bơ vợ một mình à."

"Không ai chơi với tôi," Giang Thừa Vũ nói, "Tên nhóc kia nằm viện rồi."

Nguyên Ngọ nhú mày: "Ông ra tay nặng quá à?"

"Đệch, không phải tôi đánh," Giang Thừa Vũ nói, "Viêm ruột thừa... Ông có biết cái cảm giác đang làm dở thì đột nhiên đau ruột thừa không, nhìn cậu ta đau như vậy tôi còn nghĩ là cậu ta gãy ở trong r ồi chứ...."

Nguyên Ngọ quay mặt đi cười, sau đó mới nói một câu: "Tôi hỏi này sao đợt này lại đổi gu thế, mọi khi đầu là mấy kiểu thư sinh mà?"

"Sao trọng điểm của ông lại lệch như vậy," Giang Thừa Vũ thở dài, nghĩ nghĩ r ồi cười, "Loại tôi thích là kiểu như Lâm Thành Bộ đấy."

Nguyên Ngọ giơ ngón giữa thẳng trước mặt hắn không lên tiếng.

"Không nói tôi nữa," Giang Thừa Vũ tặc lưỡi, "Hôm nay ông gọi cho Lâm Thành Bộ chưa?"

"R ồi," Nguyên Ngọ uống rượu, "Gọi r ồi.... Ông biết chuyện cậu ấy phải đi ba tháng không?"

"Không biết, không nói với tôi," Giang Thừa Vũ nói, "Ba tháng thì sao?"

"Tôi còn nghĩ chỉ một tháng." Nguyên Ngọ nói.

"Một tháng đó chỉ đủ làm nóng người, không phải học chuyện nghiệp à, ba tháng là bình thường mà," Giang Thừa Vũ nói, "Đợi lúc về.."

Giang Thừa Vũ nói giữa chừng lại ngừng, Nguyên Ngọ đợi một lúc r ồi nhìn hắn: "Sao?"

"Ông nhớ cậu ta à?" Giang Thừa Vũ cười hỏi.

"Hả?" Nguyên Ngọ gãi người.

Ông nhớ cậu ta à?

Trước giờ Nguyên Ngọ không nghĩ đến chuyện này, hoặc y vẫn nghĩ Lâm Thành Bộ đang gặt y, cho đến hôm qua mới tin chắc, lại đến hôm nay mới biết Lâm Thành Bộ phải đi ba tháng.

Cho nên y chưa kịp nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng Giang Thừa Vũ đột nhiên hỏi như vậy làm Nguyên Ngọ nhất thời sững sờ.

Nhớ à?

Mười ngày không gặp, không, đâu chỉ mười ngày, một tuần trước khi đi Nguyên Ngọ đã không gặp hẳn rồi, nói vậy là hơn nửa tháng?

Trong chớp mắt dường như Nguyên Ngọ nhận ra được căn nguyên trong lòng mình vẫn luôn buồn bực là từ đâu.

Là vì Lâm Thành Bộ sao?

Là vì hơn nửa tháng chưa gặp Lâm Thành Bộ sao?

Nguyên Ngọ đứng sau quầy bar bắt đầu pha rượu, vẫn chưa lí giải được tâm tư của mình.

Y nâng tay lên lắc lắc cái chai dưới ánh đèn nhấp nháy.

Có phải nhớ Lâm Thành Bộ rồi không?

Tay có thể cảm nhận được sức nặng của chất lỏng trong bình, tay phải ném chai lên, chai lộn vòng bay sang bên trái rơi xuống, đưa tay sang trái tiếp lấy cái chai vòng ra sau lưng, bốn phía quầy bar vang lên tiếng hô hào, tay phải lại đón lấy đặt lên quầy bar.

Quen biết Lâm Thành Bộ lâu như vậy, từ từ nghĩ lại, cậu trai cười nhìn rất chân thật, dựa vào thềm mi đàn ông từ già đến già thì nhìn cũng đẹp trai, vẫn luôn ở bên cạnh y từ đầu đến cuối, trước sau trái phải trên dưới, trong tầm mắt, trong cái liếc mắt, trước giờ chưa khi nào lâu như vậy mà chưa nhìn thấy bóng dáng hẳn.

Trước kia y sợ quen với sự tồn tại của Lâm Thành Bộ, một khi hẳn biến mất thì y sẽ thấy hụt hẫng mất mát.

Nhưng bây giờ sự thật bày ra trước mắt, y lại không mất mát như tưởng tượng, có lẽ là vì y biết Lâm Thành Bộ không hề biết mất, cho nên cái hụt hẫng hơn là vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy gương mặt kia, bóng dáng kia.

Nguyên Ngọ kết thúc lượt biểu diễn đầu tiên thì cầm cốc rượu pha chế riêng cho Giang Thừa Vũ đặt lên bàn

"Cho ông." Y đặt đồ xuống trước mặt Giang Thừa Vũ rồi kéo khẩu trang xuống.

"Nguyên Ngọ," Giang Thừa Vũ đẩy ly rượu tới trước mặt y, "Bạn nhìn mình này."

"Nhìn phát ngấy rồi." Nguyên Ngọ nhìn hẩn.

"Mình là Giang Thừa Vũ mà bạn nhìn phát chán rồi phải không?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Đây là cái cốc đồ uống định của định pha riêng cho ông chủ của ông đây hả? Ông nhớ Lâm Thành Bộ rồi," Giang Thừa Vũ chỉ chỉ cái cốc, "Thừa nhận đi."

Nguyên Ngọ nhìn theo ngón tay hẩn chỉ vào cái ly, một cái ống hút cắm trong lớp kem bơ dày.

"À." Y đáp.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 53

Nguyên Ngọ không biết vì sao hôm nay mình lại lái xe Lâm Thành Bộ đến dưới lầu nhà Lâm Thành Bộ.

Lên cơn à.

Y không xuống, ngồi trong xe châm một điếu thuốc.

Hạ cửa kính xe xuống, vừa hút được một hơi đã bị gió thổi cho run cầm cập, y đành đóng cửa kính xe lại mở cửa sổ trời của ô tô ra.

Lúc này đã hơn mười hai giờ đêm, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có một vài người làm ca đêm về muộn chạy vào trong hành lang.

Nguyên Ngọ tự nhiên cảm thấy vắng lặng,

Ngày trước ở một mình không có cảm giác gì, thậm chí còn thấy thoải mái, một mình đến quán bar, một mình đi về nhà, một mình ăn cơm, ra ngoài một mình, thỉnh thoảng gặp gỡ bạn bè nói hai ba câu.

Rất tốt.

Y cũng trải qua những ngày mơ mơ hồ hồ trên thuyền như vậy, nhiều khi Đại Đầu đến lái nhải lâu quá y sẽ thấy phiền rồi đuổi nó về nhà.

Nhưng bây giờ có hơi khác, y hi vọng ở bên cạnh mình có tiếng động, có người nói chuyện, có người chơi điện thoại.

Mà "có người" này nếu như là Lâm Thành Bộ thì càng tốt.

Nguyên Ngọ phả ra một hơi khói, muốn gảy tàn thuốc qua cửa sổ trời, vừa vươn tay thì thấy đầu đèn thuốc chọc vào thứ gì đó, tiếp theo có những chấm tàn thuốc rơi xuống theo tay y.

"Ấy!" Y sợ hết hồn, vội vàng phải phải quần áo và ghế ngã, ngẩng đầu nhìn xem có chuyện gì thì phát hiện đã mở cửa sổ trời ra rồi nhưng chưa gỡ tấm chắn nắng xuống, đầu thuốc lá của y dí vào làm cháy một lỗ trên tấm chắn nắng.

Chậc.

Ngáo thật rồi, trong xe có gạt tàn mà.

Xe Lâm Thành Bộ không phải mới nhưng đi hơn ba năm rồi, được giữ gìn tốt lắm, Nguyên Ngọ nhìn chăm chăm vết cháy cũng xót hộ hẩn.

Nguyên Ngọ đang nghĩ xem ngày mai có nên đi thay tấm khác không thì điện thoại reo.

Y lôi điện thoại ra nhìn đồng hồ trên xe, sắp một giờ sáng, cuộc gọi hiển thị trên màn hình là Lâm Thành Bộ.

"Cậu không ngủ à?" Y nghe điện thoại.

"Ngủ rồi," Lâm Thành Bộ thì thầm, "Mà em dậy đi vệ sinh, xem đồng hồ thì thấy chắc giờ này anh vừa từ số 18 về nên gọi điện."

"Có chuyện gì không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không có chuyện gì," Lâm Thành Bộ cười, "Biết anh giờ này chưa ngủ, muốn nghe giọng của anh."

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn lên đầu, "Vừa hay tôi có chuyện này bảo cậu."

"Chuyện gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cái tấm... chắn nắng cửa sổ trời trong xe cậu," Nguyên Ngọ sờ sờ tấm chắn nắng, "Tôi vừa làm nó cháy một lỗ rồi."

".... Nó có thù với anh à?" Lâm Thành Bộ ngăn người, "Dùng cái gì đốt vậy?"

"Tàn thuốc." Nguyên Ngọ nói.

"Anh dúi tàn thuốc lên trần xe hả?" Lâm Thành Bộ giật mình.

"Tôi muốn gảy tàn thuốc ra ngoài." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ có hơi mờ mịt, "Cháy rồi thì thôi, dù sao cũng đâu có ai ngẩng lên nhìn."

"Ngày mai thay tấm chắn khác cho cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Không cần, tiền đó thà anh mua trà sữa cho em còn hơn," Lâm Thành Bộ nói, "Tốt biết bao...."

"Tôi mua cho cậu mấy bộ quần áo nhé," Nguyên Ngọ thở dài, "Quần áo cho người già ở trong tủ của cậu tôi không thể nhìn nổi nữa."

Lâm Thành Bộ bật cười, "Sao lại là ông già được, sao anh lại thấy nó già được chứ."

"Quá đúng đắn," Nguyên Ngọ nói, "Quá bình thường."

"Em là người bình thường mà," Lâm Thành Bộ cười nói.

"Cậu không phải người bình thường, cậu là Jeho Tiểu Hoa..." Nguyên Ngọ nói đến chỗ này đột nhiên nhớ tới bức Thánh phụ và chữ A men trong cửa tủ của Lâm Thành Bộ, hơi nóng máu, "Đúng rồi có phải cậu có bệnh à."

"...Có à?" Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Chắc không có gì bệnh lắm."

"Cậu dùng não kiểu gì mà đem cái tranh chữ thập đấy treo ở cánh tủ vậy?" Nguyên Ngọ nói, "Lúc mở cửa tủ không có cảm giác đắm chìm trong ánh sáng của chúa à?"

"À," Lâm Thành Bộ cười cười, "Ai mà biết anh lại mở cửa đây, em không tìm được chỗ treo, treo trên tường thấy có hơi..."

"Cuốn lại cất trong ngăn kéo không được sao?" Nguyên Ngọ nói.

"Không được," Lâm Thành Bộ nói, "Anh tặng em đâu được mấy thứ, cái đồng hồ kia em đeo suốt mà còn rơi xuống nước ở bến tàu cũ mất rồi."

"Sau đó không phải cho cậu cái khác rồi còn gì?" Nguyên Ngọ nhớ lại dáng vẻ Lâm Thành Bộ lặn dưới nước tìm đồng hồ hôm đó, khẽ thở dài, "Đâu đến mức đấy."

"Anh không hiểu đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Trước kia tin nhắn anh gửi cho em em đều lưu không xóa cái nào, anh không tiếc nhưng em tiếc."

"Ít nên mới tiếc," Nguyên Ngọ ngả ghế ra sau dựa vào nhắm mắt lại, "Nếu như có nhiều thì không tiếc nữa đúng không?"

"Ai nói thế, tình cảm với tiền bao nhiêu cũng không đủ," Lâm Thành Bộ nói, "Nhiều mới thấy an toàn, làm người sợ nhất không an toàn."

Nguyên Ngọ im lặng ngẫm nghĩ không đáp.

"Sao thế?" Lâm Thành Bộ ở bên kia hỏi.

"Không," Nguyên Ngọ cười, "Ai lại đem cả tiền vào nói chung như vậy."

"Nói mỗi tình cảm sợ anh thấy khiên cưỡng quá, lấy thêm một cái so sánh có tính thuyết phục." Lâm Thành Bộ hiền ngang trả lời.

Nguyên Ngọ cười thật lâu.

"À," Lâm Thành Bộ thì thầm, "Anh vẫn ở trên xe à?"

"Đúng vậy." Nguyên Ngọ đáp.

"Dưới nhà em à?" Giọng Lâm Thành Bộ không hề giấu giếm ngập tràn sự mong đợi.

"Ừ." Nguyên Ngọ cảm thấy với trạng thái này của hắn thì cho dù y không ở dưới nhà hắn cũng sẽ nói là có để hắn không thất vọng.

"Vậy anh lên đi, ngồi mãi trong xe làm gì," Lâm Thành Bộ lập tức cười, "Được rồi, em chỉ nghe giọng anh chút thôi, không có việc gì, anh lên nhà đi, em đập máy đây, lát nữa tên cùng phòng em lại gào lên."

"À phải rồi," Nguyên Ngọ đột nhiên nghĩ đến, "Sao các cậu không có phòng riêng à? Ngủ thế nào?"

"Ở phòng khách sạn hai giường luôn, không tệ chút nào, vốn trước kia định sắp xếp ở phòng kí túc gì gì đó, ở đó còn giường tầng cơ." Lâm Thành Bộ nói.

"Bạn cùng phòng cậu... là ai?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Đầu bếp, giống em đấy." Lâm Thành Bộ nói.

"À," Nguyên Ngọ đáp, cảm thấy câu trả lời này của Lâm Thành Bộ chưa đầy đủ.

Giống như có lúc bạn cảm thấy có chỗ nào đó ngứa ngáy nhưng gãi mãi mà không đúng chỗ, căn bản không biết ngứa chỗ nào, cảm giác bây giờ của y chính là như vậy, cảm thấy cứ có chỗ không thoải mái mà câu trả lời của Lâm Thành Bộ vẫn không làm biến mất được chỗ khó chịu này.

"Em phát hiện ra chuyện này," Lâm Thành Bộ đột nhiên bật cười, "Chú à, có phải chú ghen không?"

"...Sao cậu lại có ham muốn tôi ghen đến thế?" Nguyên Ngọ không biết làm sao.

"Đi đường vòng mà, không thể ham muốn anh yêu em," Lâm Thành Bộ nói, "Thôi thì cứ ham muốn anh ghen trước đi."

Nguyên Ngọ không lên tiếng, nhú mày.

Ghen à?

Là vì thế sao?

Lâm Thành Bộ ở cùng một tên con trai khác, ba tháng, ban ngày gặp mặt huấn luyện với nhau, buổi tối về phòng ngủ cùng nhau, mặc dù không đi tắm với nhau nhưng thay quần áo chắc sẽ không né tránh...

Má nó thế này khác đểch gì sống chung?

"À," Nguyên Ngọ giống như ăn cả một tuýp mù tạt, lập tức phát hiện được điểm then chốt, "Ừ."

"Hả?" Lâm Thành Bộ sửng sốt, "Gì cơ?"

"Ghen." Nguyên Ngọ nói.

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười như điên làm Nguyên Ngọ giật mình, suýt chút nữa ném điện thoại đi,

"Làm gì đấy?" Y gần giọng, "Quên lắp não rồi hả!"

"Không, chỉ là..." Lâm Thành Bộ cười không ngừng nhưng chưa nói xong đã thấy truyền đến tiếng gõ cửa.

Sau đó có vẻ là tiếng gào thét của bạn cùng phòng, gào như súng liên thanh vậy, Nguyên Ngọ ở bên kia nghe vẫn rõ ràng: "Lâm Thành Bộ ông đi ị mà cũng không trật tự mà ị được à! Vừa ị vừa nói chuyện thì thôi, đi ị mà cũng vui như đi chợ vậy hả! Có phải tào bớ thông rồi nên mới vui như thế! Có để người khác ngủ không!!!"

"Rồi rồi rồi xin lỗi," Lâm Thành Bộ vội vàng nói, "Đừng có mở cửa đừng có mở tôi không mặc quần đâu...."

"Cậu không mặc quần?" Nguyên Ngọ sửng sốt, "Cậu đang đi ị thật à?"

"Tên này li ều lắm, em mà không nói thế nó tức quá nó sẽ xông vào đây," Lâm Thành Bộ thì thầm, "Được rồi, nó ra ngoài rồi."

"Cậu ngủ đi, nửa đêm đừng làm phiền người khác nữa." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm thành Bộ đáp, do dự xong lại hỏi, "Không phải chứ, anh ghen có thể thôi à? Nó sắp vào tới nơi rồi mà anh không ghen à?"

"... Cậu ta đi vào rồi thì hai người làm được gì?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không... Không làm gì cả." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy thì thôi," Nguyên Ngọ thở dài, "Dăm ba cái ghen tuông tôi ghen bừa ghen bạ một lần thôi, còn ghen mãi được à, phản tác dụng đấy."

"Ghen ít vẫn là ghen đi," Lâm Thành Bộ cười, "Được rồi, em đi ngủ đây, ngày nào năm rưỡi em cũng phải dậy rồi."

"Ngủ đi," Nguyên Ngọ nói, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Lâm Thành Bộ dập máy.

Nguyên Ngọ cất điện thoại vào túi, nhìn chăm chăm đường phố bên ngoài một lúc rồi mới xuống xe.

Mười rưỡi, hôm nay ngủ ở nhà Lâm Thành Bộ đi.

Mới vừa đi tới cửa thang máy thì điện thoại di động vang lên, Nguyên Ngọ lấy ra nhìn thấy tin nhắn Lâm Thành Bộ gửi tới.

- Đừng thay tấm chắn nắng, em muốn giữ lại.

- Có bệnh à, đi ngủ đi.

Nguyên Ngọ thở dài bước vào thang máy.

Một cái tấm chắn nắng bị thùng một lỗ giữ lại làm kỉ niệm à?

Nguyên Ngọ không hiểu suy nghĩ trong đầu Lâm Thành Bộ lắm, nhưng vẫn nghe theo hắn, không đổi thì thôi, dù sao cái cửa sổ nếu đang đóng thì không ai ngẩng lên nhìn làm gì, nếu ngẩng lên nhìn thì kiêu gì cũng bỏ nó ra.

Lên đến nhà Lâm Thành Bộ, Nguyên Ngọ sẽ theo thói quen đi lòng vòng trong nhà, lấy nước tưới cho cây vạn tuế để thể hiện rằng mình đến đây không chỉ để ngủ.

Lúc mở cửa tủ lại nhìn thấy Thánh phụ và chữ A men, hắn cạy lờn tháo bức tranh này xuống cuốn gọn lại đặt vào góc tủ, sau đó tìm bút dạ trên bàn Lâm Thành Bộ tô đen hai chữ kia, còn giữ lại một chấm trắng bên trong mỗi ô, bên ngoài vẽ một vòng tròn đen, bên ngoài vòng tròn còn vẽ hai hình tam giác lên bên trên.

Nhìn đáng yêu bao nhiêu, một chú mèo đen.

Nguyên Ngọ lùi về sau nhìn nhìn, lại vạch thêm mấy nét ngang ngang ở hai bên.

Ừm, càng giống.

Nghệ thuật gia.

Y đóng cửa tủ lại.

Sau đó mở ra.

Lại đóng vào.

Lại mở ra, lấy một cái áo phong bình thường của Lâm Thành Bộ ra thay.

Buổi sáng ngủ dậy Nguyên Ngọ cảm thấy thật đau lòng.

Lúc Lâm Thành Bộ đi không hề nghĩ tới việc sẽ có người ngủ qua đêm ở nhà hắn cho nên dọn sạch tủ lạnh và bếp không còn thứ gì, trừ một bọc

nấm hương khô, Nguyên Ngọ quanh quẩn tìm trong nhà không tìm thấy gì dù chỉ một miếng bánh quy.

Đang ngẫm nghĩ xem nên ra ngoài ăn cơm hay gọi đồ về nhà thì thấy chuông cửa vang lên.

Đây là lần đầu tiên Nguyên Ngọ nghe được tiếng chuông cửa nhà Lâm Thành Bộ, cũng bị hấn sửa thành giọng của chính hấn.

"Hello, hello."

Tiếng chuông cửa vừa vang lên, người nhấn chuông có vẻ cũng sửng sốt không nhấn nữa mà trả lời: "Hello."

"Ai vậy?" Nguyên Ngọ bước tới hỏi, nhìn qua mắt mèo thấy một cậu trai đang xách hộp đồ ăn.

"Chào anh, đồ ăn anh đặt đến rồi." Cậu trai nói.

Mình đã luyện được năng lực mua thức ăn bằng ý chí sao?

Nguyên Ngọ cảnh giác: "Tôi không đặt đồ ăn."

"Anh cóa đặt mờ," cậu trai lấy một tờ giấy trong túi ra rồi dùng giọng đặc khẩu âm niên nam đọc địa chỉ nhà Lâm Thành Bộ, "Đây nà địa chỉ củ anh phớ hơ? Nâm Thành Bộ?"

Nguyên Ngọ ngần người: "Thành gì cơ?"

"Bộ?" Cậu trai kia nói.

"... Lâm Thành Bộ à?" Nguyên Ngọ mở cửa, "Lâm thành Bộ đặt đồ ăn à?"

"Đúng rồi," cậu trai đưa hộp đồ ăn ra, giọng nói vừa nhanh lại còn là tiếng địa phương nữa. "Tứng chiên bọc cơm, lộm gà xé với lước uống."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ nhận hộp đồ ăn.

Lâm Thành Bộ đặt cơm trưa cho y, trứng chiên bọc cơm rang, nộm gà xé, món ăn kèm, canh và đậu hũ, bày ra chiếm hết hơn nửa cái bàn.

Nguyên Ngọ nhìn cả bàn đồ ăn, một lúc lâu sau mới cầm điện thoại chụp một tấm gửi cho Lâm Thành Bộ.

- Cậu làm tôi nghĩ đến việc nuôi lợn.

Lâm Thành Bộ chưa nhắc lại, y đoán chắc lúc này vẫn đang nghe dạy dỗ của bếp trưởng Lưu, Nguyên Ngọ tắc lưỡi, không biết về khả năng nấu nướng có bùng nổ không.

Y lấy hai cái bát tối định bụng chia thức ăn thừa lại cho buổi tối, nhưng nghĩ nghĩ lại cất chén đi.

Với tính cách của Lâm Thành Bộ, buổi trưa đặt đồ thì buổi tối nhất định lại đặt, nếu như mình vẫn ở đây thì ba tháng có thể ăn hết một lượt đồ ăn của các quán ăn quanh đây.

Thật đáng sợ.

Nguyên Ngọ ăn một miếng cơm rang, tiếp xúc với một người bị bệnh thần kinh thật đáng sợ.

Tận đến ba giờ chiều Lâm Thành Bộ mới nhắn tin lại.

- Ngon không cơm tối em cũng đặt rồi anh không cần ra ngoài mua đồ ăn muốn ăn gì nói với em là được không cần tự đặt đây là thú vui của em anh về nhà cũng bảo với em em đặt mang qua nhà anh em biết tiệm nào ngon.

Chắc vì lén lút nhắn tin, tin nhắn này của Lâm Thành Bộ không có lấy một khoảng trống, Nguyên Ngọ đọc một mạch từ đầu đến cuối suýt chút nữa tắc thở.

- Ngon lắm.

Mặc dù y chỉ nhấn lại hai chữ nhưng chắc đặt đồ ăn là thú vui của Lâm Thành Bộ thật, ngày nào hẳn cũng đặt đồ ăn đầy nhiệt huyết, đủ các món mới mẻ không trùng món nào.

Nguyên Ngọ cảm giác một tuần này y đã ăn hết tất cả một lượt những quán ăn có giao đồ ngoài quanh nhà mình và Lâm Thành Bộ, các loại đồ ăn, các loại cơm, các loại mì, các loại bánh...

"Cậu chơi chưa chán à?" Nguyên Ngọ vừa gọi điện thoại vừa mở cửa lấy đồ ăn, "Mấy người đưa đồ ăn tôi nhớ mặt hết rồi."

"Á!" Lâm Thành Bộ kêu lên, "Em quên mất!"

"Cái gì?" Nguyên Ngọ ngăn người, "Đừng có cộc lốc như vậy, ăn mặc như ông cụ thì ăn nói cũng chừng chạc hơn đi chứ."

"Có ai đẹp trai không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

Mấy giây sau Nguyên Ngọ mới phản ứng lại được, cạ lời: "Không có ai đẹp trai hơn cậu."

"Vậy không sao," Lâm Thành Bộ cười nói, "Thật ra em thấy cũng khó có mấy người đẹp trai hơn em."

"... Tôi nói cậu này Tiểu Hoa," Nguyên Ngọ thở dài, "Tấm ảnh hôm đó cậu gửi cho tôi không có liên quan tí ti gì đến hai chữ đẹp trai đâu."

"Đệch, em đã bảo không chụp rồi mà, hôm đấy em chưa cạo râu!" Lâm Thành Bộ bực bội nói, "Lát nữa em gửi ảnh khác cho anh!"

Dập máy được mười phút rồi mà vẫn chưa thấy Lâm Thành Bộ gửi ảnh qua.

Lúc Nguyên Ngọ đã nghĩ rằng có phải hẳn quên rồi không thì điện thoại đột nhiên reo vang.

Nguyên Ngọ mở ra vừa nhìn thấy đã cười, bảo sao lâu như vậy.

Lâm Thành Bộ ng ồi trong phòng dựa vào cái bàn cạnh giường, bày ra một tư thế có thể kéo dài chân hết sức, cạo râu, tóc hình như cũng vừa mới gội r ồi s ấy.

Mặc dù Nguyên Ngọ thấy rất bu ồn cười nhưng vẫn phải thừa nhận, cực kì đẹp trai.

- Thế nào?

- Ai chụp cho cậu?

- Chính cái đũa cùng phòng đấy, nó chỉ cho em tạo dáng, nó chụp cho bạn gái suốt nên kinh nghiệm đ ầy mình, em đẹp trai không!

- Đẹp trai lắm.

Nguyên Ngọ mở hình ra nhìn lại, ngoại trừ đẹp trai thì có thể thấy Lâm Thành Bộ thực sự g ầy đi, cằm cũng hơi nhọn r ồi.

Đang ngắm thì Lâm Thành Bộ gọi lại.

Nguyên Ngọ nhìn đ ồng hồ thì đang giờ ăn cơm của bọn họ, Lâm Thành Bộ bình thường ăn vội ăn vàng xong nghỉ một tẹo r ồi cuống cu ồng đi luôn, hôm nay lại rảnh rồi như vậy.

"Buổi tối nay không cần học à?" Nguyên Ngọ nghe điện thoại.

"Hôm nay em đến muộn một chút cũng được, trong bếp đang có vấn đề, đang sửa," Lâm Thành Bộ cười cười, "Có phải em g ầy h ử đi không?"

"Ừ, cằm cũng nhọn," Nguyên Ngọ nói, "Cậu ở trong phòng mà mặc nhi ều thế, không mở đi ầu hòa à?"

"Mở đi ầu hòa cũng không bằng hệ thống sưởi đâu," Lâm Thành Bộ nói, "Mấy người bị cảm r ồi."

"Không phải bốn mùa như xuân à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Em cũng nghĩ thế," Lâm Thành Bộ bu òn r ùi, "Sau đó mới nhận ra mùa xuân đâu có ấm áp gì cho cam, vẫn chết rét... Làm em không mang đủ quần áo."

"Đi mua đi." Nguyên Ngọ lập tức nói.

"Em không có thời gian," Lâm Thành Bộ nói, "Mà cũng không sao..."

"Không thì," Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ, "Cậu có địa chỉ chỗ cậu không? Tôi gửi cho cậu."

"A?" Lâm Thành Bộ bất ngờ.

"Tôi gửi cho cậu, quần áo cậu ở trong tủ hết mà, tôi gửi cho cậu mấy bộ nhé?" Nguyên Ngọ nói.

"À, được được." Trong nụ cười của Lâm Thành Bộ không giấu được hơi run.

"... Có phải cảm động lắm không?" Nguyên Ngọ nghe thấy giọng hắn thấy có hơi bu òn cười.

"Không phải cảm động," Lâm Thành Bộ cười nói, "Anh biết không, chỉ cần anh đối xử với em tốt chút xíu thôi, em sẽ... nhớ anh lắm."

Nguyên Ngọ không đáp, lời này của Lâm Thành Bộ giống như một cái lưỡi câu mềm mại khẽ cào vào chỗ nào đó trong lòng y, khiến y xuất hiện một loại cảm giác không gọi tên được.

"Anh có..." Lâm Thành Bộ dè dặt hỏi thử, "Có cảm thấy.... có gì đó... thì là... cảm thấy muốn... em ở bên cạnh anh... ầy nói sao nhỉ..."

"Muốn hỏi xem tôi có nhớ cậu không hả?"

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 54

Với thói quen của Nguyên Ngọ trước đây, câu hỏi như vậy y sẽ không chủ động nói ra, vì câu trả lời sẽ khiến y cảm thấy vừa khó tiếp nhận vừa không trả lời được.

Nhưng hôm nay không biết thế nào, mặc dù y chưa nghĩ xong nếu như Lâm Thành Bộ thật sự muốn hỏi cái này thì y sẽ trả lời thế nào, thế nhưng vẫn hỏi.

Buột miệng

Hay là mất não rồi.

Nguyên Ngọ lấy một miếng thịt hun khói trong hộp đồ ăn ra bỏ vào miệng.

"Muốn hỏi," Lâm Thành Bộ nói, "Nhưng anh vừa nói vậy em lại không dám hỏi nữa."

"Vậy đừng hỏi."

Lâm Thành Bộ lại không nghe theo, lúc y vừa dứt lời thì đồng dặc hỏi một câu: "Anh nhớ em không?"

Nguyên Ngọ không đáp, nuốt miếng thịt hun khói trong miệng xuống, lại nhặt miếng nữa cho vào miệng nhai xong mới trả lời: "Có hơi... nhớ."

Trong điện thoại cực kỳ yên lặng không còn tiếng của Lâm Thành Bộ nữa.

"Sao thế?" Nguyên Ngọ nói.

"Không," Lâm Thành Bộ lát sau mới đáp, "Tâm trạng có hơi chấn động."

"Muốn khóc à?" Nguyên Ngọ lại hỏi.

"Chắc vậy," Lâm Thành Bộ nói, "Nhưng không khóc."

"Mạnh mẽ lên," Nguyên Ngọ châm thuốc, "Thanh niên lớn tướng r ồi."

Lâm Thành Bộ khựng lại r ồi bật cười, "Ày, anh đừng có phá hỏng bầu không khí như vậy chứ."

"Không thì làm thế nào," Nguyên Ngọ cười cười, "Hai chúng ta chụm đầu vào khóc à?"

"Anh bảo," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ, "Em v ề r ồi thì anh có còn nhớ em nữa không?"

"Không," Nguyên Ngọ nói, "Ngày nào cũng thấy mặt thì nhớ nổi gì, lần này xa nhau hơi lâu mới phát hiện nhớ cậu."

"... Sao anh bình tĩnh như vậy?" Lâm Thành Bộ không nhịn được hỏi.

"Bình tĩnh ngoài mặt thôi," Nguyên Ngọ rút một hơi thuốc lá, "Trong lòng đang dậy sóng này."

"Anh có thể dậy sóng trên mặt không?" Lâm Thành Bộ nói.

Nguyên Ngọ thở dài: "Không dậy nổi, bao giờ cậu v ề tôi đi đón cậu, lúc đó có khi dậy được đó."

Lâm Thành Bộ bên kia cười ngặt nghẽo cả phút.

"Đúng r ồi, quần áo cậu để chỗ nào," Nguyên Ngọ hỏi, "Tôi thấy trong tủ không có áo khoác đây."

"Ngăn bên trên trong tủ đấy, áo phao áo khoác dài gì gì đó," Lâm Thành Bộ nói, "Lấy bừa cái nào gửi cho em cũng được."

Nguyên Ngọ dập máy xong đi vào phòng ngủ, mở cửa bên trên của tủ quần áo, bên trong có mấy áo khoác dày, y nhìn tới nhìn lui chỉ thấy mấy thứ này làm lãng phí gương mặt và dáng người của Lâm Thành Bộ.

Trừ đó ra còn có mấy cái áo phao được gấp gọn, Nguyên Ngọ kéo một cái ra xem, nhìn rất bình thường, chính là kiểu mặc vào sẽ không khác gì cái kẹo hồ lô.

Y tặc lưỡi lại với tay lấy cái khác, còn chưa nhìn kỹ đã thấy một vật gì rơi ra theo áo.

Y cúi đầu nhìn một cái, là một quyển sổ nhỏ.

Nhật ký?

Đầu bếp mù chữ còn viết nhật ký?

Ôi trời ơi kì diệu vậy sao....

Nguyên Ngọ lật quyển sổ lên, do dự mãi mới lật trang thứ nhất.

Đây là một quyển sổ theo phong cách của thiếu nữ, chắc cũng thành viên nữ nào đó trong gia đình đưa cho hắn giống như cái giỏ đựng đồ ăn đã ngoại vậy... Nhưng điểm then chốt của Lâm Thành Bộ chính là ở chỗ hắn sẽ dùng những thứ này.

Nguyên Ngọ cảm giác nếu như y không quen biết Lâm Thành Bộ lâu như vậy thì nhất định sẽ nghĩ tên này thụ lỗi.

Trang thứ nhất viết một hàng chữ

Việc tử tế: Jehovah Bộ Bộ - Danh sách thất thoát và hao mòn cho Tiểu Ngọ.

Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm hàng chữ này lúc lâu mới hiểu.

Đây không phải sổ nhật ký, sau khi lật thêm mấy trang nhìn phía sau, Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm từng dòng chữ ngây ra

Đây đại khái là sổ ghi nợ của Lâm Thành Bộ.

Quyển sổ này ghi chép các loại chi phí linh tinh từ lúc y rời khỏi Cầu Trầm đến tận ngày Lâm Thành Bộ đi huấn luyện.

Nhìn buồn cười nhưng Nguyên Ngọ không cười được.

Y vẫn biết Lâm Thành Bộ làm rất nhiều chuyện vì y, cũng chính vì thế mà y không thể đối xử với Lâm Thành Bộ hờ hững như ngày trước được nữa.

Nhưng khi tất cả mọi thứ được liệt kê bày ra trước mắt y, lực tác động có hơi kinh người.

Dòng cuối cùng của quyển sổ ghi nợ viết - Ở nhà đợi Nguyên Ngọ đến đưa đi sân bay nhưng không đợi được rốt cuộc lỡ xe buýt đành phải bắt taxi.

Chắc là viết trước khi ra khỏi cửa, Nguyên Ngọ búng nhẹ một cái lên quyển sổ.

Bên dưới dòng này còn vạch ngang một nét dài.

Coi như kết thúc một đợt?

Hay sau này không viết nữa?

Nguyên Ngọ cầm điện thoại ra chụp lại từng trang một rồi nhét vào túi quần áo.

Ngắm nghĩ một lúc lại lấy ra, tìm bút viết vào trang cuối cùng.

Việc tử tế: Nâng cao thẩm mỹ của Jehovah Bộ Bộ, chi phí mua áo khoác không biết bao nhiêu.

Theo như mắt nhìn của Nguyên Ngọ thì tử áo khoác của Lâm Thành Bộ không cái nào đạt tiêu chuẩn, ngày hôm sau vừa tỉnh giấc y đã chạy thẳng đến cửa hàng.

Giang Thừa Vũ gọi điện thoại rủ y đi uống nước đúng lúc y vừa đi xuống dưới tầng hầm trung tâm thương mại.

"Tôi không đi," Nguyên Ngọ nói, "Tôi đang ở ngoài r ấi."

"Chỗ nào?" Giang Thừa Vũ hỏi, "Lạnh thế này mà ông còn ra ngoài?"

"Mua quần áo." Nguyên Ngọ trả lời.

"Thế càng gần mà?" Giang Thừa Vũ biết mấy cửa hàng bình thường y hay mua quần áo rất gần số 18, "Mua xong thì sang đây luôn."

"Tôi không mua quần áo cho mình." Nguyên Ngọ nói.

"... Mua cho ai?" Giang Thừa Vũ ngăn người, "Lâm Thành Bộ à?"

"Ừ," Nguyên Ngọ quăng mấy cái túi ra ghế sau, "Cậu ấy nói bên đó lạnh, không mang đủ áo bảo gửi áo sang, tôi nhìn thấy quần áo khó coi quá."

"Đệch, cho nên mua cho cậu ta r ấi gửi sang?" Giang Thừa Vũ giật mình, "Sao ông không đích thân mang đến..."

Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ: "Cũng được nhỉ?"

"Được cái đầu ông!" Giang Thừa Vũ nổi, "Giờ không nghỉ phép! Trời lạnh thế này đã không làm ăn được mấy, còn đợi ông kéo khách cho tôi."

"Vậy nói làm cái khỉ gì?" Nguyên Ngọ nói.

"Tôi thích nói cái khỉ đấy," Giang Thừa Vũ thở dài, "Tiểu Ngọ, ông thừa nhận r ấi hả?"

"Coi là vậy đi," Nguyên Ngọ lên xe, "Ông còn chưa đi uống nước kìa, không đến bệnh viện thăm ciu ciu của Thường Ngữ à?"

"... Gì cơ?" Giang Thừa Vũ sững sốt.

"Không phải ông bảo ciu cậu ta gãy bên trong à?" Nguyên Ngọ vỗ máy.

"Nguyên Ngọ đầu óc ông có đủ dùng không đấy!" Giang Thừa Vũ nói, "Cậu ta bị viêm ruột thừa!"

"Vậy à?" Nguyên Ngọ cười, "Chắc nhớ nh ầm, chẳng qua hơi bất ngờ, theo lý thuyết thì có gãy cũng là ông gãy bên trong..."

"Mẹ nó chứ đừng có nhắc đến nữa!" Giang Thừa Vũ nói, "Ông nhanh nhanh chóng chóng đi gửi đ ồ đi, giờ tôi không có tâm tình dành cho ông nữa!"

"Buổi tối gặp sau." Nguyên Ngọ dập máy.

Sau khi Nguyên Ngọ gửi quần áo cho Lâm Thành Bộ thì gửi tin nhắn số vận đơn cho hắn.

Sau đó ng ồi ở luống hoa bên cạnh công ty giao hàng châm một điếu thuốc.

Không biết tại sao lúc Giang Thừa Vũ chưa nhắc đến chuyện tự mang quần áo qua thì y không nghĩ gì đâu, chỉ cảm thấy có hơi nhớ Lâm Thành Bộ, muốn hắn ở cạnh mình.

Nhưng sau khi Giang Thừa Vũ nói câu kia y lại thấy phiền não.

Cái cảm giác nhớ Lâm Thành Bộ đột nhiên dâng trào mãnh liệt, mở di động nhìn lịch, từ giờ đến ngày Lâm Thành Bộ về còn phải lật thêm trang nữa r ồi trang nữa.

Chuyện này làm y bức bối.

Địch.

Sao lại lâu thế chứ.

Đào tạo của nợ gì mà lâu như thế.

Trước kia người ta mời y đi đứng lớp dạy pha rượu chỉ hai tháng mà y ngại lâu quá không muốn đi.

Ba tháng?

Bếp trưởng không thấy phiền à?

Hút xong một điếu thuốc y đứng dậy, chuẩn bị đến giờ cơm rồi, cơm Lâm Thành Bộ đặt sắp mang tới rồi, buổi trưa bị lỡ phải bảo người ta đặt ngoài hành lang,

Còn chưa lái xe ra khỏi chỗ đậu điện thoại Lâm Thành Bộ đã gọi sang: "Đã gửi ngay rồi à?"

"Gửi quần áo lâu lắm," Nguyên Ngộ đeo tai nghe vòng xe ra ngoài, "Muộn quá cậu lại ốm."

"Gửi cái nào thôi?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Chẳng gửi cái nào cả," Nguyên Ngộ thở dài. "Tiểu Bộ Bộ, mấy cái quần áo kia cậu giữ lại mười năm nữa mặc được không?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ đáp, "Vậy anh gửi gì cho em?"

"Quần áo mới." Nguyên Ngộ nói.

"Anh mua quần áo cho em?" Lâm Thành Bộ ngăn người.

"Ừ," Nguyên Ngộ nói, "Không cần cảm động quá."

"Giờ em không cảm động," Lâm Thành Bộ nói, "Giờ em đang sợ."

"Sợ cái gì?" Nguyên Ngộ khó hiểu.

"Sợ anh mua cho em đồ có in ngón tay giữa, vậy làm sao em mặc được." Lâm Thành Bộ thành thật trả lời.

"Tôi có mỗi một cái áo có hình ngón giữa mà, còn là đ ồ mùa hè nữa," Nguyên Ngọ cạ n lời.

"Anh còn có kh ẩu trang ngón giữa, còn có áo phông hình ciu," Lâm Thành Bộ vẫn lo lắng, "Áo khoác anh mua cho em có hình không?"

"Tôi có khi nào mặc áo khoác có hình chứ!" Nguyên Ngọ gào lên, "Một màu, chẳng qua mặc vào sẽ không giống kẹo h ò lô!"

"À," Lâm Thành Bộ đáp, bật cười, "Ày, có phải thấy em phi ền l ắm không?"

"Ừ." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ." Lâm Thành Bộ tâm trạng vẫn đang tốt tiếp tục cười.

"V ề nhanh đi." Nguyên Ngọ nói.

Cách biểu đạt tình cảm của Nguyên Ngọ trước nay vẫn thẳng thắn, mặc dù loại tình cảm này không quen thuộc gì với y, giống như y ghét hay chê cái gì đều không giấu giếm, bây giờ y nhớ cũng thẳng thắn như vậy, khiến cho Lâm Thành Bộ đối phó không kịp, c ầm cái cánh gà cười nửa ngày còn chưa bỏ vào miệng.

Hác Lai ng ỡng trước mặt nhìn h ắn như tên tâm th ần, đợi h ắn dập máy xong mới nói: "Tiểu Lâm, tôi bảo ông, ông yêu đương vậy dễ bị ru ồng r ầy l ắm đấy."

"Tại sao?" Lâm Thành Bộ cười hỏi.

"Đối phương nếu thấy ông quá quan tâm thì sẽ không quan tâm ông nữa." Hác Lai nghiêm túc dạy dỗ h ắn.

"Vậy à?" Lâm Thành Bộ g ặm cánh gà, "Tôi thích thế nào thì sẽ thể hiện ra thế ấy."

"Đối với con gái ấy mà..." Hác Lai còn nói tiếp.

Lâm Thành Bộ cười cười rồi cắt ngang lời cậu ta: "Không phải con gái."

Hác Lai ngây ngẩn, lát sau mới nói: "Người yêu cậu là con trai à?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Ày, cánh gà này còn không bằng mẹ tôi làm..."

"Cậu hẹn hò với con trai à?" Hác Lai tỉnh táo lại càng giật mình.

"Đúng vậy," Lâm Thành Bộ ăn một miếng cơm, nghĩ nghĩ rồi nhìn cậu ta, "Ông ngại thì có thể đổi phòng, không sao đâu."

"Không, tôi không có ý đó," Hác Lai vội vàng lắc đầu, "Tôi chỉ không ngờ...."

"Đừng sợ, tôi không có ý gì với ông đâu." Lâm Thành Bộ nói.

"... Tôi không sợ," Hác Lai để cho hắn nói hết, cười một lúc rồi thở dài, "Ày, hai người như vậy chắc khó khăn lắm."

"Qua rồi," Lâm Thành Bộ nói, "Khó khăn qua hết rồi."

Nguyên Ngọ về đến dưới tầng nhà Lâm Thành Bộ đúng lúc nhìn thấy cậu trai đứng ngoài khu nhà dừng xe, cần điện thoại đang bấm số.

"Này," y xuống xe gọi, "Ở đây, là phòng của Lâm Thành Bộ à?"

"Đúng rồi," cậu trai đưa phòng sang, "Ngày nào cũng ăn à? Em đưa bao nhiêu lần rồi."

"Có người ép tôi ngày nào cũng phải ăn." Nguyên Ngọ nói.

Đồ bữa trưa còn chưa ăn, buổi tối hôm lại ăn đêm à?

Nguyên Ngọ nhéo nhéo hông mình, ngày nào cũng như nuôi lợn làm có cảm giác người hơi phình ra rồi.

Thôi đi, đành lãng phí đồ buổi trưa vậy.

Lúc ra khỏi thang máy Nguyên Ngọ sững lại, bữa trưa có vẻ.... sẽ không lãng phí.

Hộp đồ ăn để ở trên tủ đựng bình cứu hỏa bên cạnh cửa, ngang hàng cùng với đồ ăn là một con mèo đã đẩy nắp đồ ăn ra ăn, nghe được tiếng bước chân của y, chú mèo quay sang cảnh giác nhìn y.

"Mày lên kiêu gì vậy?" Nguyên Ngọ sợ hãi, "Đi thang máy hay thang bộ đấy!"

Con mèo không trả lời, chỉ ngậm một cái nem rán lên miệng rồi từ từ nâng một chân lên, có vẻ là muốn chạy.

"Mày ăn đi," Nguyên Ngọ nói, "Không sao, tao không ăn."

Y mở cửa cực kỳ chậm, sau đó vào nhà đóng cửa lại.

Qua mắt mèo trên cửa có thể thấy con mèo kia đứng im ngậm cái nem phải hơn hai phút rồi mới chạy, Nguyên Ngọ thở dài, không ra dọn.

Con mèo này bụng khá lớn, nhìn dáng thì chắc có mèo con, chắc lát nữa sẽ quay lại ăn.

Nguyên Ngọ đặt đồ ăn trong tay lên bàn.

Sau đó lại đứng ra sau cửa nhìn ra ngoài, thấy con mèo này y mới nhớ ra lâu lắm rồi y không đến tạm cứu trợ.

Trước kia rất hay đi, quên ít tí tiền, gửi ít đồ ăn cho chó mèo sang đó.

Trong nháy mắt nhìn thấy con mèo này, cuộc sống đã qua bỗng ứa về ký ức rõ ràng hơn nhiều so với tưởng tượng của y.

Rất nhiều cảm giác vụn vặt vẫn còn trong trí nhớ.

Những cô đơn không có mục tiêu, những ngày mơ hồ bất an kia tự dưng khiến y cảm thấy không ổn.

Y vẫn cảm thấy mọi chuyện qua lâu rồi nhưng trên thực tế mới qua được bao lâu, những ký ức không vui, khó chịu, không thoải mái.. vẫn còn trong ký ức.

Y mở đồ ăn ra ăn một miếng, bữa tối hôm nay có sườn rán, cà chua xào trứng, canh sườn ngô.

Rất ngon.

Y buông đũa xuống, nhắc điện thoại gọi cho Lâm Thành Bộ.

Y biết lúc này gọi cho hắn không thích hợp lắm, nếu không phải đang viết cái báo cáo của nợ gì đó thì Lâm Thành Bộ đang nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi học buổi tối.

Nhưng y vẫn gọi.

Không biết tại sao những thứ kia xuất hiện trong đầu khiến y hoảng sợ nhưng sợ cái gì y lại không rõ, chẳng qua cảm thấy Lâm Thành Bộ giống như liều thuốc xoa dịu vậy.

Bây giờ y cần hít một hơi Tiểu Bộ Bộ.

Lâm Thành Bộ bên kia nghe điện thoại rất nhanh: "A lô?"

"Tôi không sao." Nguyên Ngọ nói.

"...À," Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Vậy anh gọi điện để..."

"Nghe giọng cậu." Nguyên Ngọ nói.

"À," Lâm Thành Bộ giật mình ngẩn ra một lúc mới nói: "Vậy em nên nói gì cho anh nghe?"

"Gì cũng được." Nguyên Ngọ nói.

"Em... gì gì đó..." Lâm Thành Bộ lắp ba lắp bắp, "Anh.. à, em... đêch, bếp trưởng đến rồi... không thì lát nữa... hoặc là tối..."

"Nói cậu sẽ không biến mất." Nguyên Ngọ nói.

"Gì cơ?" Lâm Thành Bộ lại ngẩn ra nhưng đáp lại rất nhanh, "Em sẽ không biến mất, em sẽ vẫn ở đây, anh thấy hay không thấy thì em vẫn ở đây."

"Cậu về nhanh nhanh lên đi," Nguyên Ngọ xếp gọn gàng đồ ăn trước mắt, "Tôi không muốn ăn đồ ở ngoài nữa đâu."

Cuộc sống trong hai trường hợp dưới đây trôi qua cực kỳ chậm.

Không có gì trông mong với cực kỳ trông mong.

Nguyên Ngọ mặc dù không giống như Lâm Thành Bộ ngày ngày cuồng nhiệt thể hiện rằng em nhớ anh, em muốn về, bây giờ em nhìn thấy bếp trưởng Lưu cũng nhanh chóng muốn vào học hoặc là kéo ông ấy vào học luôn, nhưng số lần xem lịch tăng lên một cách rõ rệt, hôm nay ngày mấy thứ mấy cũng nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Sắp hết năm rồi," Giang Thừa Vũ vút điện thoại sang một bên, "Năm nay làm chương trình gì đặc biệt đây... Đại Tết Bao lâu nữa thì đến Tết?"

"Một tháng bảy ngày." Nguyên Ngọ uống một hớp rượu.

Giang Thừa Vũ quay sang nhìn y, sấn lại gần dán chặt hai mắt vào y: "Tiểu Ngọ, giờ ông bẻ ngón tay sống qua ngày à?"

"Ông đếm ngày mà phải bẻ ngón tay?" Nguyên Ngọ nhìn hẩn, "Với cái não tàn này mà mở được quán bar đúng là kỳ tích."

"Bao giờ Lâm Thành Bộ về?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Ông nhớ cậu ta sao?" Nguyên Ngọ nói.

Giang Thừa Vũ cười phá lên: "Đêch."

Chỉ mấy hôm nữa thôi.

Nguyên Ngọ cảm thấy thật kì lạ, trước kia vẫn có thể nhớ được số ngày, hai tháng, một tháng, hai mươi ngày, mười lăm ngày, càng đến ngày Lâm Thành Bộ về lại càng không nhớ rõ.

Mỗi lần nhớ đến chỉ là khái niệm "mấy ngày".

Y chưa từng nhớ trông người nào ngoại trừ Lâm Thành Bộ, mà vốn cũng không có ai trông ngóng y như vậy, có thể y chỉ không có kinh nghiệm đối với những mong nhớ và chờ đợi thôi.

Không đếm được nữa.

Tận đến khi sáng sớm Lâm Thành Bộ gọi điện lay y khỏi giấc mộng, y mới thoát khỏi cái "mấy ngày" vô hạn tuần hoàn.

"Em ra sân bay bây giờ đây," Lâm Thành Bộ hưng phấn đến lạc cả giọng, "Em tra giờ bay rồi, không trễ không hoãn thì t lần mười hai giờ mười lăm trưa nay đến nơi, có đi đâu em nghĩ kiểu gì cũng trễ thôi, từ đầu năm đến giờ người ta đi muộn cũng không ngại mở mồm ra nói mình là cái máy bay..."

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn đồng hồ

"Anh không cần đến sớm đâu, đến muộn muộn chút không cần đợi." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn đồng hồ

"Chú à," Lâm Thành Bộ nói, "Sao chú bình tĩnh vậy? Chú thế này con không dám về nữa."

"A!" Nguyên Ngọ kêu lên, "Tốt quá đi!"

Lâm Thành Bộ chắc bị hù cho hết hồn, mãi không trả lời.

"Ha ha ha!" Nguyên Ngọ tiếp tục, "Rốt cuộc cậu cũng về rồi! Ha ha! Vậy đã được chưa?"

"...Thôi anh cứ bình tĩnh đi," Lâm Thành Bộ nói, "Đúng rồi! Em có yêu cậu này."

"Ừm?" Nguyên Ngọ đáp.

"Em muốn uống trà sữa, anh mua cho em một cốc nhé?" Lâm Thành Bộ nói.

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Sau khi đập máy y rời khỏi giường, vừa thay quần áo vừa gọi điện cho Đại Tề "Cậu có ở quán không? Chuẩn bị giúp anh ít kem đi... Lát anh qua cậu dùng."

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 55

Lâm Thành Bộ cực kỳ bất mãn với quy định lên máy bay phải tắt điện thoại, hẳn hi vọng cả quãng đường được giữ điện thoại với Nguyên Ngọ sau đó báo là em đã bay lên trời rồi.

Nhưng hẳn là thanh niên tốt hút thuốc phải dừng xe ở vạch đỗ xe, cho nên sau khi báo với Nguyên Ngọ em chuẩn bị bay rồi thì tắt điện thoại.

Quả nhiên trễ chuyển, gần hai mươi phút.

Trước giờ hẳn nghĩ máy bay đầu ngủ, bất kể thế nào cũng phải bảo với tiếp viên lấy cho một tấm chăn mỏng trước khi tiếp viên kịp hỏi có cần chăn không.

Nhưng không ngủ được, chỉ miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Tối hôm qua vì hưng phấn quá độ nên ngủ không sâu giấc, theo lý thì bây giờ sẽ buồn ngủ díp mắt vào nhưng nhắm mắt lại chỉ thấy nhức, vẫn không ngủ được.

Chỉ có thể mở mắt trợn trừng ngắm túm tóc lộ ra của người ngủ gục trước.

Nguyên Ngọ đang làm gì?

Đi mua trà sữa à? Mua vị gì? Sẽ không mua một cốc cháo hạt sen chơi hẳn chứ...

Nguyên Ngọ đi đến sân bay mất nửa tiếng, liệu anh ấy có đi trước không?

Hay nói chuyện điện thoại xong lại mơ mơ màng màng lăn ra ngủ một giấc đến tối luôn?

Chắc sẽ không đâu.

Không thể.

Suy nghĩ tới tới lui lui đảo qua đảo lại trong đầu Lâm Thành Bộ, từ chuyện Nguyên Ngộ sẽ không đến muộn hoặc đến sớm quá nên sốt ruột sang đến chuyện mình không có thời gian nên chưa mua được quà gì cho y.

Lúc máy bay hạ cánh, đưa nhóc con ng ồi sau đũa nghịch léo nhéo hát hò cả đường rớt cuộc vui sướng hết ần lên, Lâm Thành Bộ cảm giác đây là lần đầu tiên hắn thấy trẻ con không phi ền mà lại còn muốn đứng xếp hàng hú hét với nó.

Thời gian đợi điện thoại mở máy cũng dài đằng đẳng, Lâm Thành Bộ không có hành lý, khoác balo c ần điện thoại chen ra đầu tiên.

Cửa máy bay vừa mở hắn đã chạy như bay ra ngoài như chạy nạn, nhanh chóng bước nhanh, vừa bước vừa gọi điện cho Nguyên Ngộ.

Nhưng gọi liên tiếp ba cuộc không ai nghe máy.

Lâm Thành Bộ có hơi không ngờ được, trong nháy mắt lại dâng lên cảm giác bất an không rõ thất vọng hay lo lắng.

Hắn lại gọi hai cuộc nữa, chuông vẫn vang đến khi tự ngừng vẫn không ai nghe máy.

"Sao vậy chứ?" Tâm trạng Lâm Thành Bộ cả đường xuống dốc sắp chạm đến đất r ồi, lại gọi điện cho Giang Thừa Vũ.

"A lô." Giang Thừa Vũ nghe điện thoại, nghe tiếng thì bên kia thật yên tĩnh.

"Anh không ngủ à?" Lâm Thành Bộ giật mình, không đợi Giang Thừa Vũ trả lời đã hỏi ngay, "Nguyên Ngộ có ở chỗ anh không?"

"Anh ở bệnh viện," Giang Thừa Vũ nói, "Có bao giờ Nguyên Ngọ đến chỗ anh giờ này? Cậu..."

"Vây thôi em dập máy đây." Lâm Thành Bộ không đợi Giang Thừa Vũ nói xong đã dập máy, sợ lúc này Nguyên Ngọ sẽ gọi điện cho hắn.

Nhưng điện thoại vẫn không reo, điện thoại Nguyên Ngọ vẫn không có ai nghe máy, Lâm Thành Bộ ủ rũ cúi đầu lo lắng đi theo sau hàng người ra khỏi cửa.

Lúc sắp ra đến cửa người bên cạnh đã bắt đầu nhanh chân lên, còn rướn cổ lên nhìn.

Lâm Thành Bộ ôm tia hi vọng cuối cùng, đi đến ngoài sảnh ngó tới ngó lui, đông người quá nhìn mãi không thấy Nguyên Ngọ đâu.

Tổ sư nhà anh, đồ lừa đảo.

Hắn nhú mày, chắc chắn ngủ quên rồi.

Bên trái đang có một cặp đôi ôm hôn thắm thiết, Lâm Thành Bộ tặc lưỡi nghiêng người tránh đi vòng sang bên phải.

Thần thờ bước được mấy bước, lúc đang định lấy điện thoại ra gọi nữa thì có người chắn trước mặt hắn, hắn bước sang bên cạnh một bước người kia cũng bước sang theo.

"Đệch," Lâm Thành Bộ đang khó chịu lắm rồi muốn chửi nhau, liếc mắt một cái xuống đôi giày người kia đang đi.

A ha ha ha ha ha ha ha ha!

Hắn ngẩng đầu lên, cổ suýt chút nữa còn vang ra tiếng luôn: "Đệch, sao anh không nghe điện thoại!"

Nguyên Ngọ bật khẩu trang nhìn hắn, một lúc mới nói: "... Tôi quên điện thoại trên xe rồi."

"Dọa chết em," Lâm Thành Bộ không để ý, với tay ôm chặt lấy y rồi rúc mặt vào hõm vai, lại lén lút cắn một cái lên cổ y, "Em đã nghĩ là anh ngủ quên."

"Sao mà được chứ," Nguyên Ngọ nói, "Tôi tới đây từ nửa tiếng trước rồi."

"Ôm em đi mà!" Lâm Thành Bộ ôm Nguyên Ngọ mãi không thấy Nguyên Ngọ đáp lại.

"Tay tôi đang cằm đồ." Nguyên Ngọ nói, kéo khẩu trang xuống nghiêng đầu hôn một cái lên tai hắn.

"...A." Lâm Thành Bộ cảm giác chân mình mềm nhũn trong nháy mắt, "Có ai thấy không?"

"Có," Nguyên Ngọ nói, "Đây là chính giữa lối đi đây, mọi người vẫn đi qua bên cạnh tập nập này, có người còn đứng lại xem đây."

Lâm Thành Bộ nghe xong mới buông tay ra, nhìn sang bên cạnh, quả thật có người... đứng lại.

"Trà sữa của em đâu?" Lâm Thành Bộ kéo cổ áo, ngại quá.

Nguyên Ngọ giơ cả hai tay lên: "Trà sữa, còn có đồ pha riêng, muốn cái nào?"

"Ôi đêch," Lâm Thành Bộ sửng sốt, "Còn có đồ pha riêng?"

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Rảnh nên tôi đến số 18 làm rồi mang đến."

"Em muốn đồ pha," Lâm Thành Bộ cằm lấy cốc, "Mẹ nó, em sắp khóc rồi."

"Uống cùng nước mắt đi," Nguyên Ngọ cằm lấy cốc trà sữa còn lại uống một hớp, "Mạnh mẽ lên, nuốt nước mắt vào tim là được rồi."

Lâm Thành Bộ vui vẻ vẻ giờ cái ly cười thật lâu: "Ngon lắm."

Nguyên Ngọ nhìn hẩn chăm chăm một lượt từ trên xuống dưới: "Rốt cuộc cũng nổi bật được vẻ đẹp trai thật sự r ấ."

"Thế mọi khi là đẹp trai giả vờ à?" Lâm Thành Bộ cúi đầu nhìn mình, áo phao đang mặc trên người là của Nguyên Ngọ gửi, không có hình vẽ nào nổi bật, chỉ là màu sắc có hơi rực rỡ, màu vàng: "Em có cảm giác hình như anh mua nhỏ hơn một cỡ?"

"Người già mới mặc đồ rộng." Nguyên Ngọ nói.

"Tại sao chọn màu vàng?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Ra sân bay nổi bật," Nguyên Ngọ nháp một ngụm trà sữa, "Dễ tìm."

"... Chỉ vì thế?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn hẩn, "Cậu trắng mặc màu gì chẳng được, vàng cắt cũng hợp."

"Ờ," Lâm Thành Bộ mở nắp cốc ra liếm kem, "Lát nữa đi chợ đi, mua đồ ăn r ấ hăng về, buổi tối em nấu đồ ngon cho anh ăn."

"Tôi còn chưa ăn trưa." Nguyên Ngọ nói.

"Vội nhanh lên," Lâm Thành Bộ kéo y đi ra ngoài, "Buổi trưa nấu gì đơn giản cho anh thôi nhé, vẫn ngon, để em nghĩ xem nấu gì..."

"Cậu ăn trên máy bay r ấ hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Chưa." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Không thể nào." Nguyên Ngọ nói.

"Chưa thật mà." Lâm Thành Bộ vẫn cố chấp.

"Cậu mà chưa ăn trưa thì không thể nào nghĩ thẳng đến bữa tối được." Nguyên Ngọ nói.

"... Em mới ăn có một cái bánh mì," Lâm Thành Bộ thở dài, "Thật đấy, ăn chả ra làm sao cả."

Đến bãi đậu xe, việc đầu tiên Lâm Thành Bộ làm khi vừa lên xe là ngẩng đầu nhìn tấm chắn nắng bị cháy một lỗ.

"To ghê." hắn cười nói.

"Dụi cũng hơi mạnh," Nguyên Ngọ nói, "Cậu ng ửi ghế phụ đi."

"Đỡ em lái," Lâm Thành Bộ nói, "Hôm nay anh ngủ chưa đủ phải không?"

"Cậu uống rượu." Nguyên Ngọ dựa vào cửa xe.

Lâm Thành Bộ nhìn nhìn cốc đồ uống trong tay: "À."

Nguyên Ngọ nổ máy, lúc lái xe ra khỏi bãi đậu xe, Lâm Thành Bộ thoải mái dựa vào ghế phụ nghiêng đầu nhìn Nguyên Ngọ.

Đột nhiên dâng lên một cảm xúc hạnh phúc khó mà nói ra.

Cho dù Nguyên Ngọ chỉ nói vì hắn đi hơi lâu nên có hơi nhớ hắn.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được chút biến hóa kì diệu.

Khác với cảm giác Nguyên Ngọ thuận theo vô điều kiện và sự khó xử giữa hai người sau đó.

Mặc dù Nguyên Ngọ không nói gì nhiều hơn ngoài nhớ hắn, nhưng hắn không quan tâm.

Hắn không phải một người tự tin hoàn toàn vào bản thân, nhưng thái độ này của Nguyên Ngọ lại khiến cho Thách phụ hắn cảm thấy tự tin hơn nhiều, cho dù Nguyên Ngọ đối với chuyện tình cảm không hề nắm chắc, có khi cả đời không nói "tôi yêu cậu" nhưng hắn vẫn tin tưởng vững chắc rằng Nguyên Ngọ sẽ có tình cảm này.

Ha ha ha ha.

Lâm Thành Bộ nhìn đằng trước bật cười.

"Cho có 10ml rượu," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Mà say?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Nguyên Ngọ hạ kính cửa xe ghé phụ xuống.

Một trận gió lạnh tạt thẳng vào mặt làm Lâm Thành Bộ run cấn cập:
"Á! Làm gì thế!"

"Giải rượu." Nguyên Ngọ nói.

"Em không say rượu mà!" Lâm Thành Bộ đóng cửa kính lại, ghé sát lại nói thầ m vào tai y: "Em thấy anh mới say."

Nguyên Ngọ đột nhiên lắc nhẹ tay lái, xe chạy lệch về bên phải.

"Ấy!" Y kêu lên.

"Nhìn đường kia!" Lâm Thành Bộ cũng gào lên, toát cả mồ hôi lạnh, may mà bên cạnh không có xe khác.

"Đánh cậu đấy!" Nguyên Ngọ đánh xe về làn đường cũ.

"Em nói có mỗi câu," Lâm Thành Bộ ng ẩ ngay ngắn, nghĩ nghĩ rồi cười nói, "Có phải bất ngờ thấy kích thích không?"

"Là sến bất ngờ," Nguyên Ngọ nói, "Lại còn thở lên cổ tôi nữa, ngứa."

"Sến à?" Lâm Thành Bộ nói, "Em thật lòng mà."

"Tôi ngứa cũng thật mà," Nguyên Ngọ vỗ vỗ vai hấn, "Có triển vọng đấy."

Lâm Thành Bộ bật cười, lát sau lại nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh không thích nghe mấy cái thế này không? Anh không thích nghe thì lần sau em không nói nữa."

"Không, không phải không thích nghe, chẳng qua..." Nguyên Ngọ lái xe chậm lại, "Có hơi không quen, tôi chưa nói chuyện... kiểu này với ai, cũng chưa có ai nói với tôi như vậy."

Lâm Thành Bộ định nói trước kia không phải anh cũng thử yêu đương rồi còn gì, ngẫm nghĩ lại không nói, với cái kiểu thái độ từ chối kia của Nguyên Ngọ thì cho dù là hẹn hò chắc cũng không ai dám nhìn y mà nói ra mấy câu sến súa như vậy.

"Em nói mấy câu này anh sẽ thấy phiền à." Lâm Thành Bộ hỏi.

"Không," Nguyên Ngọ nghĩ nghĩ lại lười, "Nhưng đừng có hở ra là nói, tôi đánh chết cậu đấy."

"Em biết rồi," Lâm Thành Bộ cười, "Đâu phải lúc nào em cũng nói ra miệng được, trước kia em chưa nói với ai khác như thế."

Nguyên Ngọ lái thẳng đến siêu thị bên cạnh nhà Lâm Thành Bộ.

Lâm Thành Bộ sau khi xuống xe còn cặm theo một túi đựng đồ nhét vào túi.

"Còn mang theo cái này hả?" Nguyên Ngọ nhú mày, túi đựng đồ to bị cuộn thành một cục nhét vào túi áo, cái áo phao vốn vừa khít người Lâm Thành Bộ lại phình ra một đống.

"Đựng đồ mà, mua nhiều lắm," Sau khi Lâm Thành Bộ nói xong cúi đầu nhìn mình, tìm được chỗ khiến Nguyên Ngọ cau mày không nhịn được cười, "Ày..."

Hắn lôi cái túi đựng đồ ra vuốt phẳng, gấp cẩn thận tũn nhét vào túi quần sau: "Vậy được chưa?"

"Vậy cũng được," Nguyên Ngọ khóa xe, "Thật ra tôi thích cậu thế này."

"Như nào?" Lâm Thành Bộ lập tức hỏi.

"Không biết nữa, đẹp trai nhưng cả ngày chẳng chịu chú ý hình tượng," Nguyên Ngọ không biết nói thế nào, xoay người đi vào cửa siêu thị, "Lộn xộn mà vẫn khiến người khác thích."

Lâm Thành Bộ cười cười ôm y từ phía sau rồi đưa đi về phía trước:
"Em không chăm chút được như anh."

Nguyên Ngọ đi được mấy bước lại dừng lại, nghiêng đầu nhìn hắn:
"Không phải chứ?"

"A," Lâm Thành Bộ cúi đầu đặt cằm lên vai y: "Làm sao?"

Nguyên Ngọ trở tay về phía sau sờ soạng thử, Lâm Thành Bộ vội vàng né tránh: "Làm gì đấy làm gì đấy, sờ đâu đấy?"

"Không phải chứ," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Cậu..."

"Cứng rồi cứng rồi cứng rồi," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi xách xách quần,
"Bình thường mà, ba tháng rồi em chưa thấy anh."

"Thế sao tôi không cứng?" Nguyên Ngọ nói.

"Anh già rồi." Lâm Thành Bộ nói.

"Có mà đầu tôi với đầu cậu không giống nhau thì có." Nguyên Ngọ nói.

"Khác nhau ở đâu, anh nghĩ gì?" Lâm Thành Bộ cười hỏi.

"À, cuối cùng đã về rồi." Nguyên Ngọ nói.

"... Hết rồi?" Lâm Thành Bộ nhìn y.

"Hết rồi." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Sao giả dối vậy," Lâm Thành Bộ thở dài, "Từ tối hôm qua em đã bắt đầu nghĩ linh tinh rồi, vừa nhớ anh vừa muốn lên giường với anh... Anh không nghĩ gì thật đấy?"

"Vốn là không nghĩ đến thật," Nguyên Ngọ được tới thang máy nhấn nút, "Nhưng mà cậu vừa nói thế... Nên là bắt đầu có mấy suy nghĩ không đứng đắn rồi."

"Còn giả vờ đứng đắn với em làm gì," Lâm Thành Bộ cười ra tiếng, giọng cao tay hát một câu, "Muốn làm thì cứ làm---- làm thật sung sướng-----"

Thang máy mở ra, mấy người đứng bên trong liếc qua liếc lại bọn họ một cái, sau đó rơi xuống trên người Lâm Thành Bộ còn chưa rút tay về

".... Thật sung sướng." Lâm Thành Bộ lúng túng hắng giọng, cúi đầu đi thẳng vào thang máy.

Nguyên Ngọ dù đeo khẩu trang thì vẫn nhìn ra được mặt y không có chút cảm giác nào, cửa thang máy vừa đóng lại còn nghe thấy tiếng cười bên ngoài.

"Quá xấu hổ," Nguyên Ngọ không đổi sắc mặt tẹo nào nhìn bảng nút thang máy, "Xấu hổ đến nỗi tôi quên luôn siêu thị ở tầng mấy rồi."

"B1." Lâm Thành Bộ đưa tay ra ấn nút.

Hai người im lặng một giây rồi đồng thời cười phá lên.

"Ày," Lâm Thành Bộ vừa cười vừa thở dài, "Tại em vui quá."

"Tôi cũng thế." Nguyên Ngọ kéo kéo khẩu trang.

Lâm Thành Bộ có hơi sốt ruột, đi vào siêu thị thì bảo Nguyên Ngọ đi thẳng đến quầy tính tiền xếp hàng, còn hắn đẩy xe thẳng đến quầy đồ tươi sống, chỉ trong chốc lát sau đã đẩy xe đồ ăn về

"Nhanh vậy?" Lúc Nguyên Ngọ thấy hắn còn giật mình.

"Nếu không phải tranh với cụ bà kia thì còn nhanh hơn." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu còn tranh cá với bà cụ?" Nguyên Ngọ chỉ chỉ hộp cá h ẫ ở trong xe, "Cái này?"

"Ừ, khay này đủ hai người ăn, em c ần trên tay r ẫ mà bà ấy còn tranh với em," Lâm Thành Bộ khó chịu, "Như kéo co vậy, tí nữa em tạch..."

Nguyên Ngọ ra khỏi siêu thị vẫn còn bu ồm cười.

Không biết tại sao hôm nay tâm tình cực kỳ tốt.... Sao lại không biết là vì sao chứ, rõ ràng biết là tại sao.

Vì Lâm Thành Bộ v ề r ẫ.

Bởi vì y nhớ Lâm Thành Bộ lâu lắm r ẫ, Lâm Thành Bộ rốt cuộc cũng v ề

Bỏ vì hôm nay thực sự cảm nhận được thế nào là gặp lại sau xa cách.

Mặc dù trên lý thuyết thì ba tháng cũng chưa coi là bao lâu.

Cũng bởi vì y đột nhiên phát hiện, bản thân đối với Lâm Thành Bộ không phải thói quen, không chỉ vì cậu đối xử tốt với tôi nên tôi không muốn cậu thất vọng.

Y vẫn sợ bản thân không đáp lại được như Lâm Thành Bộ mong muốn.

Mà lúc y nhìn thấy Lâm Thành Bộ cúi đầu đi ra khỏi cửa sân bay, cùng với lúc hắn ôm ch ầm lấy mình, nhìn lúc hắn hưng phấn quá độ, lúc đứng ở qu ầy siêu thị đợi thanh toán, hắn mới chợt phát hiện ra có những tình cảm cứ lặng im không tiếng động, con người ta không biết nó đến từ lúc nào, chỉ biết nó đã ở đây r ẫ.

"Buổi trưa ăn đơn giản thôi nhé," Lâm Thành Bộ vào nhà đã nhanh chóng cất gọn đ ồ ăn, c ần bỏ tủ lạnh thì bỏ, c ần ngâm thì ngâm, sau đó vọt vào phòng tắm, "Em tắm đây."

"... Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Cả quá trình Lâm Thành Bộ nhanh như chớp, chỉ còn thiếu nước viết rõ ràng mục đích lên mặt của hắn "Em muốn làm tình".

"Tắm chung đi?" Lâm Thành Bộ thò đầu ra khỏi phòng tắm.

"Buổi sáng dậy tôi tắm rồi." Nguyên Ngọ thản nhiên nói.

"Có cần tắm lại không?" Lâm Thành Bộ hỏi cực kì chân thành.

"Lạnh muốn chết còn tắm hai lần," Nguyên Ngọ vẫn ung dung nhìn hắn, "Tôi thấy không cần nữa hơi như vậy."

"Đệch, anh đừng có trêu em nữa," Lâm Thành Bộ trợn mắt, "Mau lên, đi vào với em!"

Nguyên Ngọ vào phòng tắm còn chưa kịp cởi quần áo, Lâm Thành Bộ đã vắn vỏi hoa sen, nước nóng phun ra ướt sũng cả người cả mặt.

Lâm Thành Bộ đẩy y áp vào tường, hung hăng găm cán lên mặt y, mắt mũi miệng chỗ nào cũng vừa hôn vừa cắn.

Nguyên Ngọ cảm thấy trận hôn này làm y suýt chút nữa không thở được, đầu lưỡi Lâm Thành Bộ dò vào miệng hắn mang theo dục vọng giữa làn nước ấm, vừa ngang tàng vừa vội vã, cảm giác sắp viết nên một bộ quyển của nhà họ Lâm luôn rồi.

Nguyên Ngọ vốn đang còn đè nén lửa nóng lại bị y kích thích cho cả người phùng phùng.

"Em nói với anh cái này," Lâm Thành Bộ muốn lột quần áo y ra nhưng bởi vì y ướt sũng rồi kéo mấy lần không ra được, vì vậy hắn mặc kệ luôn, ôm eo y sờ soạng vào bên trong, "Cả đợt vừa rồi em không mơ gì khác ngoài mấy chuyện hạ lưu... Mẹ nó ai mà biết em lại đói khát đến mức này chứ."

Nguyên Ngọ buồn cười, nhưng giọng Lâm Thành Bộ mang theo tiếng thở hổn hển lẫn với tiếng rước rào rào bên tai quả thực rất hấp dẫn, y chỉ thấy hơi thở của mình đột nhiên cứng lại, cười thì không cười được nữa, cả thở cũng không thở được bình thường.

"Còn không v ề nữa chắc em điên luôn mất," Lâm Thành Bộ vừa nói vừa liếm quanh tai y.

Nguyên Ngọ không đáp, nghiêng đầu cắn lên cổ hắn.

Lâm Thành Bộ gằn giọng hừ nhẹ, đột nhiên ng ẩ xồm xuống, Nguyên Ngọ còn chưa phản ứng đã bị Lâm Thành Bộ lột mạnh quần ra.

Nguyên Ngọ giật mình ngửa cổ ra sau, dựa lưng vào tường.

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 56

Điện thoại trong phòng khách vang lên, nghe tiếng chuông thì là của Lâm Thành Bộ.

"Điện thoại của cậu kêu kìa." Nguyên Ngọ chống cùi chỏ trên tường, úp mặt vào cánh tay nhắc hấn.

Y thật bội phục lỗ tai của mình, trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào, Lâm Thành Bộ áp sát sau lỗ tai y thở dốc còn chưa hết mà y vẫn nghe được tiếng chuông điện thoại.

À, còn phải thêm cả tiếng thở nặng nề chưa bình thường lại được của y.

"Lừa em à." Lâm Thành Bộ dán sát vào lưng y ôm chặt eo y.

"Lừa cậu làm gì," Nguyên Ngọ nói, "Nhắc cậu thế thôi, ai bảo cậu ra ngoài nghe điện."

"Em không nghe đâu," Lâm Thành Bộ cọ cọ cằm vào vai Nguyên Ngọ, "Em không muốn cử động nữa."

"Không muốn cử động thì dựa sang bên cạnh đi," Nguyên Ngọ nhún vai, "Đừng có bò ra lên lưng tôi, lưng tôi không làm gì được cậu đâu."

Lâm Thành Bộ cười ha ha không nhúc nhích.

"Tôi đánh cậu đấy." Nguyên Ngọ nói.

"Rút trym cặn tình." Lâm Thành Bộ nói.

"Ai rút? Cậu hay tôi?" Nguyên Ngọ quay đầu lại nhìn, há miệng hớp một hớp nước phun vào đầu hắn.

"Ày..." Lâm Thành Bộ hôn xuống cổ y, "Lần sau để anh nhé?"

"Xem tâm trạng đã," Nguyên Ngọ cần lấy chai dầu gội bóp lên đầu, "Lúc quan trọng y như chết đói tám kiếp rồi không bằng, thấy thịt là lao vào cướp như điên..."

Lâm Thành Bộ cười ngặt nghẽo, giơ tay lên vò vò đầu y: "Em nhin hơn ba tháng rồi."

"Hơn hai mươi năm trước không phải tâm vẫn lạnh như nước à?" Nguyên Ngọ nói.

"Đâu có giống nhau." Lâm Thành Bộ bật cười.

"Điện thoại lại kêu kìa," Nguyên Ngọ nghe tiếng chuông điện thoại trong phòng khách, "Có phải có ai có việc gì không?"

"Lát nữa gọi lại cũng được," Lâm Thành Bộ ôm chặt lấy y cọ cọ, "Có việc gì cơ chứ."

Lúc tắm xong Nguyên Ngọ đi ra nhìn đồng hồ, tắm một tiếng đồng hồ.

"Tôi hết cả đói luôn rồi." Y trùm khăn lông ngồi xuống ghế sofa.

"Lát em làm đồ ăn xong anh gửi lại đói ngay," Lâm Thành Bộ cần điện thoại di động trên bàn nhìn gần người, "Mẹ em."

"À." Nguyên Ngọ mất hai giây mới phát hiện ra được "mẹ em" mà Lâm Thành Bộ nói là ai.

Từ này dường như không tồn tại trong đầu y, còn hư vô xa xôi hơn cả ông nội bà nội.

"Em gọi lại cho mẹ," Lâm Thành Bộ nói, "Gọi bốn cuộc rồi, chắc tại lâu quá em không về nhà nên gọi điện hỏi tội."

"Ừ." Nguyên Ngọ nằm xuống ghế sofa mở tivi.

Lâm Thành Bộ nhấn số của mẹ rồi vào phòng ngủ.

"Làm cái quái gì đấy?" Mẹ nghe điện thoại rất nhanh, "Không thèm nghe điện thoại!"

"Con tắm." Lâm Thành Bộ nói, "Không nghe được."

"Mày tắm gì mà tắm một tiếng đồng hồ?" Mẹ nói, "Không sợ chết ngạt à?"

Lâm Thành Bộ cười cười, "Sao vậy, tìm con có việc gì thế?"

"Xong cái tập huấn gì gì đó rồi phải không?" Mẹ hỏi.

"Dạ," Lâm Thành Bộ đáp, "Hôm nay vừa về."

"À được, đúng là nuôi thằng con trai cũng như không," giọng mẹ đầy sự châm chọc, "Đi không nói, về không thưa, có khi lần sau gọi điện cho mày thì mày di dân mất luôn rồi."

"Tập huấn thôi đâu có gì to tát, con không muốn kể," Lâm Thành Bộ nói, "Ăn Tết kiểu gì chả về, lúc đấy báo cáo cả thế còn có chuyện nói."

"Không báo cáo thì không có chuyện gì để nói với mẹ mày à, thôi hiểu rồi," mẹ cười lạnh, "Đề chị mày xong người ta đã khuyên mẹ đừng có đề nữa, có con gái quấn quýt là được, mẹ mày lại không nghe người ta khuyên..."

"Chả phải mẹ nói đề con ra rồi thì không cần mua đồ chơi cho chị nữa à," Lâm Thành Bộ cười, "Đừng giận, không thì mai còn về nhé?"

"Thôi đừng về, không rảnh tiếp mày," Mẹ nói, "Mẹ có chuyện muốn hỏi mày."

"Hả, chuyện gì?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Mày đi tập huấn chung với ai đấy?" mẹ hỏi.

"Một mình," Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Con còn đi với ai được nữa?"

"Vậy thì có người đến sân bay đón mày," mẹ nói, "Là ai?"

Ngay lập tức Lâm Thành Bộ biết ý của mẹ, nhưng có hơi giật mình, sao bà biết hay vậy?

"Nguyên Ngọ," hắn nói, "Sao mẹ biết?"

"Mẹ làm sao biết hả?" Mẹ nói, "Con trai tôi thì có gì tôi không biết!"

"Nói nghiêm túc đi mà." Lâm Thành Bộ cười cười.

"Chị mày đi công tác thấy hai đứa ở sân bay." Mẹ nói.

"À." Lâm Thành Bộ đáp.

Nghe giọng mẹ thì có vẻ không vui lắm, mẹ hắn biết hắn tốn bao nhiêu thời gian và sức lực cho Nguyên Ngọ, nhưng ý của mẹ đa phần đều biểu đạt thông qua Lâm Tuệ Ngữ, lần này lại hỏi thẳng đoán chừng là đã phát hiện ra hắn không còn là đơn phương bám theo đuôi người ta nữa rồi.

Chắc muốn tra cho rõ quan hệ giữa hắn và Nguyên Ngọ.

"Mày với cậu ta bây giờ là thế nào?" Quả nhiên hỏi luôn.

"Không có chuyện gì cả, đang qua lại bình thường thôi." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Qua lại?" Mẹ hơi giật mình, "Không phải nó trước giờ không thèm để ý đến mày à? Sau đó còn không nhận ra mày nữa! Sao đã qua lại rồi! Lại còn bình thường nữa? Từ lúc nào đấy!"

"Anh ấy không sao rồi," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng đi tới ban công, "Bác sĩ nói anh ấy đã ổn rồi."

"Cái vấn đề về thần kinh này," mẹ cũng nhỏ giọng theo hấn nhưng vẫn không hài lòng, còn có hơi lo lắng, "Nói ổn là ổn à! Mà có nhớ h ấ ở nhà cũ có cái nhà kia kìa, cứ dở điên dở dại, đưa đi Tam Viện vẫn..."

"Mẹ, mẹ, mẹ," Lâm Thành Bộ cắt ngang lời mẹ, "Anh ấy không phải bị thần kinh, anh ấy chẳng qua có chút vấn đề về tâm lý, không đến mức bệnh tâm thần."

"Không nhận ra ai r ấ còn không phải tâm thần?" Giọng mẹ toàn bộ đều thể hiện rằng mẹ thấy mà cũng có bệnh r ấ đấy.

"Không phải anh ấy không nhận ra ai, mà là trong suy nghĩ ép buộc bản thân không quen biết người khác," Lâm Thành Bộ hơi nóng nảy, "Ấy nói với mẹ kiểu này không được, mai con về nhà nói rõ ràng với mẹ nhé?"

"Có cái gì không nói được?" Mẹ nói, "Có cái gì cần rõ ràng nữa, vốn mẹ mà nghĩ với cái tình trạng của nó thì mà có cố mãi cũng nản dần, ai mà biết được mà lại bảo mẹ là "qua lại bình thường", mẹ mặc kệ nó có phải bị thần kinh hay không, trước kia sự thật là nó không bình thường..."

"Không thể nói như vậy được," Lâm Thành Bộ đang muốn giải thích với mẹ thêm một chút nhưng cửa phòng ngủ cách một tiếng, Nguyên Ngo bước vào, hấn vội vàng nhỏ giọng nói, "Ngày mai con về gặp r ấ nói chuyện."

"Có thuốc không?" Nguyên Ngo cần bật lửa đi vào, "Tôi không có."

"Ở trong túi đồ," Lâm Thành Bộ ném điện thoại lên giường, "Em lấy cho anh."

"Mẹ cậu tìm cậu có chuyện gì thế?" Nguyên Ngo hỏi.

"À thì..." Lâm Thành Bộ không muốn để cho Nguyên Ngo biết thái độ của mẹ nhưng không muốn gạt y, "Chị em thấy hai đứa mình ở sân bay, hôm nay bà ấy đi công tác... Nên mẹ em gọi qua hỏi."

"À." Nguyên Ngọ đáp xong không hỏi nữa, cần thuốc về sofa nằm xem tivi tiếp.

Lâm Thành Bộ vừa rửa rau vừa nói: "Mai em về nhà, lâu lắm rồi không về, mẹ em lắm nhãi nhũ." "

"Ừ." Nguyên Ngọ cần đi đâu khiến chuyển kênh.

"Sáng ngày mai em đến Xuân Trĩ báo cáo trước, buổi chiều về nhà," Lâm Thành Bộ nói, "Buổi tối có khi ăn xong em mới về, anh..."

"Tôi gọi đồ bên ngoài." Nguyên Ngọ nói.

"Em nấu trước cho anh, anh hâm lại ăn là được." Lâm Thành Bộ nói.

"Không cần," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Chăm sóc từng tí một như vậy, ai không biết lại tưởng tôi có bệnh không tự lo được."

Lâm Thành Bộ cười cười không lên tiếng nhưng trong lòng đang dằn dặt.

Nguyên Ngọ không nghe thấy cuộc trò chuyện của hấn với mẹ nhưng lúc nói những lời này ra hấn lại thấy không yên tâm lắm.

Trước khi nói rõ ràng với mẹ mọi chuyện, hấn không thể nói gì với Nguyên Ngọ được.

Nhưng ngược lại hấn xác định, bây giờ không ai có thể ngăn cản hấn ở bên cạnh Nguyên Ngọ, đến cả mẹ hấn cũng không được.

Đúng vậy, bất kể là hấn hay Nguyên Ngọ đi được đến bây giờ cũng đâu khổ sở lắm rồi, sau này không muốn khổ thêm nữa.

Không chịu khổ nữa, chỉ muốn hạnh phúc thôi.

Cùng nhau đi ăn cùng nhau đi dạo cùng nhau ngủ cùng nhau lăn giường.

Tốt biết bao nhiêu.

"Mountain tip! Đi cùng em! Không có gì có thể cản trở----" Lâm Thành Bộ cần một cái cải thảo giở lên, "Deeping night! Chỉ cần tình yêu của anh và em! Không gì có thể cản trở tương lai----!"

"Ày," Nguyên Ngọ thở dài, "Mau im miệng đi."

Vốn kế hoạch của Lâm Thành Bộ là làm xong rồi ăn cơm trưa, sau đó sẽ làm, sau đó ăn cơm tối, sau đó sẽ làm, cứ vậy cứ vậy.

Nhưng kế hoạch cũng chỉ mang tính chất tham khảo, ăn cơm trưa xong hắn trèo lên giường với Nguyên Ngọ, nói dăm ba câu hàn huyên rồi nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra đã tối mờ rồi.

Hơn nữa tỉnh là vì bị Nguyên Ngọ giật mất gối.

"Cái đêch?" Lâm Thành Bộ vẫn còn mơ màng.

"Tôi đói rồi, đâu bếp." Nguyên Ngọ ngồi bên cạnh nhìn hắn.

"Mấy giờ rồi?" Lâm Thành Bộ vội vàng ngồi dậy.

"Hơn sáu giờ rồi." Nguyên Ngọ vò vò tóc hắn.

"Muộn vậy sao," Lâm Thành Bộ ngẩn người, "Sao không gọi em sớm hơn, giờ nấu thì bảy giờ mới ăn được."

"Tôi cũng vừa mới tỉnh," Nguyên Ngọ ngáp, "Đói quá nên tỉnh."

"Đợi," Lâm Thành Bộ nhảy xuống giường, "Em làm đồ ăn, cho anh xem thành quả học hành."

Nhìn hắn chạy ra hỏi phòng ngủ, Nguyên Ngọ lại ôm gối ngã vật ra giường.

Thích dáng vẻ này của Lâm Thành Bộ, bất kể lúc nào cũng tràn đầy tinh thần, y không bao giờ có loại sức sống tràn ngập này.

Cho dù mấy năm trước cũng không có.

Trải qua ba mươi năm lười nhác không có mục tiêu, chạy bộ và pha rượu là chiến tuyến cuối cùng của y, cũng là chuyện duy nhất làm y có hứng thú.

Cho nên mỗi khi y nhìn thấy rõ ràng là Lâm Thành Bộ rất mệt mỏi, tinh thần không hề tốt, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại tràn đầy sức sống, cảm thấy như đầu heo...không, như....

Giống như đầu heo làm cho người khác cực kỳ thích.

Nguyên Ngọ lẩn lộn vườn vai mãi mới lê lét ngẩng dậy xỏ dép ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Thành Bộ đứng trong phòng bếp đã bắt đầu nấu nướng, y đi qua ngó một cái, đang chặt sườn.

"Giây đây cậu có niềm yêu thích đặc biệt với sườn nhỉ," Nguyên Ngọ dựa sát sau lưng hắn bám vào hông hắn, "Đặt đồ ngoài cũng mấy lần đặt sườn."

"Là để cho anh ăn sườn người khác làm, xong ăn của em làm," Lâm Thành Bộ chặt xuống, "Khác nhau rõ rệt luôn."

"À." Nguyên Ngọ dựa vào học tủ phía sau, tay chạm vào lưng Lâm Thành Bộ, mỗi lần chặt dao xuống lòng bàn tay có thể cảm nhận được cơ bắp căng ra và giãn lỏng.

Cực kỳ hấp dẫn.

"Chú, bảo chú cái này." Lâm Thành Bộ nói.

"Nói đi." Nguyên Ngọ đáp.

"Đợi chặt sườn xong rồi sờ tiếp được không," Lâm Thành Bộ nói, "Anh cứ thế này em sẽ chặt vào tay đấy."

"Sức chịu đựng chỉ có xấp xỉ này hả?" Nguyên Ngọc rút tay về nhét vào túi quần.

"Được một xấp xỉ là tốt," Lâm Thành Bộ tiếp tục chặt xương, "Nói anh biết, tình trạng của em bây giờ là chỉ cần anh chạm vào thôi em có thể xách súng ra trận luôn đấy."

"Sợ quá cơ." Nguyên Ngọc cười cười thò tay xuống bóp mông hắn một cái rồi quay người về phòng khách.

"Á!" Lâm Thành Bộ kêu lên.

Lâm Thành Bộ làm bữa cơm tối này rất cẩn thận, tuy vẫn theo nguyên tắc không được lãng phí, hắn chỉ làm bốn món ăn và một món canh nhưng mới được một nửa y đã biết chuyển đi tập huấn lần này đâu phải vô ích.

Mùi không giống.

Sườn làm hai món, một nửa muối tiêu một nửa rang tỏi, ngoài ra còn có cá hồi chiên, không biết rưới thêm sốt gì đặc biệt mà cả phòng thơm lừng, hơn nữa còn có cánh gà hấp và đậu đũa cuốn thịt y đã từng ăn ở Xuân Trĩ, cuối cùng là canh dạ dày khoai sọ...

"Có phải có hơi thịnh soạn quá không?" Nguyên Ngọc ngồi ở bên cạnh bàn.

"Như này đã làm gì mà thịnh soạn," Lâm Thành Bộ cầm hai cái ly tới rót rượu, "Đây là anh chưa thấy Giang Thừa Vũ một mình đến Xuân Trĩ gọi tám món ăn một món canh, đây mới gọi là thịnh soạn."

"Đây gọi là thần kinh." Nguyên Ngọc cười.

"Nguyên Ngọc," Lâm Thành Bộ cầm ly lên, "Cụng ly."

"Có cần nói gì không?" Nguyên Ngọc cũng cầm ly lên.

"Gì cũng được," Lâm Thành Bộ nói, "Em trước, em muốn nói... Trước kia em thấy ông trời có hơi không công bằng với em, khiến em vừa gặp đã

yêu còn bắt em đi qua quá nhiều trắc trở, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy công bằng chán, ít nhất em cũng có được điều em mong đợi."

"Chắc không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Tổ sư anh," Lâm Thành Bộ ngăn người, "Anh đừng dọa em, anh có tin em ngắt ra đây cho anh xem không?"

Nguyên Ngọ cười cười cụng ly với hắn: "Tôi vốn không để ý, không nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cậu như thế nào... Nhưng nếu như tôi biết có một ngày không nhìn thấy cậu thì sẽ nhớ cậu đến thế này, lúc ấy nhất định sẽ nhìn cậu kỹ hơn một chút."

Lâm Thành Bộ cười đến tận mang tai, không nhịn được, cố gắng kiềm chế lại: "Vậy chúng ta bây giờ là ở bên nhau phải không?"

"...Ừ," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Nhưng nhiều cái tôi không muốn nói đâu, không quen."

"Không cần không cần," Lâm Thành Bộ nói liền thoáng, "Em hiểu là được, làm quan trọng hơn nói."

Nguyên Ngọ nhìn hắn không nói gì.

"Không phải làm cái đó." Lâm Thành Bộ bổ sung thêm.

"Cậu không nói thì tôi không nghĩ đến nghĩa đó đâu," Nguyên Ngọ xoa xoa mặt hắn, "Nhìn người lớn chừng chặc vậy mà có thể vãi đến thế, thật kỳ diệu."

"Không phải mà! Chẳng qua... Thôi bỏ đi," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Thanh niên trai tráng tụi em chỉ có vậy, hai chữ, cuồng dã, anh làm gì được em?"

Nguyên Ngọ cười cười giơ ngón giữa lên: "Làm cậu một lần thì cậu biết ngay."

Lâm Thành Bộ cảm giác bằng mấy câu này của Nguyên Ngọ buổi tối bọn họ chắc phải đại chiến ba trăm hiệp luôn.

Yêu đương yêu đương.

Lâm Thành Bộ bây giờ mới biết yêu đương là thế nào.

Là nói lắm.

Nguyên Ngọ thì bình thường, người này vốn ít lời, mức độ nói chuyện khi ở cùng hắn đã coi là kỳ tích, chủ yếu do tự hắn nói lắm.

"Ày, em hỏi anh này," Lâm Thành Bộ ôm Nguyên Ngọ vào ngực mình như con bạch tuộc, "Sao hôm đó anh lại chạy đến chỗ em ngủ vậy?"

"Ma nhập." Nguyên Ngọ nói.

"Có phải lái xe nhớ đến em không?" Lâm Thành Bộ cười hỏi.

"Không phải," Nguyên Ngọ nói, "Thực ra hôm đấy phát hiện hóa ra cậu đi học cái của nợ gì gì đó thật, hơi kinh ngạc."

"Anh nghĩ em muốn kích anh hả?" Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp.

"Ôi đêch, em có rảnh vậy đâu," Lâm Thành Bộ thở dài, "Quan trọng là em không nở, không nở đấy, thật ra em đã sớm nghĩ là nếu xa anh một chút thì anh có phải sẽ phát hiện ra không chỉ là thích em không.... Nhưng không nở."

"Sau này đừng có đi học nâng cao nữa." Nguyên Ngọ nói, "Ăn xong bữa hôm nay đã thấy tài nấu nướng của cậu đã đến mức Thánh phụ rồi, không cần nâng nữa."

Lâm Thành Bộ cười: "Nếu phải đi nữa thì anh đi với em đi, dù sao anh nghỉ cũng thoải mái."

"Thôi đi, chả thoải mái tẹo nào," Nguyên Ngọ nói, "Ông chủ Giang bảo, ông muốn đi hả! Không cho nghỉ."

"À phải rồi, sao anh ấy ở bệnh viện? Ốm à?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Hửm? Ở bệnh viện?" Nguyên Ngọ ngẩn người, "Lâu vậy mà Thường Ngũ chưa khỏi sao?"

"Thường Ngũ bị sao?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Bị ông chủ Giang dày vò đến mức viêm ruột thừa," Nguyên Ngọ nói, "Không biết dùng tư thế gì..."

Lâm Thành Bộ cười cả lúc lâu: "Yếu đuối như vậy á."

"Đúng vậy, y như cậu," Nguyên Ngọ nói, "Đã yếu rồi mà ngày nào cũng hô khẩu hiệu em rất cu ồng dã---"

"Im miệng!" Lâm Thành Bộ nhéo hông y, "Hôm đó là ngoài ý muốn."

"Tôi hỏi cậu," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hấn, "Vậy cái lần ngoài ý muốn đấy có tính vào chi phí của "Việc tử tế Jehovah Bộ Bộ - Danh sách thất thoát và hao mòn cho Tiểu Ngọ" không?"

"Cái này à, em không nhớ, em.." Lâm Thành Bộ nói một nửa mới chợt phát hiện ra, ngẩng đầu lên, "Sao anh biết? Anh đọc rồi?"

"Ừ." Nguyên Ngọ ấn đầu hấn trở về trên gối.

"Sao anh lại thấy?" Lâm Thành Bộ ngại ngùng, vừa tưởng tượng đến cảnh Nguyên Ngọ đọc cái quyển sổ đấy thấy thật lúng túng, "Em giấu kĩ như thế..."

"Kỹ cái khỉ gì?" Nguyên Ngọ nói, "Vừa kéo áo cái rơi ra luôn... Cậu ghi lại để đòi nợ à?"

"Đúng rồi," Lâm Thành Bộ vui mặt vào trong gối, "Ghi nợ cho anh mà."

"Không ghi lại số tiền thì tính thế nào?" Nguyên Ngọ cười cười.

"Không trả bằng tiền," Lâm Thành Bộ ôm y, "Tính bằng cảnh giường chiếu."

"...Tính hộ cái, khoảng bao nhiêu cảnh?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Tính phiên phiến cho anh," Lâm Thành Bộ cười nói, "Làm cả đời này không hết."

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 57

Sáng hôm sau lúc Lâm Thành Bộ rời giường thì Nguyên Ngộ vẫn còn đang ngủ, nửa khuôn mặt vùi giữa kẽ hở của hai cái gối, Lâm Thành Bộ nhìn thấy còn muốn chết ngạt.

Hắn muốn kéo gối để y dễ thở hơn nhưng tay vừa mới động đến gối đã bị Nguyên Ngộ đánh cho một cái hất ra.

"Chết ngạt bây giờ!" Lâm Thành Bộ nhỏ giọng nói.

Nguyên Ngộ nhú mào không động đậy.

Hắn chỉ đành kiên quyết đưa tay ra lần nữa giật cái gối thật nhanh.

Dưới đầu Nguyên Ngộ không còn gối, đầu đặt xuống đệm rồi mới mở hé mắt ra, khó chịu nói: "Mẹ nó cậu bị điên à."

"Em sợ anh không thở được." Lâm Thành Bộ nói.

"Vẫn thở khỏe," Nguyên Ngộ trở mình, "Có sức quất cả cậu luôn đấy, có muốn thử không?"

"Không đâu," Lâm Thành Bộ cười, "Này, em đi Xuân Trĩ bây giờ đây, hôm nay anh ăn cơm một mình nhé."

"Ừ," Nguyên Ngộ đáp, "Biến nhanh đi."

Lâm Thành Bộ ra khỏi phòng ngủ đóng cửa lại.

Tâm trạng cực kỳ tốt, không hề giống với tâm trạng tốt của ngày trước.

Có cảm giác tất cả các bộ phận của cơ thể đều ở trên mặt đất, cực kỳ vững vàng, cực kỳ vững vàng, cực kỳ vững vàng.... Nhưng mặt khác cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất nhẹ nhõm, rất nhẹ nhõm, mỗi bước đều như đi trên mây.

Lúc vào phòng tắm suýt chút nữa hất cả dép ra xa.

Trước khi ra khỏi nhà Lâm Thành Bộ đã làm cho mình một cái bánh mì kẹp trứng và thịt hun khói, ngẫm nghĩ định làm cho Nguyên Ngọ một cái đề sẵn nhưng dơ dợ một lúc vẫn không làm.

Nguyên Ngọ cũng ba mươi năm không có hấn ở bên, dù trong lòng chưa ổn nhưng cơ thể vẫn rất ổn, chính xác là hấn không cần lúc nào cũng coi Nguyên Ngọ là người không thể tự lo liệu được gì.

Có bánh mì, có thịt hun khói, có trứng gà, Nguyên Ngọ muốn ăn thì có thể tự lấy ăn, không muốn ăn thì gọi đồ bên ngoài cũng được.

Chắc.

Lâm Thành Bộ vừa ăn bánh vừa ra cửa, không thể biến bản thân thành gà mẹ được.

Xuân Trĩ vẫn như cũ, lúc Lâm Thành Bộ trở về được mọi người xúm xít vây quan, nói chuyện với mọi người ở bếp một lúc mới bị Tôn Ánh Xuân gọi đến phòng làm việc.

Hấn báo cáo hết chuyện đi tập huấn lần này, Tôn Ánh Xuân lại cẩn thận hỏi không ít chuyện.

"Lần này học tập được nhiều chứ?" Cô hỏi.

"Vâng," Lâm Thành Bộ cười, "Cảm ơn chị cho em cơ hội này."

"Đừng có khách sáo với chị như vậy," Tôn Ánh Xuân nói, "Không phải cho không cậu cái cơ hội này, vẫn phải dùng đến cậu."

"Là chuyện mở cơ sở mới lần trước nói ă?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Đúng rồi," Tôn Ánh Xuân gật đầu, "Phòng bếp bên cơ sở mới là của cậu, nhưng thời gian đầu chắc chắn rất mệt, bên này đã có danh tiếng rồi, chỗ mới nói thế nào cũng chỉ là cơ sở hai của Xuân Trĩ, vẫn chưa có nhiều người biết."

"Vâng." Lâm Thành Bộ đáp.

"Cậu làm việc với chị lâu như vậy rồi, biết hết công việc ở bếp, cũng quen thuộc quản nhân viên thế nào," Tôn Ánh Xuân nói, "Tính tới tính lui cũng chỉ có cậu, cậu chọn mấy người hợp dẫn sang bên kia đi."

"Được." Lâm Thành Bộ nói.

"Không nói đi đâu kiện à?" Tôn Ánh Xuân nhìn hắn, "Cũng không cần suy nghĩ?"

"Không cần," Lâm Thành Bộ nói, "Điều kiện cơ bản chắc chắn là chị đồng ý, em cũng không có yêu cầu nào ngoài mấy cái cơ bản."

"Ày, chị chỉ thích cái tính dễ dãi này của cậu," Tôn Ánh Xuân cười, "Được rồi, hôm nay cậu về nghỉ ngơi đi, mới về thì nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai họp rồi nói kỹ."

Không ít người ở bếp đã biết chuyện mở cơ sở mới, có đi đâu ban đầu Lâm Thành Bộ không nghĩ chuyện này liên quan đến chuyện đi tập huấn, mãi đến khi Tôn Ánh Xuân hỏi hắn mới phát hiện ra.

Quá trì trệ, có đi đâu ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, hắn cảm thấy bản thân cũng trâu bò lắm.

Sau khi nói chuyện với Tôn Ánh Xuân ra, mấy người đã xúm lại hỏi thăm.

Thật ra ở đây cái gì cũng tốt, chẳng qua một người ở lâu một chỗ sẽ hi vọng có gì đó thay đổi, có thể bước lên một bước, còn giống như Đại Tề ở số 18 cả đời chỉ muốn làm nhân viên phục vụ quầy bar chỉ là một số ít.

Lâm Thành Bộ chưa nói gì, hắn vẫn đợi ngày mai xong xuôi mới biết được tình hình vụ thế.

Hôm nay mục đích tới đây chỉ để báo cáo nhưng Lâm Thành Bộ vẫn thay quần áo, buổi trưa hắn dự định ở lại quán, mấy tháng này công việc của hắn đều rơi hết lên vai của sư phụ, hôm nay dù gì cũng đến rồi, không thể để sư phụ cấp bậc cố vấn tiếp tục bận rộn nữa.

Trưa hôm nay không quá đông khách, không cảm giác được có mệt hay không, đại khái là tâm tình tốt, huấn luyện ba tháng năm giờ dậy mười một giờ ngủ còn phải viết báo cáo, sau khi về còn chưa nghỉ ngơi cho đã vậy mà ở bếp làm việc hai ba tiếng vẫn không có cảm giác gì.

Quả nhiên có chuyện vui tinh thần cũng thoải mái.

Nhưng cứ nghĩ đến buổi chiều đối diện với đủ các câu hỏi vụn vặt nghi ngờ của mẹ, hắn lại nhức cả đầu.

Năm đó hắn công khai với gia đình cũng coi như dễ dàng, mẹ không khóc lóc không ầm ĩ cũng không đánh không mắng gì hắn, chỉ là cứ mờ mịt mấy tháng trời, sau khi đã thông tư tưởng rồi cũng chỉ đành chấp nhận.

Lâm Tuệ Ngữ đứng giữa giúp hắn rất nhiều, một mực giải thích cho ba mẹ hiểu. Nhưng Lâm Thành Bộ không nghĩ tới sau khi chấp nhận sự thật sau này hắn sẽ ở bên một người đàn ông, hai người này còn cẩn thận hơn cả chọn con dâu.

Bất kể lúc nào, hắn chỉ cần hơi thân mật với con trai một chút, cho dù đồng nghiệp hay bạn bè, mẹ với Lâm Tuệ Ngữ cũng sẽ rồi rít hỏi han, sau đó tự biên tự diễn thảo luận xem người này có được hay không, xong cuối cùng đều gạt bỏ.

Mẹ chưa gặp Nguyên Ngọc lần nào, Lâm Tuệ Ngữ lại gặp rồi, miêu tả cho mẹ hình tượng một tên pha rượu ở quán bar lạnh lùng vô tình kiêu căng xác xược bạc nhược lẫn lộn bao năm.

Hồi đó hai người đã cảm thấy Nguyên Ngọ không ổn, con trai nhà mình lại quá ngây thơ, gặp phải loại đàn ông sành sỏi này nếu không bị chơi chết thì cũng là bị chơi chết.

Có đi đâu Lâm Thành Bộ tốn bao tâm tư vẫn không theo đuổi được Nguyên Ngọ, hai người xếp hần vào dạng theo đuổi thần tượng rồi không hỏi han nữa, cho đến khi Lâm Tuệ Ngữ phát hiện ra Nguyên Ngọ bị "điên rồi". Hơn nữa em trai cục cựa của cô vẫn u mê không tỉnh theo đuổi thần tượng, lúc này hai người mới lại bắt đầu vòng tuần hoàn ngăn cấm.

Nói thật, Lâm Thành Bộ không biết làm thế nào để mẹ chấp nhận chuyện hần với Nguyên Ngọ đã ở bên nhau, chỉ là đã chắc chắn cho dù mẹ có đồng ý hay không thì cũng không thay đổi được.

Làm xong việc buổi trưa, Lâm Thành Bộ đang nghĩ xem có nên gọi cho Lâm Thành Bộ không thì vừa lôi ra đã thấy chuông điện thoại mẹ gọi.

"Mẹ?" Hần nghe điện thoại.

"Không phải bảo hôm nay về sao?" Giọng mẹ đầy oán trách nhưng cũng nghe ra được sự mong đợi, "Điện thoại cũng không gọi, giám đốc Lâm thật là bận rộn."

"Con qua bây giờ đây," Lâm Thành Bộ vội vàng nói, "Con đang định sang đây, nhà có đồ ăn chưa?"

"Chả có gì cả," mẹ nói, "Anh không mua đồ ăn thì mẹ với bố anh chết đói bây giờ đấy."

"Mẹ muốn ăn gì?" Lâm Thành Bộ cười cười, "Buổi tối con nấu đồ gì ngon ngon."

"Cũng chỉ có cái trò này!" Mẹ nói.

"Con nhiều trò mà," Lâm Thành Bộ nói, "Lát trở tài cho mẹ xem."

Gọi điện nói chuyện với mẹ xong, Nguyên Ngọ gọi điện thoại tới: "Tôi ăn rồi."

"Em đang định hỏi anh đây," Lâm Thành Bộ nói, "Gọi đồ ở ngoài à?"

"Không, cậu để bánh mì ở ngoài mà, tôi chiên trứng ăn." Nguyên Ngọ nói.

"Anh còn chiên trứng gà á?" Lâm Thành Bộ nói.

"Cái gì thế, ai mà không biết chiên trứng?" Nguyên Ngọ cười, "Chả qua là cháy một mặt hay cháy hai mặt thôi."

"Chắc chắn anh cháy hai mặt." Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ," Nguyên Ngọ thành thật trả lời, "Tôi lấy mỗi lòng đỏ ăn, bên ngoài bị cháy rồi đành bỏ hết, may mà chiên ba quả..."

"Cháy cả ba?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Vớ vẩn, đập ba quả trứng vào chảo nó dính với nhau, cháy thì cháy cả ba chứ," Nguyên Ngọ nói, "Tôi ăn ba cái lòng đỏ, vẫn được."

"...Chảo của em còn dùng được không?"

"Vẫn dùng ngon, chảo chống dính mà, cùng đã." Nguyên Ngọ nói.

"Buổi tối anh ăn gì?" Lâm Thành Bộ cười, "Buổi tối em phải nấu ăn cho mẹ bù mấy tháng không đến gặp mẹ."

"Muộn muộn tôi đến số 18, Thừa Vũ hẹn đi ăn," Nguyên Ngọ nói, "Buổi tối cậu đến thẳng số 18 đi, tối hôm nay tôi có thêm ca biểu diễn."

"Được." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Lâm Thành Bộ xách thức ăn về đến nhà mới cảm thấy rất lâu rồi mình chưa về nhà, tóc bạc của ba nhiều lên rồi.

"Có phải mẹ bắt nạt ba không," Lâm Thành Bộ sờ sờ tóc cha, "Bạc đi bao nhiêu so với lần trước."

"Ừ, bắt nạt đấy," mẹ ở bên cạnh nói, "Năm mươi năm nữa anh về đây, mẹ anh còn bắt nạt ba anh chết r ồi."

"Ầy," Lâm Thành Bộ đẩy đẩy mẹ, "Đừng nói linh tinh."

"Sao g ầy thế này?" Mẹ nhìn hấn, "Cầm nhon sắp cuốc đất được r ồi đấy."

"Mẹ nói chuyện đừng có quá lời như vậy" Lâm Thành Bộ thở dài, "Tập huấn ba tháng ngủ còn không đủ, có thể không g ầy à."

"Tưởng yêu vào nên g ầy đi?" Mẹ hấn lại kéo áo hấn lên nhìn.

"Này," Lâm Thành Bộ kéo quần áo xuống, "Vừa mới bắt đầu thôi, liên quan gì đến béo g ầy."

"Mày lại đây," mẹ ng ồi xuống ghế salon vẫy vẫy tay với hấn, "Ng ồi xuống."

Lâm Thành Bộ bước tới ng ồi cạnh bà, ba đặt cái bình trà hoa quả pha xong lên bàn uống nước r ồi đi vào trong phòng, loại chuyện này ba cũng không tiện xen lời.

"Quan hệ giữa hai đứa đến mức nào r ồi?" Mẹ hỏi.

"Gì mà... mức nào?" Lâm Thành Bộ cảm thấy câu hỏi này của mẹ ngại quá đi.

"Tình cảm đến mức nào, không hỏi cái khác," mẹ cau mày, "Không cần hỏi cũng biết là lên giường r ồi."

"...Ầy." Lâm Thành Bộ quay đầu sang chỗ khác, che mặt, cảm thấy mặt mũi cháy đen thui r ồi.

"Mở mồm ra," mẹ đẩy đẩy hấn, "Trước kia không phải nó không thèm để ý mày à, sao giờ đột nhiên lại ở bên nhau rồi?"

"Không phải đột nhiên," Lâm Thành Bộ thở dài, "Chẳng qua con không nói thôi, hai đứa bọn con qua lại cũng được nửa năm rồi, gần đây mới xác định chắc chắn chắn."

"Cậu ta hết điên thật rồi?" Mẹ hỏi.

"Vốn đâu có điên, xin mẹ đấy," Lâm Thành Bộ ôm vai bà, "Không hiểu thì đừng nói linh tinh, ngoan."

Mẹ cũng thở dài, im lặng lúc lâu mới mở miệng: "Thật ra mày hẹn hò thế nào thì nhà mặc kệ, không ý kiến, nhưng quan trọng là tìm người thế nào."

"Nguyên Ngọ là người cực kỳ tốt." Lâm Thành Bộ nói.

"Phức tạp, pha rượu ở quán bar, mày nói xem quán bar loạn thế nào," mẹ vẫn cau mày, "Cậu ta lặn lội ở cái chỗ đó, thật là mẹ không chấp nhận được.... Trước kia mày còn chẳng muốn đến bar búng các thứ..."

"Công việc của anh ấy ở quán bar, chứ có phải lặn lội trong đó đâu, với cả với cái tính của anh ấy," Lâm Thành Bộ rót cho mẹ một chén trà, "Thật không dễ gì bị hoàn cảnh tác động đâu."

"Sao mày lại u mê nó như vậy hả," vẻ mặt mẹ vẫn mờ mịt cần chén trà không uống, "Có phải mày không có ý định tìm hiểu người khác nữa hay không?"

"Trước khi gặp anh ấy thì con cũng tiếp xúc tìm hiểu những người khác đấy thôi, nhưng không có cảm giác," Lâm Thành Bộ nói, "Gặp anh ấy mới có cảm giác, không cần mà cũng không thể nghĩ đến người khác nữa đâu."

"Nhất định phải là cậu ta à?" Mẹ nhìn hấn, "Sẽ không đổi?"

Lâm Thành Bộ nhìn mẹ, một lúc sau mới nói: "Giống như hồi đầu mẹ hỏi tính hướng của con có thay đổi được không nữa đấy, chuyện tình cảm này con không quyết định được."

"Đừng có lập lờ với mẹ, không phải mày quyết thì đưa nào quyết" Mẹ trừng mắt với hắn.

"Thánh phụ." Lâm Thành Bộ chỉ chỉ lên trên.

"Giờ ả cái thằng này sao lại ngứa đòn như vậy chứ!" Mẹ thò tay ra sau lưng đập cho hắn một cái đau điếng, sau đó thở dài.

"Mẹ," Lâm Thành Bộ bóp bóp tay bà, "Con đấy mà, chuyện khác thì có thể tính toán thương lượng, nhưng chuyện này thì không bàn bạc gì cả, là anh ấy, ai nói gì cũng không được, mẹ nói vô ích, ba nói cũng vô ích, thật đấy."

Mẹ quay đầu nhìn hắn.

"Thật đấy." Lâm Thành Bộ lặp lại lần nữa.

Mẹ tiếp tục nhìn hắn: "Mẹ muốn gặp cậu ta, đưa cậu ta tới nhà ăn cơm đi."

Đưa Nguyên Ngọ về nhà ăn cơm, gặp ba mẹ.

Mục này sớm muộn cũng đã đến, Lâm Thành Bộ hớn hở, dấu sao đây cũng là bước đầu tiên ba mẹ tiếp nhận Nguyên Ngọ, cũng là bước đầu tiên trên con đường hai người bên nhau.

Nhưng ngoại trừ vui vẻ ra thì hắn cảm thấy lo lắng nhiều hơn.

Mặc dù hắn nói không quan tâm đến bất cứ thái độ của ba hay mẹ hay của Lâm Tuệ Ngữ nhưng vẫn sẽ lo lắng đến tâm trạng của Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ không có khái niệm về gia đình, không được hưởng tình thân, có thể cũng không hiểu được tình cảm giữa ba mẹ và con cái mà thể hiện được cảm xúc thái độ.

Chuyện gặp ba mẹ đã tạo áp lực cho rất nhiều người rồi, đối với Nguyên Ngọ có khi còn có áp lực lớn hơn.

Buổi tối sau khi bước ra từ số 18, Lâm Thành Bộ không biết làm thế nào để mở miệng.

"Ăn đêm không?" Nguyên Ngọ nhìn đồng hồ, "Tôi hơi đói, cũng không phải đói, hơi thèm ăn."

"Được," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Anh ăn gì? Đồ nướng?"

"Không có hứng ăn đồ nướng," Nguyên Ngọ do dự, "Tự nhiên muốn ăn bánh ngàn lớp."

"...Hả?" Lâm Thành Bộ ngẩn ngơ, "Giờ này chắc hết rồi."

"Chắc chắc là hết rồi," Nguyên Ngọ chỉnh lại cổ áo, kéo khẩu trang lên, "Không thì ăn sủi cỏ đi, tự dưng muốn ăn đồ bột."

"Anh đâu phải thèm ăn," Lâm Thành Bộ buồn cười, "Rõ ràng là đói."

"Chắc vậy," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Ăn sủi cỏ đi."

"Được," Lâm Thành Bộ ôm eo y, lại lén lút kéo áo y lên thò tay vào trong néo néo, "Anh ăn như vậy mà không béo à?"

"Sức mạnh của người có tuổi," Nguyên Ngọ nói, "Cho cậu tức chết."

Ăn sủi cỏ dễ dàng hơn nhiều so với ăn bánh, trong tiệm bán đồ ăn đêm nào cũng có sủi cỏ, Nguyên Ngọ ăn một phần bánh sủi cỏ hấp, một phần sủi cỏ chiên, còn uống canh nữa.

"Có phải tâm trạng tốt thì ăn nhiều không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Có thể coi là vậy," Nguyên Ngọ nói, "Hôm nay thấy vui lắm."

"Là vì hẹn hò à?" Lâm Thành Bộ cười hỏi.

"Đúng vậy," Nguyên Ngọ nhìn lướt qua hắn, "Bởi vì ngày nào cũng được gặp, không cần nghĩ mãi lúc nào cậu về.. cho nên vui."

Miệng Lâm Thành Bộ toét ra mãi không khép lại được, chỉ đành uống một ngụm canh để che giấu vẻ mặt của mình.

"Cậu thích nghe mấy cái này à?" Nguyên Ngọ nói.

"Vớ vẩn, ai không thích nghe chứ," Lâm Thành Bộ cười nói, "Thế mới nói yêu vào thì sẽ béo."

"Đừng có kiếm cớ biện hộ cho việc mấy nữa lại béo lên." Nguyên Ngọ nói,

Lâm Thành Bộ cười ngặt nghẽo.

Tâm trạng của Nguyên Ngọ đúng là rất tốt, hắn do dự một chút rồi quyết định lúc này sẽ nói với Nguyên Ngọ.

"Này chú," Lâm Thành Bộ châm điều thuốc, "Bàn với chú chuyện này."

"Ừ." Nguyên Ngọ cũng lấy một điều thuốc ra châm.

"Hôm nay em về nhà có nói chuyện với mẹ," Lâm Thành Bộ nói, "Nói chuyện của hai chúng ta..."

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

Lâm Thành Bộ nhìn ra được sự khó hiểu trong ánh mắt Nguyên Ngọ, có lẽ trong lòng y cảm thấy chuyện báo cáo với ba mẹ có hơi thừa thãi.

"Mẹ em, bà ấy muốn mời anh đến nhà ăn cơm," Lâm Thành Bộ nói xong lại vội vàng thêm một câu, "Nếu như anh không quen thì chúng ta ra nhà hàng cũng được."

Nguyên Ngọ không đáp.

"Có phải hơi bất ngờ quá không?" Lâm Thành Bộ sờ sờ tay y, "Người lớn trong nhà đều như vậy cả, hay bận tâm mấy chuyện này lắm."

"Bao giờ?" Nguyên Ngọ mở miệng hỏi một câu.

"Thời gian thì do chúng ta quyết," Lâm Thành Bộ nói, "Anh muốn đi hôm nào thì hôm đó đi."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp, "Cậu không sợ tôi chọn một ngày năm sau hay năm kia à?"

Lâm Thành Bộ ngăn người: "Anh muốn tận năm sau à?"

"Ừ." Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Nghe anh," Lâm Thành Bộ nói, "Đầu được mà."

"Không biết phải nói sao với bố mẹ rồi chứ gì?" Nguyên Ngọ bật cười.

"Không sao," Lâm Thành Bộ khẽ thở dài, "Thật ra mời anh đến nhà thôi chứ không có ý gì khác, thái độ của bọn họ không liên quan gì đến em, nhưng vẫn muốn mọi chuyện tốt đẹp thì hơn."

"Vậy tuần sau đi." Nguyên Ngọ lấy điện thoại ra nhìn lịch, "Thừa Vũ bảo đầu năm muốn thêm tiết mục, tôi xem ngày nào được."

"Thật luôn?" Lâm Thành Bộ bất ngờ nhìn y.

"Đùa thôi," Nguyên Ngọ nói, "Mau khóc đi."

Lâm Thành Bộ bật cười, niết niết lên tay Nguyên Ngọ: "Cảm ơn."

"Thật ra cậu không cần để ý xem tôi có khó xử hay không," Nguyên Ngọ búng tay hắn, "Chuyện bình thường, con trai bị xách đi mất, ba mẹ cũng muốn kiểm tra người mua xem thế nào, không sao đâu."

Lâm Thành Bộ cười cười không nói.

"Nhưng vẫn muốn nói trước với cậu," Nguyên Ngọ nói, "Với người chưa thân quen..."

"Em biết," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Ngoại trừ em với Giang Thừa Vũ vốn không có nói chuyện với ai khác, anh không cần nói, mang người đến là được."

"Có phải tôi cũng phải mặc theo phong cách kia không?" Nguyên Ngọ hỏi, "Người già..."

"Em đâu có già!" Lâm Thành Bộ cắt ngang y, không biết làm thế nào, "Em thật sự không hiểu nổi, quần áo em rốt cuộc khiến anh ngứa mắt chỗ nào."

Nguyên Ngọ cười: "Quá bình thường."

"Anh không cần mặc quần áo bình thường," Lâm Thành Bộ nói. "Biết anh đi làm ở số 18 rồi, ăn mặc bình thường lại thấy lạ."

"Vậy được." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Chú à," Lâm Thành Bộ khe khẽ gõ bàn, "Con thấy căng thẳng quá."

"Đừng có gọi tôi là chú trước mặt ba mẹ cậu." Nguyên Ngọ chỉ chỉ hất.

"Nguyên Ngọ." Lâm Thành Bộ gọi y.

"Ừm?" Nguyên Ngọ đáp.

"Cưng à." Lâm Thành Bộ bật cười lại gọi lần nữa.

"Cái mồm," Nguyên Ngọ đứng dậy, "Đi thôi, tôi mệt rồi."

"Về nhà chơi à?" Lâm Thành Bộ lập tức đứng dậy, vừa mặc áo khoác vừa hỏi.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 58

Lâm Thành Bộ vốn nghĩ là Nguyên Ngọc sẽ chọn thứ năm để qua ăn cơm vì thứ sáu thứ bảy y phải tới số 18, vậy thì lấy thói quen không muốn giao tiếp với người lạ, chắc chắn sẽ chọn ngày không thể kiếm có lùì được nữa là thứ năm.

Nhưng Nguyên Ngọc lại không chọn thứ năm làm cho Lâm Thành Bộ bất ngờ.

"Thứ ba." Nguyên Ngọc nói.

"Tại sao? Em còn đang nghĩ anh sẽ chọn thứ năm." Lâm Thành Bộ hỏi,

"Đi sớm xong sớm." Nguyên Ngọc thẳng thừng trả lời.

"Thế thứ hai đi luôn đi, còn sớm nữa." Lâm Thành Bộ nói.

"Thế thì hơi gấp," Nguyên Ngọc lờm hẩn, "Thứ hai cậu chả phải họp hành gì đó sao, làm gì có thời gian đi mua đồ.."

"Mua đồ?" Lâm Thành Bộ ngăn người, "Em tưởng anh còn không nghĩ đến chuyện mua đồ"

"Tiểu Hoa, tôi nghĩ có chuyện này chúng ta phải trao đổi cho rõ ràng," Nguyên Ngọc đi tới bên cạnh nhéo cằm hẩn, "Tính cách của tôi có hơi ba chấm, nhưng không đến nỗi ngu si, cũng không phải con khỉ nuôi lớn rồi vẫn không biết cái gì, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Nhưng tôi thật sự không biết nên mua quà gì cho nhà cậu." Nguyên Ngọ nói.

"Em biết." Lâm Thành Bộ cười nói.

Buổi sáng thứ ba cả hai người đều không có việc, Lâm Thành Bộ đưa Nguyên Ngọ đến trung tâm thương mại: "Thật vui quá là vui."

"... Có phải vấn đề tài chính của cậu không ổn lắm," Nguyên Ngọ nói, "Lâu lắm rồi không đến trung tâm thương mại hả?"

"Nói đùa chắc, đường đường một bếp trưởng chuẩn bị sang cơ sở mới nắm quyền," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi khoác cánh tay lên vai Nguyên Ngọ, khoác được hai giây lại không hạ xuống được, "Anh mà thấp đi độ vài cm nữa thì tốt, như này khoác vai chẳng thoải mái tẹo nào."

"Không thì cậu cố gắng duỗi chân kéo dài thêm vài cm." Nguyên Ngọ nói.

"Em chạm đỉnh rồi anh ơi," Lâm Thành Bộ bẻ bẻ ngón tay cho y xem, "Theo như công thức chuyên gia đưa ra tính toán thì cái gì mà chỉ đầu cao ba mẹ thêm bót rồi cộng trừ các thứ các thứ, em cao nhất chỉ được 1m78, giờ hết cao được rồi."

"Thế nếu không phải con ruột thì sao?" Nguyên Ngọ nói.

"Ôi cái đêch," Lâm Thành Bộ bật cười, "Anh dám nói trước mặt ba mẹ em không?"

"Dám chứ." Nguyên Ngọ nói.

"Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng có nói," Lâm Thành Bộ cười: "Người lớn tuổi không hiểu mấy câu chuyện đùa này đâu."

"Vậy cậu nghe hiểu không?" Nguyên Ngọ nhìn hấn.

"Không phải thế chứ, Nguyên Ngọ," Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn y, "Anh hơn em mấy tuổi giờ cũng đã qua ba mươi rồi, trước giờ em còn

chưa bao giờ chê anh có tuổi đâu đấy, anh chọc em chưa đủ hả."

"Còn gọi tôi là chú mà, còn quen mồm như vậy," Nguyên Ngọ nói, "Tôi cũng đâu có ý kiến gì... Nên mua gì đây?"

"Rượu đi," Lâm Thành Bộ nói, "Bình thường đến nhà gặp ba mẹ đâu mua rượu với thuốc bổ gì đó."

"Vậy thì gọi cho Thừa Vũ, qua đó lấy rượu ngon chỗ nó." Nguyên Ngọ nói.

"Không được, chỗ anh ấy toàn rượu ngoại," Lâm Thành Bộ nói, "Ba em tuổi này nhiều thứ không uống quen, toàn phải mấy loại Mao Đài Ngũ Lương, rảnh mua thêm ít sâm này nọ hoặc dẫu cá cũng được."

Nguyên Ngọ không đáp cứ nhìn hẩn.

"Làm sao?" Lâm Thành Bộ cũng nhìn y, "Rượu cho ba em, sâm cho mẹ em, đầy đủ thế rảnh còn gì."

"Ờ," Nguyên Ngọ cười, "Biết nhiều nhỉ."

Lâm Thành Bộ cười: "Đương nhiên."

"Trước kia hay biếu lắm hả?" Nguyên Ngọ nói.

"Trước... Cái gì trước kia?" Lâm Thành Bộ ngần người, "Em biếu ai chứ."

"Hỏi cậu mà, cậu đến nhà ai biếu rảnh," Nguyên Ngọ nói, "Ba mẹ bạn gái cũ bạn trai cũ, chắc mua đồ đến nhà người ta biếu không ít lần rảnh nhỉ?"

"Ôi đêch!" Lâm Thành Bộ gằn giọng: "Anh có tính người không vậy! Chuyện này ai chả biết! Chỉ có anh bình thường không qua lại với ai mới không biết."

Nguyên Ngọ cười: "Đùa thôi làm gì mà xù lông lên thế."

"Đùa nữa em làm chết anh." Lâm Thành Bộ nói.

"Sao giờ lại gắt như vậy chứ?" Nguyên Ngọ nói.

"Trước kia em chưa nói với anh à, lừa được vào tay rồi thì nhắc lại lần nữa cho nhớ," Lâm Thành Bộ ghé sát vào tai y thì thầm, "Lừa được vào tay rồi thì em mới thể hiện rõ bản chất."

"Bản chất? Thánh phụ?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Thích đánh nhau không?" Lâm Thành Bộ nói.

Dựa theo chỉ thị của Lâm Thành Bộ, Nguyên Ngọ mua hai chai rượu và hai hộp sâm, vốn muốn mua thêm gì khác nhưng Lâm Thành Bộ cản lại: "Đủ rồi."

"Có muốn tôi mua quà gì cho cậu không?" Nguyên Ngọ nói.

"Đồ gì?" Lâm Thành Bộ liếc mắt nhìn y, "Không thích."

Nguyên Ngọ bật cười, ngẫm nghĩ rồi thở dài, ngẩng xuống ghé bên cạnh: "Uống trà sữa không?"

"Có." Lâm Thành Bộ gật đầu.

Còn không đợi hẳn ngẩng xuống, Nguyên Ngọ đã rút túi tiền trong ví ra: "Tự đi mua đi."

"Em có tiền." Lâm Thành Bộ nói.

"Vui mà, cần tiền đi mua đi," Nguyên Ngọ quơ quơ tiền trong tay, "Chú cho con tiền mua trà sữa, ngoan."

".... Chiếu anh vậy," Lâm Thành Bộ nhận tiền rồi đi tới gian trà sữa gần đó mua hai cốc, cầm tiền thừa về đưa cho y, "Tiền thừa này."

Nguyên Ngọ cười cười nhận tiền, uống một hớp trà sữa rồi duỗi thẳng chân, vươn người: "Tôi cảm thấy đồ đồ tay là một thứ rất thần kì."

"Thần kì thế nào?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Cậu xem kim giây chạy, kim phút sẽ đi theo kéo theo kim giờ cũng chạy, ba cái cùng nhau chạy vòng quanh," Nguyên Ngọ nói, "Đi mãi đi mãi, đi chán chờ ồi lại về chỗ cũ."

"Nhưng thời gian sẽ trôi qua." Lâm Thành Bộ nói.

"Khi còn bé Nguyên Thân đưa cho tôi một cái đồng hồ không hiện ngày tháng gì cả," Nguyên Ngọ nói, "Tôi cứ nhìn nó chạy, đến một ngày tôi chợt nghĩ, thời gian rốt cuộc đang trôi qua ồi hay đã dừng lại."

"Đừng có nghĩ linh tinh," Lâm Thành Bộ nói, "Anh muốn bàn vấn đề này thì tìm Giang Thừa Vũ."

"Tôi cảm thấy thời gian không trôi thì làm sao cái kim kia chạy vòng về được," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn, "Tôi muốn nói mấy câu tâm tình, cậu có nghe không?"

"Đệch?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, lập tức cầm cốc trà sữa ngồi sán lại gần y, "Nghe chứ."

"Trước kia tôi nghĩ thời gian sẽ không trôi về phía trước, cực kỳ sợ, tôi sợ tôi sẽ mãi mãi kẹt lại ở trong cuộc sống có ông bà nội và Nguyên Thân sát bên cạnh," Nguyên Ngọ cúi đầu nhấp một hớp trà sữa, cắn cắn ống hút nói, "Bây giờ tôi lại sợ thời gian tiếp tục trôi, chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ gây lộn, sẽ già..."

"Cãi nhau gây lộn, già ồi chết thì có gì đáng sợ chứ," Lâm Thành Bộ nói, "Quan trọng là em vẫn ở đây."

"Này," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Chưa bảo với cậu, tôi gom hết mấy câu tỏ tình của cậu thành một quyển nhé."

Lâm Thành Bộ nhấp một hớp trà sữa, cười thật lâu: "Em muốn hát."

"Hát là quất chết cậu đấy." Nguyên Ngọ nói.

Mua đồ xong vẫn còn sớm, hai người định về nhà nghỉ một lúc.

Vừa mới lên xe điện thoại Lâm Thành Bộ vang lên, hắn cầm điện thoại nhìn một cái: "Chị em, bà ấy không phải không có nhà sao..."

"Buổi tối còn có chị cậu hả?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Không biết, để em hỏi bà ấy," Lâm Thành Bộ nghe điện thoại, "Chị à?"

"Hai đứa bao giờ về?" Lâm Tuệ Ngữ hỏi, "Mẹ bảo chiều tối nay, chị vừa mới chạy về, bây giờ vẫn còn đang ở sân bay."

"Chị về làm cái gì?" Lâm Thành Bộ sửng sốt.

"Ăn nói cái kiểu gì đấy, chị có phải chị ruột mà không đấy?" Lâm Tuệ Ngữ nói, "Chắc chắn chị về, anh về tới trước rồi, bây giờ chị mới về"

"...Ờ," Lâm Thành Bộ đáp, "Tần bốn năm giờ bọn em về"

"Được." Lâm Tuệ Ngữ cúp điện thoại.

"Cả nhà chị em lát cũng qua." Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ, cảm giác có hơi căng thẳng, vốn hai người bọn họ chỉ chuẩn bị tinh thần là có hai ông bà già ở nhà.

"Vậy mua thêm ít đồ nữa, chị cậu có con chưa? Mua đồ chơi nhé?" Nguyên Ngọ nói.

"Anh có thấy... khó chịu không?" Lâm Thành Bộ do dự.

"Không khó chịu, cảm giác sẽ hơi mệt đây," Nguyên Ngọ mở cửa xuống xe, "Đi, lại lên trung tâm thương mại."

"Anh không cần nói gì đâu, em nói là được." Lâm Thành Bộ cũng xuống theo.

"Vậy thì người nhà cậu ngoại trừ cảm thấy tôi có vấn đề về thần kinh còn sẽ thấy đầu óc tôi hơi trì trệ đấy." Nguyên Ngọ nói.

Lâm Thành Bộ ngăn người, hấn không ngờ Nguyên Ngọ đã đoán được ý của mẹ.

"Không thấy anh..." Hấn đuổi kịp Nguyên Ngọ, "Không có..."

"Tôi không sao mà," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Thật đấy."

Lâm Thành Bộ tin tưởng những lời này, trước nay Nguyên Ngọ không quá quan tâm đến ánh mắt người khác, chẳng qua lúc này lại là ba mẹ mình nên hấn vẫn lo Nguyên Ngọ không thoải mái.

Lúc trở lại trung tâm thương mại, hai người bọn họ vòng vo qua lại nửa buổi, cuối cùng quyết định mua cho con trai Lâm Tuệ Ngữ một quyển sách truyện tiếng anh cho trẻ em.

"Không mua đồ chơi thật à?" Nguyên Ngọ hỏi, "Cháu ngoại cậu mới học lớp hai..."

"Nó thế đấy, thích đọc sách," Lâm Thành Bộ nói, "Người nhà em có em, chị em, cả anh rể nữa, đâu không phải kiểu thích học, nhưng cháu ngoại em cực kì thích đọc sách, tích cực đi mấy lớp học thêm tiếng Anh lắm, có vẻ vui."

"Thế được," Nguyên Ngọ nhìn quyển sách trong tay, "Vậy lấy quyển này... Tôi còn nhớ ra một chuyện, không thì mua thêm ít đồ chơi..."

"Cho Đại Đầu sao?" Lâm Thành Bộ lập tức hỏi.

"A, ừ," Nguyên Ngọ nhìn hấn, "Đầu năm đi thăm nó, chắc cũng lên tiểu học rồi."

"Được," Lâm Thành Bộ cười, "Có khi thấy anh lại khóc um lên."

"Mười tệ là giải quyết được hết," Nguyên Ngọ nói, "Không sao cả."

Mua xong mấy thứ này thì không còn thời gian về nhà nữa, Lâm Thành Bộ lái xe thẳng về nhà ba mẹ.

"Người nhà cậu có hay nói chuyện không?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Trong nhà em là đứa ít nói nhất," Lâm Thành Bộ nói, "Anh căn cứ vào đó mà suy."

"Cái ít nói này là chỉ lúc bình thường hay chỉ lúc ở với tôi?" Nguyên Ngọ hỏi.

"...Lúc ở với anh." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy thì nhà cậu không nói ít r ồi..." Nguyên Ngọ tựa lưng vào ghế nhìn bên ngoài, "Vậy bọn họ cứ tự hỏi tự trả lời à?"

Lâm Thành Bộ phì cười: "Anh cứ dạ vâng là được, ba mẹ hỏi cái gì không thích hợp thì đừng trả lời, có em mà."

"Tôi thấy ba mẹ cậu chắc là tốt lắm," Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắt, "Nuôi ra được đứa con trai... dễ bắt nạt... À không đúng, cậu dễ bắt nạt thì chứng tỏ mọi khi bọn họ đều bắt nạt cậu..."

"Đừng có nghĩ linh tinh nữa," Lâm Thành Bộ vươn tay qua gãi gãi mặt y, "Không có gì đâu, năm đó em nói rõ tính hướng của mình cũng không khó khăn gì, ba mẹ em dễ nói chuyện lắm."

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

"Lúc lái xe xuống đến dưới tầng, Lâm Thành Bộ thấy xe nhà Lâm Tuệ Ngũ: "Anh rẽ em tới r ồi."

"Ừm." Nguyên Ngọ xuống xe đeo khẩu trang lên.

Lâm Thành Bộ định nói sắp vào hành lang r ồi còn đeo khẩu trang làm cái gì, ngẫm nghĩ một chút vẫn không mở miệng, tuy nói Nguyên Ngọ có thói quen đeo khẩu trang nhưng thói quen này hình thành do không có cảm giác an toàn, lúc này mặc dù nhìn bên ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng chắc chưa thích ứng kịp.

Hắn xách đồ trong xe ra rồi đi qua kéo tay Nguyên Ngọc: "Nhà em không có thang máy, phải đi thang bộ, bốn tầng."

"Ừ." Nguyên Ngọc niết niết ngón tay út của hắn.

Vừa đến tầng bốn, Lâm Thành Bộ đứng ngoài cửa đã nghe được tiếng cháu ngoại đọc tiếng Anh cho ba mẹ nghe, vừa vang vừa to.

"Mở cửa." Lâm Thành Bộ lấy mũi giày đá đá lên cửa.

"Tới đây---" Cháu ngoại hắn trả lời ngay lập tức, sau đó cửa mở ra, "Cậu!"

"Ngoan" Lâm Thành Bộ đưa đồ trên tay cho nó, "Cầm hộ cậu."

"Vâng." Cháu ngoại hắn nhận lấy đồ.

Mấy người người đang ngồi trong phòng đều đứng hết lên, tất cả ba mẹ và anh rể đồng loạt nhìn qua bên này.

Trong chớp mắt đừng nói là Nguyên Ngọc, ngay cả Lâm Thành Bộ cũng cảm thấy áp lực trùng trùng, lúc vào nhà vung tay vung chân cùng chí ầu luôn.

"Dép đâu?" Lâm Thành Bộ nhìn xuống chân.

"Không cần thay, mất công," mẹ nói, "Cứ đi vào đi, không sao."

"Vâng," Lâm Thành Bộ vào nhà, quay đầu nhìn Nguyên Ngọc, "Đây là Nguyên Ngọc."

Nguyên Ngọc đi vào, kéo kéo khẩu trang xuống.

"Đây là mẹ em." Lâm Thành Bộ giới thiệu với y.

"Chào dì." Nguyên Ngọc cười.

"Đây là ba em." Lâm Thành Bộ tiếp tục giới thiệu.

"Chào chú." Nguyên Ngọ cười.

"Đây là anh rể." Lâm Thành Bộ chỉ chỉ anh rể.

"Chào anh rể." Nguyên Ngọ tiếp tục cười.

Mấy người đầu vui vẻ đáp lời sau đó lại đồng loạt nhìn hai người họ, nhìn mẹ còn có vẻ hứng thú, đi về trước mấy bước: "Nguyên Ngọ à."

"Dạ." Nguyên Ngọ gật đầu, chắc bị mẹ nhìn chăm chăm phát ngượng, lại kéo kéo khẩu trang vừa kéo xuống được một lúc.

"Ừ," Mẹ cũng gật đầu một cái, vẫn nhìn chăm chăm y, "Bên ngoài có lạnh không?"

"Không lạnh." Nguyên Ngọ nói, lại kéo khẩu trang lên che mất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hai con mắt.

"Mẹ," Lâm Thành Bộ đứng chắn giữa hai người bọn họ, cảm giác nếu còn tiếp tục thế này thì Nguyên Ngọ chắc phải đeo kính râm mất, "Ngồi xuống nói chuyện đi."

"Ừ, mau ngồi đi," lúc này mẹ mới gật đầu xoay người vào phòng bếp, "Dì pha trà hoa quả, uống cùng nhé, Tiểu Bộ qua đây bê giúp mẹ."

"Vâng," Lâm Thành Bộ để áo khoác của hắn và Nguyên Ngọ để một góc, nhìn Nguyên Ngọ ngồi xuống rồi mới vào bếp.

"Mẹ làm gì vậy," Lâm Thành Bộ bê bình trà hoa quả lên, nhỏ giọng bảo mẹ: "Nhìn anh ấy chăm chăm, đến con cũng ngượng thay."

"Không phải là mẹ muốn nhìn rõ hơn à," mẹ cũng nhỏ giọng, "Chị mày nói nó đẹp trai lắm."

"...Ờ," Lâm Thành Bộ càn lời, "Vậy mẹ thấy có đẹp trai không?"

"Nhìn dáng dấp không tệ, nhìn đâu có lớn hơn mày?" mẹ nói, "Có phải gạt mày không, kẻ sai tuổi?"

"Lớn hơn con mấy tuổi, cái này mà còn nói dối làm gì, mà làm gì có ai báo nhi ều tuổi hơn thực t ế," Lâm Thành Bộ quay đ ầu đi ra ngoài, h ắn vốn không muốn để cho Nguyên Ng ọ vốn không quen tiếp xúc với người lạ ở ngoài một mình với ba và anh r ẽ, "Mẹ đừng có nhìn chăm chăm anh ấy nữa, mẹ r ảnh quá thì nhìn con này, từ bé đến giờ có bao giờ mẹ nhìn con âu yếm lấy một l ần như vậy đ ầu."

"Tại nhìn mày nhi ều r ồi." Mẹ nói với sau lưng.

Không khí trong phòng cũng khá ổn, ba đang c ần chai rượu bọn họ mua lên xem: "Rượu này tốt, thật biết mua, chú thích uống mấy loại nặng n ặng."

"Lâm Thành Bộ chọn." Nguyên Ng ọ nói.

"À." Ba bật cười.

"Sâm này tốt," anh r ẽ cũng nhìn qua, "Bao ti ền một củ vậy..."

"Lâm Thành Bộ chọn." Nguyên Ng ọ nói.

"Đ ầu là con chọn hết," Lâm Thành Bộ đặt trà hoa quả lên bàn, "Anh ấy không biết nhà chúng ta thiếu cái gì nên con chọn tất."

"Ở đ ầu ra cái kiêu như anh," ba nhìn h ắn, "Đ ồngười ta mua, anh chọn lại còn chọn cái đ ất."

"Để anh ấy tự chọn còn toàn đ ồ đ ất hơn." Lâm Thành Bộ cười cười ng ồi vào cạnh Nguyên Ng ọ, tách y và ba ra, lại v ẩy v ẩy gọi cháu ngoại tới, "Lại đây, chào chú Ti ểu Ng ọ chưa? Có quà cho con đ ấy."

Cháu ngoại đi tới trước mặt Nguyên Ng ọ, ngoan ngoãn nói: "Chào chú Ti ểu Ng ọ, con là Lâm Dương."

Nói xong còn gập người cúi chào.

"Chào con," Nguyên Ng ọ chìa tay ra, "Nice to meet you."

Mắt cháu ngoại sáng rực lên, người lớn hợp với nó chỉ có mấy người, nó vui vẻ đưa tay ra bắt tay Nguyên Ngọ: "Nice to meet you, too."

Lâm Thành Bộ bất ngờ nhìn Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ nói chuyện với anh rể và ba rất lúng túng nhưng nói chuyện với trẻ con như Lâm Dương lại khá thoải mái.

Đây là công lao của Đại Đầu sao?

"Lâm Dương theo họ mẹ," Lâm Thành Bộ nhỏ giọng giới thiệu cho Nguyên Ngọ, "Anh rể em họ Dương, định có đứa nữa thì đặt tên là Dương Lâm."

"...Rất hay." Nguyên Ngọ cười cười.

"Lại đây," Lâm Thành Bộ lấy bộ sách truyện tiếng Anh kia ra cho nó, "Học bá, đây là của chú Tiểu Ngọ tặng cho con."

Lâm Dương vừa bất ngờ vừa vui mừng nhận lấy quyển sách: "Cảm ơn chú Tiểu Ngọ!"

"Nó thích đọc sách," mẹ cầ n ra mấy cái chén, vừa rót trà hoa quả vừa nhìn Nguyên Ngọ, "Quà cháu tặng cho nó rất hợp."

"Thích không cậu học sinh xuất sắc?" Lâm Thành Bộ nhanh m ồm cướp lời trước, hấn sợ Nguyên Ngọ nói ra câu "Lâm Thành Bộ chọn" lần thứ ba,

"Thích! Thích lắm!" Lâm Dương nhảy đến bên cạnh Nguyên Ngọ, "Chú Tiểu Ngọ, chú giỏi tiếng anh lắm ạ?"

"Không giỏi," Nguyên Ngọ nói, "Quá ba từ đơn thì chỉ nói được mỗi câu vừa r ấ."

Lâm Dương bật cười: "Vậy có thời gian thì con dạy chú nhé."

"Được." Nguyên Ngọ nói.

"Vậy nếu con dạy chú tiếng Anh thì chú dạy con pha rượu nhé?" Lâm Dương hỏi, "Mẹ con bảo chú làm nghề pha rượu."

Nguyên Ngọ nhìn Lâm Thành Bộ, Lâm Thành Bộ bật cười: "Mẹ con cũng kể với con rồi à?"

"Vâng, mẹ con bảo hôm nay cậu dẫn bạn tới, làm pha rượu, còn dặn con lễ phép," Lâm Dương gật đầu lại nhìn Nguyên Ngọ, "Chú Tiểu Ngọ dạy con có được không?"

"Thử trước xem đã," Nguyên Ngọ lấy một hạt đậu phộng trên bàn.

Lâm Thành Bộ biết Nguyên Ngọ thử thế nào, chuyện pha rượu này phải xem sự phối hợp của tay và mắt, xem năng lực vận động cân bằng hài hòa, còn phải xem phản ứng, Lâm Dương làm rất tốt trong phương diện đọc sách nhận mặt chữ, học hành ng ỏi rất tập trung, nhưng về năng lực vận động thì... Lâm Thành Bộ hiểu quá rõ, không được đâu,

Hắn vốn nghĩ Nguyên Ngọ sẽ chỉ qua loa thử thôi, không nghĩ tới Nguyên Ngọ lại nghiêm túc như vậy, mà cháu ngoại cục cưng Lâm Dương không gì không làm được trong mắt mẹ chắc chắn rớt từ vòng gửi xe trong lần thử này.

Nhưng hắn không kịp nhắc Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ đã cầm đậu phộng lên nói: "Chú ném hạt đậu phộng này, nhóc đỡ nhé."

"Được." Lâm Dương gật đầu.

Ngón tay Nguyên Ngọ kẹp hạt đậu phộng, nhẹ nhàng bắn một cái, hạt đậu phộng nảy lên rất cao, điểm rơi cũng rất dễ, chỉ cần Lâm Dương đưa tay ra là đỡ được.

Động tác của Nguyên Ngọ cực kỳ đẹp trai nhưng Lâm Thành Bộ không ngoảnh lại nhìn, bởi vì Lâm Dương ngẩng đầu lên rồi lại còn bước về trước thêm một bước mới chìa tay ra, hạt đậu phộng không rơi vào tay nó mà rớt thẳng xuống đầu.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 59

Không khí trong phòng đọng lại trong khoảnh khắc này.

Hạt đậu phộng rớt xuống đỉnh đầu cậu bạn Lâm Dương, nó ngược đầu lên, hiển nhiên không dự trước được cảnh tượng này, nhưng nó không từ bỏ nhiệm vụ "đỡ lấy hạt đậu phộng", lúc đậu phộng rơi vào đầu nó xong nảy ra, nó lại dùng tay vỗ lên đầu một cái.

Bép.

Bầu không khí trong phòng đang ngưng lại bị ba của cậu bạn nhỏ Lâm Dương phá vỡ.

"Ày, biết ngay mà!" Anh rẽ ng ối bên cạnh cười phá lên, cười vào mặt con trai hấn, "Chắc chắn nó không đỡ nổi."

"Con làm ba cái kiêu gì đấy!" Mẹ thấy hấn cười thì sừng sốt, sau đó trợn mắt nhìn hấn, "Cười con trai mình vui lắm hả?"

"Cũng có phải mình con cười nói đâu," anh rẽ nhin cười, "Bình thường mẹ nó cũng cười nó.... Con trai, đúng không?"

"Vâng," Lâm Dương gật đầu cúi người tìm hạt đậu phộng kia, "Mẹ con cứ cười con suốt."

"Để con làm gì không biết!" Mẹ lại trừng mắt với anh rẽ, sau đó đó lại quay đầu nhìn Nguyên Ngọ, "Các cháu pha rượu mà như luyện công vậy?"

Lâm Thành Bộ cũng bu ồm cười nhưng vì không muốn mẹ trừng mắt nữa, hấn thò mặt chắn vào giữa mẹ và Nguyên Ngọ: "Thử độ phối hợp của tay và mắt thôi."

"Nó không học được đâu." Anh rẽ bên cạnh lại cười nói.

"Con mới không được ấy!" Mẹ không phục, cũng giơ tay lấy một hạt đậu phộng, ngấm nghĩ lại buông xuống đổi thành một quả táo xanh, "Nào Dương Dương, bà ngoại ném cho con, con đỡ nhé."

"Được." Lâm Dương vui vẻ trả lời rõ to.

"...Ấy." Lâm Thành Bộ nhìn thấy cuống lên, tài ném đồ của mẹ khó mà tả được, thường xuyên ném đồ về đằng trước nhưng toàn trúng người đứng bên cạnh.

Nhưng hắn còn chưa kịp cản thì mẹ đã ném quả táo xanh về phía cháu ngoại của mình.

Tieu r ấ.

Vậy nhưng lại ném cực kỳ chuẩn.

Quả táo xanh bay về phía Lâm Dương, nhìn quỹ đạo thì có lẽ sẽ rơi vào ngực, nhưng nếu như Lâm Dương bước thêm bước nữa thì chắc lại đập vào đầu r ấ.

Ngay lúc Lâm Thành Bộ muốn nhào người ra đỡ thì Nguyên Ngộ ng ấ bên cạnh đột nhiên nghiêng ra phía trước, đưa tay ra đón lấy quả táo kia.

"Sẽ đập vào mặt," Nguyên Ngộ nói, "Góc độ này nó không bắt nổi đâu."

"Dương Dương à, bà ngoại con lấy táo ném con kìa," anh rẽ ng ấ bên cạnh lại cười phá lên, "Nguyên Ngộ phản ứng rất nhanh đấy."

"Ấy," ba cũng không nhịn được cười nữa, "Được r ấ, Dương Dương không có năng khiếu mắng này r ấ."

"Hút bóng cười hả!" Mẹ lúng túng, không thể làm gì khác là trợn mắt với anh rẽ.

Trước giờ Lâm Thành Bộ vẫn cảm thấy anh rể rất trẻ con, nhưng hôm nay thật cảm ơn tính cách này của hắn vì tất cả mọi chuyện đều tập trung trên người con trai hắn.

"Con không đỡ được," Lâm Dương không thêm đề ý chuyện bà ngoại lấy táo ném nó với việc ba ruột cứ cười vào mặt nó, nhìn Nguyên Ngọ, "Có phải không đỡ được thì không học pha rượu được phải không?"

Lâm Thành Bộ cực kỳ cực kỳ không yên tâm với câu trả lời của Nguyên Ngọ.

Đúng rồi.

Ừ.

Không sai.

Lấy sự hiểu biết của hắn cộng với mức độ thẳng thắn của Nguyên Ngọ, ba câu trả lời này tỉ lệ xuất hiện của mỗi cái là ba mươi ba phần trăm, một phần trăm còn lại căn bản hắn không đoán được.

Vì vậy hắn nhéo đùi Nguyên Ngọ một cái.

Nguyên Ngọ bị giật mình, phản ứng nhanh đến nỗi đầu còn chưa quay sang đã vỗ một cái lên đùi hắn.

Lâm Thành Bộ ngậy ra hai giây sau mới kêu một tiếng: "A..."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu với Lâm Dương.

Giờ phút này đừng nói mẹ, ngay cả mặt Lâm Thành Bộ cũng méo xệch, đã gặp người EQ thấp rồi nhưng thấp đến mức này thì chưa thấy bao giờ!

"Vậy sao," Lâm Dương không quá thất vọng, nhưng vẫn lấy quả táo xanh trong tay Nguyên Ngọ tung qua tung lại, "Có đi đâu con vẫn có thể dạy chú Tiếng Anh."

"Như này nhóc có thể đỡ được," Nguyên Ngọ nói, lại cầm một quả táo xanh giơ lên, "Nhóc cảm thấy nó sẽ rơi xuống đâu?"

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn tay y, giơ tay ra khoa khoa: "Chỗ này?"

Lệch r ồi.

Lâm Thành Bộ phục sát đất năng lực v ềkhoản này của bạn học sinh xuất sắc Lâm Dương, tay nó giơ ra cách vị trí quả táo chắc phải cả một bàn tay.

"Ừ," Nguyên Ngọ dịch quả táo sang vị trí phía trên bàn tay nó, sau đó thả ra.

Táo rơi xuống lòng bàn tay Lâm Dương.

"A!" Lâm Dương hớn hở gào lên, "Con đỡ được r ồi."

"Ừ." Nguyên Ngọ gật đầu.

"Vậy con có thể học pha rượu r ồi?" Lâm Dương hỏi.

"Được," Nguyên Ngọ nói, "Nhưng phải đủ mười tám tuổi."

"Tại sao?" Lâm Dương hỏi.

"Pha rượu thì phải thử, trẻ con không được uống rượu." Nguyên Ngọ nói.

"À, vậy phải mười năm nữa," Lâm Dương thở dài, "Lâu vậy, có khi đến lúc đấy con còn không muốn học pha rượu nữa."

"Vậy con học cái khác," Lâm Thành Bộ nói, "Dù gì con cũng là học sinh xuất sắc mà."

"Cũng đúng," Lâm Dương hớn hở cầm quả táo vừa cắn vừa mở quyển truyện tiếng anh kia ra.

Lâm Thành Bộ khó tin nhìn Nguyên Ngọ, đột nhiên không đoán được rốt cuộc người này EQ cao hay thấp vậy.

Tâm trạng của mẹ cũng vui vẻ lên, nhìn Nguyên Ngọ lúc lâu không nói gì.

"Uống trà hoa quả đi," ba nói, "Trà hoa quả này còn có gừng xắt, ấm bụng."

Lâm Thành Bộ cầm chén trà hoa quả đặt xuống trước mặt Nguyên Ngọ: "Ngon lắm, anh uống thử đi."

"Ừ." Nguyên Ngọ cầm cốc lên uống một hớp.

"Lúc các cậu pha rượu cũng thỉnh thoảng có cho gừng phải không?" Anh rẽ nhìn Nguyên Ngọ rồi hỏi.

"Ừm, rất nhiều loại có thể cho gừng," Nguyên Ngọ nói, "Nước cốt gừng, gừng thái lát đều có cả."

"À cha," anh rẽ lại hỏi ba, "Trước kia ba có kể bạn ba mời ba uống đồ uống gì có vị lạ lạ hình như cũng cho gừng phải không?"

"Đúng vậy, không chỉ vị lạ mà tên cũng lạ, tên gì nhỉ, để ba nghĩ..." Ba cầm cốc nhú mày, "Tam... sáo... xa?"

"Còn có rượu tên...?" Lâm Thành Bộ ngẩn người, quay đầu nhìn Nguyên Ngọ, mặc dù hẳn không có hứng thú với rượu nhưng thân làm fanboy của Nguyên Ngọ không ít năm đúng là hẳn chưa từng nghe qua cái tên này.

"Chắc là Moscow Mule," Nguyên Ngọ nói, "Rượu đó thêm nước cốt gừng và bia."

"Đúng đúng, con la con la, đúng cái tên này rồi." Ba vỗ đùi đôm đốp.

"Nghe tên đã thấy một bầu trời chuồng ngựa." Mẹ nói.

"La có phải ngựa đâu," Lâm Thành Bộ bật cười, "Nếu thật có mùi chuồng ngựa thì cũng phải là...Cổ ngựa"

Mẹ ngăn người: "Mã Cảnh Đào hả? Anh ta cũng pha rượu à?"

Anh rẽ ng ẫ bên cạnh lại cười: "Ông ấy mà pha rượu chắc phải gọi là Gào thét."

"Cười cái gì mà cười!" Mẹ lại tròn mắt nhìn hấn.

"Cổ ngựa, chính là Cổ ngựa, Horse"s Neck." Nguyên Ngọ cười.

"Món này uống ngon lắm, còn hơi ngọt." Lâm Thành Bộ nói thêm.

"Biết nhiều gớm." Mẹ liếc hấn.

"Là không ít thôi," Lâm Thành Bộ nháp một hớp trà, "Bao nhiêu năm r ẫ mà..."

Đúng vậy, đã bao nhiêu năm r ẫ, rảnh rỗi lại chạy đến số 18 ng ẫ nhìn Nguyên Ngọ pha rượu, hấn thuộc nằm lòng rất nhiều bước pha rượu, hấn nhìn ra được đâu là động tác quen thuộc của Nguyên Ngọ, đâu là ng ẫ hứng, hưởng chi tên mấy loại rượu.

Song hấn vừa nói câu này ra ba mẹ và anh rẽ có vẻ không biết nói tiếp thế nào, cả phòng lại lúng túng.

"Horse"s Neck! Cổ ngựa!" Lâm Dương ng ẫ bên cạnh đột nhiên chen vào, "Con đọc chuẩn chưa?"

"Chuẩn r ẫ." Lâm Thành Bộ vội vàng gật đầu.

"Viết như thế nào?" Nó rất vui vẻ lấy cái bút và quyển sổ trong balo của mình chạy tới đưa ra trước mặt Lâm Thành Bộ.

"Cậu... không biết." Lâm Thành Bộ nhìn Nguyên Ngọ.

"Hả? Cậu không đi học à?" Lâm Dương giật mình.

"Đúng vậy, không đi học, vì để cho mẹ con học đại học đấy, cậu đi lượm đồ đạc nát, bán ve chai..." Mặt Lâm Thành Bộ đầy đau khổ, "Khổ lắm rồi."

Lâm Dương nhìn hắn một lát mới nói: "Điều, giả vờ chẳng giống tạo nào."

"Đúng vậy, âm điệu cứ về chỗ." Anh rẽ ở bên cạnh nói để nào.

"Không được nói tục," Lâm Dương nói, sau đó xoay người ngẩng vào cạnh Nguyên Ngộ, "Chú Tiểu Ngộ chú biết viết không?"

"Chú sợ chú viết nhòc không nhìn được." Nguyên Ngộ nói, do dự rồi vẫn nhận lấy bút trên tay nó, viết chữ Horse's neck xuống quyển sổ.

Lâm Thành Bộ ghé người qua nhìn, chữ la tinh của Nguyên Ngộ đẹp hơn nhiều so với chữ tượng hình.

Lâm Dương cần quyển sổ sang một bên học viết tiếp, Lâm Thành Bộ đang muốn tìm một chủ đề không xoay quanh Nguyên Ngộ để nói thì điện thoại của mẹ vang lên.

"Chắc là chị anh về rồi đấy," mẹ nhận điện thoại, "Hả? À, đến hết rồi, chờ mỗi chị thôi... Không cần mua nữa, mẹ mua rồi..."

"Chị em về rồi," Lâm Thành Bộ thì thầm với Nguyên Ngộ, "Lát nữa..."

"Mày đi nấu cơm đi," Mẹ để điện thoại xuống, "Chị đã về đến dưới nhà rồi."

"Con..." Lâm Thành Bộ do dự, nếu như hắn vào bếp nấu cơm, phòng khách sẽ chỉ còn lại một mình Nguyên Ngộ đối mặt với ba mẹ chị gái anh rồi, không biết Nguyên Ngộ có chịu được không, "Không muốn làm."

"Hả?" Mẹ sửng sốt.

Cả ba và anh rẽ đầu ngẩng ra nhìn hắn.

"Bảo Lâm Tuệ Ngữ nấu đi." Lâm Thành Bộ nói.

"Chị cậu vừa xuống máy bay, vất vả mấy hôm rồi." Anh rể nói.

"Vậy anh đi nấu." Lâm Thành Bộ nói.

"...Được," anh rể gật đầu, "Anh nấu cậu ăn không?"

"Con không ăn." Lâm Dương ở bên cạnh trả lời rất nhanh.

Lâm Thành Bộ bật cười: "Ày."

"Đi đi," anh rể vỗ vai hắn lại nói thêm, "Anh nói chuyện với Nguyên Ngọ một lúc, vừa hay dạo này anh đang muốn học thêm mấy kỹ năng làm màu."

Lâm Thành Bộ đứng dậy, những lời này chắc nói cho hắn nghe.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng mình không yên tâm về Nguyên Ngọ như vậy à?

Mẹ đi theo vào hắn vào phòng bếp: "Đồ ăn ở đây, trong tủ lạnh cũng có."

"Mẹ phụ con sao?" Lâm Thành Bộ mở tủ lạnh xem có đồ gì không.

"Mẹ mà chỉ nói cho mẹ đồ ăn ở đâu rồi," Mẹ tặc lưỡi, "Ở nhà còn ra cái vẻ đầu bếp chuyện nghiệp, lại còn cần người phụ."

"Bếp nhà mình cũng đâu có đứng được hai người," Lâm Thành Bộ cười cười, lấy ra một hộp thịt, "Thịt này làm kho tàu ạ?"

"Ừ, làm một đĩa, thịt kho lần trước làm Dương Dương thích lắm." mẹ nói, "Hôm nay vừa tới đã bảo là muốn ăn thịt kho cậu làm, cái khác thì nhìn đấy mà làm."

"Được" Lâm Thành Bộ bỏ thịt lên bàn bếp, ngắm nghĩ một chút rồi quay đầu nhỏ giọng nói với mẹ, "Mẹ này, mẹ thấy thế nào?"

"Thế nào là sao? Hơi đói rồi." Mẹ nói.

"...Ý con là Nguyên Ngọ." Lâm Thành Bộ nói.

"Cậu ta hả," Mẹ ôm cánh tay dựa vào tủ lạnh, "Chưa nói được, nhìn thì không có tật xấu gì... Tính nó có phải hơi.... Mẹ thấy nó hình như rất thẳng tính?"

"Là cực kì thẳng," Lâm Thành Bộ nói, "Nói chuyện với người khác còn thẳng nữa."

"Thẳng cũng tốt, không tính toán," mẹ nói, "Cơ mà đừng có như chùng chịch mày, đã không tính toán thì chớ, đầu óc cũng không có nốt."

"Mẹ đừng nói linh tinh," Lâm Thành Bộ bật cười, "Anh rể con mà không có đầu óc thật thì làm sao làm đến trưởng phòng marketing."

"Mẹ mày cũng đang lo lắng đây," mẹ nhún mày, "Công ty chúng nó chắc phá sản sớm thôi."

Lâm Thành Bộ còn muốn nói nữa thì nghe thấy cửa nhà cạch một tiếng, theo sau đó là tiếng Lâm Dương vui vẻ kêu: "Mẹ----"

Hắn vút hết đồ ăn lại bếp rồi chạy thẳng về phòng khách.

"Chị em," hắn vọt vào bên cạnh Nguyên Ngọ, "Anh có ấn tượng gì không?"

"Không có," Nguyên Ngọ trả lời thành thật, lại gật đầu với Lâm Tuệ Ngữ, "Chào chị."

"Không có ấn tượng cũng bình thường," Lâm Tuệ Ngữ cười, "Cũng chưa nói chuyện bao giờ."

"Mẹ! Mẹ nhìn này." Lâm Dương cầm quả táo tói, ném lên, đến khi quả táo rơi xuống đất lại nhặt lên.

"Nhìn gì?" Lâm Tuệ Ngữ hỏi.

"Nhìn con đỡ táo," Lâm Dương lại ném quả táo lần nữa, lần này thì đỡ được, "Chú Tiểu Ngộ bảo đợi con mười tám tuổi uống được rượu rồi sẽ dạy con pha rượu, con qua bài kiểm tra của chú ấy rồi."

"Giỏi vậy sao?" Lâm Tuệ Ngữ xoa xoa đầu nó, "Vậy con ng ồi sang kia luyện tập tiếp đi."

Sau khi Lâm Dương đi ra cô nhìn Nguyên Ngộ: "Kiểm tra gì vậy? Nó định theo nghề thật đấy à?"

"Chắc chắn không," Nguyên Ngộ nói, "Hai ngày nữa là quên."

Mọi người sau khi ng ồi vào chỗ của mình thì Lâm Thành Bộ đi về phòng bếp, lại quay lại nhìn Nguyên Ngộ.

Nguyên Ngộ liếc qua hắn, đột nhiên nhếch nhếch khóe miệng với hắn.

Ý Nguyên Ngộ là không sao cả, nhưng cách biểu đạt này của Nguyên Ngộ đối với Lâm Thành Bộ thật bất ngờ, lại còn trước mặt người nhà nữa, có cảm giác gãi gãi dưới lòng bàn chân rất kích thích.

Hắn lập tức làm một động tác hôn gió đáp lại Nguyên Ngộ.

Nhưng động tác này bị Lâm Tuệ Ngữ nhìn thấy, mặt bu ồn nôn liếc hắn: "Đầu bếp Lâm cũng đáng yêu nhỉ."

"Cảm ơn lời khen." Lâm Thành Bộ uốn tay thành hoa lan chỉ gửi cho cô một cái hôn gió, quay người về lại phòng bếp.

Lâm Tuệ Ngữ không hoàn toàn hài lòng với Nguyên Ngộ, cô không ý kiến gì với nghề pha rượu nhưng trước giờ không chấp nhận được vấn đề về tâm lý của Nguyên Ngộ.

Nhưng Lâm Thành Bộ biết cho dù cô bất mãn cũng không thể hiện ra trước mặt Nguyên Ngộ.

Hắn vừa trong bếp bận nấu nướng vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Nguyên Ngọ vẫn nói rất ít, cơ bản là không lên tiếng, anh rẽ hỏi y cái gì y mới trả lời một câu, sau đó Lâm Thành Bộ kể chuyện đợt này đi công tác đụng ngay phải một ông lái taxi dở hơi.

Bạn nhỏ Lâm Dương ng ồi bên cạnh thỉnh thoảng lại chen vào một câu.

B ầu không khí không tệ lắm, Lâm Thành Bộ thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi yên tâm được một chút hấn mới có thể trở hết tài nghệ nấu nướng, tập trung làm việc trong bếp.

Cắm cúi làm được khoảng nửa tiếng thì cửa phòng bếp mở ra.

"Còn một lúc nữa," Lâm Thành Bộ vừa mở n ổi nhìn đ ồ ăn vừa nói, "Có rượu không? Không phải rượu nấu, lấy cho con một ít rượu nặng của ba."

"Không biết để ở đâu." Tiếng Nguyên Ngọ truyên đến từ sau lưng.

"Lâm Thành Bộ quăng cái xẻng quay người, thấy Nguyên Ngọ ở sau lưng mình đột nhiên dâng lên cảm giác mừng rỡ gấp lại sau xa cách: "Sao anh vào đây?"

"Đi vệ sinh." Nguyên Ngọ nói.

"Rẽ chỗ kia có cái cửa." Lâm Thành Bộ chỉ đường cho y, đây là kiểu nhà truyên thống muốn đi vệ sinh phải đi qua bếp.

"Thơm lắm." Nguyên Ngọ vừa nói vừa đi v ề phía kia.

"Đợi một chút," Lâm Thành Bộ bước tới cửa bếp ngó quanh quất bên ngoài, mọi người đang trò chuyện, hấn bước vội v ề phía Nguyên Ngọ ôm chặt lấy y hôn mấy cái, "Ày, em nhớ anh."

"Ki ềm chế một chút đi," Nguyên Ngọ đẩy hấn, "Có người đi vào thì thu vé tham quan hay không thu đây? Toàn là người nhà của cậu."

"Đạch," Lâm Thành Bộ bật cười, thò tay vào trong áo hấn sờ soạng mấy cái sau đó mới đứng ngay ngắn thì th ầm, "Sao r ồi? Ổn chứ?"

"Không ổn lắm, thật sự rất mệt, tôi không biết nên nói gì cả," Nguyên Ngọ nói, "Ăn cơm xong sớm rồi về nhé."

"Được," Lâm Thành Bộ nói, "Cố thêm một lúc nữa."

"Cũng không đến mức phải cố gắng," Nguyên Ngọ cười cười, "Chỉ là khó tiếp chuyện, anh rể cậu thì dễ nói chuyện, mẹ cậu với chị cậu nói chuyện thấy tốn sức lắm, phải tìm cách đáp lời."

Không có chuyện để nói cũng phải nặn ra chuyện để nói quả là một chuyện rất khó khăn với Nguyên Ngọ, trước giờ y đâu không có gì nói thì không nói, cho dù thân khâu không khâu có ai cũng chẳng sao, nhưng đối mặt với người nhà mình thì Nguyên Ngọ không thể làm như vậy.

"Vậy anh phụ em đi," Lâm Thành Bộ nói, "Đang lúc em cần... A tí chấy."

Hắn vội chạy đến vặn nhỏ bếp lại: "Anh phụ với em, hôm nay làm hơi nhiều đồ ăn, em làm một mình phiền lắm."

"Được." Nguyên Ngọ đáp.

Có lẽ lâu rồi cả nhà mới ngồi đông đủ với nhau nên tâm trạng ba mẹ đều tốt, trò chuyện khí thế ngất trời, tận đến lúc làm xong đồ ăn Nguyên Ngọ bê đồ ra mẹ mới phát hiện Nguyên Ngọ biến mất khỏi phòng khách từ lúc nào.

"Sao cháu lại vào giúp nó?" Mẹ giật mình, "Bảo sao cứ thấy sai sai."

"Đầu bếp bảo bận quá." Nguyên Ngọ đặt thức ăn lên bàn.

"Con đi giúp!" Lâm Dương lập tức nhảy khỏi ghế salon chạy vào phòng bếp giúp bận đồ ăn.

"Cậu ngẩng đi," Lâm Tuệ Ngữ cười với Nguyên Ngọ, "Dù gì hôm nay cũng là khách."

Nguyên Ngọ không khách khí gật đầu rồi xuống.

Chỉ người bàn thức ăn Lâm Thành Bộ làm hôm nay thôi đã thấy mê người, Nguyên Ngọ nhìn thức ăn trên bàn, cảm giác nếu như mình cứ ở bên cạnh Lâm Thành Bộ thì nửa đời sau không cần lo cơm ăn nữa rồi.

"Nào, cạn ly." Mẹ giờ cốc coca lên.

Nguyên Ngọ ngẩng người, cùng giờ cốc lên với mọi người, sau đó là một tràng leng keng cùng cốc.

"Ăn đi, không ai nói gì nữa đúng không?" Anh rể nói, "Chắc con không đợi mấy câu tổng kết nữa đâu."

"Ăn đi ăn đi." Mẹ nhắc.

Nguyên Ngọ thở phào nhẹ nhõm gắp một miếng thịt kho.

"Nhà em lúc ăn Tết đông đủ lắm, phải để cho ông nội phát biểu," Lâm Thành Bộ ngồi bên cạnh kể với y, "Tổng kết chuyện năm cũ, mong muốn cho năm mới."

"À." Nguyên Ngọ có hơi mờ mịt.

"Còn mấy ngày nữa là ăn tết rồi," Lâm Tuệ Ngữ nói, "Lúc đó cậu đến nhà bọn chị ăn tết đi, tết đông vui náo nhiệt lắm, thuận tiện xem ông nội chị phát biểu thế nào."

"Anh còn đọc thuộc được nữa là, năm nào cũng như năm nào," anh rể cười nói, "Cả giọng điệu từ ngữ đâu y hệt."

Đến nhà bọn chị ăn Tết đi.

Phản ứng đầu tiên của Nguyên Ngọ khi nghe được câu này không phải là thái độ của mẹ Lâm Thành Bộ có lẽ không sao rồi, mà là... Không.

Không muốn đến ăn Tết.

Không có thói quen ở với đông người như vậy, thậm chí tím tím chung với những người không thân thậm chí xa lạ.

Nguyên Ngọ vừa nghĩ đến cảnh đây đã thấy phỉn r ối.

Người nhà Lâm Thành Bộ đã bắt đầu bàn chuyện ăn Tết, Nguyên Ngọ không muốn dập tắt sự vui vẻ của Lâm Thành Bộ, nhưng y sợ Lâm Thành Bộ sẽ đồng ý.

"Tiểu Bộ Bộ," hắn ghé sát lại gần tai Lâm Thành Bộ, nói cực kỳ nhỏ, "Tôi... có thể không đến nhà cậu ăn Tết không?"

Lâm Thành Bộ ngăn người nhìn y nhưng gật đầu rất nhanh nhỏ giọng nói, "Ừ, theo ý anh, không sao đâu."

Nguyên Ngọ rút cuộc thả lỏng dựa vào ghế.

Nhưng đồng thời lại thấy đau lòng, y đau lòng cho Lâm Thành Bộ.

Lại phải nhường nhịn tình tính kỳ quái của y.

"Nhưng có đi đâu kiện," Lâm Thành Bộ quay đầu nhìn y, bàn tay xoa xoa chân y bên dưới thì thầm, "Vậy phải để em ăn Tết với anh, em muốn ăn giao thừa với anh."

"Hả?" Nguyên Ngọ ngăn người.

"À, không thì..." Lâm Thành Bộ đột nhiên nháy nháy mắt, "Hai chúng ta đi du lịch nhé? Du lịch kết... ăn Tết."

TÔI ĐẾN MƯỢN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 60

Sau khi dùng cơm xong mọi người ng ồi trong phòng khách trò chuyện một lúc, hơn tám giờ cả nhà Lâm Tuệ Ngữ phải về, bạn nhỏ Lâm Dương này ngày nào trước chín giờ là bu Ồn ngủ r ồi, Lâm Thành Bộ mượn cơ này cũng cấp mông dất Nguyên Ngọ đi về Ồn.

"Được r ồi, mấy đứa về Ồn hết đi," mẹ nói, "Mai đâu có được nghỉ."

Từ cửa nhà xuống đến hết c ầu thang, Lâm Dương l ồi kéo Nguyên Ngọ nhắc nhở chuyện nhất định mười năm sau sẽ học pha rượu, còn giục ba nó lưu số điện thoại của Nguyên Ngọ lại.

"Nguyên Ngọ có duyên với trẻ con thật đấy." Anh rể vừa lưu số điện thoại vừa nói.

"Đúng vậy," Lâm Thành Bộ nghĩ nghĩ nói thêm, "Còn có đứa nhỏ mới lên tiểu học suốt ngày bám lấy anh ấy đấy."

"Người tính tình đơn giản sẽ thu hút trẻ con," anh rể cười nói, "Cậu nhìn anh đáng yêu hoạt bát thế này còn chẳng hút nổi con trai."

"Anh cười nó thêm mấy năm nữa, nó lớn r ồi lại đánh nhau với anh đấy." Lâm Tuệ Ngữ nói.

"Con không đánh nhau với ông già." Lâm Dương nói.

"Gì mà đã già," Anh rể đá b ộp vào mông nó, "Có biết ăn nói không đấy."

"Không thềm so đo với ba." Lâm Dương xoa xoa cái mông.

Mọi người đều cười ầm lên.

Sau khi ra khỏi cầu thang, anh rẽ đưa Lâm Dương đi lấy xe, Lâm Tuệ Ngữ nhìn Lâm Thành Bộ: "Hai đứa về đi... Ý kiến của chị vẫn thế, không nói nhiều nữa, hai đứa tự lo cho tốt."

"Chờ chị đang chờ chị đấy." Lâm Thành Bộ cười cười đẩy cô.

"Đi đây," Lâm Tuệ Ngữ vẫy vẫy tay với hai người rồi xoay người đi, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Nguyên Ngọc đáp lại.

"Đi thôi," Lâm Thành Bộ giang tay ôm vai Nguyên Ngọc, ghé sát cắn một cái lên dái tai y, xong lại cọ cọ lên mũi lên cổ y một lúc, nhìn cả buổi tối cuối cùng cũng được thả phanh, "Ày, ghen chết em."

Nguyên Ngọc cười, bóp bóp máng hấn: "Giờ tôi thở phào được rồi."

"Cả buổi có phải căng thẳng lắm không?" Lâm Thành Bộ ôm y đi về phía xe.

"Vẫn ổn, lớn thế này rồi chưa trải qua tình huống thế này." Nguyên Ngọc lại bóp một cái lên máng hấn, rất mẩy nha.

"Nhà em không hay tụ họp, anh đừng căng thẳng, bình thường một hai tuần em mới đến thăm mẹ em một lần..." Vừa nói vừa đi được mấy bước, Lâm Thành Bộ chợt nhớ ra gì đó, nghiêng đầu nhìn lên tầng, "Ôi đêch, bà già này!"

"Mẹ cậu chưa đến mức..." Nguyên Ngọc nói được nửa thì khựng lại, cũng nghiêng đầu nhìn lên trên tầng, rèm của tầng bốn đúng đưa một chút rồi dừng lại, "...Già, mẹ cậu à?"

"Ờ," Lâm Thành Bộ tặc lưỡi, "Lại còn nhìn trộm!"

"Thấy tôi bóp máng cậu không?" Nguyên Ngọc hỏi.

"May mà anh không phải con gái," Lâm Thành Bộ nói, "Hai thằng đàn ông thô bỉ thì cứ thô bỉ thôi."

"Ừ." Nguyên Ngọ lại bóp bóp mũi hần.

"Vừa phải thôi!!!!" Lâm Thành Bộ trừng mắt nhìn y.

"Tôi thả lỏng tí!" Nguyên Ngọ nói.

Sau khi lên xe Nguyên Ngọ mở cửa sổ ra một chút, châm điếu thuốc rồi đưa bao thuốc cho Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ cũng lấy một điếu ra châm.

"Ày," Lâm Thành Bộ nở máy bật máy sườn, "Coi như qua được cửa này, sau này thì dễ dàng hơn, anh có đến nhà em ăn Tết hay không cũng không sao, toàn tụ họp ở nhà các cụ, đông lắm, thiếu một hai người không ai phát hiện đâu."

"Thiếu một đứa cháu trai mà không phát hiện à?" Nguyên Ngọ nhìn hần.

"Không mà," Lâm Thành Bộ bật cười, "Trong đồng con cháu nhà em thì mỗi em là không đến nơi đến chốn, anh họ em làm tiến sĩ, chị họ em thì ở nước ngoài, kiểu như em thì..."

"Tiến sĩ thì làm được cái khỉ gì," Nguyên Ngọ ngậm điếu thuốc, "Tiến sĩ biết nấu ăn không? Tiến sĩ có bản lĩnh khiến người ta đến nhà hàng xếp hàng đợi thức ăn anh ta làm không?"

Lâm Thành Bộ cười lên: "Ày, này là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi à?"

"Khôn phải," Nguyên Ngọ nói, "Là sự thật."

"Các cụ mà, già rồi không hiểu mấy cái này đâu, cảm thấy càng học nhiều thì càng giỏi," Lâm Thành Bộ nói, "Cho nên Tết em có đến ăn Tết hay không mọi người không để ý lắm, trước Tết qua thăm là được."

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn hẳn, "Vậy cậu muốn đi đâu chơi?"

"Không biết, em còn chưa nghĩ ra, anh nói không muốn đến ăn Tết em mới quyết định," Lâm Thành Bộ nói, "Đề mấy hôm nữa nghĩ xem."

"Giao thừa chỗ các cậu không bận à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Bên em nghỉ từ hai tám âm r ồi, Xuân Trĩ Tết đóng cửa không bán," Lâm Thành Bộ nói, "Chảnh chưa."

"Vậy nghĩ xem đi đâu chơi đi." Nguyên Ngọ cười cười.

Bình thường xem tivi có thể thấy được nhiều địa điểm để du lịch, chẳng qua không có thời gian đi, giờ muốn tìm một chỗ đi chơi hẳn hoi thì lại không nhớ ra được chỗ nào.

Hai người nghĩ cả đường về, đến tận lúc lái xe đến dưới tầng nhà Lâm Thành Bộ vẫn không nghĩ ra đi chỗ nào.

"Dù sao mùa đông mọi người đều xuống phía Nam du lịch," Lâm Thành Bộ nói, "Chúng ta cũng đi về phía Nam đi."

"Không," Nguyên Ngọ lắc đầu, "Không mới lạ."

"Vậy anh muốn lên phía Bắc sao?" Lâm Thành Bộ kéo cổ áo, "Rét thánh chạp đó anh ơi."

"Ừ, tìm chỗ nào rét thật rét, bão tuyết mù mịt," Nguyên Ngọ nói, "Hai chúng ta tìm chỗ nào có giường đất, rúc đầu trong chăn qua ngày luôn."

"Tìm giường đất?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Đúng r ồi, tìm cái giường đất, vừa nằm vừa lẩn," Nguyên Ngọ liếc hẳn, "Cậu thấy tôi nắm trọng điểm có chuẩn không?"

Lâm Thành Bộ không nói gì chỉ cười vui vẻ.

Đề xuất này của Nguyên Ngọ rất mới mẻ, chỗ bọn họ không thiếu tuyết nhưng chưa từng cảm nhận việc giẫm chân xuống tuyết ngập đến bắp chân, cảm giác chắc thích lắm.

Lâm Thành Bộ lười tìm, chuyện đi đâu giao hết cho Nguyên Ngọ.

Hắn còn có chuyện cần làm.

Trước kia chưa từng nghĩ đến.

Hoặc trước kia không dám nghĩ đến bước này.

Hắn và Nguyên Ngọ không thể nói gì đến chuyện kết hôn hay không kết hôn, vẫn cảm thấy có thể ở bên nhau đã tốt đẹp lắm rồi, những chuyện khác không sao cả.

Nhưng có một số chuyện, cho dù chỉ lỡ lời nhưng đã nói ra rồi sẽ treo trong lòng con người ta không yên.

Trước ngày nghỉ mấy hôm, hắn nói với mẹ chuyện Tết năm nay sẽ đi du lịch, mẹ lúc đầu có vẻ không vừa lòng nhưng lúc sau vẫn đồng ý, cũng không nói gì.

Phía Nguyên Ngọ thì có vẻ đã chọn được nơi muốn đến, hai ngày hôm nay đang tra lịch trình.

Lâm Thành Bộ đứng trước quầy, nhìn chăm chăm vào từng hàng từng hàng nhãn lóa mắt.

Tất cả đều là kiêu của nữ, long lanh lấp lánh.

Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình muốn giới thiệu nhưng Lâm Thành Bộ khoát tay: "Tôi xem nhãn nam."

"Vậy anh xem bên này," nhân viên bán hàng chỉ hắn sang tủ bên cạnh, "Bên này đều là nhãn nam, anh muốn xem nhãn trơn hay có đính kim cương?"

"Có đính." Lâm Thành Bộ nằm bò lên quầy, trên lý thuyết hẳn đương nhiên thích nhẫn trơn, nhưng vừa nhìn thấy nhẫn đính đá sáng lấp lánh hẳn lại nhớ tới câu quảng cáo "một viên vĩnh cửu dài lâu," sự chú ý của hẳn va phải chữ "vĩnh" này nên hẳn cảm thấy cần phải có đính kim cương.

"Là anh đeo ạ?" Nhân viên bán hàng hỏi.

"Đúng, tôi và... bạn," Lâm Thành Bộ nói, "Lấy một đôi."

"Bạn anh cũng là nam à?" Bán hàng hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp.

"Anh xem thử mẫu này," nhân viên bán hàng vẫn bình tĩnh vui vẻ lấy một cái nhẫn ra, "Dáng người anh cao, đeo cái to một chút sẽ hợp, còn bạn anh..."

"Cũng tầm như tôi." Lâm Thành Bộ nói.

"Vậy lấy mẫu y hệt hoặc mẫu này," người bán hàng lại lấy thêm một chiếc đặt trước mặt hẳn, "Có thể so sánh một chút, hai mẫu này khá giống nhau."

Lâm Thành Bộ cảm thấy bản thân không phải một người kén chọn, rất nhiều thứ chỉ cần tạm tạm phiên phiên phù hợp là được, nhiều khi mua quần áo lớn hơn một cỡ hẳn cũng không quá để tâm.

Nhưng hôm nay hẳn mới phát hiện bản thân lèm ẽr ẽr làm người khác phát bực.

Nếu như mình là người bán hàng, đừng phải một người chọn nửa tiếng đứng hờ ững lại sang cửa hàng khác rồi lại quay lại chọn một tiếng nữa, lại còn chỉ ưng được bốn mẫu rồi lại từ bốn mẫu đó chọn ra hai cái, chắc phát điên luôn.

"Không cần vội, anh có thể chụp cho bạn xem," người bán hàng vẫn tươi cười, "Xem anh ấy thích mẫu nào."

"Không được," Lâm Thành Bộ lắc đầu, "Không muốn anh ấy biết, cái này là bất ngờ."

"Bạn anh làm việc ở quán bar, lại là người pha chế, gu thẩm mỹ chắc chắn không như bình thường," người bán hàng tiếp tục mỉm cười, "Anh có thể xem mẫu này, thiết kế khá cá tính, bình thường đeo cũng rất đẹp."

"Tôi xem thêm chút nữa," Lâm Thành Bộ đeo chiếc nhẫn lên tay, "Có phải tôi phiên lăm không?"

"Vẫn bình thường," người bán hàng cười, "Em còn gặp nhiều người phiên hơn anh nhiều."

"Vậy lấy mẫu này đi," Lâm Thành Bộ lấy một chiếc nhẫn trong túi ra, đây là nhẫn hấn bối ra được từ trong vali đồ bừa bộn của Nguyên Ngọ, lúc pha rượu Nguyên Ngọ có đeo hai lần, "Cỡ tay anh ấy tầm này, trước kia anh ấy đeo cái này ở ngón áp út."

Chiếc nhẫn nhân viên bán hàng tư vấn là một mẫu rất đơn giản, thiết kế từ mảnh đến dày dần, đoạn dày nhất ở giữa có khắc hình vuông giống như viên xúc xắc, mặt trên đính một viên kim cương nhỏ.

Nhìn rất tinh tế, cũng rất ngầu.

Lâm Thành Bộ đặt hai chiếc nhẫn vào một chiếc hộp nhỏ cho vào túi, đột nhiên xuất hiện cảm giác hưng phấn và hạnh phúc khôn tả, lúc đi ra khỏi trung tâm thương mại chân như gấn lò xo vậy, cảm thấy bản thân nhẹ như bồng.

Nếu như lúc này có phóng viên chạy tới phỏng vấn hấn có hạnh phúc không? Nhất định hấn sẽ trả lời rằng hấn đang hạnh phúc sôi trào đây này.

Cảm giác hưng phấn không kiềm được, suýt chút nữa hấn đã lấy điện thoại gọi cho Nguyên Ngọ theo thói quen.

A lô, em mua một đôi nhẫn này!

Bàn tay trong túi áo miết miết cái hộp, ngàn vạn lần không thể nói ra.

Hắn chưa nghĩ ra lúc nào mới nói cho Nguyên Ngọ.

Nên đưa như thế nào, hắn càng chưa nghĩ tới.

Tối hôm nay là buổi làm việc cuối cùng trong năm của Nguyên Ngọ ở số 18. Lâm Thành Bộ đến muộn hơn so với mọi khi, Nguyên Ngọ đang đứng phía sau quầy bar còn Giang Thừa Vũ ngồi một mình trong góc.

"Hôm nay không phải ngày nghỉ à," Giang Thừa Vũ gọi đồ uống cho hắn, "Sao tới muộn thế?"

"Đi lượn trung tâm thương mại," Lâm Thành Bộ cười, "Lượn đến lúc sắp đóng cửa luôn."

"Mặt tưng bừng thế kia," Giang Thừa Vũ liếc hắn, "Đi lượn một mình?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ ghé lại gần hắn, móc cái hộp trong túi ra, "Cho anh xem."

"Nhẫn?" Giang Thừa Vũ liếc mắt là nhận ra, giật mình thì thầm, "Cậu mua nhẫn rồi? Nhẫn đôi?"

"Đúng," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Em chuẩn bị đi du lịch với Nguyên Ngọ, muốn tìm cơ hội tặng anh ấy."

Giang Thừa Vũ mở hộp ra nhìn, "Ai chọn giúp cậu?"

"Bí mật đấy nhé, em còn chưa nói cho anh ấy," Lâm Thành Bộ nói, "Tự em chọn."

"Không thể nào, đây không phải trình độ thẩm mỹ của cậu," Giang Thừa Vũ nói, "Cậu mà chọn phải là loại nhẫn mặt con dấu."

"Nói gì đấy! Thẩm mỹ của em kém vậy à!" Lâm Thành Bộ có hơi khó chịu, ngẫm nghĩ xong lại cười, "Nhân viên bán hàng chọn giúp em... Anh nghĩ anh ấy có thích không?"

"Thích hay không anh không biết," Giang Thừa Vũ nói, "Có đi đâu kiểu này cậu ta sẽ vừa mắt, ít nhất không cười vào mặt cậu."

"Vậy được rồi," Lâm Thành Bộ cười cười cất cái hộp lại vào túi nhìn Giang Thừa Vũ, "À anh Thừa Vũ, dạo này mặt anh hết đau rồi sao?"

"Cậu thêm đòn đấy hở?" Giang Thừa Vũ nhìn hẩn.

"Quan tâm anh thôi mà." Lâm Thành Bộ cười nói.

"Không cần quan tâm, thôi rồi," Giang Thừa Vũ châm điếu thuốc, "Vị trí không đúng, không thể tiếp tục."

Lâm Thành Bộ sững sờ mấy giây mới hiểu ra, cười ngất nghẻo: "Đến mức vậy à, cũng đâu phải chuyện gì vĩ đại, còn cố chấp như thế."

"Cậu thì biết cái khỉ gì," Giang Thừa Vũ phả một hơi khói vào mặt hẩn, "Không nuốt trôi được."

Buổi biểu diễn hôm nay của Nguyên Ngộ rất khí thế, sau khi ra khỏi quây rượu rồi vẫn còn một đám người hú hét đằng sau.

Lâm Thành Bộ vẫy vẫy tay với y

Nguyên Ngộ bước tới ngẩng xuống: "Hôm nay đến muộn vậy?"

"Ừ," Lâm Thành Bộ đáp, "Em mang đồ sang chỗ mẹ họ Lâm Tuệ Ngữ, bà ý bạn."

Đại Tề bưng một cốc rượu lúa mạch tới, Nguyên Ngộ cầm lấy uống một hớp: "Gần đây thấy cậu có vẻ bận nhỉ."

"Cuối năm mà." Lâm Thành Bộ cười cười.

Mấy ngày hôm nay hẩn chạy tới trung tâm thương mại mấy lần xem nhẩn, Nguyên Ngộ không hỏi hẩn đi đâu, hẩn còn tưởng Nguyên Ngộ không để ý.

"Có phải đi lén phét bên ngoài không?" Nguyên Ngọ nói.

"A!" Lâm Thành Bộ sợ hết hồn, "Anh đừng nói linh tinh! Em đi lén phét chỗ nào chứ!"

"Mình tôi nơi đây," Giang Thừa Vũ chậm rãi nói, "Đơn côi một mình một côi."

"Anh..." Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn hắn, còn chưa nói hết đã thấy một nhân viên phục vụ đi tới từ phía sau cầm một cái hộp tròn to trong tay.

"Gì đấy?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Có người mang tới," nhân viên phục vụ nói, "Bảo là gửi cho anh."

"Ai đưa?" Giang Thừa Vũ ngăn người.

"Không nói," nhân viên phục vụ đặt cái hộp lên bàn, "Nhận không ạ?"

Giang Thừa Vũ phất phất tay, nhân viên phục vụ quay người đi ra ngoài.

"Cái gì thế?" Lâm Thành Bộ tò mò.

"Bom đấy," Nguyên Ngọ đứng dậy kéo hắn, "Chúng ta đi thôi, nổ bây giờ."

"Cái đêch, anh em để ở chỗ nào vậy Tiểu Ngọ." Giang Thừa Vũ lôi tay áp kéo y lại về ghế salon: "Tình nghĩa anh em đâu?"

"Xem xem cái gì." Nguyên Ngọ cười cười.

Giang Thừa Vũ mở nắp hộp ra, đèn trang trí trên đầu lúc này quét qua cái hộp, cả ba người ngây ra.

"Cái đêch, ý gì thế này!" Giang Thừa Vũ trợn mắt nhìn cái hộp ngập tràn hoa cúc, "Đêch?"

"Kẻ thù của ông à?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Tôi lấy đâu ra kẻ thù," Giang Thừa Vũ nói, "Ai dám cà khịa tôi chứ?"

"Bây giờ có đũa cà khịa rồi đấy," Lâm Thành Bộ rút một bông trong hộp ra xem, "Ấy, hoa thật này, hoa tươi luôn, còn thơm nữa."

Giang Thừa Vũ không lên tiếng, rút một tấm thiệp nhỏ kẹp giữa hộp hoa ra, sau khi đọc lướt qua thì im lặng một lúc lâu, cuối cùng khước miệng giật giật: "Mẹ nó giỏi thật."

Nguyên Ngọ rút tấm thiệp khỏi tay hắn, Lâm Thành Bộ ghé qua đọc chữ bên trên: Muốn thì cho anh đấy.

"Thường Ngũ đưa hả?" Nguyên Ngọ bật cười.

Lâm Thành Bộ ngẩn người, sau khi hiểu ra thì cười ầm lên: "Ồi đêch, tên này có phải có vấn đề về thần kinh không."

"Hai người đợi một lúc, tôi có chai rượu cho hai người," Giang Thừa Vũ đứng dậy, vừa rút điện thoại vừa vẫy tay với nhân viên phục vụ, "Cần hộp này về phòng làm việc cho anh."

Lát sau Đại Tề ăn hai chai rượu tới, còn để trên một cái giá rất tinh xảo: "Anh Tiểu Ngọ ném thử xem, anh Thừa Vũ giữ lại một chai nữa."

"Cảm ơn hộ anh," Nguyên Ngọ liếc về phía phòng làm việc, "Sang năm anh lại tới."

"Được," Đại Tề gật đầu, "Năm mới vui vẻ nhé anh."

"Năm mới vui vẻ." Nguyên Ngọ cười cười.

Năm mới vui vẻ.

Câu này năm nào cũng nói, ăn Tết nói một lần, ra Tết lại nói lần nữa.

Nhưng Nguyên Ngọ chưa bao giờ cảm nhận được sự vui vẻ thực sự trong câu nói này, cảm thấy Tết không khác gì những ngày làm việc ở quán.

À, vẫn có cái khác, không cần đi làm, có thể làm ỗ ở nhà.

Nguyên Ngọ trước giờ không cảm thấy ăn Tết có điều gì khác biệt, trong lúc mọi người vui vẻ háo hức chìm trong không khí ăn Tết, Nguyên Ngọ không hề bất mãn hay buồn rầu với việc không có Tết để ăn.

Không liên quan gì đến y, giống như y chưa từng trải qua tết thiếu nhi vậy.

Nhưng năm nay có điều khác.

Trên bản chất thì khái niệm về Tết không có gì thay đổi, cái khác là trong lòng.

Lâm Thành Bộ là loại người nghĩ gì đâu thể hiện ra mặt, những ngày qua Lâm Thành Bộ chạy tới chạy lui mặt hớn hở, không biết hấn đang bận cái gì nhưng tâm trạng vui vẻ đâu thể hiện hết ra mặt.

Lúc tra lịch trình để đi du lịch cũng sẽ có cảm giác mơ hồ vui vẻ, trước nay chưa từng có loại tâm tình này, là Lâm Thành Bộ mang tới cho y.

Hấn hưởng thụ cảm giác ai ai cũng có này, nhưng y nhờ có Lâm Thành Bộ mới cảm giác và trải nghiệm được những cảm xúc này.

Ngày đi du lịch tới rất nhanh, Nguyên Ngọ đã đặt xong vé máy bay và khách sạn.

Địa điểm bọn họ tới là một nơi nghe nói thời gian có tuyết dài đến bảy tám tháng, không xa quá, dịch vụ du lịch khá phát triển, vừa có thể trải nghiệm cảm giác đắm chìm vào tuyết mà không đến nỗi phải hành xác.

"Mang đủ quần áo chưa?" Lâm Thành Bộ đứng cạnh vali kiểm tra lại một lần xem có sót thứ gì không.

"Đủ rồi, có phải đi Mạc Hà đâu." Nguyên Ngọ đứng trong bếp nấu đồ ăn sáng.

Lâm Thành Bộ vừa khóa vali lại vừa nhìn Nguyên Ngọ bên kia, hắn không yên tâm được việc một người chiêm trướng mà chỉ có thể ăn được lòng vàng làm đồ ăn sáng.

Hơn nữa còn là sủi cảo, mặc dù vỏ sủi sảo mua sẵn nhưng hắn vẫn cảm thấy rất có khả năng sẽ được ăn một bát canh vỏ sủi cảo.

"Xong rồi, ăn đi," Nguyên Ngọ đặt một đĩa sủi cảo nấu xong rồi đặt lên bàn.

Lâm Thành Bộ nhìn qua có hơi xúc động, cả đĩa khoảng hai mươi cái sủi cảo chỉ có ba cái bị vỡ, vỏ sủi cảo bây giờ dày nhỉ.

Hắn gấp một miếng bỏ vào miệng.

Nhân bánh do Nguyên Ngọ hỏi hắn rồi tự trộn, không ngờ rất thơm.

"Thế nào?" Nguyên Ngọ hỏi.

Lâm Thành Bộ giơ ngón tay lên, miệng lúng búng nói: "Ngon lắm."

"Ăn cái nữa đi." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ." Lâm Thành Bộ lại ăn cái nữa, vị khá ngon.

"Ăn tiếp đi."

"...Em lấy ít giấm." Lâm Thành Bộ nói.

"Ăn đi rồi lấy." Nguyên Ngọ nói.

"Em lấy rồi ăn tiếp, em muốn chấm...." Lâm Thành Bộ có hơi mờ mịt.

"Ăn trước đã!" Nguyên Ngọ lên giọng, lại nhìn đĩa sủi cảo, chỉ chỉ một cái trong đĩa: "Ăn cái này."

,

"Ừ." Lâm Thành Bộ gấp miếng sủi cỏ bỏ vào miệng, người này thỉnh thoảng làm ra đồ ăn được mà còn phách lối như vậy, chỉ cái nào ăn cái đó.

Nguyễn Ngọc nhìn hắn ăn xong miếng sủi cỏ này lại nhìn nhìn khay:
"Cái này."

Lâm Thành Bộ không biết phải làm sao chỉ đành gấp miếng đó bỏ vào miệng: "Thật không cho em chấm ít... Á."

"Sao thế?" Nguyễn Ngọc nhìn chăm chăm hắn rồi hỏi.

"Em cắn phải gì rồi." Lâm Thành Bộ không biết cắn phải cái gì, ề hết cả răng,

"Lấy ra xem nào." Nguyễn Ngọc nói.

Lâm Thành Bộ lấy vật trong miệng ra, nhìn một cái là ngây ngẩn.

Một chiếc nhẫn.

"Đây là..." Lâm Thành Bộ ngốc luôn rồi, nhìn Nguyễn Ngọc, "Nhẫn?"

"Ừ," Nguyễn Ngọc gật đầu, "Cậu cắn phải thì là của cậu."

"Tại sao..." Lâm Thành Bộ cảm thấy hồn mình chưa về, "Lại có nhẫn?"

"Du lịch kết hôn thì không phải kết hôn trước rồi mới đi du lịch à?"
Nguyễn Ngọc nói.

Lâm Thành Bộ cảm giác hơi thở của mình dừng lại, mãi sau mới nói được một câu: "Nhẫn cưới?"

"Ừ." Nguyễn Ngọc đáp.

"Vậy của anh đâu?" Lâm Thành Bộ kinh ngạc hỏi một câu.

"Tôi..." Nguyễn Ngọc cầm đũa lên chọc chọc sủi cỏ, tách từng cái sủi cỏ ra: "Tôi tìm đã..."

"Không phải chứ," Lâm Thành Bộ trợn mắt nhìn hắn, có cảm giác không tả nổi, "Anh đang tìm nhẫn?"

"Ừ, đây rồi!" Nguyên Ngọ lựa được chiếc nhẫn từ trong một cái túi cỏ, bỏ vào miệng liếm liếm, sau đó chuẩn bị đeo lên tay mình.

"Đợi đã!" Lâm Thành Bộ chỉ y kêu lên.

"A!" Nguyên Ngọ khựng lại, "Làm sao?"

"Chúng ta có thể lãng mạn một chút được không?" Lâm Thành Bộ cẩn thận gỡ chiếc nhẫn khỏi tay y.

Đây là một chiếc nhẫn rất đơn giản, không đính đá, không có hoa văn, ở bên ngoài có khắc hai đường lượn sóng rất mảnh tạo thành hình số 8, vừa đẹp vừa ngẫu, nhìn là biết Nguyên Ngọ tự chọn.

Lâm Thành Bộ lấy khăn giấy tỉ mỉ lau sạch chiếc nhẫn, sau đó kéo tay Nguyên Ngọ sang cẩn thận đeo vào cho y, lại nắm lấy nhìn một lúc, nhỏ giọng nói: "Thật sự em không ngờ được anh sẽ mua nhẫn."

"Tôi nghĩ là cậu muốn." Nguyên Ngọ cầm lấy chiếc nhẫn trong tay hắn, lau lau rồi đeo vào ngón tay cho hắn, "Hơn nữa.... dù sao cũng phải có cái gì đó thể hiện chúng ta đang ở bên nhau."

"Em..." Lâm Thành Bộ còn chưa lấy lại tinh thần đã bị đeo nhẫn lên tay, rất cảm động, lại rất muốn cười.

"Có những lời không cần phải nói nữa, cậu hiểu là được." Nguyên Ngọ xoa xoa mặt hắn.

"Em hiểu." Lâm Thành Bộ nhào sang hôn lên môi y.

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 61: Hoàn chính văn

Nguyên Ngọ dùng cách vừa đơn giản vừa cục súc như vậy đeo nhẫn cho cả hai, Lâm Thành Bộ mất lúc lâu với tỉnh táo lại được.

Sau đó phát hiện ra hình như nhẫn trên tay mình hơi chật.

Có khi nào Nguyên Ngọ không đo tay hấn, mua luôn theo cỡ của y.

Hấn ng ồi bên cạnh vali ng ắm nghĩ không thể mặt dày đi hỏi được, dù sao chuyện Nguyên Ngọ mua nhẫn đã bất ngờ lắm rồi, không thể làm anh ấy cụt hứng.

"Chuẩn bị xong hết rồi." Nguyên Ngọ ng ồi xuống trước mặt hấn.

"Ừ," Lâm Thành Bộ gật đầu, "Bây giờ đi luôn?"

"Đợi đã." Nguyên Ngọ do dự rồi nắm tay hấn, tháo chiếc nhẫn vừa mới đeo lên tay hấn xuống.

"Làm gì đấy!" Lâm Thành Bộ kêu lên.

"Đổi lại," Nguyên Ngọ cúi đầu tháo cái nhẫn trên tay mình, "Cái của tôi...rộng, hai chiếc này không cùng cỡ."

"...Không cùng một cỡ anh còn nhét vào túi cỏ làm gì?" Lâm Thành Bộ cạ lời nhưng rất cảm động, nhìn Nguyên Ngọ đeo chiếc nhẫn khác lên tay mình rồi vội vàng lấy chiếc nhẫn còn lại trên tay Nguyên Ngọ đeo giúp y, "Anh đo lúc nào đấy?"

"Lúc cậu ngủ," Nguyên Ngọ nói, "Lấy dây chun đo."

"À." Lâm Thành Bộ bật cười, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Hành trình Nguyên Ngọ sắp xếp cũng đơn giản và cục súc y như cách y đeo nhẫn vậy, chỗ bọn họ đi ngắm tuyết là một khu trang trại rừng, theo như bình thường thì bay tới nơi có thể nghỉ ngơi nửa ngày, sáng hôm sau ng ồi xe hơi đến là được.

Nhưng Nguyên Ngọ ngại phiền ỉu chẳng muốn nghỉ giữa đường, cộng thêm việc bọn họ ngày ba mươi mới lên đường cho nên y liên hệ với hãng xe, tài xế sẽ đến sân bay đón bọn họ rồi đi thẳng đến trang trại.

"Thú vui xa xỉ." Lâm Thành Bộ ng ồi trên máy bay nghe y nói xong hành trình.

"Muốn ở khách sạn đêm ba mươi sao." Nguyên Ngọ đắp chăn nhắm mắt lại.

"Vậy bay từ hôm qua không được à?" Lâm Thành Bộ nói.

"Đặt vé máy bay tính nh ằm ngày." Nguyên Ngọ vẫn nhắm mắt.

Lâm Thành Bộ há miệng không biết nói gì, ng ắm nghĩ rồi cười, sờ sờ chiếc nhẫn cười ít nhất hai phút.

"Vui vậy sao?" Nguyên Ngọ quay đầu nhìn hắn.

"Ừ," Lâm Thành Bộ quay mặt nhìn y, "Em không ngờ có một ngày chúng ta có thể đi du lịch với nhau."

"Tôi cũng không ngờ" Nguyên Ngọ suy nghĩ một chút, "Tôi cũng chưa đi du lịch bao giờ, đi xa nhất là từ chỗ ba đến nhà ông bà nội, bay mất một tiếng."

"Không sao," Lâm Thành Bộ kéo tay y nắm lấy dưới chân, "Sau này được nghỉ chúng ta sẽ đi du lịch, đi đâu cũng được, chỉ cần anh nói."

"Ừ." Nguyên Ngọ niết niết ngón tay hắn.

"À, em quên không hỏi anh," Lâm Thành Bộ nắm tay giờ lên trước mặt, "Anh mua nhẫn lúc nào, em không phát hiện ra gì cả."

"Lúc cậu đi làm," Nguyên Ngọ nói, "Rảnh rồi thì đi ra ngoài mua."

"Nói như đi chợ mua củ cải không bằng," Lâm Thành Bộ cười nói lại nhìn chiếc nhẫn, "Đây là gợn sóng sao?"

"Gợn sóng cái gì," Nguyên Ngọ cau mày, "Ký hiệu vô cực, không học đại học cũng chưa học hết tiểu học à?"

"...Trường tiểu học nào dạy ký hiệu vô cực vậy?" Lâm Thành Bộ tắc lưỡi, "Ký hiệu vô cực không phải là số 8 nằm ngang sao, nó đâu có phải số 8."

"Trừu tượng," lúc Lâm Thành Bộ muốn nói thêm Nguyên Ngọ lại bĩu thêm một câu, "Trật tự."

Lâm Thành Bộ không dám hé răng.

Sau khi Nguyên Ngọ chắc chắn hẳn sẽ không mở miệng nữa mới nhắm mắt lại: "Hôm qua tôi ngủ không ngon, hôm nay không ngủ đủ, giờ tranh thủ chợ mắt đây, nói nữa tôi đánh chết cậu."

"Ừ." Lâm Thành Bộ đáp, nghiêng đầu nhìn gò má Nguyên Ngọ.

Nguyên Ngọ nói ngủ là ngủ thật, nhíu mày ôm chần, tư thế còn thật ngang ngược, dựa vào cửa sổ một chân gác lên đùi Lâm Thành Bộ.

"Quý khách có uống gì không?" Nữ tiếp viên hàng đẩy xe đồ uống đi qua.

"Coca," Lâm Thành Bộ ôm chân Nguyên Ngọ, "Cho anh ấy một cốc cafe."

Sau khi nữ tiếp viên hàng không đi khỏi, Lâm Thành Bộ nhìn hai cốc nước trên bàn nhỏ của mình, cảm thấy đáng lẽ nên lấy hai cốc coca, dù sao Nguyên Ngọ chắc không dậy bây giờ.

Cuối cùng hắn uống hết cả hai cốc.

Hắn không có ý định ngủ, mặc dù tối qua hưng phấn cả đêm không ngủ được nhưng bây giờ vẫn không buồn ngủ, cái cảm giác hưng phấn này ba năm ngày nữa cũng không hết được.

Hắn luồn tay vào trong ống quần Nguyên Ngọ sờ soạng.

Tên này lại mặc quần giữ ấm thật dày... Lúc đang muốn nhét tay vào trong quần giữ nhiệt sờ chân thì nữ tiếp viên đi qua dọn cốc.

Lâm Thành Bộ vội vàng rút tay khỏi ống quần của Nguyên Ngọ, đưa cốc cho tiếp viên.

Nữ tiếp viên nhìn hắn rồi nhin cười bước đi.

Chậc.

Nguyên Ngọ chớp mắt cực kỳ say, lúc máy bay hạ cánh Lâm Thành Bộ lay y mấy lần y mới mở mắt, mặc nhăn nhó khó chịu: "Đánh cậu đấy."

"Ngồi yên," Lâm Thành Bộ dựng y ngồi thẳng dậy, "Hạ cánh rồi."

"À." Nguyên Ngọ nhìn ra bên ngoài.

"Ngủ đủ chưa?" Lâm Thành Bộ ghé sát vào mặt y làm bộ nói chuyện rồi hôn một cái lên mặt y.

"Cũng tạm tạm," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Dù sao cũng không buồn ngủ nữa rồi."

Xuống khỏi máy bay, điện thoại Nguyên Ngọ vừa mở lên đã nhận được điện thoại của tài xế

"Sao anh ta còn vội hơn mình vậy." Lâm Thành Bộ kéo vali đi.

"Nhà người ta ở trong cái khu đó," Nguyên Ngọ nhìn đồng hồ, "Chắc vội chạy về ăn Tết."

Lâm Thành Bộ không nói gì, kéo vali vừa đi vừa cười vui vẻ.

Nguyên Ngọ nhìn hẩn chăm chăm: "Cậu mà bị bệnh thì chúng ta đi bệnh viện trước."

"Không," Lâm Thành Bộ vẫn cười, "Em đang vui, muốn hát."

"Hát là tôi đánh cậu đấy." Nguyên Ngọ nói.

Vừa ra khỏi sảnh sân bay, gió bắc đã cuốn theo tuyết tấp vào mặt.

"Ôi đêch, tuyết rơi." Lâm Thành Bộ vội vàng sờ sờ áo khoác của Nguyên Ngọ, rất dày.

"Lạnh không?" Nguyên Ngọ đã quàng khăn đội mũ đeo khẩu trang sẵn sàng.

"Cũng được, ở chỗ mình buổi tối cũng thế này mà." Lâm Thành Bộ kéo kéo khăn quàng.

"Cho cậu này." Nguyên Ngọ đưa khẩu trang cho hẩn.

Lâm Thành Bộ nhìn qua không thấy có bé ciu nào mới đeo, khẩu trang mang theo độ ấm từ người Nguyên Ngọ, nhắm mắt lại hít một hơi có thể ngửi được mùi quen thuộc.

Tài xế là một ông chú rất nhiệt tình, nói liên thoảng từ lúc lái xe ra khỏi sân bay chưa ngưng phút nào.

Nguyên Ngọ vẫn im lặng nhìn ra ngoài từ đầu đến cuối, tâm trạng Lâm Thành Bộ rất tốt, vẫn luôn mồm trò chuyện với ông chú lái xe.

"Các cậu là nhiếp ảnh gia à?" Ông chú hỏi.

"Đúng rồi," Lâm Thành Bộ không cần nghĩ đã trả lời, dù sao hai người vẫn chém gió với nhau này giờ, "Chú nhìn ra được sao?"

"Được chứ," ông chú gật đầu, "Nhìn bạn cậu là biết ngay."

Lâm Thành Bộ cười cười nhìn Nguyên Ngọ, Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống: "Cậu ta là trợ lý của tôi."

"Đúng vậy." Lâm Thành Bộ gật đầu.

"Thật ra không nhìn cũng biết hai người đến đây chụp ảnh," ông chú lại nói, "Tết nhất lại đi mò đến đó, nếu không phải vợ chồng trẻ, nếu không phải cả gia đình, hai cậu trai đi với nhau đến đây đều là nhiếp ảnh gia hết."

"Ừ." Lâm Thành Bộ vui vẻ.

Chúng tôi đi trăng mật đó!

Từ sân bay đến trang trại rừng đó không ngắn, đi mất bốn năm tiếng, dọc đường đi ngoại trừ xe khách thì không còn xe khác..

Bên ngoài là phong cảnh quanh hiu, gió lạnh và tuyết rơi, cả thế giới phủ một màu trắng toát, trái ngược với bầu không khí ấm áp bên trong cùng với Lâm Thành Bộ đang cười nói này giờ với ông chú lái xe.

Nguyên Ngọ cảm thấy cảm giác này rất kỳ diệu.

Lúc sắp tới nơi rồi, điện thoại di động của Nguyên Ngọ vang lên, ông chủ nhà chỗ Nguyên Ngọ đặt phòng gọi tới hỏi mấy giờ đến nơi, muốn ăn tất niên cùng với bọn họ hay ăn riêng trong phòng.

"Sắp tới rồi, khoảng bốn mươi phút nữa," Nguyên Ngọ nhanh chóng lặp lại lời của ông chú báo với ông chủ, "Ông chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi, chúng tôi ăn ở trong phòng được rồi."

"Được." ông chủ nói, "Chuẩn bị cho các cậu ít rượu, miễn phí, uống bao nhiêu cũng được."

"Cảm ơn." Nguyên Ngọ cười cười.

Hơn năm giờ xe lái đến khu rừng, vừa vào đến đầu thôn, Lâm Thành Bộ ngạc nhiên ngây người, không để ý đến cái mác "nhiếp ảnh gia" của mình, rút điện thoại di động hướng về phía bên ngoài nhẩn nhẩn.

Thật ra thì cả quãng đường đến đây, tuyết hai bên đường dày đặc cùng với với chạc cây bị cuốn tuyết như gậy bông đã khiến hắn cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, nhưng cảnh những căn nhà nông bị bao phủ bởi lớp tuyết dày một hai thước, trên nóc nhà, trên ống củi trong sân, trên hàng rào gỗ, tuyết chất đồng vừa dày vừa xốp nhìn giống như cả tảng bông lớn, vẫn mang đến cảm giác ngạc nhiên lóa mắt chưa từng được trải qua.

"Đẹp thật đấy." Lâm Thành Bộ ghé vào tai Nguyên Ngọ thì thầm.

"Ừ," Nguyên Ngọ nhìn chằm chằm cái cọc gỗ hình cung bị tuyết phủ kín, "Giống như bánh trôi vậy, tôi đói."

"Đến rồi, là chỗ này," ông chú dừng xe lại, chỉ một con đường mòn phủ đầy tuyết, "Xe không đi vào trong đây được, nếu không sẽ phá mất cảnh ở đây, các cậu đi thẳng vào trong kia, ở bên tay trái, nhà Ngày Lành Tháng Tốt."

"Cảm ơn chú nhiều." Lâm Thành Bộ nói.

Sau khi xuống xe, không khí trở nên lạnh như băng, Lâm Thành Bộ đứng tại chỗ nhảy nháy: "Má ơi, một cái quần giữ nhiệt không đủ."

"Tôi có mang theo quần lông với quần len." Nguyên Ngọ nói.

"...Vậy còn em?" Lâm Thành Bộ ngần ngại.

"Cậu mặc của tôi," Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Dạo này gầy thế này rồi mà."

"Cũng đúng," Lâm Thành Bộ bật cười hớn hở khoác vai y, "Với cả hai chúng ta không cần phân chia rạch ròi, của anh là của em, của em là của anh..."

"Không không không," Nguyên Ngọ xua xua tay, "Quần áo của cậu vẫn của cậu."

"Đạch," Lâm Thành Bộ cười cười bóp cổ y, "Không thì bao giờ về anh chọn quần áo cho em, theo phong cách của anh là được, vậy thì của anh là của em, của em chính là của anh."

"Ừ." Nguyên Ngọ kéo kéo khẩu trang.

Lâm Thành Bộ không có cảm giác với tuyết rơi, dù sao năm nào cũng đến mùa là rơi, nhưng lúc hắn giẫm chân một cái tuyết ngập đến tận bắp chân vẫn không nhận được phải thốt lên: "Phê!"

Nguyên Ngọ ngẩng xuống, đeo găng tay sục vào tuyết: "Ầy----"

"Ầy cái gì?" Lâm Thành Bộ lập tức lao tới học y thọc tay vào trong tuyết: "Ầy-----Thích quá"

"Trẻ con," Nguyên Ngọ đứng dậy, "Đi thôi, nhanh lên, đói rồi."

Sắc trời đã sâm sẩm tối, tuyết phủ trong thôn phản chiếu ánh sáng lấp lánh màu bạc, sân nào cũng treo đèn lồng đỏ, nhìn qua sẽ có cảm giác rời xa khỏi thế giới quen thuộc vẫn sống.

Nhà dân mà Nguyên Ngọ chọn để ở lại có tên Ngày Lành Tháng Tốt, ở cửa treo hai chùm đèn lồng, dây ngô to treo bên ngoài đã bị phủ kín bởi tuyết, Lâm Thành Bộ dùng ngón tay chọc chọc: "A, vẫn còn mềm này."

"Người ta cố ý giữ lại đây," Nguyên Ngọ đẩy cửa ra, "Đừng có làm rụng của người ta."

"Ừ." Lâm Thành Bộ lại bóp một nắm tuyết xát xát lên tay.

Ông chủ đã đặt cơm tất niên của hai người vào trong phòng, còn có một cái nồi lớn nóng hổi treo trên bếp, thức ăn kèm rất nhiều, khay đĩa bày chật cả một bàn, vừa bước vào đã được bao trùm bởi mùi thức ăn thơm phức.

"Phòng này các cậu nhìn ra phía sân sau, yên tĩnh," ông chủ nói, "Giường đất tôi đã đốt sưởi ấm rồi, cũng có cả nước nóng nữa."

"Cảm ơn," Lâm Thành Bộ cởi áo khoác ra nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tuyết ở sân sau có thể giẫm được không?"

"Giẫm được, cứ giẫm đi," ông chủ nói, "Muốn xem chỗ nào không có dấu chân thì ngày mai các cậu qua bên kia, có mấy cái sân để không, có thể chụp ảnh, muốn chụp mặt trời mọc không cần dậy sớm, ở đây phải sau tám rưỡi mặt trời mới mọc."

"Được rồi," Nguyên Ngọ đứng bên cạnh cái nôi, "Đói chết tôi rồi."

"Vội nhanh ăn đi," ông chủ cười, "Muốn ăn thêm gì thì bảo, trong bếp vẫn còn đồ."

"Cảm ơn nhiều." Lâm Thành Bộ đáp.

Ông chủ rất nhiệt tình tư vấn cho bọn họ những chỗ đi chơi, những chỗ chụp ảnh thu phí ra sao, sau đó nói chúc mừng năm mới rồi mới rời đi.

"Ày," Nguyên Ngọ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nôi, "Ông chủ này nhiệt tình quá, tôi muốn đuổi ông đi nhanh nhanh cho rồi."

"Đợi đã." Lâm Thành Bộ dè tay y đang với lấy đôi đũa xuống.

"Đợi gì nữa?" Nguyên Ngọ nhìn hắn, "Cậu đừng nói bây giờ cậu muốn lăn thừ giường đất nhé, tôi không lăn đâu, tôi muốn ăn cơm."

"...Trong lòng chú con là loại người như vậy à?" Lâm Thành Bộ cười.

"Không thì cậu nghĩ cậu là loại gì hả ông trẻ," Lâm Thành Bộ bất đắc dĩ nhét tay vào trong túi áo, "Nói đi, muốn làm gì?"

"Anh uống ít canh trước đã," Lâm Thành Bộ nói, "Em ra ngoài làm cái này, nhanh thôi."

"Làm gì đấy?" Nguyên Ngọ bất ngờ.

"Em tìm ông chủ hỏi mấy thứ," Lâm Thành Bộ múc cho y một bát canh, "Anh chờ em một lúc được không?"

"Cái giọng," Nguyên Ngọ xoa xoa mặt hần, "Sao lại đáng thương như vậy chứ."

"Anh," Lâm Thành Bộ ng ồi xuống bên cạnh y, tay trái chống đầu gối, tay phải chỉ vào y gần giọng, "Ng ồi đây chờ tôi, bảo anh đợi thì đợi đi."

Nguyên Ngọ nhìn hần không đáp, lát sau mới c ầm bát canh lên uống một hớp: "Tổng tài nào tàn."

"Đợi em đây," Lâm Thành Bộ đứng dậy ôm y hôn một cái, "Nhiều nhất mười phút em sẽ quay lại."

"Ừ," Nguyên Ngọ gật đầu, "Quá mười phút không thấy cậu là tôi ăn đấy."

"Chắc chắn sẽ về," Lâm Thành Bộ nói, "Đợi em."

"Biết rồi..." Nguyên Ngọ nhấp một ngụm canh.

Lâm Thành Bộ sải bước ra bên ngoài.

Tên đầu bếp này chắc lại chuẩn bị đi đâu gì bất ngờ đây.

Nguyên Ngọ c ầm cái muôi lớn, khuấy khuấy canh trong n ồi, mùi thơm tỏa ra làm bụng hần kêu rột rột.

Mười phút?

Nguyên Ngọ cảm thấy một đầu bếp mà muốn làm cho người khác bất ngờ chắc là làm món ăn gì đó rồi.

Nhưng món gì làm mười phút là đã xong.

Nghĩ đến vẫn còn một món ngon nữa, bụng Nguyên Ngọ lại réo lên.

Y rút điện thoại ra đặt đồng hồ đếm ngược mười phút, vừa nhìn đồng hồ vừa nhìn bàn đồ ăn luyện sức chịu đựng.

Lúc đồng hồ đếm ngược còn hai phút, Nguyên Ngọ nghe được cửa sổ hướng về phía sân sau vang lên mấy tiếng.

Hắn quay đầu, sau khi kéo rèm ra thì thấy được mặt Lâm Thành Bộ.

"Gì thế?" Y hỏi.

Kính cửa sổ rất dày, y nói gì chắc Lâm Thành Bộ chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng để đoán.

"Ra đây." Lâm Thành Bộ vẫy vẫy tay gọi y.

Nguyên Ngọ do dự một chút đứng lên đi qua, cái nhiệt độ này, đồ ăn đồ ở sân sau?

Thịt đông?

Y đi tới sát bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sân sau có treo đèn lồng nhưng không có đèn sáng, ngoại trừ ánh bạc phản chiếu từ mặt tuyết ra thì không thấy rõ gì nữa.

Lâm Thành Bộ lấy ra một cái đèn khẩn cấp, lại gõ gõ cửa sổ gọi: "Mở cửa ra!"

"Không," Nguyên Ngọ quả quyết từ chối, "Tôi lạnh"

"Đạch, em mới là người lạnh đây này!" Lâm Thành Bộ lại gõ cửa sổ, "Mở ra đi!"

Nguyên Ngọ mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh tấp vào, y vội lấy cái áo khoác bên cạnh mặc vào: "Cậu bị thẩn kinh à?"

"Lại đây, cầm lấy," Lâm Thành Bộ bật đèn chiếu sáng lên, "Nhìn xem trên mặt đất có gì?"

Nguyên Ngọ cầm đèn chiếu lên tuyết trên mặt sân sau.

Dấu chân, thật nhiều dấu chân.

Giữa các dấu chân còn có những vết kéo dài như dùng cành cây vẽ ra.

Nguyên Ngọ cẩn thận chiếu đèn nhìn cho rõ, ngây ngẩn.

Là tranh?

... Thánh phụ à?

Đương nhiên không phải, Nguyên Ngọ rất nhanh nhìn rõ được.

Tranh này là hình hai gương mặt nghiêng đang... hôn nhau.

Nguyên Ngọ thật bất ngờ, hình vẽ này rất cầu thả chỉ có mấy nét đơn giản, nhưng lại có những đặc điểm đặc trưng, liếc mắt cũng nhìn ra được là mình và Lâm Thành Bộ.

Bên trái là Lâm Thành Bộ... không có gì đặc biệt, chủ yếu là bên phải, tóc rũ xuống trước trán và túm tóc nhỏ sau đầu, đây là y.

"Cậu vẽ?" Nguyên Ngọ hỏi.

"Ừ." Lâm Thành Bộ gật đầu, "Anh nhìn kỹ đi mà!"

"Ừ." Nguyên Ngọ kéo cổ áo, dùng ánh đèn quét qua nhìn cẩn thận một lượt.

LOVE.

Dưới hai gương mặt viết bốn chữ cái đơn giản.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Nguyên Ngọ là quả nhiên cái tên mù chữ này đến ba chữ I LOVE YOU cũng không viết được hết.

Cảm nhận tiếp theo là sự ấm áp trong lòng đột nhiên dâng tràn lan tỏa cả người, đầu mũi hơi cay cay.

"Xem kỹ đi mà." Lâm Thành Bộ lại nhắc tiếp.

Nguyên Ngọ cầm đèn quét qua bức tranh lần thứ ba.

Lúc ánh đèn lướt qua con mắt của hai người trên nền đất, có một ánh sáng lấp lóe hiện lên.

Nguyên Ngọ dừng lại, quay đèn chiếu lại.

Cả hai con mắt đều có ánh sáng lấp lánh, cực kỳ sáng, khác hẳn với ánh sáng phản chiếu của tuyết, y nhìn chăm chăm mấy lần: "Ở kia có gì?"

"Muốn ra xem không?" Lâm Thành Bộ quay đầu cười hỏi.

Nguyên Ngọ mở hai cánh cửa sổ, bám vào bệ cửa nhảy ra ngoài.

Lúc đi với tên cạnh bức tranh, ánh sáng trong mắt rất rõ ràng, Nguyên Ngọ cũng nhìn ra đây là cái gì.

Y cúi người chiếu đèn về phía tuyết, trong giọng nói có hơi run run: "Nhấn sao?"

"Ừ." Lâm Thành Bộ bước tới đối diện y, bới trong tuyết ra một chiếc nhẫn, kéo tay y sang cười nói, "Em cũng mua, vốn tính đến đây sẽ đưa cho anh."

"A." Nguyên Ngọ nhìn hẩn.

"Em không chọn mẫu cho người già," Lâm Thành Bộ nhìn ngón tay y, đeo nhẫn vào xếp song song với cái trước đó, "Anh nhất định sẽ thích."

Nguyên Ngọ thu tay về cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay không nói gì.

"Thích chứ?" Lâm Thành Bộ thì thầm hỏi.

"Ừ." Nguyên Ngọ đáp.

Lâm Thành Bộ cười không đáp chỉ nhìn Nguyên Ngọ, đợi mãi mà Nguyên Ngọ chẳng nhúc nhích gì chỉ cúi đầu ngắm chiếc nhẫn, hẩn không thể không hắng giọng: "Này, chú à."

"Hả?" Nguyên Ngọ ngược mắt nhìn hắn.

"Của em," Lâm Thành Bộ chỉ chỉ mặt đất, "Còn ở kia kia."

"Ừ." Nguyên Ngọ nhặt chiếc nhẫn từ trong tuyết ra.

Hắn đưa tay đến trước mặt Nguyên Ngọ: "Em vẫn nghĩ anh là một người rất lãng mạn, sao đến lúc quan trọng anh lại dơ ra vậy."

"Im miệng." Nguyên Ngọ nói, kéo tay hắn qua đeo chiếc nhẫn lên tay hắn, cũng song song với cái trước đó.

"Em không có gì để nói nữa," Lâm Thành Bộ nói, "Vốn cảm thấy sẽ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, theo đuổi anh lâu như vậy đâu cần nói gì nữa đúng không."

"Ừ," Nguyên Ngọ nắm tay hắn đặt bên cạnh tay mình, "Trong đầu tôi có một trăm câu tỏ tình của Tiểu Bộ Bộ rồi."

"Em yêu anh," Lâm Thành Bộ nói, "Em cũng biết anh yêu em."

Nguyên Ngọ nhìn hắn.

"Có phải sến lắm không?" Lâm Thành Bộ hỏi.

"Vẫn ổn." Nguyên Ngọ nói.

"Ừ," Lâm Thành Bộ cười, lúc này mới cảm giác hơi lạnh, chắc là do trời, "Về ăn cơm nhé."

"Ừ," Nguyên Ngọ đáp nhưng vẫn không nhúc nhích.

"Ném thử rượu ông chủ..." Lâm Thành Bộ rút tay muốn đứng dậy nhưng Nguyên Ngọ không buông tay, hắn đành tiếp tục ngồi xuống, "Sao rồi? Đông cứng rồi à?"

Nguyên Ngọ kéo khẩu trang xuống khẽ cười, cúi đầu hôn nhẹ một cái xuống ngón tay hắn.

Hoàn

TÔI ĐẾN MUỘN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết
dtv-ebook.com

Chương 62: Phiên ngoại 1

Chiều nào bốn rưỡi bà chị tạp vụ cũng bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, tiếng quét bên ngoài cửa sổ phòng làm việc chính là chuông đồng hồ báo thức của Giang Thừa Vũ.

Gian phòng này được ngăn ra ngay bên trong phòng làm việc để nghỉ tạm, nhưng từ khi có gian phòng này thì một tháng có hai mươi ngày hắn ngủ ở đây, đỡ việc, không cần lái xe về nhà lại còn hẹn người thuận tiện ngủ luôn...

Giang Thừa Vũ ngáp dài, trở mình lấy cái điện thoại di động ra nhìn, có mấy cái tin nhắn mấy cuộc gọi nhớ không có gì quan trọng vì vậy lại ném di động ra rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Vừa mới trở lại giấc ngủ... người bên cạnh cũng trở mình gác chân lên người hắn.

Hắn nhú mào gạt cái chân này xuống.

Tay vừa ngơ ra thì cái chân lại gác lên lần nữa.

"Đạch," Giang Thừa Vũ cau giận vỗ đôm đốp vào cái chân này, "Lý... Trương... Hứa..."

Quên mẹ mất là ai rồi.

Hắn quay đầu nhìn mặt người bên cạnh rồi gào lên: "Triệu Khả!"

"Ừ." Triệu Khả vốn đang nằm nghiêng, nghe thấy tiếng hắn gào lên thì úp luôn mặt xuống gối.

"Dậy đi." Giang Thừa Vũ nói.

"Em mơ nốt đã." Triệu Khả nói.

"Mơ cái đầu cậu." Giang Thừa Vũ không còn buồn ngủ nữa đành ngẩng dậy.

Triệu Khả không nói thêm gì ngẩng dậy ngáp một cái: "Thật bạc bẽo."

"Lượn đi," Giang Thừa Vũ xuống giường vừa mặc quần áo vừa vào phòng tắm, "Tối nay anh có việc bận, cậu chơi một mình nhé."

"Có chuyện gì?" Triệu Khả hỏi, "Đi thả thính à?"

"Không lên quan đến cậu." Giang Thừa Vũ nói.

"Tên Thường Ngữ đó hả?" Triệu Khả nói, "Anh ta đẹp trai lắm sao? Lần đầu thấy anh thế này, lên giường xong rồi còn để ý thế."

"Lượn nhanh nhanh lên." Giang Thừa Vũ nói.

"Em lấy mấy đồng nhé." Triệu Khả đứng ngoài nói.

"Trong ví có đấy," Giang Thừa Vũ nói, "Để lại cho anh một trăm."

"Em không cần nhiều vậy," Triệu Khả cầm ví tiến đến bên cạnh cửa phòng tắm, "Anh suốt ngày cần nhiều tiền mặt thế làm gì, quét thẻ quét mã điện thoại không đủ à?"

"Thói quen của người có tuổi," Giang Thừa Vũ nhìn hắn, "Cậu hôm nay có tiết hả, lại lượn cả ngày."

"Nhớ rõ thế." Triệu Khả lấy tiền trong ví ra.

"Chắc cả tuần nay không đi học chứ gì," Giang Thừa Vũ đánh răng, "Không phải anh nói nhiều, nhưng dù gì cậu cũng là học sinh thì ra đáng học sinh chút..."

Còn chưa nói xong Triệu Khả đã đóng cửa đi ra ngoài.

Giang Thừa Vũ nhổ kem đánh răng trong miệng ra: "Cái thằng nhóc này."

Thường Ngữ.

Nhất định không thể nhắc đến cái tên này.

Căn bản Giang Thừa Vũ không thể ngờ được bản thân phong lưu bao nhiêu năm như vậy lại có thể thua trong tay một đầu bếp tép riu.

À, không phải đầu bếp tép riu, Thường Ngữ làm đầu bếp đồ Tây ở trong nhà hàng của khách sạn năm sao khá lắm.... Giang Thừa Vũ nhiều khi cũng mơ hồ nghĩ xem có phải vì Lâm Thành Bộ nên mới hứng thú với đầu bếp như thế không.

Ngay cả đồ Tây đồ ta đầu bếp không ngán.

Có đi đâu sau khi không chặn được cậu ta ở buổi diễn trở về của Nguyên Ngọc, mấy ngày rồi hắn không thấy Thường Ngữ, tên nhóc này lại bỏ lỡ buổi biểu diễn của Nguyên Ngọc sao.

Dù không cảm thấy gần gũi thân thiết nhưng Giang Thừa Vũ vẫn cảm thấy tên này rất kiên quyết.

Rửa mặt xong hắn thay quần áo định ra ngoài ăn gì đó, vừa ra đến cửa thì điện thoại reo.

"A lô." Hắn không nhìn số đã nghe điện thoại, mọi người đều biết giờ này hắn mới dậy nên đây là lúc hắn nhiều điện thoại nhất trong ngày.

Bên trong điện thoại truyền ra một giọng nói trầm thấp: "Tối hôm nay em qua..."

"Thường Ngữ?" Giang Thừa Vũ ngẩn người, dám gọi điện thoại sang!

"Chuyện hai chúng ta đợi hết giờ rồi nói." Thường Ngữ nói.

"Cậu nói cái gì đấy tôi không nghe rõ," Giang Thừa Vũ châm thuốc, "Chỗ của tôi mà cậu nói thế nào thì thế ấy à? Cậu nghĩ cậu là ai?"

"Sao thù dai như vậy," Thường Ngữ nói, "Hôm đó anh cũng không nói..."

"Nói cái đầu cậu," Giang Thừa Vũ cắt ngang lời cậu, "Anh nói cứng nghe này, hôm nay cứng dám đến thì anh dám xử cứng đấy."

Không đợi Thường Ngữ trả lời Giang Thừa Vũ đã cúp điện thoại.

Mỗi lần Giang Thừa Vũ nhớ đến chuyện hôm đó đầu có cảm giác muốn lôi người ra đánh một trận.

Chả vì gì cả, trên dưới như nào tư thế ra sao đầu có thể thương lượng, nhưng cái chính là mất con mẹ nó mặt.

Nhìn qua thì Thường Ngữ không giống một người bạo ngược, bình thường nói chuyện phiếm cả gọi điện thoại ban này đầu là đáng vẻ quy củ đứng đắn, kết quả lúc vác súng ra trận lại giống như căn thuốc vậy.

Mà lạ là hôm đó hắn cũng uống nhiều, vào nhà có hơi choáng váng chưa ve vãn gì nhau, đầu óc mơ hồ mờ lung đã bị tên nhóc này lôi lên giường.

Vào!

Sau khi nghiên răng nghiên lợi ăn hết đĩa bún thịt bò ở nhà hàng bên cạnh xong, Giang Thừa Vũ về quán bar rồi mới phát hiện ra chả hiểu sao hôm nay lại đi ăn bún thịt bò.

"Anh Thừa Vũ," Đại Tề cầm một tờ giấy qua, "Đây là tháng này của quầy bar..."

"Không xem!" Giang Thừa Vũ tức giận vung tay.

Đại Tề không đáp đi theo sau hắn vào phòng làm việc, đặt tờ giấy lên bàn rồi khép cửa ra ngoài.

Giang Thừa Vũ đun nước pha trà, nhìn chăm chăm tờ giấy trên bàn lúc lâu rồi lại thở dài ng ồi xuống bàn làm việc.

Mặc dù hấn cặn bã bạc béo thật đấy nhưng trong chuyện làm ăn vẫn phải nghiêm túc.

Chỉ là xem một nửa đã thấy buồn ngủ.

Lúc một nhân viên phục vụ tới gõ cửa nói Thường Ng ữ tới, hấn đang nằm bò trên bàn mơ màng.

"Anh Thừa Vũ, bây giờ úp sọt luôn hay để muộn muộn?" Nhân viên phục vụ đứng ngoài xoa xoa tay.

"Cậu hứng khởi cái khỉ gì," Giang Thừa Vũ nhìn cậu ta, "Cứ trông cho kĩ là được, chuẩn bị đi thì bảo anh, đừng có động vào cậu ta."

Nhân viên phục vụ đóng cửa đi mất.

Giang Thừa Vũ rửa mặt rồi trở lại bàn làm việc tiếp tục xem giấy tờ, tận đến khi Nguyên Ngọ sắp biểu diễn xong hấn mới ra khỏi phòng làm việc vào khu phục vụ khách.

Thường Ng ữ vẫn ng ồi ở vị trí cũ, bên cạnh là hai cậu trai khác mà Giang Thừa Vũ đã gặp rồi, một người là bạn của cậu ta không hay tới, nhưng lần nào tới cũng ng ồi đến cuối.

Lúc Giang Thừa Vũ đang nhìn chăm chăm Thường Ng ữ, Thường Ng ữ nghiêng đầu, ánh mắt chính xác nhìn thẳng hấn, giờ tay ly trong tay về phía hấn, khẽ cười.

Giang Thừa Vũ nhếch mép ng ồi vào trong góc.

Tán gẫu với Lâm Thành Bộ một lúc thì Nguyên Ngọ ở bên kia đã kết thúc, y đi qua chào rồi hai người đi luôn.

Giang Thừa Vũ ng ồi một mình một chỗ uống cạn ly rượu.

Có vẻ hôm nay Thường Ngũ đúng là đến để giải quyết mọi chuyện, Nguyên Ngộ đi rồi cậu ta cũng không đứng dậy, hai người bạn đến cùng đi về rồi cậu ta mới nhìn qua bên này cảm thấy ly sang.

"Sếp Giang." Cậu ta chống bàn.

Giang Thừa Vũ lờ mờ hắt không đáp.

"Đêm còn dài mà." Cậu nói.

Giang Thừa Vũ đứng dậy đi về phía phòng làm việc, Thường Ngũ cảm theo cốc rượu đi vào phòng làm việc,

"Cậu..." Giang Thừa Vũ quay đầu lại.

Thường Ngũ ngẩng xuống ghế salon, khoác tay lên thành ghế nhìn hắt:
"Anh Thừa Vũ, có chuyện gì thì nói tử tế."

Giang Thừa Vũ vốn muốn đánh cậu ta một trận, dưới bàn làm việc không thiếu hung khí, gậy gỗ, gậy sắt, gậy răng sói, còn có dao nhưng quay đầu nhìn thấy Thường Ngũ hắt lại đổi ý.

Cổ áo sơ mi của Thường Ngũ căng chặt hé mở, lộ ra xương quai xanh và cả một phần ngực bên dưới, còn có một sợi dây cổ bằng da lờ mờ một chiếc nhẫn, cực... quyến rũ.

Giang Thừa Vũ cảm thấy bản thân thường quen hẹn chịch, vấn đề sinh lý được xử lý rất ổn không đến nỗi vã lắm, nhưng không biết tại sao nhìn thấy Thường Ngũ như vậy lại đột nhiên có cảm giác muốn làm một phát thật lớn thật mãnh liệt.

Làm xong đã rồi đánh, đây là cách giải quyết hoàn hảo nhất.

"Muốn nói tử tế thế nào?" Hắt bước tới bên cạnh cúi người sát lại gần, một cánh tay chống trên lưng ghế.

"Em..." Thường Ngũ ngửa đầu ra sau cười, "Xem thái độ của anh."

"Nếu thái độ của tôi không ra sao thì cậu vẫn không nói chuyện tử tế đúng không?" Giang Thừa Vũ cầm cốc rượu trong tay cậu, từ từ đổ nửa cốc rượu còn lại lên xương quai xanh cậu, nhìn rượu chảy dọc theo xương quai xanh xuống đến ngực rồi thấm ướt áo sơ mi, "Cậu cảm thấy thái độ của tôi bây giờ thế nào?"

Thường Ngữ nhìn chằm chằm một lúc rồi giờ tay móc vào cổ áo sơ mi của hắn, dùng sức giật ra một cục.

Giang Thừa Vũ ném cốc xuống ghế salon cúi đầu nhìn cậu.

Thường Ngữ không nhìn vào mắt Giang Thừa Vũ mà chỉ nhìn chằm chằm ngực hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gầy gầy lên ngực hắn, sau đó bóp xuống chỗ nhạy cảm.

Giang Thừa Vũ cảm thấy quyết định làm trước rồi mới đánh của mình rất sáng suốt.

Hắn gạt tay Thường Ngữ ra rồi kéo cậu đẩy xuống ghế salon.

Ghế salon rất rộng, Giang Thừa Vũ cực kỳ thích cái ghế này, không biết tại sao hôm nay hắn lại phá vỡ nguyên tắc "ghế salon này chỉ dùng để ngồi với nhìn" của mình, muốn xử lý Thường Ngữ ngay tại đây.

Hắn đè xuống người Thường Ngữ, âm thầm thò tay vào bên trong quần Thường Ngữ.

Hơi thở của Thường Ngữ trở nên dồn dập quét qua tai hắn, vệt cởi áo sơ mi của hắn ra sờ soạng.

Giang Thừa Vũ không thể không thừa nhận bản thân có rất nhiều biểu hiện khác thường khi ở trên người Thường Ngữ, ví dụ như sẽ làm trên ghế salon, ví như bị cậu ta đè còn phải nghĩ làm rồi hăng đánh, ví như vậy giờ sẽ hôn cậu.

Giang Thừa Vũ phân ra rất rõ ràng hẹn chịch là hẹn chịch, trước giờ hắn hẹn chịch lúc nào cũng vào thẳng vấn đề vì mục đích chủ yếu chỉ để

giải quyết nhu cầu.

Hôn môi cần phải có nền tảng tình cảm, nhìn bạn chịch hấn không hôn được.

Nhưng Thường Ngữ là ngoại lệ.

Mà sự đáp lại của Thường Ngữ cũng làm hấn vô cùng hưởng thụ, đầu lưỡi lộ ra sự đói khát điên cuồng dây dưa, phối hợp với những cái vuốt ve mơn trớn lúc nặng lúc nhẹ trên da.

Ghế salon rộng vẫn tốt, ví như cưỡi quỳn dễ dàng hơn.

Giang Thừa Vũ nhìn cơ thể Thường Ngữ sờ soạng mấy cái, ngẩng dậy chỉ cậu: "Nằm im."

Thường Ngữ không lên tiếng, chỉ vòng tay qua sau lưng bóp mông hấn.

Giang Thừa Vũ rời khỏi ghế salon, mở ngăn kéo tủ lấy áo mưa.

Mới vừa bước đến bên cạnh bàn làm việc, hấn hồi hận.

Hấn nghe được tiếng Thường Ngữ bước xuống khỏi ghế.

t*ng trùng thượng não quá sơ suất r*ũ!

Cái thằng khốn nạn này!!!!

Thường Ngữ gạt hết đồ trên bàn xuống, nện một cùi chỏ lên lưng hấn, trong lòng Giang Thừa Vũ thật tâm muốn giơ ngón giữa với mình.

Giang Thừa Vũ ời là Giang Thừa Vũ, ngu quá là ngu.

Cái đánh sau lưng này của Thường Ngữ cũng là thật lòng thật tâm, đập cho hấn không thở nổi, đau hết cả sau lưng.

Hấn nhin đau quay lại dấm một dấm lên mặt Thường Ngữ.

Nhưng tên khốn khiếp này lại không tránh, giờ mặt ra đờ một đờn r ồi nắm lấy cổ tay hắn.

Bất chợt vịn một cái r ồi đè người lên.

Giang Thừa Vũ cảm giác bản thân giống như con rối nằm sấp trên bàn.

Thôi xong.

Bị đè r ồi.

"Giang Thừa Vũ," Thường Ngữ nắm gặt lấy cổ tay hắn bẻ ngoặt sau lưng, một tay kéo ngăn kéo lấy áo mưa bên trong ra, dùng răng xé ra một chiếc, "Em hỏi anh."

"Hỏi cái mẹ gì mà hỏi." Giang Thừa Vũ chỉ cảm thấy bả vai rất đau, hoàn toàn không thể nhúc nhích, càng không dám động, cảm giác chỉ di chuyển một cm thôi là cánh tay sẽ rụng ra.

"Anh không sướng à?" Thường Ngữ dán sát vào sau tai hắn hỏi.

"Tôi làm cậu thì sướng hơn." Giang Thừa Vũ nói.

Thường Ngữ không đáp, thúc đầu gối vào giữa hai chân hắn r ồi dùng sức tách chân hắn sang bên, "Anh Thừa Vũ, ngoan ngoãn hưởng thụ đi."

...

...

Cửa phòng làm việc bị gõ mấy tiếng.

"Làm cái mẹ gì thế!" Giang Thừa Vũ nằm trên ghế salon gào lên một câu, gào xong lại cau mày, miệng toàn mùi tanh của máu, hắn rút tờ giấy ăn trên bàn uống nước ra lau.

Cái đêch còn có máu!

Mà hắn còn không nhớ rõ được đây là bị cắn hay bị đánh, dù sao cả đầu lười và môi đều bị rách.

"Anh Thừa Vũ," nhân viên phục vụ bên ngoài nhỏ giọng nói, "Bên ngoài kia có hai nhóm đánh nhau, báo cảnh sát hay là..."

"Cảnh cái đéo gì mà cảnh! Ngày nào cũng có người đánh nhau, ngày nào cũng gọi cảnh sát à! Cảnh sát chưa thấy phiên anh mày đã phiên rồi!" Giang Thừa Vũ tức giận, "Gọi người đến đuổi chúng nó đi, đuổi không đi thì đóng cửa lại đập cho một trận!"

"Vâng ạ." Nhân viên phục vụ đáp rồi rời đi.

Từ phòng trong của phòng làm việc truyền ra tiếng nước chảy, Giang Thừa Vũ đứng lên khỏi ghế salon mặc quần áo, lấy cây gậy cao su từ dưới gầm bàn làm việc ra xách vào phòng trong.

Sướng không?

Nói thật thì sướng.

Vậy còn sao nữa?

Ông đây đề cậu ra còn sướng hơn!

Vậy mà vẫn còn dám vác mặt đi tắm?

Giang Thừa Vũ đập toang cửa phòng tắm.

Thường Ngữ đang cúi đầu hướng về vò hoa sen phía trước.

Dáng người cực kỳ đẹp, đặc biệt còn bao trùm bởi nước, khung cảnh bốn phía đều là hơi nước lại càng mê người.

Nhưng Giang Thừa Vũ bây giờ không có tâm trạng thưởng thức.

Lúc Thường Ngữ quay đầu lại, cây gậy cao su trong tay hắn đồng thời quất lên bả vai Thường Ngữ.

"Đạch." Thường Ngữ gần giọng kêu một tiếng, nhú mày lão đảo ngã sang bên cạnh va vào tường.

"Sướng không bé cưng?" Giang Thừa Vũ quất cái thứ hai xuống đùi cậu, cái quất này cũng thật ác.

Thường Ngữ giật bắn người ôm chân kêu: "A---"

Trong tiếng kêu này lẫn cả sự căm tức và đau đớn khiến cho Giang Thừa Vũ rất hài lòng.

Có đi đâu Thường Ngữ nhanh chóng nhặt giá inox để đồ trong phòng tắm ném qua, đồ trên giá cũng bay tán loạn theo.

Giang Thừa Vũ vội vàng lui lại nhưng vẫn bị cái giá đập lên tay,

Tình cảnh tiếp theo làm cho Giang Thừa Vũ nhớ lại cái thời thanh xuân huy hoàng.

Thường Ngữ vọt ra khỏi phòng tắm, nhặt một chai rượu hắc để ở trên bàn.

Giang Thừa Vũ không hề sợ loại chuyện đánh nhau này, nhưng hắc lại không quen đánh tay đôi với người khác, hắc thích dùng vũ khí hơn, có đi đâu Thường Ngữ lại ngược lại với hắc.

Người này trần truồng mà dám đỡ gậy, dường như không sợ đau.

Vũ khí của Giang Thừa Vũ không còn tác dụng nữa, hắc không thể không chuyển sang đấm đá Thường Ngữ.

"Có phải em để anh đánh một trận là anh hết giận không?" Thường Ngữ đẩy ngã hắc xuống đất bóp cổ ghì hắc lại.

"Cậu quá ngây thơ rồi." Giang Thừa Vũ dùng cánh tay thúc vào xương sườn cậu.

Thường Ngũ hít một hơi buông lỏng tay, Giang Thừa Vũ nhân cơ hội đánh một phát lên tay cậu.

Nhưng không chờ đến lúc hấn đẩy được Thường Ngũ, Thường Ngũ đã đè xuống, một tay ghìm cổ hấn một tay đè vai hấn lại, dán sát vào tai hấn: "Em không biết anh đang nghĩ gì nhưng em có thể nói cho anh suy nghĩ của em lúc này."

Giang Thừa Vũ không đáp.

"Em thích làm anh," Thường Ngũ thấp giọng thì thầm còn cắn nhẹ xuống tai hấn, "Cực kỳ thích."

"Biến." Giang Thừa Vũ nghiêng răng nói một chữ.

Thường Ngũ nhìn chăm chăm hấn một lúc rồi buông tay, đứng dậy cầm quần áo lên mặc.

"Đừng có để tôi gặp lại cậu." Giang Thừa Vũ bò dậy khỏi đất xoa xoa cổ.

"Anh sẽ không nhớ em sao?" Thường Ngũ nói.

Giang Thừa Vũ nhếch khóe miệng: "Sẽ."

Thường Ngũ mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

"Đạch," Giang Thừa Vũ cầm điện thoại di động gọi một số điện thoại, "Đi theo thằng nhóc đấy, gọi hai tên cho nó ít quà."

Giang Thừa Vũ rót cho mình một ly rượu ngã xuống ghế salon, không biết rốt cuộc là chỗ nào bị thương mà cảm giác cả người đau nhức.

Mẹ nó cái thằng củ lìn này!

Hấn uống một hớp rượu, rượu lướt qua đầu lưỡi đau nhói, hấn nhúu mày kìm chế lắm mới không phun hớp rượu này ra.

Cái đêch.

Hắn đập ly rượu xuống đất.

Chuyện này là thế nào?

Đến đi tắm cũng không muốn nữa.

Đại Tề gọi người đi xử lý Thường Ngũ thế nào hắn không biết, nhưng Thường Ngũ nhất định sẽ chịu thiệt, mấy người hắn nuôi ở quán bar này đủ loại chợ búa, Thường Ngũ mặc dù đánh nhau cũng khá nhưng chỉ là một tên đầu bếp, còn là đầu bếp món Tây nho nhã, đánh nhau không đủ hiêm.

Đang lúc hắn do dự muốn gọi cho Đại Tề, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng ầm đi đôi với tiếng thủy tinh vỡ.

Tiếp theo là tiếng còi báo động của xe hắn vang lên.

Giang Thừa Vũ nhảy khỏi ghế salon nhào đến bên cửa sổ, vừa kéo rèm cửa sổ ra thì thấy một bóng đen lướt qua.

Vừa nhanh nhẹn vừa cường tráng.

"Cái gì thế này?" Giang Thừa Vũ nhìn mấy người đang chạy tới, "Mấy đứa chúng mày ăn phân đấy à?"

"Đề hắn chạy mất rồi," một người nói, "Bây giờ bọn em..."

"Mấy đứa đi ăn phân tiếp đi." Giang Thừa Vũ bình tĩnh nói.

"Anh Thừa Vũ," mấy người nhìn hắn, "Hắn bị thương rồi, không chạy xa được...."

"Tan làm đi," Giang Thừa Vũ kéo rèm cửa sổ, "Ngủ ngon."

Người bên ngoài cửa sổ đi hết rồi Giang Thừa Vũ gọi số của Thường Ngũ.

Chuông kêu mấy tiếng bên kia mới nhận, giọng Thường Ngũ kèm tiếng thở dốc truyền sang: "Xem chiến tích chưa?"

"Sướng không?" Giang Thừa Vũ hỏi.

"Sướng," Thường Ngũ nói, "Mai gặp nhé anh Thừa Vũ."

Giang Thừa Vũ dập máy ném mạnh điện thoại xuống ghế salon, gấp gấp cái đầu cậu mà gấp.

TÔI ĐẾN MUỐN CÁI BẬT LỬA

Vu Triết

dtv-ebook.com

Chương 63: Phiên ngoại 2

"Lễ độ thân còn ra ngoài làm gì?" Mẹ nói qua điện thoại.

"Lễ độ thân thì không được ra ngoài à?" Lâm Thành Bộ mở cửa xe, "Tối nay con về nhà ăn cơm nhé, ba mẹ muốn ăn gì để con làm."

"Anh về nhà ăn cơm là được rồi, ba anh nói từ giờ đến cuối đời không ăn đậu phụ anh làm thêm lần nào nữa đâu." Mẹ nói.

Lâm Thành Bộ cười, đợt này sư phụ có sửa đổi lại công thức của món đậu phụ, nếu hỏng là Lâm Thành Bộ lại cần về nhà chế biến, xem xem có thể cứu vãn được chút nào không... Thực ra ăn vẫn ngon mà.

"Hôm nay con không đi làm, không có đậu phụ đâu." Lâm Thành Bộ cười nói.

"Anh về là được, không cần nghĩ đến chuyện nấu gì," mẹ nói, "Về thì mang cho ba anh chai rượu, nhà hết rượu rồi."

"Vâng." Lâm Thành Bộ đáp.

Không phải hẳn cố ý muốn chọn lễ độ thân để ra ngoài mà là hẹn với Lý Đại Trụ đi lấy thẻ giảm giá siêu thị cho mẹ.

Lễ độ thân thì sao, lễ độ thân thì mới phải ra ngoài chứ, đi ra ngoài còn cười khinh bỉ những đôi yêu nhau chứ....

"Ày..." Lâm Thành Bộ lái xe ra khỏi khu nhà thờ dài.

Hôm nay cuối tuần, trên đường thật sự rất nhiều các đôi yêu nhau, dừng xe chờ đèn đỏ cũng nhìn thấy cô nàng tranh thủ hút thuốc cho bạn

trai.

Phiền.

Ngày nào khác khác một chút cũng thành lễ, lễ gì cũng thành lễ tình nhân yêu đương mù mắt.

Sống sao được nữa đây.

Đèn xanh sáng lên, Lâm Thành Bộ không thể xem được nữa phóng vọt đi.

Thật muốn yêu đương.

Từ lúc ra đến cửa đến giờ và cả đoạn đường Thanh Hợp này, đầu Lâm Thành Bộ như bị kẹt chỉ một câu này đảo qua đảo lại bên trong.

Thật ra không phải chỉ mỗi hôm nay mà cảm giác này đã kéo dài từ lâu rồi, dần dần tích lại từ mấy năm nay, bắt đầu từ lúc công khai với gia đình.

Hắn vừa cảm thấy không còn áp lực nữa thì rốt cuộc có thể quang minh chính đại tìm người yêu rồi, nhưng vừa không tìm được người hợp để yêu đương.

Thêm không ít hội nhóm QQ, nói chuyện trong nhóm rất vui vẻ, chuyển sang nói chuyện riêng thì mười người đến tám người vào thẳng vấn đề hẹn chịch, vài người sau khi gửi ảnh thì không còn ham muốn gì nữa, sau đó... không có sau đó.

Phiền.

Phiền chết

Buổi chiều ở đường Thanh Hợp không có gì vui cả, quán bar chưa mở, quán nướng chưa bán, quán bia càng không, chỉ có mấy hàng quần áo và quán ăn hoạt động.

Lâm Thành Bộ gọi điện thoại đứng chờ trên phố,

Rất nhanh sau đó thấy Lý Đại Trụ chạy tới, thấy hắn thì gật đầu chào, chưa nói gì đã nhét cái phong bì qua.

"Đóng phim đấy à," Lâm Thành Bộ cầm cái phong bì, "Ai không biết lại nghĩ tao với mày đang giao dịch cái gì."

"Hàng ngon," Lý Đại Trụ rất phối hợp, còn kéo kéo cổ áo liếc trái liếc phải, "Hai cái, một cái giảm thẻ, một cái giảm tiền mặt."

"Cái giảm tiền mặt thì thôi không cần." Lâm Thành Bộ cũng không nhận được ngó quanh quất xung quanh.

"Cứ cần lấy đi, lần trước ăn một bữa ở Xuân Trĩ được giảm giá nhiều như vậy còn chưa cảm ơn mày," Lý Đại Trụ nói, "Chủ yếu là cái thẻ giảm giá tiền mặt chỉ dùng được ở siêu thị gần nhà mày, xa quá không muốn chạy tận đấy."

"Cảm ơn." Lâm Thành Bộ bỏ phong bì vào túi bên trong áo khoác.

"Anh đi đây, có hàng ngon lại gọi chú." Lý Đại Trụ vẫn nhập vai rất sâu.

"Không nói chuyện một lúc à?" Lâm Thành Bộ nhìn qua phía ven đường Thanh Hợp, "Mời mày uống cái gì..."

"Không được, vợ tao vẫn còn đang dạo trung tâm thương mại kia kìa, tao phải về xách đồ," Lý Đại Trụ cười, xoay người rảo bước về phía quảng trường bên kia, "Độc thân vẫn sướng hơn."

"Sướng cái đầu mày." Lâm Thành Bộ khó chịu.

Một buổi chiều cô đơn quanh quẽ.

Một con cầu độc thân.

Bây giờ mà về nhà thì có hơi sớm, hai mẹ con ngấm nhau thì có gì vui, Lâm Thành Bộ do dự rồi quyết định đi uống trà sữa.

Kem cheese kem cheese.

Trà xanh kem cheese.

Buổi chiều cô đơn à... cầu à...

Trà xanh mát lạnh cùng với vị ngậy ngậy thơm thơm của kem cheese làm cho tâm tình đang vô cùng phiền muộn của hắn cân bằng trở lại.

Hắn cần cốc trà sữa đi dọc theo đường Thanh Hợp.

Lúc này mọi người đều đang xúm lại ở quảng trường, khoảng năm sáu giờ mới có người tới, đi ăn đi uống gì đó vậy.

Lâm Thành Bộ không có hứng thú với quán bar nhưng vẫn từng đi với bạn mấy lần.

Lúc đó hắn thật sự muốn đến số 18 Thanh Hợp Nhai lưng lầy, nhưng bạn hắn nói chỗ đó quá đông người mà tên đấy lại đang nhìn trúng một cô nàng ở quán rượu khác.

Lâm Thành Bộ đi về phía trước nhìn nhìn, số 18 ở ngay góc khuất đối diện kia, nhìn từ đây chỉ thấy được một góc.

Có đi đâu cho dù đang ban ngày ban mặt không hề có người ra người vào nhưng vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn mãnh liệt tỏa ra từ nó.

Lâm Thành Bộ bước thêm mấy bước nhìn tròn vẹn cánh cửa của số 18.

Bước chân của hắn khựng lại.

Nhịp tim trong nháy mắt trở bên cực kỳ rõ ràng.

Tất cả hình ảnh trước mắt chợt có mục tiêu.

Có một người ngồi trên trụ cứu hỏa màu đỏ ở cửa số 18.

Lâm Thành Bộ thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ mặt người này nhưng bóng người tịch mịch dưới ánh trời ban chiều kia tràn đầy sức hấp dẫn với hắn.

Hắn bước tới bên kia đường đối diện số 18, đường phố rất hẹp, từ chỗ này hắn có thể nhìn rõ người kia.

Tóc có hơi rối buộc ở sau gáy, mấy lọn tóc rủ phất phơ trước trán, khói bay trước mặt không nhìn rõ đôi mắt, đôi chân dài lười biếng đong đưa....

Quá đẹp trai.

Quá ngầu.

Lâm Thành Bộ cảm giác có một viên đạn xuyên qua lồng ngực mình, ánh mắt hắn bây giờ chắc hẳn phải như hai ngọn lửa, ít nhất có thể đốt cháy được một tờ giấy A4.

Có lẽ bởi ánh mắt của hắn quá nóng bỏng hoặc có thể bản thân đứng im ở chỗ này không nhúc nhích quá lâu, người đối diện gầy tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh rồi ngẩng đầu nhìn sang.

Lâm Thành Bộ nhìn rõ mặt người kia.

Đẹp trai

Chỉ một từ đó thôi.

Mình có thể lặp đi lặp lại một nghìn lần.

Ánh mắt vốn chưa nhìn rõ của người kia lúc này trở nên rõ ràng, truyền ra hai thông điệp, một là lãnh đạm, hai là "Tôi không thấy cậu", Lâm Thành Bộ lúc này quyết định bước sang.

Đi sang làm gì?

Không biết.

Phải nói thế nào?

Xin số điện thoại?

Hỏi thử xem anh có hứng thú với đàn ông không?

Bị đánh thì chạy à?

Chạy rồi sau này còn gặp được không?

Tận đến khi bước đến bên cạnh người kia rồi, hắn vẫn chưa biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Thật phiền, ngày nào cũng phiền rất phiền, muốn yêu đương.

Chính là người này.

Lâm Thành Bộ cảm thấy khi nhìn thấy một người mà trong đầu tự động nhảy ra ba chữ muốn yêu đương thì rõ ràng là mình vừa gặp đã yêu.

Chuyện thần kì như vậy mà lại rơi vào trúng mình.

Đợt trước lúc họp lớp còn có cô nàng ngày trước suốt ngày ca cẩm mình vừa gặp đã yêu sâu đậm thế nào bao nhiêu năm cuối cùng lại đi xem mắt rồi kết hôn.

Lúc đó hắn còn khinh thường mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình hại người kia, như hắn quanh năm suốt tháng chỉ nhìn công thức nấu ăn và trong lòng chỉ có nấu ăn sẽ không bao giờ thêm bận tâm cái vấn đề này.

Bộp bộp.

Vả mặt cực mạnh.

Vì hắn đứng bên cạnh người ta ngậy ngốc cả lúc lâu nên người ngồi trên trụ cứu hỏa rốt cuộc chuyển ánh mắt sang mặt hắn.

Không nói gì cũng không lộ ra ý gì, dường như y chỉ cho ánh mắt tạm nghỉ ở đó.

Lâm Thành Bộ bị cái nhìn chăm chú yên ắng này làm cho luống cuống, uốn lưỡi bảy lần vẫn chưa nói ra được gì.

Lúc ánh mắt người kia nghỉ xong rồi chuyển đi chỗ khác, rồi cuộc hẳn đã mở miệng miệng: "Chú à... cho tôi mượn cái bật lửa."

Có lẽ tại người này toát ra cảm giác lười biếng, có lẽ ít nhất hai ngày rồi y không cạo râu... Hoặc có lẽ là cuống quá máu không lên não được.

Tóm lại gọi người ta là chú rõ ràng mạch lạc.

Lâm Thành Bộ xong việc rồi thì xoay người chuẩn bị rời đi.

"Ông trẻ nói chuyện với tôi đấy à?" Người kia mở miệng, vẻ mặt lãnh đạm có hơi biến đổi, tỏ ra khó chịu giống như bị người khác quấy rầy lúc đang ngẫm chuyện đời.

Lâm Thành Bộ gật đầu., mặc dù vẻ mặt toàn bộ là sự cáu bẳn khó chịu nhưng giọng nói thật hấp dẫn.

Người Ngộ liếc hẳn rồi móc ra một cái bật lửa trong túi ném qua.

Lâm Thành Bộ vội vàng đỡ lấy, còn chưa kịp nói cảm ơn thì người kia đã đứng dậy xoay người đẩy cửa số 18.

Hắn cần cái bật lửa đi theo, tại sao đi theo... không biết, giống như không biết tại sao mình lại bước sang bên này đường.

Người nọ quay đầu: "Không cần trả."

Thấy tay hắn không hề có thuốc lại nói thêm một câu: "Còn chưa mở cửa."

Cửa đóng lại ngay trước mũi Lâm Thành Bộ.

Hắn không nhúc nhích.

Không phải vì bị chặn ngoài cửa mà là bởi vì ban này rất gần nhau

Mặc dù cả người kia toát ra vẻ từ chối lãnh đạm xa cách Lâm Thành Bộ không cảm thấy có gì kỳ lạ, gương mặt đó cực kỳ hợp với khí chất phong

cách như vậy.

Lâm Thành Bộ lùi về sau mấy bước ngẩng vào trụ nước cứu hỏa.

Không nói rõ được nhưng đúng là hắn bị hấp dẫn một cách khó hiểu bởi những gì toát ra từ người này.

Kể cả sau khi tỉnh táo bình tĩnh lại thì cảm giác này vẫn không hề biến mất.

Giống như con đường tình yêu âm u đột nhiên lóe lên một ánh sáng chói lọi.

Sau khi ngẩng ở trụ cứu hỏa hút hết một điếu thuốc, Lâm Thành Bộ đứng dậy đẩy cánh cửa số 18 ra.

Đúng là còn chưa mở cửa, đi đâu hòa không bật, đèn không sáng, chỉ có một nhân viên phục vụ đang đứng lau cốc ở sau quầy bar.

Sau khi thấy Lâm Thành Bộ bước vào, nhân viên phục vụ rất lịch sự chào: "Bên em còn chưa mở cửa ạ."

"Tôi biết," Lâm Thành Bộ bước tới quầy bar, "Tôi muốn hỏi một chút... Người vừa mới đi vào... Anh ấy..."

"Người vừa vào?" Nhân viên phục vụ nhìn hắn, "Anh nói anh Tiểu Ngộ hả?"

"Tiểu Ngộ?" Lâm Thành Bộ nói.

"Ừ, Nguyên Ngộ, là người pha rượu ở chỗ chúng em," nhân viên phục vụ tiếp tục lau, "Có chuyện gì vậy?"

"Anh ấy... còn ở đây không?" Lâm Thành Bộ hỏi, yên lặng nhớ cái tên này vào trong lòng.

Nguyên Ngộ.

Nguyễn Ngọc.

Nguyễn Ngọc.

"Không," nhân viên phục vụ nói, "Anh ấy vừa đi rồi."

"Đi rồi?" Lâm Thành Bộ ngẩn người.

"Đi ra bằng cửa sau rồi," nhân viên phục vụ lại nhìn hắn, "Anh có chuyện gì sao?"

"Không có gì..." Lâm Thành Bộ trả lời.

Nhân viên phục vụ cười khẽ, dường như nhìn thấu được suy nghĩ của hắn: "Tối nay anh ấy ở đây, cuối tuần cũng có, buổi tối anh có thể qua nhưng phải đến sớm, mỗi lần anh ấy đến đầu đông khách hơn rất nhiều."

Lâm Thành Bộ ngồi trước bàn ăn cơm, ăn được hai miếng lại nhìn chăm chăm lên tường.

"Phải không?" Mẹ vỗ một cái lên tay hắn.

"Hả? Gì cơ?" Lâm Thành Bộ nhìn mẹ.

"Mẹ đang nói dạo này chị mày nấu ăn lên tay nhiều đấy!" Mẹ trợn mắt nhìn hắn, "Ăn cơm cũng ngây ngây ngẩn ngẩn, đang nghĩ cái gì?"

"Đúng!" Lâm Thành Bộ gật đầu lia lịa, "Không sai!"

"Mẹ đừng nói chuyện với nó nữa," Lâm Tuệ Ngữ cau mày, "Y như trên mây."

"Có phải có chuyện gì không?" Ba nhìn hắn hỏi han.

"Không có gì đâu," Lâm Thành Bộ gấp thức ăn, hắn vẫn không để ý xem khả năng nấu nướng của Lâm Tuệ Ngữ có lên thật hay không, "Con thì có chuyện gì chứ."

"Nhất định là có, chẳng qua không nói với ba mẹ," mẹ lườm hấn, "Mẹ nói cho mày biết, mày không muốn nói, ba mẹ mày cũng thêm vào nghe đấy."

"Thật không có chuyện gì." Lâm Thành Bộ thở dài.

"Ăn cơm xong có phải đi ra ngoài luôn không?" Lâm Tuệ Ngữ cười hỏi.

"...Đúng." Lâm Thành Bộ nói.

"Xem đi xem đi!" Mẹ vội vàng, "Còn sốt ruột ra ngoài kìa."

"Lớn tướng rồi," ba cười cười, "Buổi tối ra ngoài chơi không phải bình thường à?"

"Mẹ bảo này con trai," Mẹ nhìn chăm chăm hấn, "Mẹ nghe bảo trong giới của mấy đứa loạn lắm, mày lại như thằng ngốc..."

"Giới gìếc gì chứ," Lâm Thành Bộ nói, ngẫm nghĩ xong lại b ối thêm, "Con cũng không ngốc."

Có ngốc hay không... khó mà nói được.

Vừa ăn xong đã chạy thẳng đến quán bar gặp người vô tình gặp được ở bên đường, chuyện này mà kể ra thì đúng là ngốc thật.

Lúc Lâm Thành Bộ đến đường Thanh Hợp cũng là thời điểm không khí lên cao, đủ các loại đèn nháy, tiếng nhạc xen kẽ, người trên đường phố tới lui, mặc dù đa phần đều là các đôi yêu nhau nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của hấn.

Số 18 đã không còn vẻ âm u heo hắt của buổi chiều mà lộ ra vẻ cực kỳ ngầu, ánh đèn và nền đen, tiếng nhạc trầm thấp, giống như muốn nói rằng đây là nơi phong cách nhất ở trên con phố này, chỗ này còn có một người pha rượu cực kỳ cực kỳ đẹp trai.

Người pha rượu.

Lúc Lâm Thành Bộ đi vào số 18 mới nắm bắt được điểm chính này.

Trong đầu hắn chỉ đảo qua cái tên Nguyên Ngọ Nguyên Ngọ Nguyên Ngọ, bây giờ mới phát hiện ra Nguyên Ngọ là người pha rượu.

Ồi thật.... Lâm Thành Bộ nhớ lại từng xem một video dạy pha rượu trên mạng, từ tên gọi đến đầu tóc đầu giống y như thợ cắt tóc, ăn mặc cũng giống như từ cùng một nơi ra.

Nguyên Ngọ lại là người pha rượu.

Nhưng người pha rượu cũng có người pha rượu này người pha rượu kia, một kiểu là người trên video dạy pha rượu, một kiểu là Nguyên Ngọ.

Trong số mười tám đã bắt đầu đông người, xem ra lời nhắc nhở của nhân viên buổi chiều kia rất thật lòng.

Hắn tìm được một cái bàn nhỏ có thể nhìn được quầy bar rồi gọi một cốc nước trái cây... Sớm biết thì hôm nay không nên lái xe đến, thời điểm này mà lại uống nước trái cây thật không hợp.

Cũng may ánh đèn mờ tối nên không nhìn rõ được nước trái cây trên bàn.

Chỉ là thời gian có hơi dài.

Lúc sắp uống hết cốc nước hoa quả thứ ba, muốn đi vệ sinh lắm rồi, Lâm Thành Bộ chợt nhìn thấy Nguyên Ngọ bước ra từ sau hành lang bên cạnh quầy bar.

Không sai, cho dù chỉ gặp một lần nhưng liếc mắt đã nhận ra.

Nguyên Ngọ quá đặc biệt, khí chất khác người, dù ở lẫn trong cả đám đông vẫn rất nổi bật.

Lâm Thành Bộ đột nhiên phát hiện vị trí mình ngồi có hơi xa quầy bar, đồng thời hắn phát hiện đã có người đứng dậy bước về phía quầy bar.

Vì vậy hắn quyết định đứng dậy bỏ lại cốc nước hoa quả, sải bước thật nhanh qua tranh được một cái ghế ngay trước quầy bar,

Ghế vừa cao vừa nhỏ không có tựa lưng, ngồi cực kì khó chịu.

Nhưng Lâm Thành Bộ lại rất hưởng thụ, bởi vì chỉ cần ngược mắt là có thể nhìn thấy Nguyên Ngộ, thậm chí là lông mi của y.

Nguyên Ngộ đứng sau quầy bar cầm cốc đông lạnh nhẹ nhàng di chuyển trong tay, ánh mắt lướt qua hàng người trước mặt, lúc ánh mắt Lâm Thành Bộ chạm với ánh mắt của Nguyên Ngộ, hắn cười một cái.

Nhưng Nguyên Ngộ không hề phản ứng lại, dường như không thấy, cũng không dừng lại, ánh mắt chỉ hờ hững lướt nhanh qua.

Fuckkkk.

Lâm Thành Bộ thất vọng nhưng vẫn gọi một ly rượu ngồi nhìn Nguyên Ngộ chằm chằm.

Thời điểm Nguyên Ngộ bắt đầu pha rượu không hề có tín hiệu, rất bất ngờ, cúi đầu giơ tay lên, Lâm Thành Bộ thậm chí còn nghĩ y muốn đánh người, điện thoại của cô nàng bên cạnh chợt sáng lên, hắn mới bừng tỉnh, bây giờ bắt đầu sao?

Nguyên Ngộ quả nhiên không giống với người pha rượu hắn thấy trong video dạy học, ngoại hình trang phục ăn đứt đã đành, toàn bộ quá trình cũng khiến người ta không thờ nổi.

Mỗi động tác đều giống như một chữ ngầu in hoa, lại còn Ctrl+B luôn.

Lâm Thành Bộ cố gắng làm cho ánh mắt mình tiếp xúc với ánh mắt của Nguyên Ngộ, muốn cho Nguyên Ngộ cảm giác được sự tồn tại của mình. Cái kiểu vừa gặp đã yêu này muốn phát triển tiếp thì cần các loại tình cờ và cảm giác tồn tại mạnh mẽ của nhân vật chính.

Nhưng từ đầu đến cuối không thành công, ánh mắt Nguyên Ngọ vẫn lướt qua.

Lâm Thành Bộ thậm chí không có cách nào đoán được rốt cuộc y đang nhìn cái gì, rốt cuộc có nhìn hay không, chỉ biết thấp thỏm bám theo.

Điện thoại di động lấy ra từ lâu rồi, ai ngồi trước quầy bar cũng lấy điện thoại ra, có người quay có người chụp nhưng Lâm Thành Bộ cứ nhìn đến xuất thần, lúc Nguyên Ngọ kết thúc biểu diễn đập cái ly ngay trước mặt hắn, hắn mới giật mình trượt tay ấn nút chụp.

Trên màn ảnh là khuôn mặt hơi nghiêng của Nguyên Ngọ.

Sống mũi thẳng tắp thật đẹp.

Đợi đến lúc màn hình trở về giao diện chụp ảnh, Lâm Thành Bộ mới phản ứng được, không biết vô tình hay cố ý mà ly rượu đầu tiên tối hôm nay của Nguyên Ngọ đang đặt trước mặt hắn.

Hắn lập tức để điện thoại xuống, ôm cả một bụng kích động chuẩn bị đưa tay ra lấy.

Cùng lúc có một bàn tay đẩy các loại nhãn đầu lâu rắn rết vờn qua cằm mất cái ly đi.

"Cảm ơn anh Tiểu Ngọ!" Cô nàng ngồi bên cạnh chụp ảnh nhoay nhoáy này giờ cười cười uống một hớp.

Má nó chứ!

Con người của Lâm Thành Bộ sắp rớt vào trong cốc rồi, vậy mà cướp mất rượu của hắn!

Sống kiêu gì vậy chứ!

Có thể nhường nhịn cho con cầu độc thân này rốt cuộc cảm nhận được hương vị mùa xuân giữa trời thu không vậy!

Đợi lúc Lâm Thành Bộ thoát ra được khỏi sóng gió cuồn cuộn, Nguyên Ngọ đã đi theo hành lang rời khỏi quầy bar.

Hắn không để ý đến những cái khác, uống một hơi hết sạch rượu trong tay mình rồi cũng đi theo phía hành lang.

Hành lang bên này có treo biển hành khách vui lòng dừng bước, có mấy gian phòng làm việc, Lâm Thành Bộ thấy Nguyên Ngọ đang bước vào gian phòng làm việc ở trong cùng, hắn vội vàng đuổi theo.

Nhưng chưa kịp đến gần đã có một người đàn ông chặn trước mặt hắn: "Nhà vệ sinh ở bên trái quầy bar."

Lâm Thành Bộ dừng lại nhìn người này: "Xin lỗi, tôi không đi nhà vệ sinh..."

"Tìm Nguyên Ngọ thì ngày mai có thể tới," người đàn ông cười cười nhìn hắn, "Nếu không tìm Nguyên Ngọ... thì có thể đến phòng làm việc của anh uống một ly."

Phòng làm việc?

Lâm Thành Bộ ngăn người, người này là ông chủ quán bar số 18?

"Tôi... tìm Nguyên Ngọ." Lâm Thành Bộ trả lời.

"Vậy ngày mai gặp lại." Người này xoay người đi vào phòng làm việc.

Lâm Thành Bộ đứng lại một lúc thấy bên cạnh hành lang có một cái cửa nhỏ, có lẽ chính là cái cửa sau mà Nguyên Ngọ ra về lúc buổi chiều.

Hắn do dự một chút rồi bước ra ngoài qua cái cửa này.

Đây là sân sau của số 18, không có ánh đèn chớp nhoáng, tiếng âm nhạc ồn ã và tiếng người cũng trở nên vô cùng xa xôi, Lâm Thành Bộ cảm giác đầu óc mình lúc này mới được thả lỏng.

Hắn ngã xuống một cái trụ xi măng ở bên cạnh tường châm điều thuốc.

Bên này không có khách đi ra mà chỉ đậu mấy cái xe, Lâm Thành Bộ nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại ở trên một cái moto quân sự ba bánh.

Rất có cảm giác xưa cũ.

Không biết tại sao hắn lại lập tức xác nhận đây chính là xe của Nguyên Ngộ.

Mấy phút sau phán đoán của hắn đã có câu trả lời.

Nguyên Ngộ ngậm điều thuốc bước ra từ cửa sau, đi thẳng đến chỗ moto nhấc chân lên vắt ngang qua

Từ buổi chiều cho đến vừa nãy, trong lòng Lâm Thành Bộ đều là mong muốn được nói chuyện với Nguyên Ngộ, nhưng trong chớp mắt nhìn thấy Nguyên Ngộ hắn lại đột nhiên không dám động đậy nữa.

Nguyên Ngộ vứt tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày di di, nghiêng đầu, cuối cùng cũng đón được tầm mắt của Lâm Thành Bộ.

"Làm gì đấy?" Nguyên Ngộ hỏi.

"Tôi..." Lâm Thành Bộ do dự đứng lên đi tới bên cạnh hắn, lấy bật lửa trong túi ra, "Trả anh cái này."

Nguyên Ngộ nhìn lướt qua tay hắn, lại ngược lên nhìn mặt hắn: "Là cậu à?"

"Ừ, ban nãy...." Lâm Thành Bộ hắng giọng, "Nhìn anh.... Rất... Rất ngầu."

Nguyên Ngộ không đáp.

"Tôi tên là... Lâm Thành Bộ." Hắn lại hắng giọng.

,

"Ủ," Nguyên Ngọ đáp một tiếng r ồi nồ máy, vọt ra ngoài trong tiếng ầm ầm của động cơ, "Ngủ ngon."

Thật ra Lâm Thành Bộ không chắc chắn được Nguyên Ngọ có nói câu ngủ ngon này không nhưng hắn vẫn đáp lại một câu: "Ngủ ngon."